JUDITH McNAUGHT

O fascinantă poveste de dragoste în lumea strălucitoare și plină de bogăție a Hollywood-ului...

PERFECT

Numărul 1 în New York Times
cu AMNEZIE, APROAPE DE CER
și ATRACȚIE PERICULOASĂ

BESTSELLER

Judith McNaught

Perfect

Perfect
Judith McNaught

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparţin
Editura Miron

Judith McNaught

Perfect

Editura Miron

Prolog

1976

Margaret Stanhope stătea în uşa verandei, cu trăsăturile ei aristocratice fixate într-o mască îngheţată, privind valetul care trecea cu tava de băuturi pe la nepoţii ei ce tocmai se întorseseră de la diversele lor şcoli private, pentru vacanţa de vară. Dincolo de verandă, în valea verde de jos, se vedea clar oraşul Ridgemont, Pennsylvania, cu străzile sale întortocheate, mărginite de copaci, parcul bine îngrijit, zona comercială elegantă şi, în dreapta, colinele uluitoare ale *Ridgemont Country Club*-ului.

Situat exact în centrul Ridgemont-ului se afla un grup de clădiri de cărămidă roşie care conţinea *Stanhope Industries*, compania răspunzătoare, direct sau indirect, de prosperitatea economică a majorităţii familiilor din Ridgemont. La fel ca toate comunităţile mici, Ridgemont avea o ierarhie socială solidă, iar familia Stanhope stătea în vârful acelei piramide sociale la fel de ferm ca temelia conacului Stanhope construit pe culmea celei mai înalte coline din Ridgemont.

Azi, însă, lui Margaret Stanhope nu-i stătea mintea la vederea de pe verandă, nici la prestanţa socială pe care o avea din naştere şi şi-o accentuase prin căsătorie, ci la lovitura năucitoare pe care urma să le-o dea celor trei nepoţi dezgustători. Băiatul cel mai tânăr, Alex, care avea şaisprezece ani, o văzu privindu-l şi, fără tragere

de inimă, luă de pe tava valetului un ceai cu gheaţă în loc de şampanie. El şi sora lui erau asemănători, îşi spuse cu dispreţ Margaret, privindu-i: răsfăţaţi, poltroni, desfrânaţi şi iresponsabili; beau prea mult, cheltuiau prea mult şi se distrau prea mult; erau doi derbedei răzgâiaţi care habar n-aveau de disciplină. Dar toate astea urmau să înceteze.

Privirea ei îl urmări pe valet în timp ce-i oferea tava lui Elizabeth, care purta o rochie galbenă decoltată, strânsă pe trup. Când îşi văzu bunica privind-o, fata de şaptesprezece ani îi aruncă o privire trufaşă şi, cu un gest tipic de sfidare infantilă, luă două pahare de şampanie. Margaret Stanhope o privi, dar nu spuse nimic.

Elizabeth era leită maică-sa – o femeie superficială, frivolă şi nimfomană care murise împreună cu soţul ei, cu opt ani în urmă, când maşina sport condusă de fiul lui Margaret scăpase de sub control pe şoseaua acoperită cu gheaţă, lăsându-i orfani pe cei patru copii ai lor. Raportul poliţiei arăta că amândoi fuseseră sub influenţa alcoolului, iar maşina se deplasa cu peste o sută de mile pe oră.

Cu şase luni în urmă, fără să-i pese de vârsta înaintată şi vremea proastă, soţul lui Margaret murise în timp ce zbura cu avionul personal spre Cozumel, chipurile la pescuit. Modelul de douăzeci şi cinci de ani care se afla cu el în avion fusese, pesemne, momeala, îşi spuse ea cu o cruzime necaracteristică şi un dezinteres îngheţat.

Acele accidente fatale ilustrau elocvent viaţa de generaţii în şir a bărbaţilor din familia Stanhope.

Aroganţi, nepăsători şi chipeşi, îşi trăiseră fiecare zi ca şi cum ar fi fost indestructibili şi n-ar fi avut de dat socoteală în faţa nimănui. Prin urmare, Margaret petrecuse o viaţă întreagă agăţându-se de autocontrolul şi demnitatea ei terfelită, în timp ce destrăbălatul său soţ toca o avere pe vicii şi-şi învăţa fiii să trăiască întocmai la fel. Anul trecut, în timp ce ea dormea la etaj, el aducea prostituate chiar în acea casă, împărţindu-le cu băieţii. Cu toţi, mai puţin Justin. Iubitul ei Justin…

Blând, inteligent şi sârguincios, Justin fusese singurul dintre cei trei nepoţi ai ei care semăna cu bărbaţii din ramura dinspre Margaret a familiei, şi-l iubise cu toată fiinţa ei. Iar acum Justin era mort, în timp ce fratele lui, Zachary, era viu şi sănătos, sâcâind-o cu vitalitatea lui. Întorcând capul, îl privi cum urca grăbit treptele de piatră ale verandei, ca răspuns la chemarea ei, iar explozia de ură care o străbătu la vederea tânărului de optsprezece ani, înalt şi brunet, fu aproape insuportabilă. Degetele i se strânseră pe paharul din mână şi rezistă imboldului de a-l azvârli spre chipul lui bronzat, de a-l zgâria cu unghiile.

Zachary Benedict Stanhope al III-lea, care fusese botezat după soţul lui Margaret, arăta exact ca tizul lui la aceeaşi vârstă, dar nu de-asta îl detesta.

Avea un motiv mult mai întemeiat, iar Zachary ştia prea bine care era acela. Peste câteva minute însă, avea să plătească pentru ceea ce făcuse – nu îndeajuns, desigur. Nu-l putea pedepsi total şi-şi dispreţuia neputinţa aproape la fel de mult cât îl dispreţuia pe el.

Aşteptă ca valetul să-i servească un pahar de şampanie, apoi ieşi pe verandă.

— Probabil te întrebi de ce am convocat mica reuniune familială de azi, spuse ea.

Zachary o privi într-o tăcere evazivă, de lângă balustradă, dar Margaret observă un schimb de priviri plictisit şi nervos între Alex şi Elizabeth, care stăteau la masa de sub umbrelă. Fără îndoială, amândoi erau nerăbdători să scape de pe verandă pentru a-şi regăsi prietenii, adolescenţi aidoma lor – tineri amorali în goană după plăceri, cu caractere slabe, care făceau tot ce li se năzărea fiindcă ştiau că banii familiei aveau să-i scape de orice consecinţe neplăcute.

— Observ că sunteţi nerăbdători, continuă Margaret, întorcându-se spre cei doi de la masă, aşa că voi trece direct la subiect. Sunt sigură că nici unuia dintre voi nu i-a trecut prin minte să se gândească la un fleac ca situaţia voastră financiară, dar adevărul este că bunicul vostru a fost prea ocupat cu „activităţile lui sociale” şi prea convins că era nemuritor ca să vă depună banii în nişte conturi solide, după moartea părinţilor voştri. Prin urmare, în prezent am averea lui totalmente sub control. În caz că vă întrebaţi ce înseamnă asta, mă voi grăbi să vă explic totul.

Zâmbind satisfăcută, urmă:

— Atâta timp cât rămâneţi amândoi la şcoală, vă ameliorаţi rezultatele şi vă comportat într-o manieră pe care să n-o consider inacceptabilă, voi continua să vă plătesc studiile şi vă voi lăsa să vă păstraţi maşinile scumpe. Punct.

Reacţia imediată a lui Elizabeth fu mai degrabă

surprinsă decât alarmată.

— Şi cum rămâne cu alocaţia mea şi cheltuielile curente, la anul când voi începe colegiul?

— Nu vei avea niciun fel de „cheltuieli curente”. Vei locui aici şi vei învăţa la colegiu, în cursul inferior! Dacă în următorii doi ani te dovedeşti demnă de încredere, atunci şi numai atunci îţi voi permite să-ţi continui studiile în altă parte.

— La colegiu, în cursul inferior! repetă Elizabeth furioasă. Nu poţi vorbi serios!

— Pune-mă la încercare, Elizabeth. Sfidează-mă, şi-ai să vezi cum te las fără niciun cent. O dată să mai aud despre beţiile, drogurile şi promiscuitatea ta, şi n-ai să mai vezi un dolar de la mine.

Aruncând o privire spre Alexander, adăugă:

— În caz că te îndoieşti, e valabil şi pentru tine. De asemenea, n-ai să te întorci la *Exeter* în toamnă, ci îţi vei termina liceul aici.

— Nu ne poţi face asta! explodă Alexander. Bunicul nu ţi-ar fi dat voie!

— N-ai niciun drept să ne spui cum să ne trăim vieţile! se tângui Elizabeth.

— Dacă nu îţi convine oferta mea, o informă Margaret cu o voce tăioasă ca oţelul, îţi sugerez să-ţi găseşti o slujbă de ospătăriţă sau un peşte, fiindcă astea-s singurele două cariere pentru care eşti pregătită acum.

Le văzu feţele pălind şi dădu din cap cu satisfacţie, după care Alexander întrebă posomorât:

— Şi Zack? El are note mari, la *Yale*. Ai să-l obligi şi pe el să locuiască aici?

Clipa pe care o aşteptase atâta vreme sosise.

— Nu, răspunse Margaret, pe el nu.

Întorcându-se spre Zachary, ca să-l poată privi în faţă, spuse răstit:

— Ieşi afară! Ieşi din casa asta şi să nu te mai întorci niciodată. Nu vreau să-ţi mai văd faţa, nici să-ţi mai aud numele.

Dacă nu i-ar fi văzut fălcile încleştându-se brusc, ar fi crezut că vorbele ei nu avuseseră niciun efect. Zachary nu ceru explicaţii, pentru că nu avea nevoie. Ba chiar, se aşteptase la aşa ceva, din momentul când Margaret îi dăduse ultimatumul surorii lui. Fără cuvinte, se desprinse de balustradă şi întinse mâna spre cheile maşinii, pe care le aruncase pe masă, dar când degetele lui le atinseră, vocea lui Margaret şfichiui ca un bici, încremenindu-i mâna:

— Lasă-le! Nu iei decât hainele de pe tine.

Zachary îşi retrase mâna şi-şi privi fratele şi sora, parcă aşteptându-se să spună ceva, dar aceştia erau prea cufundaţi în propria lor nefericire şi prea speriaţi să nu-i împărtăşească soarta.

Margaret îi detesta pe cei doi fraţi mai tineri pentru laşitatea şi neloialitatea lor, dar totuşi vru să se asigure că nici unuia din ei nu i se trezea mai târziu curajul.

— Dacă oricare dintre voi îl caută, sau îi permite să vă contacteze, îi preveni ea, în timp ce Zack se întorcea şi pornea spre treptele verandei, dacă măcar mergeţi la aceeaşi petrecere cu el, în casa cuiva, veţi avea aceeaşi soartă, e clar?

Spre nepotul ei care pleca lansă un alt avertisment:

— Zachary, dacă te gândeşti să apelezi la mila prietenilor, nu te deranja. *Stanhope Industries* este principala sursă de locuri de muncă din Ridgemont, şi-mi aparţine în totalitate. Nimeni de-aici nu va dori să te ajute, cu riscul de a-mi stârni nemulţumirea… şi de a rămâne fără slujbă.

Avertismentul ei îl făcu să se întoarcă, pe treapta de jos, şi s-o măsoare cu un asemenea dispreţ, încât Margaret îşi dădu seama cu întârziere că nici nu s-ar fi gândit să primească mila prietenilor. Dar ceea ce o interesa cel mai mult la expresia lui era emoţia pe care i-o zări în ochi înainte de a întoarce capul.

Oare durere se citea acolo? Sau furie? Ori, poate, frică? Spera din toată inima să fie toate trei la un loc.

*

Furgonul încetini în faţa bărbatului care mergea pe marginea şoselei, cu un sacou sport aruncat pe umăr şi capul în piept, ca şi cum ar fi înfruntat un vânt năprasnic.

— Hei, strigă Charlie Murdock, vrei să te duc undeva?

Doi ochi chihlimbarii se ridicară spre ai lui Charlie şi, un moment, tânărul păru complet dezorientat, ca şi cum ar fi mers ca un somnambul pe şosea, după care dădu din cap afirmativ. În timp ce se urca în cabină, Charlie îi observă pantalonii bej scumpi, mocasinii lustruiţi, şosetele asortate şi

tunsoarea elegantă, şi presupuse că luase un student care, din cine ştie ce motiv, făcea autostopul. Încrezător în intuiţia şi spiritul său de observaţie, îl întrebă pe un ton colocvial:

— La ce colegiu studiezi?

Băiatul înghiţi în sec, ca şi cum ar fi avut un nod în gât, şi întoarse capul spre fereastră – dar când vorbi, tonul îi era rece şi categoric:

— Nu sunt la colegiu.

— Ţi s-a stricat maşina, pe-aici pe undeva?

— Nu.

— Ai rude prin zonă?

— Nu am familie.

În pofida tonului său repezit, Charlie, care avea la New York trei fii, bărbaţi în toată firea, simţi că băiatul făcea un mare efort de voinţă ca să-şi stăpânească emoţiile. Aşteptă câteva minute, înainte de a-l întreba cum îl cheamă.

— Zack… răspunse el.

Şi, după o scurtă ezitare, adăugă:

— … Benedict.

— Unde te duci?

— Oriunde mergi şi dumneata.

— Eu mă duc tocmai până pe Coasta de Vest. La Los Angeles.

— Perfect, spuse el pe un ton care descuraja continuarea discuţiei. Nu contează.

*

Peste câteva ore, tânărul vorbi din proprie iniţiativă pentru prima dată.

— Ai nevoie de ajutor la descărcatul maşinii

când ajungi la Los Angeles?

Charlie îl privi pieziş, revizuindu-şi rapid primele concluzii despre Zack Benedict. Era îmbrăcat ca un tânăr bogat şi avea dicţia unui bogătaş, dar bogătaşul ăsta rămăsese fără bani şi fără noroc. Mai era şi gata să-şi înghită mândria şi să lucreze cu mâinile, ceea ce, pentru Charlie, dovedea un anumit curaj.

— Pari să poţi ridica destul de uşor greutăţi, spuse el, măsurându-i cu privirea trupul musculos. Ai tras la fiare, sau ceva?

— Am făcut box, la… Am făcut box.

La colegiu, completă Charlie în sinea lui. Şi, poate pentru că Benedict îi amintea cumva de propriii lui băieţi la aceeaşi vârstă şi încerca să ia viaţa în piept, sau poate fiindcă simţea că problemele lui Zack Benedict erau destul de disperate, se hotărî să-i ofere ceva de lucru.

Luând această hotărâre, îi întinse mâna:

— Pe mine mă cheamă Murdock. Charlie Murdock. Nu-ţi pot plăti prea mult, dar măcar vei avea ocazia să vezi un platou de filmare de-adevăratelea, când ajungem la Los Angeles. Camionul ăsta-i plin cu recuzită de la *Empire Studios*. Am un contract de transport cu ei, şi acolo mergem.

Indiferenţa mohorâtă a lui Benedict faţă de această informaţie spori cumva convingerea lui Charlie că pasagerul său nu numai că era falit, dar probabil că nici n-avea idee cum să-şi rezolve problema în viitorul apropiat.

— Dacă lucrezi bine, poate-ţi pun o vorbă la biroul de angajări de la *Empire*… adică, dacă nu te

deranjează să dai cu mătura, sau să pui spinarea la treabă.

Pasagerul său întoarse capul spre fereastră, privind din nou în întuneric. Tocmai când Charlie îşi revăzuse opinia dinainte, conchizând că de fapt Benedict se considera prea bun pentru munca de jos, tânărul vorbi cu un glas răguşit de uşurare şi recunoştinţă jenată:

— Mulţumesc.

Capitolul 1

1978

— Sunt doamna Borowski, de la instituţia *Lasalle Foster* C*are*, anunţă femeia între două vârste, în timp ce păşea pe covorul oriental spre recepţioneră, cu o pungă de cumpărături de la *Woolworth's* pe braţ. Arătând spre fetiţa de unsprezece ani care o urma, adăugă rece: iar asta-i Julie Smith. A venit la doctoriţa Theresa Wilmer. Am să revin s-o iau după ce-mi termin cumpărăturile.

Recepţioneră îi zâmbi fetiţei:

— Doamna doctor te va primi imediat. Până atunci, stai jos acolo şi completează cât poţi din formularul ăsta. Am uitat să ţi-l dau data trecută când ai fost aici.

Jenată de blugii jerpeliţi şi geaca jegoasă, Julie se uită stânjenită prin eleganta sală de aşteptare cu bibelouri de porţelan pe o măsuţă de cafea antică şi sculpturi valoroase de bronz pe socluri de marmură. Ocolind masa cu ornamentele ei fragile,

se îndreptă spre un fotoliu de lângă un acvariu uriaş unde înotau alene peşti aurii exotici, printre algele ca o dantelă verde. În spatele ei, doamna Borowski o preveni pe recepţioneră:

— Julie o să fure orice nu-i bătut în cuie. E şmecheră şi iute, aşa că n-ar strica să staţi cu ochii pe ea.

Umilită şi furioasă, Julie se cocoşă în fotoliu, apoi îşi întinse picioarele înainte, încercând să pară cât mai plictisită şi neafectată de oribilele comentarii ale doamnei Borowski. După un moment, îşi schimbă poziţia şi privi cu groază formularul pe care i-l dăduse recepţioneră. Deşi ştia că nu putea descifra cuvintele, făcu totuşi o încercare.

Cu o migală chinuitoare, desenă literele J-U-L-I-E S-M-I-T-H în partea de sus a formularului, apoi se opri, neştiind ce să mai adauge.

— S-a-ntâmplat ceva cu creionul, Julie?

Julie înfipse vârful de grafit al creionului în blugi şi îl rupse.

— I s-a rupt vârful.

— Uite altul…

— Azi mă doare mâna, minţi ea, sărind în picioare. Nu-mi vine să scriu. Şi am nevoie până la toaletă. Unde e?

— Chiar lângă lift. Doamna doctor Wilmer va fi gata imediat să te primească. Nu întârzia prea mult.

— N-am să întârzii, răspunse conştiincioasă Julie.

După ce închise uşa în urma ei, se întoarse să vadă numele scris pe ea şi studie atentă primele

câteva litere, ca să poată recunoaşte uşa la întoarcere.

— P… şopti ea, ca să nu uite. S, I…

Satisfăcută, porni pe culoarul lung, mochetat, în capăt coti la stânga, apoi la dreapta, pe lângă ţâşnitoare, dar când ajunse, în sfârşit, la lifturi, descoperi că acolo erau două uşi cu cuvinte pe ele. Pe niciuna nu scria BĂIEŢI sau FETE – două cuvinte pe care ştia să le recunoască – şi nici nu aveau desenele acelea cu un bărbat şi o femeie făcuţi din beţe. Cu multă prudenţă, întredeschise una dintre uşi şi aruncă o privire înăuntru. Se retrase grăbită când zări toaletele acelea ciudate de pe perete, căci mai ştia un lucru pe care se îndoia că celelalte fete îl aflaseră: bărbaţii foloseau nişte toalete sucite. Deschise uşa cealaltă şi intră în toaleta potrivită.

Conştientă că timpul trecea, după ce termină reveni repede pe acelaşi drum, până în zona unde ar fi trebuit să fie cabinetul doctoriţei Wilmer, iar acolo începu să studieze cu multă caznă numele de pe uşi. Numele doctoriţei Wilmer începea cu P-S-I. Văzu un P-W-T pe o uşă, îşi spuse că reţinuse greşit literele şi o deschise repede. O femeie necunoscută, căruntă, ridică privirea de la maşina de scris.

— Da?

— Mă iertaţi, am greşit camera, mormăi Julie, roşind. Ştiţi unde e cabinetul doctoriţei Wilmer?

— Doctoriţa Wilmer?

— Da, ştiţi… Wilmer… începe cu „Psi”!

— „Psi”. A, vrei să spui, „Psihologie”! Camera două mii cinci sute şaisprezece, mai încolo pe hol.

În mod normal, Julie s-ar fi prefăcut că înţelesese şi ar fi continuat să caute, dar era prea îngrijorată să nu întârzie, aşa că ceru mai mult:

— Vreţi vă rog să-mi spuneţi pe cifre?

— Poftim?

— Numărul! insistă ea disperată. Spuneţi-mi-l pe cifre – aşa: trei – şase – nouă – patru – doi… Aşa să mi-l spuneţi.

Femeia se uită la ea ca la o idioată, cum Julie şi ştia că era, dar nu putea suporta să observe şi alţii. După un oftat iritat, îi spuse:

— Doctoriţa Wilmer e la doi – cinci – unu – şase.

— Doi… cinci… unu… şase… repetă Julie.

— A patra uşă pe stânga, adăugă femeia.

— De ce nu spuneţi aşa?! strigă Julie frustrată.

Când intră, recepţionera doctoriţei Wilmer ridică privirea.

— Te-ai rătăcit, Julie?

— Cine, eu? Aiurea! minţi Julie scuturând din capul ei cu păr buclat, în timp ce se întorcea la fotoliu.

Fără să ştie că era observată printr-o oglindă care părea obişnuită, privi atentă în acvariul de alături. Primul lucru pe care-l observă fu că unul dintre peştii cei frumoşi murise, iar alţii doi înotau în jurul lui ca şi cum ar fi vrut să-l mănânce. Bătu cu degetul în geam ca să-i alunge, dar peste un moment reveniră.

— Un peşte de-aici a murit, îi spuse ea recepţionerei. Pot să vi-l scot.

— O să-l ia cei de la curăţenie, diseară, dar îţi mulţumesc că te-ai oferit.

Julie îşi stăpâni protestul la adresa acelei cruzimi inutile faţă de peştele mort.

Nu era normal ca peştele acela atât de frumos şi neajutorat să rămână acolo. De fiecare dată când ceilalţi doi se întorceau să-şi împingă cu boturile tovarăşul mort, Julie se uita pe furiş la recepţioneră, ca să se asigure că n-o privea, apoi bătea în sticlă ca să-i sperie.

La câţiva paşi, în cabinetul ei din cealaltă parte a oglinzii cu geam unidirecţional, doctoriţa Theresa Wilmer urmărea toată scena, cu ochii luminaţi de un zâmbet complice la vederea galantei încercări a Juliei de a proteja un peşte mort în timp ce faţă de recepţioneră se prefăcea indiferentă. Aruncând o privire spre omul de lângă ea, un alt psihiatru care începuse recent să-şi sacrifice timpul pentru proiectul ei special, doctoriţa Wilmer spuse pe un ton răutăcios:

— Uite-o, „Julie cea groaznică”, teroarea preadolescentină pe care nişte tâmpiţi de la oficialităţile de adopţie au decretat-o nu numai „handicapată la învăţătură”, ci şi neguvernabilă, cu influenţă proastă asupra celorlalţi şi „un element destinat delincvenţei juvenile”. Ştii, continuă ea cu admiraţie amuzată, că a organizat o grevă a foamei la *Lasalle*? A convins patruzeci şi cinci de copii, în majoritate mai mari ca ea, să ceară mâncare mai bună.

Doctorul John Frazier privi prin oglinda unidirecţională, spre fetiţă.

— Cred c-a făcut-o fiindcă avea o nevoie subconştientă de a sfida autorităţile statului, nu?

— Nu, replică sec doctoriţa Wilmer, avea o

nevoie foarte conştientă de mâncare mai bună. Mâncarea de la *Lasalle* e hrănitoare, dar nu are niciun gust. Am încercat-o şi eu.

Frazier îşi privi surprins asociata.

— Şi furtişagurile? Problema asta n-o poţi ignora atât de uşor.

Rezemându-se cu umărul de perete, Theresa Wilmer arătă cu capul spre fetiţa din sala de aşteptare şi spuse zâmbind:

— Ai auzit vreodată de Robin Hood?

— Sigur c-am auzit. De ce?

— Fiindcă ai în faţă o versiune adolescentină a lui Robin Hood în zilele noastre. Julie îţi poate şterpeli dinţii de aur din gură fără să te prinzi, atât e de iute de mână.

— Nu prea cred că asta e o recomandare ca s-o trimiţi să locuiască la nişte veri din Texas care nu bănuiesc nimic, cum înţeleg că ai de gând să faci.

Doctoriţa Wilmer ridică din umeri.

— Julie fură alimente, îmbrăcăminte sau jucării, dar nu păstrează nimic pentru ea. Le dă prada copiilor mai mici de la *Lasalle*.

— Eşti sigură?

— Sunt absolut convinsă. M-am interesat.

Un zâmbet ezitant arcui buzele lui John Frazier, în timp ce o studia pe fetiţă.

— Arată mai degrabă ca Peter Pan decât ca Robin Hood. Nu-i deloc aşa cum m-am aşteptat, după ce i-am citit dosarul.

— Şi pe mine m-a surprins, recunoscu doctoriţa Wilmer.

Conform dosarului Juliei, directoarea *Instituţiei de Adopţiuni Lasalle*, unde locuia acum, o

declarase „o problemă disciplinară cu predilecţie spre vagabondaj, tulburarea liniştii publice, hoţie şi frecventarea unui anturaj masculin dubios”. După toate comentariile nefavorabile din dosar, doctoriţa Wilmer se aşteptase ca Julie Smith să fie o fată agresivă şi înrăită, a cărei asociere continuă cu băieţii tineri indica probabil o dezvoltare precoce şi chiar o activitate sexuală prematură.

Din acest motiv, aproape o privise cu gura căscată cu două luni în urmă, când Julie intrase în cabinetul ei, arătând ca o zânişoară în blugi murdari şi cămaşă ruptă, cu părul buclat, tuns scurt. În locul începutului de femeie fatală la care se aşteptase doctoriţa Wilmer, Julie Smith avea o faţă de puştoaică nevinovată pe care o domina o pereche de ochi enormi cu gene dese, în culoarea surprinzătoare a panselelor albastre.

În contrast cu faţa aceea picantă şi ochii de o inocenţă înşelătoare, avea un teribilism băieţesc vizibil în felul de a sta în faţa biroului, cu bărbia repezită înainte şi mâinile în buzunarele de la spate ale blugilor.

Theresa fusese captivată de la prima întâlnire, dar era fascinată de Julie încă dinainte – aproape din clipa când deschisese dosarul, acasă, într-o seară, şi începuse să-i citească răspunsurile la seria de teste care făceau parte din procesul de evaluare elaborat recent de ea însăşi. Când termină, Theresa avea o imagine clară a felului cum funcţiona mintea fetei, ca şi despre profunzimea suferinţei ei şi despre detaliile situaţiei: abandonată de părinţii naturali şi respinsă de două cupluri adoptive, Julie fusese nevoită să

copilărească în mahalalele din Chicago, într-o succesiune de cămine supra-aglomerate. Prin urmare, pe tot parcursul vieţii, singura ei sursă de căldură umană şi sprijin real fuseseră colegii – copii nespălaţi şi neîngrijiţi ca ea, pe care-i considera filosofic „de soiul ei”, copii care o învăţaseră să şterpelească bunuri din magazine şi, mai târziu, să chiulească de la şcoală împreună cu ei.

Mintea ei ageră şi degetele şi mai agere o făcuseră să fie atât de pricepută la amândouă, încât, indiferent cât de des era transferată într-un nou cămin, aproape imediat dobândea o anumită popularitate şi respect printre colegi, astfel încât în câteva luni un grup de băieţi binevoise să-i demonstreze diversele tehnici de spargere a maşinilor şi scurtcircuitare a motoarelor – demonstraţie care făcuse ca tot grupul să fie arestat de un poliţist atent, inclusiv Julie, care nu făcea decât să-i observe.

Ziua aceea marcase prima arestare a Juliei şi, cu toate că nu ştia, mai însemnase şi primul ei „pas înainte” real, căci o adusese în atenţia doctoriţei Wilmer. După ce fusese – cam pe nedrept – arestată pentru furt de maşini, Julie a fost inclusă în noul program experimental al doctoriţei Wilmer, care includea un sistem intensiv de teste psihologice, teste de inteligenţă, interviuri personale şi evaluări efectuate de grupul de psihiatri şi psihologi voluntari ai doctoriţei Wilmer. Programul era destinat să îndepărteze copiii instituţionalizaţi de viaţa infracţională. În cazul Juliei, doctoriţa Wilmer era hotărâtă să facă tocmai acest lucru şi toţi cei care o cunoşteau ştiau că,

atunci când îşi impunea ceva, reuşea. La treizeci şi cinci de ani, Theresa Wilmer avea o ţinută plăcută şi rafinată, un zâmbet blând şi o voinţă de fier. Pe lângă impresionantul ei sortiment de diplome medicale şi un arbore genealogic comparabil cu *The Social Register*, mai avea încă alte trei calităţi: intuiţie, compasiune şi un devotament total.

Cu fervoarea neobosită a unei adevărate evangheliste, hotărâse să salveze acele neputincioase victime adolescente de sistemul suprapopulat şi subfinanţat al adopţiilor şi instituţionalizărilor. Pentru a-şi realiza scopurile, doctoriţa Wilmer era gata să exploateze fără scrupule orice metode, inclusiv recrutarea sprijinului unor colegi ca John Frazier. În cazul Juliei, apelase chiar şi la nişte veri îndepărtaţi, deloc bogaţi, dar care aveau loc în casă – şi, spera, şi în inimă – pentru o fetiţă cu totul deosebită.

— Vreau să-i arunci o privire, spuse Terry.

Ridică mâna să tragă draperiile peste fereastră, tocmai când Julie se ridică dintr-odată, cu o privire deznădăjduită spre acvariu, şi-şi cufundă ambele mâini în apă.

— Ce naiba… începu John Frazier.

Apoi privi în tăcere, surprins, cum fata mergea spre recepţionară, cu peştele mort în mâini.

Julie ştia că nu trebuia să ude mocheta, dar nu suporta să vadă ceva atât de frumos ca peştele acela, cu înotătoarele lui lungi şi unduitoare, mutilat de ceilalţi. Neştiind dacă recepţionera n-o observase sau pur şi simplu o ignora, se apropie de scaunul ei.

— Mă scuzaţi, izbucni ea cu voce tare,

întinzând mâinile.

Recepţionera, care era absorbită de ceea ce scria, tresări nervoasă, se răsuci cu scaunul şi scoase un ţipăt înăbuşit la vederea peştelui ud şi lucios ajuns chiar sub nasul ei.

Julie făcu un pas prudent înapoi, dar nu se lăsă.

— E mort, spuse ea cu îndrăzneală, încercând să-şi ascundă mila din voce. Ceilalţi îl vor mânca, şi nu vreau să văd. E urât. Dacă-mi daţi o hârtie, îl împachetez şi puteţi să-l puneţi în coşul de gunoi.

Revenindu-şi din şoc, recepţionera îşi stăpâni cu grijă un zâmbet, deschise sertarul biroului şi scoase câteva şerveţele pe care i le dădu fetiţei.

— Nu vrei să-l iei cu tine şi să-l îngropi acasă?

Juliei i-ar fi plăcut, dar i se păru că vocea femeii era amuzată, aşa că împachetă repede peştele în şerveţele şi i-l întinse.

— Nu-s proastă, să ştiţi. Ăsta-i doar un peşte, nu un iepure sau altceva special.

Dincolo de fereastră, Frazier chicoti încet, clătinând din cap.

— Moare să înmormânteze creştineşte peştele, dar mândria o împiedică să recunoască.

Redevenind serios, adăugă:

— Ce este cu handicapurile ei de învăţare? Din câte-mi amintesc, e doar la nivelul clasei a doua.

Doctoriţa Wilmer pufni neelegant şi luă de pe birou un plic de manila cu rezultatele testelor recente.

Deschizându-l, spuse cu un zâmbet:

— Aruncă o privire la rezultatele testelor orale de inteligenţă, pentru care nu i se cere să citească.

John Frazier se conformă, apoi râse încet.

— Fata asta are un I.Q. mai mare decât al meu.

— Julie e un copil deosebit din multe puncte de vedere, John. Mi-am dat seama de asta când i-am parcurs viaţa, dar la întâlnirea faţă-n faţă m-am convins că e adevărat. E energică, sensibilă, curajoasă şi foarte deşteaptă. Pe sub tot teribilismul ei se ascunde o gingăşie rară, o speranţă de neînfrânt şi-un optimism absurd de care se agaţă oricât de nemilos i l-ar demola realitatea. Nu-şi poate îmbunătăţi soarta, aşa că s-a devotat subconştient protejării copiilor din căminele pe unde circulă. Fură şi minte pentru ei şi le organizează greve ale foamei, iar ei o urmează oriunde, ca şi cum ar fi Flautistul Fermecat. La unsprezece ani, e o lideră înnăscută, dar dacă nu este deviată foarte rapid, unele dintre metodele ei o vor duce la casa de corecţie şi în cele din urmă la închisoare. Şi nici chiar asta nu-i cea mai gravă problemă a ei.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că, în ciuda tuturor atributelor ei minunate, respectul de sine al acestei fetiţe e atât de scăzut, încât aproape că nu există. Pentru că a trecut dintr-o adopţie în alta, e convinsă că nu valorează nimic şi nu merită să fie iubită. Neştiind să citească la fel de bine ca egalii ei, crede că e complet proastă şi nu poate să înveţe. Iar cel mai îngrozitor e că a ajuns la un pas de a abandona. E o visătoare, dar se agaţă de visele ei cu un ultim fir.

— Din curiozitate, de ce n-a adoptat-o nimeni?

Theresa ridică din umeri.

— În majoritatea cazurilor, s-a combinat

ghinionul cu momentul neoportun. Conform dosarului ei de la *Departamentul Serviciilor Familiale şi pentru Copii*, a fost abandonată într-un gang la doar câteva ore după naştere. Documentele medicale arată că se născuse prematur, şi, din cauza asta şi dintr-a stării precare în care a fost dusă la spital, a suferit o serie de complicaţii până la vârsta de şapte ani, timp în care a fost foarte firavă; şi internată de mai multe ori. Cei de la *Serviciile Familiale* i-au găsit nişte părinţi adoptivi când avea doi ani, dar în toiul procedurilor de adopţie cei doi s-au hotărât să divorţeze, şi le-au aruncat-o înapoi în braţe. Peste câteva săptămâni, a fost plasată altui cuplu care fusese examinat cât mai atent posibil, dar s-a îmbolnăvit de pneumonie, iar noua pereche – care pierduse un copil de vârsta Juliei – s-a prăbuşit emoţional şi s-a retras din adopţie. Pe urmă, a fost dată unei familii adoptive numai cu titlu temporar, dar peste câteva săptămâni asistenta socială a Juliei s-a accidentat grav şi n-a mai revenit la lucru. În continuare, a urmat proverbiala „comedie a erorilor”. Dosarul Juliei a fost rătăcit…

— Ce vorbeşti?! exclamă neîncrezător Frazier.

— Nu-i judeca prea aspru pe cei de la *Serviciile Familiale*, cum văd că faci. În cea mai mare parte, sunt foarte devotaţi şi conştiincioşi, dar oameni sunt şi ei. Dacă stai să te gândeşti cât de suprasolicitaţi şi prost finanţaţi sunt, e uluitor că se descurcă aşa cum se descurcă. În orice caz, ca să scurtez povestea, părinţii adoptivi aveau casa plină de copii şi au presupus că *Serviciile Familiale* nu putuseră găsi o familie pentru Julie, fiindcă nu

stătea bine cu sănătatea. Când asistenţii şi-au dat seama că dosarul se rătăcise, Julie avea cinci ani şi trecuse de vârsta optimă pentru majoritatea părinţilor adoptivi. Mai avea şi antecedente de sănătate, iar când era mutată de la un cămin la altul suferea atacuri de astm. A lipsit perioade lungi din clasele întâia şi a doua, dar era „o fetiţă aşa de cuminte”, încât învăţătoarele o promovau oricum. Următorii ei părinţi adoptivi aveau deja în grijă trei copii handicapaţi fizic şi erau atât de ocupaţi cu ei, încât n-au observat că Julie nu ţinea pasul la şcoală, mai ales că primea note de trecere. Prin clasa a patra, însă, şi-a dat seama chiar ea că nu mai făcea faţă şi a început să se prefacă bolnavă; ca să stea acasă. Când părinţii ei adoptivi s-au prins, au insistat să se ducă la şcoală, aşa că Julie a început să chiulească şi să se înhăiteze cu copiii de pe stradă. Cum spuneam, e energică, îndrăzneaţă şi ageră – ceilalţi au învăţat-o să fure din magazine şi să nu fie prinsă şi acuzată de vagabondaj. În continuare, ştii aproape totul: până la urmă, a fost trimisă la instituţia *Lasalle*, pentru vagabondaj şi hoţie. Acum câteva luni, a fost arestată – pe nedrept, cred eu – împreună cu un grup de băieţi mai mari care-i arătau cât de bine se pricepeau să scurtcircuiteze motoarele maşinilor ca să le fure.

Cu un râs înăbuşit, Terry încheie:

— Julie nu făcea decât să-i observe fascinată, dar ştie cum s-o facă. S-a oferit să-mi demonstreze. Îţi imaginezi, fetiţa asta micuţă, cu ochii ei imenşi şi inocenţi, poate să pornească o maşină fără cheie! Totuşi, n-ar încerca s-o fure.

Cum spuneam, nu ia decât lucruri pe care le pot folosi copiii de la *Lasalle*.

Cu un zâmbet complice, Frazier arătă cu capul spre geam.

— Presupun că pot „folosi” un creion roşu, un pix şi o mână de bomboane.

— Poftim?

— În timp ce tu îmi vorbeai, pacienta ta nepreţuită a şterpelit toate astea de la recepţie.

— Dumnezeule mare! exclamă doctoriţa Wilmer, nu prea îngrijorată totuşi, privind prin fereastră.

— E destul de iute ca să facă scamatorii, adăugă Frazier cu admiraţie ezitantă. Mai bine s-o aduc aici până nu găseşte o cale de a scoate acvariul ăla pe uşă. Pariez că puştilor de la *Lasalle* le-ar plăcea la nebunie nişte peşti tropicali exotici.

Uitându-se la ceas, doctoriţa Wilmer răspunse:

— Mathisonii trebuie să mă sune din Texas, ca să mă anunţe când vor fi gata s-o ia în primire. Vreau să-i pot spune Juliei totul când va intra aici.

În timp ce vorbea, interfonul de pe birou ţârâi, iar vocea recepţionerei spuse:

— Domnul Mathison la telefon, doamnă doctor Wilmer.

— Asta e! replică Terry fericită.

John Frazier îşi consultă şi el ceasul.

— Peste câteva minute am prima sesiune cu Cara Peterson, spuse el.

Porni spre uşa de legătură cu cabinetul alăturat, apoi se opri cu mâna pe clanţă, zâmbind.

— Tocmai mi-a trecut prin minte că sarcinile din programul tău de muncă sunt distribuite

îngrozitor de nedrept. Vreau să zic, glumi el, tu lucrezi cu o fată care şterpeleşte dulciuri şi creioane ca să le dea săracilor, în timp ce mie mi-o dai pe Cara Peterson, care a încercat să-şi omoare tatăl adoptiv.

— Ţie-ţi plac provocările, replică Theresa Wilmer, râzând.

După ce termină convorbirea, doctoriţa Wilmer se ridică şi porni spre uşă, aşteptând cu nerăbdare surpriza pe care avea să i-o facă domnişoarei Julie Smith.

Capitolul 2

— Julie, spuse ea din uşă, intră, te rog.

După ce Julie închise uşa în urma ei şi se apropie, Terry adăugă veselă:

— Perioada ta în programul de testare s-a terminat. Am toate rezultatele gata.

În loc să se aşeze, tânăra pacientă se opri în faţa biroului, cu picioarele uşor depărtate şi mâinile în buzunarele dinapoi ale jeanşilor. Ridică din umeri cu nepăsare, dar nu întrebă despre rezultate – pentru că, după cum ştia Terry, se temea să audă răspunsurile.

— Testele erau tâmpite, spuse ea. Tot programul ăsta e o tâmpenie. Nu puteţi spune nimic despre mine numai după nişte teste şi taclale în birou.

— Am aflat multe despre tine, Julie, în cele câteva luni de când ne cunoaştem. N-ai dori să ţi-o dovedesc, spunându-ţi ce am descoperit?

— Nu.

— Te rog, lasă-mă să-ţi spun ce cred.

Julie oftă, apoi zâmbi obraznic şi spuse:

— Tot o s-o faceţi, vreau, nu vreau.

— Ai dreptate, încuviinţă doctoriţa Wilmer, stăpânindu-şi un zâmbet. Te rog să iei loc.

După ce Julie se trânti pe un scaun din faţa biroului, Theresa Wilmer începu calm, dar ferm.

— Am descoperit că, în pofida tuturor faptelor tale îndrăzneţe şi a bravurii pe care o arăţi faţă de prieteni, adevărul e că ţi-e o frică de moarte în fiecare clipă a zilei, Julie. Nu ştii cine eşti, ce eşti, sau ce vei fi. Nu ştii nici să citeşti, nici să scrii, aşa că te-ai convins singură că ai fi proastă. Chiuleşti de la şcoală fiindcă nu poţi ţine pasul cu ceilalţi copii de vârsta ta, şi te doare îngrozitor când râd de tine în clasă. Te simţi neajutorată şi prinsă ca într-o capcană, şi nu poţi suferi sentimentele astea. Ştii că ai fost dată în adopţie când erai mai mică, şi mai ştii şi că mama ta te-a abandonat. Demult, ai hotărât că nici părinţii naturali, nici cei adoptivi nu te-au vrut pentru că nu erai „bună de nimic” şi nici destul de deşteaptă sau de drăguţă. Aşa că te tunzi băieţeşte, refuzi să porţi haine pentru fete şi furi lucruri – dar tot nu te simţi mai fericită. Nimic din ce faci nu pare să aibă importanţă, şi asta e adevărata problemă: orice-ai face – doar dacă nu dai de necaz – nu contează pentru nimeni, şi te urăşti pe tine însăţi fiindcă ai vrea să conteze.

Doctoriţa Wilmer tăcu, aşteptând ca ultimele cuvinte să-şi facă efectul, apoi continuă:

— Vrei să fii importantă pentru cineva, Julie. Dacă ai avea o singură dorinţă, asta ar fi dorinţa ta.

Julie simţi usturimea lacrimilor de umilinţă, căci atacurile verbale ale doctoriţei Wilmer îşi atinseseră ţinta.

— Aţi înţeles tocmai pe dos! protestă ea cu aprindere, roşind până-n vârful urechilor. Mă faceţi să par o... o... o mironosiţă plângăcioasă! N-am nevoie să mă iubească nimeni, şi nici nu vreau! Sunt fericită...

— Nu-i adevărat. Azi ne vom spune una alteia tot adevărul, iar eu încă n-am terminat.

Susţinând privirea fetiţei, declară cu forţă calmă:

— Adevărul e următorul, Julie: în timpul petrecut cu programul ăsta de testare, am descoperit că eşti o fetiţă curajoasă, minunată şi foarte inteligentă.

Zâmbi la vederea expresiei uluite şi neconvinse a Juliei, apoi continuă:

— Singurul motiv pentru care încă n-ai învăţat să citeşti şi să scrii este că ai lipsit atât de mult de la şcoală când ai fost bolnavă, încât mai târziu n-ai mai putut să recuperezi. Asta nu are nimic de-a face cu facultatea ta de a învăţa, pe care tu o numeşti „deşteptăciune”, iar noi o numim „inteligenţă”. Ca să recuperezi, nu e nevoie decât să-ţi dea cineva o mână de ajutor, un timp. Şi acum, pe lângă că eşti deşteaptă, schimbă ea subiectul, mai ai şi o nevoie absolut normală şi firească de a fi iubită pentru ceea ce eşti. Eşti foarte sensibilă, şi de aceea te simţi rănită uşor. Tot de aceea, nu-ţi place să vezi alţi copii răniţi şi te străduieşti atât de mult să-i faci fericiţi, spunându-le poveşti şi furând lucruri pentru ei. Ştiu

că nu vrei să fii sensibilă, dar crede-mă, e una dintre cele mai valoroase calităţi ale tale. Iar acum, nu mai trebuie decât să te plasăm într-un mediu care te va ajuta să devii tânăra femeie care poţi fi cândva…

Julie păli, căci cuvintele „să te plasăm într-un mediu” sugerau o instituţie – poate o închisoare.

— Îi cunosc pe părinţii adoptivi ideali pentru tine – James şi Mary Mathison. Doamna Mathison a fost profesoară, şi doreşte să te ajute să-ţi recuperezi învăţătura. Reverendul Mathison e pastor…

Julie sări de pe scaun ca friptă.

— Un predicator! izbucni ea, amintindu-şi prelegerile sonore despre osânda la focurile iadului pe care le auzise de-atâtea ori la biserică. Nu, mulţumesc, mai bine mă duc la pârnaie!

— N-ai fost niciodată la pârnaie, aşa că nu ştii despre ce vorbeşti, declară doctoriţa Wilmer, vorbind în continuare despre viitoarea familie adoptivă ca şi cum Julie n-ar fi avut niciun cuvânt de spus – cum, desigur, îşi dădu seama că nici nu avea. James şi Mary Mathison s-au mutat acum câţiva ani într-un orăşel din Texas. Au doi fii mai mari ca tine cu trei şi, respectiv, cinci ani şi, spre deosebire de celelalte familii adoptive la care ai fost, alţi copii înfiaţi nu au. Vei face parte dintr-o familie adevărată, Julie. Vei avea chiar şi o cameră a ta, şi ştiu că până acum n-ai mai avut niciodată aşa ceva. Am vorbit cu James şi Mary despre tine, şi abia aşteaptă să te primească la ei.

— Pentru cât timp? întrebă Julie, încercând să-şi ascundă emoţia.

— Pentru totdeauna, dacă-ţi place acolo şi dacă accepţi să respecţi singura regulă strictă pe care o au pentru ei înşişi şi pentru copiii lor: cinstea. Asta înseamnă să nu mai furi, să nu mai minţi şi să nu mai chiuleşti de la şcoală. Nu trebuie decât să fii cinstită cu ei. Te cred în stare s-o faci, şi sunt foarte, foarte nerăbdători să te ia în sânul familiei lor. Doamna Mathison m-a sunat acum câteva minute şi se pregătea deja să cumpere nişte jocuri şi alte câteva lucruri cu care să înveţi să citeşti cât mai curând posibil. Aşteaptă să te duci cu ea şi să-ţi alegi lucrurile pentru dormitor, aşa că va arăta cum vrei tu.

Stăpânindu-şi fiorul de încântare, Julie spuse:

— Nu ştiu că am fost arestată, nu-i aşa? Pentru vagabondaj, vreau să zic.

— Vagabondaj, preciză doctoriţa Wilmer, şi tentativă de furt de maşini. Ba da, ştiu totul.

— Şi tot mai vor să mă primească la ei? replică Julie sarcastic. Probabil că au mare nevoie de banii pe care serviciile sociale îi plătesc părinţilor adoptivi.

— Banii n-au nicio legătură cu decizia lor! ripostă Theresa Wilmer, cu un uşor zâmbet. Sunt o familie cu totul deosebită. Nu au bogăţii materiale, dar se consideră bogaţi în alte sensuri – cu altfel de daruri, pe care vor să le împartă cu un copil care merită.

— Şi cred că eu merit? pufni Julie. Nimeni nu m-a vrut nici înainte să am dosar la poliţie. De ce m-ar vrea cineva acum?

Ignorându-i întrebarea retorică, doctoriţa Wilmer se ridică şi ieşi de după birou.

— Julie, spuse ea cu blândeţe, aşteptând-o să-şi ridice ochii, cred că meriţi cel mai mult dintre toţi copiii pe care am avut privilegiul să-i cunosc.

Această laudă fără precedent fu urmată de unul dintre puţinele gesturi de afecţiune pe care le cunoscuse Julie vreodată: doctoriţa Wilmer îi puse o mână pe obraz şi spuse:

— Nu ştiu cum ai reuşit să rămâi atât de dulce şi deosebită, dar crede-mă, meriţi tot ajutorul pe care ţi-l pot da şi toată iubirea pe care cred că o vei găsi la familia Mathison.

Julie ridică din umeri, încercând să se călească pentru inevitabila dezamăgire, dar când se ridică, nu-şi putu înăbuşi complet pâlpâirea de speranţă din inimă.

— Să nu contaţi pe asta, doamnă doctor Wilmer.

Doctoriţa Wilmer zâmbi cu blândeţe.

— Contez pe tine. Eşti o fată extrem de inteligentă şi intuitivă, care ştie să recunoască un lucru bun atunci când îl găseşte.

— Cred că sunteţi tare bună pe meserie, comentă Julie cu un oftat, parte de speranţă, parte de teamă. Aproape că mă faceţi să cred toate chestiile astea.

— Sunt extrem de bună pe meserie, îi dădu dreptate Theresa Wilmer. Iar tu eşti foarte inteligentă şi intuitivă, dacă ţi-ai dat seama de asta.

Zâmbind, îi atinse bărbia, spunând cu seriozitate blândă:

— Ai să-mi scrii din când în când, ca să-mi povesteşti ce mai faci?

— Sigur, ridică iar Julie din umeri.

— Pe soţii Mathison nu-i interesează ce-ai făcut în trecut – au încredere că vei fi cinstită cu ei de-acum încolo. Vei fi dispusă şi tu să-ţi uiţi trecutul şi să le dai o şansă de a te ajuta să devii persoana minunată care poţi fi?

Toate aceste complimente cum nu mai auzise îi smulseră Juliei un chicotit stingherit, făcând-o să-şi dea ochii peste cap.

— Mhm. Sigur.

— Gândeşte-te, Julie, insistă serioasă Theresa Wilmer. Mary Mathison şi-a dorit dintotdeauna o fiică, dar tu eşti singura fetiţă pe care a invitat-o vreodată să stea la ei. De acum încolo, vei începe de la zero, în propria ta familie. Eşti o persoană complet nouă, la fel ca atunci când te-ai născut. Înţelegi ce vreau să zic?

Julie deschise gura să răspundă că da, însă în gât părea să i se fi pus un nod, aşa că nu făcu decât să dea din cap.

Theresa Wilmer îi privi ochii albaştri imenşi şi simţi şi ea un nod în gât, în timp ce-i mângâia buclele şatene ciufulite.

— Poate că într-o zi te vei hotărî să-ţi laşi părul să crească, murmură ea zâmbind. Va fi des şi frumos.

În sfârşit, Julie îşi găsi graiul, şi se încruntă îngrijorată.

— Femeia aceea… doamna Mathison, vreau să zic… nu credeţi că va încerca să mi-l onduleze şi să-mi pună fundiţe sau alte prostii de-astea?

— Numai dacă tu vei dori să-l porţi aşa.

Theresa rămase în aceeaşi stare sentimentală,

în timp ce o privea pe Julie plecând. Observând ca lăsase uşa cabinetului întredeschisă şi ştiind că recepţionera era plecată la masă, se duse s-o închidă. Tocmai întindea mâna spre clanţă, când o văzu pe Julie ocolind pe lângă masa de cafea, fără să se oprească, după care mai făcu un ocol şi pe la biroul gol al recepţionerei.

În urma ei, pe masa de cafea rămăsese o grămăjoară de bomboane. Pe birou apăruseră un creion roşu şi un pix.

Un sentiment de bucurie, mândrie şi împlinire o făcu pe Theresa să şoptească pe urmele fetiţei, cu vocea răguşită de emoţie:

— N-ai vrut să-ţi strice nimic noul viitor, nu-i aşa, draga mea? Bravo, fetiţo!

Capitolul 3

Autobuzul şcolii opri în faţa casei victoriene unde Julie ajunsese să se simtă „acasă” în cele trei luni de când locuia la familia Mathison.

— Am ajuns, Julie, spuse blând şoferul.

Dar, în timp ce Julie cobora din autobuz, niciunul dintre noii ei prieteni nu-şi luă rămas bun de la ea, aşa cum obişnuiau. Tăcerea lor rece şi suspicioasă sporea teroarea care-i punea deja un gol în stomac, în timp ce-şi târa picioarele pe trotuarul înzăpezit.

Banii adunaţi în clasa Juliei pentru gustări fuseseră furaţi din sertarul catedrei. Toţi elevii din clasă fuseseră interogaţi, dar Julie era singura care în ziua aceea rămăsese în clasă într-o recreaţie, ca să-şi finiseze planşa la geografie. Ea era principala

suspectă, nu numai fiindcă avusese posibilitatea să fure banii, ci şi pentru că era nouă, străină, venită din oraşul cel mare şi rău. În după-amiaza aceea, aşteptând în faţa cancelariei, îl auzise pe domnul Duncan spunându-i secretarei că trebuia să-i telefoneze reverendului Mathison şi să-i spună despre banii furaţi. Evident, domnul Duncan făcuse deja acest lucru, căci maşina reverendului Mathison era pe alee, iar el rareori se întorcea acasă atât de devreme.

Când ajunse la poarta gărduleţului alb de şipci, Julie se opri, privind spre casă, cu genunchii tremurându-i atât de tare, încât se ciocneau între ei. Familia Mathison îi dăruise o cameră numai a ei, cu baldachin deasupra patului şi cuvertură înflorată, dar nu aceea avea să-i lipsească atât de mult, cât îmbrăţişările. Şi râsetele. Şi vocile lor dragi. Numai la gândul că niciodată n-avea să-l mai audă pe James Mathison spunându-i: „Noapte bună, Julie. Nu-ţi uita rugăciunile, iubito”, îi venea să se arunce în zăpadă şi să plângă ca un copil. Şi cum avea să mai trăiască ea dacă niciodată nu-i mai putea auzi pe Carl şi Ted, pe care-i considera deja fraţii ei mai mari, chemând-o să joace un joc cu ei, sau să meargă la film?

Ar fi trebuit să ştie că toate acestea erau prea frumoase ca să dureze, iar lacrimile pe care şi le stăpânise până atunci îi împăienjeniră vederea. Un moment, îşi permise să spere că avea să primească doar o bătaie, în loc de a fi trimisă înapoi la Chicago, dar ştia ea ce ştia. În primul rând, părinţii ei adoptivi nu credeau în pedepsele corporale, dar considerau că furturile şi minciunile

erau păcate grave, complet inacceptabile pentru „Domnul” şi pentru ei. Julie promisese să nu le mai săvârşească niciodată, iar ei avuseseră deplină încredere în ea.

Când închise uşa bucătăriei, văzu fursecurile cu ciocolată, favoritele ei, puse la răcit pe bufet. În mod normal, aroma delicioasă a fursecurilor proaspăt coapte făcea să-i lase gura apă; azi îi venea să verse, fiindcă Mary Mathison n-avea să le mai prepare niciodată anume pentru ea. În bucătărie nu era nimeni, dar Julie auzi vocile fraţilor ei din camera lor. Cu mâini tremurătoare, îşi agăţă ghiozdanul într-un cuier de lângă uşă, apoi canadiana, şi porni spre camera băieţilor.

Carl, fratele ei de şaisprezece ani, o văzu în uşă şi o cuprinse pe după umeri.

— Salut, Julie-Bob, o tachină el. Ce zici de afişul nostru cel nou?

De obicei, porecla pe care i-o dăduse Carl o făcea să zâmbească. Acum îi venea să plângă, pentru că nici pe aceea n-avea s-o mai audă vreodată.

Ted, care era cu doi ani mai mic decât Carl, îi zâmbi arătându-i afişul ultimului lor idol de cinema, Zack Benedict.

— Ce zici, Julie, nu-i aşa că-i grozav? Într-o zi, o să am o motocicletă exact ca a lui Zack Benedict.

Julie privi printre lacrimi la imaginea în mărime naturală a unui bărbat înalt, lat în umeri şi grav la faţă, care stătea lângă o motocicletă, cu braţele încrucişate pe pieptul lat şi bronzat.

— E cel mai tare, confirmă ea cu voce amorţită. Unde-s mama şi tata? Am să le vorbesc.

Vocea îi era înecată de plâns, dar se hotărâse să termine cât mai repede inevitabila confruntare, căci nu mai suporta niciun moment groaza.

— Sunt în dormitorul lor, la un ştiu ce consfătuire privată, răspunse Ted, privind cu admiraţie afişul. Carl şi cu mine mergem mâine seară să vedem noul film cu Zack Benedict. Voiam să te luăm cu noi, dar e pentru spectatori peste treişpe ani, din cauza violenţei, iar mama a zis că n-ai voie.

Îşi luă ochii dinspre idolul lui, privind faţa abătută a Juliei.

— Lasă, puştoaico, nu mai fi aşa de amărâtă. O să te ducem la primul film care…

Uşa de vizavi se deschise şi părinţii adoptivi ai Juliei ieşiră pe coridor, cu expresii sumbre.

— Mi s-a părut că-ţi aud vocea, Julie, spuse Mary Mathison. Nu vrei o gustare înainte să începem lecţiile?

Reverendul Mathison privi faţa încordată a Juliei şi spuse:

— Cred că Julie e prea tulburată ca să se concentreze la lecţii.

Apoi o întrebă:

— Preferi să vorbim despre ceea ce te necăjeşte acum, sau după cină?

— Acum, şopti ea.

Carl şi Ted schimbară priviri nedumerite şi îngrijorate, şi dădură să iasă din cameră, dar Julie le făcu semn să rămână. Simţea că era mai bine să fie toţi de faţă. Când părinţii ei adoptivi se aşezară pe patul lui Carl, începu cu voce tremurătoare:

— Azi, la şcoală, s-au furat nişte bani.

— Ştim asta, spuse calm reverendul Mathison. Directorul ne-a telefonat deja. Domnul Duncan pare să creadă, la fel ca profesoara ta, că tu eşti vinovată.

Spre oroarea Juliei, umerii începură să i se zguduie violent şi fu nevoită să-şi şteargă lacrimile cu mâneca.

— Tu ai furat banii, Julie?

— Nu!

Cuvântul îi explodase din piept într-un ţipăt torturat.

— Atunci, e clar.

Reverendul Mathison şi soţia lui se ridicară în picioare, ca şi cum ar fi hotărât că era şi mincinoasă, nu numai hoaţă, iar Julie începu să-i roage şi să-i implore, în ciuda hotărârii ei de a nu face asta:

— J-jur că n-am luat eu banii... se tângui ea, frământându-şi tivul puloverului în mâini. V-am pro-promis că n-am să mai mint, nici, nici n-am să mai fur, şi n-n-nam făcut-o! N-am făcut-o! Vă rog! Vă rog, credeţi-mă...

— Te credem, Julie.

— M-am schimbat, serios, m-am schimbat şi...

Se întrerupse şi-i privi neîncrezătoare.

— Ce-aţi... spus...? şopti ea.

— Julie, spuse tatăl ei adoptiv, punându-i o mână pe obraz, când ai venit la noi, ţi-am cerut să ne dai cuvântul tău de onoare că nu vei mai minţi sau fura. Când ne-ai dat nouă cuvântul tău, noi ţi-am acordat ţie încrederea noastră, îţi mai aduci aminte?

Julie dădu din cap, amintindu-şi limpede acel

moment din living, cu trei luni în urmă, apoi îşi văzu mama vitregă zâmbind şi se aruncă în braţele ei. Mary Mathison o strânse la piept, învăluind-o în mirosul de garoafe şi promisiunea tăcută a unei vieţi pline de sărutări la culcare şi râsete împreună.

În seara aceea, după cină, Julie îşi făcu ordine în cameră, pe care oricum şi-o ţinea curată-lună, iar când făcu baie, se spălă de două ori după urechi. Era atât de hotărâtă să fie perfectă, încât când Ted şi Carl o invitară la o partidă de scrabble înainte de culcare – joc pe care-l practicau la nivelul ei, pentru a o ajuta să-şi exerseze cititul – nici nu se gândi să tragă cu ochiul pentru a alege literele pe care le putea folosi cel mai uşor.

*

În lunea următoare, Billy Nesbit, un elev din clasa a şaptea, fu prins în spălătoria şcolii cu un pachet de şase beri pe care le împărţea generos cu câţiva prieteni, în pauza de prânz. În cutie mai era şi un plic bej cu inscripţia „Bani de masă – clasa domnişoarei Abbott” scrisă de mâna dirigintei Juliei.

Julie primi scuze oficiale în faţa clasei din partea dirigintei, şi scuze mai morocănoase, în particular, de la domnul Duncan.

În aceeaşi după-amiază, Julie coborî din autobuzul şcolii în faţa bisericii şi petrecu cincisprezece minute înăuntru, apoi fugi acasă să le dea vestea. Cu faţa înroşită de frig, arzând de nerăbdare să prezinte dovada concludentă că fusese complet exonerată, năvăli în bucătărie,

unde Mary Mathison pregătea cina.

— Pot dovedi că n-am luat eu banii de masă! gâfâi ea, privind de la mama la fraţii ei.

Mary Mathison se uită la ea cu un zâmbet nedumerit, apoi continuă să cureţe cartofii. Carl abia dacă ridică privirea de pe planul unei case, pe care-l desena pentru proiectul „*Viitorii Arhitecţi ai Americii*” de la şcoală, iar Ted îi zâmbi absent, continuând să citească revista de cinema cu Zack Benedict pe copertă.

— Ştim că nu tu ai luat banii, iubito, replică într-un târziu doamna Mathison. Doar ne-ai spus.

— Da, dar... dar acum vă pot face să mă credeţi cu adevărat... Vreau să zic, pot să dovedesc! strigă ea, uitându-se de la unul la altul.

Doamna Mathison puse cartofii deoparte şi începu să-i descheie canadiana. Cu un zâmbet blând, spuse:

— Ai şi dovedit-o – ne-ai dat cuvântul tău de onoare, mai ţii minte?

— Da, dar cuvântul meu nu e o dovadă adevărată. Nu-i de ajuns.

Mama ei adoptivă o privi drept în ochi.

— Ba da, Julie, spuse ea cu blândeţe, dar şi cu fermitate. Este de ajuns. Categoric.

Descheindu-i primul nasture al canadienei, adăugă:

— Dacă vei fi întotdeauna la fel de cinstită cu toată lumea cum eşti cu noi, cuvântul tău va deveni în curând o dovadă suficientă pentru întreaga lume.

— Billy Nesbit a furat banii ca să cumpere bere pentru prietenii lui! protestă Julie.

Apoi, pentru că nu se putea opri, adăugă:

— De unde ştiţi c-am să vă spun întotdeauna adevărul şi n-am să mai fur?

— Ştim asta pentru că te cunoaştem, răspunse categoric mama ei. Te cunoaştem, te iubim şi avem încredere în tine.

— Da, puştoaico, avem, adăugă şi Ted, cu un zâmbet.

— Mda, avem, repetă Carl, ridicând un moment privirea de pe proiect.

Spre propria ei oroare, Julie îşi simţi ochii umplându-i-se de lacrimi şi întoarse grăbită capul – dar ziua aceea însemnă o răscruce irevocabilă în viaţa ei. Mathisonii îi oferiseră căminul, iubirea şi încrederea lor, ei, nu altei fetiţe norocoase. Familia aceea minunată şi caldă era a ei pentru totdeauna, nu doar pentru un timp. Ştiau totul despre ea, şi totuşi o iubeau.

Julie se desfăta cu această descoperire; înflorea în căldura ei ca un boboc fraged care-şi deschide petalele la soare. Se avântă să înveţe cu şi mai multă hotărâre şi fu ea însăşi surprinsă să vadă cât de uşor îi era. Când sosi vara, ceru să se ducă la şcoala de vară ca să mai recupereze din cursuri.

*

În iarna următoare, Julie fu chemată în living, unde-şi despachetă primele cadouri primite de ziua ei, sub privirile radioase ale familiei. După ce desfăcu ultimul pachet, James, Mary, Ted şi Carl Mathison îi dăruiră cel mai minunat cadou dintre

toate.

Era un plic mare şi cafeniu, cu aspect banal. Înăuntru se afla o coală de hârtie pe care scria, cu litere negre groase:

PETIŢIE DE ADOPŢIE

Julie îi privi cu ochii înotându-i în lacrimi, strângând hârtia la piept.

— Pentru mine? şopti ea.

Ted şi Carl îi înţeleseră greşit motivul lacrimilor şi începură să vorbească în acelaşi timp, cu vocile pline de nelinişte:

— Noi, toţi, n-am vrut decât să fie oficial, Julie, atâta tot, ca să te cheme Mathison la fel ca pe noi, spuse Carl, iar Ted adăugă:

— Adică, vreau să spun, dacă nu eşti sigură că e o idee bună, nu e nevoie s-o primeşti…

Se întrerupse, când Julie se aruncă în braţele lui, aproape răsturnându-l.

— Sunt sigură! ţipă ea, încântată. Sunt sigură, sigură, sigură…!!!

Nimic nu-i putea afecta plăcerea. În seara aceea, când fraţii o invitară să vină la cinema cu un grup de prieteni ca să-l vadă pe eroul lor, Zack Benedict, acceptă imediat, deşi nu înţelegea ce găseau băieţii la el. Nemaiputând de bucurie, se aşeză în rândul al treilea al sălii cinematografului, cu fraţii de-o parte şi de alta, privind absentă un film în care juca un tânăr înalt şi brunet care nu făcea mare lucru decât să alerge cu motocicleta, să se bată cu pumnii şi să arate plictisit şi… cam rece.

— Ce zici de film? Nu-i aşa că Zack Benedict e cool? o întrebă Ted, la ieşirea din sală, în mulţimea

de adolescenţi care spuneau cam acelaşi lucru.

Fidelitatea Juliei faţă de cinstea deplină învinse la limită dorinţa de a le da dreptate minunaţilor ei fraţi.

— Păi... este... mi s-a părut cam bătrân, spuse ea, privind spre cele trei fete care veniseră cu ei, în aşteptarea unui ajutor.

Ted păru lovit de trăsnet.

— Bătrân! Are doar douăzeci şi unu de ani, dar a trăit cu adevărat! Vreau să spun, am citit într-o revistă de cinema că a rămas singur de la şase ani, lucrând în ferme din vest ca să aibă din ce trăi. Ştii... la dresajul cailor. Mai târziu, a călărit la rodeouri. Un timp, a făcut parte dintr-o gaşcă de motociclişti... cu care a străbătut toată ţara. Zack Benedict, încheie el, pe un ton nostalgic, e un bărbat adevărat!

— Da, dar arată... rece, susţinu Julie. Rece şi cam rău...

Fetele râseră sonor de critica ei, care lui Julie i se păruse rezonabilă.

— Julie, spuse Laurie Paulson chicotind. Zachary Benedict e absolut trăsnet şi total sexy. Toată lumea zice.

Julie, care ştia că fratele ei, Carl, avea o pasiune nemărturisită pentru Laurie, se repezi să declare, cu loialitate:

— Ei bine, eu nu cred. Nu-mi plac ochii lui. Sunt căprui şi au o privire rea.

— Ochii lui nu sunt căprui, sunt aurii. Are nişte ochi incredibil de sexy, întreabă pe oricine!

— Julie nu se pricepe la chestiile astea, interveni Carl, pornind spre casă, pe lângă Ted. E

prea mică.

— Nu sunt atât de mică, încât să nu ştiu, susţinu fudulă Julie, luându-şi fraţii de braţ, că Zack Benedict nu-i nici pe departe la fel de arătos ca voi doi!

La auzul acestui compliment, Carl îi aruncă lui Laurie un zâmbet superior, peste umăr, şi se corectă:

— Totuşi, Julie este foarte matură pentru vârsta ei.

Ted era încă absorbit de miraculoasa viaţă a eroului său de pe ecran.

— Imaginează-ţi, să fii un copil singur, să lucrezi la fermă, călărind cai, legând tauri…

Capitolul 4

1988

— Daţi naibii taurii ăia de-acolo, pute de s-ar îneca până şi-un cadavru!

Aşezat pe un scaun de prelată neagră, cu cuvântul REGIZOR scris cu alb deasupra numelui său, Zachary Benedict dădea ordine răstite, privind încruntat spre vitele care se învârteau printr-un ocol provizoriu, lângă o casă de fermă întinsă şi modernă. După ce termină, continuă că facă însemnări pe scenariu. Amplasată la patruzeci de mile de Dallas, reşedinţa luxoasă cu aleea mărginită de copaci, grajduri opulente şi câmpii pline de sonde fusese închiriată de un miliardar texan pentru a fi folosită în filmul „D*estiny*”, o producţie care, conform revistei „*Variety*”, avea

şanse să-i aducă lui Zack încă un *Premiu al Academiei* pentru cel mai bun actor, ca şi pentru cel mai bun regizor – presupunând că reuşea să termine filmul pe care toţi îl considerau cu ghinion.

Până cu o seară în urmă, Zack nu crezuse că lucrurile puteau merge şi mai rău. Cu un deviz iniţial de patruzeci şi cinci de milioane de dolari pentru patru luni de filmare *„Destiny”* era acum cu o lună în întârziere şi cu şapte milioane peste buget, din cauza unui număr extraordinar de probleme de producţie şi accidente bizare care-l urmăriseră aproape din prima zi de filmare.

Acum, după luni întregi de amânări şi dezastre, nu mai rămăseseră de filmat decât două secvenţe, dar satisfacţia însufleţită pe care ar fi trebuit s-o simtă Zack era alungată complet de o furie pe care abia putea să şi-o stăpânească, în timp ce încerca ineficient să se concentreze asupra schimbărilor pe care voia să le efectueze în secvenţa următoare.

La dreapta lui, lângă şoseaua principală, o cameră era instalată să imortalizeze un asfinţit care se promitea înflăcărat, cu orizontul oraşului Dallas conturat în zare. Prin uşile deschise ale grajdului, Zack vedea recuziterii poziţionând baloţi de fân şi electricienii căţărându-se pe grinzi ca să potrivească sursele de lumină, în timp ce operatorul le striga instrucţiuni. Dincolo de grajd, în afara câmpului vizual al camerei, doi cascadori puneau la locurile lor maşinile cu însemnele poliţiei rutiere din Texas, pentru o secvenţă de urmărire care avea să fie filmată a doua zi dimineaţă. La marginea peluzei, lângă un pâlc de stejari, trailerele rezervate pentru interpreţii principali

erau parcate într-un semicerc larg, cu jaluzelele trase şi instalaţiile de aer condiţionat chinuindu-se să învingă arşiţa neînduplecată de iulie. Lângă ele, maşinile cantinei distribuiau răcoritoare membrilor transpiraţi ai echipei şi actorilor înfierbântaţi.

Toţi actorii şi membrii echipei erau profesionişti cu experienţă, obişnuiţi să aştepte ore întregi câteva minute de filmare. În mod normal, atmosfera era veselă, iar în penultima zi era de obicei de-a dreptul sărbătorească. În mod la fel de normal, aceiaşi oameni care stăteau în grupuri stânjenite lângă bufet s-ar fi adunat în jurul lui Zack, glumind pe seama greutăţilor pe care le înfruntaseră împreună sau vorbind entuziasmaţi despre petrecerea din seara următoare, pentru a sărbători ultimul tur de manivelă. Dar, după cele întâmplate cu o seară înainte, toată lumea evita să-i vorbească şi nimeni nu se mai aştepta la nicio petrecere.

Toţi cei treizeci şi opt de membri ai echipei şi ai distribuţiei din „Destiny” îl ocoleau ostentativ, prudenţi, şi toţi se îngrozeau la gândul următoarelor câteva ore. Ca rezultat, instrucţiunile de obicei date pe un ton rezonabil erau acum aruncate răstit, cu nervozitate încordată, de oricine le avea de dat; instrucţiunile care în mod normal ar fi fost îndeplinite cu vioiciune erau aplicate cu stângăcia greoaie care apare atunci când oamenii abia aşteaptă, stresaţi, să termine o muncă penibilă.

Zack aproape că putea simţi tensiunea şi emoţiile celor din jur: înţelegerea faţă de cei care-l simpatizau, dispreţul satisfăcut faţă de cei ce nu-l

puteau suferi, sau erau prieteni de-ai soţiei lui, curiozitatea avidă a celor cărora şi el şi ea le erau indiferenţi. Dându-şi seama cu întârziere că nimeni nu-i auzise ordinul de a muta vitele, se uită în jur după asistentul de regie şi-l văzu stând pe gazon, cu mâinile în şolduri şi capul dat pe spate, privind unul dintre elicoptere care decola ca să ducă pelicula la laboratorul din Dallas. Sub elicopter se întindea un taifun de pământ şi praf, trimiţând drept spre Zack o rafală de vânt fierbinte cu miros de bălegar proaspăt.

— Tommy! strigă el iritat.

Tommy Newton se întoarse şi porni la trap, scuturându-şi de praf şortul kaki. Scund de statură, cu păr şaten rar, ochi căprui şi ochelari cu rame de baga, asistentul de regie în vârstă de treizeci şi cinci de ani avea o înfăţişare intelectuală care-i ascundea umorul irezistibil şi energia neobosită. Azi, însă, nici chiar Tommy nu putea fi vesel. Scoţându-şi de sub braţ planşeta pentru însemnări, întrebă:

— M-ai chemat?

Fără a se deranja să ridice privirea, Zack răspunse scurt:

— Să mute cineva taurii ăia în direcţia spre care bate vântul.

— Sigur, Zack.

Atingând butonul emiţătorului de la centură, Tommy îşi apropie microfonul de gură şi i se adresă lui Doug Furlough, recuziterul şef, care-şi supraveghea echipa în timp ce pregăteau un gard al ocolului ce urma să fie spart în secvenţa finală de a doua zi.

— Doug, spuse el în microfon.

— Ce e, Tommy?

— Zi-le grăjdarilor ălora de lângă ocol să mute taurii pe pajiştea de la sud.

— Credeam că Zack are nevoie de ei în cadrul următor.

— S-a răzgândit.

— Bine, am eu grijă. Putem începe să pregătim decorul din casă, sau preferă să-l lăsăm în pace?

Tommy ezită, se uită la Zack şi-i transmise întrebarea.

— Lăsaţi-l aşa cum e, răspunse scurt Zack. Nu vă atingeţi de el până mâine, după ce văd materialul brut. Dacă e vreo problemă, nu vreau să pierdem mai mult de zece minute pentru refilmare.

După ce-i comunică răspunsul lui Doug Furlough, Tommy dădu să se întoarcă, apoi ezită.

— Zack, spuse el posomorât, probabil n-ai chef să auzi asta chiar acum, dar diseară atmosfera o să fie destul de… agitată… şi s-ar putea să n-am altă ocazie să-ţi spun.

Făcând un efort să pară preocupat, Zack ridică privirea, în timp ce Tommy continua şovăitor:

— Meriţi încă două *Oscaruri* pentru filmul ăsta. Câteva dintre secvenţele tale – şi cele smulse de la Rachel şi Tony – ne-au dat fiori la toţi, şi să ştii că nu exagerez.

Simpla menţionare a numelui soţiei lui, mai ales în asociere cu Tony Austin, făcu nervii lui Zack să dea în clocot. Se ridică brusc, cu scenariul în mână.

— Complimentul mă bucură, minţi el. Mai e cel puţin o oră până să se-ntunece suficient pentru

secvenţa următoare. Când totul va fi gata în grajd, dă o pauză de cină echipei, iar eu am să verific. Între timp, mă duc să beau ceva şi să-mi găsesc un loc unde să mă pot concentra.

Arătând cu capul spre stejarii de lângă peluză, adăugă:

— Dacă ai nevoie de mine, sunt acolo.

Se îndrepta spre bufet, când uşa rulotei lui Rachel se deschise, iar actriţa ieşi chiar în timp ce Zack trecea prin faţa scăriţei.

Privirile li se ciocniră, conversaţiile din jur încetară, capetele se întoarseră, dar Zack nu făcu decât să-şi ocolească soţia, continuându-şi drumul.

Se opri la bufet ca să-i spună ceva asistentului lui Tommy Newton şi să schimbe amabilităţi cu doi cascadori.

Era o performanţă demnă de premiul *Oscar*, care necesita un efort de voinţă suprem, pentru că nu putea s-o vadă pe Rachel fără să şi-o amintească aşa cum o văzuse în noaptea trecută, când se întorsese pe neaşteptate în apartamentul lor de la *Crescent Hotel* şi o găsise cu Tony Austin…

În timpul zilei, îi spusese că intenţiona să aibă o şedinţă de noapte cu echipele de imagine şi regie, ca să discute nişte idei noi pe care plănuia să le gândească la culcare, în rulota lui de pe platou.

Când echipa se adunase în rulotă pentru şedinţă, însă, Zack îşi dăduse seama că-şi lăsase însemnările la hotel, în Dallas, şi, în loc să trimită pe cineva după ele, preferase să facă economie de timp, invitându-i pe toţi cu el la *Crescent*.

Neobişnuit de veseli, pentru că în fine se întrezărea sfârşitul filmărilor, cei şase oameni intraseră în apartamentul întunecos, iar Zack aprinsese lumina.

— Zack! exclamase Rachel, ridicându-se de deasupra bărbatului gol peste care stătea călare pe canapea şi înhăţându-şi capotul, cu ochii holbaţi de surpriză.

Tony Austin, care juca alături de ea şi Zack în „*Destiny*", se săltă brusc în capul oaselor.

— Zack, acuma, stai calm... îl rugă el, sărind în picioare şi refugiindu-se în spatele canapelei semicirculare, în timp ce Zack pornea înainte. Nu-mi atinge faţa! strigă, în clipa când Zack sări spre el peste spătarul canapelei. Mai apar în două secvenţe şi...

Fu nevoie de toţi cei cinci membri ai echipei ca să-l smulgă pe Zack de lângă el.

— Zack, nu fi nebun! strigă recuziterul şef, încercând să-l oprească. Nu poate termina nenorocitul ăsta de film, dacă-l desfigurezi!

Doug Furlough gâfâia, ţinându-l pe Zack de braţe.

Zack îi împinse în lături pe cei doi şi, cu mişcări reci şi calculate, îi rupse lui Tony două coaste înainte de a-l putea opri cineva. Gâfâind mai mult de furie decât de efort, îi privi cum îl ajutau pe Austin să iasă din apartament, gol şi şchiopătând, toţi adunaţi în jurul lui. Vreo şase clienţi ai hotelului erau pe culoar, atraşi fără-ndoială de ţipetele lui Rachel. Zack le trânti uşa în nas.

Răsucindu-se spre Rachel, care se înfăşurase în capotul de culoarea piersicii, făcu un pas înainte,

încercând să-şi controleze pornirea de a o lovi şi pe ea.

— Dispari din ochii mei! o preveni, în timp ce femeia se retrăgea. Ieşi afară, sau nu răspund de ce-am să-ţi fac!

— Să nu-ndrăzneşti să mă ameninţi, ticălos arogant ce eşti! ripostă ea cu un dispreţ atât de triumfător, încât îl opri în loc. Dacă mă atingi numai cu un deget, avocaţii mei nu se vor mulţumi doar cu jumătate din tot ce ai, la divorţ am să-ţi iau totul! Înţelegi ce-ţi spun, Zack? Divorţez. Avocaţii mei depun hârtiile la L.A., mâine. Tony şi cu mine ne căsătorim.

Revelaţia faptului că soţia lui şi cu amantul ei se regulau în timp ce urzeau calmi planuri de a trăi din banii pe care el îi câştigase atât de greu îl făcu pe Zack să-şi piardă controlul.

O apucă de braţe şi o împinse spre uşa livingului.

— Am să te omor înainte să pui mâna pe jumătate din banii mei! Şi acum, ieşi afară!

Femeia căzu în genunchi, apoi se ridică iar, cu mâna pe clanţă şi o expresie de dispreţ satisfăcut, în timp ce-şi rostea replica finală:

— Dacă te gândeşti ca mâine să ne interzici accesul pe platou, nu te deranja. Tu faci doar regia, studioul a investit o avere în filmul ăsta. Te vor sili să-l termini, iar dacă faci ceva ca să-l întârzii sau să-l sabotezi, au să te dea în judecată de nu te vezi. Gândeşte-te doar, încheie ea, cu un zâmbet maliţios, în timp ce deschidea uşa, ai să pierzi oricum. Dacă nu termini filmul, vei fi ruinat! Dacă-l termini, primesc jumătate din cât câştigi!

Uşa se trânti în urma ei, zgâlţâindu-se. În legătură cu terminarea filmului, avea dreptate. Oricât de furios era, Zack ştia. Mai aveau de filmat doar două secvenţe, iar Rachel şi Tony apăreau într-una din ele. Zack nu avea încotro decât să-i tolereze pe soţia lui adulteră şi amantul ei, în timp ce turna secvenţa. Se duse la bar şi-şi turnă un scotch mare, îl bău dintr-o sorbitură, apoi îşi mai puse unul.

Cu paharul în mână, se duse la fereastră şi privi spre orizontul oraşului Dallas, în timp ce furia şi durerea începeau să-i treacă. Dimineaţa avea să le telefoneze avocaţilor lui şi să-i instruiască să dea curs negocierilor de divorţ conform termenilor lui, nu alor ei. Deşi adunase o avere apreciabilă ca actor, o sporise de mai multe ori prin investiţii abile, iar acele investiţii erau protejate cu grijă printr-o serie de dispoziţii complicate care ar fi trebuit să blocheze accesul lui Rachel la cea mai mare parte a averii lui. Mâna lui Zack se relaxă pe pahar. Îşi regăsise controlul; avea să supravieţuiască şi să meargă mai departe. Ştia că putea – şi urma s-o facă. O ştia pentru că, demult, la vârsta de optsprezece ani, se confruntase cu o trădare şi mai chinuitoare decât a lui Rachel, şi descoperise că avea capacitatea de a se despărţi de oricine-l trăda, fără o singură privire în urmă.

Întorcându-se dinspre fereastră, intră în dormitor, scoase din debara valizele lui Rachel şi-i îndesă toate hainele în ele, apoi ridică receptorul telefonului de lângă pat.

— Trimiteţi un liftier la *Apartamentul Regal*, îi spuse el centralistei.

Peste câteva minute, când sosi liftierul, Zack împinse spre el valizele din care hainele ieşeau pe de lături.

— Du astea în apartamentul domnului Austin.

În acel moment, dacă Rachel s-ar fi întors şi l-ar fi implorat s-o primească înapoi, dacă i-ar fi putut dovedi că fusese drogată şi nu ştiuse ce făcea sau ce spunea, ar fi fost prea târziu, chiar şi dacă o credea. Pentru el, era deja moartă.

La fel de moartă ca bunica pe care o iubise cândva, şi ca sora şi fratele lui. Avusese nevoie de un mare efort de concentrare pentru a şi-i şterge din inimă şi din minte, dar o făcuse.

Capitolul 5

Alungându-şi din minte amintirile serii trecute, Zack se aşeză sub un copac de unde putea să vadă tot ce se întâmpla în jur fără să fie observat. Cu antebraţul rezemat pe genunchi, o văzu pe Rachel intrând în rulota lui Tony Austin. Actualităţile de dimineaţă fuseseră pline cu detalii sordide despre scena din hotel şi încăierarea care urmase – detalii oferite, fără îndoială, de clienţii care asistaseră. Acum reporterii descinseseră în jurul platoului de filmare, iar paznicii tot încercau să-i ţină la poartă, promiţându-le că mai târziu avea să se dea o declaraţie. Rachel şi Tony se pronunţaseră deja, dar Zack nu intenţiona să le spună o vorbă. Puţin îi păsa că avea presa la uşă, precum şi că avocaţii lui Rachel înaintaseră divorţul în aceeaşi dimineaţă, la Los Angeles. Singurul lucru care-l frământa era nevoia de a turna ultima secvenţă rămasă cu Tony

şi Rachel – un episod torid, de o senzualitate violentă – şi nu ştia cum putea să suporte, mai ales sub ochii întregii echipe.

Totuşi, după ce trecea şi de acest obstacol, avea să-i fie mult mai uşor s-o elimine pe Rachel din viaţa lui decât se aşteptase în seara trecută, pentru că, aşa cum recunoştea în sinea lui, ceea ce simţise pentru ea în urmă cu trei ani, când se căsătoriseră, dispăruse. De-atunci, nu mai aveau decât relaţii sexuale şi de convenienţă. Fără Rachel, viaţa lui n-avea să pară mai goală, mai superficială sau mai lipsită de sens decât în ultimii zece ani.

Privind încruntat o insectă care se căţăra pe un fir de iarbă, Zack se întrebă de ce propria lui viaţă părea adeseori atât de debusolată, fără niciun ţel important şi fără satisfacţii profunde. Nu se simţise întotdeauna astfel, îşi aducea bine aminte…

Când sosise la Los Angeles, cu camionul lui Charlie Murdock, slujba primită la rampa de descărcare a *Studiourilor Empire*, cu ajutorul lui Charlie, păruse un triumf enorm. O lună mai târziu, regizorul unui film cu buget redus pe platoul din spate, despre o bandă de golani care terorizau un liceu de cartier, având nevoie de câteva chipuri noi într-o scenă de masă, îl recrutase şi pe Zack. Rolul nu-i cerea decât să stea rezemat de un zid de cărămidă, cu o expresie dură şi arogantă. Banii în plus câştigaţi atunci păruseră o mană cerească. La fel şi anunţul primit peste câteva zile: „Zack, băiete, ai ceea ce noi numim prezenţă scenică. Obiectivul te iubeşte. Pe film, apari ca un James Dean al zilelor noastre, melancolic şi posomorât,

dar eşti mai înalt şi arăţi mai bine decât el. Ai furat tot cadrul în care apăreai, doar stând acolo. Dacă ştii să joci, am să te distribui într-un western pe care-l vom începe curând. A, şi vei avea nevoie de o aprobare de la sindicat”.

Nu perspectiva de a apărea într-un film îl fascina pe Zack, ci salariul oferit. Aşa că a luat aprobarea de la S.A.G. şi a învăţat actorie.

De fapt, nu-i fusese chiar atât de greu să joace. Una la mână, „jucase roluri” de ani de zile, în casa bunicii, prefăcându-se că nu-i păsa de nimic din jur; apoi, era complet devotat unui scop: se hotărâse să-i dovedească bunicii lui şi tuturor celorlalţi din Ridgemont că putea să supravieţuiască prin forţe proprii şi să prospere în stil mare. În acest scop, era pregătit să facă aproape orice, indiferent de eforturi.

O vreme, îşi făcuse fantezii în care se întorcea la Ridgemont cu bani destui ca să cumpere *Stanhope Industries*, dar la douăzeci şi cinci de ani, când adunase suficienţi bani pentru aşa ceva, devenise şi îndeajuns de matur ca să-şi dea seama că nici dac-ar fi cumpărat tot oraşul nu schimba mare lucru. Între timp, câştigase deja un *Oscar*, îşi luase diploma de la U.S.C., fusese salutat ca un student eminent şi declarat o „*Legendă în devenire”.* Avea dreptul de a-şi alege rolurile principale, o avere în bancă şi un viitor garantat să fie şi mai spectaculos.

Actoria nu mai era o provocare, aşa că-şi îndreptă gândurile spre regie. Dacă eşua, ar fi fost un fiasco foarte răsunător, însă chiar şi riscul de a-şi pune reputaţia în joc îl stimula.

Preşedintele *Studiourilor Empire*, Irwin Levine, încercă să-i mute gândul, îl rugă, insistă, stărui, trase de timp, dar în cele din urmă capitulă – aşa cum Zack se şi aşteptase.

Filmul a cărui regie i-o încredinţă Levine era un thriller cu buget mic intitulat „*Nightmare*”, cu două roluri principale – unul pentru o fetiţă de nouă ani, celălalt pentru o femeie. În rolul fetiţei, *Empire* insistă s-o ia pe Emily McDaniels, o fostă vedetă-copil cu gropiţe ca ale lui Shirley Temple, care avea aproape treisprezece ani, dar arăta de nouă şi încă mai era legată de ei prin contract.

Cariera lui Emily intrase deja în declin, precum şi cariera strălucitoarei blonde pe nume Rachel Evans, pe care o distribuiră în celălalt rol. În filmele ei anterioare, Rachel Evans jucase numai roluri minore, şi niciunul dintre ele nu denota prea mult talent.

Înainte de a începe filmările, Zack petrecu săptămâni de zile revăzând vechile filme ale lui Rachel şi ale lui Emily în sala sa de proiecţie de acasă, şi descoperi că existau momente – scurte – în care Rachel Evans chiar dovedea puţin talent autentic. Şi momente când „drăgălăşenia” lui Emily, care se ştersese odată cu sosirea adolescenţei, era înlocuită de un farmec dulce foarte expresiv pe ecran, pentru că era autentic.

Zack reuşi să obţină aceste virtuţi, şi încă mult mai mult, de la cele două actriţe principale, în timpul celor opt săptămâni de filmare. Propria lui hotărâre de a reuşi li se transmise amândurora, simţul ritmului şi al eclerajului contribui şi el, dar cel mai mult contă flerul intuitiv de a şti cum să le

folosească pe Emily şi Rachel cât mai avantajos. Rachel se înfuriase că o bătea atâta la cap şi o punea să tragă duble interminabile pentru fiecare cadru, dar când Zack îi arătă materialul brut din prima săptămână, îl privi cu ochii ei mari şi verzi plini de uimire şi spuse încet:

— Îţi mulţumesc, Zack. Pentru primă dată în viaţa mea, am impresia că pot într-adevăr să joc.

— Iar eu am impresia că pot într-adevăr să regizez, replică glumeţ Zack, deşi era vizibil uşurat.

Rachel fu uimită.

— Vrei să spui că ai avut îndoieli? Credeam că erai complet sigur de tot ceea ce făceai!

— De fapt, n-am mai avut o noapte normală de somn de când am început filmările, îi mărturisi Zack.

Era pentru prima oară când îndrăznea să-şi recunoască suspiciunile faţă de propria lui muncă, dar ziua aceea era deosebită.

Tocmai văzuse dovada că avea talent la regie. Mai mult, talentul său recent descoperit avea să salveze viitorul fostei actriţe-copil Emily McDaniels, când criticii urmau să-i vadă interpretarea din „*Coşmar*".

Zack ţinea atât de mult la Emily, încât colaborarea cu ea îl făcea să-şi dorească un copil al lui propriu. Privind apropierea şi buna înţelegere cu tatăl ei, care o însoţea întotdeauna pe platou, Zack îşi dădu seama dintr-odată că-şi dorea o familie. Asta lipsea din viaţa lui – o soţie şi copiii care să-i împărtăşească succesele.

Rachel şi Zack sărbătoriseră ocazia cu un supeu servit de valetul lui. Aşezaţi în livingul vilei

din Pacific Palisades, în faţa geamului înalt cât două niveluri cu vedere la ocean, stătură de vorbă ore întregi, dar nu despre „meserie”, ceea ce era o schimbare binevenită pentru Zack, care-şi pierduse orice nădejde că va întâlni vreodată o actriţă capabilă să se gândească şi la altceva. Seara se sfârşise în pat, unde făcuseră dragoste toată noaptea, plăcut şi inventiv.

Pasiunea lui Rachel părea sinceră, nu doar o recompensă pentru că o ajutase să joace bine în film, iar acest lucru îl bucură şi mai mult.

Lângă el, Rachel se rezemă într-un cot.

— Zack, ce-ţi doreşti tu cu adevărat de la viaţă? Şi de unde eşti tu de fapt? Să nu-mi vii cu toate balivernele alea ale studioului despre copilăria petrecută de unul singur, călăritul la rodeo şi găştile de motociclişti.

Candoarea lui Zack nu includea şi discuţiile despre trecutul lui. N-o mai făcuse niciodată şi nici nu avea de gând. Tonul lui evaziv sugeră clar acest lucru:

— Nu sunt dintr-un loc special.

— Dar nu eşti niciun fost vagabond care a crescut fără să ştie ce furculiţă să folosească, atâta lucru mi-e clar, insistă ea. Tommy Newton mi-a spus că încă de la optsprezece ani aveai multă clasă, mult „lustru social”, cum spune el. Asta-i tot ce ştie despre tine, şi aţi făcut mai multe filme împreună. Şi nici femeile cu care ai lucrat nu ştiu nimic. Glenn Close şi Goldie Hawn, Lauren Hutton şi Meryl Streep – toate spun că eşti un colaborator extraordinar, dar îţi păstrezi viaţa personală pentru tine. Ştiu, fiindcă le-am întrebat.

Zack nu încercă să-şi ascundă nemulţumirea.

— Dacă-ţi închipui că mă flatezi cu curiozitatea ta, află că te înşeli.

— N-am încotro, râse ea, depunându-i un sărut pe bărbie. Eşti amantul din fanteziile oricărei femei, domnule Benedict, şi mai eşti şi cel mai misterios om de la Hollywood. Toată lumea ştie că niciuna dintre femeile care au trecut înaintea mea prin patul ăsta n-a reuşit să vorbească nimic personal cu tine. Întrucât acum s-a întâmplat să mă aflu şi eu aici, şi de vreme ce-n seara asta mi-ai vorbit despre multe lucruri care sunt personale, cred că fie te-am prins într-un moment de slăbiciune, fie... poate... îţi plac mai mult decât celelalte. Oricum, trebuie să încerc să descopăr ceva despre tine, ce nicio altă femeie n-a aflat. E în joc mândria mea feminină, înţelegi...

Stilul ei glumeţ şi direct reduse nemulţumirea lui Zack la un amuzament exasperat.

— Dacă vrei să-mi placi în continuare mai mult decât celelalte, spuse el mai în glumă, mai în serios, atunci nu-ţi mai băga nasul şi vorbeşte despre ceva mai plăcut.

— Plăcut...

Rachel se întinse peste trupul lui, cu un zâmbet insinuant, şi începu să-i răsfire părul de pe piept. Zack se aştepta să-i spună ceva sugestiv, dar subiectul pe care-l alese îi smulse un chicotit surprins.

— Ia să vedem... Ştiu că nu poţi suferi caii, dar îţi plac motocicletele şi maşinile rapide. De ce?

— Fiindcă, o tachină el, nu se adună în turme când le laşi parcate şi nici nu-ncearcă să te calce

când te întorci cu spatele. Se duc unde le arăţi.

— Zack, şopti ea, coborându-şi gura spre a lui. Motocicletele nu sunt singurele care se duc acolo unde le arăţi. Şi eu pot face la fel.

Zack înţelese aluzia.

Îi arătă. Rachel începu să coboare, aplecându-şi capul.

*

A doua zi dimineaţă, îi pregăti micul dejun.

— Aş vrea să mai fac un film – unul mare – ca să dovedesc lumii că ştiu cu adevărat să joc, spuse ea, în timp ce punea la cuptor muffins englezeşti.

Sătul şi relaxat, Zack o privea cum umbla prin bucătăria lui în pantaloni pensaţi şi o cămaşă înnodată în talie. Fără haine sexy şi machiaj extravagant, Rachel arăta incomparabil mai fermecătoare şi mai apetisantă. După cum descoperise deja, mai era şi inteligentă, senzuală şi spirituală.

— Şi pe urmă? o întrebă el.

— Pe urmă, aş dori să mă retrag. Am treizeci de ani. La fel ca tine, îmi doresc o viaţă adevărată, cu sens, şi alte subiecte de gândire decât silueta şi ridurile. Viaţa înseamnă mai mult decât lumea asta a fanteziei unde locuim şi pe care le-o impunem tuturor celorlalţi.

O asemenea declaraţie fără precedent din partea unei actriţe o făcea pe Rachel să pară ca o neaşteptată gură de aer proaspăt. Mai mult, întrucât plănuia să se lase de meserie, Zack avea impresia că întâlnise cu adevărat o femeie pe care

o interesa ca om, nu prin ceea ce putea face pentru cariera ei. Tocmai se gândea la asta, când Rachel se aplecă peste masa din bucătărie şi-l întrebă încet:

— Cum se compară visele mele cu ale tale?

Îi făcea o ofertă, îşi dădu Zack seama, şi o făcea cu curaj, fără să se ţină de trucuri. O studie un moment în tăcere, apoi spuse, fără a încerca să ascundă importanţa pe care o acorda următoarei întrebări:

— În visele tale apar şi copii, Rachel?

Dulce şi fără ezitare, Rachel replică:

— Ai tăi?

— Ai mei.

— Putem începe acum?

Răspunsul ei neaşteptat îl făcu pe Zack să izbucnească în râs, apoi o trase pe genunchi şi râsul îi pieri, înlocuit de fiori tandri şi speranţe vibrante, emoţii despre care crezuse că-i muriseră la optsprezece ani. Mâinile i se strecurară sub bluza ei, iar tandreţea începu să se îmbine cu pasiunea.

S-au căsătorit într-un pavilion graţios de pe peluza proprietăţii lui Zack din Carmel, patru luni mai târziu, sub privirea a o mie de invitaţi, inclusiv mai mulţi guvernatori şi senatori. Mai erau prezente, deşi neinvitate, zeci de elicoptere care dădeau târcoale pe deasupra, creând cu elicele cicloane care ridicau rochiile femeilor şi dislocau meşele, în timp ce reporterii de la bord vizau prin teleobiective festivităţile de jos. Cavalerul de onoare al lui Zack era vecinul lui din Carmel, industriaşul Matthew Farrell, care era exasperat de

invazia presei privea încruntat spre elicopterele de deasupra.

Zack zâmbi. Era ziua nunţii lui şi se simţea volubil şi optimist, imaginându-şi deja serile plăcute cu copiii pe genunchi şi viaţa de familie pe care n-o cunoscuse niciodată. Rachel dorise acea nuntă mare, iar el acceptase să i-o dăruiască, deşi ar fi preferat să zboare la Tahoe doar cu câţiva prieteni.

— Bună idee. Vom folosi chioşcul pe post de bunker şi-i vom doborî pe bandiţi cu puştile.

Cei doi râseră, apoi rămaseră într-o tăcere amicală. Se cunoscuseră cu trei ani în urmă, când un grup de fani de-ai lui Zack escaladaseră zidul din jurul casei, declanşând sistemele de alarmă ale ambelor locuinţe. În noaptea aceea, Zack şi Matt descoperiseră că aveau mai multe lucruri în comun, inclusiv pasiunea pentru soiurile rare de scotch, tendinţa spre un stil nemilos de direct, intoleranţa faţă de prefăcătorie şi, mai târziu, o filosofie similară la adresa investiţiilor financiare. Ca rezultat, nu erau numai prieteni, ci şi parteneri în mai multe afaceri.

*

„Nightmare” n-a primit nici măcar o nominalizare la Oscar, darămite vreun premiu, dar a scos profituri sănătoase, a avut cronici excelente şi a revigorat complet carierele şubrezite ale lui Emily şi Rachel. Recunoştinţa lui şi a tatălui ei a fost nemărginită. Rachel, însă, a descoperit brusc că nu era deloc pregătită să renunţe la cariera ei,

nici să aibă copilul pe care Zack şi-l dorise atât de mult. Cariera pe care susţinuse că n-o dorea era, de fapt, o obsesie care o devora.

Nu suporta să piardă nicio petrecere „importantă”, sau să ignore orice ocazie de publicitate, oricât de măruntă, şi ţinea personalul casnic al lui Zack, secretara şi pe agentul de publicitate, într-o stare de continuă agitaţie, toţi încercând să răspundă cerinţelor ei sociale şi să-i acopere cele mai scandaloase şiretlicuri publicitare. Îşi dorea cu atâta disperare faima şi gloria, încât dispreţuia orice actriţă care era mai cunoscută decât ea, şi era atât de jalnic de nesigură în legătură cu propriile ei capacităţi, încât se temea să joace în orice film care nu avea regia semnată de Zack.

Optimismul lui Zack din ziua nunţii se nărui sub povara realităţii: fusese ademenit să se însoare de către o actriţă abilă şi ambiţioasă care credea că numai el avea cheia celebrităţii şi a averii ei. Zack ştia, dar se învinuia pe sine chiar mai mult decât pe Rachel. Se măritase cu el din ambiţie, iar Zack îi putea înţelege motivele, chiar dacă nu-i admira metodele, pentru că şi el simţise nevoia de a-şi dovedi valoarea. Pe de altă parte, însă, el se simţise dator să se lege de ea cu cununie dintr-o naivitate necaracteristică şi jenantă care-l făcuse să creadă, fie şi pentru scurt timp, într-o imagine plăcută cu soţi devotaţi şi copii îmbujoraţi ascultând poveşti la culcare. După cum ar fi trebuit să ştie din propriile lui experienţe de tinereţe, asemenea familii nu erau decât un mit propagat de poeţi şi de producătorii de filme. În faţa acestei

revelaţii, viaţa părea să se întindă înaintea lui Zack ca un platou monoton.

Printre cei de la Hollywood care sufereau de cazuri similare de spleen, soluţia recomandată era o liniuţă de cocaină, o diversitate de droguri, unele legale, altele nu, sau o sticlă de alcool consumată de două ori pe zi. Zack, însă, avea dispreţul bunicii sale faţă de slăbiciuni, şi desconsidera asemenea proptele emoţionale.

A rezolvat problema în singurul fel pe care-l cunoştea: în fiecare dimineaţă se adâncea în muncă şi o ţinea tot aşa până seara când cădea în pat, frânt de oboseală. După succesul cu „*Nightmare*", *Empire* s-a grăbit să-i ofere rolul principal şi regia altui film. Zack a găsit un scenariu de acţiune intitulat „*Winner Take All"*, cu roluri principale pentru el şi Rachel, iar *Empire* l-a finanţat.

Rezultatul a fost spectaculos. Rachel a primit o nominalizare la *Oscar* pentru rolul din *„Învingătorul ia tot*". Zack a câştigat două *Oscaruri*, pentru cel mai bun actor şi pentru regie. Acesta din urmă a confirmat ceea ce mogulii de la Hollywood observaseră deja: Zack avea geniu. Dar Zack nu mai căuta nicio satisfacţie personală.

Apoi a zburat la Carmel să finalizeze o afacere cu Matt Farrell, unde, seara, căutând ceva de citit, a luat un roman lăsat acolo de un vizitator necunoscut.

Cu mult înainte de a-l termina, la crăpatul zorilor, Zack ştia că *„Destiny"* avea să fie următorul lui film.

A doua zi, a intrat în biroul preşedintelui de la

Empire Studios şi i-a dat cartea.

— Ăsta-i filmul meu următor, Irwin.

Irwin Levine citi rezumatul de pe supracopertă, se rezemă de spătarul înalt al fotoliului său din piele de căprioară şi oftă.

— Asta pare o dramă grea, Zack. Aş vrea să te văd făcând şi ceva mai vesel. Când vrei să începi filmările la „Destiny” şi pe cine ai în vedere pentru rolurile principale?

— Eu am să-l joc pe soţ, şi aş dori-o pe Diana Copeland în rolul soţiei, dacă e liberă. Rachel ar fi excelentă ca amantă, iar Emily McDaniels, fiica.

Sprâncenele lui Levine se înălţară.

— Rachel o să facă o criză dacă ia al doilea rol feminin.

— Cu Rachel am să rezolv eu.

Rachel şi Levine se detestau, deşi niciunul dintre ei nu prezenta vreun motiv. Zack bănuia că avuseseră cu ani în urmă o relaţie amoroasă care se terminase prost.

— Dacă încă nu te-ai hotărât pentru rolul vagabondului, continuă Levine, după o scurtă ezitare, ţi-aş cere o favoare. Te-ai gândi la Tony Austin pentru el?

— Nicio şansă, replică sec Zack.

Alcoolismul şi toxicomania lui Austin erau la fel de legendare ca şi celelalte vicii ale lui, şi nimeni nu putea pune nicio bază pe el. Ultima supradoză accidentală, la începutul turnării unui film pentru *Empire*, îl băgase într-un centru de dezintoxicare pentru şase luni, şi trebuise să-l înlocuiască un alt actor.

— Tony vrea să lucreze şi să-şi dovedească

reabilitarea, continuă Levine cu răbdare. Doctorii m-au asigurat că e un om cu totul nou. Şi de data asta tind să-i cred.

Zack ridică din umeri.

— De ce de data asta?

— Fiindcă a fost la un pas de moarte şi s-a speriat îngrozitor. Aş vrea să-i dau şansa unui nou început.

Glasul lui Levine dobândi un ton cucernic.

— Aşa se cade, Zack. Toţi suntem copiii lui Dumnezeu. Trebuie să avem grijă unii de alţii. Tony are nevoie de o slujbă, fiindcă e falit şi…

— Şi fiindcă-ţi datorează o parte din banii pentru filmul ăla pe care n-a apucat să-l termine, speculă Zack.

— Mda, mă rog, ne datorează o sumă apreciabilă, recunoscu Levine fără tragere de inimă. Totuşi, ne-a cerut să-şi achite datoria prin muncă şi, de vreme ce pari invulnerabil faţă de apelul emoţional, gândeşte-te şi la aspectele practice: cu toată publicitatea lui negativă, publicul încă-l mai adoră. E favoritul lor, băiatul rău, frumos şi debusolat, omul pe care orice femeie ar vrea să-l consoleze.

Zack ezită. Dacă Austin îşi revenise cu adevărat, era ideal în rol. La treizeci şi trei de ani, aspectul lui arătos, blond şi tineresc, fusese marcat de desfrâu, ceea ce-l făcea să arate oarecum şi mai atrăgător pentru femeile între doisprezece şi nouăzeci de ani. Numele lui Austin pe afiş era garanţia unui box-office fabulos. Împreună cu Zack, avea şansa să doboare nişte recorduri. Întrucât Zack intenţiona să-şi revendice o mare parte din

profituri, în cadrul preţului de a realiza „Destiny”, acest lucru avu o mare influenţă asupra deciziei lui.

— Am să-i dau rolul să-l citească, dar nu mor după ideea de a fi guvernantă pe lângă un toxicoman, reabilitat sau nu. Am să-i spun lui Dan Moyes să te sune mâine dimineaţă, adăugă el, referindu-se la impresarul lui, şi puteţi începe să puneţi la punct detaliile contractuale.

— Filmul ăsta o să coste o avere, cu toate filmările în decor natural de care are nevoie, îi reaminti Irwin. Accept proiectul numai fiindcă ţi-l doreşti atât de mult. Personal, am să mă rog în genunchi să-şi acopere măcar costurile.

Zack îşi stăpâni un zâmbet cunoscător. Negocierile contractuale tocmai începuseră.

*

Diana Copeland a refuzat rolul soţiei, fiind ocupată cu alt contract anterior semnat, aşa că Zack i l-a dat lui Rachel. Peste câteva săptămâni, planurile Dianei s-au schimbat, dar Zack, care era un om de caracter, avea obligaţii atât legale, cât şi morale să-i lase rolul lui Rachel. Spre surprinderea lui, Diana a cerut rolul mai neimportant al fostei amante. Emily McDaniels a acceptat cu entuziasm rolul fiicei adolescente, iar Tony Austin l-a primit pe cel al vagabondului. La o lună după începerea filmărilor, s-a dus vestea că, deşi *„Destiny”* părea urmărit de accidente şi ghinioane, materialul brut arăta fantastic. Moara bârfelor de la Hollywood a început să macine preziceri timpurii despre noi

nominalizări la *Oscar*.

Capitolul 6

Foşnetul ierbii îl smulse pe Zack din reverie. Privind peste umăr, văzu că Tommy Newton se apropia prin lumina tot mai slabă a asfinţitului.

— Echipa e în pauza de cină, iar în grajd e totul gata, spuse el.

Zack se ridică în picioare.

— Bine. Am să verific.

O făcuse deja, dar nu-i plăcea să lase nimic la voia întâmplării – şi, în plus, aşa avea o scuză să-i mai evite un timp pe ceilalţi.

— Diseară nu facem nicio repetiţie, adăugă el. Încercăm s-o tragem din prima.

Tommy dădu din cap.

— Am să-i anunţ.

În grajd, Zack studie decorul pentru ultima secvenţă importantă. În ultimele luni, povestea prinsese viaţă în faţa camerelor, mai vibrantă şi tensionată decât crezuse posibil – povestea unei femei prinsă între iubirea pentru fiica ei şi magnatul preocupat cu care se măritase, şi relaţia pasională cu un vagabond chipeş care avea o obsesie periculoasă faţă de ea. Zack jucase rolul soţului aparent indiferent, un om al cărui imperiu financiar se prăbuşea şi care se gândea să încheie o tranzacţie cu traficanţii de droguri, ca să nu-şi lipsească fiica şi soţia de stilul de viaţă cu care se obişnuiseră.

Emily McDaniels era fiica adolescentă căreia nu-i păsa de lux şi nu-şi dorea decât interesul şi

atenţia părinţilor. Intriga era tensionată, dar povestirea se distingea prin profunzimea şi bogăţia portretelor omeneşti, intuiţia cu care analiza natura şi nevoile personajelor, punctele lor slabe şi cele puternice. În *„Destiny”* nu existau „personaje negative”: fiecare era portretizat într-un fel despre care Zack ştia că o să aibă un efect intens asupra spectatorilor.

Aşa cum se obişnuia, majoritatea secvenţelor nu se turnaseră în suită cronologică, dar datorită logisticii ultimele două rămase de filmat erau chiar secvenţele finale ale filmului. În cea pe care o trăgeau acum, Rachel îşi întâlnea amantul în grajd, unde avuseseră loc mai multe amoruri de-ale lor din trecut.

Nevoită să-l mai vadă „doar o dată”, fiindcă vagabondul o ameninţase că avea să le dezvăluie soţului şi fiicei relaţia lor, Rachel avea ascunsă în grajd o armă cu care intenţiona să-l sperie. Când el încerca s-o oblige să se culce iar împreună, izbucnea o altercaţie şi erau răniţi amândoi. Zack era hotărât ca secvenţa să iasă foarte sexy şi foarte violentă.

Privind în jur, porni încet prin grajdul slab luminat. Toate erau aşa cum dorea: caii se aflau în boxe, pe stânga, iar căpestrele şi cravaşele atârnau în cuie, pe peretele din faţa lor; şeile stăteau pe rafturi de lemn. Materialele pentru îngrijirea cailor erau la locul lor, pe o masă de lângă peretele din fund, lângă camera de harnaşamente.

Punctul de interes al secvenţei era această masă de lângă nişte baloturi de fân, unde

protagoniştii urmau să aibă încleştarea finală. Arma se afla la locul ei, ascunsă între sticle şi perii de ţesălat. În podul de deasupra, al doilea aparat de filmat era deja orientat spre uşa dublă, pentru a o surprinde pe Emily când năvălea în grajd călare, la auzul împuşcăturii, şi toate luminile erau poziţionate pentru a obţine un efect maxim.

Cu genunchiul, Zack împinse masa puţin mai la stânga, apoi mută două sticle şi puse patul pistolului astfel încât camera să-l vadă parţial, dar din nervozitate îl mişcă mai mult decât era necesar. Sam Hudgins, operatorul, şi Linda Tompkins, scenografa, pregătiseră un decor perfect în toate detaliile, obţinând întocmai efectul dorit de Zack. Nerăbdător să termine odată, Zack porni spre uşă, cu paşii răsunându-i pe dalele lucitoare ale pardoselii.

Curtea unde echipa se servea de la bufet era luminată de reflectoare puternice, iar Tommy îl văzu pe Zack imediat ce intră în lumină şi strigă:

— Gata, toată lumea, încă zece minute şi începem!

Se produse agitaţie, oamenii ridicându-se de la mesele de picnic şi de pe iarbă, şi pornind spre grajd sau spre bufet, ca să mai ia o sticlă de suc. Un moment mai târziu, Zack îi văzu pe Austin şi Rachel ieşind din rulota actorului, urmaţi de coafeze şi machieuză.

Austin arăta încurcat şi cam bolnav; Zack spera ca durerea de coaste să-l omoare. Rachel trecu pe lângă el şi echipă cu capul sus – ca o regină care nu avea de dat socoteală în faţa nimănui.

Emily McDaniels se plimba prin faţa tatălui ei, repetându-şi cu el textul. La şaisprezece ani, cu gropiţele ei ca ale lui Shirley Temple, încă mai arăta doar de unsprezece şi ceva. La vederea lui Rachel, pe faţă îi apăru o expresie de antipatie, apoi întoarse capul spre tatăl ei şi continuă să repete. Emily o plăcuse la început pe Rachel, iar Zack îi puse schimbarea de atitudine pe seama loialităţii faţă de el şi un moment fu mişcat. Tocmai lua un sandviş cu friptură rece, când auzi vocea blândă şi înceată a Dianei Copeland:

— Zack?

Se întoarse, surprins.

— Ce-i cu tine aici în seara asta? Credeam că ai plecat la L.A. Încă de dimineaţă.

Îmbrăcată într-un şort alb şi un tricou roşu, cu părul ei arămiu împletit într-o coadă franţuzească, Diana arăta foarte frumoasă şi foarte stânjenită.

— Aşa voiam, dar când am auzit ce s-a întâmplat aseară la hotel, am hotărât să mai stau şi azi.

— De ce? întrebă scurt Zack.

— Din două motive, răspunse Diana, încercând cu disperare să-l facă să înţeleagă că era sinceră. Unul, ca să te susţin moral, dacă ai nevoie...

— Nu am nevoie, replică el politicos. Şi celălalt motiv care e?

Diana îi privi chipul mândru şi-şi dădu seama că păruse să i se fi făcut milă de el. Stresată de privirea lui neabătută şi de tăcerea prelungită, izbucni:

— Ascultă, nu ştiu cum să spun... dar cred... cred că Rachel e o proastă. Şi dacă te pot ajuta cu

ceva, te rog, dă-mi voie s-o fac. Şi, Zack, încheie ea cu multă pătrundere, aş... aş lucra cu tine oricând, oriunde, în orice rol. Voiam doar să ştii şi asta.

Văzu cum pe chipul lui apărea un amuzament amar şi-şi dădu seama, cu întârziere, că mărturisirile ei păreau animate de ambiţie.

— Îţi mulţumesc, Diana, răspunse el atât de curtenitor, încât femeia se simţi şi mai prost. Spune-i agentului tău să mă caute peste câteva luni, când voi face distribuţia următorului film.

Diana îl privi cum se îndepărta, cu paşi lungi şi siguri. Copleşită de jenă şi simţindu-se învinsă, se rezemă de copacul din spatele ei, privindu-l pe Tommy, care asistase la aproape toată scena.

— M-am făcut de râs, nu-i aşa, Tommy?

— Aş zice că a fost cel mai prost rol al tău.

— Crede că n-am vrut decât să mai joc în filmele lui.

— Ei, şi nu-i adevărat?

Diana îl fulgeră cu privirea, dar Tommy se uita la Tony Austin şi la Rachel. După un moment, actriţa se întrebă:

— Cum poate javra aia să-l prefere pe Tony Austin în locul lui Zack? Cum poate?

— I-o fi plăcând să se simtă dorită, replică Tommy. Zack nu mai are nevoie de nimeni, pe când Tony are nevoie de toată lumea.

— Tony se foloseşte de toată lumea, îl corectă Diana cu dispreţ. Adonisul ăsta blond e de fapt un vampir – devorează oamenii, îi secătuieşte şi pe urmă îi aruncă, după ce nu-i mai sunt de niciun folos.

— E şi cazul ca tu să ştii, răspunse Tommy.

Totuşi, o cuprinse cu braţul pe după umeri, strângând-o încurajator.

— Mă trimitea la întâlnire cu dealerul lui de droguri. Cu o ocazie, am fost reţinută pentru posesie, iar când l-am sunat de la poliţie ca să mă scoată pe cauţiune, s-a înfuriat fiindcă mă lăsasem prinsă şi mi-a închis telefonul. De teamă, am sunat la studio şi mi-au plătit ei cauţiunea, după care au muşamalizat totul. Iar la sfârşit, m-au taxat pentru toate cheltuielile legale.

— E clar că are şi calităţi care-l reabilitează, altfel nu i-ai fi căzut în plasă.

— Aveam douăzeci de ani şi eram complet ameţită de bombe când m-am îndrăgostit de el, ripostă Diana. Tu ce scuză ai?

— Criza vârstei mijlocii? murmură Tommy într-o încercare nereuşită de a face haz.

— Mare păcat că ăia de la spital l-au înviat după ultima supradoză.

În grajd se aprindeau luminile de interior, iar Tommy arătă cu capul într-acolo.

— Hai să mergem, e timpul să începem.

Diana îl luă de mijloc şi porniră spre grajd.

— Ştii cum se spune, comentă ea. Toate se întorc de unde au pornit.

— Mda, dar de obicei ocolul durează prea mult.

În rulota lui, Zack se stropi grăbit cu apă rece pe faţă şi piept, îşi puse pe el o cămaşă curată şi ieşi. Se opri când îl văzu pe tatăl lui Emily plimbându-se prin faţa rulotelor.

— Emily s-a dus în grajd?

— Nu, nu încă, Zack. Zile-ntregi i-a fost rău, din

cauza căldurii, se plânse George McDaniels. Şi n-ar fi trebuit nici să stea atât de mult timp la soare. N-ar putea să rămână în rulotă, unde e aer condiţionat, până eşti sigur că ai nevoie de ea? Oricum, va trebui să tragi mai multe duble cu Rachel şi Austin, înainte să intre Emily.

În alte împrejurări, sugestia de a aştepta un actor pentru că voia să lenevească în rulotă i-ar fi smuls lui Zack un răspuns usturător. Dar pentru Emily avea o anumită slăbiciune, aşa că spuse pe un ton temperat:

— Nu se poate, George, şi ştii foarte bine. Emily e voinică. O să suporte căldura, în timp ce-şi aşteaptă intrarea.

— Bine, dar…

La vederea expresiei ameninţătoare a lui Zack, George se răzgândi:

— Mă duc s-o chem.

În timp ce se apropia de grajd, Zack o auzi pe Emily apropiindu-se în fugă şi strigă peste umăr:

— Sus pe cal şi hai să terminăm odată!

Fata îl depăşi, îmbrăcată cu pantalonii şi tunica de călărie.

— Sunt gata oricând, Zack, răspunse ea, cu ochii dilataţi de teamă la gândul celor prin care trebuia să treacă. Apoi dispăru după colţ, unde doi asistenţi o aşteptau cu calul pe care urma să-l călărească.

Zack ştia că avea puţine şanse ca secvenţa să reuşească din prima încercare, cu sau fără repetiţie, dar voia s-o termine cât mai rapid posibil. Atmosfera încărcată dintre el, soţia lui şi amantul ei n-avea decât să se tensioneze şi mai mult, de

fiecare dată când trebuia să repete acea scenă de o sexualitate explozivă.

O umbră se desprinse din tufişurile de lângă uşă, iar glasul împăciuitor şi atent modulat al lui Austin îl făcu pe Zack să se oprească.

— Ascultă, Zack, secvenţa asta o să fie destul de grea şi fără animozităţi între noi din cauza lui Rachel, spuse el, ieşind la lumină. Tu şi cu mine nu ne-am născut ieri, suntem adulţi sofisticaţi. Hai să ne purtăm ca atare.

Şi îi întinse mâna. Zack îi privi dispreţuitor mâna întinsă, apoi ridică ochii spre el şi spuse doar atât:

— Mai du-te-n mă-ta.

Capitolul 7

Tensiunea, densă şi încinsă, plutea ca un nor de fum peste grajd, când Zack trecu de privitori şi porni spre platoul întunecat. Sam Hudgins era poziţionat deja la camera de pe pardoseală, iar Zack se opri lângă el, la două monitoare care erau conectate la obiectivele camerelor, dându-i posibilitatea să vadă acelaşi lucru cu acestea. Dădu din cap spre Tommy, iar activităţile începură în succesiunea familiară.

— Lumina! ordonă sonor asistentul de regie.

Se auzi un zgomot metalic de comutatoare apăsate, şi sursele gigantice se aprinseră, scăldând zona într-o lumină albă incandescentă. Înfundându-și mâinile în buzunare, Zack studie imaginile de pe ambele monitoare. Nimeni nu vorbea, nimeni nu tuşea, nimeni nu se mişca, dar el nu era decât vag

conştient de încremenirea neobişnuită a tuturor. Ani de zile, compensase lipsurile din viaţa lui cufundându-se total în muncă şi scoţându-şi din minte orice altceva, iar acum o făcea fără niciun efort conştient. Pentru moment, nu conta decât secvenţa pe care o filmau; era ca un copil al lui, amanta lui, viitorul lui, şi studia atent fiecare detaliu pe monitoare, închipuindu-şi imaginile pe un ecran de cinematograf înalt de zece metri.

Deasupra, în pod, un maşinist şi un electrician aşteptau instrucţiuni să mute câte un reflector sau să-i schimbe unghiul. Recuziterul şef stătea lângă camera de jos a lui Sam, aşteptând indicaţii, iar încă doi electricieni priveau în sus spre al doilea cameraman, care se afla la şapte metri înălţime, ca să poată filma secvenţa din acel unghi. Maşiniştii aşteptau să mute orice obiect pe care Zack îl dorea rearanjat; sunetistul avea căştile la gât, gata să şi le pună la urechi, iar secretara de platou ţinea scenariul într-o mână şi cronometrul în cealaltă. Lângă ea, un şef de producţie scria cu cretă pe clachetă numărul cadrului şi al primei duble, pentru momentul când Zack urma să dea motor. Tony şi Rachel aşteptau într-o parte.

Satisfăcut, Zack dădu din cap şi aruncă o privire spre Sam.

— Ţie cum ţi se pare?

Aşa cum făcuse de mai multe ori în timpul zilei, operatorul şef îşi lipi ochiul de ocularul camerei şi aruncă o ultimă privire. Fără să se desprindă de acolo, spuse ezitant:

— Masa aia mă cam deranjează, Zack. S-o mutăm mai aproape de baloturile de fân.

La aceste cuvinte, doi maşinişti se repeziră înainte, apucând masa şi trăgând-o încet, cu privirea la Sam, care continua să se uite prin obiectiv, dirijându-i cu mâna ridicată.

— Aşa, e bine, lăsaţi-o acolo…

Nerăbdător să înceapă, Zack ridică privirea spre cameramanul de sus.

— Les? De-acolo cum se vede?

— Arată bine, Zack.

Zack aruncă o privire în jur şi dădu din cap spre Tommy, care ceru ca de obicei linişte şi atenţie, deşi pe platou domnea o tăcere mormântală:

— Linişte, vă rog! Toată lumea la locuri! Nu e repetiţie! Încercăm să tragem din prima.

Tony şi Rachel se duseră la locurile lor din decor şi, în timp ce o machioză retuşa pudra de pe fruntea transpirată a lui Tony, iar o garderobieră potrivea corsajul rochiei lui Rachel, Zack începu să recapituleze secvenţa pe care se pregăteau s-o tragă.

— În regulă, spuse el, pe un ton repezit, pragmatic şi hotărât, ştiţi povestea şi ştiţi cum se termină. S-ar putea să ne iasă din prima. Dacă nu, vom folosi dubla asta ca repetiţie generală.

Privirea i se repezi spre Rachel, dar i se adresă pe numele personajului, aşa cum obişnuia:

— Johanna, tu intri în grajd, ştiind că Rick pândeşte pe-aici pe undeva. Ştii ce doreşte de la tine. Ţi-e frică de el, şi ţi-e frică şi de tine însăţi. Când începe să-ncerce să te seducă, voinţa îţi slăbeşte, dar numai pentru câteva momente – şi sunt momente fierbinţi, încheie el, hotărând că nu

era nevoie să explice concret ce fel de pasiune se aştepta să vadă între actriţă şi amantul ei din realitate. Ai înţeles? o mai întrebă. Momente foarte fierbinţi.

— Am înţeles, răspunse ea, doar cu o lucire în ochii ei verzi trădând unda de stânjeneală pentru ceea ce trebuia să facă în văzul tuturor.

Zack se întoarse spre Tony, care-şi ocupase locul într-o boxă goală.

— Tu o aştepţi aici pe Johanna de peste o oră, îi reaminti el, vorbind sacadat. Te temi că n-o să vină, şi te urăşti pe tine însuţi pentru că o doreşti. Eşti obsedat de ea, te gândeşti să te duci în casă şi să-i spui fiicei ei şi menajerei, şi oricui mai vrea să asculte, că s-a culcat cu tine. Te simţi umilit fiindcă te evită şi pentru că trebuie să te întâlneşti cu ea în grajd, în timp ce soţul ei se culcă în acelaşi pat cu ea. Când intră aici şi trece prin dreptul boxei fără să te vadă, toată furia şi chinul care s-au acumulat luni de zile în sufletul tău explodează. Te repezi la ea, dar în clipa când o atingi, o doreşti din nou, şi eşti hotărât s-o faci să te dorească şi ea pe tine. O obligi să te sărute, şi-i simţi prima reacţie. Când îşi schimbă atitudinea şi începe să se zbată, ai ajuns prea departe ca să mai crezi că vrea să te opreşti. N-o crezi până când ia pistolul ăla şi-l îndreaptă spre tine. Iar atunci te înfurii. Îţi pierzi controlul. Dai să apuci pistolul, iar când ea trage, eşti prea furios ca să-ţi dai seama că arma s-a descărcat accidental. Toată pasiunea şi obsesia pe care le-ai simţit pentru ea se transformă în furie momentană, în timp ce te lupţi cu ea pentru pistol. Arma se descarcă a doua oară, Rachel cade la

podea, iar tu scapi pistolul din mână... chinuit de regret şi teamă, când îţi dai seama că e grav rănită. O auzi pe Emily... eziţi, apoi fugi. Neputându-şi ascunde complet dezgustul, Zack adăugă pe un ton caustic:

— Crezi că eşti în stare?

— Mda, răspunse scurt, sarcastic, Austin. Cred c-am să mă descurc...

— Atunci, începe şi să terminăm odată cu şarada asta greţoasă, se răsti Zack, fără să se poată stăpâni.

Întorcându-se spre Rachel, adăugă:

— N-ai intenţionat niciodată să tragi în el cu pistolul ăla şi, când se descarcă, vreau să văd că eşti îngrozită – atât de îngrozită, încât nu reacţionezi destul de repede când ţeava armei se îndreaptă spre tine.

Fără a o aştepta să-i răspundă la instrucţiuni, Zack se întoarse spre Emily şi reluă, pe un ton puţin mai blând:

— Emily, tu auzi împuşcăturile şi intri călare. Mama ta e rănită, dar conştientă, iar tu îţi dai seama că starea ei nu e critică. Intri în panică. Amantul ei fuge spre camionetă, aşa că te repezi la telefonul din biroul grăjdarului şi suni după o ambulanţă, apoi îl anunţi pe tatăl tău. Până aici e totul clar?

— Dar ce fac cu Tony... cu Rick, adică? N-ar trebui să alerg câţiva paşi după el, sau să ridic pistolul ca şi cum m-aş gândi să-l împuşc?

În mod normal, toate aceste detalii s-ar fi rezolvat la repetiţie, iar Zack îşi dădu seama că fusese o prostie să creadă că puteau folosi prima

dublă drept repetiţie generală, mai ales când încă de ieri cocheta cu ideea că probabil n-ar fi fost bine ca Rachel să tragă primul foc, deşi aşa scria în scenariu.

După o scurtă ezitare, clătină din cap spre Emily:

— Hai ca prima dată s-o jucăm aşa cum scrie. Pe urmă, dacă e nevoie, vom improviza.

Se uită în jur la ceilalţi actori şi la membrii echipei, adăugând scurt:

— Întrebări?

Aşteptă o fracţiune de secundă, apoi dădu din cap spre Tommy şi spuse:

— Hai s-o facem.

— Opreşte aeru' condiţionat! strigă Tommy şi, peste o clipă, instalaţia amuţi. Sunetistul îşi puse căştile la urechi, cei doi cameramani se aplecară înainte, iar Zack se postă între cameră şi monitoare, de unde putea vedea atât ecranele, cât şi acţiunea de pe platou.

— Lumina roşie, vă rog! ceru el, dând comanda ca lampa roşie de deasupra intrării în grajd să se aprindă, semn că înăuntru se filma. Motor!

Aşteptă confirmarea că aparatele de filmat şi instalaţia de sunet mergeau cu viteză sincron.

— Merge! strigă cameramanul de sus, după câteva momente.

— Merge! repetă şi Sam Hudgins.

— Merge banda! adăugă sunetistul.

— Clac! ordonă Zack, iar şeful de producţie păşi repede în faţa camerei lui Sam, cu clacheta pe care era scris numărul cadrului şi cel al dublei.

— Cadrul 126, anunţă el, repetând ceea ce era

scris pe clachetă, dubla unu!

Pocni din clachetă, pentru monteurii care aveau să folosească acel start ca să sincronizeze sunetul cu imaginea, apoi se retrase repede.

— Acţiune! ceru Zack.

La acest semnal, Rachel intră în grajd printr-o parte, cu mişcări nervoase, privind în jur, în timp ce pe faţă i se citeau clar teroarea, emoţia şi teama.

— Rick? întrebă ea cu voce tremurătoare, exact aşa cum scria în scenariu, iar când mâna amantului ei se repezi din boxa goală unde stătea ascuns, ţipătul înăbuşit al lui Rachel fu perfect.

Stând lângă cameră, cu braţele încrucişate pe piept, Zack privea totul cu ochi îngustaţi şi o expresie impersonală, dar când Austin începu s-o sărute şi s-o mângâie pe Rachel, trăgând-o spre baloturile de fân, totul se bulibăşi. Austin era stângaci şi vizibil jenat.

— STOP! strigă Zack, enervat să-şi dea seama că, în ritmul acela, probabil trebuia să-l privească pe Austin sărutându-i şi pipăindu-i nevasta de mai multe ori.

Ieşind în lumină cu paşi întinşi, îi aruncă actorului o privire de dispreţ îngheţat.

— Aseară, în camera mea de la hotel, n-o sărutai ca un ministrant împiedicat, Austin. Arată-ne o mică reluare a scenei de-atunci, nu jocul ăsta de amatori pe care-l faci acum.

Chipul lui Austin, care fusese asemănat cu al lui Robert Redford pentru charisma lui băieţească, se înroşi ca racul.

— Iisuse, Zack, de ce nu te poţi comporta ca

un adult în legătură cu toate astea…

Fără să-i mai dea atenţie, Zack se întoarse spre Rachel, care-l privea încruntată, şi se răsti la ea, cu o grosolănie fără precedent:

— Iar tu, tu trebuie să fii în călduri, nu să visezi că-ţi faci manichiura, în timp ce ăsta te tăvăleşte prin fân.

Următoarele două duble ieşiră foarte bine, şi toată echipa o ştia, dar de ambele dăţi Zack îi opri înainte ca Rachel să întindă mâna spre pistol, şi-i puse s-o ia de la început. O făcea în parte fiindcă dintr-odată îşi găsise o satisfacţie perversă în a-i sili să reproducă în public aceleaşi atingeri şi pipăieli adulterine care-l făcuseră de râs în ochii tuturor, dar mai mult pentru că simţea că secvenţa încă nu mergea ca lumea.

— STOP! strigă el, întrerupând şi a patra dublă, şi trecând în faţă.

Austin se ridică de pe baloturile de fân, furios şi gata să se ia la bătaie, cu braţul pe după umerii lui Rachel, care în sfârşit devenise destul de sensibilă pentru a se simţi jenată şi la fel de furioasă.

— Ascultă, băi sadic nenorocit ce eşti, n-a fost nimic în neregulă la ultimele două duble! Ieşiseră perfect! strigă Austin, dar Zack îl ignoră, hotărându-se să încerce secvenţa aşa cum se gândise s-o facă în ajun.

— Gura şi-ascultă, se răsti el, o să-ncercăm altfel. Adevărul e că, indiferent ce a vrut autorul când a scris secvenţa asta, după ce-şi împuşcă amantul, chiar şi accidental, Johanna pierde toată simpatia spectatorilor. Omul e obsedat de ea, pe

plan sexual şi emoţional, iar ea se foloseşte de el ca să-şi satisfacă nevoile, dar niciodată nu a avut intenţia să-şi părăsească soţul. Trebuie să fie rănită cu arma asta înaintea lui, altfel Rick devine singura victimă din film, iar ideea filmului e că toţi au fost nişte victime.

Zack auzi un murmur de surprindere şi aprobare din partea celorlalţi, dar nu avea nevoie ca să fie convins. Acum ştia că avea dreptate. Întorcându-se spre Rachel şi Tony, care deşi fără tragere de inimă arătau impresionaţi, spuse scurt:

— Mai tragem o dată şi cred că o să iasă. Nu trebuie decât să inversaţi deznodământul primei ciocniri pentru armă, astfel încât Johanna să fie rănită prima.

— Şi pe urmă? întrebă Tony. Eu ce fac, după ce-mi dau seama că am împuşcat-o?

Zack făcu o pauză, pe gânduri, apoi spuse hotărât:

— O laşi să rămână stăpână pe armă. N-ai vrut s-o răneşti, dar ea nu ştie. Faci un pas înapoi, însă Johanna ţine acum arma îndreptată spre tine, plângând – pentru amândoi. Începi să te retragi. Rachel, adăugă, întorcându-se spre ea, tu suspini, apoi închizi ochii şi apeşi pe trăgaci.

Reveni la locul lui.

— Clachetă…

Secretara de platou păşi în faţa camerei, cu clacheta.

— Secvenţa 126, cadrul unu, tras cinci!

— Acţiune!

Aceasta avea să fie ultima dublă, dubla de aur – Zack o simţea, în timp ce-l privea pe Austin

înhăţând-o pe Rachel şi trântind-o pe baloturile de paie, devorând-o cu gura şi mâinile. Nu aveau dialoguri, dar avea să fie introdus mai târziu un sunet de fundal, aşa că o îndemnă pe Rachel, când femeia dibui după armă şi o strecură între ei:

— Luptă-te!

Şi, cu o undă de ironie, adăugă răstit:

— Închipuie-ţi că-s eu!

Vicleşugul reuşi, Rachel începu să se zbată, lovind umerii lui Tony cu pumnii, şi puse mâna pe pistol. La montaj avea să fie introdusă în banda sonoră şi o detunătură reală, în locul pocniturii seci a cartuşului de manevră din arma lui Rachel, iar Zack îl privi pe Tony smulgându-i arma şi aşteptă momentul potrivit pentru ca actorul să apese pe trăgaci, iar Rachel să cadă pe spate, spărgând punga cu sânge fals ascunsă lângă umăr. În sfârşit, strigă:

— Trage!

Trupul lui Rachel zvâcni violent înapoi, când împuşcătura detonă ca o petardă în grajd, reverberând din acoperişul metalic. Toţi încremeniră, imobilizaţi o clipă de sunetul neaşteptat de puternic; Rachel alunecă încet din braţele lui Tony şi căzu pe podea, dar braţul nu i se înroşea treptat de sângele unei răni false la umăr.

— Ce n-ai… începu Zack, repezindu-se înainte.

Tony se apleca peste ea, însă Zack îl dădu la o parte.

— Rachel? întrebă el, întorcând-o.

Pe pieptul femeii apăruse o mică gaură, din care se prelingea doar un firicel de sânge. Primul gând coerent al lui Zack, în timp ce striga să

cheme cineva ambulanţa şi-i căuta înnebunit pulsul inexistent, fu că rana nu putea fi fatală: abia dacă sângera, era mai aproape de claviculă decât de inimă, şi-n plus ajutorul medical era la câţiva paşi, pe platou, aşa cum cerea legea. În clipa următoare, izbucni haosul: femeile ţipau, bărbaţii strigau, toată echipa alerga încoace şi-ncolo.

— Staţi dracu’ pe loc! răcni Zack.

Şi, fiindcă nu găsea pulsul, începu să-i facă respiraţie gură la gură.

Trecu o oră, timp în care Zack stătu lângă uşile grajdului, la distanţă de ceilalţi, aşteptând o veste de la medicii şi poliţiştii dinăuntru. Maşinile poliţiei şi ale salvării erau parcate peste tot pe peluză şi alee, iar girofarurile lor roşii şi albastre se roteau sinistru în noaptea tăcută şi umedă.

Rachel era moartă. O simţea, ştia. Mai văzuse o dată moartea; ţinea minte cum arăta. Dar cu toate acestea, nu-i venea să creadă.

Poliţiştii îi interogaseră deja pe Tony şi pe cameramani. Acum începeau să-i chestioneze pe toţi ceilalţi care fuseseră de faţă. Pe Zack, însă, nu-l întrebau ce văzuse. I se părea foarte ciudat, în măsura în care era capabil de un gând raţional.

Deasupra lui, un proiector puternic începu să baleieze zona, în zgomotul sonor al motorului de elicopter. Văzu crucea roşie pe peretele aparatului şi-l cuprinse uşurarea: dacă urmau s-o transporte pe Rachel la spital, însemna că medicii îi restabiliseră semnalele vitale.

Însă chiar atunci văzu altceva, care-i făcu sângele să-i îngheţe în vene: poliţiştii care împrejmuiseră toată zona, la sosire, lăsară să intre

un sedan negru. În lumina elicopterului, citi emblema de pe portieră; scria: „*Morga locală*”.

Toţi ceilalţi văzură şi ei. Emily începu să suspine în braţele tatălui său, iar Zack auzi înjurătura sălbatică a lui Austin, urmată de un murmur liniştitor din partea lui Tommy.

Diana privea maşina funerară cu faţa palidă şi crispată, şi toţi ceilalţi… nu făceau decât să se uite unii la alţii.

Dar nimeni nu-l privea pe el, nici nu încerca să se apropie. Buimăcit cum era, lui Zack i se părea puţin cam straniu, deşi prefera aşa.

Capitolul 8

A doua zi, toţi actorii şi membrii echipei au rămas în carantină la hotel, pentru interogatoriu. Zack îşi petrecu timpul într-o toropeală nervoasă, pe când poliţia refuza să-i dea orice informaţie, iar presa răspândea ştiri în toată ţara.

Conform emisiunii N.B.C. pe care o văzu la amiază, pistolul care o omorâse pe Rachel fusese încărcat cu un cartuş dum-dum, destinat să se fragmenteze la impact, distrugând total zona afectată, motiv pentru care moartea fusese instantanee. „*CBS*. *Evening News”* invită un expert balistic care apăru în faţa unei diagrame, explicând ce vătămări produsese glonţul şi unde era localizat. Zack apăsă pe butonul telecomenzii, apoi intră în baie şi vomă.

Rachel era moartă, dar, în ciuda faptului că în căsnicia lor nu existaseră sentimente calde cu adevărat şi că intenţionase să divorţeze de el

pentru Tony, nu putea accepta moartea ei, nici felul oribil în care se produsese. Actualităţile de pe „*A.B.C.*” aruncară bomba la ora zece, anunţând că, potrivit raportului de autopsie, care tocmai fusese dat publicităţii, Rachel Evans Baxter era însărcinată în luna a şasea.

Zack se prăbuşi pe canapea şi închise ochii, înghiţindu-şi fierea, cu senzaţia că se afla în mijlocul unui uragan care-l învârtea în toate părţile. Rachel fusese însărcinată. Dar nu cu el. Nu se mai culcaseră împreună de luni de zile.

Nebărbierit şi incapabil să mănânce, începu să umble prin apartamentul de hotel, întrebându-se dacă şi ceilalţi erau reţinuţi şi de ce niciunul dintre ei nu venise în camera lui să-şi exprime compasiunea. Centrala telefonică era asediată cu apeluri de la Hollywood, mai preocupate de bârfe decât să-şi exprime regretul. Aşa că refuză să răspundă la telefon, cu excepţia apelului de la Matt Farrell, şi continuă să se întrebe cine o putuse urî pe Rachel atât de mult, încât să-i dorească moartea. Îi suspecta pe toţi cei de pe platou, din tot felul de motive absurde.

În adâncul minţii, era conştient că poliţia îi putea atribui motive foarte întemeiate de a o asasina, dar acest gând i se părea atât de ridicol, încât rămase convins că şi poliţiştii aveau să creadă acelaşi lucru.

La două zile după moartea lui Rachel, Zack auzi o bătaie în uşă, o deschise şi-i văzu pe cei doi detectivi înalţi care-l interogaseră în ajun.

— Domnule Benedict… începu unul dintre ei.

Dar Zack ajunsese la capătul răbdării.

— De ce naiba vă pierdeţi vremea, nenorociţilor? explodă el. Vreau să ştiu ce progrese faceţi pentru a-l găsi pe ucigaşul soţiei mele…

Era atât de furios, încât fu luat pe nepregătite când unul dintre ei, care intrase în apartament, poziţionându-se la spatele lui, îl împinse dintr-odată la perete şi-l apucă de încheieturile mâinilor, răsucindu-i-le la spate. Zack simţi muşcătura rece a cătuşelor, în timp ce detectivul celălalt spunea:

— Zachary Benedict, eşti arestat pentru asasinarea lui Rachel Evans. Ai dreptul să rămâi tăcut, ai dreptul la avocat. Dacă nu-ţi poţi permite un avocat personal…

Capitolul 9

— Doamnelor şi domnilor juraţi, aţi ascultat şocantele mărturii şi aţi văzut probele…

Alton Peterson, avocatul acuzării, stătea absolut nemişcat, plimbându-şi încet privirea pătrunzătoare peste feţele celor doisprezece juraţi din Comitatul Dallas, care aveau să dea sentinţa într-un proces ce generase un adevărat tumult al opiniei publice, cu scandaloasele sale dezvăluiri despre adulter şi crimă printre superstarurile de la Hollywood. Toate holurile tribunalului erau ticsite de reporteri din întreaga lume, care aşteptau să afle ultimele evoluţii excitante din procesul lui Zachary Benedict. Cândva, mass-media îl răsfăţase; acum descriau cu şi mai mare delectare fiecare detaliu al căderii lui Zack în dizgraţie, servind toate deducţiile şi alegaţiile suculente americanilor fascinaţi care le devorau la cină,

odată cu ştirile de seară.

— Aţi văzut probele, le reaminti şi mai emfatic Peterson juraţilor, aţi ascultat depoziţiile de netăgăduit ale zecilor de martori, dintre care unii erau chiar prietenii lui Zachary Benedict. Ştiţi că în seara dinainte ca Rachel Evans să fi fost asasinată, Zachary Benedict a descoperit-o goală în braţele lui Anthony Austin. Mai ştiţi că Benedict s-a înfuriat, că l-a atacat pe Austin şi a trebuit să fie oprit cu forţa. Aţi ascultat mărturiile clienţilor hotelului care se aflau pe culoar, în dreptul apartamentului lui Benedict, şi au auzit cearta zgomotoasă care a urmat. Ştiţi de la aceşti martori că Rachel Evans i-a spus lui Benedict că intenţiona să divorţeze de el şi să se mărite cu Anthony Austin, şi că avea de gând ca prin acel divorţ să obţină jumătate din toată averea lui Zachary Benedict. Aceiaşi martori au declarat că Benedict şi-a avertizat soţia, citez...

Se întrerupse, privindu-şi însemnările, dar nu era decât o pauză de efect, căci nimeni dintre cei prezenţi nu putea să uite acea ameninţare:

— Am să te omor înainte ca tu şi Austin să puneţi mâna pe ceva!

Apucând în mâini balustrada din jurul lojei juriului, privi feţele captivate ale juraţilor.

— Şi a omorât-o, doamnelor şi domnilor! A omorât-o cu sânge rece, împreună cu copilul nevinovat pe care-l purta în pântec! Ştiţi că a făcut-o, cum şi eu ştiu că a făcut-o. Dar felul în care a procedat face ca această crimă să fie şi mai revoltătoare, şi mai infamă, pentru că arată ce monstru cu sânge rece este Zachary Benedict!

Întorcându-se, începu să se plimbe, recapitulând modul cum se săvârşise crima, în timp ce se apropia de concluzie:

— Zachary Benedict n-a ucis într-un acces nepremeditat de pasiune, ca un ucigaş de rând. A, nu, nu Zachary Benedict! El a aşteptat douăzeci şi patru de ore, pentru ca preţiosul lui film să fie terminat mai întâi, iar atunci a ales o cale de a se răzbuna care e atât de bizară, atât de perversă, încât mi se face rău numai când mă gândesc! A pus gloanţe dum-dum într-un pistol şi, în ultima clipă, chiar când turnau finalul filmului, a schimbat scenariul deja scris, astfel încât soţia lui, nu Anthony Austin, să fie împuşcată în timpul acelei lupte!

Alton făcu o pauză, agăţându-se iar de balustradă.

— Nimic din toate acestea nu sunt simple deducţii din partea mea. Aţi auzit mărturiile care-mi dovedesc fiecare cuvânt: în după-amiaza crimei, în timp ce restul echipei era în pauză, Zachary Benedict a intrat în grajd, singur, chipurile ca să rearanjeze unele lucruri de pe platou. Mai multe persoane l-au văzut ducându-se acolo – el însuşi a recunoscut – şi totuşi nimeni din echipa de filmare n-a văzut nici cea mai mică schimbare când au revenit pe platou. Ce făcuse acolo? Ei bine, acum ştiţi ce făcuse! Înlocuise cartuşele de manevră inofensive, pe care un şef de producţie a declarat că le pusese personal în pistol, cu cartuşe dum-dum mortale. Vă reamintesc încă o dată că pe pistol s-au găsit amprentele lui Benedict. Ale lui şi numai ale lui, lăsate acolo din greşeală,

neîndoielnic, după ce ştersese arma. Şi, o dată ce şi-a terminat toate pregătirile, a dus până la capăt infama faptă şi a săvârşit-o ca un criminal de rând? Nu, nu el! În schimb…

Se întoarse spre acuzat, continuând cu o repulsie şi un dezgust absolut sincere:

— Zachary Benedict a stat lângă cameraman, în grajd, privind cum soţia lui şi amantul ei se sărutau şi se îmbrăţişau, şi i-a pus să repete acelaşi lucru de nenumărate ori! I-a oprit de fiecare dată când soţia lui era gata să ia pistolul. Iar apoi, după ce s-a săturat de atâta „distracţie”, de toată acea răzbunare dementă, când n-a mai putut amâna momentul descris în scenariu – momentul când soţia lui trebuia să ia pistolul şi să-l împuşte pe Tony Austin – Zachary Benedict a schimbat scenariul!

Răsucindu-se în loc, Peterson arătă cu degetul spre Zack şi continuă cu glasul răsunându-i de silă:

— Zachary Benedict este un om atât de corupt de avere şi faimă, încât chiar s-a crezut mai presus de toate legile care vi se aplică dumneavoastră şi mie. A crezut că-l veţi lăsa să scape nepedepsit! Priviţi-l, doamnelor şi domnilor juraţi…

Influenţaţi de bubuitorul timbru baritonal al lui Peterson, toţi cei din sala aglomerată se întoarseră în acelaşi timp spre Zack, care stătea aşezat în boxa acuzaţilor. Lângă el, principalul avocat al apărării şuieră fără să-şi mişte buzele:

— Ce naiba, Zack, uită-te la juriu!

Zack ridică automat capul, dar se îndoia că ceva ar fi putut să schimbe părerea juraţilor. Nici dacă Rachel s-ar fi hotărât să-i însceneze o crimă,

nu ar fi reuşit să potrivească mai bine decât el însuşi „dovezile” care-l incriminau.

— Priviţi-l! porunci Alton Peterson cu fervoare şi furie reînnoite, şi-l veţi vedea aşa cum e – un om vinovat de omor deosebit de grav! Acesta este verdictul, singurul verdict, pe care-l puteţi da în acest caz, dacă vreţi să se facă dreptate!

*

A doua zi dimineaţă, juriul se retrase pentru deliberarea verdictului, iar Zack, care era liber contra unei cauţiuni de un milion de dolari, reveni în apartamentului lui de la *Crescent*, unde se gândea, alternativ, să fugă în America de Sud sau să încerce să-l omoare pe Tony Austin. Tony i se părea suspectul cel mai logic, dar nici avocaţii lui Zack şi nici detectivii pe care-i angajaseră nu găsiseră nicio probă incriminatoare, decât că încă mai consuma droguri costisitoare – pe care şi le-ar fi putut plăti mai uşor dacă Rachel se căsătorea cu el după divorţul de Zack.

Mai mult, dacă Zack nu s-ar fi hotărât în ultimul moment să schimbe scenariul, ar fi fost împuşcat Tony, nu Rachel. Zack încerca să-şi amintească dacă-i spusese vreodată lui Tony că nu-i plăcea finalul şi se gândea să-l schimbe. Uneori, gândea cu voce tare şi le spunea şi altora ideile lui, fără ca apoi să-şi mai aducă aminte. Scrisese însemnări despre modificarea finalului pe exemplarul lui de scenariu şi-l lăsase la nimereală, dar niciunul dintre martori nu recunoştea că ar fi ştiut ceva.

Se plimba prin apartament ca un tigru în

cuşcă, blestemând soarta, pe Rachel şi pe sine însuşi. Revedea la nesfârşit pledoaria finală a avocatului, încercând să se convingă că Arthur Handler putuse influenţa juriul ca să nu-l condamne. Singurul argument real şi plauzibil al apărării fusese acela că Zack ar fi trebuit să fie complet nebun ca să comită o crimă atât de flagrantă şi bizară, când ştia că toate probele îl vor incrimina pe el. În timpul procesului, când ieşise la iveală că avea o colecţie numeroasă de arme şi proiectile, şi era foarte familiarizat cu diversele tipuri, Handler încercase să sublinieze că în acest caz Zack ar fi putut schimba cartuşele destul de abil ca să nu-şi lase amprentele pe pistol.

Ideea de a încerca să fugă în America de Sud i se învârtea prin minte, dar era naivă, şi o ştia. Una la mână, dacă fugea, juraţii ar fi hotărât că era vinovat. În al doilea rând, chipul său era atât de bine cunoscut, mai ales acum, când procesul fusese atât de mediatizat, încât ar fi fost depistat în câteva minute, oriunde se ducea.

Singurul lucru bun pe care putea conta era că Tony Austin n-avea să mai joace niciodată în vreun film, acum când toate viciile şi perversiunile lui ieşiseră la iveală.

În dimineaţa următoare, când auzi o bătaie în uşă, tot trupul îi era crispat de frustrare şi tensiune. Deschise uşa şi-l privi încruntat pe singurul prieten în care avusese vreodată încredere. Zack nu voise ca Matt Farrell să vină la proces, în parte fiindcă era umilit, şi în parte pentru că nu dorea ca şi celebrul industriaş să fie mânjit, prin asociere cu el.

Întrucât Matt fusese în Europa până în ajun, ca să negocieze achiziţionarea unei companii, lui Zack îi fusese uşor să pară optimist, când prietenul lui îi telefonase.

Acum, fu suficient să-i vadă expresia posomorâtă pentru a şti că aflase deja adevărul şi venise la Dallas tocmai din acel motiv.

— Nu pari prea încântat să mă vezi, remarcă Matt sec, intrând în apartament.

— Ţi-am spus că n-ai niciun motiv să vii aici, replică Zack, închizând uşa. Juriul s-a retras pentru deliberare. Totul o să fie bine.

— În cazul ăsta, răspunse Matt, nedescurajat de întâmpinarea lipsită de entuziasm, putem juca un poker în timp ce aşteptăm verdictul. O'Hara garează maşina şi ne pregăteşte camerele, adăugă el, referindu-se la şoferul şi bodyguardul său.

Îşi scoase sacoul, aruncă o privire spre chipul hăituit al lui Zack şi întinse mâna după telefon.

— Arăţi ca dracu', comentă el, în timp ce comanda la room service un mic dejun enorm pentru trei persoane.

— Asta sigur e ziua mea norocoasă, spuse peste şase ore Joe O'Hara, în timp ce-şi aduna câştigurile din mijlocul mesei. Era un uriaş cu trăsături de boxer şi fizic de luptător, care-şi ascundea îngrijorarea pentru Zack sub o atitudine de optimism zgomotos care nu păcălea pe nimeni, făcând mai suportabilă atmosfera încordată din apartament.

— Să-mi aminteşti să ţi le reţin din salariu, răspunse sec Matt, privind grămada de bani ce se aduna lângă şofer.

— Mereu spui aşa când vă bat la cărţi, pe tine şi pe Zack, replică vesel O'Hara, amestecând cărţile. E ca pe vremuri, la *Carmel*, când jucam în fiecare zi. Doar că pe-atunci jucam noaptea.

Şi nu era în joc viaţa lui Zack…

Gândul nerostit rămase suspendat în tăcerea apăsătoare, risipită de ţârâitul ascuţit al telefonului.

Zack răspunse, ascultă şi se ridică.

— Juriul a dat verdictul. Trebuie să mă duc.

— Vin şi eu, spuse Matt.

— Eu am să aduc maşina în faţă, interveni O'Hara, scoţând deja cheile din buzunar. Am să…

— Nu e nevoie, răspunse Zack, căutând să-şi învingă panica. Mă iau avocaţii mei.

Aşteptă ca O'Hara să-i strângă mâna şi să plece, apoi se duse la birou.

— Am să-ţi cer o favoare, îi spuse el lui Matt, scoţând un document din sertar. Am pregătit hârtia asta pentru cazul că se întâmplă ceva. E o împuternicire care-ţi acordă drepturi absolute de a acţiona în numele meu cu privire la toate finanţele şi bunurile mele.

Matt Farrell privi documentul, pălind la vederea acelei probe că Zack se aştepta să fie condamnat.

— E doar o formalitate, un plan de contingenţă. Sunt sigur că nu va fi nevoie s-o foloseşti niciodată, minţi Zack.

— Şi eu, răspunse Matt, la fel de nesincer.

Cei doi se priviră, apoi Matt îşi drese glasul şi spuse, fără tragere de inimă:

— Dacă… dacă e nevoie s-o folosim, ce vrei să fac?

Uitându-se în oglindă, Zack îşi înnodă cravata şi răspunse, ridicând din umeri, într-o încercare jalnică de a glumi:

— Încearcă doar să nu mă laşi falit, atâta tot.

O oră mai târziu, în sala de judecată, stând lângă avocaţi, Zack îl privi pe grefier predând judecătorului verdictul juraţilor. Ca şi cum cuvintele ar fi fost rostite într-un tunel îndepărtat, îl auzi pe judecător spunând:

— … vinovat de omor calificat…

Apoi, după o scurtă dezbatere pentru stabilirea sentinţei, Zack auzi un nou verdict, şi mai zdrobitor decât primul.

— Pedeapsa se stabileşte la patruzeci şi cinci de ani închisoare, executaţi în Departamentul de Justiţie Criminalistică din Amarillo, Texas… Cauţiunea în perioada apelului se respinge, în baza faptului că sentinţa depăşeşte cincisprezece ani… Condamnatul rămâne în custodie…

Zack refuză să tresară; refuza să facă orice ar fi dezvăluit adevărul: că urla în sinea lui.

Rămase drept şi rigid, chiar şi în timp ce i se puneau cătuşele.

Capitolul 10

1993

— Atenţie, domnişoară Mathison!

Strigătul ascuţit al băiatului din scaunul cu rotile se auzi prea târziu; Julie driblă mingea de baschet prin centrul terenului, se răsuci să arunce la coş, râzând, iar în clipa următoare glezna i se

agăţă de tăblia pentru picioare a scaunului şi ea se răsturnă, căzând nedemn drept în fund.

— Domnişoară Mathison! Domnişoară Mathison!

Sala de sport reverbera de strigătele alarmate ale copiilor handicapaţi din clasa pe care Julie o supraveghea după cursuri. Scaunele rulante începură să se adune în jur, printre copii cu cârje şi proteze care întrebau în cor:

— N-aţi păţit nimic, domnişoară Mathison?

— Vă doare, domnişoară Mathison?

— Sigur că mă doare, îi tachină Julie, dându-şi părul la o parte din ochi. Mă doare îngrozitor – în amorul propriu.

Willie Jenkins, glumeţul macho de nouă ani al şcolii, care stătea pe tuşă ca antrenor, cu mâinile în buzunare, o privi cu un zâmbet nedumerit şi comentă cu glasul lui gros, de broscoi:

— Cum să vă doară în amorul propriu, când aţi căzut în fu…

— Totul e o chestiune de perspectivă, Willie, îl întrerupse grăbită Julie, râzând.

Tocmai se ridica în picioare, când în faţa ei apăru o pereche de picioare în pantofi cu vârf evazat, şosete maro şi pantaloni de poliester bej.

— Domnişoară Mathison! lătră directorul, încruntându-se feroce la urmele de pe duşumeaua sălii de sport. Mie ăsta nu mi se pare un meci de baschet. Ce jucaţi aici?

Deşi Julie era acum învăţătoare la clasa a treia, la *Şcoala Elementară Keaton*, relaţiile ei cu directorul, domnul Duncan, nu se prea îmbunătăţiseră de când o acuzase că furase banii

pentru gustarea clasei, cu cincisprezece ani în urmă. Deşi integritatea ei nu mai intra în discuţie, faptul că adapta mereu regulamentele şcolii în favoarea elevilor îl sâcâia încontinuu pe director. Şi nu numai atât, dar îl bătea mereu la cap cu idei novatoare, iar când el le respingea, recruta sprijin moral din restul oraşului şi, la nevoie, ajutoare financiare din partea cetăţenilor. În urma uneia dintre ideile ei, şcoala avea acum un program educativ şi sportiv special pentru copiii handicapaţi fizic, pe care Julie îl crease şi-l modifica tot timpul, cu o desconsideraţie tipică şi frivolă, după părerea domnului Duncan, la adresa procedurilor stabilite. Domnişoara Mathison nici nu-şi lansase bine programul pentru handicapaţi, anul trecut, că se şi abătuse pe o altă cale, tangenţială şi mult mai puternică, şi nimeni n-o putea opri: acum ducea o campanie privată de a eradica analfabetismul printre femeile din Keaton şi împrejurimi. Începuse această cruciadă când descoperise că soţia omului de serviciu nu ştia să citească. Julie Mathison o invitase la ea acasă şi începuse să-i dea lecţii particulare, dar aflase curând că noua ei elevă cunoştea încă o femeie care nu ştia să citească, iar acea femeie cunoştea şi ea pe cineva, care cunoştea pe altcineva, şi aşa mai departe... În scurt timp, apăruseră şapte femei care aveau nevoie de lecţii, iar domnişoara Mathison insistase să folosească o sală de clasă, două seri pe săptămână, pentru cursuri.

Când domnul Duncan protestase că folosirea unei clase seara costa scump, domnişoara Mathison menţionase cu zâmbetul pe buze că în

acest caz avea să discute cu directorul liceului. Ca să nu apară ca un căpcăun fără suflet, după ce directorul liceului avea să cedeze în faţa zâmbetului luminos şi a ochilor ei albaştri, domnul Duncan acceptase să-i lase propria ei clasă de la şcoala elementară. La scurt timp după aceea, enervanta cruciată hotărâse că avea nevoie de materiale didactice speciale pentru elevii ei adulţi. Şi, după cum descoperise de mult domnul Duncan, spre eterna lui frustrare, o dată ce Julie Mathison îşi punea ceva în cap, nu se oprea până nu găsea o cale de a-şi atinge scopul. Convinsă că avea dreptate, că era în joc un principiu important, Julie Mathison îşi folosea îndărătnicia în combinaţie cu un optimism energic şi nemărginit, pe cât de remarcabil, pe atât de iritant pentru director.

Fusese exagerat de încăpăţânată cu privire la elevii ei handicapaţi, dar acest program de alfabetizare era o misiune a ei privată, şi nimic din ce spunea sau făcea domnul Duncan nu putea s-o descurajeze. Era hotărâtă să obţină materialele didactice speciale, iar directorul nu se îndoia că cele două zile libere cerute pentru a se duce la Amarillo aveau legătură cu banii necesari pentru achitarea lor.

Ştia sigur că-l convinsese pe bunicul bogat al unuia dintre elevii handicapaţi – un om care întâmplător locuia în Amarillo – să doneze fonduri pentru unele echipamente necesare în programul destinat handicapaţilor. Acum, domnul Duncan bănuia că intenţiona să-i smulgă şi o donaţie pentru alfabetizarea femeilor.

Această tendinţă a ei de a „colecta fonduri” îl

dezgusta şi-l stânjenea peste măsură. Era complet nedemn să „cerşească” finanţe suplimentare de la cetăţenii bogaţi sau rudele lor. În cei patru ani de când preda la şcoala elementară, Julie Mathison reuşise să-i devină un adevărat cui în cap.

Din acest motiv, era complet imun faţă de înfăţişarea ei atrăgătoare, când învăţătoarea se ridică în picioare şi trimise elevii la vestiar, dându-le instrucţiuni pentru meciul de săptămâna viitoare. Nefardată, aşa cum era acum, cu părul castaniu strâns într-o coadă-de-cal, exercita aceeaşi vitalitate tinerească şi atracţie care-l păcăliseră pe domnul Duncan când o angajase, crezând-o doar o fată drăguţă, simplă şi necomplicată.

Înaltă de un metru şi şaizeci şi cinci, avea oase fine şi membre lungi, şi doi ochi mari de un albastru-indigo luminos, cu gene dese şi arcuite, ce păreau blânzi şi nevinovaţi. După cum descoperise pe pielea lui, însă, singura trăsătură a acelei feţe delicate care o sugera pe adevărata femeie ascunsă dedesubt era bărbia încăpăţânată, cu o mică gropiţă.

*

Drumul spre casă trecea prin „centru”, patru cvartale cu magazine şi firme care formau un scuar în jurul maiestuosului tribunal vechi de comitat. În copilărie, când venise prima oară la Keaton, orăşelul din Texas fără bulevarde sau zgârie-nori – şi fără mahalale – i se păruse foarte ciudat şi străin, dar se îndrăgostise repede de străzile

liniştite şi atmosfera prietenoasă a oraşului.

Deşi populaţia crescuse de la trei la cinci mii de oameni, localitatea absorbea noii cetăţeni în propriul său stil de viaţă. Majoritatea locuitorilor se duceau la biserică duminica, bărbaţii se adunau la *Elk's Club* în prima zi de vineri a fiecărei luni, iar vacanţele de vară erau şi acum sărbătorite în stil tradiţional – pe iarba din scuarul oraşului, cu orchestra municipală cântând pe estrada drapată cu roşu, alb şi albastru.

Primii locuitori din Keaton veniseră cu caii şi şaretele ca să participe la aceste festivităţi. Acum veneau cu camionetele şi turismele, dar râsetele şi muzica încă mai răsunau în adierea verii, ca întotdeauna. Copiii încă mai jucau leapşa printre stejarii bătrâni sau se plimbau, de mână cu părinţii şi mâncându-şi îngheţata, în timp ce bunicii şi străbunicii stăteau pe bănci şi-şi depănau amintirile. Era un oraş unde oamenii ţineau la vechile prietenii, vechile tradiţii şi vechile amintiri. Şi mai era şi un oraş unde fiecare ştia orice despre toată lumea.

Acum, Julie făcea şi ea parte dintre ei. Îşi găsise acolo un cămin adevărat, o familie iubitoare care avea încredere în ea şi o respecta. La maturitate, devenise o cetăţeancă model a oraşului Keaton.

Pe lângă catedra de la şcoala elementară şi munca voluntară pentru copiii handicapaţi şi femeile analfabete, preda la şcoala duminicală, cânta în cor, făcea fursecuri pentru vânzările bisericii şi ţesea covoare afghane ca să adune bani pentru o nouă cazarmă a pompierilor.

Ştersese cu hotărâre orice urmă a puştoaicei de stradă impulsive şi nepăsătoare din trecut. Fiecare sacrificiu făcut îi adusese asemenea compensaţii, încât mereu se simţea binecuvântată. Îi plăcea să lucreze cu copiii şi era fascinată de cursurile pentru adulţi. Îşi făurise o viaţă perfectă.

Atâta doar că, uneori, noaptea, nu putea alunga complet senzaţia că ceva nu era tocmai în regulă. Ceva era fals, sau lipsea, sau nu se afla la locul potrivit. Simţea că-şi crease un rol şi nu era sigură de ce avea de făcut în continuare.

Cu un an în urmă, când noul pastor asistent, Greg Howley, venise să-l ajute pe tatăl Juliei, fata îşi dăduse seama de un lucru la care ar fi trebuit să se gândească demult: avea nevoie de un soţ şi de o familie a ei proprie. Greg era de aceeaşi părere.

Vorbiseră despre căsătorie, dar Julie voia să aştepte până nu mai avea nicio îndoială, iar acum Greg era în Florida, cu propria lui congregaţie, aşteptând-o să se hotărască.

Bârfitoarele din oraş, care încuviinţau întru totul posibila căsătorie a Juliei cu un tânăr pastor asistent, fuseseră foarte dezamăgite cu o lună în urmă când Greg plecase, imediat după Crăciun, fără a-i fi pus pe deget inelul de logodnă.

Julio îl accepta şi ea ca eventual soţ. Atâta numai că, uneori, noaptea târziu, o cuprindeau îndoieli vagi şi inexplicabile…

Capitolul 11

Stând cu şoldul rezemat de catedră, Julie le zâmbi celor şapte femei cu vârste cuprinse între

douăzeci şi şaizeci de ani care învăţau să citească.

Îi cuceriseră deja inima prin hotărârea, curajul şi devotamentul lor, şi abia acum începea să înveţe să le cunoască.

Îi mai rămăseseră douăzeci de minute până la ora când era aşteptată de părinţii ei la cină şi-i părea rău că trebuia să încheie cursul.

Fără tragere de inimă, se uită la ceas şi spuse:

— Gata, toată lumea, atât pentru ziua de astăzi. Aveţi ceva întrebări despre tema pentru săptămâna viitoare, sau are cineva ceva de spus?

Şapte feţe o priviră cu expresii deschise şi sincere.

Rosalie Silmet, care avea douăzeci şi cinci de ani şi un copil, fără a fi căsătorită, ridică mâna şi spuse cu sfială:

— Păi... noi toate... vrem să zicem ce mult înseamnă pentru noi ce faceţi. M-au ales să vă zic eu, fiindcă până acum citesc cel mai bine. Vrem să ştiţi ce important e că aveţi încredere în noi. Unele din noi...

Ezită, privind-o pe Pauline Perkins, care li se alăturase recent, la îndemnul lui Rosalie.

— ... nu cred că puteţi să ne-nvăţaţi, dar noi vrem să vă dăm o şansă.

Urmărindu-i direcţia privirii spre femeia brunetă şi serioasă de vreo patruzeci de ani, Julie întrebă cu blândeţe:

— Pauline, de ce crezi că nu poţi învăţa să citeşti?

Femeia se ridică în picioare, ca şi cum i s-ar fi adresat unei persoane foarte însemnate, şi recunoscu cu demnitate dureroasă:

— Bărbată-miu zice că dacă nu eram proastă, învăţam să cetesc când eram mică. Şi copiii mei zice la fel. Zice că vă pierdeţi vremea cu mine. Am venit aici-şa numai fiindcă Rosalie zice că-nvaţă repede de tot şi nici ea nu credea să poată niciodată. Vreodată. Aşa c-am zis că să-ncerc şi eu, câteva săptămâni acolo…

Celelalte femei din clasă dădură afirmativ din capete, fără tragere de inimă, iar Julie închise un moment ochii, înainte de a le mărturisi adevărul pe care-l ascunsese atât de multă vreme.

— Ştiu că toate puteţi învăţa să citiţi. Ştiu sigur că neputinţa de a citi nu are nicio legătură cu aşa-zisa prostie. Şi pot să v-o dovedesc.

— Cum? întrebă Pauline.

Julie trase adânc aer în piept, apoi spuse:

— O ştiu, fiindcă atunci când am venit în Keaton, eram în clasa a patra şi nu ştiam să citesc nici măcar atâta cât poate deja Rosalie, după doar câteva săptămâni de curs. Cunosc senzaţia de a fi prea proastă ca să înveţi. Ştiu ce înseamnă să-ţi cauţi drumul pe bâjbâite pe un coridor şi să nu poţi citi cuvintele de pe uşile toaletelor. Cunosc felurile în care v-aţi gândit să vă ascundeţi de oameni neştiinţa, ca să nu râdă de voi. Iar eu nu râd de voi. N-am să râd de voi niciodată. Fiindcă mai ştiu şi altceva… ştiu de cât curaj are nevoie fiecare dintre voi ca să vină aici de două ori pe săptămână.

Femeile se holbară la ea cu gurile căscate, apoi Pauline întrebă:

— Să n-aveţi ambiţie dacă ne minţiţi? Nu ştiaţi să cetiţi?

— „Să n-am ambiţie”, zâmbi calmă Julie,

susţinându-i privirea. De-asta predau acest curs. Şi de-asta sunt hotărâtă să vă aduc tuturor materiale noi, anume pentru adulţii care vor să înveţe să citească. Aveţi încredere-n mine, adăugă ea, îndreptându-se. Voi găsi o cale de a vă aduce toate acele lucruri, de-asta plec la Amarillo mâine dimineaţă. Deocamdată, nu vă cer decât să aveţi puţină încredere în mine. Şi în voi înşivă.

— Eu am încredere în dumneavoastră, glumi Peggy Listrom, ridicându-se şi începând să-şi adune creioanele şi caietul. Numai de mine încă nu ştiu.

— Nu-mi vine să cred că ai spus asta, o tachina Julie. Nu pe tine te-am auzit lăudându-te la începutul cursului că vei putea citi unele dintre denumirile străzilor de pe tăbliţele din oraş, săptămâna asta?

Când Peggy zâmbi şi-şi luă în braţe copilul care moţăia pe scaunul din faţa ei, Julie redeveni serioasă şi conchise că, în această etapă de început, aveau nevoie de unele încurajări.

— Înainte de a pleca toate, poate vă reamintiţi de ce aţi vrut să învăţaţi să citiţi. Rosalie, tu ce ai de zis?

— Păi e uşor. Vreau să mă duc la oraş unde se găseşte de muncă şi să nu mai trăiesc din ajutor social, da’ nu pot să-mi iau o slujbă fiindcă nu ştiu să completez cererea. Şi chiar dac-aş găsi o cale să reuşesc, tot n-aş putea să-mi găsesc slujbă ca lumea dacă nu ştiu să citesc.

Alte două femeie încuviinţară din capete, iar Julie o privi pe Pauline.

— Pauline, tu de ce vrei să înveţi să citeşti?

Femeia zâmbi cam spăsit.

— Mi-ar plăcea să-i arăt la bărbată-miu că n-are dreptate. Mi-ar plăcea să pot să-i ţin piept măcar o dată şi să-i arăt că nu-s proastă. Şi pe urmă...

Lăsă fraza în aer, jenată.

— Şi pe urmă? o încurajă Julie cu blândeţe.

— Şi pe urmă, încheie ea biruită de un oftat, aş vrea să pot să-mi ajut copiii când îşi face lecţiile.

Julie o privi pe Debby Sue Cassidy, o femeie de treizeci de ani cu păr castaniu drept, ochi căprui luminoşi şi maniere calme, care fusese retrasă în repetate rânduri de la şcoală de părinţii ei itineranţi, înainte de a renunţa definitiv, în clasa a cincea. Ea îndeosebi îi făcuse impresia că era deosebit de inteligentă şi, din puţinul pe care-l spunea în clasă, părea foarte creatoare şi destul de cultivată. Lucrase ca menajeră; avea comportamentul studios al unei bibliotecare. Ezitând, recunoscu:

— Dacă după ce învăţ să citesc aş putea face orice, n-aş face decât un singur lucru.

— Şi anume? o întrebă Julie cu un zâmbet.

— Să nu râdeţi, dar mi-ar plăcea să scriu o carte.

— Nu râd, răspunse cu blândeţe Julie.

— Cred c-aş putea-o face cândva. Vreau să zic, am idei de povestiri, şi ştiu cum să le spun cu voce tare, numai că nu le pot scrie. Îmi... îmi place să ascult cărţi pe bandă – ştiţi, pentru orbi, deşi eu nu-s oarbă. Totuşi, uneori, mă simt de parcă aş fi. Mă simt ca într-un tunel. Întunecos, numai că nu există nicio ieşire – decât că acum, poate, am găsit

una. Dacă învăţ într-adevăr să citesc.

Aceste mărturisiri declanşară un torent de alte destăinuiri, iar Julie începu să-şi formeze o imagine mai clară a vieţii pe care erau obligate s-o trăiască acele femei. Niciuna dintre ele nu se respecta pe sine; era clar că suportau multe abuzuri din partea bărbaţilor cu care trăiau sau erau măritate, şi credeau că nici nu meritau altceva. Când închise uşa clasei în urma ei, întârziase zece minute la cină şi era mai hotărâtă decât oricând să obţină banii de care avea nevoie pentru materialele didactice cu ajutorul cărora putea să le înveţe mai repede.

Capitolul 12

Maşina de poliţie a lui Ted era parcată în faţa casei părinţilor lor, când Julie opri şi ea, iar Carl mergea pe alee, vorbind cu fratele său. Blazerul său albastru, pe care Carl insistase să-l ia la Amarillo în locul maşinii ei mai nesigure, era parcat pe alee, iar Julie îşi lăsă maşina în spatele lui.

Amândoi se întoarseră s-o aştepte şi, chiar după atâţia ani, încă mai simţi un val de mândrie şi uimire că fraţii ei crescuseră atât de înalţi şi chipeşi, şi rămăseseră atât de iubitori faţă de ea.

— Salut, surioară! aruncă Ted, îmbrăţişând-o voiniceşte.

— Bună, răspunse ea. Cum merge dreptul?

Ted era ajutor de şerif în Keaton, dar tocmai îşi obţinuse licenţa în Drept şi aştepta rezultatele examenelor pentru barou.

— De minune, glumi el. I-am dat doamnei Herkowitz o citaţie pentru traversare prin loc

nepermis, azi după-amiază. Mă simt într-al nouălea cer.

În pofida încercării sale de a avea umor, în glas i se simţea o undă de cinism prezentă de trei ani încoace, de la eşecul scurtei sale căsătorii cu fiica omului cel mai bogat din Keaton. Fusese o experienţă dureroasă, care-l înăsprise, şi toată familia ştia şi suferea pentru el. Carl, pe de altă parte, era căsătorit de şase luni şi o îmbrăţişă zâmbitor şi optimist.

— Sara nu poate veni la cină diseară, încă nu i-a trecut răceala, explică el.

Lumina de pe verandă era aprinsă, iar Mary Mathison apăru în uşă, cu şorţul pe mijloc. Cu excepţia câtorva şuviţe cărunte şi a faptului că se mişca mai încet de la atacul de cord, era la fel de drăguţă, vitală şi caldă ca întotdeauna.

— Copii, grăbiţi-vă! îi zori ea. Se răceşte mâncarea!

Reverendul Mathison stătea alături, înalt şi drept, dar acum purta ochelari tot timpul, iar părul îi încărunţise aproape complet.

— Grăbiţi-vă, adăugă şi el, îmbrăţişând-o pe Julie şi bătându-și fiii pe umăr, în timp ce-şi scoteau canadienele.

Singurul lucru care se schimbase de-a lungul anilor la cinele familiei Mathison era acela că Mary Mathison prefera să le trateze ca pe nişte ocazii deosebite, folosind sufrageria, acum că toţi cei trei copii ai ei crescuseră şi se mutaseră la casele lor. Cina în sine, însă, nu se schimbase. Era aceeaşi ocazie de comuniune şi voie bună, când se menţionau uneori probleme şi se propuneau

soluţii.

Conversaţia dădea ocol mesei împreună cu platourile de friptură, piure de cartofi şi zarzavaturi proaspete.

— Cum merge treaba la casa lui Addelson? îl întrebă pe Carl tatăl Juliei, imediat ce terminară de spus rugăciunea.

— Nu prea grozav. Ba chiar, mă scoate din minţi. Instalatorul a cuplat apa caldă la robinetele de apă rece, electricianul a conectat lumina de pe verandă la comutatorul pentru ghenă, aşa că se aprinde atunci când vrei să toci gunoaiele…

În mod normal, Julie era foarte înţelegătoare faţă de dificultăţile şi tribulaţiile firmei de construcţii a fratelui ei, dar în acest moment calvarul lui Carl i se părea mai degrabă amuzant.

— Nu-i de glumă, Julie. Avocatul primarului Addelson a insistat să includă o clauză de penalizare în contract. Dacă nu-i termin casa până-n aprilie, o să mă coste o sută cincizeci de dolari pe zi – doar dacă nu cumva mă scapă o mană cerească.

Julie se strădui să rămână serioasă, dar în ochi încă îi mai stăruia amuzamentul, când şi-l închipui pe primarul Addelson încercând să aprindă lumina de pe verandă şi pomenindu-se cu tocătorul de gunoaie din ghenă începând să duduie.

Pe lângă că era primar, Edward Addelson mai era şi patronul băncii, al reprezentanţei Ford şi al magazinului de scule şi materiale, precum şi al multora dintre pământurile care se întindeau la vest de Keaton.

Toţi locuitorii din Keaton îl cunoşteau pe

Herman Henkleman; era electrician de meserie, burlac din vocaţie şi excentric din naştere.

La fel ca tatăl lui; Herman locuia singur într-o baracă de la marginea oraşului, muncea când avea chef, cânta când bea şi ţinea prelegeri istorice cu un vocabular şi nişte cunoştinţe care i-ar fi făcut cinste şi unui profesor universitar, când era treaz.

— Nu ştiu ce l-a apucat. Când Herman nu e „cu chef”, e cel mai bun electrician pe care l-am văzut vreodată. Am vrut să-i dau o şansă să se pună iar pe picioare, cu nişte bani în buzunar, şi am crezut c-o să înţeleagă.

— Primarul Addelson n-o să te ducă la tribunal dacă întârzii câteva zile cu casă, interveni reverendul Mathison, zâmbind, în timp ce se servea cu friptură. E un om drept. Ştie că eşti cel mai bun constructor din partea asta a statului şi că-l vei servi excelent pentru ce ţi-a plătit.

— Ai dreptate, fu Carl de acord. Hai să vorbim despre ceva mai vesel. Julie, de câteva săptămâni eşti foarte evazivă. Spune clar: ai de gând să te măriţi cu Greg, sau nu?

— A…! făcu ea. Păi, eu… noi…

Toată familia o privi amuzată cum începea să-şi pună în ordine tacâmurile lângă farfurie, după care întoarse cu grijă castronul cu piure de cartofi astfel încât desenul să fie chiar în centru.

Ted izbucni în râs, iar Julie tresări, roşind. Încă din copilărie, ori de câte ori se simţea nesigură sau îngrijorată, îi venea nevoia obsesivă de a aranja obiectele şi a le pune în perfectă ordine, indiferent dacă era debaraua din dormitor, dulapurile din bucătărie sau tacâmurile de pe masă. Le strâmbă

la loc, cu un zâmbet stânjenit.

— Cred că da. Într-o zi…

Încă se mai gândea la asta, când toţi trei ieşiră din casă, iar Herman Henkleman se apropie pe trotuar, cu pălăria în mână, arătând spăsit şi umil. La şaptezeci de ani, era înalt şi deşirat, dar când îşi îndrepta umerii, avea o demnitate care o impresiona întotdeauna pe Julie.

— Seara la toată lumea, salută el grupul adunat pe verandă, apoi se întoarse spre Carl. Ştiu că m-ai dat afară de la casa lui Addelson, Carl, da’ speram să mă laşi să-ndrept totuşi treburile pe care le-am încurcat. Asta-i tot ce-ţi cer. Nu vreau nici să mă plăteşti, nici nimic, da’ te-am făcut de râs, şi aş vrea s-o dreg, atâta cât pot.

— Herman, îmi pare rău, dar nu se poate…

Bătrânul ridică o mână, cu degete lungi, surprinzător de aristocratică.

— Carl, nimenea nu poate să descurce ce-am încurcat eu acolo. Nu m-am simţit bine o săptămână încheiată, numai că n-am vrut să-ţi spui nimica, fiindcă mă temeam c-ai să crezi că-s bătrân şi bolnăvicios şi-ai să-mi iei slujba. Nu-s grav bolnav, doar o gripă. Acuma, noul tău electrician probabil crede că ştie tot ce-am greşit, da’ dac-apare ceva după ce ţi se usucă zugrăveala, o să trebuiască să spargi pereţii la o săptămână după ce se mută Addelson. Ştii că nu poţi să schimbi electricienii-n timpul trebii fără să ai probleme după aia.

Carl ezită, iar Julie şi Ted se retraseră delicat, pentru a-l lăsa să se înduplece fără martori. După ce-şi luară rămas-bun, porniră spre Blazer.

— E un nor negru din nord care se-ndreaptă spre Panhandle, spuse Ted, înfiorându-se în scurta sa subţire. Dacă acolo sus începe să ningă, o să te bucuri că ai maşină cu dublă tracţiune. M-aş simţi mai bine să las telefonul în Blazer, dacă n-ar fi avut Carl nevoie de el în camion.

— O să fie totul în regulă, îi promise Julie veselă, sărutându-l pe obraz.

Îl privi în oglinda retrovizoare, în timp ce se îndepărta. Ted stătea pe trotuar, cu mâinile în buzunare – înalt, zvelt, blond şi atrăgător, cu o expresie însingurată pe chip.

Era aceeaşi expresie pe care i-o văzuse adeseori de la divorţul de Katherine Cahill. Katherine fusese cea mai bună prietenă a ei şi încă mai era, deşi acum se mutase la Dallas.

Nici Katherine şi nici Ted nu se vorbeau de rău unul pe altul în faţa Juliei, care nu înţelegea cum doi oameni pe care ea îi iubea atât de mult nu se mai puteau iubi între ei.

Alungându-şi acest gând deprimant, reveni la călătoria pe care avea s-o facă a doua zi la Amarillo. Spera să nu ningă.

*

— Auzi, Zack…

Şoapta era aproape imperceptibilă.

— Ce-ai să faci dacă poimâine începe să ningă, cum au spus la meteo?

Dominic Sandini se aplecă de pe patul de deasupra, privindu-l pe omul întins dedesubt, cu privirea în sus.

— Zack, m-ai auzit? şopti el puţin mai tare.

Alungându-şi din minte interminabilele gânduri la evadarea lui iminentă şi riscurile care o însoţeau, Zack întoarse încet capul şi-l privi pe italianul vânos şi măsliniu, de treizeci de ani, cu care împărţea celula în *Penitenciarul de Stat* din Amarillo şi care era părtaş la planurile lui de evadare fiindcă era inclus şi el în ele. Unchiul lui Dominic juca un rol important în aceste planuri – agent de pariuri în retragere, conform informaţiilor din biblioteca închisorii, având presupuse legături cu Mafia din Las Vegas. Zack îi plătise lui Enrico Sandini o avere ca să-i netezească drumul, după ce evada. Dominic îl asigurase că unchiul lui era un „om de onoare”, dar timp de câteva ore încă nu putea şti dacă banii pe care-l instruise pe Matt Farrell să-i transfere în contul lui Sandini din Elveţia aveau să dea vreun rezultat.

— O să mă descurc, spuse el sec.

— Bine, atunci, când te „descurci”, nu uita că-mi datorezi zece parai. Am pariat anul trecut pe meciul ăla cu Bears şi ai pierdut. Mai ştii?

— Am să-ţi plătesc când ies de-aici.

Pentru eventualitatea că-i asculta cineva, Zack adăugă:

— Într-o zi…

Cu un zâmbet conspirativ, Sandini se culcă la loc, îşi strecură degetul pe sub îndoitura scrisorii pe care tocmai o primise, îşi încrucişă picioarele la glezne şi rămase tăcut, cufundat în lectură.

Zece dolari amărâţi… îşi spuse înverşunat Zack, amintindu-şi vremurile când le dăduse bacşişuri de zece dolari mesagerilor şi liftierilor, la

fel de firesc ca şi cum ar fi jucat cu ei la cazinou. În văgăuna aceea unde-şi petrecuse ultimii cinci ani, oamenii se omorau între ei pentru cinci dolari. Cu zece dolari puteai să cumperi tot ce se găsea, ca un pumn de ţigări de marijuana, o mână de tranchilizante sau stimulente, ori reviste care satisfăceau orice perversiuni. Acestea erau doar câteva dintre micile „articole de lux” care se puteau cumpăra cu bani în închisoare.

În mod normal, nici n-ar fi încercat să se gândească la stilul lui de viaţă de altă dată; făcea ca acea celulă de cinci metri pătraţi, cu lavabou, toaletă şi două paturi suprapuse, să pară şi mai insuportabilă – dar acum, că se hotărâse să evadeze sau să moară încercând, voia s-o ţină minte. Memoria avea să-i întărească hotărârea de a fugi, cu orice preţ sau risc. Voia să-şi amintească furia pe care o simţise în prima zi, când uşa celulei se trântise în urma lui, şi-n ziua următoare, când o gaşcă de bătăuşi îl înconjuraseră în curtea închisorii, hărţuindu-l: hai băăă, actoraşu’ la peşte, ia arată-ne cum câştigi toate cafturile alea din filme!

O furie pură, oarbă, iraţională, îl făcuse să se repeadă la cel mai masiv individ din grup, furia şi dorinţa neconturată de a-şi sfârşi zilele atunci, pe loc, cât mai rapid posibil, dar nu înainte de a-şi pedepsi torţionarul. Şi pedepsise cu vârf şi-ndesat, în ziua aceea. Fusese în formă, iar mişcările pe care le învăţase pentru luptele false din rolurile lui de „dur” nu se irosiseră. La sfârşitul încăierării, Zack avea trei coaste rupte şi un rinichi fisurat, dar doi dintre adversarii lui se prezentau mult mai rău.

Acest triumf îl costase o săptămână de carceră, dar după aceea nimeni nu se mai pusese cu el. Se dusese vorba că era un maniac, şi chiar şi cei mai înrăiţi dintre deţinuţi îl ocoleau de departe. În fond, era condamnat pentru crimă, nu pentru cine ştie ce delict mărunt. Acest lucru îi atrăsese şi un anumit respect. Avusese nevoie de trei ani ca să se deştepte şi să-şi dea seama că modul cel mai simplu era acela de a ajunge deţinut de încredere, ceea ce însemna să fie cuminte şi să joace jocul ca un soldat instruit şi disciplinat.

Şi o făcuse, ajunsese chiar să se înţeleagă bine cu unii dintre puşcăriaşi, dar niciodată, în toţi acei ani, nu cunoscuse liniştea. Liniştea nu putea apărea decât dacă-şi accepta soarta, şi nici măcar o dată, în tot timpul îndelungatei lui încarcerări, nicio clipă, Zack nu putuse face ceea ce erau sfătuiţi să facă toţi deţinuţii: nu-şi putea accepta întemniţarea. Învăţase să joace comedia şi să se prefacă „adaptat”, dar de fapt era tocmai invers. De fapt, în fiecare dimineaţă, când deschidea ochii, conflictul interior începea din nou, continuând până seara când adormea. Trebuia să iasă de-acolo până nu-şi pierdea minţile.

Planul era bine gândit: în fiecare miercuri, guvernatorul Hadley, care conducea închisoarea ca pe propriul lui Stalag 17, se ducea la o întrunire comunitară în Amarillo; Zack îi era şofer, iar Sandini îl însoţea pe post de valet. Iar acum era miercuri, şi tot ceea ce-şi pregătise Zack ca să evadeze îl aştepta la Amarillo, dar Hadley, care era programat să vorbească în săptămâna aceea, îi spusese lui Zack în ultimul minut că întrunirea se

mutase vineri. Zack strânse din fălci. Dacă nu intervenea acea amânare, în acest moment ar fi fost liber. Sau mort. Acum trebuia să aştepte încă două zile ca să evadeze şi nu ştia cum avea să suporte tensiunea.

Închizând ochii, îşi revăzu iar planul. Era plin de găuri, dar Dominic Sandini era un om de încredere, aşa că din interior ajutorul era asigurat. În exterior, presupunea că toate erau aranjate de Enrico Sandini – banii, transportul şi o nouă identitate. În continuare, totul depindea de Zack. În acest punct, cel mai mult îl îngrijorau lucrurile pe care nu le putea prevedea cu precizie, ca vremea şi posibilele baraje rutiere. Chiar şi cu planurile lui meticuloase, rămâneau mii de mărunţişuri care se puteau întâmpla şi care ar fi dus la un efect de domino, dărâmând totul. Riscul era enorm, dar nu conta. Zack avea doar două căi: să rămână în văgăuna aceea şi s-o lase să distrugă ce-i mai rămăsese din minte, sau să evadeze, riscând să fie împuşcat în timp ce încercau să-l captureze. Din partea lui, moartea ar fi fost incomparabil mai de preferat decât să putrezească acolo.

Chiar dacă evadarea îi reuşea, ştia că aveau să-l urmărească la nesfârşit. Toată viaţa – probabil o viaţă foarte scurtă – n-avea să se mai poată relaxa şi să înceteze să privească în urmă, indiferent în care parte a lumii ajungea. Dar merita. Merita orice.

— Rahat!

Strigătul exuberant al lui Sandini îl smulse pe Zack din gânduri.

— Se mărită Gina!

Îi arătă scrisoarea pe care o citea şi, când Zack nu făcu decât să-l privească fără expresie, continuă mai tare:

— Zack, ai auzit ce-am spus? Sora mea, Gina, se mărită peste două săptămâni! Cu Guido Dorelli.

— A ales bine, replică sec Zack, din moment ce cu el a rămas însărcinată.

— Mda, da' cum ţi-am spus, mama nu voia s-o lase să se mărite cu el.

— Fiindcă e un cămătar rapace ca un rechin, presupuse Zack.

— Pe dracu'! Vreau să zic, trebuie să trăiască şi el, nu? Mama înţelege. Guido nu face decât să le împrumute bani oamenilor care au nevoie, atâta tot.

— Şi dacă nu-i pot plăti, le rupe picioarele.

Zack văzu mutra pleoştită a lui Sandini şi imediat îşi regretă sarcasmul. Deşi furase douăzeci şi şase de maşini şi fusese arestat de şaisprezece ori până la vârsta de douăzeci şi opt de ani, micul italian slăbănog avea farmec.

La fel ca Zack, era un deţinut de încredere, dar sentinţa lui expira în patru săptămâni. Sandini era ţanţoş ca un cocoş, mereu gata să sară la bătaie, şi de o loialitate totală faţă de Zack, ale cărui filme îi plăcuseră la nebunie.

Avea o familie pestriţă şi enorm de numeroasă, care-l vizita cu regularitate. Când descoperiseră că stătea în celulă cu Zack, fuseseră uimiţi, dar aflând că la el nu venea nimeni în vizită, uitaseră cine era şi-l adoptaseră ca pe o rudă apropiată. Până să-şi dea seama cum se întâmplase, Zack era îmbrăţişat şi sărutat de dolofana mamă Sandini şi de toate

surorile şi verii lui Dominic.

Îl învăluiau în căldura lor şi-i trimiteau de două ori pe lună fursecuri şi salamuri italieneşti împachetate în hârtie unsuroasă, la fel ca lui Dominic. Deşi îi cauzau indigestie, Zack mânca mereu puţin salam şi toate fursecurile, şi le trimitea conştiincios autografe verişoarelor lui Sandini. Într-un fel ciudat, se simţea mai legat de familia Sandini decât fusese de a lui proprie. Încercând să-şi contrazică afirmaţia despre viitorul cumnat al lui Sandini, Zack spuse cu o solemnitate admirabilă:

— Acum, dacă stau să mă gândesc, nici băncile nu-s mult mai grozave. Aruncă în stradă văduvele şi orfanii, când nu-şi pot plăti datoriile.

— Exact! confirmă Sandini dând din cap cu tărie, din nou bine dispus. Dându-şi seama că era o uşurare să mai scape de grijile chinuitoare, Zack se concentra asupra veştii primite de Sandini şi spuse:

— Dacă mama ta nu are nicio obiecţie faţă de profesiunea şi antecedentele penale ale lui Guido, de ce n-a lăsat-o pe Gina să se mărite cu el?

— Ţi-am mai spus, Zack, răspunse grav Sandini. Guido a mai fost însurat – la biserică – şi a divorţat, aşa că a fost excomunicat.

Cu o expresie serioasă, Zack spuse:

— Într-adevăr. Uitasem.

Sandini reveni la lectura scrisorii.

— Gina îţi trimite salutări. Şi mama la fel. Zice că nu-i scrii destul şi nici nu mănânci destul.

Zack îşi consultă ceasul de plastic pe care avea voie să-l poarte şi se ridică în picioare:

— Jos din pat, Sandini. E ora apelului.

Capitolul 13

Bătrânele vecine ale Juliei, surorile gemene Eldridge, stăteau în balansoarul de pe verandă, punctul lor de observaţie de unde puteau urmări activităţile vecinilor de pe Elm Street pe o distanţă de patru cvartale.

În acel moment, cele două domnişoare bătrâne o priveau pe Julie cum îşi punea geanta de voiaj pe bancheta din spate a Blazerului.

— Bună dimineaţa, Julie! strigă Flossie Eldridge.

Julie întoarse capul, surprinsă să constate că cele două domnişoare cu părul alb erau deja la post, încă de la ora şase dimineaţa.

— Bună dimineaţa, domnişoară Flossie, răspunse ea, întorcându-se spre ele şi pornind peste iarba umedă ca să le salute. Bună dimineaţa, domnişoară Ada.

Deşi aveau în jur de şaptezeci şi cinci de ani, cele două gemene încă se mai îmbrăcau identic, dar asemănarea se oprea aici, căci Flossie Eldridge era dolofană, dulce, docilă şi veselă, câtă vreme sora ei era slabă, acră, autoritară şi băgăreaţă.

Se spunea că, în tinereţe, domnişoara Flossie fusese îndrăgostită de Herman Henkleman, dar domnişoara Ada le băgase beţe-n roate, convingându-şi sora că pe Herman, care era cu câţiva ani mai tânăr, nu-l interesa decât partea ei din modesta lor moştenire şi că ar fi tocat-o toată pe băutură, făcând-o pe Flossie de râsul târgului.

— E o dimineaţă frumoasă, adăugă domnişoara Flossie, strângându-şi şalul pe umeri, în frigul zilei de ianuarie. Zilele astea călduţe care mai apar din când în când fac ca iarna să pară mai scurtă şi mai blândă, nu-i aşa, Julie?

Înainte ca Julie să poată răspunde, Ada Eldridge trecu direct la ceea ce o interesa:

— Iar pleci, Julie? Abia de câteva săptămâni te-ai întors.

— Voi lipsi doar două zile.

— Tot o călătorie de afaceri, sau de plăcere, de data asta? continuă Ada.

— De afaceri, oarecum.

Ada înălţă din sprâncene, dornică de informaţii suplimentare, iar Julie cedă, ca să nu fie nepoliticoasă.

— Mă duc la Amarillo, ca să-i cer cuiva o donaţie pentru un program al şcolii.

Bătrâna dădu din cap, digerând informaţia.

— Am auzit că fratele tău are probleme cu terminarea casei pentru primarul Addelson. Nu trebuia să-l angajeze pe Herman Henkleman. Omul ăla nu-i bun de nimic.

Stăpânindu-şi pornirea de a se uita la domnişoara Flossie ca să-i vadă reacţia, Julie răspunse:

— Carl e cel mai bun constructor din zonă, de-asta l-a şi ales arhitectul primarului Addelson. Totul, în casă, trebuie să fie făcut după comandă. E nevoie de timp şi răbdare.

Ada deschise gura să răspundă, dar Julie i-o luă înainte, uitându-se la ceas:

— Ar fi timpul să pornesc. Până la Amarillo e

drum lung. La revedere, domnişoară Flossie, domnişoară Ada…

— Să ai grijă! îi atrase atenţia domnişoara Flossie. Am auzit că mâine sau poimâine vine încoace un front rece, dinspre Amarillo. În Panhandle ninge amarnic. N-ar fi bine să te prindă un viscol.

Julie îi zâmbi afectuos bătrânei grăsune.

— Nicio grijă, iau Blazerul lui Carl. Şi-n plus, buletinul meteo spune că şansele ca acolo să ningă sunt doar de douăzeci la sută.

Cele două bătrâne priviră cum Blazerul ieşea de pe alee, apoi domnişoara Flossie oftă nostalgic.

— Julie are o viaţă atât de aventuroasă… Vara trecută s-a dus la Paris, în Franţa, cu toţi profesorii, iar cu un an înainte a fost la Grand Canyon. Tot timpul călătoreşte!

— La fel fac şi femeile uşoare, replică Ada cu voce acidă. După părerea mea, ar trebui să stea acasă şi să se mărite cu asistentul acela de pastor care-i face ochi dulci, cât mai apucă.

Flossie făcu ca întotdeauna când se contrazicea cu încăpăţânata ei soră geamănă: schimbă subiectul.

— Reverendul şi doamna Mathison trebuie să fie foarte mândri de copiii lor.

— Nu vor mai fi, dacă descoperă că Ted îşi petrece jumătate din noapte cu fata aia cu care e încurcat acum. Irma Bauder a zis că, acum două nopţi, nu i-a auzit maşina plecând până aproape de ora patru dimineaţa!

Expresia lui Flossie deveni visătoare.

— O, Ada, dar s-ar putea să aibă multe de

vorbit. Pariez că sunt îndrăgostiţi deja!

— Sunt în călduri deja! se răsti Ada. Iar tu ai rămas o prostănacă romantică, la fel ca mama ta, cum spunea mereu tata!

— A fost şi mama ta, Ada, replică Flossie prudentă.

— Da, dar eu semăn cu tata. Nici nu mă compar cu ea.

— A murit când eram mici, aşa că nu poţi fi sigură.

— Ba sunt sigură, fiindcă tata mereu zicea aşa. Zicea că eşti o proastă, ca ea, iar eu sunt puternică, la fel ca el. De-aia mi-a şi lăsat averea pe mână, dacă mai ţii minte – fiindcă în tine nu putea avea încredere să-ţi porţi singură de grijă, trebuia să am eu grijă de amândouă.

Flossie îşi muşcă buza, apoi avu prudenţa să schimbe din nou subiectul.

— Casa primarului Addelson va fi grozavă. Am auzit c-o să aibă şi lift.

Ada îşi propti piciorul de podeaua verandei şi împinse furioasă balansoarul, făcându-l să se legene scârţâind.

— Cu Herman Henkleman acolo, primarul va avea mare noroc dacă liftul n-o să fie legat de butonul televizorului! replică ea cu dispreţ. Omul ăla nu-i bun de nimic, la fel cum era şi tatăl lui, *şi* tatăl tatălui lui. Ţi-am spus eu încă de pe-atunci.

Flossie îşi privi mânuţele durdulii împreunate în poală şi nu mai spuse nimic.

Capitolul 14

Zack privea în gol spre oglinda de la spălător, încercând să-şi spună că Hadley nu avea să-şi schimbe din nou planurile, când Sandini intră găsit, cu o expresie de emoţie stăpânită, şi aruncă o privire prudentă peste umăr, în holul din spatele lui.

Convins că nimeni nu trăgea cu urechea, se apropie şi-i şopti agitat:

— Hadley a trimit vorbă că vrea să pornească spre Amarillo la trei! Asta a fost!

Tensiunea şi nerăbdarea îl devorau pe Zack de viu de-atâta vreme, încât abia mai putea asimila vestea că sosise clipa scadenţei: doi ani în care se prefăcuse integrat în sistem, ca un deţinut model, ca să i se acorde toate libertăţile aferente – atâtea luni de planuri – îşi arătau în sfârşit roadele. Peste câteva ore, dacă amânarea nu-i compromisese iremediabil aranjamentele, avea să fie pe drum, într-o maşină închiriată, cu o nouă identitate, un itinerar planificat minuţios şi biletul de avion care urma să trimită autorităţile pe o pistă falsă.

În spatele lui, Sandini adăugă:

— Iisuse, cât aş vrea să pot veni şi eu cu tine! Tare mi-ar mai plăcea să mă duc la nunta Ginei!

Zack se aplecă şi-şi stropi faţa cu apă rece. Emoţia din glasul lui Sandini îl speria îngrozitor.

— Nici să nu te gândeşti! Ai să ieşi de-aici în patru săptămâni, zise el, luându-şi prosopul de pe bară.

— Mda... ai dreptate. Poftim, ia de-aici, adăugă Sandini, întinzând mâna.

— Ce e? întrebă Zack în timp ce se ştergea pe faţă.

Puse prosopul la loc şi privi hârtia din mâna întinsă a lui Sandini.

— Adresa mamei şi telefonul. Dacă nu iese cum trebuie, te duci acolo, iar ea o să te ducă la unchiul meu. Ăla are relaţii peste tot, se lăudă el. Ştiu că te îndoieşti c-o să facă ceva pentru tine, dar peste câteva ore vei vedea că la Amarillo toate te aşteaptă aşa cum v-aţi înţeles. E un tip extraordinar, adăugă mândru Sandini.

Zack îşi coborî absent mânecile cămăşii albe de bumbac, încercând să nu se gândească la nimic, dar când încercă să-şi încheie manşetele, constată că mâinile-i tremurau.

Făcu un efort să se calmeze.

— Voiam să te întreb demult ceva, Dom, începu el prudent. Dacă-i un tip aşa de „extraordinar” şi are atât de multe „relaţii”, de ce naiba n-a tras nişte sfori ca să nu ajungi aici?

— A... aia... Am făcut eu o greşeală nevinovată, iar unchiul Enrico a zis că trebuia să primesc o lecţie.

Părea atât de întristat, încât Zack ridică privirea spre el.

— De ce?

— Fiindcă una dintre maşinile pe care le-am furat data trecută era a lui.

— Atunci ai noroc că mai eşti viu.

— La fel a zis şi el.

Râsul lui Zack era sugrumat de încordare.

— O să vină la nunta Ginei. Îmi pare aşa de rău că nu pot să mă duc...

Apoi schimbă subiectul.

— E bine că lui Hadley îi place ca oamenii să te

recunoască la volanul maşinii lui. Dacă trebuia să te tunzi scurt, ca noi ceilalţi, ai fi bătut mai mult la ochi după ce ieşeai. Părul ăsta al tău o să…

Tresăriră amândoi, când un alt deţinut de încredere intră la spălător şi arătă cu degetul mare spre uşă.

— Mişcă, Sandini, se răsti el. Şi tu, Benedict. Guvernatorul vrea să aibă maşina gata în cinci minute.

Capitolul 15

— Bună dimineaţa, Benedict, salută Hadley când Zack bătu la uşa locuinţei guvernatorului închisorii, de lângă poartă. Văd că eşti acru şi încruntat ca de obicei. Înainte de a pleca, adăugă el, ia-l pe Hitler la o plimbare prin curte.

În timp ce vorbea, îi dădu lui Zack lesa unui Doberman cât toate zilele.

— Nu-s naibii valetu’ nimănui, răspunse Zack repezit.

Pe chipul lui Hadley se aşternu încet un zâmbet de mulţumire.

— Te-ai săturat de bunăvoinţa mea şi de drepturile unui deţinut de încredere? Te furnică să mai faci o vizită în sala de conferinţe, Benedict?

Blestemându-se în sinea lui că-şi manifestase ura într-o zi când avea atâtea de pierdut, Zack ridică din umeri şi luă lesa.

— Nu prea.

Deşi Hadley avea doar un metru şi şaizeci şi cinci înălţime, era orgolios cât un gigant şi avea nişte maniere elegante care-i ascundeau unda de

sadism psihopat cunoscută de toată lumea, cu excepţia Comisiei de Stat pentru Corecţii, care fie nu ştia, fie nu-i păsa de rata înaltă a mortalităţii atribuită „încăierărilor între deţinuţi” şi „tentativelor de evadare” din instituţia lui. „Sala de conferinţe” era denumirea eufemistică a camerei izolate fonic de lângă biroul lui Hadley. Deţinuţii care-l nemulţumeau erau aduşi acolo, zbătându-se şi asudând de groază; la plecare, erau duşi cu targa la carceră, la infirmerie sau la morgă. Simţea o plăcere sadică să vadă oamenii târându-se şi zvârcolindu-se pe jos; de fapt, nu buna purtare, ci orgoliul lui Hadley făcuse ca Zack să ajungă deţinut de încredere. Micuţul guvernator se umfla în pene că-l avea pe Zachary Benedict la discreţie, slujindu-l. Zack găsea o ironie delicioasă în faptul că tocmai amorul propriu al lui Hadley avea să-i înlesnească evadarea.

Tocmai pornise spre colţul casei, când Hadley strigă în urma lui:

— Benedict, nu uita să cureţi după Hitler.

Zack se întoarse, trăgând după el Dobermanul care mârâia, şi luă lopăţica pe care Hadley o ţinea lângă uşa din faţă. Îşi încheie jacheta şi se uită la cer; era înnorat şi se făcuse frig. Avea să ningă.

Capitolul 16

Aşezat pe bancheta din spate a maşinii, Wayne Hadley îşi vârî în servietă discursul pentru întrunire, apoi îşi lărgi cravata, îşi întinse picioarele şi expiră satisfăcut, privindu-i pe cei doi deţinuţi de încredere de pe fotoliile din faţă. Sandini era un

escroc mărunt, un macaronar slăbănog, un nimic. Devenise deţinut de încredere numai datorită rudelor lui unse cu toate alifiile, care trăseseră nişte sfori.

Sandini nu-i oferea lui Hadley niciun amuzament, nicio distracţie, niciun pic de prestigiu; nu-i făcea nicio plăcere să-l zădărască. A, dar Benedict, da – el era altceva. Benedict starul de cinema, sex-simbolul, magnatul bogat care avusese avioane şi limuzine cu şofer… Benedict fusese un barosan din înalta societate, iar acum îl servea pe Wayne Hadley ca un căţel. Exista dreptate pe lumea asta, îşi spuse Hadley. Dreptate adevărată.

Mai important, deşi Benedict încerca s-o ascundă, existau momente când Hadley reuşea să-i străpungă pielea groasă şi să-l facă să se chinuiască de dor după ceea ce nu putea să aibă, dar nu-i era deloc uşor. Chiar şi când îl pusese să vadă cele mai noi filme pe video şi ceremonia de decernare a premiilor *Oscar* la televizor, Hadley nu putuse fi sigur că reuşise să-l atingă la punctul sensibil.

Cu acest scop plăcut în minte, Hadley căută un subiect potrivit de conversaţie şi alese la întâmplare sexul. Când maşina opri la un stop, în apropierea destinaţiei, spuse pe un ton plăcut şi întrebător:

— Pariez că femeile se milogeau să se culce cu tine pe vremea când erai bogat şi celebru, nu-i aşa, Benedict? Te gândeşti vreodată la femei, la cum se simţeau, cum miroseau, ce gust aveau? Probabil nu-ţi prea plăcea sexul. Dacă erai bun la pat, curva

aia blondă şi frumoasă cu care-ai fost căsătorit nu şi-ar fi tras-o cu tipul ăla, Austin, este?

În oglinda retrovizoare, văzu cu satisfacţie cum fălcile lui Benedict se încordau uşor şi presupuse, greşit, că discuţia despre sex îl iritase, nu numele lui Austin.

— Dacă te eliberează vreodată condiţionat – şi n-aş conta pe o recomandare din partea mea, dac-aş fi în locul tău – va trebui să te mulţumeşti cu prostituate, când ieşi. Toate femeile sunt târfe, dar până şi târfele au scrupulele lor, şi nu le place să ia în pat foşti puşcăriaşi mânjiţi, ştiai?

În pofida dorinţei sale de a-şi menţine tot timpul o faţadă de urbanism sofisticat în prezenţa gunoaielor care-i erau prizonieri, lui Hadley îi era mereu dificil să-şi păstreze calmul, şi simţea că începea să şi-l piardă din nou.

— Răspunde la ce te-ntreb, împuţitule, sau ai să petreci următoarea lună la izolare!

Dându-şi seama că-şi pierduse controlul, continuă aproape binevoitor:

— Pariez că pe vremuri aveai şofer personal, nu? Şi acum, uită-te la tine – ai ajuns şoferul meu! Există un Dumnezeu în ceruri!

Turnul de oţel şi sticlă apăru în faţă, iar Hadley se îndreptă de spate, aranjându-şi cravata.

— Nu te întrebi niciodată ce s-o fi întâmplat cu toţi banii tăi – câţi ţi-or mai mai fi rămas după ce ţi-ai plătit avocaţii, vreau să zic?

Drept răspuns, Zack apăsă pe frână, oprind brusc maşina în faţa clădirii. Înjurând printre dinţi, Hadley îşi adună hârtiile care-i alunecaseră pe jos şi aşteptă zadarnic ca Zack să coboare.

— Nesimţitule! Nu ştiu ce ţi-a venit azi, da’ mă ocup eu de tine când ajungem înapoi! Şi-acuma, mişcă jos din maşină şi deschide-mi portiera!

Zack coborî, fără să ia în seamă vântul tăios care-i biciuia scurta subţire, dar îngrijorat de ninsoarea care începea să se înteţească. Încă cinci minute, şi avea să plece la drum.

Cu un gest teatral batjocoritor, smuci portiera din spate şi schiţă o înfloritură cu braţul:

— Poţi să mergi şi singur, sau trebuie să te duc în braţe?

— M-ai provocat pentru ultima oară, îl preveni Hadley, coborând şi luându-şi servieta de pe banchetă. O să ai nevoie de câteva lecţii, când ne-ntoarcem.

Stăpânindu-şi nervii, Hadley aruncă o privire spre Sandini, care se uita în gol, încercând să pară surd şi docil.

— Ai lista de cumpărături, Sandini. Termină-le cât mai repede şi întoarce-te aici. Iar tu, îi ordonă el lui Zack, fă paşi până la alimentara aia de vizavi şi găseşte-mi nişte brânză bună de import şi fructe proaspete, şi pe urmă stai în maşină. Termin într-o oră şi jumătate. Vreau să găsesc maşina încălzită, şi cu motorul în mers!

Fără să aştepte răspunsul, Hadley porni pe trotuar.

În spatele lui, cei doi îl priviră, aşteptând să intre în clădire.

— Ce japiţă, mârâi Sandini printre dinţi, apoi se întoarse spre Zack. Asta e. Noroc.

Ridică privirea spre norii negri, grei de zăpadă.

— Se anunţă un viscol în toată regula!

Ignorând problemele meteorologice, Zack răspunse grăbit:

— Ştii ce ai de făcut. Nu te abate de la plan şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu schimba povestea. Dacă faci exact cum ţi-am spus eu, o să apari ca un erou, nu ca un complice.

Ceva nedefinit în zâmbetul leneş şi privirea preocupată a lui Sandini îl alarma îngrozitor pe Zack. Îi repetă clar şi succint planul despre care până atunci nu putuseră discuta decât pe şoptite:

— Dom, fă exact aşa cum am hotărât. Lasă lista de cumpărături a lui Hadley pe podeaua maşinii. Fă cumpărături timp de o oră, după care spune-i vânzătorului din magazin că ţi-ai lăsat lista în maşină şi vrei să fii sigur că n-ai uitat nimic. Îi zici că trebuie s-o iei, şi te întorci aici. Maşina o să fie încuiată.

În timp ce vorbea, Zack luă lista din mâna lui Sandini, o aruncă pe podeaua maşinii, apoi blocă portiera şi o trânti. Cu un calm pe care nu-l simţea, îl luă pe Sandini de braţ şi-l împinse ferm spre colţul străzii.

Câteva camioane trecură pe lângă ei în timp ce aşteptau ca lumina semaforului să se mute pe verde, apoi traversară strada fără să se grăbească, arătând ca doi texani normali conversând despre următorul meci de fotbal – cu deosebirea că purtau pantaloni şi jachete albe, cu iniţialele negre T.D.C. înscrise pe spate. Când se apropiară de bordură, Zack continuă încet:

— Când ajungi la maşină şi descoperi că portiera e blocată, traversezi strada până la băcănie, te uiţi înăuntru câteva momente, şi pe

urmă o întrebi pe vânzătoare dacă nu m-a văzut. Când o să-ţi spună că nu, te duci la farmacie şi la librărie, şi întrebi de mine şi acolo. După aia, intri direct în clădire şi începi să deschizi uşile, întrebând unde are loc întrunirea. Le spui tuturor că vrei să raportezi o posibilă evadare şi, întrucât îl vei anunţa pe guvernator că am dispărut cu o jumătate de oră înainte să iasă el de-acolo şi să descopere singur, o să fie convins că eşti nevinovat. Probabil o să-ţi dea drumul mai devreme, chiar, ca să ajungi la nunta Ginei.

Sandini zâmbi şi-i adresă un gest cu degetul mare în sus, în locul unei strângeri de mână solemne, dar mai suspecte.

— Nu-ţi mai face griji pentru mine şi du-te odată.

Zack dădu din cap, se întoarse, apoi reveni.

— Sandini? întrebă el serios.

— Mda, Zack?

— O să-mi fie dor de tine.

— Mda, ştiu.

— Transmite-i salutări mamei. Surorilor tale spune-le că vor fi întotdeauna doamnele mele favorite, adăugă el, apoi se întoarse şi plecă repede.

Băcănia se afla la colţul străzii, cu o intrare vizavi de clădirea unde era Hadley, şi încă una, pe strada laterală. Străduindu-se să nu se abată de la plan, Zack intră pe uşa principală. În caz că Hadley se uita din clădire, cum făcea uneori, stătu un timp în apropierea uşii, neobservat, şi numără încet până la treizeci.

Cinci minute mai târziu, se afla la câteva străzi

distanţă, cu jacheta de deţinut sub braţ, mergând grăbit spre prima destinaţie – toaleta de la staţia de benzină Phillis 66 de pe Court Street. Cu inima bătându-i de teamă şi emoţie, traversă pe roşu Court Street, repezindu-se printre un taxi şi o automacara care încetinise ca să cotească la dreapta, apoi văzu ceea ce căuta – o maşină coupe neagră, banală, parcată la jumătatea străzii, cu număr de Illinois. Deşi întârziase două zile, maşina era tot acolo.

Cu capul aplecat şi mâinile în buzunare, încetini pasul până la normal. Ningea tot mai tare, iar Zack trecu pe lângă un Corvette roşu oprit la pompele de benzină, îndreptându-se spre toaletă. Apăsă pe clanţă şi încercă să deschidă uşa.

Era încuiată!

Stăpânindu-şi imboldul de a încerca s-o doboare cu umărul, apucă din nou clanţa şi o zgâlţâi cu putere. Dinăuntru îi răspunse un glas bărbătesc furios:

— Ho, bre, că nu faci pe tine! Ies imediat.

În sfârşit, peste câteva minute, ocupantul ieşi, se uită prin jur, apoi porni spre Corvette-ul roşi de la pompe. În spatele lui, Zack ieşi de după tomberonul de gunoi unde se ascunsese, intră în toaletă şi încuie cu grijă uşa în urma lui, atent la coşul de gunoi plin din apropiere. Dacă-l golise cineva în ultimele două zile, praful se alesese de norocul lui.

Apucându-l, îl răsturnă. Căzură câteva prosoape de hârtie şi cutii de bere goale. Îl scutură mai tare, dislocând o avalanşă de gunoaie, după care – chiar de la fund – căzură două pungi de

nylon. O deschise pe prima cu o mână, în timp ce cu cealaltă începea să-şi descheie cămaşa de puşcăriaş. Găsi în pungă o pereche de blugi mărimea lui, un pulover negru simplu, o geacă de doc, o pereche de cizme şi nişte ochelari de aviator. Cealaltă pungă conţinea o hartă a statului Colorado, având traseul marcat cu roşu, o listă bătută la maşină cu instrucţiuni pentru a ajunge la destinaţia finală – o casă izolată în adâncul munţilor din Colorado – două plicuri maro groase, un pistol automat calibru 45, o cutie cu cartuşe, un cuţit cu arc şi un set de chei care se potriveau la coupe-ul negru de pe stradă. Cuţitul cu buton îl surprinse. Evident, Sandini considera că un deţinut evadat, oricât de bine îmbrăcat, nu se putea lipsi de aşa ceva.

Numărând în minte secundele, Zack se dezbrăcă, îşi luă pe el hainele noi, apoi le îndesă pe cele vechi într-o pungă şi umplu coşul de gunoi la loc cu mizeriile de pe jos. Era vital să dispară fără a lăsa nicio urmă sau indiciu. Deschise plicurile şi controlă conţinutul. Primul conţinea douăzeci şi cinci de mii de dolari în hârtii de câte douăzeci şi un paşaport pe numele Alan Aldrich; în al doilea se aflau diverse bilete de avion gata plătite, pentru felurite oraşe, unele pe numele Alan Aldrich, altele pe nume diferite, ca să le folosească dacă autorităţile îi descopereau pseudonimul. Trebuia să evite riscul de a-şi arăta faţa în aeroporturi până se mai linişteau lucrurile, timp în care un om care putea fi confundat cu el – angajat prin relaţiile lui Sandini – îi aştepta telefonul într-un hotel din Detroit. Imediat ce-l primea, avea să

închirieze o maşină pe numele Benedict Jones şi să treacă graniţa cu Canada, pe la Windsor.

Dacă poliţia înghiţea găluşca, vânătoarea avea să se concentreze asupra Canadei, lăsându-l pe Zack liber să se îndrepte spre Mexic şi de acolo în America de Sud.

Pe moment, tot ce conta era că-şi regăsise temporar libertatea şi era în drum spre hotarul dintre Texas şi Oklahoma, aflat la nouăzeci de mile în nord. Dacă ajungea acolo fără să fie prins, putea traversa îngusta Oklahoma Panhandle, pe o distanţă de numai treizeci şi cinci de mile, până în Colorado. Acolo, undeva sus în munţi, îl aştepta prima destinaţie – o casă izolată în adâncul pădurii, pe care fusese asigurat demult că o putea folosi ca ascunzătoare oricând dorea.

Luă pistolul, introduse în el un încărcător plin, verifică siguranţa, apoi îl puse în buzunarul hainei, împreună cu câteva hârtii de douăzeci de dolari, după care luă pungile de plastic şi cheile maşinii şi deschise uşa. Pornise la drum. Avea să reuşească.

Dădu colţul şi coborî de pe bordură, pornind spre maşină – când se opri în loc, neputându-şi crede ochilor. Camionul cu macara de tractare pe care-l văzuse când traversase strada spre benzinărie pleca. Avea agăţată în cârlig o maşină neagră cu număr de Illinois.

Câteva secunde, Zack rămase pe loc, imobilizat, privindu-l cum se îndepărta prin trafic. În spatele lui, îl auzi pe un benzinar strigându-i celuilalt:

— Ţi-am spus eu că maşina aia fusese abandonată. De trei zile stătea acolo.

Glasurile lor îl smulseră pe Zack din paralizie. Putea fie să se întoarcă la toaletă, să-şi ia iar uniforma închisorii, să lase totul acolo şi să încerce să reprogrameze evadarea pentru altă dată, fie să improvizeze.

Dar nu avea de ales. La închisoare nu se mai întorcea; mai degrabă ar fi murit. Aşa că făcu singurul lucru care-i trecu prin minte – o luă la fugă spre colţul străzii, căutând alt mijloc de a ieşi din oraş.

Pe stradă se apropia un autobuz. După ce luă un ziar dintr-un coş de gunoi, făcu semn autobuzului să se oprească şi se urcă. Ţinând ziarul în faţă ca şi cum l-ar fi citit concentrat, se duse până în fundul autobuzului, pe lângă un grup de studenţi care conversau despre următorul meci de fotbal. Timp de douăzeci de minute, autobuzul se târî prin trafic, râgâind gaze de eşapament, apoi coti spre autostrada interstatală. Mai rămăseseră doar vreo şase studenţi gălăgioşi, care se ridicară să coboare când apăru un local ce părea berăria lor favorită.

Zack nu avea de ales; coborî cu ei prin spate şi porni spre intersecţia cu interstatala. Nu-i mai rămăsese decât să facă autostopul, pentru care avea la dispoziţie maximum treizeci de minute. O dată ce Hadley îşi dădea seama că plecase, toţi poliţiştii pe-o rază de cincizeci de mile aveau să-l caute, atenţi mai ales la autostopişti.

Fulgii de zăpadă i se agăţau în păr şi se învârteau prin jurul picioarelor lui, în timp ce Zack mergea cu capul aplecat în contra vântului. Câteva camioane trecură pe lângă el, fără ca şoferii să-i ia

în seamă degetul ridicat, iar Zack îşi alungă o panică rău prevestitoare. Traficul pe autostradă era dens, dar toţi se grăbeau să ajungă la destinaţie înainte de a se dezlănţui furtuna, şi nu opreau pentru nimic în lume. În faţă, la intersecţie, se afla o benzinărie de modă veche, cu cafenea, într-a cărei parcare staţionau două maşini – un Blazer albastru şi un microbuz maro.

Trecând prin faţa cafenelei, Zack se uită prudent înăuntru. Într-un separeu stătea o femeie, iar în altul, o mamă cu doi copii mici. Înjură printre dinţi. Ambele maşini erau ale unor femei, aşa că nu avea şansa să-l ia. Fără a încetini pasul, îşi continuă drumul spre capătul clădirii, întrebându-se dacă-şi lăsaseră cheile în contact. Ştia că ar fi fost o nebunie să fure una dintre maşini, pentru că ar fi trebuit să treacă prin dreptul vitrinei, ca să iasă din parcare, iar posesoarea maşinii ar fi sunat imediat la poliţie, descriind autovehiculul şi hoţul.

Poate avea şanse mai mari să le convingă să-l ia, dacă le oferea şi nişte bani. Şi mai avea şi pistolul. Christoase! Trebuia să existe şi altă soluţie.

În faţa lui şi dedesubt, camioanele vuiau pe interstatală, stârnind mici vârtejuri de zăpadă cu roţile. Zack se uită la ceas. Trecuse aproape o oră de când Hadley intrase la întrunire. Nu mai îndrăznea să facă autostopul pe interstatală.

Dacă Sandini urmase instrucţiunile, Hadley urma să dea alarma cam în cinci minute. Ca şi cum acest gând s-ar fi materializat, pe pasajul suprateran apăru dintr-odată maşina unui şerif local, încetini, apoi coti în parcarea cafenelei, la

cincizeci de metri de ascunzătoarea lui Zack, venind spre el.

Instinctiv, Zack se lăsă pe vine, prefăcându-se că inspecta cauciucul Blazerului, şi atunci îi veni inspiraţia – prea târziu poate, sau poate că nu. Scoase din pungă cuţitul cu buton şi-l înfipse în pneul Blazerului, ferindu-se într-o parte de curentul de aer. Cu coada ochiului, văzu maşina şerifului încetinind pentru a opri în spatele lui. În loc de a-l întreba ce căuta în parcare cu cele două pungi, şeriful deschise fereastra şi trase concluzia cea mai evidentă:

— Se pare că te-ai ales cu o pană de toată frumuseţea…

— Mai mult ca sigur, îi dădu dreptate Zack, dând cu piciorul în cauciuc, atent să nu se uite peste umăr. Nevastă-mea a-ncercat să mă prevină că pneul ăsta răsufla…

Restul cuvintelor îi fură acoperite de cârâitul brusc şi insistent din staţia radio a poliţiei, iar şeriful, fără o vorbă, întoarse maşina într-un scrâşnet de saboţi, acceleră şi ieşi din parcare, urlând din sirenă. Un moment mai târziu, Zack auzi alte sirene din toate direcţiile, apoi văzu maşinile poliţiei gonind peste pasaj, cu girofarurile în funcţiune. Autorităţile aflaseră că un deţinut evadat umbla liber. Vânătoarea începuse.

*

În cafenea, Julie îşi termină cafeaua şi căută în poşetă banii ca să plătească. Vizita ei la domnul Vernon fusese mai rodnică decât se aşteptase,

incluzând şi o invitaţie de a petrece mai mult timp cu el şi soţia lui, pe care n-o putuse refuza.

O aştepta un drum de cinci ore, cu atât mai greu din cauza zăpezii, dar avea în poşetă un cec gras şi era destul de emoţionată pentru ca milele să zboare ca vântul.

Se uită la ceas, îşi luă termosul cu cafea, le zâmbi copiilor care mâncau cu mama lor la masa alăturată şi se duse la casă să plătească.

Când ieşi din clădire, se opri surprinsă la vederea unei maşini de poliţie care tocmai se întorcea rapid în U, în faţa ei, cu sirena pornind, şi se repezea afară din parcare, spre şosea. Nu-l observă pe bărbatul brunet care stătea ghemuit lângă roata din spate a maşinii ei decât când fu cât pe ce să se împiedice de el.

Omul se ridică brusc, dominând-o cu statura lui de vreun metru şi optzeci şi cinci, iar Julie făcu prudentă un pas înapoi, întrebându-l îngrijorată şi bănuitoare:

— Ce faceţi aici?

Zack reuşi să simuleze un zâmbet, pentru că mintea începuse în sfârşit să-i funcţioneze, iar acum ştia cum avea s-o convingă să-l ia în maşină.

Imaginaţia şi talentul la improvizaţie fuseseră două dintre principalele lui calităţi de actor. Arătând cu capul spre cauciucul din spate, care se dezumflase vizibil, spuse:

— Mă gândeam să vă schimb cauciucul, dacă aveţi un cric.

Julie răsuflă brusc, abătută.

— Iertaţi-mă că am fost atât de nepoliticoasă, dar m-aţi speriat. Mă uitam la maşina aceea de

poliţie care a plecat de-aici val-vârtej.

— Era Joe Loomis, un comisar local, improviză netulburat Zack, ca să dea impresia că poliţistul îi era prieten. A fost chemat în altă parte şi a trebuit să plece, altfel mi-ar fi dat şi el o mână de ajutor.

Cu temerile complet risipite, Julie îi zâmbi.

— Sunteţi foarte amabil, spuse ea, ridicând capota Blazerului în căutarea unui cric. Asta-i maşina fratelui meu. Trebuie să aibă un cric pe-aici, pe undeva, dar nu sunt sigură unde.

— Uite-l, arătă Zack, găsind repede cricul şi scoţându-l din portbagaj. N-o să dureze nici cinci minute.

Era grăbit, dar panica îi trecuse. Femeia îl credea deja prieten cu şeriful local, aşa că, fără-ndoială, îl considera demn de încredere, iar după ce-i schimba roata, avea să-i fie datoare. O dată ce porneau la drum, poliţia n-avea să le dea atenţie, întrucât căuta un bărbat care călătorea singur.

— Încotro mergeţi? o întrebă, în timp ce potrivea cricul.

— La est, spre Dallas, cale lungă, apoi spre sud, răspunse Julie, admirându-i îndemânarea cu care lucra. Avea un glas neobişnuit de plăcut, profund şi lin, şi maxilare pătrate, puternice. Părul îi era şaten-închis şi foarte des, dar tuns prost, şi se întrebă într-o doară cum arăta fără ochelarii aceia de soare cu oglindă. Foarte chipeş, conchise ea, dar nu aspectul atrăgător îi tot atrăgea privirea spre profilul lui, ci altceva, imposibil de definit. Ridică din umeri şi, cu termosul în braţe, începu o conversaţie politicoasă.

— Lucraţi pe-aici?

— Am lucrat cândva. Era vorba să mă angajez în alt loc, mâine, dar trebuie să fiu acolo dimineaţa la şapte, altfel vor da postul altcuiva.

Termină de ridicat maşina şi începu să desfacă şuruburile, apoi arătă cu capul spre pungile pe care Julie nu le observase.

— Un prieten al meu trebuia să mă ia de-aici acum două ore şi să mă ducă o parte din drum cu maşina, dar cred că s-a întâmplat ceva şi n-o să mai ajungă.

— Aşteptaţi aici de două ore? exclamă Julie. Cred că aţi îngheţat de frig!

Zack îşi păstră chipul ferit, concentrându-se asupra roţii, iar Julie îşi stăpâni imboldul de a se apleca pentru a-l vedea mai bine.

— Nu vreţi o cafea?

— Mi-ar face plăcere.

Pentru a nu-şi consuma cafeaua din termos, Julie porni înapoi spre cafenea.

— V-o aduc acum. Cum vă place?

— Neagră, răspunse Zack, încercând să-şi ascundă frustrarea. Se îndrepta spre sud-est de Amarillo, iar destinaţia lui era la patru sute de mile spre nord-vest. Se uită la ceas şi începu să lucreze şi mai repede. Trecuse aproape o oră şi jumătate de când coborâse din maşina guvernatorului, iar riscul de a fi capturat creştea cu fiecare moment pe care-l mai petrecea în Amarillo. Indiferent încotro mergea femeia, trebuia să plece cu ea. Să se îndepărteze cât mai repede de Amarillo, altceva nu conta. Putea merge cu ea timp de o oră, iar apoi să se întoarcă pe alt drum.

Când Julie reveni spre maşină cu paharul de

plastic aburind, salvatorul ei aproape terminase de schimbat roata. Stratul de zăpadă avea deja două degete, iar vântul îngheţat se înteţea, umplându-i ochii de lacrimi. Îl văzu frecându-şi mâinile goale şi se gândi la slujba care-l aştepta a doua zi – dacă reuşea să ajungă la timp. Ştia că în Texas locurile de muncă erau puţine, în special pentru funcţionari, şi cum nu avea maşină, probabil stătea prost cu banii. Observă că blugii-i erau noi, cu dunga verticală din fabricaţie încă perfect vizibilă. Probabil şi-i cumpărase ca să-i facă impresie bună viitorului său patron, conchise ea, cuprinsă de compasiune.

Julie nu se mai oferise niciodată să ia un autostopist; riscurile erau mult prea mari, dar se hotărî ca de data asta s-o facă, nu numai fiindcă-i schimbase cauciucul sau pentru că părea un om drăguţ, ci şi datorită acelei simple perechi de blugi – blugi noi. Blugi noi, apretaţi şi curaţi, cumpăraţi de un şomer care-şi punea speranţele într-un viitor mai bun ce n-avea să se materializeze dacă cineva nu-l ducea cu maşina măcar o parte din drum spre noul loc de muncă.

— Se pare că aţi terminat, spuse ea, apropiindu-se.

Îi întinse paharul de cafea, iar Zack îl luă în mâinile înroşite de frig. În atitudinea lui se simţea o anume aroganţă care o făcu să ezite când se întrebă dacă să-i ofere bani sau nu, dar gândindu-se că poate prefera asta în locul autostopului, spuse totuşi:

— Aş dori să vă răsplătesc pentru că mi-aţi schimbat cauciucul… începu Julie.

Când necunoscutul clătină scurt din cap, negativ, adăugă:

— În acest caz, pot să vă iau cu maşina? Voi merge pe interstatală, spre est.

— V-aş fi recunoscător, răspunse el, acceptându-i oferta cu un zâmbet scurt. Şi eu merg tot spre est.

Când se urcară în maşină, îi spuse că se numea Alan Aldrich. Julie se prezentă ca Julie Mathison, dar, ca să fie sigură că înţelegea că-i oferea doar un drum cu maşina şi nimic mai mult, avu grijă să i se adreseze cu „domnule Aldrich”. Zack pricepu aluzia şi, în continuare, o numi „domnişoară Mathison”.

După aceea, Julie se relaxă complet. Formalismul adresării „domnişoară Mathison” o liniştea, precum şi faptul că omul acceptase imediat situaţia. Dar, când în continuare rămase tăcut şi distant, începu să regrete. Ştia că nu se pricepea să-şi ascundă gândurile şi, prin urmare, probabil că Alan Aldrich îşi dăduse seama din primul moment că-l punea la punct – o insultă inutilă, de vreme ce el se arătase atât de galant, schimbându-i cauciucul.

Capitolul 17

Erau pe drum de zece minute, când Zack simţi tensiunea sufocantă din piept începând să se dizolve şi inspiră adânc – prima lui respiraţie normală, după mai multe ore. Ba nu, luni. Ani. Zădărnicia şi neputinţa îl chinuiseră atât de mult, încât fără ele se simţea aproape euforic. O maşină

roşie îi depăşi, trecu prin faţa lor ca să se înscrie pe banda de ieşire, derapă şi se roti în loc, la un pas de o coliziune – care fu evitată numai fiindcă tânăra de lângă el manevra surprinzător de abil autovehiculul cu dublă tracţiune. Din păcate, conducea şi mult prea repede, cu agresivitatea şi nepăsarea tipice texanilor.

Zack căuta o cale de a-i propune să-l lase pe el la volan, când tânăra spuse amuzată:

— Vă puteţi relaxa, am încetinit. N-am vrut să vă sperii.

— Nu m-am speriat, răspunse el cu o nervozitate involuntară.

Îl privi pieziş şi zâmbi, încet, complice.

— Vă ţineţi de bord cu ambele mâini. Asta dă de gol pe oricine.

Pe Zack îl frapară două lucruri în acelaşi timp: stătuse în închisoare atât de multă vreme, încât îşi pierduse capacitatea de a conversa normal cu persoanele de sex opus; iar Julie Mathison avea un zâmbet irezistibil.

Nu era fardată, cu excepţia rujului discret, şi avea o anume prospeţime, o mare simplitate în felul cum îşi purta părul castaniu, des şi lucios, care-o făcea să pară de nici douăzeci de ani. Pe de altă parte, părea prea încrezătoare şi sigură pe sine pentru o fată de douăzeci de ani.

— Ce vârstă aveţi? întrebă el stângaci, după care se strâmbă, dându-şi seama că pusese o întrebare lipsită de tact.

Dar, în loc de a fi iritată, Julie îi aruncă altul dintre zâmbetele ei fascinante şi spuse amuzată:

— Am douăzeci şi şase de ani.

— Dumnezeule! izbucni Zack.

Apoi închise ochii, copleşit de jenă, şi-i explică.

— Nu păreţi atât de bătrână.

Julie păru să-i simtă stânjeneala, căci râse încet şi răspunse:

— Probabil pentru că i-am împlinit doar de câteva săptămâni.

— Cu ce vă ocupaţi?

— Sunt învăţătoare.

— Nu păreţi.

Inexplicabil, ochii ei se înveseliră din nou, iar Zack o văzu stăpânindu-şi zâmbetul. Simţindu-se complet dezorientat şi nedumerit de reacţiile ei imprevizibile, întrebă pe un ton cam repezit:

— Am spus ceva comic?

Julie clătină din cap.

— Nu, deloc. Numai că aşa spun mereu persoanele mai în vârstă.

Zack nu era sigur că-l declarase „mai în vârstă” fiindcă arăta ca un boşorog pe lângă ea, sau ca ripostă glumeaţă faţă de comentariile lui neinspirate despre vârstă şi înfăţişarea ei. Tocmai se întreba cum să răspundă, când Julie se interesă cu ce se ocupa, aşa că-i dădu prima profesiune ce părea să corespundă celorlalte lucruri pe care le spusese deja despre sine însuşi:

— Lucrez în construcţii.

— Serios? Şi fratele meu e tot în construcţii – antreprenor general. Cu ce fel de construcţii vă ocupaţi?

Zack abia dacă ştia cum să bată un cui cu ciocanul, şi regretă amarnic că nu alesese o meserie mai obscură sau, şi mai bine, că nu

tăcuse.

— Ziduri, răspunse el vag. Fac ziduri.

Spre spaima lui, Julie îşi luă ochii de la drum, privindu-l cu atenţie – spre şi mai marea lui spaimă.

— Ziduri? repetă ea nedumerită.

Apoi încercă să-i explice:

— Voiam să zic, aveţi vreo specialitate?

— Da, zidurile, replică scurt Zack, furios că începuse o asemenea conversaţie. Asta-i specialitatea mea. Înalţ ziduri.

Julie îşi dădu seama că, probabil, prima dată îl înţelesese greşit.

— Zidărie! exclamă ea. Sigur că da. Sunteţi zidar calificat?

— Exact.

— În cazul ăsta, mă mir că vă e greu să găsiţi o slujbă. De obicei, zidarii calificaţi au mare căutare.

— Nu sunt un zidar bun, declară sec Zack, dând clar de înţeles că nu voia să continue discuţia.

În maşină se lăsă tăcerea, pe când fulgii marii şi deşi de zăpadă loveau parbrizul, biruind treptat ştergătoarele.

Oraşul dispăruse în urmă, iar cerul dobândea culoarea plumburie apăsătoare a unei înserări timpurii. Erau pe drum cam de o jumătate de oră, când Zack aruncă o privire în oglinda exterioară – şi încremeni.

La o jumătate de milă în urma lor, se apropia cu viteză o maşină de poliţie ale cărei girofaruri roşii şi albastre se roteau cu înverşunare. Peste o secundă, auzi şi sirena începând să urle. Femeia de

lângă el o auzi şi ea. Se uită în oglinda retrovizoare şi ridică piciorul de pe accelerator, încetinind Blazerul şi orientându-l spre banda întâi.

Zack duse mâna în buzunarul hainei, apucând patul pistolului, deşi nu avea idee ce putea să facă, dacă poliţistul încerca să-i oprească. Maşina era acum atât de aproape, încât putea să vadă că pe scaunele din faţă stăteau doi poliţişti, nu unul singur. Cel de la volan intră în depăşire...

Şi trecu mai departe.

— Cred că s-a întâmplat un accident, mai în faţă, remarcă Julie, în timp ce treceau de culmea unei coline şi opreau în spatele unui şir de maşini ce părea să se întindă pe mai multe mile.

În clipa următoare, două ambulanţe îi depăşiră în viteză.

Răsucindu-se în scaun, Zack spuse:

— Cred c-am să arunc o privire pe hartă.

În mod firesc, Julie presupuse că-şi căuta drumul spre oraşul din Texas unde se afla noua lui slujbă.

— Unde vreţi să ajungeţi? îl întrebă ea.

— În Ellerton, răspunse Zack cu un zâmbet scurt, în timp ce se întindea peste spătarul scaunului, spre punga din spate. Am dat interviul pentru slujbă în Amarillo, dar n-am fost niciodată pe şantier, adăugă el, ca să nu-l ia la întrebări şi despre orașul Ellerton.

— Nu cred c-am auzit de Ellerton.

Peste câteva minute, când Zack împături la loc harta, cu foaia dactilografiată deasupra, Julie îl întrebă:

— Ei, l-aţi găsit?

— Nu.

Ca să nu-l mai întrebe şi altceva despre un oraş care nu exista, îi arătă scurt hârtia dactilografiată, în timp ce se apleca peste scaun ca să pună harta la loc în pungă.

— Am aici instrucţiuni amănunţite, aşa c-am să-l găsesc.

Julie dădu din cap, privind spre rampa de ieşire care se vedea mai în faţă.

— Cred c-am să ies de pe autostradă pe-acolo şi-o voi lua pe un drum lateral, până dincolo de accident.

— Bună idee.

Rampa cobora pe un drum de ţară care mergea aproximativ paralel cu interstatala, după care începu să se abată spre dreapta.

— S-ar putea să nu fi fost o idee atât de bună, spuse Julie după câteva minute, văzând că drumul îngust se îndepărta tot mai mult de şosea.

Zack nu răspunse imediat. La o intersecţie, nu departe, se zărea o staţie de benzină pustie, cu o cabină telefonică lângă parcarea goală.

— Aş dori să dau un telefon, dacă nu vă deranjează să opriţi. Nu durează mai mult de două minute.

— Nu mă deranjează deloc.

Julie trase Blazerul sub felinarul din apropierea telefonului public, iar Zack porni într-acolo. Se întunecase mai devreme decât de obicei, iar furtuna părea să le-o ia înainte, viscolul sporindu-şi mereu forţa. Hotărând să-şi schimbe canadiana groasă cu un pulover mai comod la volan, Julie deschise radioul, în speranţa de a prinde un buletin

meteorologic, apoi coborî din maşină, ocoli până lângă portbagaj şi-l deschise.

La radio, crainicul din Amarillo demonstra cât de înţelept e să-ţi cumperi o maşină nouă de la Wilson Ford:

— Bob Wilson oferă la orice preţuri, oriunde, oricând… declara el.

Aşteptând o referire la vreme, Julie îşi scoase canadiana, luă din valiză un pulover bej de mohair şi aruncă o privire spre harta care ieşea din punga de plastic. Întrucât nu-şi luase nicio hartă la ea, şi nu era sigură care drum se intersecta cu autostrada, hotărî să arunce o privire.

Întoarse capul spre cabina telefonică, pentru a ridica harta cerându-i astfel permisiunea s-o consulte, dar pasagerul stătea întors într-o parte şi părea să vorbească la telefon. Spunându-şi că n-avea de ce să obiecteze, Julie ridică foaia cu instrucţiuni şi desfăcu harta. O întinse pe capotă, ţinând-o cu ambele mâini ca să n-o ia vântul.

Avu nevoie de câteva momente pentru a-şi da seama că nu era o hartă a Texasului, ci a statului Colorado. Nedumerită, se uită la instrucţiunile dactilografiate pe foaie:

„La 26, 4 mile după oraşul Stanton”, scria, „ajungi la o intersecţie fără însemne. De acolo, începi să cauţi un drum desfundat care se face în dreapta şi dispare printre copaci, cam la cincisprezece metri de şosea. Casa e la capătul drumului, cam la cinci mile de cotitură, şi nu se vede de pe şosea, nici din oricare altă parte a muntelui”.

Julie deschise gura surprinsă. Nu se îndrepta

spre un oraş necunoscut din Texas unde-l aştepta o slujbă, ci spre o casă din Colorado…?

La radio, prezentatorul termină reclama şi spuse:

— Vom transmite date despre furtuna care se apropie, dar mai întâi, o ştire de ultimă oră de la departamentul şerifului…

Julie abia dacă-l auzi. Se uita la omul cel înalt din cabina telefonică, şi simţi din nou acea nelinişte stranie… acea stare de familiaritate insinuantă. Îşi scosese ochelarii şi stătea cu ei în mână. Parcă simţind că-l privea, întoarse capul spre ea. Ochii i se îngustară la vederea hărţii din mâinile ei, în aceeaşi clipă în care Julie îi văzu clar, pentru prima dată, chipul puternic luminat, fără ochelarii de soare.

— În jurul orelor patru ale după-amiezii de azi, spunea glasul de la radio, oficialităţile închisorii au descoperit că Zachary Benedict, condamnat pentru omucidere, a evadat în timp ce se afla în Amarillo…

Paralizată un moment, Julie îi privi chipul aspru şi colţuros. Şi îl recunoscu.

— Nu! strigă, în clipa când omul dădu drumul telefonului şi o luă la fugă spre ea.

Se repezi pe lângă maşină, deschizând smucit portiera şi aruncându-se peste scaunele din faţă, pentru a bloca încuietoarea din dreapta cu o fracţiune de secundă prea târziu… Portiera se deschise, iar mâna lui o apucă de încheietură.

Cu o forţă generată de groază, Julie reuşi să-şi smulgă braţul şi să se arunce într-o parte prin portiera deschisă. Căzu pe un şold, sări în picioare

şi o luă la fugă, cu tălpile alunecându-i prin zăpada afinată, ţipând s-o ajute cineva, ştiind că nu era nimeni prin preajmă. O prinse după nici cinci metri şi o smuci înapoi, trântind-o peste capota Blazerului.

— Stai nemişcată şi taci din gură!

— Ia maşina! ţipă Julie. Ia-o şi lasă-mă aici!

Ignorând-o, Zachary Benedict se uită peste umăr, după harta statului Colorado care fusese suflată de vânt până lângă un coş de gunoi ruginit. Cu încetinitorul parcă, scoase un obiect negru şi lucitor din buzunar şi-l îndreptă spre Julie, în timp ce se retrăgea şi lua harta. Un pistol. Dumnezeule din ceruri, avea un pistol!

Julie începu să tremure necontrolat din tot trupul, în timp ce asculta isterizată, fără să-i vină a crede, glasul prezentatorului de ştiri care confirma prea târziu acelaşi lucru:

— Se presupune că Benedict e înarmat şi se ştie că e foarte periculos. Dacă-l vedeţi, anunţaţi imediat poliţia din Amarillo. Nu încercaţi să vă apropiaţi de el. Un al doilea deţinut evadat, Dominic Sandini, a fost prins şi luat în custodie…

Genunchii ameninţau să i se înmoaie, în timp ce-l privea venind spre ea cu pistolul într-o mână şi hârtiile fluturându-i în cealaltă. La un sfert de milă distanţă, o pereche de faruri trecu peste creasta colinei, iar Zack îşi ascunse pistolul la loc în buzunar, continuând însă să-l ţină în mână.

— Urcă-n maşină, ordonă el.

Julie aruncă o privire peste umăr spre camionul care se apropia, calculându-şi înnebunită şansele de a alerga mai repede decât un glonţ sau măcar

de a putea atrage atenţia şoferului, înainte ca Zachary Benedict s-o împuşte.

— Nici să nu încerci, o preveni el cu un glas rece ca gheaţa.

Cu inima bubuindu-i în piept, Julie văzu camionul cotind la stânga, dar nu-i nesocoti ordinul. Nu acolo, nu încă. Instinctul o avertiza că porţiunea aceea de drum era prea izolată pentru a reuşi altceva decât să fie ucisă.

— Mişcă!

O luă de braţ şi o conduse spre portiera deschisă. Învăluită în întunericul tot mai dens al serii de iarnă, Julie Mathison porni cu pas nesigur, pe lângă un ucigaş condamnat care o ameninţa cu un pistol. Avea sentimentul înfiorător că amândoi retrăiau o secvenţă din filmele lui – cea în care ostatica era omorâtă.

Capitolul 18

Mâinile îi tremurau atât de violent, încât trebui să bâjbâie după chei, iar când încercă să pornească maşina fu cât pe ce să gripeze motorul, căci picioarele îi zvâcneau spasmodic de spaimă.

Zack o privea indiferent de pe locul din dreapta.

— Porneşte! se răsti el când motorul prinse viaţă.

Julie reuşi să întoarcă maşina şi s-o conducă spre capătul parcării, dar se opri la şosea, cu mintea paralizată de groază.

— Încotro s-o iau? scânci ea, cu o voce timidă şi rugătoare.

— Înapoi pe unde-am venit.

— Î-înapoi…?

— Ai auzit clar.

Pe interstatala înzăpezită, maşinile se târau ca melcul. Zack se tot uita spre marginea drumului. Simţea panica Juliei şi ştia că, de frică, în orice moment ar fi putut săvârşi o faptă nesăbuită.

— Relaxează-te! îi ordonă el.

Spaima Juliei ajunse dintr-odată la limită şi fu înlocuită de furie.

— Să mă relaxez! explodă ea cu voce tremurătoare, întorcând brusc capul spre el. Cum Dumnezeu vrei să mă relaxez când mă ameninţi cu pistolul? Asta să-mi spui!

Avea dreptate, îşi spuse Zack, conchizând că era în interesul amândurora s-o ajute să se destindă.

— Stai calmă şi atât.

Julie privi înainte. Traficul se rărea uşor şi începu să calculeze şansele de a intra cu Blazerul în maşinile din jur, încercând să provoace un carambolaj. Aşa ceva ar fi făcut să vină poliţia, ceea ce ar fi fost foarte bine. Dar ea şi ceilalţi şoferi nevinovaţi antrenaţi în coliziune riscau să fie împuşcaţi de Zachary Benedict. Iar asta ar fi fost foarte rău. Tocmai se întreba dacă avea un încărcător plin în pistol şi era în stare să masacreze nişte oameni nevinovaţi, când Zack spuse pe tonul calm şi condescendent al adulţilor care vorbesc cu copiii isterici:

— N-o să ţi se întâmple nimic, Julie. Dacă faci ce-ţi spun, o să fie totul bine. Trebuie să ajung la graniţa statului, iar tu ai maşină – nimic mai

simplu. Dacă maşina asta nu e atât de importantă pentru tine, încât să-ţi rişti viaţa ca să mă dai jos, nu trebuie decât să conduci, fără să atragi atenţia nimănui. Dacă ne vede vreun poliţist, o să se tragă, iar tu vei fi prinsă la mijloc. Aşa că fii cuminte şi relaxează-te.

— Dacă vrei să mă relaxez, replică ea nervoasă, dă-mi mie pistolul ăla, şi-atunci să vezi relaxare!

Îl văzu încruntându-se, dar când Zack nu făcu niciun gest de represalii ajunse aproape să creadă că într-adevăr nu voia să-i facă niciun rău – atâta vreme cât nu-i periclita evadarea.

Această posibilitatea avu efectul pervers de a-i alunga temerile, dezlănţuindu-i simultan furia frustrată de chinurile prin care trecea.

— Şi pe urmă, continuă ea cu mânie, nu-mi vorbi ca unui copil şi nu mă numi Julie! Eram domnişoara Mathison pentru dumneata, când credeam că eşti un om cumsecade şi civilizat care are nevoie de o slujbă şi că ţi-ai cumpărat afurisiţii de blugi ca să-ţi impresionezi patronul! Dacă nu erau blugii ăştia nenorociţi, n-aş fi ajuns în încurcătura asta…

Spre oroarea ei, simţi că i se umpleau ochii de lacrimi, aşa că încercă să-i arunce o privire dispreţuitoare, apoi se uită înainte, prin parbriz.

— Ce-i cu blugii mei?

Julie îl privi din nou, nedumerită.

— Poftim?

— Ai spus că „blugii mei nenorociţi” te-au convins să mă iei cu maşina, explică el, turnând cafea în capacul termosului. Ce e cu blugii mei?

Julie îşi stăpâni un hohot isteric de râs furios. Se temea pentru viaţa ei, iar pe el îl interesa moda!

— Ce-ai vrut să spui? insistă Zack.

Încercând să vorbească pe un ton cât mai politicos şi neutru, Julie trase adânc aer în piept şi răspunse, fără să-şi ia ochii de la drum:

— Am observat că ai blugi noi.

— Şi ce legătură are asta cu hotărârea dumitale de a mă lua în maşină?

Cu vocea plină de înverşunare la adresa propriei sale naivităţi, îi răspunse:

— Nu aveai maşină şi ai dat de înţeles că n-ai nici de lucru, aşa că am presupus că treceai prin dificultăţi financiare. Când ai vorbit de speranţa unei noi slujbe şi ţi-am observat dunga blugilor…

Lăsă fraza în aer, când îşi dădu seama dezgustată că omul pe care-l crezuse un sărăntoc era de fapt un actor de cinema multimilionar.

— Continuă, o îndemnă el, nedumerit.

— M-am repezit să trag concluzia cea mai evidentă, pentru Dumnezeu! Am crezut că-ţi cumpăraseşi blugi noi ca să-i faci impresie bună patronului, şi n-a… n-am suportat gândul că ţi se vor spulbera speranţele dacă nu te iau cu maşina. Aşa că, deşi n-am mai luat niciun autostopist în viaţa mea, n-am putut să te las să pierzi ocazia.

Zack nu era numai uimit, ci şi adânc mişcat. În toţi anii petrecuţi în închisoare, nu mai întâlnise o bunătate ca a ei, care implica şi riscuri sau sacrificii personale.

Alungându-şi acest gând neliniştitor, spuse:

— Ai luat hotărârea asta pornind de la dunga

blugilor? Ai o imaginaţie extraordinară, adăugă el, clătinând din cap.

— Se vede clar că sunt şi o slabă judecătoare de caractere, replică amar Julie.

Cu coada ochiului, îi văzu braţul făcând un gest spre ea şi tresări, înăbuşindu-şi un ţipăt, înainte de a-şi da seama că nu făcea decât să-i ofere o cafea din termos. Pe un ton calm, aproape de scuză pentru că o speriase, Zack spuse:

— Mă gândeam că poate ai nevoie.

— Nu e nici cel mai mic pericol să adorm la volan, mulţumită dumitale.

— Bea totuşi, ordonă Zack, hotărât să-i alunge spaima provocată de prezenţa lui. O să…

Ezită, negăsindu-şi cuvintele, apoi continuă:

— O să ne simţim mai firesc.

Julie întoarse capul, privindu-l cu o expresie care arăta clar că-i găsea „grija” pentru ea nu doar revoltătoare, ci de-a dreptul nebunească. Era gata să i-o spună, dar îşi aminti de pistolul din buzunar, aşa că luă cafeaua cu o mână tremurătoare şi sorbi, privind drumul din faţa ei. Zack observase că nu avea verighetă. Încercă să-şi amintească despre ce obişnuiau să converseze oamenii normali – cum îi numea în sinea lui pe cei „de afară” – şi în cele din urmă o întrebă:

— Îţi place să predai?

Julie întoarse iar capul, cu ochii dilataţi de surprindere.

— Te-aştepţi să conversez politicos cu dumneata? murmură ea neîncrezătoare.

— Da, răspunse răstit Zack, iraţional de furios. Vorbeşte!

— Îmi place meseria mea, replică Julie cu voce tremurătoare, nemulţumită că putea s-o intimideze atât de uşor. Până unde vrei să te duc? îl întrebă, în timp ce treceau pe lângă un indicator unde scria că până la graniţa cu Oklahoma mai aveau douăzeci de mile.

— Până în Oklahoma, răspunse Zack aproape sincer.

Capitolul 19

— Suntem în Oklahoma, anunţă Julie, imediat ce trecură pe lângă pancarta indicatoare a statului.

Zack îi aruncă o privire amuzată.

— Am văzut.

— Şi? Unde vrei să te las?

— Condu mai departe.

— Să conduc mai departe? strigă ea furioasă. Ascultă, băi nenorocitule... n-am de gând să te duc tot drumul până-n Colorado!

Zack aflase ceea ce dorea: Julie îi cunoştea destinaţia.

— N-am s-o fac! îl preveni ea cu voce tremurătoare, neştiind că îşi pecetluise soarta. Nu pot!

Cu un oftat lăuntric la gândul luptei care urma, Zack răspunse:

— Ba da, domnişoară Mathison, poţi. Şi ai s-o faci.

Calmul lui implacabil era ultima picătură.

— Du-te dracului! strigă Julie, trăgând de volan spre dreapta şi ieşind pe acostament, în timp ce frâna. Ia maşina! îl rugă ea. Ia-o şi lasă-mă aici. N-

am să spun nimănui că te-am văzut, nici unde te duci. Jur că n-am să spun la nimeni!

Zack îşi stăpâni nervii, încercând s-o liniştească.

— Şi în filme oamenii promit acelaşi lucru, remarcă el pe un ton de conversaţie, privind peste umăr la maşinile care treceau prin spatele lor. Întotdeauna mi s-a părut o idioţenie.

— Nu suntem într-un film!

— Dar eşti de acord că-i o promisiune absurdă, susţinu el cu un uşor zâmbet. Ştii bine că aşa e. Recunoaşte, Julie.

Şocată că încerca s-o tachineze ca pe o prietenă, Julie îl privi cu furie, ştiind că avea dreptate, dar refuzând s-o recunoască.

— Doar nu vrei să cred, continuă el pe un ton mai blând, c-ai să mă laşi şi scap, după ce te-am răpit şi ţi-am furat maşina. Nu ţi se pare o nebunie?

— Te-aştepţi să discut psihologie cu dumneata când e în joc viaţa mea?! izbucni Julie.

— Îmi dau seama că ţi-e frică, dar viaţa ta nu e în joc dacă nu ţi-o pui tu acolo. Nu eşti în niciun alt pericol decât cele pe care singură le creezi.

Poate datorită oboselii, sau din cauza glasului său calm şi scăzut, şi a privirii ferme, Julie constată că era gata să-l creadă.

— Nu vreau să păţeşti nimic, continuă el, şi nici n-ai să păţeşti, atâta vreme cât nu faci nimic care să atragă atenţia asupra noastră…

— În care caz, îl întrerupse Julie cu înverşunare, ai să-mi zbori creierii. E un gând foarte liniştitor, domnule Benedict. Îţi mulţumesc.

Stăpânindu-şi nervii, Zack încercă să-i explice:

— Dacă mă prinde poliţia, va trebui să mă omoare, pentru că n-am de gând să mă predau. Având în vedere mentalitatea haiducească a celor mai mulţi poliţişti, există riscuri mari ca în schimbul de focuri să fii şi tu rănită, sau chiar ucisă. Nu vreau să se întâmple asta. Eşti în stare să înţelegi?

Furioasă pe sine pentru că se lăsa sedusă de cuvintele aparent blânde ale unui ucigaş fără scrupule, Julie îşi smulse privirea dinspre el, uitându-se înainte prin parbriz.

— Chiar crezi că mă poţi convinge că eşti Sir Galahad, şi nu un monstru depravat?

— În niciun caz, răspunse el nervos.

Când Julie refuză să-l privească din nou, Zack oftă iritat şi spuse scurt:

— Nu mai sta bosumflată şi porneşte maşina. Trebuie să găsesc un telefon, undeva la o intersecţie.

În momentul când glasul lui deveni mai rece, Julie îşi dădu seama ce prostie făcuse ignorându-i avansul „prietenos” şi împotrivindu-i-se. Aşteptă câteva clipe înainte de a răspunde, pentru ca abandonul ei să nu pară prea suspect, apoi trase aer în piept şi încercă să vorbească pe un ton cât mai abătut, cu un uşor zâmbet pieziş:

— Domnule Benedict, îţi sunt recunoscătoare pentru ce ai spus, că nu vrei să mi se întâmple nimic. N-am vrut să fiu sarcastică. Mi-era frică, atâta tot.

— Iar acum ţi-a trecut? replică el sceptic.

— Într-un fel, se grăbi Julie să-l asigure. Nu mai sunt chiar atât de speriată – asta voiam să spun.

— Şi pot să te întreb ce anume a cauzat transformarea asta neaşteptată? La ce te gândeai adineaori, când tăceai?

— La o carte, dădu ea răspunsul care i se păru cel mai sigur. Un roman poliţist.

— Un roman pe care l-ai citit, sau unul pe care te gândeşti să-l scrii?

Julie deschise gura, dar nu putu rosti niciun cuvânt.

Apoi îşi dădu seama că, involuntar, Zack îi oferise soluţia pe tavă.

— Întotdeauna mi-am dorit să scriu cândva un roman poliţist, improviză ea, şi mi-a trecut prin minte că experienţa asta îmi poate fi... cum să spun... foarte utilă.

— Înţeleg.

Îi aruncă încă o privire şi fu surprinsă de căldura din zâmbetul lui. Diavolul acela ar fi putut fermeca până şi un şarpe, înţelese ea, amintindu-şi acelaşi zâmbet de pe vremea când strălucise pe ecranele cinematografelor, ridicând temperatura întregului public feminin.

— Eşti o tânără remarcabil de curajoasă, Julie.

Julie îşi stăpâni imboldul nervos de a-i cere s-o numească „domnişoara Mathison”.

— De fapt, sunt cea mai mare laşă din lume, domnule...

— Mă numesc Zack, o întrerupse el, cu o undă de suspiciune.

— Zack, se grăbi ea să se conformeze. Ai perfectă dreptate. E mai bine să ne spunem pe nume, din moment ce se pare că vom fi împreună pentru...?

— Un timp, completă el, iar Julie făcu un efort herculean de a-şi stăpâni furia pentru că iar îi răspundea în doi peri.

— Pentru un timp, acceptă ea, cu grijă să-şi păstreze tonul neutru. Probabil va fi un timp suficient ca să mă ajuţi la unele cercetări preliminare.

Ezită, gândindu-se ce să-l întrebe.

— De pildă, ai fi de acord să-mi spui câte ceva despre viaţa din închisoare? Mi-ar fi de folos în carte.

— Chiar aşa?

Nuanţele subtile din glasul lui, în continuă schimbare, o speriau îngrozitor. Niciodată nu cunoscuse un om care să poată exprima atât de multe prin modificările imperceptibile ale tonului, şi nici nu mai auzise vreodată un asemenea glas. Ca răspuns la întrebare, dădu din cap cu convingere, încercând să vorbească ferm pentru a-i alunga scepticismul.

— Categoric.

Pradă unei inspiraţii de moment, îşi dădu seama că, dacă părea de partea lui, îl putea face să-şi coboare garda şi mai mult.

— Am auzit că închisorile sunt pline de oameni nevinovaţi. E adevărat?

— Fiecare deţinut susţine că e nevinovat.

— Da, dar şi tu eşti nevinovat? insistă ea.

— Juraţii au spus că eram vinovat.

— Juraţii pot să mai şi greşească.

— Doisprezece cetăţeni cinstiţi şi onorabili, replică el cu un glas plin de dispreţ, au hotărât că eram vinovat.

— Sunt sigură că au încercat să fie obiectivi.

— Aiurea! aruncă Zack cu atâta furie, încât mâinile Juliei se încleştară pe volan. M-au condamnat pentru că eram bogat şi celebru! continuă el răstit. Le-am văzut feţele în timpul procesului, şi cu cât procurorul districtual tuna şi fulgera mai mult despre viaţa mea privilegiată şi lipsa de moralitate de la Hollywood, cu atât voiau mai mult să-mi ia capul! Toată adunătura aia afurisită şi preacuvioasă, cu frica lui Dumnezeu, ştia că exista un „dubiu rezonabil" ca eu să fi comis crima, şi de-asta nici n-au recomandat pedeapsa cu moartea. S-au uitat prea mult la Perry Mason, şi s-au gândit că, dacă nu eu am făcut-o, ar trebui să pot dovedi cine era adevăratul autor.

Furia din glasul lui făcea palmele Juliei să transpire. Acum mai mult ca oricând, îşi dădea seama cât de necesar era să-l facă să creadă că-i ţinea partea.

— Dar nu ai fost vinovat, nu-i aşa? Atâta doar că n-ai putut dovedi cine ţi-a omorât cu adevărat soţia, nu? insistă ea, cu voce tremurătoare.

— Ce importanţă are? întrebă răstit Zack.

— Pentru mine, a-are…

Un moment, o studie în tăcere, apoi tonul i se schimbă iar, devenind brusc mai blând.

— Dacă pentru tine are cu adevărat importanţă, atunci află că nu – n-am omorât-o eu.

Minţea, desigur. Altfel nu se putea.

— Te cred.

Încercând să-l liniştească şi mai mult, adăugă:

— Iar dacă eşti nevinovat, ai tot dreptul să încerci să scapi din închisoare.

Drept răspuns, Zack tăcu neliniştitor de mult timp, apoi spuse brusc:

— Pe pancartă scria că mai încolo e un telefon. Când îl vezi, trage pe dreapta.

— În regulă.

*

Telefonul era la marginea şoselei, iar Julie intră cu maşina pe alee.

Glasul lui Zack o făcu să tresară, în timp ce scotea cheia din contact:

— Sper că n-ai să crezi că mă îndoiesc de cuvântul tău, când spui că mă consideri nevinovat şi vrei să mă vezi scăpat, spuse el sardonic. Iau cheile maşinii numai fiindcă sunt un om foarte prudent.

Spre propria ei uimire, Julie reuşi să clatine din cap, răspunzând pe un ton convingător:

— Nu te acuz de nimic.

Cu un zâmbet scurt, Zack coborî din maşină, lăsând portiera deschisă pentru a vedea ce făcea Julie în timp ce el vorbea la telefon. În timp ce păşea în zăpadă, o auzi spunându-i cât putea de umilă:

— Pot să scot un pix şi o hârtie ca să-mi fac câteva însemnări? Vreau doar să-mi consemnez sentimentele şi alte detalii, pentru carte…

Înainte ca Zack s-o refuze, cum părea pregătit, îşi luă cu un gest prudent poşeta de pe bancheta din spate, încercând să se justifice şi mai mult:

— Scrisul mă calmează întotdeauna, şi dacă vrei, poţi să te uiţi în geantă. Vei vedea că nu am

nicio armă, sau încă un set de chei.

Zack aruncă o privire preocupată, sugerând că nu credea o iotă din povestea cu scrisul cărţii şi nu-i accepta rugămintea decât ca s-o liniştească.

— Dă-i drumul, spuse el, înapoindu-i poşeta.

În timp ce se îndepărta, Julie scoase un blocnotes şi pixul. Fără să-l scape din ochi, în timp ce Zack ridica receptorul şi introducea fisele, scrise repede pe trei coli separate: CHEMAŢI POLIŢIA. AM FOST RĂPITĂ. Apoi îndoi foile şi le puse în buzunarul exterior al poşetei, la îndemână. Deschise din nou blocnotesul şi îl privi, căutând înnebunită nişte idei de însemnări plauzibile, apoi scoase repede unul dintre mesaje şi adăugă în îndoitura hârtiei o bancnotă de zece dolari.

În sfârşit, începu să scrie comentarii răsuflate despre răpitorul ei, pentru cazul că cerea să i le arate. Când termină, îşi reciti absurdităţile:

Zachary Benedict fuge dintr-o închisoare unde a fost închis pe nedrept, din vina unui juriu părtinitor. Pare să fie un om inteligent, bun şi cald – o victimă a împrejurărilor. Cred în el.

Era cel mai prost fragment de ficţiune scris vreodată, îşi spuse ea, cu o strâmbătură. Era atât de absorbită, încât tresări când îl văzu revenind în maşină. Închizând repede blocnotesul, întrebă politicoasă:

— Ai reuşit să vorbeşti?

Ochii lui Zack se îngustară un moment, iar Julie se temu că exagera cu „prietenia” simulată.

— Nu. E pe-acolo, dar nu s-a întors în cameră.

Mai încerc peste vreo jumătate de oră.

În timp ce Julie digera această informaţie inutilă, Zack îi luă poşeta şi scoase blocnotesul.

— Doar o simplă măsură de prevedere, spuse el sarcastic. Sunt sigur că înţelegi, nu?

— Înţeleg, răspunse evaziv Julie, oscilând între o ilaritate nervoasă şi tristeţe, când îi observă grimasa dezgustată la vederea celor scrise de ea. Ei? îl întrebă, cu ochii dilataţi de falsă nevinovăţie. Ce zici?

Zack închise blocnotesul şi îl vârî înapoi în poşetă.

— Zic că eşti prea naivă ca să trăieşti în lumea asta, dacă într-adevăr crezi tot ce-ai scris acolo.

— Sunt foarte naivă, se grăbi ea să-l asigure, pornind motorul şi scoţând maşina pe şosea.

Cu cât o credea mai proastă şi credulă, cu atât mai bine.

Capitolul 20

În următoarea jumătate de oră, se deplasară în tăcere, doar cu câte un comentariu ocazional despre condiţiile meteorologice tot mai grele, în timp ce Julie căuta pe marginea drumului vreun panou de afişaj unde să-şi poată pune planul în acţiune. Orice reclamă la un fast-food i-ar fi fost de folos. Când în sfârşit văzu o pancartă, inima ei îşi acceleră bătăile.

— Ştiu că n-ai vrea să intrăm într-un restaurant, dar mor de foame, spuse ea pe un ton binevoitor. Aici scrie că mai încolo e un McDonald’s. Am putea să luăm ceva de mâncare

de la ghişeul exterior…

Zack se uită la ea şi dădu să clatine din cap, aşa că Julie se grăbi să adauge:

— Trebuie să mănânc din două în două ore, pentru că am…

Ezită o fracţiune de secundă, căutând înnebunită denumirea medicală a unei probleme pe care n-o avea.

— … hipoglicemie! Îmi pare rău, dar dacă nu mănânc, mi se face rău, leşin şi…

— Bine, ne vom opri acolo.

Julie fu cât pe ce să scoată un strigăt de triumf când coti pe rampa de ieşire şi văzu în faţă arcadele galbene ale *McDonald's*-ului. Restaurantul se afla între două locuri virane, cu un teren de joacă pentru copii într-o parte.

— Am ajuns tocmai la timp, spuse ea, fiindcă sunt atât de ameţită, încât n-aş mai fi putut conduce multă vreme.

În parcare erau câteva maşini, deşi nici pe departe atât de multe cât şi-ar fi dorit Julie, şi văzu un număr de clienţi la mesele din restaurant. Ocoli clădirea până în spate, unde era ghişeul de servit în maşină, şi opri.

— Ce-ai vrea să iei? îl întrebă ea pe Zack.

Înainte de a fi închis, Zack nu s-ar fi oprit pentru nimic în lume la un asemenea fast-food. Acum, însă, descoperi că-i lăsa gura apă la gândul unui simplu hamburger cu cartofi prăjiţi. Era efectul libertăţii, îşi spuse el, după ce-o informă pe Julie ce voia să mănânce. Julie repetă comanda în microfon – doi cheeseburgeri cu cartofi prăjiţi şi două Cola.

— Face cinci dolari şi nouă cenţi, răspunse o voce în difuzor. Mergeţi la prima fereastră, vă rog.

În timp ce mergeau spre ghişeu, îl văzu pe Zack căutându-şi banii în buzunar, dar scuturǎ din cap, deschizându-şi deja poşeta.

— Plătesc eu, spuse, reuşind să-l privească drept în ochi. Insist, vreau să fac cinste.

După un moment de ezitare, Zack scoase mâna din buzunar, încruntat.

— Foarte frumos din partea ta.

— Aşa sunt eu, îmi place fair-play-ul. Toată lumea mi-o spune, turui Julie, scoţând hârtia de zece dolari îndoită împreună cu biletul scris de mână. Neputând să-i mai suporte privirea, întoarse capul şi o privi pe fata care aştepta cu o nerăbdare plictisită. Pe ecusonul cu numele scria că o chema Tiffany.

— Cinci şi nouă cenţi, spuse Tiffany.

Julie întinse hârtia de zece dolari, privind-o insistent pe fată. Viaţa ei depindea de adolescenta aceea plictisită, cu coadă de cal. Cu încetinitorul parcă, o văzu despăturind bancnota... Hârtiuţa căzu pe jos... Tiffany se aplecă şi o ridică, făcând un balon de chewing-gum... Aruncă o privire spre Julie...

— Asta-i a dumneavoastră? întrebă ea, ridicând hârtia şi privind în maşină fără să se uite ce scria.

— Nu ştiu, răspunse Julie, încercând să-i impună să citească. S-ar putea. Ce scrie...? începu ea, apoi îşi înăbuşi un ţipăt, când mâna lui Zachary Benedict o apucă de braţ, iar pistolul i se înfipse în coaste.

— N-are importanţă, Tiffany, spuse el netulburat, aplecându-se pe lângă Julie cu mâna întinsă. E biletul meu. Face parte dintr-o glumă.

Casieriţa se uită la hârtie, dar fu imposibil de spus dacă apucase s-o citească înainte de a întinde mâna spre maşină.

— Poftiţi, domnule, spuse ea.

Julie scrâşni din dinţi când Zachary Benedict îi zâmbi fals fetei care număra restul la zece dolari.

— Uitaţi şi comanda, adăugă ea.

Cu un gest automat, Julie luă pungile albe cu mâncare şi Cola, implorând-o din privire pe Tiffany să cheme poliţia, administratorul, pe oricine...! Îi dădu pungile lui Benedict, cu mâinile tremurându-i atât de tare, încât aproape că scăpă paharele cu Cola.

În timp ce pornea maşina, se aştepta la o reacţie din partea lui, dar nu fu pregătită pentru explozia de furie pe care o auzi.

— Javră mică şi proastă, chiar vrei să mori? Trage în parcare, acolo unde ne poate vedea, se uită la noi.

Julie se supuse maşinal, respirând superficial şi sacadat.

— Mănâncă, ordonă el, împingându-i cheeseburgerul în faţă. Şi zâmbeşte tot timpul, că de nu, aşa să-mi ajute Dumnezeu...

Din nou, Julie se supuse. Mesteca fără să simtă gustul, concentrată din toată fiinţa să-şi calmeze nervii.

Când termină de mâncat, vorbi doar ca să spargă tăcerea încordată din maşină.

— Po-pot să-mi beau Co-Cola...? întrebă ea,

întinzând mâna spre punga cu paharele de lângă picioarele lui Zack.

Mâna lui îi apucă încheietura ca o menghină, amenințând să-i rupă oasele.

— Mă doare! strigă Julie, pradă unui nou atac de panică.

Zvâcni din tot trupul, când Zack împinse un pahar de Cola spre ea.

— Poftim! se răsti el. Şi să mergem!

Fără o vorbă, Julie răsuci cheia şi porni maşina.

*

Peste un sfert de oră, Zack îi ordonă din nou să oprească şi dădu încă un telefon. Până atunci nu scosese o vorbă, iar Julie bănuia că tăcea fiindcă ştia că liniştea o intimida mai mult decât orice. Când îl văzu revenind la maşină, nu mai suportă nicio clipă de tăcere.

— Veşti proaste? întrebă ea, arătând cu capul spre cabina telefonică.

— Porneşte, răspunse el scurt, aşezându-se.

Câteva ore mai târziu, un om care semăna foarte mult cu Zack avea să iasă din Tunelul Windsor, la punctul de frontieră cu Canada. Urma să se dea în spectacol destul de vizibil pentru ca vameşii să-l ţină minte. Singurul element imprevizibil al planului era Julie.

Pe moment, conducea maşina foarte încet şi tot arunca priviri furioase spre el.

— Care-i problema? întrebă Zack.

— Problema e că am nevoie la toaletă.

— Mai târziu!

— Dar…

Zack o privi, iar Julie îşi dădu seama că n-avea niciun rost să discute.

O oră mai târziu, trecură graniţa de stat cu Colorado, iar Zack vorbi din nou:

— În faţă e o staţie de camioane. Trage pe banda de ieşire şi, dacă-mi convine cum arată, o să ne oprim acolo.

Staţia de camioane era prea aglomerată ca să-i convină, şi mai trecu o jumătate de oră până găsiră un service relativ gol şi cu o topografie pe placul lui. Benzinarul avea ghereta pe insula dintre pompele de alimentare, astfel încât puteau plăti direct din maşină, iar toaletele erau în afara clădirii.

— Să mergem, spuse el. Ia-o încet, o preveni, în timp ce Julie cobora din maşină.

O luă de cot, ca pentru a o ajuta să meargă prin zăpadă, iar când ajunseră la toaletă, în loc să-i dea drumul, deschise el însuşi uşa. Temperamentul lui Julie făcu explozie.

— Ai de gând să intri cu mine şi să te uiţi? izbucni ea furioasă.

Neluând-o în seamă, Zack se uită prin mica încăpere pardosită cu gresie, şi când nu văzu nicio fereastră, îi eliberă braţul.

— Grăbeşte-te. Şi, Julie, vezi să nu faci nicio prostie.

— Ce prostie? se răsti ea. Să nu mă spânzur cu hârtia igienică? Pleacă de-aici, fir-ai tu al dracului să fii!

Smucindu-şi braţul, intră în toaletă şi, în timp ce închidea uşa, îi veni în minte soluţia cea mai

evidentă: să blocheze încuietoarea şi să rămână înăuntru. Cu un strigăt mut de triumf, răsuci mânerul de blocare şi trânti uşa, împingând-o şi cu umărul. Uşa se închise cu o bufnitură metalică, dar încuietoarea nu păru să se prindă, iar Julie avu sentimentul deprimant că Zack ţinea mânerul din partea cealaltă, împiedicând uşa să se blocheze.

Din afara uşii, Zack răsuci într-adevăr mânerul, spunându-i pe un ton de resemnare amuzată:

— Ai un minut şi jumătate, după care deschid uşa, Julie.

Extraordinar! Fără îndoială, mai era şi pervers, îşi spuse ea, grăbindu-se. În timp ce se spăla pe mâini cu apa rece ca gheaţa de la chiuvetă, Zack deschise uşa şi anunţă:

— Timpul a trecut.

În loc să pornească spre Blazer, rămase pe loc, cu mâna în buzunarul cu pistolul.

— Alimentează maşina, o instrui el, rezemându-se de capotă. Şi plăteşte, mai ordonă la sfârşit, evitând să privească spre omul din gheretă.

Julie dădu să obiecteze, când văzu că întindea spre ea două hârtii de douăzeci de dolari. Nemulţumirea îi spori şi mai mult, dându-şi seama că Zack abia îşi stăpânea zâmbetul.

— Am impresia că-ncepe să-ţi placă teatrul ăsta! se răsti ea, smulgându-i banii din mână.

Zack îi privi umerii rigizi, în timp ce se întorcea să plătească, şi-şi reaminti că ar fi fost mult mai înţelept dacă-i neutraliza parţial ostilitatea, aşa cum intenţionase înainte. Aşa că spuse cu un chicotit scăzut:

— Ai perfectă dreptate. Cred că începe să-mi placă.

— Nesimţitule! replică Julie.

*

Se crăpa de ziuă, când Julie conchise că se putea ca Zack să fi adormit. O punea să circule numai pe şosele secundare, evitând autostrăzile. Circulaţia prin zăpadă era atât de dificilă, încât abia reuşeau să atingă o medie de treizeci de mile pe oră. De trei ori fuseseră opriţi pentru ore întregi din cauza accidentelor de pe şosele. Trecuseră prin dreptul unui panou care anunţa un popas aflat la cinci mile în faţă, iar Julie se ruga ca în parcare să fie cel puţin câteva camioane.

Îi aruncă încă o privire piezişă, pentru a se asigura că dormea. Zack stătea cu braţele încrucişate pe piept, picioarele întinse înainte şi capul rezemat de geam. Respira regulat şi relaxat. Dormea.

Încurajată, Julie ridică încet, imperceptibil, piciorul de pe accelerator, privind cum acul vitezometrului cobora de la patruzeci şi cinci de mile pe oră la patruzeci şi două, apoi, şi mai încet, până la patruzeci. Dădu radioul puţin mai tare, pentru a compensa liniştea nefirească din maşină.

Popasul era la un sfert de milă în faţă, după un şir de brazi, iar Julie încetini până la treizeci de mile pe oră, începând să orienteze uşor maşina spre parcare. Rugându-se în sinea ei să găsească acolo câţiva camionagii, îşi ţinu respiraţia în timp ce ocolea copacii, apoi expiră uşurată. Trei

camioane erau parcate vizavi de clădirea mică în care se aflau toaletele, iar unul dintre motoare părea să fie în funcţiune.

Pentru a avea şanse cât mai mari, trebuia să ajungă chiar lângă camioane, ca să poată deschide portiera unuia înainte ca Benedict s-o prindă.

La cincizeci de metri distanţă de primul camion, Julie se convinse că-i auzea motorul şi-şi apropie pe furiş piciorul de frână, atât de concentrată asupra camionului, încât scoase un ţipăt şocat când Zachary Benedict se ridică dintr-odată.

— Unde naiba...? începu el, dar Julie nu-i lăsă timp să termine. Apăsând pe frână, apucă mânerul portierei şi o deschise, sărind din maşină din mers, pentru a cădea pe o parte în zăpadă. Chinuită de durere şi spaimă, văzu roata din spate a Blazerului trecând la câţiva centimetri de mâna ei, înainte ca maşina să se oprească.

— Ajutor! strigă ea, ridicându-se în genunchi, cu picioarele alunecându-i prin zăpada umedă. Ajutați-mă!

Reuşise să se ridice şi alerga spre cabina celui mai apropiat camion, când Zachary Benedict se repezi afară din Blazer, gonind drept spre ea, gata să-i taie calea. Julie schimbă direcţia, încercând să-l evite.

— Vă rog! ţipă ea, luând-o spre toalete.

În stânga, văzu portiera unui camion deschizându-se, iar şoferul coborî, nedumerit; picioarele lui Benedict tropăiau prin zăpadă în urma ei.

— Ajutor! strigă Julie spre şofer, după care se

uită înapoi, tocmai la timp ca să-l vadă pe Zachary Benedict luând o mână de zăpadă.

Bulgărele o lovi cu putere în umăr, iar Julie strigă iar, din fugă:

— Opriți-l! E un... A...

Râsul lui Zachary Benedict îi acoperi restul cuvintelor.

— Termină, Julie! răcni el, în timp ce sărea asupra ei, doborând-o în zăpadă. Trezeşti lumea!

Încercând să tragă aer în piept ca să strige din nou, Julie începu să se zbată sub el, cu răsuflarea tăiată şi ochii albaştri la doar câţiva centimetri de ai lui. Zack o privea furios, cu dinţii dezveliţi într-un zâmbet fals destinat să-l păcălească pe şoferul de camion.

Gâfâind, Julie îşi smuci capul într-o parte ca să ţipe, chiar când Zack îi trânti o mână de zăpadă peste faţă. Înecându-se, orbită, îi auzi şoapta feroce, în timp ce o apuca de încheieturile mâinilor şi i le ridica deasupra capului.

— Dacă se apropie, îl omor, scrâşni el. Fir-ai să fii, asta vrei? Să moară oamenii pentru tine?

Julie scânci, incapabilă să vorbească, şi scuturâ din cap, cu ochii strâns închişi, nesuportând imaginea lui, neputând îndura gândul că fusese la câţiva paşi de libertate... şi numai ca să cadă în zăpadă, sub el. Îl auzi trăgând scurt aer în piept şi adăugând furios:

— Vine spre noi. Sărută-mă, şi vezi să pară credibil, altfel îl omor!

Înainte ca Julie să poată reacţiona, gura lui o acoperi pe a ei. Ochii i se deschiseră, cu privirea spre şoferul de camion care se apropia prudent,

încruntat, încercând să le distingă feţele.

— Ce dracu', îmbrăţişează-mă!

Gura lui o ţinea prizonieră pe a ei, pistolul din buzunar îi împungea abdomenul, dar încheieturile mâinilor îi erau acum libere. Putea să se zbată şi avea şanse ca şoferul de camion cu chip jovial şi o şapcă pe care scria PETE să-şi dea seama că era ceva în neregulă şi să-i vină în ajutor.

Şi să moară.

Benedict îi ordonase să-l îmbrăţişeze şi să aibă grijă „să pară credibil". Ca o marionetă, Julie îşi ridică din zăpadă braţele îngreunate şi le lăsă să-i cadă molatec pe umeri, dar de mai mult nu fu în stare.

Zack îi simţi gustul buzelor împietrite sub ale lui; îi simţi trupul, rigid ca stânca sub al lui, şi presupuse că încerca să-şi adune puterile pentru momentul următor, când cu ajutorul şoferilor de camion avea să pună capăt scurtei perioade de libertate – şi vieţii lui.

Cu coada ochiului, îl văzu pe camionagiu încetinind, cu o expresie tot mai sceptică. Toate acestea, şi multe altele, îi trecură lui Zack prin minte în cele trei secunde cât zăcură acolo, prefăcându-se – neconvingător – că se sărutau.

Într-un ultim efort neputincios de a împiedica inevitabilul, Zack îşi apropie gura de urechea ei şi-i şopti singurul cuvânt pe care nu-şi mai permisese să-l folosească de ani de zile:

— Please!

Strângând-o în braţe pe femeia rigidă, repetă într-un geamăt insistent pe care nu şi-l putu stăpâni:

— Te rog, Julie…!

Cu senzaţia că lumea tocmai îşi ieşise din minți, Julie auzi rugămintea ce suna ca şi cum ar fi fost smulsă din pieptul omului care o ţinea captivă, cu o clipă înainte ca buzele lui să le cotropească pe ale ei, în timp ce-i spunea într-o şoaptă chinuită:

— N-am omorât pe nimeni, îţi jur…

Tonul lui rugător şi disperat se regăsea elocvent în insistenţa sărutului, şi reuşi ceea ce ameninţările şi furia nu izbutiseră: o făcu pe Julie să ezite, o făcu să creadă că ceea ce auzea era adevărat.

Ameţită de mesajele contradictorii ce i se învălmăşeau prin creier, Julie îşi sacrifică viitorul imediat pentru siguranţa unui şofer de camion. Însemnată de nevoia de a-i cruţa viaţa şi de un sentiment mai puţin raţional şi complet inexplicabil, Julie îşi înghiţi lacrimile de neputinţă îşi strecură cu un gest nesigur mâinile peste umerii lui Zachary Benedict şi se lăsă pradă sărutului. În clipa aceea, Zack îi simţi capitularea; un fior îl străbătu, iar buzele îi deveniră mai blânde.

Fără să ia în seamă paşii care scrâşneau prin zăpadă, oprindu-se alături, Julie îl lăsă să-i despartă buzele, iar degetele ei îi cuprinseră ceafa. Îi simţi inspiraţia scurtă, când îi răspunse la sărut, şi dintr-odată totul începu să se schimbe. Acum o săruta cu adevărat, plimbându-şi mâinile peste umerii ei, strecurându-şi-le în părul umed, ridicându-i faţa spre gura lui flămândă. Undeva sus, departe, glasul unui bărbat cu accent texan întrebă nedumerit:

— Cucoană, ai nevoie de ajutor sau nu?

Julie îl auzi şi încercă să clatine din cap, dar gura care i-o capturase feroce pe a ei îi luase graiul. Undeva, în adâncul minţii, ştia că nu făceau decât să joace teatru, pentru şoferul de camion; o ştia la fel de clar pe cât ştia că nu avea de ales decât să-şi accepte rolul. Dar, dacă aşa era, atunci de ce nu putea măcar să clatine din cap sau să deschidă ochii?

— Cred că nu… continuă glasul texan tărăgănat, cu un chicotit lasciv. Da' matale, dom'le? Mata n-ai nevoie de ajutor la ce faci? Ţi-aş lua cu plăcere locu' un piculeţ, acolo jos…

Zack ridică doar atâta capul, cât să spună încet şi răguşit:

— Găseşte-ţi altă femeie, asta-i a mea.

Ultimele cuvinte le suflă peste buzele Juliei, înainte ca gura lui s-o atingă pe a ei, braţele lui s-o cuprindă, limba să i se strecoare peste buzele ei, îndemându-le să se despartă.

Cu un geamăt de abandon, Julie se lăsă pradă celui mai fierbinte, senzual şi insistent sărut pe care-l gustase vreodată.

La cincizeci de metri distanţă, portiera unui camion se deschise şi un alt glas strigă:

— Băi, Pete, ce-i acolo-n zăpadă, mă?

— Ei, pe naiba, ţie ce ţi se pare că e? Iacă-tă doi care se joacă de-a copiii, se bat cu bulgări şi pe urmă se mozolesc în zăpadă.

— Mie mi se pare că mai degrabă au să facă oarece copii, dacă n-o lasă mai moale.

Poate noul glas bărbătesc, sau revelaţia că Zack se excita rapid, o readuse pe Julie la realitate, sau poate uşa trântită a cabinei, înainte ca motorul

să duduie şi camionul să pornească spre ieşire, indiferent din ce cauză, împinse pieptul lui Zack cu mâinile, în panică.

— Termină! îi ceru ea într-un strigăt şoptit. Gata acum! A plecat!

Uluit de sunetul înecat de lacrimi al vocii ei, Zack îşi retrase capul, privind-o cu o dorinţă pe care-i era greu să şi-o stăpânească. Dulceaţa delicioasă a capitulării ei, senzaţia de a o ţine în braţe şi gingăşia atingerii ei aproape că făceau ca ideea de a face dragoste în zăpadă să pară plauzibilă. Încet, privi în jurul locului unde stăteau şi, fără tragere de inimă, se ridică. În tăcere, îi întinse şi ei mâna, stăpânindu-şi un zâmbet când aceeaşi femeie care se topise în braţele lui cu câteva clipe în urmă îi ignoră ostentativ gestul şi se ridică din zăpadă.

— Sunt udă leoarcă, se plânse ea, evitându-i privirea şi scuturându-şi părul, şi-s plină de zăpadă.

Automat, Zack întinse mâna s-o ajute să se cureţe, dar Julie se retrase.

— Să nu crezi că poţi să mă atingi doar pentru ceea ce s-a întâmplat adineaori! îl preveni ea. Nu te-am lăsat să mă săruţi decât pentru că mi-am dat seama că aveai dreptate – nu e nevoie să moară nimeni, numai fiindcă mie mi-e frică. Şi-acum, hai să mergem şi să terminăm odată cu tot calvarul ăsta.

Zack oftă.

— Tonul dumitale acru îmi dă de înţeles că iar suntem adversari, nu-i aşa, domnişoară Mathison?

— Sigur că suntem. Te duc unde vrei, fără alte şmecherii, dar un lucru să fie clar: imediat ce

ajungi acolo, voi fi liberă să plec, da?

— Bineînţeles, minţi Zack.

— Atunci, să mergem.

Cu o eleganţă care lipsise înainte de sărut, şi pe care Julie o găsea complet ridicolă – ba chiar alarmantă, în situaţia nou creată – Zack o conduse până la maşină. Portiera era încă deschisă, după tentativa ei de evadare. Odată ce Julie se aşeză la volan, Zack o închise şi ocoli privi în faţa maşinii, dar când se aşeză lângă ea observă că avea o expresie de durere fizică.

— Ce s-a întâmplat?

— M-am lovit la picior şi la şold când am sărit din maşină şi când m-ai trântit tu, replică nervoasă Julie, care încă mai era nemulţumită de sine pentru că-i plăcuse sărutul. Ştiu că nu-ţi pasă…

Încet, Zack răspunse:

— Ba îmi pasă.

Julie îşi smulse ochii dinspre zâmbetul lui tenebros, neputând şi nevrând să recunoască faptul că o fermeca atât de mult, încât o făcea să creadă o minciună atât de neverosimilă. Era condamnat pentru crimă, şi nu trebuia – nici nu îndrăznea – să uite acest lucru.

— Mi-e foame, anunţă ea, fiind singurul lucru care-i trecu prin minte.

Ştiu că greşise, în clipa când privirea lui se opri spre buzele ei.

— Şi mie.

Ridicându-şi nasul în vânt, Julie porni motorul. Singurul răspuns al lui Zack fu un chicotit slab.

Capitolul 21

— Unde naiba poate să fie?

Carl Mathison se plimba prin mica boxă ocupată de fratele lui în *Oficiul şerifului* din Keaton, privind încruntat spre insigna argintie de pe uniforma gri a lui Ted.

— Eşti poliţist, iar ea e o persoană dispărută, aşa că fă ceva, ce mama dracu'!

— Nu poate fi dată dispărută oficial mai devreme de douăzeci şi patru de ore, replică Ted. Până atunci nu pot face nimic pe căi oficiale, ştii asta.

— Iar tu ştii, replică furios Carl, că Juliei nu-i stă în fire să-şi schimbe pe neaşteptate planurile. Iar dacă trebuia neapărat să şi le schimbe, ne-ar fi telefonat. Şi-n plus, ştia că am nevoie de maşină în dimineaţa asta.

— Ai dreptate.

Ted se duse la fereastră. Cu mâna rezemată de patul pistolului semiautomat de nouă milimetri pe care-l purta la şold, privi absent spre maşinile parcate în scuarul oraşului, în timp ce proprietarii lor cutreierau magazinele locale sau căutau chilipiruri în ceea ce devenise un paradis al vânătorilor de antichităţi. Când vorbi din nou, glasul îi era ezitant, ca şi cum s-ar fi temut să-şi exprime gândurile cu voce tare.

— Zachary Benedict a evadat ieri din Amarillo. Devenise deţinut de încredere şi a dispărut după ce l-a adus pe guvernator cu maşina în oraş.

— Am auzit la ştiri. Şi ce-i cu asta?

— Benedict, sau cel puţin un om care seamănă cu el, a fost văzut într-un restaurant, aproape de

autostrada interstatală.

Foarte încet, cu multă grijă, Carl puse pe birou greutatea de presat hârtii pe care o învârtea între mâini şi-şi privi lung fratele mai tânăr.

— Benedict a fost văzut lângă un autovehicul care semăna cu Blazerul tău. Casieriţa restaurantului crede că l-a văzut urcându-se în Blazer, cu o femeie care se oprise acolo ca să ia un sandviş şi o cafea.

Ted întoarse capul dinspre fereastră, ridicând fără tragere de inimă privirea spre chipul fratelui său.

— Am vorbit cu casieriţa – neoficial, desigur – acum cinci minute. Descrierea pe care mi-a făcut-o asupra femeii care a plecat cu Benedict în Blazer corespunde perfect cu a lui Julie.

— O, Doamne!

Funcţionara de la birou, o femeie între două vârste cu păr cărunt sârmos şi cu o faţă ca a unui bulldog nervos, ascultase conversaţia fraţilor Mathison despre Julie în timp ce completa un mandat de arestare, iar afară sosea un ajutor de şerif, cu maşina de patrulare. Când văzu oprind lângă maşina lui Ted un B.M.W. roşu lucios din care coborî o femeie blondă şi frumoasă, de vreo douăzeci şi cinci de ani, ochii Ritei se îngustară ca două fante, şi se răsuci cu scaunul spre cei doi bărbaţi din birou.

— Dacă nu curge, pică, îl preveni ea pe Ted.

Cei doi fraţi o priviră, iar Rita arătă cu capul spre fereastră, explicând:

— Ia priviţi cine s-a întors în oraş – Miss Javră Bogată.

În ciuda efortului de a nu avea nicio reacţie la vederea fostei sale soţii, chipul lui Ted Mathison se crispă.

— Se vede că-i plictiseală mare-n Europa în perioada asta a anului, comentă el, privind insolent curbele perfecte şi picioarele lungi, graţioase, ale blondei. Femeia dispăru în croitoria de vizavi, în timp ce Rita adăuga:

— Am auzit că Flossie şi Ada Eldridge îi vor face rochia de mireasă. Mătasea, dantela şi toate farafastâcurile vin de la Paris, cu avionul, dar Miss Mare şi Tare a vrut ca gemenele Eldridge să-i facă rochia, fiindcă nimeni nu lucrează manual mai fin ca ele.

Dându-şi seama cu întârziere că probabil pe Ted Mathison nu-l interesa să audă detalii despre extravagantele planuri de nuntă ale fostei sale soţii cu alt bărbat, femeia reveni la hârtia de pe birou, murmurând:

— Îmi cer iertare. Am spus o prostie.

— Nu te scuza, Rita. Puţin îmi pasă ce face, răspunse Ted.

Vorbea serios. Faptul că fosta lui soţie, Katherine Cahill, plănuia să se recăsătorească, de astă dată cu un fante de cincizeci de ani din Dallas, pe nume Spencer Hayward, nu-l interesa pe Ted, nici nu-l surprindea. Citise despre asta în ziare, inclusiv descrieri despre turboreactoarele lui Hayward, conacele lui cu douăzeci şi două de camere şi pretinsa prietenie cu preşedintele, dar nimic din toate astea nu-i trezea gelozia şi invidia.

— Hai să vorbim cu mama şi cu tata, propuse el, luându-şi geaca şi deschizându-i uşa lui Carl ca

să i-o ia înainte. Ştiu că Julie nu s-a întors aseară şi nu mai pot de îngrijorare. Poate ştiu despre planurile ei vreun detaliu de care noi n-am aflat.

Tocmai traversaseră strada, când uşa de la magazinul surorilor Eldridge se deschise şi apăru Katherine. Se opri din mers când îl văzu la un pas de ea pe fostul ei soţ, dar Ted nu făcu decât s-o salute cu o înclinare distantă a capului, apoi deschise portiera maşinii.

Katherine, însă, se vede că avea alte idei despre modul de comportament al foştilor soţi care se întâlnesc în public pentru prima oară după divorţ. Refuzând să se lase ignorată, păşi înainte, iar vocea ei cultivată ajunse la urechile lui Ted, silindu-l să se oprească.

— Ted?

Zâmbindu-i un moment, cu o curtoazie impecabilă, lui Carl, care se oprise cu un picior deja în maşină, se întoarse spre fostul ei soţ şi adăugă:

— Chiar aveai de gând să pleci fără să-mi dai bună ziua?

— Chiar asta aveam de gând, replică el cu chipul nepăsător, deşi remarcase în vocea ei o tonalitate nouă, mai blândă şi mai serioasă.

Katherine, într-un taior de lână roşie strâns pe talie, cu părul lung şi blond revărsându-i-se pe umeri, se apropie de el cu mâna întinsă.

— Arăţi… bine, comentă ea, când Ted îi ignoră mâna; văzând că refuza să-i răspundă, îi aruncă o privire rugătoare fratelui său: Carl, şi tu arăţi bine. Am auzit că te-ai însurat cu Sara Wakefield, aşa e?

În magazinul din spatele ei, ochiul Adei Eldridge apăru în deschizătura dintre jaluzele, iar în

salonul de cosmetică de alături, două dintre cele mai mari bârfitoare ale oraşului, cu bigudiurile pe cap, stăteau la fereastră, căscând gura fără nicio jenă.

Ted ajunse la capătul răbdării.

— Ai terminat? întrebă el sarcastic. Faci o scenă.

Katherine aruncă o privire spre vitrina coaforului, dar nu se lăsă intimidată, în ciuda umilinţei care-i înroşea obrajii.

— Julie mi-a scris că ai terminat Facultatea de Drept.

Ted îi întoarse spatele şi deschise portiera maşinii.

La asta, Katherine ridică bărbia.

— Mă mărit – cu Spencer Hayward. Domnişoara Flossie şi domnişoara Ada îmi croiesc rochia.

— Sunt sigur că-s încântate să lucreze, chiar şi pentru tine, replică Ted, urcându-se în maşină.

Katherine puse mâna pe clanţa portierei, pentru a-l împiedica s-o închidă.

— Te-ai schimbat, spuse ea.

— Tu, nu.

— Ba m-am schimbat şi eu.

— Katherine, spuse Ted cu deplină finalitate, puţin îmi pasă dacă te-ai schimbat sau nu.

Şi-i închise portiera în faţă, pornind motorul şi demarând. Katherine îşi îndreptă umerii, cu acea demnitate trufaşă pe care oamenii bogaţi şi privilegiaţi par s-o aibă din naştere, apoi se întoarse încruntată spre feţele din vitrina coaforului.

Tatăl ei avea sonde de petrol şi o fermă de vite, dar prefera să-şi petreacă o mare parte a timpului în Keaton, unde se născuse şi unde se bucura de un prestigiu indiscutabil. Deşi Katherine crescuse acolo, fusese plecată la şcoli aristocratice cu internat încă de la vârsta de doisprezece ani. Ted şi cu ea nu se cunoscuseră decât după ce împlinise nouăsprezece ani, când venise acasă după primul an la un colegiu select din est.

Părinţii ei, plecaţi pentru două luni în Europa, insistaseră să rămână în Keaton ca pedeapsă pentru că lipsise de la atâtea cursuri, încât fusese cât pe ce să piardă anul. În virtutea unei ambiţii copilăreşti, Katherine ripostase invitând douăzeci de colegi să petreacă o lună în conacul familiei. În timpul uneia dintre aceste petreceri, s-au tras focuri de armă şi a fost chemată poliţia. Ted a sosit cu un alt şerif local, iar Katherine le-a deschis uşa cu ochii mari de frică, având pe ea doar un costum de baie bikini care lăsa să i se vadă toate formele arcuite şi tinereşti ale trupului suplu, bronzat.

— Eu v-am chemat, izbucni ea, arătând spre spatele casei, unde un glasvand se deschidea spre piscina şi terasa cu vedere peste tot oraşul Keaton. Prietenii mei sunt acolo, dar petrecerea a cam luat-o razna, şi nu vor să pună la loc armele tatălui meu. Mă tem să nu se rănească cineva!

Încercând să nu-i privească posteriorul apetisant, Ted o urmă prin casa plină de covoare persane şi magnifice antichităţi franţuzeşti. Afară, el şi colegul lui găsiră douăzeci de tineri, dintre care câţiva erau goi, toţi beţi sau drogaţi cu marijuana, zbenguindu-se în piscină şi trăgând la

ţintă de pe terasă.

Nu fu greu să-i calmeze: dezmăţul se opri brusc în clipa când unul dintre înotători răcni:

— O, Doamne, au venit sticleţii!

Cei din apă ieşiră, iar trăgătorii la ţintă îşi lăsară jos puştile – cu o singură excepţie: un tânăr de douăzeci şi trei de ani, trosnit cu marijuana, care se hotărî să reconstituie o secvenţă din *„Rambo”,* cu Ted pe post de adversar. Când îndreptă puşca spre Ted, Katherine ţipă, iar celălalt ajutor de şerif scoase revolverul de serviciu, dar Ted îi făcu semn să-l bage la loc.

— Nu e nicio problemă, îi spuse el tânărului. Colegul meu şi cu mine am venit şi noi la petrecere. Katherine ne-a invitat.

Îi aruncă fetei o privire, zâmbind cuceritor:

— Spune-i că tu ne-ai invitat, Kathy.

S-ar putea ca această poreclă, pe care o inventase pe moment, să fi salvat o viaţă, căci fie îl surprinse pe băiat suficient ca să coboare puşca, fie îl convinse că Ted era de fapt un prieten de familie. Katherine, căreia niciodată nu-i fuseseră adresate niciun fel de apelative afectuoase, colaboră imediat, venind grăbită lângă Ted şi luându-l de talie.

— Sigur că da, Brandon! îi spuse ea tânărului, doar cu un uşor tremur în voce, fără să scape din ochi arma pe care continua s-o ţină în mână.

Hotărât să continue jocul, Ted o cuprinse de umeri şi se aplecă să-i spună ceva. Accidental sau intenţionat, Katherine înţelese greşit semnalul şi, ridicându-se pe vârfuri, îl sărută drept pe gură. Buzele lui Ted se deschiseră de surprindere, dar

braţul i se strânse automat, şi deodată Katherine se întoarse complet în braţele lui, sărutându-l senzual. La fel de automat îi răspunse şi el; braţele i se strânseră, şi tot trupul i se întări de dorinţă.

Limba i se strecură printre buzele ei dornice, sărutând-o sub privirile întregii găşti de tineri beţi şi drogaţi, care ovaţionau, în timp ce Brandon ţinea spre ei o armă încărcată.

— Okay, okay, tipu-i poliţist bestial! strigă Brandon.

— Da, sunt bestial, confirmă Ted, dându-i drumul Katherinei şi pornind agale spre el, cu un zâmbet fals.

— Păi atunci, hai să mai tragem! Cum ziceai că te cheamă? îl întrebă tânărul, când ajunse lângă el.

— Ofiţer Mathison, răspunse răstit Ted, smulgându-i puşca şi răsucindu-l în loc, cu faţa spre gard, în timp ce-i trântea cătuşele la încheieturile mâinilor. Da’ pe tine?

— Brandon Barrister al III-lea! răspunse indignat băiatul. Tatăl meu e senatorul Barrister.

Glasul i se transformă într-un guiţat hidos, tânguitor.

— Îţi propun un târg, Mathison. Îmi scoţi cătuşele astea şi dispari naibii de-aici, şi n-am să-i spun lui tata cum te-ai purtat cu noi în seara asta. O să uităm de toată neînţelegerea.

— Nu, îţi propun eu ţie un târg, replică Ted, întorcându-l în loc şi împingându-l spre casă. Îmi spui unde ţii drogurile, şi-am să te las să te odihneşti binişor o noapte în arest, fără să te taxez pentru zecile de acuzaţii care-mi trec prin cap acum – şi care, toate, l-ar face pe tatăl tău,

senatorul, să se simtă îngrozitor de prost.

— Brandon, îl rugă una dintre fete, când băiatul începu să urle, hai că tipu-i chiar de înţeles. Fă ce-ţi spune.

Mai îmbunat de reacţiile celorlalţi, Ted adăugă:

— E valabil pentru toată lumea. Intraţi în casă, adunaţi toată marijuana şi ce mai aveţi pe-acolo şi aduceţi-le pe toate în living.

Se întoarse spre Katherine, care-l privea cu un mic zâmbet straniu, captivat.

— Şi dumneata la fel, domnişoară Cahill.

Surâsul ei deveni mai cald şi, cu o voce aproape sfioasă, îi răspunse:

— Îmi plăcea mai mult „Kathy” decât „domnişoară Cahill”.

Arăta atât de delicioasă, cu părul strălucindu-i în lumina lunii şi zâmbetul ei de Madonna, încât Ted fu nevoit să-şi aducă aminte că era prea tânără pentru el, precum şi prea bogată şi răsfăţată.

Dar în zilele următoare îi deveni din ce în ce mai greu să-şi amintească toate acestea, căci Katherine Cahill era la fel de hotărâtă ca strămoşii ei pionieri care străbătuseră jumătate de continent ca să-şi revendice zăcămintele petrolifere din Texas. Oriunde s-ar fi dus şi oricât de rece o trata, Ted nu reuşea să mai scape de ea. Apărea lângă el când pleca seara de la serviciu, spre casă; îl invita la cină; venea la departamentul şerifului ca să-l întrebe ce maşină să-şi cumpere; se aşeza la aceeaşi masă cu el, când îşi lua prânzul, ca şi cum s-ar fi întâlnit întâmplător.

După trei săptămâni de giumbuşlucuri fără

niciun efect, încercă un ultim vicleşug, în disperare de cauză: telefonă la poliţie ca să reclame o spargere, seara la ora zece, după ce se asigurase că Ted era de gardă. Când Ted ajunse la ea acasă, Katherine îi deschise uşa într-un capot seducător de mătase neagră, având într-o mână o farfurie cu sandvişuri mici, iar în cealaltă un pahar cu băutură. Înţelegând că spargerea fusese doar o păcăleală infantilă ca să-l aducă la ea, Ted ajunse la capătul răbdării.

— Ce naiba vrei de la mine, Katherine?

— Vreau să stai jos şi să savurezi cina delicioasă pe care ţi-am pregătit-o, îl invită ea, arătând spre sufrageria luminată de lumânări, unde scânteiau pahare de cristal şi tacâmuri de argint.

— Nu te mai purta ca o puştoaică răsfăţată şi imatură! se răsti Ted, neluând în seamă junghiul de regret pe care-l simţi când Katherine păşi brusc înapoi, ca şi cum ar fi pălmuit-o. Nu ştiu ce naiba vrei de la mine, nici ce crezi c-ai să rezolvi cu toate astea, dar îţi piezi timpul – şi pe-al tău, şi pe-al meu.

Katherine era vizibil zguduită, dar îl privea drept în ochi, iar Ted se pomeni admirându-i curajul în faţa unei opoziţii atât de neînduplecate.

— M-am îndrăgostit de tine în noaptea când ai venit să ne spargi petrecerea, răspunse ea.

— Aiureli! Nimeni nu se îndrăgosteşte în cinci minute.

Cu un zâmbet ezitant, Katherine încercă în continuare să-l convingă:

— Când m-ai sărutat atunci, şi tu ai simţit ceva

pentru mine – ceva intens şi special şi…

— N-am simţit decât o poftă obişnuită şi banală, o repezi el, aşa că termină cu fanteziile copilăreşti despre dragoste şi nu mă mai bate la cap. Trebuie să-ţi spun mai clar de-atât?

Clătinând uşor din cap, fata se lăsă păgubaşă.

— Nu, şopti ea cu voce tremurătoare, e foarte clar.

Ted dădu scurt din cap şi vru să se întoarcă spre uşă, dar ea îl opri.

— Dacă vrei cu adevărat să te uit, înţeleg că acum ne luăm rămas-bun.

— Rămas-bun, într-adevăr, răspunse el scurt.

— Atunci, dă-mi un sărut la despărţire şi am să te cred. Atâta lucru îţi cer.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu! explodă Ted, dar se hotărî să-i acorde ceea ce-i cerea – sau, mai bine-zis, ce-i cerea propria lui dorinţă. Cuprinzând-o în braţe, o sărută cu o asprime deliberată, strivindu-i buzele moi sub ale lui, apoi o respinse.

Katherine îşi apăsă degetele peste buzele maltratate, cu o expresie de amărăciune acuzatoare în ochi.

— Mincinosule, spuse ea.

Şi închise uşa.

*

În următoarele două săptămâni, Ted constată că se uita după ea peste tot, indiferent dacă era în patrulare sau la birou, iar când n-o vedea nici pe Katherine, nici Corvette-ul ei alb, se simţea…

dezamăgit. Gol pe dinăuntru.

Abia în săptămâna următoare, când la două mile de locuinţa ei fu semnalat un spărgător, îşi dădu seama cât de obsedat era de ea. Porni cu maşina spre casa ei – ca să se asigure că nu era niciun pericol.

Ridică mâna să sune la uşă, apoi o coborî la loc. Era o nebunie ce făcea, conchise el răsucindu-se să plece, dar imediat uşa din faţă se deschise, iar Katherine apăru în prag. Avea pe ea un maiou roz simplu şi un şort alb, şi era atât de frumoasă, încât îi luă minţile. Dar mai era şi diferită – cu o expresie sobră şi o voce francă, nu insinuantă.

— Ce doriţi, domnule ofiţer Mathison?

În faţa maturităţii ei calme şi directe, Ted se simţi ca un nătărău.

— A avut loc o spargere… murmură el. Nu departe de aici. Am venit să mă asigur…

Spre uimirea lui, Katherine începu să-i închidă uşa în faţă, şi se pomeni chemând-o pe nume. I se smulse din piept înainte de a se putea opri.

— Katherine! Nu…

Uşa se deschise iar.

— Ce doreşti? repetă ea cu un uşor zâmbet şi capul înclinat într-o parte.

— Christoase! Nici nu ştiu…

— Ba ştii. Mai mult, adăugă Katherine, pe un ton tachinator, nu cred că se cade ca fiul reverendului Mathison din Keaton să mintă, sau să ia numele Domnului în deşert.

— Asta era? se răsti Ted, complet dezarmat. Te excită gândul să te culci cu un fiu de preot? Să afli cum facem noi dragoste?

— A vorbit cineva despre sex, domnule ofiţer?

— Am priceput, replică el cu dispreţ, profitând de faptul că-i folosise titulatura. Te atrag poliţiştii, nu? Mă confunzi cu Bruce Willis şi crezi că a face sex cu…

— Iar începi cu sexul. La altceva nu poţi să te gândeşti?

Descumpănit şi furios pe sine însuşi, Ted îşi înfundă mâinile în buzunare.

— Dacă nu te gândeşti să faci sex cu mine, atunci ce dracu’ ai în minte?

Katherine ieşi pe verandă şi spuse încet:

— Căsătoria o am în minte. Şi te rog să nu înjuri.

— Căsătoria! explodă Ted.

— Pari şocat, iubitule.

— Eşti nebună.

— După tine, îi dădu ea dreptate.

Ridicându-se pe vârfuri, îl cuprinse cu braţele pe după gât, iar trupul lui Ted se aprinse ca şi cum i-ar fi dat foc cu un aruncător de flăcări.

— Amândoi suntem nebuni… îngăimă el.

— Unul după celălalt, completă Katherine. Cred că luna septembrie e minunată pentru nunţi, nu?

— Nu.

Fata îşi lăsă capul pe spate şi-l privi, iar Ted se pomeni adăugând:

— Îmi place mai mult luna august.

— Ne-am putea căsători în august, când voi împlini eu douăzeci de ani, dar e prea cald.

— Nici nu se compară cu căldurile care mă trec pe mine acum.

Katherine chicoti.

— Mă şochează să aud aşa ceva de la un fiu de preot.

— Sunt un om normal, Katherine, o preveni el.

Totuşi nu voia să-l creadă. Voia să-l creadă extraordinar, aşa cum îl făcea să se simtă – puternic, înţelept, blând, protector…

Totuşi, considera că era nevoie de mai mult timp pentru ca ea să descopere cu cine avea de-a face.

— Septembrie merge perfect.

— Pentru mine nu cred totuşi că e perfect, răspunse ea, privindu-i chipul cu un zâmbet glumeţ. Vreau să spun, tatăl tău e preot şi, probabil, vei insista să aşteptăm până după nuntă.

Ted reuşi să facă o mutră inocentă şi nedumerită.

— Ca să ce?

— Ca să facem dragoste.

— Nu eu sunt preot, tatăl meu e.

— Atunci, fă dragoste cu mine.

— Nu aşa de repede!

Dintr-odată, Ted se pomeni în situaţia penibilă de a trebui să ia atitudine faţă de acea căsătorie plănuită pe neaşteptate.

— N-am să primesc niciun ban de la tatăl tău. Dacă ne căsătorim, vei fi nevastă de poliţist până-mi obţin diploma în Drept.

— Okay.

— Părinţilor tăi n-o să le placă deloc ideea că te măriţi cu mine.

— Tăticul o să se adapteze.

Avea dreptate, descoperi Ted. Când era vorba să joace oamenii pe degete, Katherine avea geniu.

Toţi, inclusiv părinţii ei, îi acceptau cele mai mici capricii.

Toţi, cu excepţia lui Ted. După şase luni de căsnicie, nu se putea obişnui să locuiască într-o casă unde nu se făcea niciodată curat şi se mânca din cutii. Şi mai cu seamă, nu se putea deprinde cu toanele ei mofturoase şi pretenţiile iraţionale.

Niciodată nu voise să-i fie soţie în adevăratul sens al cuvântului, şi-n niciun caz nu voia să fie mamă. Se înfuriase când îşi dăduse seama că era însărcinată, la doi ani după căsătorie, şi se repezise să avorteze.

Reacţiile ei faţă de sarcină fuseseră ultima picătură pentru el, factorul final care-i determinase hotărârea de a-i acorda divorţul cu care Katherine îl ameninţa ori de câte ori nu-i făcea pe plac.

Glasul lui Carl îl smulse din reverie, iar Ted ridică privirea spre fratele său mai mare, spunând:

— N-are niciun rost să le menţionăm mamei şi tatei numele lui Benedict. Dacă Julie e în pericol, să-i menajăm cât mai mult timp posibil.

— De acord.

Capitolul 22

— Ne-am rătăcit, sunt sigură! Unde mergem, pentru Dumnezeu? Ce altceva ar putea să fie acolo sus, decât o tabără de tăietori de lemne părăsită?

Vocea Juliei tremura de încordare, privind prin ninsoarea care lovea parbrizul.

Părăsiseră autostrada, cotind pe un drum care urca abrupt muntele, într-o serie nesfârşită de serpentine strânse, care ar fi neliniştit-o chiar şi

vara. Acum, cu zăpada alunecoasă şi vizibilitatea redusă, tremura de frică. Şi tocmai când credea că mai rău nu se putea, cotiră pe un drum atât de îngust şi întortocheat, încât crengile groase ale brazilor se frecau de portierele maşinii.

— Ştiu că eşti obosită, spuse Zack. Dacă era vreo şansă să nu sari din maşină, aş fi condus eu, lăsându-te să te odihneşti.

De când se sărutaseră, cu aproape douăsprezece ore în urmă, se purta cu ea curtenitor şi cald, ceea ce pe Julie o alarma mai mult decât furia lui dinainte, căci nu putea scăpa de sentimentul că-şi schimbase planurile cu ea. Aşa că răspundea cu replici tăioase care o făceau să pară şi să se simtă ca o scorpie. Şi pentru asta, tot pe el dădea vina.

Neluându-i în seamă cuvintele, ridică din umeri.

— După hartă şi instrucţiuni, am fi pe calea cea bună, dar nicăieri nu era vorba de un drum care să urce drept în sus! Asta-i maşină, nu avion sau buldozer!

Zack îi dădu un suc pe care-l cumpăraseră de la bufetul unei benzinării, unde alimentaseră şi folosiseră toaleta. La fel ca prima dată, o împiedicase să încuie uşa, apoi se uitase înăuntru, ca să se asigure că nu lăsase vreun mesaj.

— Sper ca omul care ţi-a dat harta şi îndrumările să fi ştiut ce făcea, spuse ea.

— Serios? o tachină Zack. Cred că sper să ne fi pierdut.

Julie îi ignoră amuzamentul binevoitor din glas.

— Tare-aş mai vrea să te pierzi tu, dar eu n-am

niciun chef să mă pierd cu tine! Problema e că şofez de peste douăzeci şi patru de ore pe vremea asta îngrozitoare şi sunt frântă de oboseală…

Se întrerupse alarmată, la vederea podului îngust de lemn din faţa maşinii. Până în urmă cu două zile, în Colorado fusese nefiresc de cald, iar topirea zăpezii umflase cursurile de apă, cauzând pârâiaşe care se revărsau din matcă – la fel ca acum, în faţa lor.

— Podul ăsta nu pare sigur. Apele sunt prea umflate…

— Nu prea avem de ales.

Julie îi auzi îngrijorarea din glas şi frână.

— Nu trec peste podul ăsta nenorocit.

Într-adevăr, părea riscant. Apele luaseră crengi mari şi curgeau destul de repede ca să supună construcţia unui efort considerabil.

— Coboară, spuse Zack după câteva clipe.

— Să cobor? Am să-ngheţ în mai puţin de-o oră! Asta ai urmărit tot timpul, să te aduc până aici şi pe urmă să mă laşi să mor în zăpadă?

Niciuna dintre remarcile ei usturătoare nu-i alungase buna dispoziţie, dar cuvintele agitate de acum avură acest efect: fălcile lui Zack se încleştară şi spuse răstit, cu o furie de gheaţă în glas:

— Dă-te jos din maşină. Am să trec podul. Dacă rezistă, vii şi tu pe jos.

Julie nu avu nevoie de alt îndemn. Strângându-şi puloverul pe trup, deschise portiera şi coborî, dar când îl văzu trecând la volan se simţi vinovată că părăsise maşina. Apoi, Zack luă de pe bancheta din spate canadiana ei şi două pături de-ale lui Carl, şi

i le dădu spunând:

— Dacă podul nu rezistă, înfofoleşte-te cu astea şi caută un vad pe unde să poţi traversa. În vârful colinei e o casă cu un telefon şi mâncare destulă. Poţi să chemi în ajutor şi să aştepţi în siguranţă.

Spusese „dacă podul nu rezistă” fără nicio undă de emoţie, iar Julie se cutremură la gândul că Zachary Benedict putea să-şi rişte viaţa fără nicio grijă. Dacă podul nu rezista, avea să cadă cu tot cu maşina cea grea în râul îngheţat şi năvalnic de jos. Puse mâna pe portieră, împiedicându-l s-o închidă.

— Dacă nu ţine, spuse ea, am să-ţi arunc o frânghie, o creangă sau ceva, ca să poţi ieşi pe mal.

Zack închise portiera, iar Julie îşi strânse pe trup canadiana şi păturile, dârdâind. Roţile maşinii se învârtiră în loc, apoi autovehiculul porni înainte. Julie îşi ţinu respiraţia, murmurând rugăciuni incoerente, în timp ce mergea spre pod, poticnindu-se prin zăpadă.

Ajunsă la margine, se uită la apele învolburate, încercând să le aprecieze adâncimea. Valurile duceau buşteni şi buturugi care săltau învârtindu-se, iar Julie luă o creangă lungă de vreo doi metri şi o afundă în apă. Când simţi că nu atingea fundul, intră în panică.

— Stai! strigă ea, încercând să se facă auzită peste urletul vântului. Putem să lăsăm maşina aici şi să mergem amândoi pe jos!

Dacă o auzi, Zack preferă s-o ignore. Ambală motorul şi mai tare, iar maşina continuă să înainteze hurducându-se, cu viteză suficientă

pentru a se repezi prin zăpada de pe pod. Deodată, Julie auzi lemnele podului începând să pârâie şi ţipă:

— Nu încerca! Podul n-o să ţină! Dă-te jos! Jos din maşină...!

Era prea târziu. Blazerul înainta peste bârnele care trosneau, împingând zăpada cu bara din faţă şi forţându-şi roţile să-şi menţină tracţiunea.

Strângând pătura la piept, în mijlocul viforniţei, Julie stătea paralizată de neputinţă, silită să privească lucrul pe care nu putea să-l împiedice.

Abia când maşina şi şoferul ei nebun ajunseră pe malul celălalt începu să respire din nou, după care simţi un val de furie perversă pentru că iar făcuse s-o treacă toţi sperieţii.

Cu paşi greoi, trecu podul, deschise portiera şi se urcă în maşină.

— Am ajuns, spuse Zack.

Julie îl fulgeră cu o privire ucigătoare.

— Unde-am ajuns?

Primi răspunsul peste câteva minute, când trecură de ultima cotitură, pe culmea muntelui. În mijlocul unei poieni izolată între brazii deşi se afla o casă magnifică, făcută din piatră nativă şi lemn de cedru, şi înconjurată cu terase de lemn şi geamuri imense.

— Aici, arătă el.

— Cine Dumnezeu a construit aici casa asta, un eremit?

— Cineva căruia e clar că-i place singurătatea şi intimitatea.

— O rudă a ta? întrebă Julie, dintr-odată suspicioasă.

— Nu.

— Proprietarul ştie că te vei ascunde în casa lui în timp ce te caută poliţia?

— Pui prea multe întrebări, replică Zack, oprind maşina lângă casă şi coborând. Dar răspunsul este nu.

Ocoli maşina şi-i deschise portiera.

— Să mergem.

— Să mergem? izbucni Julie, îndesându-se în fotoliu. Ai spus că după ce te aduc aici pot să plec.

— Am minţit.

— Băi… băi canalie, eu te-am crezut! strigă ea.

Dar era tot o minciună. Toată ziua încercase cu disperare să ignore ceea ce-i spunea raţiunea: că o ţinuse cu el atâta timp doar pentru a o împiedica să anunţe autorităţile. Dacă o lăsa să plece acum, nimic n-o mai putea împiedica să-l denunţe.

— Julie, spuse Zack cu o răbdare încordată, nu-ţi îngreuna situaţia mai mult decât e cazul. Vei rămâne aici câteva zile, şi nu e chiar atât de neplăcut.

Se aplecă prin faţa ei, scoase cheile din contact şi porni spre casă. O secundă, Julie nu se putu mişca, de furie şi deznădejde, apoi îşi înghiţi lacrimile de ciudă şi coborî din maşină.

Tremurând necontrolat în rafalele de vânt îngheţat, o luă pe urmele lui şi-l văzu încercând uşa. Era încuiată. Zack o zgâlţâi mai tare. Nu cedă. Proptindu-şi mâinile în şolduri, privi în jur, cufundat în gânduri. Dinţii Juliei începură să clănţăne.

— A-a-cum ce fa-fa-facem? întrebă ea. Cu-cu-cum ai de-de de g-gând să i-in-intri?

Zack îi aruncă o privire ironică.

— Cum crezi?

Fără a aştepta răspunsul, se întoarse şi porni spre terasa care ocolea un colţ al casei. Julie îl urmă, tremurând furioasă.

— Ai sssă spa-spargi o o o ferea… fereastră, n-nu? se bâlbâi ea revoltată, privind geamul uriaş care se înălţa până sub acoperiş, pe o distanţă de cel puţin opt metri. O să-să cadă şi-şi – o să te ta-taie-n bu-bu-bucăţi.

— Nu-ţi face speranţe, murmură Zack, privind movilele de zăpadă adunată în jur. Începu să scormonească printr-un troian şi dezgropă un ghiveci mare de flori, pe care-l luă şi porni cu el spre uşa din spate.

— Acum ce fa-faci?

— Ghici?

— Cum să ghi-ghi-ghicesc? se răsti Julie. Tu eşti eşti in-infractorul a-a-ici, nu eu…

— Adevărat, dar m-au închis pentru omor, nu pentru pătrundere prin efracţie.

Nevenindu-i să creadă, îl privi cum încerca să scoată pământul îngheţat din ghiveci, apoi lovi ghiveciul de perete, spărgându-l, şi răsturnă pământul în zăpadă, lângă uşă. Fără un cuvânt, se lăsă pe vine şi începu să dea cu pumnul în bulgării de pământ, în timp ce Julie îl privea cu uimire neîncrezătoare.

— Ai dra-draci? îl întrebă ea.

— Nu, domnişoară Mathison, răspunse Zack cu o răbdare exagerată, în timp ce lua un cocoloş de pământ şi-l freca apăsat cu degetele. Caut o cheie.

— Nimeni nu-şi poate permite o casă ca asta şi un drum făcut special pe toată lungimea muntelui,

şi pe urmă să fie atât de naiv, încât să ascundă cheia într-un ghiveci de flori! Îţi pierzi timpul.

— Dintotdeauna ai fost atât de afurisită? întrebă el iritat.

— Afurisită! repetă Julie, cu vocea sugrumată de frustrare. Îmi furi maşina şi mă iei ostatică, iar acum mai ai şi... mai ai şi tupeul să-mi critici manierele...?

Tirada i se întrerupse, când Zack ridică un obiect argintiu plin de pământ uscat, pe care apoi îl introduse în uşă. Cu o înfloritură exagerată, deschise şi-i făcu semn să intre.

— Ne-am înţeles deja că am încălcat toate regulile de etichetă ale lui Emily Post, când e vorba de tine. Acum, îţi propun să intri şi să arunci o privire, în timp ce eu aduc lucrurile din maşină. Încearcă să te relaxezi, adăugă el. Odihneşte-te. Admiră priveliştea. Imaginează-ţi că eşti în vacanţă.

Julie îl privi cu gura căscată, apoi strânse din fălci şi spuse nervoasă:

— Nu-s în nicio vacanţă! Sunt ostatică şi să nu te-aştepţi să uit!

Drept răspuns, Zack o privi cu o expresie de îndelungată suferinţă, ca şi cum ar fi fost imposibil de dificilă, aşa că Julie îşi desprinse privirea dinspre el şi intră în casă.

Locuinţa montană avea un interior pe cât de rustic, pe atât de luxos, fiind construită în jurul unei gigantice încăperi centrale de formă hexagonală, cu trei uşi care dădeau spre dormitoare. Tavanul înalt, de lemn, era susţinut pe bârne uriaşe de cedru geluit aspru, iar o scară în

spirală urca spre un pod mărginit cu etajere pline de cărţi. Patru dintre cei şase pereţi erau făcuţi în întregime de sticlă, cu vedere spre munţii care în zilele senine arătau mirific. Al cincilea zid era construit din piatră nativă, iar în centru avea o vatră înălţată, cu un şemineu enorm deasupra.

În faţa şemineului se afla o canapea lungă în formă de L, tapiţată cu piele fină, argintie cu galben ca untul. Vizavi de canapea, stăteau cu faţa spre fereastră două fotolii moi, cu dungi verzi şi argintii, asortate cu pernele dolofane aruncate pe canapea şi pe vatră. Un covor gros, cu acelaşi model ca pernele încrustat în chenar, acoperea o parte din podeaua lucitoare, în faţa şemineului. Încă două perechi de scaune erau poziţionate îmbietor lângă două dintre ferestre, iar un birou stătea cuibărit în unghiul pereţilor de sticlă. Cu oricare altă ocazie, Julie ar fi fost uimită şi intrigată de acea casă, cea mai frumoasă şi unică pe care o văzuse vreodată, dar acum era prea tulburată şi flămândă ca să-i dea atenţie.

Întorcându-se, intră în bucătărie, o încăpere utilată modern şi eficient, care se întindea de-a lungul peretelui din spate al casei şi era despărţită de living printr-o tejghea înaltă, cu şase taburete în faţa ei. Stomacul începu să-i ghiorăie când văzu dulapurile de stejar şi frigiderul cu uşa placată tot cu stejar, dar pofta de mâncare pierdea deja lupta cu oboseala. Simţindu-se ca o hoaţă, deschise un dulap cu veselă şi sticlărie, apoi altul, unde avu bucuria să găsească o diversitate de conserve. Hotărâtă să-şi facă un sandviş şi apoi să se culce, întinse timidă mâna spre o cutie cu peşte ton, când

Zack deschise uşa din spate şi o văzu.

— Să-ndrăznesc să sper, întrebă el, scuturându-şi zăpada de pe ghete, că ai înclinaţii gospodăreşti?

— Dacă ştiu să gătesc, vrei să spui?

— Da.

— Pentru tine, nu.

Julie puse cutia de ton la loc şi închise uşiţa, chiar când din burtă i se auzi un ghiorăit de protest sonor.

— Iisuse, încăpăţânată mai eşti!

Frecându-şi mâinile îngheţate, Zack se duse la termostatul de pe perete şi dădu drumul la căldură, apoi se îndreptă spre frigider şi deschise uşa congelatorului. Julie văzu zeci de fleici îngheţate, câteva pachete învelite în hârtie albă, cutii şi cutii de legume, unele crude, altele preparate. Începu să-i lase gura apă, în timp ce întindea mâna spre o friptură groasă de trei degete, dar o răpunea deja oboseala. Îşi dădu seama că dorea mult mai mult să facă un duş fierbinte şi să doarmă pe săturate, decât să mănânce.

— Trebuie să dorm, spuse ea, abia putându-şi aduna puterile pentru a vorbi pe un ton calm şi autoritar. Te rog. Unde mă culc?

Faţa ei palidă şi ochii grei de oboseală îl făcută pe Zack să răspundă fără a mai discuta, arătându-i o uşă:

— Dormitorul e acolo.

Se răsuci pe călcâie şi deschise uşa care dădea spre dormitor. După ce aprinse lumina, Julie văzu un apartament format dintr-un dormitor enorm, cu

şemineu, şi o baie de marmură neagră, cu oglinzi pe pereţi. Zări telefonul de pe noptieră în acelaşi timp cu Zack.

— Ai baie privată, spuse el fără rost, în timp ce se ducea la telefon şi-l scotea din priză, luându-l sub braţ.

— Dar nu şi telefon, din câte văd, adăugă resemnată Julie, în timp ce se ducea în living să-şi ia valiza.

În spatele ei, Zack verifică uşile de la baie şi dormitor, apoi o apucă de braţ, când Julie se aplecă să-şi ridice bagajul din living.

— Ascultă, spuse el, ar fi mai bine să stabilim nişte reguli. Uite care e situaţia: pe muntele ăsta nu există alte case. Cheile maşinii sunt la mine, aşa că nu poţi pleca de-aici decât pe jos, ceea ce-ar însemna să mori îngheţată cu mult timp înainte de a ajunge la şosea. Uşa dormitorului şi cea a băii au doar nişte încuietori mici în mâner, pe care oricine le poate forţa cu un ac de păr, aşa că nu-ţi recomand să te baricadezi acolo, pentru că ţi-ai pierde timpul, ca să nu mai spun că te-ai izola fără rost. M-ai urmărit până acum?

Julie încercă să-şi smulgă braţul, fără niciun rezultat.

— Nu-s cretină.

— Perfect. Atunci, trebuie să-ţi fi dat deja seama că poţi avea toată casa la dispoziţie…

— Am toată casa la dispoziţie? Ca un caniche dresat, vrei să spui?

— Nu tocmai, răspunse Zack, cu colţurile gurii arcuindu-i-se într-un zâmbet, în timp ce-i privea admirativ părul castaniu ondulat şi des, şi silueta

suplă, ce trepida de iritare. Mai degrabă ca un setter irlandez nervos.

Julie deschise gura să-i dea replica sarcastică pe care o merita, dar înainte de a rosti un cuvânt, căscă de-i trosniră fălcile.

Capitolul 23

Aroma fripturii sfârâind pe grătar o smulse din somnul adânc. Vag conştientă că patul uriaş în care dormea era prea mare ca să fie al ei, se întoarse pe spate, complet dezorientată. Câteva clipe, îşi imagină că era într-un hotel de lux, undeva în vacanţă.

Privi ceasul digital de pe noptieră. Arăta ora opt şi douăzeci. Iar în cameră era frig. Îi trecu prin minte că în camerele de hotel nu se simţea niciodată aromă de mâncare. Era într-o casă, nu într-un hotel, iar în camera de alături se auzeau paşi.

Paşi grei, bărbăteşti…

Amintirile îi reveniră lovind-o ca un pumn în stomac şi se ridică în capul oaselor, aruncând în lături pătura şi sărind în picioare. Făcu un pas spre fereastră, cu instinctul de conservare intrându-i în funcţiune înainte ca logica să-l ajungă din urmă, odată cu avertismentul celui ce o capturase: pe muntele ăsta nu există alte case… Cheile maşinii sunt la mine, aşa că nu poţi pleca de-aici decât pe jos, ceea ce-ar însemna să mori îngheţată cu mult timp înainte de a ajunge la şosea… Uşa dormitorului şi cea a băii au doar nişte încuietori mici în mâner, pe care oricine le poate forţa cu un

ac de păr… poţi avea toată casa la dispoziţie…

— Calmează-te, îşi spuse Julie cu voce tare.

Dar acum era odihnită şi perfect lucidă, iar prin minte i se învălmăşeau tot felul de planuri de evadare, niciunul acceptabil. Şi, pe deasupra, mai era şi lihnită de foame. Mai întâi mâncarea, hotărî ea, apoi avea să se gândească la o cale de a scăpa de-acolo. Uşa dormitorului nu era încuiată. Îşi amintea clar că o încuiase, din principiu, înainte de a se culca.

Fără zgomot, deschise uşa şi trecu în living. O fracţiune de secundă, frumuseţea îmbietoare a camerei o dezorientă complet. În şemineu ardea vesel focul, iar pe masa de cafea erau lumânări aprinse, făcând să scânteieze paharele de cristal. Poate că tocmai acele lumânări şi paharele de vin îi dădură Juliei senzaţia că intra într-o scenă de seducţie, sau poate lumina semiobscură ori melodia care se auzea din boxele stereo.

Încercând să vorbească pe un ton energic şi pragmatic, porni spre Zachary Benedict, care era în bucătărie, cu spatele spre ea, luând ceva de pe aragaz.

— Aşteptăm musafiri?

Zack se întoarse şi o privi cu un inexplicabil zâmbet leneş.

— Nu ştiu de ce arăţi adorabil în puloverul ăsta cu câteva numere mai mare.

Dându-şi seama cu întârziere că, după cinci ani în închisoare, era posibil să-l atragă orice femeie, Julie făcu un pas înapoi, prudentă.

— Ultimul lucru pe care-l vreau e să arăt adorabil în faţa ta. De fapt, prefer să port propriile

mele haine, chiar dacă nu sunt proaspăt spălate, spuse ea, răsucindu-se pe călcâie.

— Julie! se răsti Zack, cu toată bunăvoinţa pierindu-i din glas.

Julie se întoarse, uimită şi alarmată de repeziciunea cu care i se schimbau stările de spirit. Făcu încă un pas înapoi, când Zack porni spre ea, cu două pahare de vin în mâini.

— Bea, fir-ar să fie!

Apoi făcu un efort vizibil să-şi îmblânzească tonul.

— Te va ajuta să te relaxezi.

— De ce să mă relaxez? ripostă ea cu încăpăţânare.

— Te rog să te relaxezi, iar apoi…

— Îmi ordoni, nu mă rogi.

Reproşul ei înţepat îl făcu pe Zack să zâmbească, deşi fără tragere de inimă.

— Acum te rog.

Descumpănită de blândeţea din glasul lui, Julie luă o înghiţitură de vin.

— Pe drum încoace, m-ai întrebat de două ori dacă sunt vinovat sau nu de crima pentru care am fost închis, iar eu ţi-am răspuns sarcastic prima dată şi ostil a doua oară. Acum, am să-ţi spun adevărul, de bunăvoie şi nesilit de nimeni…

Julie îşi desprinse ochii dinspre el, privind în adâncurile vinului rubiniu din pahar, temându-se dintr-odată că, slăbită cum era, putea chiar să-i creadă minciunile pe care bănuia că avea să i le spună.

— Uită-te la mine, Julie.

Cu un amestec de oroare şi nerăbdare

involuntară, ridică privirea spre ochii lui chihlimbarii.

— Nu mi-am ucis soţia, nici n-am complotat în sensul ăsta. Am fost închis pentru o crimă pe care nu am comis-o. Aş dori să crezi că există măcar o posibilitate de a-ţi spune adevărul. Asta-i prima noapte normală de care am parte, de peste cinci ani de zile. Dacă autorităţile mi-au dat de urmă, s-ar putea să fie şi ultima. Aş dori să mă bucur de ea, dacă vrei să cooperezi.

Dintr-odată, Julie simţi nevoia să accepte. Pe de o parte, deşi dormise, era încă epuizată mintal şi nu avea putere să-l înfrunte; pe de altă parte, murea de foame şi se săturase să-i tot fie frică. Atâta tot – amintirea acelui sărut din parcare nu avea nicio legătură cu capitularea ei.

Nici cea mai mică legătură! Şi nici cu convingerea neaşteptată şi imposibilă că Zack îi spunea adevărul!

— Sunt nevinovat, repetă el mai categoric, fără s-o slăbească din privire.

Cuvintele lui o izbiră ca un şoc. Totuşi, Julie rezistă, încercând să nu-şi lase intelectul înfrânt de emoţii prosteşti.

— Dacă nu poţi crede asta, continuă Zack cu un oftat, ai putea măcar să te prefaci că mă crezi şi să cooperezi cu mine astă-seară?

Rezistând imboldului de a da din cap afirmativ, Julie îl întrebă cu prudenţă:

— La ce fel de cooperare te gândeşti?

— La o conversaţie. Conversaţiile normale cu femei inteligente sunt o plăcere pe care am uitat-o. La fel ca mâncarea bună, un şemineu, lumina lunii

la ferestre, muzica de calitate, uşile în locul gratiilor şi imaginea unei femei frumoase.

Pe un ton glumeţ, încheie:

— Am să gătesc eu toată mâncarea, dacă accepţi un armistiţiu.

Julie ezită, uimită că o declarase frumoasă, apoi conchise că nu era decât un mic compliment fără conţinut. I se oferea o noapte lipsită de tensiuni şi spaime, iar nervii ei forţaţi la limită îşi cereau drepturile. Ce era rău în ceea ce-i cerea? Mai ales dacă într-adevăr nu avea nicio vină.

— Găteşti tu totul? începu ea să negocieze.

Zack dădu din cap, cu un zâmbet leneş apărându-i pe chipul colţuros.

— Okay, acceptă Julie, surâzând uşor, în pofida dorinţei de a-şi păstra măcar în parte răceala. Dar numai dacă ai să speli şi vasele.

La asta, Zack chicoti.

— Pui condiţii dure, dar accept. Stai jos până termin de pregătit cina.

Julie se supuse, aşezându-se pe un taburet de lângă tejgheaua care despărţea bucătăria de living.

— Povesteşte-mi despre tine, îi ceru el, scoţând din cuptor un cartof copt.

Ca să-şi recapete curajul, Julie luă încă o înghiţitură de vin.

— Ce vrei să ştii?

— Generalităţi, pentru început. Ai spus că nu eşti măritată. Divorţată, cumva?

Julie clătină din cap.

— N-am fost măritată niciodată.

— Logodită?

— Greg şi cu mine vorbim despre asta.

— Ce-ar fi de vorbit?

Stăpânindu-şi un râs jenat, Julie răspunse:

— Nu prea cred că întrebarea asta intră în categoria generalităţilor.

— Probabil că nu, încuviinţă el zâmbind. Şi atunci, ce vă împiedică să vă logodiţi?

Spre propria ei nemulţumire, Julie simţi că roşea, dar răspunse cu un calm admirabil.

— Vrem să fim siguri că suntem complet compatibili – că ţelurile şi filosofiile noastre de viaţă se potrivesc.

— Mie îmi face impresia că tragi de timp. Trăieşti cu acest Greg?

— În niciun caz! declară Julie cu severitate.

Zack înălţă din sprâncene, ca şi cum ar fi găsit amuzant puritanismul ei.

— Colege de cameră, ceva…?

— Locuiesc singură.

— Soţ nu, colege de cameră nu… recapitulă el, turnându-i iar vin în pahar. Deci, acum nu te caută nimeni, nimeni nu se întreabă unde eşti?

— Sunt sigură că mă caută multă lume.

— Cine, de pildă?

— Pentru început, părinţii mei. Nu mă îndoiesc că-s înnebuniţi şi sună peste tot ca să afle dacă nu m-a văzut cineva. Primul la care ar apela e fratele meu, Ted. Şi Carl mă caută, sunt sigură. Eram cu maşina lui, iar la ora asta fraţii mei au organizat o poteră în toată regula, crede-mă.

— Ted e fratele care lucrează în construcţii?

— Nu, răspunse Julie cu satisfacţie amuzată. El e fratele care-i şerif în Keaton.

Reacţia lui Zack fu mulţumitor de promptă:

— Şerif!

Ca pentru a alunga această informaţie neplăcută, luă o gură de vin, apoi spuse ironic:

— Şi presupun că tatăl tău e judecător?

— Nu. E pastor.

— Dumnezeule!

— Ai înţeles bine. Ăsta-i şeful lui: Dumnezeu.

— Dintre toate femeile din Texas, comentă Zack clătinând din cap, am reuşit s-o răpesc pe sora unui şerif şi fiica unui pastor. Presa va fi într-al nouălea cer când o să afle cine eşti.

Dând din cap încântată, Julie îi promise:

— Oamenii legii de peste tot te urmăresc cu câinii şi armele, iar americanii cu frica lui Dumnezeu se roagă să fii găsit cât mai repede!

Zack îşi turnă în pahar restul de vin şi puse sticla în coşul de gunoi.

— Nemaipomenit!

Starea destinsă dinainte fusese atât de plăcută, încât Julie regreta că se risipise, aşa că se gândi la un subiect care s-o readucă.

— Ce avem la cină? întrebă ea.

Smuls din gânduri, Zack se întoarse spre aragaz.

— Ceva simplu. Nu-s un bucătar prea grozav. Du-te pe canapea, am să aduc mâncarea acolo.

Julie dădu din cap şi se ridică de pe taburet, observând că al doilea pahar de vin îşi făcea efectul: se simţea cam prea relaxată.

Urmată de Zack, care aducea farfuriile, se duse la canapea şi se aşeză lângă măsuţa de cafea unde erau pregătite tacâmurile.

Zack puse pe masă două farfurii. Într-una dintre ele se afla o friptură zemoasă şi un cartof copt. Cealaltă, pe care i-o pusese ei în faţă, conţinea doar peştele ton dintr-o cutie. Atâta tot. Nici garnitură, nici legume, nimic altceva.

După ce atâta vreme îi lăsase gura apă în aşteptarea unei fripturi în sânge, reacţia Juliei faţă de grămăjoara aceea de ton rece şi neapetisant fu rapidă şi necontrolată. Ridică brusc privirea spre el, furioasă.

— Nu asta voiai? o întrebă nevinovat Zack. Sau preferi un biftec gustos ca ăla pe care l-am lăsat în bucătărie?

Farsa lui copilărească avu un efect neaşteptat asupra Juliei: o făcu să chicotească. Apoi, începu să râdă de-a binelea. Umerii încă i se mai scuturau de hohote, când Zack reveni în living, cu a doua friptură.

— Îţi place mai mult asta?

— Ei, răspunse Julie, încercând să imite un ton sever, te pot ierta pentru că m-ai răpit şi terorizat, dar să-mi dai ton în timp ce tu mănânci friptură e o ofensă pentru care meriţi să fii spânzurat.

S-ar fi bucurat să mănânce în linişte, dar în timp ce tăia prima bucată de carne, Zack îi observă vânătaia de pe încheietura mâinii şi o întrebă ce păţise.

— M-am lovit la fotbal, îi explică ea.

— Unde?!…

— Jucam fotbal, săptămâna trecută, şi m-a placat un fundaş advers.

— Un fundaş cât toate zilele, presupun?

— Nu, era un băieţel – cât toate zilele era

fotoliul rulant.

— Ce spui…?

Era clar că Zack jinduia după o conversaţie normală, iar Julie îi povesti pe scurt meciul, în timp ce mânca.

— Eu am fost de vină, încheie ea, zâmbind. Baschetul îmi place la nebunie, dar n-am înţeles niciodată fotbalul. E un joc fără niciun sens.

— De ce spui asta?

Julie făcu un gest de dispreţ cu furculiţa.

— Uite, jucătorii, pentru început. Ai un fundaş complet, unul de jumate şi unul de sfert. Dar fundaş de trei sferturi nu ai. Ai un capăt strâns, dar nu şi un capăt liber.

Râsul lui se suprapuse peste cuvintele ei, în timp ce-i termina argumentaţia:

— Nu e în niciun caz un sport pe placul meu, dar asta nu are nicio importanţă, atâta vreme cât copiilor le place. Probabil că unul dintre băieţii mei va merge la Olimpiada Invalizilor.

Zack observă tandreţea care i se strecura în voce când vorbea despre „băieţii ei” şi continuă să-i zâmbească, minunându-se de capacitatea ei de a simţi compasiunea.

Dornic s-o audă vorbind în continuare, căută un alt subiect de discuţie:

— Ce treabă aveai în Amarillo când ne-am întâlnit?

— Mă dusesem acolo să mă întâlnesc cu bunicul unuia dintre elevii mei handicapaţi. E foarte bogat, şi speram să-l conving să doneze nişte bani pentru un program de alfabetizare a adulţilor pe care îl desfăşor la şcoală.

— Şi ai reuşit?

— Da. Am cecul în poşetă.

— Ce te-a făcut să-ţi alegi meseria de învăţătoare? întrebă el.

Îşi dădu seama că alesese un subiect ideal, când toată faţa Juliei se lumină într-un zâmbet cald.

— Iubesc copiii, iar pedagogia e o profesiune veche şi respectabilă.

— Respectabilă? repetă el, surprins. Nu credeam că-n zilele noastre pe oameni îi mai interesează prea mult „respectabilitatea”. De ce e atât de importantă pentru tine?

Julie îi evită comentariul atât de perspicace, ridicând din umeri.

— Sunt fiică de preot, iar oraşul Keaton e mic.

— Înţeleg, răspunse Zack, deşi nu prea înţelegea. Dar mai există şi alte profesiuni, la fel de respectabile.

— Da, dar atunci n-aş lucra cu oameni ca Johnny Everett şi Debby Sue Cassidy.

— Cine e Johnny Everett?

— Un elev al meu – unul dintre elevii mei favoriţi, de fapt. Paralizat de la talie în jos. Când am început să predau în Keaton, nu scotea o vorbă şi crea probleme disciplinare atât de mari, încât domnul Duncan voia să-l trimită la o şcoală specială pentru copiii handicapaţi mintal. Mama lui jura că ştia să vorbească, dar nimeni nu-l auzise vreodată, şi întrucât nu-l lăsa niciodată afară din casă să se joace cu alţi copii, nimeni nu putea fi sigur că spunea adevărul, în clasă, Johnny tulbura mereu liniştea, îşi răsturna cărţile pe jos sau bloca

uşa în recreaţie – nimicuri, dar le făcea tot timpul, aşa că domnul Duncan s-a hotărât să-l trimită la o şcoală specială.

— Cine-i domnul Duncan?

Julie strâmbă din nasul ei mic cu un asemenea dezgust, încât Zack zâmbi.

— Directorul nostru.

— Nu-l prea simpatizezi, din câte văd…?

— Nu e un om rău, ci doar prea rigid. Ar fi fost un director ideal acum o sută de ani, când elevii care vorbeau în clasă erau aduşi la ordine cu nuiaua.

— Iar lui Johnny îi era frică de el?

Chicotind amuzată, Julie clătină din cap.

— Dimpotrivă, chiar. Întâmplător, am descoperit că Johnny nu suporta să fie tratat cu mănuşi. Voia să ne purtăm aspru cu el.

— Şi cum ai descoperit asta?

— Într-o seară, după cursuri, eram în cancelaria domnului Duncan, care-mi trăgea o săpuneală, ca de obicei.

— Aveai probleme cu directorul?

— Încontinuu! zâmbi luminos Julie. Oricum, în ziua aia, Johnny o aştepta pe mama lui să vină să-l ia, şi a auzit ce se discuta înăuntru. Când am ieşit din cancelarie, l-am văzut zâmbindu-mi ca unei eroine. Apoi a spus: „O să vă dea o pedeapsă, domnişoară Mathison?”

Când Zack o privi nedumerit, Julie se grăbi să-i explice:

— Înţelegi, fusese atât de cocoloşit de mama lui, încât visa să meargă la şcoală ca un copil normal, însă niciunul dintre profesori sau ceilalţi

elevi nu se purtau normal cu el.

— Şi ce-ai făcut?

Julie se rezemă de spătarul canapelei, îndoindu-şi un picior sub trup.

— Singurul lucru firesc care mi-a trecut prin minte: a doua zi, l-am supravegheat tot timpul şi, în clipa când a aruncat cu un creion în fetiţa din faţa lui, m-am repezit la el de parcă ar fi comis un delict federal. I-am spus că merita câteva săptămâni de detenţie şi că din acel moment trebuia să fie la fel de disciplinat ca toţi ceilalţi. După care i-am dat nu o zi de detenţie, ci două!

Cu un zâmbet dulce, continuă:

— Apoi, am rămas în şcoală ca să-l observ şi să mă asigur că procedasem bine. Părea în culmea fericirii, închis în camera de detenţie, cu ceilalţi derbedei, dar nu puteam fi sigură. În aceeaşi seară, mama lui mi-a dat telefon şi a început să mă facă cu ou şi cu oţet. A spus că-l îmbolnăvisem şi că eram o femeie rea şi fără inimă. Am încercat să-i explic, dar mi-a închis telefonul. Parcă înnebunise. A doua zi, Johnny n-a venit la şcoală.

Când tăcu, Zack o îndemnă cu blândeţe:

— Şi ce-ai făcut?

— După ore, m-am dus să-l văd şi să vorbesc cu mama lui. Şi am mai luat un elev cu mine – pe Willie Jenkins. Willy e un băiat absolut macho, chiulangiul clasei, eroul celor dintr-a treia. Se pricepe la toate, de la fotbal până la baseball şi înjurături – cu o excepţie: muzica, adăugă ea, zâmbind. Are un glas de broscoi, iar când cântă, orăcăie atât de tare, încât toată lumea izbucneşte în râs. Oricum, am avut inspiraţia să-l iau cu mine,

şi când am ajuns acasă la Johnny, l-am văzut în curte. Willie îşi adusese mingea de fotbal – cred că nu se desparte de ea nici în somn – şi a rămas afară. Eu am intrat, iar el căuta să-l convingă pe Johnny să prindă mingea. Johnny nici măcar nu încerca. Stătea acolo şi se uita la mama lui. Am vorbit cu ea o jumătate de oră. I-am spus cinstit că distrugea toate şansele lui Johnny de a fi fericit purtându-se cu el ca şi cum ar fi fost prea delicat. Terminasem de vorbit şi încă n-o convinsesem, când deodată s-au auzit de afară strigăte şi zgomote, şi amândouă am alergat în curte. Willie zăcea pe spate printre lăzile de gunoi răsturnate, strângându-şi mingea la piept, cu un zâmbet până la urechi. Se pare că Johnny nu prea putea să prindă mingea, dar avea o dreaptă la fel de abilă ca a lui John Elway! Johnny era radios, iar Willie i-a spus că voia să-l ia în echipa lui, dar aveau nevoie de antrenamente, aşa că Johnny putea învăţa şi să prindă, nu numai să paseze.

Când rămase tăcută, Zack o întrebă încet:

— Şi s-au antrenat?

Julie dădu din cap, cu trăsăturile ei expresive luminate de satisfacţie.

— În fiecare zi au antrenament. Apoi, se duc acasă, iar Johnny îl ajută pe Willie la lecţii. A reieşit că, deşi în şcoală nu participa, absorbea totul ca un burete. E extrem de inteligent, iar acum, că şi-a găsit în sfârşit un ţel, nu se mai lasă nicio clipă. În viaţa mea n-am văzut atâta curaj, atâta îndârjire…

Cam stânjenită de propriul ei entuziasm emoţional, Julie rămase din nou tăcută, concentrându-se asupra cinei.

Capitolul 24

Când termină de mâncat, Zack se rezemă de spătarul canapelei, picior peste picior, privind flăcările care săltau în vatră. Încerca să se concentreze asupra următoarei etape a călătoriei, dar era atât de relaxat, încât tindea mai mult să stăruie asupra uluitoarei – şi perversei – întorsături a sorţii care-l adusese alături de Julie Mathison.

Era atât de cufundat în gânduri, încât tresări când Julie spuse cu un zâmbet ezitant:

— Nu pari să te simţi prea bine în seara asta.

— Mă gândeam să urmăresc actualităţile, răspunse el vag.

Julie, care fusese conştientă în mod neplăcut de tăcerea lui posomorâtă, profită de ocazie ca să se gândească şi la altceva decât la vinovăţia sau nevinovăţia lui… şi dacă avea să-ncerce sau nu s-o mai sărute în seara aceea.

— Bună idee, spuse ea, luându-şi farfuria de pe masă. Caută canalul de ştiri, iar eu am să spăl vasele.

— Şi pe urmă să mă acuzi că mă eschivez? Nici nu mă gândesc. Am să spăl eu vasele.

Julie îl privi cum strângea farfuriile şi tacâmurile, şi pornea spre bucătărie.

În ultima oră, când nu-i răspunsese la întrebări, îndoielile privitoare la vinovăţia lui continuaseră s-o urmărească. Îşi amintea furia cu care vorbise despre juraţii ce-l trimiseseră la închisoare. Îşi amintea deznădejdea cumplită din glasul lui când o rugase să-l sărute, în zăpadă, pentru a-l induce în

eroare pe şoferul de camion: Te rog! N-am omorât pe nimeni, jur!

Zack reveni în living, deschise televizorul şi se aşează în faţa ei, întinzându-şi picioarele lungi, cu gleznele încrucişate.

— După actualităţi, o să ne uităm la ce vrei tu, spuse el, privind spre ecranul uriaş al televizorului.

— Perfect, răspunse Julie, studiindu-l pe furiş. Pe faţa lui chipeşă se citea dăltuită o mândrie neînduplecată. Bărbia i se repezea înainte cu hotărâre, iar inteligenţa şi puterea aspră îi erau întipărite în fiecare trăsătură. Glasul crainicului îi atrase atenţia spre televizor.

— Vom prezenta ştiri despre situaţia locală şi la nivelul statului, inclusiv informaţii despre viscolul care se îndreaptă spre noi, după ce-i dăm legătura lui Tom Brokaw, pentru un reportaj de maximă importanţă.

Julie se ridică, dintr-odată prea nervoasă ca să mai stea fără să facă nimic.

— Mă duc să aduc un pahar cu apă, spuse ea, pornind spre bucătărie, dar glasul lui Tom Brokaw o opri în loc.

— Bună seara, doamnelor şi domnilor. Acum două zile, Zachary Benedict, care a fost considerat cândva unul dintre cei mai talentaţi actori şi regizori de la Hollywood, a evadat din *Penitenciarul de Stat* din Amarillo, unde ispăşea o condamnare la patruzeci şi cinci de ani de închisoare pentru asasinarea machiavelică a soţiei lui, actriţa Rachel Evans, în 1988.

Julie se întoarse tocmai la timp pentru a vedea o fotografie a lui Zack, în uniformă de deţinut, cu

numărul pe piept, şi reveni în living, fascinată de hidoşenia imaginii, în timp ce Brokaw continuă:

— Se presupune că Benedict călătoreşte împreună cu această femeie…

Lui Julie îi scăpă un uşor ţipăt, când propria ei fotografie, făcută anul trecut cu elevii din clasa a treia, apăru pe ecran. Purta o rochie strânsă în talie, cu o fundă sobră la guler.

— Autorităţile din Texas anunţă că femeia, Julie Mathison, în vârstă de douăzeci şi şase de ani, a fost văzută pentru ultima oară acum două zile, în Amarillo, unde un bărbat care corespundea cu descrierea lui Benedict a fost observat urcându-se cu ea într-un Chevrolet Blazer albastru. La început, autorităţile au presupus că domnişoara Mathison fusese luată ostatică, împotriva propriei ei voinţe…

— La început? izbucni Julie, privindu-l pe Zack, care se ridica încet. Cum adică, „la început”?

Răspunsul fu imediat şi înspăimântător, când Brokaw continuă:

— Teoria sechestrării a fost infirmată azi după-amiază, când Pete Golash, un şofer de camion, a declarat că a văzut un cuplu care corespundea cu descrierile lui Mathison şi Benedict într-un popas rutier din Colorado, spre zorii acestei zile…

Chipul vesel al lui Pete Golash umplu tot ecranul, filmat pe video, iar cuvintele lui o făcură pe Julie să simtă că-i venea rău de furie şi ruşine:

— Se băteau amândoi cu bulgări ca nişte puşti. Pe urmă, femeia… Julie Mathison… mai mult ca sigur, adică ce naiba, ea era! Oricum, s-a-mpiedicat şi a căzut, iar Benedict s-a trântit peste ea şi imediat au început să se giugiulească. Să se

pupe. Dacă era ostatică, mai mult ca sigur că nu se purta aşa!

— O, Doamne! exclamă Julie, înghiţindu-şi bila care i se ridicase în gât.

În câteva momente, realitatea hâdă invadase atmosfera caldă a cabanei. Se întoarse spre omul care o adusese acolo, văzându-l aşa cum apăruse la televizor şi cum era cu adevărat: un deţinut în uniformă, cu un număr pe piept. Înainte de a apuca să-şi revină, o altă imagine, şi mai chinuitoare, apăru pe ecran, în timp ce Brokaw spunea:

— Reporterul nostru Phil Morrow se află în Keaton, Texas, unde domnişoara Mathison era învăţătoare la clasa a treia a şcolii elementare. Le-a luat un scurt interviu părinţilor ei, reverendul şi doamna James Mathison…

Un ţipăt de protest se desprinse de pe buzele Juliei, când văzu chipul solemn şi demn al tatălui ei, încercând să convingă lumea că era nevinovată:

— Dacă Julie este cu Benedict, atunci e cu el împotriva propriei ei voinţe. Şoferul acela de camion care spune altceva se înşală fie cu privire la ceea ce a văzut, fie cu privire la cei pe care i-a văzut, încheie el cu o privire severă şi dezaprobatoare spre reporterii care începeau să strige întrebări. Asta-i tot ce am avut de spus.

Podidită de ruşine, Julie întoarse brusc capul, privindu-l, prin lacrimile care-i împăienjeneau privirea, pe Zachary Benedict, care se apropia.

— Ticălosule! strigă ea cu voce sugrumată, făcând un pas înapoi.

— Julie… încercă Zack s-o prindă de umeri, cu un gest liniştitor.

— Nu mă atinge! ţipă Julie, zbătându-se şi împingându-l, într-un torent de suspine. Tatăl meu e pastor! se tângui ea. E un om respectat, iar tu ai făcut ca fiica lui să pară o târfă în public! Sunt învăţătoare! strigă isteric. Crezi c-au să mă mai lase să le predau copiilor, acum când am ajuns un scandal naţional, tăvălindu-mă prin zăpadă cu ucigaşii evadaţi?

Revelaţia faptului că probabil avea dreptate îl lovi pe Zack ca un cuţit cu lama zimţată, făcându-l să-i strângă şi mai tare braţele în mâini.

— Julie...

— Mi-am petrecut cincisprezece ani din viaţă, suspină ea cu voce fiinţă, zbătându-se în strânsoarea lui, încercând să fiu perfectă. Am fost atât de perfectă! se tângui. Şi totul... totul a fost degeaba!

Epuizată, încetă să se mai agite şi-şi lăsă capul în piept, zguduită de suspine.

— M-am străduit atât de mult... îngăimă ea. Am devenit învăţătoare, ca să fie mândri. Mă... mă duc la biserică şi predau la şcoala duminicală. După asta, n-au să mă mai lase să predau...

Dintr-odată, Zack nu mai putu suporta povara durerii ei, nici pe-a propriei lui vinovăţii.

— Termină, te rog, şopti el chinuit, cuprinzând-o în braţe, cu faţa la pieptul lui. Înţeleg şi-mi pare rău. Când toate astea se vor termina, îi voi face să înţeleagă adevărul.

— Înţelegi! repetă cu dispreţ Julie, ridicând spre el faţa brăzdată de lacrimi, cu o expresie acuzatoare. Cum poate un om ca tine să înţeleagă ce simt eu?

Un om ca el. Un animal ca el…

— A, da, înţeleg, să ştii! se răsti Zack, îndepărtând-o şi începând s-o zgâlţâie până o făcu să-l privească. Înţeleg prea bine ce înseamnă să fii dispreţuit pentru un lucru pe care nu l-ai făcut.

Julie îşi înăbuşi protestul faţă de brutalitatea cu care o scutura, la vederea furiei chinuite din ochii lui. Degetele lui Zack i se înfigeau în braţe, iar glasul îi era răguşit de emoţie.

— N-am omorât pe nimeni! Auzi ce-ţi spun? Minte-mă şi zi că mă crezi! Zi doar, şi atât! Vreau să aud pe cineva spunând-o.

După ce trecuse şi ea printr-o mică parte din ceea ce simţea el, dacă era cu adevărat nevinovat, Julie se crispă la gândul chinurilor lui. Dacă era într-adevăr nevinovat… Înghiţi în sec, privindu-l cu ochi împăienjeniţi, şi-şi exprimă gândurile cu voce tare.

— Te cred! şopti ea, cu un nou val de lacrimi revărsându-i-se pe obraji. Da, te cred.

Zack îi distinse sinceritatea în glasul înecat de plâns, îi văzu în ochi începutul compasiunii adevărate şi, în adâncul lui, zidul de gheaţă pe care şi-l ţinuse în jurul inimii ani de zile începu să se topească şi să crape. Ridicând mâna, i-o puse uşor pe obraz, ştergându-i neputincios lacrimile cu degetul mare.

— Nu plânge pentru mine, murmură el cu glas răguşit.

— Te cred! repetă Julie.

— Te rog, nu plânge, şopti dureros Zack, în timp ce-şi cobora gura spre a ei pentru a-i opri tremurul buzelor. Te rog, te rog, nu…

La prima atingere a gurii lui, Julie încremeni,

ţinându-şi respiraţia. Spunându-şi s-o ia încet, să fie mulţumit doar cu atât cât îi îngăduia, Zack îşi mişcă buzele peste contururile alor ei, simţindu-i gustul sărat al lacrimilor. Îşi impunea să n-o forţeze, să nu insiste, însă chiar în acel timp începu să le facă pe amândouă.

— Sărută-mă şi tu, o îndemnă, cu o tandreţe neputincioasă care-i era la fel de străină ca şi celelalte sentimente ce-l străbăteau. Sărută-mă şi tu, repetă, urmărindu-i deschizătura buzelor cu limba. Deschide gura…

Julie avea senzaţia că era prinsă într-un cocon de senzualitate periculoasă şi înfricoşătoare, unde nu mai avea nimic sub control, şi cu atât mai puţin pe sine însăşi. Zack îi simţi degetele strecurându-i-se sub părul de la ceafă, şi-şi apropie gura de urechea ei.

— Dumnezeule, ce dulce eşti! murmură, în timp ce-i lua sfârcurile între degete, silindu-le să se întărească precum doi muguri, dornic s-o inunde cu plăcere. Micuţo, şopti el răguşit, eşti aşa de frumoasă…

Poate că termenul lui drăgăstos – pe care Julie era sigură că-l auzise şi în filme – sau poate ridicolul cuvânt „frumoasă”, risipi în sfârşit vraja, iar ea îşi dădu seama încet că-l văzuse jucând aceeaşi scenă de zeci de ori, cu zeci de actriţe realmente frumoase.

Numai că, de data asta, a ei era carnea dezgolită pe care mâinile lui o explorau cu o siguranţă atât de îndelung exersată.

— Termină! îl preveni ea tăios, smulgându-se din braţele lui, împingându-l şi trăgându-şi

puloverul în jos.

Un moment, Zack nu făcu decât să stea nemişcat, respirând adânc, cu braţele pe lângă trup, simţindu-se complet dezorientat. Faţa Juliei era înroşită de dorinţă, iar ochii îi străluceau, dar părea gata s-o ia la fugă. Încet, ca şi cum i-ar fi vorbit unui mânz nărăvaş, o întrebă:

— Ce s-a întâmplat, micuţa mea…?

— Încetează imediat! izbucni Julie. Nu sunt „micuţa ta”, aia era altă femeie, într-un film. Nu vreau să te aud spunându-mi aşa. Şi nu vreau nici să aud că sunt frumoasă.

Zack scutură din cap ca să şi-l limpezească.

— Ţi-e frică de mine, Julie?

— În niciun caz, răspunse ea scurt, deşi îşi dădea seama că era o minciună. Voia să-i simtă mâinile cutreierându-i pielea goală şi trupul îndesându-se într-al ei. Dar, în clipa de tăcere, pasiunea lui Zack fusese înlocuită de furie; glasul nu-i mai era bun şi blând, ci rece, dur şi răspicat, când o întrebă:

— Dacă nu ţi-e frică, atunci care-i problema? Sau, poate, accepţi să-i arăţi unui deţinut evadat puţină compasiune fără fond, dar nu-l vrei prea aproape… ? Asta e?

Julie aproape că bătu din picior de frustrare.

— Nu-mi inspiri repulsie, dacă la asta te referi.

Glasul lui deveni tărăgănat, plictisit.

— Atunci, ce e – sau mai bine să nu întreb?

— Mai bine nu întreba! confirmă ea, privind înnebunită în jur după ceva de făcut, ceva care să readucă ordinea într-o lume care, dintr-odată, îi scăpase alarmant de sub control. Nu sunt un

animal…

Ochii i se opriră asupra unui tablou de pe perete, care stătea puţin strâmb, şi se întoarse să-l îndrepte.

— Şi crezi că eu sunt un animal? Asta e?

Încolţită de întrebările lui, Julie privi peste umăr şi văzu o pernă căzută pe jos.

— Cred, răspunse ea sec, pornind spre pernă, că eşti un bărbat care a stat închis cinci ani, fără nicio femeie.

— Aşa e. Şi ce-i cu asta?

Julie puse perna lângă braţul canapelei, începând să se simtă mai stăpână pe situaţie, acum că luase distanţă.

— E aia că, începu ea să explice, reuşind chiar să afişeze un mic zâmbet impersonal, pot înţelege că, pentru tine, orice femeie ar fi ca o…

Sprâncenele lui negre se îmbinară deasupra ochilor ameninţători, iar Julie lăsă fraza în aer, încurcată, apoi se aplecă în grabă şi începu să aranjeze celelalte perne, într-o combinaţie mai artistică, dar reuşi să explice în continuare:

— Pentru tine, după ce ai stat atâta timp în închisoare, orice femeie ar fi ca… ca un banchet pentru un om flămând. Orice femeie, repetă ea, mai accentuat. Vreau să zic, nu m-a deranjat să te las să mă săruţi, dacă asta te-a făcut să… să te simţi… mai bine.

Zack era umilit şi furios să constate că-l privea ca pe un animal căruia îi aruncase o firimitură de umanitate, un cerşetor hămesit după sex meritând un sărut dăruit fără tragere de inimă.

— Ce nobilă eşti, domnişoară Mathison,

comentă el ironic, ignorându-i paloarea din obraji, în timp ce continua cu brutalitate deliberată: te-ai sacrificat de două ori pentru mine. Dar, contrar opiniei tale, chiar şi un animal ca mine e în stare de puţină reţinere şi discernământ. Pe scurt, Julie, te-oi fi crezând tu un „banchet”, dar nu-i eşti deloc irezistibilă acestui om, oricât de hămesit după sex ar fi.

Furia lui volatilă era tangibilă, înspăimântătoare şi complet de neînţeles pentru Julie, în starea ei de agitaţie. Făcu un pas înapoi, cuprinzându-şi trupul cu braţele ca pentru a se feri de durerea pe care Zack o provoca deliberat emoţiilor ei sensibilizate.

Zack citea fiecare reacţie în ochii ei expresivi. Convins că o vătămase cum nu se putea mai mult, se răsuci pe călcâie şi se duse la etajera de lângă televizor, unde începu să citească diversele titluri ale casetelor video de pe rafturi.

Julie ştia că fusese azvârlită ca o cârpă, dar mândria ei lezată se revolta la gândul de a se retrage pe furiş în dormitor ca un iepure rănit.

Refuzând cu îndărătnicie să verse o lacrimă sau să se arate intimidată, se duse la masă şi începu să îndrepte revistele. Ordinul lui rece o făcu să se ridice, cu o tresărire.

— Du-te la culcare! Ce ai, obsesii gospodăreşti sau ce?

Revistele îi alunecară din mâini, iar Julie îl privi încruntată, dar se supuse.

*

Chiar înainte de miezul nopţii, aşa cum Zack se şi aşteptase, fu reluat reportajul lui Brokaw, împreună cu un scurt material video pe care-l văzuse în timpul zilei. Imaginile îl prezentau pe Dominic Sandini cu mâinile la ceafă, în timp ce era percheziţionat, încătuşat şi urcat în maşina şerifului din Amarillo, la o oră după evadarea lui Zack, dar cuvintele crainicului îl făcură să se încrunte:

— Al doilea deţinut evadat, Dominic Sandini, în vârstă de treizeci de ani, a fost capturat şi luat în custodie, după ce a opus o uşoară rezistenţă. A fost transferat pentru interogatoriu la *Penitenciarul de Stat* din Amarillo, unde locuia în aceeaşi celulă cu Benedict, care e încă liber. Guvernatorul Wayne Hadley a declarat că Sandini e extrem de periculos.

Aplecându-se înainte, Zack privi atent ecranul şi fu uşurat să vadă că Dom nu părea să fi fost brutalizat de poliţiştii din Amarillo. Totuşi, lucrurile care se spuneau despre el nu aveau niciun sens. Mass-media şi Hadley ar fi trebuit să-l trateze pe Dom ca pe un erou – un deţinut de încredere care anunţase când un altul evadase. În ajun, când prezentatorii de ştiri îl numiseră „al doilea deţinut evadat”, Zack presupusese că pur şi simplu nu avuseseră încă timp să-l intervieveze pe Hadley şi să afle realitatea. Acum trecuse timp destul şi era clar că vorbiseră cu guvernatorul închisorii. Hadley, însă, spunea că Sandini era periculos. De ce naiba să facă asta? se întreba Zack, când ar fi trebuit să fie recunoscător că măcar unul dintre deţinuţii lui de încredere era onest şi cinstit.

Răspunsul care-i veni imediat în minte era insuportabil şi de neconceput: Hadley nu-l crezuse pe Dom. Nu, nu putea fi adevărat, pentru că Zack se asigurase că alibiul lui Dom era solid. Ceea ce nu mai lăsa decât o singură posibilitate: Hadley acceptase alibiul lui Dom, dar se înfuriase atât de mult din cauza evadării lui Zack, încât refuza să-i admită nevinovăţia. Zack nu se aşteptase la asta; presupusese că orgoliul enorm al lui Hadley avea să-l îndemne să-l laude pe Dom, mai ales când toată mass-media era concentrată asupra incidentului. Nicio clipă nu-şi imaginase că ticăloşia lui Hadley putea fi mai puternică decât amorul propriu sau raţiunea – dar, dacă aşa era, atunci metodele folosite de Hadley pentru a se răzbuna pe Dom puteau fi înfricoşător de brutale.

Prin închisoare circulau tot felul de povestiri sinistre despre bătăile, mortale unele, care avuseseră loc în infama sală de conferinţe a lui Hadley, cu ajutorul câtorva dintre gardienii lui favoriţi. Explicaţiile regulate ale lui Hadley cu privire la trupurile maltratate care ajungeau mai târziu la infirmerie sau la morgă erau întotdeauna aceleaşi: „leziuni rezultate de pe urma opririi deţinutului în timpul unei tentative de evadare”. Îngrijorarea lui Zack ajunse vecină cu panica la sfârşitul reportajului, când prezentatorul de ştiri local din Colorado adăugă:

— Avem o informaţie de ultimă oră despre evadarea din închisoare a cuplului Benedict şi Sandini. Potrivit unei declaraţii emise de guvernatorul *Penitenciarului de Stat* din Amarillo acum o oră, Dominic Sandini a încercat din nou să

evadeze, în timp ce era interogat despre complicitatea lui la evadarea lui Benedict. A atacat trei gardieni, înainte de a fi capturat din nou şi adus la ordine. A fost dus la infirmeria închisorii, unde e internat în stare critică. Încă nu se cunosc detalii suplimentare despre natura şi gravitatea vătămărilor pe care le-a suferit.

Zack încremeni de furie şi şoc şi-şi lăsă capul pe spate, inspirând adânc, într-o încercare de a-şi stăpâni voma.

Privi tavanul, înghiţind convulsiv, în timp ce-şi amintea zâmbetul optimist al lui Dominic şi glumele lui copilăreşti.

Prezentatorul de ştiri continua, dar Zack abia dacă-i conştientiza cuvintele:

— Zvonurile despre o revoltă a prizonierilor de la *Penitenciarul de Stat* din Amarillo au fost confirmate, iar guvernatorul Statului Texas, Ann Richards, se gândeşte să trimită trupele *Gărzii Naţionale*, dacă va fi necesar. Deţinuţii de la Amarillo, probabil profitând de mediatizarea evadării lui Zachary Benedict şi a lui Dominic Sandini, protestează la adresa cruzimilor nejustificate pe care le atribuie unor conducători şi angajaţi ai închisorii, la adresa supraaglomerării şi a alimentaţiei proaste.

Mult timp după încheierea emisiunii, Zack rămase pe loc, atât de chinuit şi disperat, încât nu avea energie să se ridice. Hotărârea de a evada şi a supravieţui, care-l ajutase să rămână cu mintea întreagă în ultimii cinci ani, începea să-l părăsească încet.

Avea impresia că moartea îl însoţise sau îl

urmărise dintotdeauna, şi dintr-odată se simţea prea obosit ca să mai fugă de ea. Mai întâi îi muriseră părinţii, apoi fratele, bunicul şi în sfârşit soţia. Dacă murea şi Sandini, numai el era de vină. Zack avea senzaţia că îl urmărea un blestem macabru care-i făcea să moară prematur pe toţi cei apropiaţi lui.

Cu toată disperarea, îşi dădea seama că asemenea gânduri erau periculoase, dezechilibrate, nebuneşti. Dar, în fond, simţea că însuşi contactul lui cu raţiunea devenea foarte, foarte fragil.

Capitolul 25

Ţinând în mână bocceluţa cu haine pe care tocmai le scosese din uscător, desculţă şi cu părul ud, Julie trecu prin livingul tăcut, intrând în camera unde petrecuse o noapte aproape nedormită. Era ora unsprezece dimineaţa şi, judecând după sunetul apei din baie, deducea că şi Zack se sculase târziu, iar acum făcea un duş.

Mijind ochii din cauza unei dureri de cap surde, îşi uscă părul, apoi şi-l pieptănă şi luă pe ea blugii şi puloverul pe care le îmbrăcase cu trei zile în urmă, la plecarea spre Amarillo. De-atunci păreau să fi trecut câteva săptămâni. Acum nimic nu mai era normal. Fusese luată ostatică de un evadat – faptă care pe orice femeie obişnuită şi civilizată ar fi făcut-o să-l urască şi să-l dispreţuiască pe cel ce o capturase.

Orice femeie morală şi respectabilă l-ar fi înfruntat pe Zachary Benedict la tot pasul,

încercând să-i zădărnicească planurile, să scape din ghearele lui şi să-l facă să fie prins iar şi trimis la închisoare, unde-i era locul. Aşa ar fi făcut o femeie cumsecade, decentă, cu frica lui Dumnezeu!

Dar Julie Mathison nu făcuse asta, îşi spunea ea, cu repulsie. În schimb, îl lăsase s-o sărute şi s-o atingă; mai rău, îi şi plăcuse. În noaptea trecută îşi spusese că nu voia decât să consoleze un om nefericit, că era doar generoasă, aşa cum fusese învăţată, dar ştia că era o minciună. Dacă Zachary Benedict ar fi fost un bătrân urât, nu s-ar fi aruncat în braţele lui, încercând să-i alunge nefericirea cu sărutări. Nici nu s-ar fi repezit aşa să-l creadă nevinovat! Adevărul era că-i crezuse declaraţiile ridicole de nevinovăţie pentru că voia să le creadă, şi îl „consolase" fiindcă se simţea, în mod dezgustător, atrasă de el. În loc să fugă şi să facă să fie capturat, la popasul acela rutier, se tăvălise prin zăpadă şi-l sărutase, ignorând posibilitatea foarte reală ca şoferul de camion, pe nume Pete, să nu fie rănit, dacă urma o luptă.

Realitatea era că, indiferent cât de cinstită, demnă şi civilizată părea Julie Mathison, în adâncul ei încă mai era Julie Smith, copilul străzii cu părinţi necunoscuţi. Pe-atunci, etica societăţii nu însemnase nimic pentru ea; era clar că nu însemna nici acum. Doamna Borowski, directoarea *Institutului de Adopţiuni Lasalle*, avusese dreptate tot timpul. Julie îşi trecu peria cu furie prin păr, în timp ce auzea în minte vocea acidă a femeii şi-i revedea faţa schimonosită de dezgust:

— Lupu-şi schimbă părul, dar năravul ba, şi tu

la fel, Julie Smith. Oi fi păcălind-o tu pe psihiatra aia fandosită, dar pe mine nu mă păcăleşti. Eşti soi rău, ca-n filmul acela pe care l-am văzut la televizor… N-o să se-aleagă nimic bun de tine, ţine minte ce-ţi spun… Din câine slănină nu se face, şi cine se-aseamănă, se-adună, de-asta te învârteşti cu jegoşii ăştia de copii ai străzii. Sunt la fel ca tine, buni de nimic… DE NIMIC.

Julie închise strâns ochii, încercând să-şi alunge amintirile chinuitoare şi să se concentreze asupra omului blând care o adoptase.

— Eşti o fată bună, Julie, îi şopti el în minte, ca de-atâtea ori de când venise în familia lui. O fată bună, minunată şi iubitoare. Vei ajunge o femeie de treabă, ai să-ţi alegi un om cumsecade, credincios, şi vei deveni o soţie şi o mamă minunată, la fel cum eşti şi acum, ca fiică.

Chinuită de amintirea încrederii lui deplasate, Julie îşi rezemă mâinile de scrin şi-şi lăsă capul în piept.

— Te înşeli… şopti ea cu voce întretăiată.

Acum îşi dădea seama de hidosul adevăr. N-o atrăgeau oamenii cumsecade şi credincioşi, oricât ar fi fost de chipeşi, ca Greg Howley. În schimb, o atrăgeau cei ca Zack Benedict, care o fascinase din momentul când îl văzuse, în parcarea restaurantului. Revoltătorul adevăr era că în noaptea trecută voise să se culce cu el, iar Zack îşi dăduse seama.

„Cine se-aseamănă se-adună”.

Ştia că acesta era adevăratul motiv pentru care fusese furios şi dezgustat când Julie oprise jocul drăgăstos cu el, de când începuse s-o sărute

şi s-o atingă.

Lupu-şi schimbă părul, dar năravul ba. Doamna Borowski avusese dreptate tot timpul. Dar, îşi aminti ea dintr-odată, reverendul Mathison contrazisese cu convingere o asemenea idee.

Când ea îi repetase proverbul, o scuturase uşor de umeri, răspunzând:

— Animalele nu se pot schimba, dar oamenii da, Juliei. De-asta ne-a dat Dumnezeu minte şi voinţă. Dacă vrei să ajungi o fată bună, nu trebuie decât să fii aşa. Hotărăşte-te şi fă-o – atâta tot!

Hotărăşte-te, Julie…

Încet, Julie ridică faţa şi se privi în oglindă, simţind cum în suflet îi creştea o forţă nouă. Încă nu făcuse niciun lucru care să fie totalmente de neiertat.

Încă nu.

Şi, înainte de a face ceva prin care s-ar fi trădat inexorabil pe sine şi educaţia pe care o primise, avea să scape din ghearele lui Zachary Benedict! Chiar azi. Avea să fugă, înainte ca voinţa ei slabă şi fibra morală fragilă să cedeze în faţa atracţiei lui periculoase. Dacă rămânea cu el, i-ar fi devenit complice, iar atunci urma să decadă mai prejos de orice reabilitare socială şi morală. Cu o fervoare aproape isterică, jură să scape de el chiar în aceeaşi zi.

Ducându-se la fereastra dormitorului, trase draperiile şi privi afară. Era o dimineaţă cenuşie şi ameninţătoare. Pe cer se îngrămădeau nori grei de zăpadă, iar vântul urla prin brazi, zguduind geamurile. În timp ce stătea acolo, refăcând în minte drumul pe care veniseră, primii fulgi de

zăpadă plutiră prin dreptul ferestrei, făcând-o să se strâmbe. În ultimele două zile văzuse destulă zăpadă ca să-i ajungă pentru o viaţă de om! La douăzeci de metri distanţă, dincolo de terasa de lemn din jurul casei, cineva fixase un termometru exterior rotund şi mare, pe trunchiul unui brad de la marginea pădurii; arăta că temperatura era apropiată de punctul de îngheţ.

Julie ridică dintr-odată capul, surprinsă de sunetul unui aparat de radio. Omul care îi crease atâtea probleme venise în living, probabil aşteptând ştirile.

Întorcându-se de la fereastră, Julie se îndreptă spre debaraua mare, sperând să ia „cu împrumut” nişte haine mai călduroase. Peste câteva clipe, scoase un mic strigăt de satisfacţie.

Văzuse în fundul debaralei două salopete matlasate impermeabile, pentru adulţi. Ambele erau bleumarin, tivite cu roşu şi alb, dar una arăta mai mică şi, când şi-o puse în faţă, îşi dădu seama că-i venea bine. Cu ea pe braţ, începu să caute prin sertarele scrinului.

Se chinui să-şi încheie blugii peste nişte indispensabili groşi, iar după ce reuşi să le tragă fermoarul, jeanşii o strângeau atât de tare, încât nici nu-şi putea îndoi genunchii, dar abia dacă observa. Se gândea doar la un mod de a adormi vigilenţa lui Zachary Benedict timp suficient ca să scape şi, dacă trebuia să meargă pe jos, să-l determine cumva să nu pornească după ea înainte de a câştiga cât mai multă distanţă. Din acest motiv, amână să-şi ia salopeta pe ea.

I se părea mai înţelept să-i dea de crezut că

ieşea doar câteva minute, ca să ia aer.

Cu o expresie politicoasă şi impersonală, Julie îşi trase poalele puloverului şi canadienei peste şolduri, sperând să nu se observe cum îi arătau – şi i se mişcau – picioarele (ca doi cârnaţi umflaţi şi ţepeni), apoi deschise uşa şi ieşi în living.

Zack se uita la ninsoarea de afară, stând în picioare lângă fereastră, cu mâinile în buzunare.

— Scuză-mă, spuse ea, vorbind tare pentru a se face auzită peste sunetul radioului.

Zack se întoarse, cu ochii îngustându-i-se la vederea îmbrăcăminţii ei groase.

— Unde vrei să te duci?

— Ai spus că am casa la dispoziţie, replică Julie, pe un ton la fel de răspicat. Dacă stau închisă înăuntru, simt că-nnebunesc. Vreau să iau puţin aer.

— E ger afară.

Dându-şi seama că era gata s-o refuze, Julie trecu imediat la o atitudine calmă şi logică.

— După cum ai spus, aş muri de frig dacă aş încerca să fug pe jos. N-am nevoie decât de aer şi puţină mişcare. Vreau doar să explorez curtea şi…

Ezită, apoi îi veni inspiraţia şi continuă cu un entuziasm copilăresc:

— … şi vreau să fac un om de zăpadă! Te rog, nu mă opri, n-am mai văzut atâta zăpadă de când eram mică, şi m-am mutat în Texas.

Zack nu era impresionat şi nici prietenos.

— Cum vrei, dar nu te îndepărta, ca să te pot vedea pe fereastră.

— Am înţeles, domnule gardian! răspunse răstit Julie. Dar pot să mă îndepărtez din când în

când, doar atât cât să adun crengi şi de ce mai am nevoie?

În loc să-i răspundă, Zack ridică doar din sprâncene, privind-o tăcut.

Julie preferă să-i ia tăcerea drept încuviinţare.

— Obişnuiam să le pun oamenilor de zăpadă morcovi în loc de nas, îi spuse ea, adăugând cu un mic zâmbet: am să caut în frigider, să văd ce avem.

Frigiderul se afla lângă un sertar care, observase în seara trecută, conţinea mai multe chei de diverse forme. Cu mâna stângă deschise frigiderul, iar cu dreapta trase fără zgomot sertarul, dibuind cu degetele după chei.

— Nu sunt morcovi, anunţă ea peste umăr, cu un zâmbet artificial, apoi aruncă o privire scurtă în sertar. Văzu o cheie şi o luă, dar ştia că fuseseră mai multe. Apoi le văzu – încă trei chei, sub nişte spatule şi linguri de gătit. Cu ochii spre frigider, reuşi să mai ia una, dar pe celelalte două nu reuşi să le apuce, pe nevăzute. Îl auzi pe Zack mişcându-se şi, când ridică privirea, îl văzu venind spre ea. Îşi scoase mâna din sertar şi o închise, cu cele două chei strânse în palmă, apoi îl întrebă, cu vocea tremurându-i de nervozitate:

— Ce vrei...?

— Ceva de mâncare, de ce?

— Mă întrebam doar.

Trecu pe lângă el, în timp ce Zack ocolea tejgheaua.

— Serveşte-te.

Zack se opri, urmărind-o cu privirea cum mergea repede spre debara.

— Ce-i cu picioarele tale?

Juliei i se uscă gura.

— Nimic. Vreau să spun... am găsit nişte indispensabili într-un sertar şi mi i-am luat pe sub blugi, ca să-mi fie mai cald cât stau afară.

— Rămâi aproape de casă, o preveni el. Să nu mă faci să vin după tine.

— O să am grijă, minţi ea, deschizând uşa debaralei din hol, unde văzuse nişte mănuşi şi fesuri de schi. Ce zici să folosesc pentru ochi şi nas? întrebă, în speranţa de a-i alunga suspiciunile.

— Nu ştiu şi, sincer să fiu, puţin îmi pasă.

Cu o expresie de entuziasm prefăcut, Julie îl privi peste umăr, în timp ce căuta printre încălţările din debara.

— Oamenii de zăpadă sunt foarte importanţi în arta anumitor culturi, îl informă ea, imitând involuntar tonul cu care li se adresa elevilor din clasa a treia. Ştiai?

— Nu.

— Au nevoie de multă gândire prealabilă, adăugă Julie cu ingenuitate.

În loc să-i răspundă, Zack o mai privi un moment, într-o tăcere speculativă, apoi se întoarse cu spatele şi intră în bucătărie.

Julie ar fi abandonat orice altă încercare de a conversa cu el, dar tocmai găsise o scuză de a dispărea mai des şi o folosi imediat, inventând din mers.

— Vreau să zic, în culturile unde construcţiile din zăpadă şi gheaţă sunt considerate forme de artă, un om de zăpadă înseamnă mai mult decât trei bulgări unul peste altul. Construieşti în jurul

omului de zăpadă o scenă întreagă, folosind crengi, fructe de pădure şi pietre, spuse ea, scoţând două mănuşi impermeabile de schi din fundul debaralei. Nu-i aşa că-i interesant?

— Fascinant, mormăi Zack, în timp ce lua un cuţit din sertar şi deschidea un dulap.

— Nu pari foarte fascinat, se plânse Julie, hotărâtă să-l determine să-i spună să se ducă odată afară şi să-l lase în pace. Vreau să zic, ai putea încerca, măcar, să te concentrezi asupra proiectului. Ai putea să participi şi tu. Gândeşte-te ce satisfacţie vei simţi când scena cu omul de zăpadă…

Zack trânti uşa dulapului, cu un zgomot care-o făcu pe Julie să tresară. Privirea i se opri pe cuţitul din mâna lui.

— Julie, o preveni el, taci dracului din gură!

Schimbarea lui bruscă de dispoziţie ar fi trebuit să fie de ajuns pentru a-i aminti că Zachary Benedict era un adversar periculos de imprevizibil, iar cuţitul lucindu-i în mână şi sclipirea ameninţătoare din ochi îl făceau să arate absolut capabil de a comite o crimă cu sânge rece.

Zack o văzu albindu-se la faţă, văzu cum se uita la cuţit şi înţelese ce-şi spunea. Furia îi dădu în clocot.

— Exact, mârâi el. Sunt un deţinut condamnat pentru crimă.

— D-dar ai spus că n-ai făcut-o tu… îi aminti Julie, încercând fără succes să pară calmă şi convinsă.

— Aşa am spus, replică el ironic, cu un glas suav care-i trimitea fiori pe şira spinării, dar tu ştii

mai bine, nu, Julie?

Înghiţind în sec, convulsiv, Julie porni de-a-ndărătelea prin antreu.

— Pot să ies?

Fără a-i aştepta răspunsul, apucă pe orbecăite clanţa şi deschise uşa. În casă, Zack rămase nemişcat, străduindu-se să se calmeze şi să-şi alunge din minte oroarea pe care i-o văzuse pe faţă. Îşi spunea că, indiferent ce credea Julie, sau cât de adorabilă arătase în timp ce turuia despre oamenii de zăpadă, în comparaţie cu ea el se simţea inuman şi murdar. Peste câteva minute începură actualităţile, iar dispoziţia i se îmbunătăţi considerabil: conform prezentatorului, starea lui Sandini nu se ameliorase, dar nici nu se agravase. Zack mută pe alte posturi şi în cele din urmă găsi un canal numai de ştiri. Tocmai pornise înapoi spre living, când crainicul anunţă că un reprezentant al oficialităţilor canadiene presupunea că Zachary Benedict trecuse graniţa în Canada, pe la Windsor, cu două zile în urmă, la volanul unui sedan negru închiriat.

Capitolul 26

— La naiba! înjură încet Julie în timp ce cobora din Blazerul parcat în spatele casei. În cei cincisprezece ani de când primise prima şi singura lecţie de scurtcircuitat motorul unei maşini, sistemele de cablare se schimbaseră, sau nu fusese ea o elevă prea atentă, pentru că habar n-avea care dintre firele pe care le scosese de sub bord erau cele potrivite.

Tremurând convulsiv, strânse crengile de brad pe care le adunase şi alergă într-o parte a casei. Până acum, făcuse trei drumuri în afara vederii lui Zack, tot mai lungi ca durată, întorcându-se cu crengi după ce încerca să pornească Blazerul.

Ridicându-şi braţele, îşi trase peste urechile îngheţate fesul de schi pe care-l luase din debara, apoi începu să rostogolească primul bulgăre al omului de zăpadă.

— Trebuie să fie o cale de a scăpa de-aici! murmură ea cu voce tare, în timp ce împingea bulgărele spre grămada de crengi.

În spatele casei era un garaj închis cu lacăt. Una dintre cheile din buzunarul ei părea să se potrivească, dar posibilitatea ca proprietarul casei să fi lăsat acolo o maşină nu-i ridica prea mult moralul. Presupunând că găsea cheile maşinii şi reuşea s-o pornească, tot nu rezolva mare lucru: Blazerul bloca ieşirea din garaj.

Astfel, îi mai rămânea doar o singură soluţie: chiar şi fără a fi văzut interiorul garajului, bănuia ce avea să găsească înăuntru.

Schiuri.

În debara erau clăpari, dar în casă nu văzuse nicio pereche de schiuri, ceea ce însemna că probabil erau în garaj. Nu schiase în viaţa ei.

Era dispusă să încerce. Şi-n plus, ori de câte ori văzuse oameni schiind, în filme sau la televizor, nu i se păruse prea greu. Până şi copiii puteau să schieze, însemna că putea şi ea, cu siguranţă.

Şi Zachary Benedict, îşi aminti Julie cu un fior de teamă. Îl văzuse schiind într-un film poliţist turnat în Elveţia. Păruse un schior expert, dar era

posibil ca secvenţele grele să fi fost filmate cu un cascador.

Mormăind în timp ce rostogolea prin zăpadă bulgărele tot mai greu şi mai mare, Julie îl aduse la locul dorit. Terminând prima treime a omului de zăpadă, răspândi în jur crengile de brad, ca şi cum ar fi avut în minte un anumit plan, apoi se opri, contemplându-şi opera. Cu coada ochiului, aruncă o privire piezişă spre fereastră şi văzu că Zack era tot acolo, nemişcat ca o santinelă de piatră. Sosise timpul, hotărî ea cu un tremur nervos, să arunce o privire în garaj. Cu mâinile înmănuşate mişcându-i-se greu din cauza încordării şi a frigului, Julie încercă fără succes să potrivească în lacăt prima cheie. Ţinându-şi respiraţia, o introduse pe a doua, iar lacătul se desfăcu în două. Cu o privire peste umăr, spre uşa din spatele casei, se asigură că Zack nu ieşise, apoi păşi peste troianul din prag şi intră în garaj, închizând uşa în urma ei.

Înăuntru era întuneric beznă, dar, după ce se împiedică de o lopată şi se ciocni de un obiect neidentificat cu cauciucuri enorme, găsi în sfârşit un comutator pe perete şi-l apăsă. Lumina explodă dintr-un şir de lămpi instalate în tavan. Orbită un moment, Julie clipi din ochi, apoi se uită în jur, cu inima bătându-i de nerăbdare şi teamă. Schiurile! Câteva perechi de schiuri şi beţe erau rezemate de un rastel, în faţa peretelui din fund. La stânga se afla un tractor enorm, cu un plug uriaş pentru înlăturarea zăpezii. Chiar dacă ar fi reuşit să dea la o parte Blazerul şi să pornească pe drum cu tractorul, acesta ar fi făcut destul zgomot ca să-l alerteze pe omul din casă. Mai mult, ar fi mers atât

de încet, încât Zack ar fi putut s-o smulgă din cabină fără ca măcar s-o ia la fugă.

Cealaltă jumătate a garajului era plină cu echipamente ale tractorului, pneuri pentru zăpadă, lăzi şi alte obiecte acoperite cu o prelată neagră.

Trebuia să încerce să coboare muntele pe schiuri; dacă nu murea de frig, probabil avea să-şi rupă gâtul. Şi oricum trebuia să aştepte până a doua zi cel mai devreme, căci vântul se înteţea şi începea să ningă viscolit. Mai mult din curiozitate decât cu speranţă, Julie ridică un colţ al prelatei şi se uită dedesubt, apoi o aruncă într-o parte, cu un strigăt de bucurie. Sub acoperitoare se aflau două scutere de zăpadă bleumarin, cu căştile puse pe şei.

Cu degete tremurătoare, încercă să introducă a doua cheie în contactul celui a mai apropiat scuter. Cheia intră şi se răsuci. Se potrivea! Mergea! Însufleţită şi nerăbdătoare, alergă afară din garaj şi închise cu grijă uşa laterală în urma ei.

În mai puţin de o jumătate de oră avea să-şi înceapă drumul spre libertate. Nu mai folosise niciodată un scuter de zăpadă, dar nu se îndoia că putea să se descurce mult mai uşor decât cu schiurile şi beţele. Hotărâtă să-şi continue jocul care dăduse rezultate atât de bune, Julie mai adună câteva crengi de brad şi alergă spre omul de zăpadă, aruncându-le în jur. Zachary Benedict era tot la fereastră, privind-o. Nu-i mai rămăsese decât să-şi schimbe hainele şi să ia cheia celuilalt scuter, ca să n-o poată urmări după ce-şi dădea seama că fugise.

Din casă, Zack o privi cum îşi trăgea căciula

peste urechi şi pornea iar să caute cele necesare pentru „scena” pe care o amenaja afară. Furia îi trecuse, cu ajutorul veştii că starea lui Sandini nu se înrăutăţise şi, în mai mică măsură, al amuzamentului pe care-l simţea văzând-o pe Julie cum se lupta cu bulgărele acela enorm de zăpadă. Niciodată nu mai cunoscuse o femeie în toată firea căreia să-i placă o activitate atât de simplă şi inocentă ca aceea de a se juca în zăpadă.

Era o enigmă totală pentru el. Inteligentă şi ingenuă, focoasă şi plină de compasiune, pătimaşă şi capricioasă – o sumedenie de contraste, toate enorm de atrăgătoare. Dar cel mai mult îl intriga cinstea ei neafectată. La început, fusese convins că-şi imagina aura aceea de inocenţă puritană, dar în noaptea trecută descoperise că Julie Mathison aproape nu ştia să sărute! Şi îl făcea să se întrebe ce fel de pămpălăi locuiau în Keaton, Texas. Şi ce nesimţit împiedicat mai era şi acel semilogodnic al ei care n-o învăţase jocurile dragostei? Dacă n-ar fi ştiut că era imposibil în epoca şi zilele noastre, ar fi fost aproape convins că încă mai era fecioară.

Îşi dădu seama încotro îi porniseră gândurile şi murmură un blestem mut, apoi se întoarse surprins când o auzi intrând pe uşa din spate.

— Am... am nevoie de nişte haine pentru omul de zăpadă, spuse ea, cu un zâmbet strălucitor.

— De ce nu aştepţi până mâine ca să-l termini? replică Zack, făcând să-i piară zâmbetul de pe buze.

— Dar mă... mă distrez atât de bine! protestă deznădăjduită Julie. Ce plăcere poate să-ţi facă să mă opreşti de la un lucru cu care-mi ocup timpul?

— Nu-s un căpcăun! se răsti Zack, iritat de frica şi neîncrederea din ochii ei.

— Atunci, lasă-mă să-mi termin… proiectul.

— Bine, oftă el nervos, bine…

Zâmbetul reapăru pe buzele Juliei, luminându-i toată faţa.

— Îţi mulţumesc.

Căldura acelui zâmbet radios îl făcu pe Zack să se topească.

— Pentru puţin, spuse el, cu o blândeţe în glas care-l ducea la exasperare.

La radioul din bucătărie, prezentatorul anunţă că aveau veşti proaspete despre evadarea lui Benedict şi Sandini, care urmau să fie transmise după pauza pentru publicitate. Încercând să-şi ascundă reacţia, Zack dădu scurt din cap, semn că Julie putea să plece, o privi cum se repezea în dormitor, apoi intră în bucătărie şi dădu volumul mai tare.

Tocmai îşi turna o cafea, când brusc comentatorul spuse:

— Acum zece minute, o sursă de la infirmeria Penitenciarului de Stat din Amarillo a telefonat la N.B.C. News, fără să se identifice, cu informaţia că Dominic Carlo Sandini, care a încercat să evadeze acum două zile împreună cu colegul său de celulă, Zachary Benedict, a decedat azi dimineaţă la orele 11:15, în timp ce era transportat cu ambulanţa la *St. Mark's Hospital.* Sandini, care era un nepot al lui Enrico Sandini, un personaj cunoscut al lumii interlope, a murit în urma leziunilor suferite când a atacat doi gardieni, ieri în timpul celei de-a doua tentative de evadare…

Julie, care tocmai ieşea din dormitor cu hainele de schi ascunse la spate, auzi cuvintele prezentatorului, urmate de un muget de furie al lui Zack şi o explozie de cioburi, când acesta trânti cana cu cafea pe pardoseala de gresie a bucătăriei.

Încremeni, paralizată de teamă, în timp ce Zachary Benedict azvârlea de pereţi şi pe jos tot ce-i cădea sub mână, răcnind obscenităţi violente şi ameninţări turbate. Prăjitorul de pâine se sfărâmă pe duşumea, urmat de mixer şi de cafetieră, apoi Zack mătură de pe bufet farfuriile, ceştile şi carafele de sticlă, făcându-le ţăndări peste aparatele distruse.

Încă mai blestema când bufetul rămase liber, după care, la fel de repede pe cât izbucnise, explozia de furie dementă păru să se sfârşească brusc. Cu mânia şi puterile secătuite, îşi rezemă palmele de marginea bufetului. Capul îi căzu în piept şi închise ochii.

Revenindu-şi din spaimă, Julie renunţă la planul de a scoate cheia scuterului din sertar şi se strecură pe hol, cu spatele lipit de perete. În timp ce deschidea uşa, tăcerea sinistră din bucătărie fu sfâşiată de geamătul lui torturat:

— Dom… Iartă-mă, Dom… Iartă-mă!

Capitolul 27

Înfricoşătoarea scenă la care asistase se relua iar şi iar prin mintea Juliei, în timp ce alerga prin zăpadă şi viscol spre garaj şi intra împleticindu-se pe uşa laterală. Cu mâinile tremurându-i de grabă,

luă pe ea salopeta, îşi puse mănuşile şi casca, apoi începu să tragă scuterul spre uşă. Afară, îşi aruncă un picior peste şa, îşi încheie sub bărbie bareta căştii şi răsuci cheia. Motorul se trezi la viaţă făcând mult mai puţin zgomot decât se aşteptase şi, peste câteva momente, zbura peste zăpadă spre pădurea din partea cealaltă a curţii, chinuindu-se să-şi ţină echilibrul şi rugându-se ca zgomotul scuterului să nu se audă până în casă. Tremurând de emoţie şi teamă, Julie porni în zig-zag printre copaci, străduindu-se să controleze ghidonul şi evitând crengile brazilor şi bolovanii din zăpadă. Trecură cinci minute, apoi zece, iar sentimentul de succes şi libertate îi dădea curaj, dar bucuria îi fu pe neaşteptate înăbuşită de amintirea durerii de pe chipul omului pe care-l lăsase în urmă. Îi trecu prin minte că părea anormal, ba chiar imposibil, ca un ucigaş cu sânge rece să sufere aşa din cauza morţii colegului său de celulă. Se uită peste umăr, ca să se asigure că n-o urmărea, iar în clipa următoare scoase un strigăt alarmat, când fu cât pe ce să lovească un copac. Coti nebuneşte ca să-l evite, iar scuterul se clătină, gata să se răstoarne.

*

Ridicându-se, Zack privi agitat în jur, la aparatele şi vasele sparte de pe duşumeaua bucătăriei.

— Rahat! mormăi el cu glas surd, luând carafa cu brandy. Îşi turnă într-un pahar şi şi-l aruncă pe gât, încercând să-şi înăbuşe durerea din piept. Tot

auzea glasul vesel al lui Dom, în timp ce citea ultima scrisoare de la mama lui:

— Hei, Zack, Gina se mărită! Tare rău îmi pare că voi lipsi de la nuntă!

Îşi amintea şi alte lucruri, ca sfaturile şi cunoştinţele neortodoxe ale lui Sandini.

— Dacă vrei un paşaport fals, Zack, nu te duci la cine ştie ce Rubin Schwartz sau cum îi cheamă, tot felul de tipi de care n-a auzit nimeni. Vii la mine, iar eu îţi fac legătura cu Wally Nevăstuica. E cel mai bun falsificator de fotografii din ţară. Tre' să-ncepi să mă laşi să te ajut, Zack…

Zack îl lăsase să-l ajute, iar acum, din cauza asta, Dom era mort.

— Auzi, Zack, nu vrei nişte salam de la mama. Am o mulţime de Rolaids…

Privind orbeşte spre omul de zăpadă început de Julie, în timp ce-şi bea brandy-ul, Zack aproape că simţea prezenţa veselă a lui Dom lângă el. Cele mai mici prostioare îi făcuseră o plăcere enormă. Probabil că şi el ar fi ieşit cu Julie, să construiască omul de zăpadă…

Încremeni, cu paharul oprit la jumătatea distanţei spre gură şi privirea afară. Julie!

— Julie! strigă el, pornind spre uşa din spate şi deschizând-o smucit.

O rafală de zăpadă îl izbi în faţă şi fu nevoit să împingă uşa cu umărul, împotriva vântului.

— Julie, treci în casă până nu-ţi îngheaţă…

Vântul îi aruncă vorbele înapoi în faţă, dar Zack nu observă. Privirea i se oprise asupra urmelor de paşi care erau deja acoperite de zăpadă şi o luă la fugă pe lângă ele, spre garajul din spatele casei.

— Julie! strigă el cu glas tunător, deschizând uşa laterală a garajului. Ce naiba faci aici…?

Se opri brusc, nevenindu-i să creadă, când văzu scuterul de zăpadă care ieşea de sub prelată. Întoarse capul spre uşă, de unde pornea o pereche de urme, îndreptându-se către pădure.

Cu câteva clipe în urmă ar fi fost gata să jure că nu se putea simţi mai furios şi mai distrus, dar explozia de mânie şi teamă din acel moment eclipsă până şi efectul morţii lui Dom.

*

Frig. La câteva minute după ce ieşise din pădure, pornind pe drumul abrupt pe unde veniseră cu Blazerul, Julie începu să simtă un frig tăios, până la oase, aproape insuportabil. Stropi de gheaţă i se agăţau la colţurile ochilor; zăpada o lovea în faţă, orbind-o; buzele, braţele şi picioarele începeau să-i amorţească. Singura care nu-i amorţea era frica, teama că Zack avea s-o ajungă din urmă – şi o teamă nouă, aceea că dacă n-o ajungea, cu siguranţă avea să moară în zăpadă, pierdută în viscol, îngropată în troiene.

Departe, jos, printre crengile copacilor care goneau pe lângă ea, zări o porţiune din şoseaua statală care ocolea muntele.

Dar până pornea într-acolo, trebuia să treacă podul peste râul acela a tumultuos. Încercă să-şi amintească unde era podul. Avea impresia că ar fi trebuit să fie după următoarea cotitură a drumului, dar îi era greu să se orienteze când din „drum” nu mai rămăsese decât o cărare îngustă printre

nămeţi.

Îi trecu prin minte că ar fi trebuit să oprească scuterul şi să facă mişcare pentru a se încălzi, dar se temea să piardă timpul cu asta. Aruncă o privire înapoi peste umăr şi-şi înăbuşi un ţipăt. La o distanţă apreciabilă în urma ei, al doilea scuter tocmai se repezea afară din pădure, spre drum, cu călăreţul aplecat peste ghidon – ca un spectru ameninţător, ocolind copacii şi bolovanii fără niciun efort.

Cuprinsă de spaimă şi furie, Julie se uită în jur după un loc unde să se ascundă pentru a-l lăsa s-o depăşească. În faţă, dincolo de următoarea cotitură, zări un platou îngust, dar drumul până acolo era mărginit cu bolovani, pentru ca maşinile să nu cadă peste margine. Fără a avea timp să se gândească la alt plan, Julie trecu printre două pietroaie uriaşe, apoi apăsă pe frâne când scuterul sări peste margine.

Platoul era mult mai îngust decât păruse, iar scuterul zbură câteva clipe spre vârfurile câtorva brazi deşi, după care plonjă ca o rachetă scăpată de sub control, îndreptându-se direct către un pâlc de copaci prin spatele cărora curgea râul. Ţipând, Julie simţi cum forţa gravitaţiei smulgea scuterul de sub ea chiar când crengile unui brad i se ridicară în faţă, parcă pentru a o îmbrăţişa. Scuterul se repezi în josul malului, rostogolindu-se şi alunecând pe gheaţa de la marginea apei, după care se opri răsturnat pe-o parte, cu ghidonul deasupra torentului şi tălpicile agăţate în rămurişul unui arin parţial scufundat.

Ameţită şi dezorientată, Julie rămase sub

bradul care-i oprise căderea, privind celălalt scuter care sărea peste marginea taluzului. Pe urmele ei... Făcând un efort să se mişte, se răsuci, se ridică în genunchi şi se târî lângă copac. Tălpicile scuterului străluciră prin aer pe lângă ascunzătoarea ei. Zack îi zărise scuterul răsturnat pe gheaţă, care începea să fie luat de ape, şi se îndreptă într-acolo.

Julie îl văzu sărind din şa înainte ca scuterul lui să se oprească, luând-o la fugă spre râu.

— Julie! începu el să strige – şi, spre totala ei stupoare, porni pe gheaţa subţire. Presupuse că nu voia decât să ia înapoi scuterul, iar privirea i se îndreptă spre cel pe care-l lăsase el în urmă. Era mult mai aproape de ea; ar fi putut ajunge la el înaintea lui. Fără să-l scape din ochi, se târî de sub copac şi porni pe furiş înainte.

— Julie! Răspunde-mi, pentru numele lui Dumnezeu, striga Zack, scoţându-şi canadiana.

În jurul lui, gheaţa începea să se crape, iar scuterul Juliei se înclină, căzu în valuri şi dispăru. În loc de a încerca să se retragă pe mal, Zack se agăţă de crengile arinului prăbuşit. Fără să-i vină a crede, Julie îl văzu coborând în apa rece ca gheaţa.

Umerii îi dispărură, apoi şi capul, iar Julie se repezi să se ascundă sub copacul următor. Zack ieşi la suprafaţă ca să respire, o strigă iar, apoi se scufundă din nou, în timp ce Julie alerga spre ultimul brad. La nici trei metri distanţă de scuterul care i-ar fi adus salvarea, se opri, cu privirea aţintită spre locul unde dispăruse Zack. Deodată, capul şi umerii lui apărură iar, lângă trunchiul scufundat, iar din pieptul Juliei scăpă un suspin de

uşurare, când îl văzu săltându-se pe marginea gheţii.

Uimită de voinţa şi puterea lui, îl văzu cum mergea împleticit spre canadiana pe care şi-o aruncase. În loc s-o ia pe el, se prăbuşi alături, lângă un bolovan acoperit cu zăpadă.

Conflictul interior dintre raţiunea şi sentimentele Juliei lua proporţii furtunoase. Zack nu se înecase; pentru moment, era în siguranţă; dacă pleca, trebuia s-o facă acum, înainte ca el s-o vadă.

Paralizată de nehotărâre, îl privi cum lua canadiana în mână. Momentul de uşurare prostească pe care-l avu la gândul că avea să se îmbrace fu înlocuit de oroare, când Zack făcu tocmai contrariul: aruncă scurta într-o parte şi începu să-şi descheie cămaşa, apoi se rezemă cu capul de bolovan şi închise ochii. Ninsoarea se învolbura în jurul lui, iar Julie înţelese treptat că nici măcar nu mai încerca să ajungă înapoi în casă. Evident, credea că se înecase încercând să scape de el şi se autocondamnase la moarte, ca pedeapsă.

— Spune-mi că mă crezi nevinovat! îi ordonase el în seara trecută – şi, în acel moment, Julie ştiu fără nicio umbră de îndoială că omul care voia să moară pentru că-i cauzase propria ei „moarte” nu putea fi altfel decât nevinovat.

Fără să-şi dea seama că plângea, nici că o luase la fugă, coborî în tăcere panta. Când ajunse destul de aproape ca să-i vadă chipul, nu lipsi mult ca remuşcarea şi tandreţea s-o doboare în genunchi.

Uitând de frig, luă canadiana şi i-o întinse. Încercând să-şi înghită nodul din gât, şopti chinuit:

— Ai câştigat. Hai să ne întoarcem acasă.

Când Zack nu-i răspunse, Julie se lăsă în genunchi şi căută să-i introducă braţul inert prin mâneca hainei.

— Zack, trezeşte-te! se tângui ea.

Cu umerii scuturându-i-se de suspine înecate, îl cuprinse în braţe, strângându-i capul la piept, încercând să-i transmită o parte din căldura trupului ei, legănându-l.

— Te rog…! bâiguia ea, la un pas de isterie. Te rog, ridică-te. Nu pot să te duc în braţe. Trebuie să mă ajuţi, Zack, te rog. Mai ştii când ai zis că vrei ca măcar cineva să creadă că eşti nevinovat? Atunci nu te-am crezut, dar acum te cred, îţi jur. Ştiu că n-ai omorât pe nimeni. Cred tot ce mi-ai spus. Ridică-te! Te rog, te rog, ridică-te!

Părea să devină tot mai greu, ca şi cum şi-ar fi pierdut complet cunoştinţa, iar Julie intră în panică.

— Zack, să nu adormi! strigă ea.

Apucându-l de încheietura mâinii, începu să-i împingă braţul în mânecă, în timp ce încerca să-i ofere orice ca să-l trezească.

— O să ne ducem acasă. O să ne culcăm împreună. Şi aseară am vrut, Zack, dar mi-a fost frică. Ajută-mă să te duc acasă, Zack, îl imploră ea, în timp ce-i trăgea şi cealaltă mânecă şi se chinuia să-i încheie fermoarul. O să facem dragoste în faţa focului. O să-ţi placă, nu-i aşa?

După ce-l îmbrăcă din nou cu canadiana, se ridică, îl apucă de mâini şi trase din răsputeri, dar picioarele îi alunecară şi căzu iar lângă el.

Ridicându-se din nou, alergă la scuterul lui şi-l aduse mai aproape. Îl scutură, iar când nu reuşi nici de astă dată să-l trezească, închise ochii ca să-şi adune curajul, apoi îşi roti braţul într-un arc larg şi-l lovi cu putere peste faţă.

Ochii lui Zack se deschiseră, apoi se închiseră la loc. Fără să ia în seamă junghiul de durere care-i străbătuse braţul, Julie îl trase de încheieturile mâinilor.

— Nu pot găsi drumul spre casă fără tine, minţi ea, smucindu-i mâinile. Dacă nu mă ajuţi să mă întorc, am să mor aici, singură cu tine. Asta vrei? Zack, te rog, ajută-mă! strigă ea. Nu mă lăsa să mor!

Trecu o secundă până să-şi dea seama că nu mai era la fel de inert ca înainte.

— Aşa, gâfâi ea. Ridică-te. Ajută-mă să mă duc acasă, ca să mă încălzesc.

Mişcările lui erau îngrozitor de greoaie şi, când deschise ochii, privirea îi rămase tulbure – dar acum încerca instinctiv s-o ajute. După câteva încercări, Julie reuşi să-l salte pe picioare, apoi îi petrecu braţul peste umerii ei şi-l urcă pe scuter, unde Zack se cocoşă peste ghidon.

— Încearcă să-ţi ţii echilibrul, insistă Julie, rezemându-l cu braţele şi trecând în spatele lui.

Aruncă o privire spre cărarea abruptă pe unde coborâseră, îşi dădu seama că le-ar fi fost imposibil să urce înapoi pe acolo, şi se hotărî s-o ia pe malul râului până la pod. Uitând cât se temuse de puterea scuterului nefamiliar, se aplecă peste el, ca să-l apere de vânt, şi porni aparatul peste zăpadă.

— Zack, îi spuse ea la ureche pentru a-l ajuta să rămână conştient, încă mai tremuri. E bine dacă tremuri. Înseamnă că temperatura trupului nu ţi-a scăzut până la limita periculoasă. Am citit asta undeva.

Trecură de cotitură, iar Julie îndreptă scuterul spre singura cărare pe unde părea să poată urca.

Capitolul 28

Zack se prăbuşi de două ori în antreu, înainte ca Julie să-l ducă în dormitor, unde ştia sigur că şemineul era plin cu lemne gata să fie aprinse. Hainele lui erau ţepene şi pline de gheaţă, şi începu să i le smulgă de pe trup. În timp ce-i scotea pantalonii, Zack vorbi pentru prima oară de când îl salvase.

— Duş… bâigui el slab. Un duş… fierbinte…

— Nu, replică ea, în timp ce începea să-i scoată lenjeria îngheţată. Încă nu. Oamenii care suferă de hipotermie trebuie să fie încălziţi treptat. Am învăţat asta la cursul de prim ajutor, în colegiu.

Îi trase chiloţii în josul picioarelor musculoase şi-şi simţi obrajii înroşindu-se fierbinte. Magnificul trup bărbătesc întins în faţa ei arăta ca un afiş central din „P*laygirl*” pe care-l văzuse odată, în studenţie. Atâta numai că acest trup real era învineţit de frig şi tremura din toate încheieturile. Îl înveli cu păturile şi începu să-l frece, apoi se duse grăbită la şemineul din colţ şi aprinse focul. Abia după ce flăcările începură să pâlpâie vesel zăbovi să-şi scoată hainele cu care fusese afară.

— Zack, mă auzi?

Deşi nu-i răspunse, Julie continuă să-i vorbească, într-un şir de comentarii incoerente, pentru a-l încuraja să-şi revină şi a-şi face şi ea curaj.

— Eşti foarte puternic, Zack. Şi mai eşti şi curajos. Am în clasă un băiat – se numeşte Johnny Everett – care-şi doreşte mai mult decât orice să fie puternic. E infirm, aşa că stă într-un scaun cu rotile, şi mi se rupe inima când îl văd, dar niciodată nu se dă bătut. Mai ţii minte ce ţi-am spus despre el aseară?

Cu o tandreţe de care nu-şi dădea seama, adăugă:

— E foarte curajos, la fel ca tine. Fraţii mei aveau pozele tale în camera lor. Ţi-am spus vreodată asta? Sunt atâtea pe care aş vrea să ţi le spun, Zack, continuă ea cu vocea frântă. Şi-am să ţi le spun, dacă mă laşi. Am să-ţi spun tot ce vrei să ştii.

Cu mâini tremurătoare, începu să-i maseze din nou umerii şi braţele, prin pături.

— Aseară... aş vrea să ştii că mi-a plăcut când m-ai sărutat. Nu voiam să te opreşti, şi din cauza asta mi s-a făcut frică. N-a avut nicio legătură cu faptul că fuseseşi închis, dar... dar îmi pierdeam controlul, şi niciodată nu mi s-a mai întâmplat una ca asta.

Bănuia că nu auzea nicio vorbă din tot ce-i spunea şi rămase tăcută, în timp ce lui un nou spasm îi cutremura trupul.

— E bine dacă tremuri, spuse ea din nou, gândindu-se înnebunită ce altceva ar fi putut face.

Dintr-odată, în minte i se ivi imaginea unui

câine Saint Bernard cu un butoiaş la gât. Pocni din degete, ridicându-se brusc în picioare.

Peste câteva minute, reveni cu un pahar de brandy, surescitată de ceea ce auzise la radioul din bucătărie.

— Zack! spuse ea cu însufleţire, ridicându-i capul spre pahar, bea puţin de-aici şi încearcă să înţelegi ce-ţi spun. Tocmai am auzit la radio că prietenul tău – Dominic Sandini – e încă în spital, la Amarillo. Se simte mai bine. Înţelegi? N-a murit. Acum e conştient. Se presupune că celălalt deţinut de la infirmeria închisorii, care a transmis informaţia asta falsă, s-a înşelat sau poate a încercat să aţâţe şi mai mult revolta prizonierilor, şi a reuşit...! Zack?

După câteva minute în care brandy-ul încă nu începuse să-şi facă efectul, Julie rămase cu mâinile împreunate în poală, încercând să găsească altă soluţie.

— Te rog, ajută-mă! îl imploră ea. Nu ştiu ce să mai fac. Nu ştiu de ce am ajuns împreună. Nu înţeleg de ce simt ceea ce simt, nici de ce sunt nevoită să rămân cu tine, dar cred că, într-un fel, aşa vrea Dumnezeu... fiindcă nu m-am mai simţit aşa ca acum decât o singură dată, în copilărie, când eram mică... şi am ajuns la familia Mathison.

Trase aer în piept, prelung, tremurător, ştergându-şi o lacrimă din colţul ochiului, în timp ce privea cum trupul lui Zack era iar străbătut de fiori, pentru ca apoi să se calmeze. Dându-şi seama că adormise, se aplecă şi-l sărută uşor pe frunte.

— Tremură cât mai mult, îi şopti ea tandru. E

foarte bine dacă tremuri.

Fără să ştie că doi ochi chihlimbarii se deschiseseră pentru o clipă în timp ce se ridica, Julie se duse în baie să facă un duş fierbinte.

Capitolul 29

În timp ce lua halatul pe ea, Juliei îi trecu prin minte că ar fi putut măcar să găsească telefonul pe care-l ascunsese Zack şi să-şi sune părinţii, ca să-i anunţe că era în siguranţă. Înnodându-şi cordonul, se întrebă unde-l putuse ascunde, apoi îşi aminti de mica debara din hol. Se duse direct acolo şi, când găsi uşa încuiată, reveni tiptil în dormitorul ei. Cheia era acolo unde se aşteptase – în buzunarul pantalonilor lui uzi leoarcă. Debaraua conţinea un stoc enorm de băuturi şi patru telefoane, puse pe jos lângă o ladă de şampanie Dom Perignon.

Stăpânindu-şi nervozitatea, Julie duse un telefon în living, îl băgă în priză şi se aşeză pe canapea. Formase deja prefixul pentru convorbiri interurbane, când îşi dădu seama ce greşeală enormă risca să facă şi trânti repede receptorul în furcă. Întrucât răpirea de persoane era un delict federal – iar Zack era un evadat condamnat pentru omucidere – ar fi fost normal ca agenţii F.B.I. să fie acasă la părinţii ei, aşteptând un apel telefonic pe care să-l poată localiza. Trebuia să vorbească mai întâi cu altcineva, o persoană de încredere, care să accepte însărcinarea pe care se pregătea să i-o dea.

Deodată, pe buze i se ivi un zâmbet, şi-şi scoase agenda din poşetă. Deschizând-o la litera

C., găsi numărul lui Katherine Cahill dinainte de a fi devenit doamna Ted Mathison. În cursul lunii, Katherine îi trimisese un mesaj, întrebând-o dacă se puteau întâlni când venea ea în Keaton. Cu un chicotit satisfăcut, Julie îşi spuse că Ted avea să se înfurie pentru că o trimitea pe Katherine înapoi la familia Mathison... iar Katherine urma să-i fie recunoscătoare pentru asta.

— Katherine? întrebă ea repede, imediat ce-i auzi vocea în telefon. Sunt Julie. Nu spune nimic, decât dacă eşti singură.

— Julie! Dumnezeule! Da, sunt singură... Pă... părinţii mei sunt în Bahamas. Unde eşti? E totul bine?

— E bine, îţi jur că sunt în deplină siguranţă.

Făcu o pauză, ca să-şi calmeze nervii, apoi spuse:

— Ştii cumva dacă la părinţii mei acasă e cineva... poliţişti sau agenţi F.B.I., vreau să spun?

— Sunt şi la părinţii tăi, şi pun şi întrebări prin tot oraşul.

— Ascultă, trebuie să-ţi cer o favoare foarte importantă. N-ai să încalci nicio lege, dar trebuie să accepţi să ţii secret faţă de ei apelul ăsta.

Vocea Katherinei coborî până la o şoaptă înlăcrimată:

— Julie, aş face orice pentru tine. Sunt... sunt onorată că m-ai sunat... că-mi dai o şansă să te răsplătesc pentru tot ce-ai făcut ca să încerci să-l împiedici pe Ted să divorţeze de mine, pentru felul cum mi-ai fost mereu alături...

Se opri tocmai când Julie se pregătea s-o întrerupă.

— Ce vrei să fac?

— Aş vrea să le spui părinţilor şi fraţilor mei c-am să revin peste vreo oră, ca să vorbesc cu ei. Katherine, ai mare grijă să nu faci şi să nu spui nimic care să pună F.B.I.-ul în alertă. Poartă-te firesc, prinde-i pe-ai mei când sunt singuri, şi transmite-le mesajul. Nu vei fi intimidată dacă-i vezi pe agenţii F.B.I., nu-i aşa?

Katherine râse scurt, trist.

— După cum obişnuia să spună Ted – pe bună dreptate – eram o prinţesă mică şi răsfăţată, pe care tatăl ei o învăţase să creadă că poate face tot ce-i trăsneşte ei prin cap. Nu, adăugă ea cu mai mult umor, nu e nicio şansă ca nişte amărâţi de agenţi F.B.I. să impresioneze o fostă prinţesă ca mine. Dacă încearcă, încheie în glumă, îl pun pe tăticul să-l sune pe Senatorul Wilkins.

— Bine, excelent, zâmbi Julie.

Apoi redeveni serioasă, încercând să formuleze un avertisment care s-o descurajeze pe Katherine, ca şi pe propria ei familie, să considere că ar fi fost în interesul ei să anunţe totuşi F.B.I.-ul despre următorul apel.

— Mai e un lucru: asigură-te că familia mea va înţelege că acum sunt în deplină siguranţă, dar dacă cineva localizează apelul ăsta, voi fi într-un pericol îngrozitor. Nu… nu pot să-ţi explic ce anume vreau să spun – n-am timp, şi chiar dacă aş încerca…

— Nu e nevoie să-mi explici nimic, îmi dau seama din tonul tău că eşti bine, şi altceva nici nu contează. Ştiu că indiferent ce faci… faci ceea ce consideri tu că e just. Eşti cea mai bună persoană

pe care am cunoscut-o vreodată, Julie. Acum mă duc. Aştept telefonul tău într-o oră.

Julie aprinse focul în living, apoi începu să se plimbe prin faţa şemineului, uitându-se la ceas cu nerăbdare. Datorită calmului Katherinei şi felului cum acceptase fără discuţie tot ceea ce-i spusese ea, nu fu pregătită deloc pentru ceea ce se întâmplă când telefonă a doua oară. Tatăl ei, în mod normal atât de stoic, smulse din furcă receptorul încă de la primul apel.

— Da? Cine e?

— Julie, tată, răspunse ea, strângând telefonul în mână. Sunt bine, n-am nimic…

— Slavă Domnului! exclamă reverendul Mathison, apoi strigă: Mary, e Julie, şi e bine! Ted, Carl – Julie e la telefon, şi-i bine! Julie, am făcut ce ne-ai rugat, nu le-am spus agenţilor F.B.I. nimic…

La peste o mie de mile distanţă, Julie auzi receptoarele mai multor aparate telefonice smulse din furcă şi o învălmăşeală de voci uşurate, dar şi în panică, peste care se înălţă glasul lui Ted – liniştitor şi autoritar.

— Linişte, toată lumea! ordonă el. Julie, eşti singură? Poţi vorbi?

Înainte de a apuca să-i răspundă, adăugă:

— Elevul ăla al tău cu glas gros – Joe Bob Artis – nu mai poate de grijă pentru tine.

O fracţiune de secundă, Julie rămase nedumerită, apoi îşi înăbuşi un râs nervos, înţelegând că Ted folosise intenţionat un nume greşit.

— Willie, vrei să spui, îl corectă ea. Şi, da, sunt singură, pe moment cel puţin.

— Slavă Domnului! Unde eşti, iubito?

Julie deschise gura, dar nu ieşi niciun sunet. Pentru prima dată de când cunoştea familia Mathison, avea să mintă şi, în ciuda importanţei motivului, se simţea totuşi îngrozită şi ruşinată.

— Nu ştiu prea sigur, ocoli ea răspunsul. Totuşi… totuşi, e cam frig aici, adăugă.

— În ce stat eşti? Sau ai ajuns în Canada?

— Nu… nu pot să spun.

— Benedict e acolo, nu-i aşa? exclamă Ted, cu o furie abia stăpânită. De-asta nu poţi să spui unde eşti. Dă-mi-l imediat la telefon pe ticălosul ăla, Julie!

— Nu pot! Ascultaţi-mă toţi, nu pot vorbi mult, dar vreau să mă credeţi când vă spun că nu sunt maltratată în niciun fel. Ted, continuă ea, încercând cumva să comunice cu singurul dintre ei care cunoştea legea şi, spera, putea să înţeleagă că uneori mai au loc şi erori judiciare, Ted, n-a omorât pe nimeni, să ştii. Sunt sigură. Juraţii au făcut o greşeală, şi nu poţi – nu putem să-l învinuim pentru că a încercat să fugă.

— O greşeală! explodă Ted. Julie, să nu-i crezi toate balivernele astea! E condamnat pentru omor şi te-a mai şi răpit!

— Nu! N-a vrut să mă răpească. Nu voia decât o maşină, înţelegi, ca să scape din Amarillo, şi mi-a înlocuit un cauciuc spart la Blazer, aşa că m-am oferit să-l iau cu mine. Pe urmă, nu m-a mai lăsat să plec, dar nici n-ar fi putut, fiindcă-i văzusem harta…

— Ce hartă văzuseşi, Julie? Harta cărei regiuni? Cu ce localităţi?

— Acum trebuie să întrerup, spuse ea nefericită.

— Julie! îi întrerupse glasul reverendului Mathison, când te întorci?

— Imediat ce-o să mă lase... ba nu... imediat ce pot. Acum trebuie... trebuie să întrerup. Promiteţi-mi că n-o să spuneţi nimănui despre convorbirea asta.

— Îţi promitem, şi te iubim, Julie, răspunse reverendul Mathison, cu o încredere necondiţionată. Tot oraşul se roagă să fii în siguranţă.

— Tată, spuse ea, fără să se poată stăpâni, le-ai putea cere să se roage şi pentru siguranţa lui?

— Ţi-ai pierdut minţile? izbucni Ted. Omul ăla e condamnat pentru...

Julie nu-i mai auzi restul cuvintelor. Punea deja receptorul în furcă, înghiţindu-şi lacrimile. Cerându-le să se roage pentru cel care o capturase, îşi silise involuntar familia să presupună că era fie naivă, fie complicea lui Zachary Benedict. Fiecare variantă ar fi însemnat o trădare a tot ceea ce reprezentau şi în ce credeau, ca şi o trădare a tot ce crezuseră despre ea. Alungându-şi deprimarea, Julie îşi reaminti că Zachary Benedict era nevinovat şi, pe moment, numai asta conta. Să ajute un om nevinovat să rămână liber nu era nici imoral, nici ilegal, şi nu era o trădare a încrederii familiei.

Ridicându-se, mai puse lemne pe foc, duse telefonul la loc în debara, apoi intră în bucătărie şi pregăti o tocană de casă pentru a-l încălzi pe Zack, când se trezea. Când termină, reveni în living şi se aşeză pe canapea, cu radioul din bucătărie în

funcţiune, ca să audă dacă se mai transmiteau ştiri care l-ar fi interesat pe Zack.

Desigur, o dată ce familia ei îşi dădea seama că Zachary Benedict era nevinovat, aveau să aprobe fără rezerve tot ceea ce făcuse şi probabil încă mai avea de făcut. Sau, poate nu chiar totul. N-ar fi aprobat faptul că se îndrăgostise de el atât de repede – dacă ceea ce simţea era într-adevăr dragoste – şi în niciun caz n-ar fi fost de acord să se culce cu el. Cu un amestec de resemnare calmă şi nerăbdare nervoasă, Julie îşi dădea seama că sentimentele îi scăpaseră de sub control; era de la sine înţeles că avea să se culce cu el – doar dacă nu cumva dorinţele lui se schimbaseră drastic, din seara trecută până acum. Deşi spera să-i acorde câteva zile ca să-l cunoască mai bine.

Pe lângă asta, nu putea decât să încerce să-şi apere inima de suferinţe fără rost şi să nu facă sau să spună nimic care i-ar fi sporit vulnerabilitatea. În fond, nu era complet proastă.

Cu mult timp înainte de a fi fost închis, Zachary Benedict trăise într-o lume a luxului şi a elitelor, populată cu oameni strălucitori şi sofisticaţi, care aveau o morală notoriu de relaxată şi niciun cod de etică sau conduită personală.

Citise destule despre el în reviste ca să ştie că avusese locuinţe fabuloase, vile proprii unde dăduse petreceri opulente, nu numai cu celebrităţi ale ecranului, ci şi cu magnaţi ai afacerilor internaţionale, membri ai familiilor regale din Europa şi chiar preşedintele Statelor Unite.

Zack nu era un pastor asistent blând şi comod dintr-un orăşel de provincie.

Pe lângă el, Julie ştia că era la fel de naivă şi nesofisticată ca un prunc nou-născut.

Capitolul 30

Trecuse de ora zece seara, când Julie se trezi, cu o tresărire buimacă, ţinând strâns la piept o pernă. O uşoară mişcare în stânga îi atrase atenţia, şi întoarse repede capul, în acelaşi timp în care un glas bărbătesc remarca amuzat:

— O soră care-şi abandonează pacientul şi adoarme în gardă e penalizată la salariu.

„Pacientul” stătea cu umărul rezemat de consola şemineului şi braţele încrucişate pe piept, privind-o cu un zâmbet leneş. Cu părul încă umed de la duş şi o cămaşă crem din păr de cămilă, descheiată la gât şi vârâtă în pantalonii bej, arăta incredibil de chipeş, restabilit complet... şi foarte amuzat.

Încercând să ignore saltul trădător pe care-l făcuse inima ei la vederea acelui zâmbet seducător şi intim, Julie se ridică grăbită în capul oaselor.

— Prietenul tău... Dominic Sandini... n-a murit, îi spuse ea, dornică să-l liniştească imediat. Se presupune c-o să-şi revină.

— Am auzit.

— Ai auzit...? repetă ea prudentă.

Îi trecu prin minte că putea să fi auzit la radio, în timp ce se îmbrăca. Altfel – dacă-şi amintea că ea i-o spusese – era posibil să-şi aducă aminte şi celelalte lucruri pe care le mărturisise când îl credea lipsit de cunoştinţă.

Aşteptă, sperând să-l audă menţionând radioul,

dar Zack continua s-o privească tăcut, cu acel uşor zâmbet, iar Julie simţi că tot trupul i se înfierbânta de jenă.

— Cum te simţi? îl întrebă, grăbindu-se să se ridice.

— Mai bine. Când m-am trezit, mă simţeam ca un cartof copt în coajă.

— Poftim…? A, vrei să spui, se făcuse prea cald în dormitor?

Zack dădu din cap.

— Tot visam că murisem şi ajunsesem în iad. Când am deschis ochii, am văzut lumina flăcărilor în jur şi atunci n-am mai avut nicio îndoială.

— Îmi pare rău, spuse Julie, căutându-i neliniştită pe faţă orice semne ale efectelor stăruitoare de pe urma confruntării cu stihiile.

— N-are de ce să-ţi pară. Mi-am dat seama destul de repede că n-aveam cum să fiu în iad.

Buna lui dispoziţie era atât de molipsitoare şi dezarmantă, încât Julie, fără să-şi dea seama ce făcea, îi puse mâna pe frunte pentru a-i simţi temperatura.

— De unde-ai ştiut că nu erai în iad?

— Am ştiut pentru că, răspunse el încet, o vreme, deasupra mea plutise un înger.

— E clar, ai avut halucinaţii, glumi ea.

— Oare?

De astă dată, timbrul senzual al vocii lui fu inconfundabil, iar Julie îşi retrase mâna, dar nu-şi putu desprinde şi privirea dintr-a lui.

— Categoric.

Cu coada ochiului, observă dintr-odată că o răţuşcă de porţelan de pe consolă stătea strâmbă,

şi întinse mâna s-o îndrepte, după care aranjă lângă ea cei doi boboci.

— Julie, spuse Zack cu un glas profund şi catifelat care avea efecte periculoase asupra bătăilor inimii ei, uită-te la mine.

Când întoarse capul să-l privească, Zack continuă pe un ton grav şi scăzut:

— Îţi mulţumesc pentru că mi-ai salvat viaţa.

Ceva fremătă în adâncurile de nepătruns ale ochilor lui, ceva fierbinte şi îmbietor, iar pulsul Juliei se triplă, deşi nu încercase s-o atingă. Căutând să treacă la o stare de spirit mai practică şi mai sigură, îl întrebă:

— Ţi-e foame?

— De ce n-ai plecat? insistă el.

Tonul lui o prevenea că nu accepta să schimbe subiectul până nu primea nişte răspunsuri, iar Julie se lăsă pe canapea, cu privirea spre masă, fără să-i poată înfrunta ochii iscoditori.

— Nu te puteam lăsa să mori acolo, după ce-ţi riscaseşi viaţa, crezând că m-am înecat.

Observă că două dintre magnoliile de mătase albă din aranjamentul de pe masă erau îndoite inestetic şi-şi urmă impulsul automat de a le aranja la loc.

— Atunci, de ce n-ai plecat după ce m-ai adus înapoi aici şi m-ai culcat?

Julie avea senzaţia că rătăcea pe un câmp minat. Chiar dacă îndrăznea să-l privească şi să-şi dezvăluie sentimentele, nu putea fi sigură că o asemenea declaraţie n-avea s-o lovească în faţă ca un bumerang.

— Pe de o parte, nici nu m-am gândit, sincer,

şi-n plus, adăugă ea uşurată, în urma unei inspiraţii de moment, nu ştiam unde erau cheile maşinii!

— Erau în buzunarul pantalonilor mei – cei pe care i-ai scos de pe mine.

— De fapt, am... nu m-am gândit să caut cheile. Cred că eram prea îngrijorată ca să judec limpede.

— Şi nu ţi s-a părut cam ciudat, în împrejurările în care te adusesem aici?

Julie luă o revistă ce stătea înclinată peste marginea mesei şi o puse deasupra celorlalte două, apoi mută vasul de cristal cu flori de mătase mai la stânga, în centrul mesei.

— De trei zile-ncoace, totul e destul de ciudat, ocoli ea răspunsul. Nici nu pot să-mi dau seama ce ar fi normal, în circumstanţele astea.

Ridicându-se, începu să pună în ordine pernele de pe canapea. Tocmai se apleca s-o ridice pe cea căzută alături, când Zack întrebă pe un ton ironic:

— Ai tu, aşa, un obicei, să aranjezi lucrurile când te simţi stânjenită?

— N-aş spune asta. Sunt doar o persoană foarte ordonată, nimic mai mult.

Se ridică, privindu-l. Sprâncenele lui erau înălţate glumeţ-provocator, iar în ochi îi lucea o fascinaţie amuzată.

— În regulă, consimţi ea cu un râs neputincios. Recunosc. Este un obicei nervos al meu.

În timp ce termina de pus pernele la loc, adăugă cu un zâmbet abătut:

— Odată, când eram nervoasă pentru că picasem la un examen în colegiu, am făcut ordine în tot podul casei, şi pe urmă am pus toate

discurile stereo ale fraţilor mei şi reţetele mamei în ordine alfabetică.

Povestirea ei îl înveseli, dar glasul îi rămase totuşi nedumerit şi solemn, când o întrebă:

— Iar eu fac ceva care-ţi provoacă nervozitatea?

Julie îl privi cu gura căscată, surprinsă, apoi răspunse, încercând fără succes să vorbească pe un ton sever:

— De trei zile-ncoace, faci lucruri care-mi provoacă foarte tare nervozitatea!

În pofida tonului ei mustrător, avea în privire ceva care-l înduioşă pe Zack: nu se mai vedea nici urmă din teama, suspiciunea, repulsia sau ura dinainte, şi părea să fi trecut o viaţă de om de când nu-l mai privise cineva aşa. Nici chiar propriii lui avocaţi nu-l crezuseră cu adevărat nevinovat. Julie îl credea. O ştia doar privind-o, dar amintirea cuvintelor ei de la râu, felul cum i se frânsese vocea când le rostise, făcea ca totul să aibă de o mie de ori mai mult sens: *ştiu* că *n-ai omorât pe nimeni*. *Cred tot ce mi-ai spus*, *că vrei ca măcar cineva să creadă că eşti nevinovat*.

Julie îl aştepta să spună ceva, sau să râdă de ultima ei glumă, iar când Zack n-o făcu, se retrase, arătând spre bucătărie.

— Ţi-e foame? îl întrebă pentru a doua oară.

Zack dădu încet din cap.

— Sunt flămând.

Julie îşi spuse foarte ferm că nu alesese intenţionat acel cuvânt, pentru conotaţiile lui sexuale. Încercând să pară că nici nu se gândea la aşa ceva, îl întrebă foarte politicos:

— Ce-ai dori?

— Ce-mi oferi? i-o întoarse el – atât de prompt şi firesc, încât Julie nu fu sigură dacă nu cumva toate dublele înţelesuri ale schimbului lor de replici nu existau decât în imaginaţia ei înfierbântată.

— De mâncare, desigur.

— Desigur, confirmă solemn Zack, deşi ochii îi licăreau amuzaţi.

— Tocană, mai concret.

— E foarte important să fim concreţi.

Julie preferă să se retragă strategic către tejgheaua dinspre bucătărie.

— Am să pun masa şi servesc tocana acolo.

— Mai bine să mâncăm aici, lângă foc, propuse el, cu vocea ca o mângâiere blândă. E mai intim.

Intim… Juliei i se uscă gura. În bucătărie, lucră cu o eficienţă aparentă, dar mâinile-i tremurau atât de tare încât abia putu să pună tocana fierbinte în farfurii. Peste o clipă, în cameră se auzi vocea melodioasă a Barbarei Streisand. Dintre toate CD-urile de pe rafturi, de la Elton John până la jazz, o alesese tocmai pe Barbra Streisand.

Intim…

Cuvântul i se învârtea prin cap; luă două şervete, le puse pe tavă, apoi, cu spatele spre cameră, îşi rezemă mâinile de tejghea şi trase aer în piept, adânc, ca să se calmeze. Intim. Romantic. Nu-i mai rămăsese nicio urmă de autocontrol, niciun argument, niciun mod de a ocoli adevărul.

Adevărul – şi anume, că îl dorea. Şi o dorea şi el pe ea. O ştiau amândoi.

Puse tacâmurile pe tavă, îi mai aruncă o privire peste umăr, apoi întoarse grăbită capul. Zack

stătea pe canapea, picior peste picior, cu braţele întinse de-a lungul spătarului, şi o privea – relaxat, indulgent şi sexy.

N-avea de gând s-o grăbească, şi nici nervos nu era – dar în fond, fără îndoială că făcuse dragoste cu sute de femei, de mii de ori, şi toate fuseseră mult mai drăguţe şi mai pricepute decât ea.

Julie îşi stăpâni imboldul maniacal de a începe să facă o ordine perfectă în sertarele din bucătărie.

Zack o privi cum revenea şi, aplecându-se, punea masa pe tavă, cu mişcări graţioase şi nesigure, ca o gazelă speriată. Lumina focului îi făcea să lucească părul castaniu bogat, revărsat peste umeri. Genele lungi şi negre îi aruncau umbre răsfirate în formă de evantai pe obrajii netezi, şi observă pentru prima oară ce mâini frumoase avea, cu degete înguste şi unghii prelungi.

— Aduc nişte vin, propuse el.

Şi, înainte ca Julie să refuze, se ridică şi reveni cu o sticlă şi două pahare cu picior înalt.

— Nu l-am otrăvit, adăugă, când o văzu retrăgându-şi mâna, după ce o întinsese cu un gest reflex spre pahar.

— Nici nu mă gândeam la asta, răspunse Julie cu un zâmbet jenat.

Luă paharul şi bău puţin, iar Zack observă că mâna îi tremura. Se hotărî s-o liniştească, angajând-o într-o conversaţie firească şi plăcută. Tocmai se gândea s-o facă să vorbească despre elevii ei, când o văzu privindu-l cu o expresie ciudată.

— Ce e?

— Mă întrebam, spuse Julie, dacă în ziua aceea… la restaurant… am avut într-adevăr o pană de cauciuc?

Zack făcu un efort să-şi stăpânească zâmbetul vinovat.

— Ai văzut cu ochii tăi.

— Vrei să spui că am trecut peste un cui, sau ceva, şi n-am observat că mi se dezumflase cauciucul?

— N-aş spune că s-a întâmplat tocmai aşa.

Era destul de sigur că-l bănuia, dar faţa ei era atât de inexpresivă încât n-avea idee dacă se juca sau nu de-a pisica şi şoarecele cu el.

— Şi atunci, cum ai spune că s-a întâmplat?

— Aş zice că, probabil, partea laterală a cauciucului a intrat pe neaşteptate în contact cu un obiect ascuţit şi tăios.

Terminându-şi tocana, Julie se rezemă de spătar şi-l fixă cu o privire atât de fermă, încât i-ar fi smuls o mărturisire şi un şir de scuze oricărui interlocutor recalcitrant… în vârstă de opt ani.

Parc-ar fi şi văzut-o, lângă uşa clasei, cu un elev neastâmpărat, privindu-l cu exact aceeaşi expresie.

— Un obiect ascuţit şi tăios? murmură ea, ridicând din sprâncene. Cum ar fi un cuţit, de pildă?

— Da, ca un cuţit, confirmă Zack, încercând cu disperare să-şi păstreze seriozitatea.

— Cuţitul tău?

— Al meu.

Cu un zâmbet impertinent, adăugă pe un ton

melodios, de băiat dojenit:

— Vă rog să mă scuzaţi, domnişoară Mathison.

Julie nu stătu o clipă pe gânduri. Înălţându-şi sprâncenele, răspunse:

— Aştept să înlocuieşti cauciucul pe care l-ai spart, Zack.

Singurul lucru care-i înăbuşi hohotul de râs fu şocul dulce de o auzi adresându-i-se în sfârşit pe nume.

— Am înţeles, domnişoară, răspunse el.

Era incredibil!

Toată viaţa lui se clătina în plin haos, şi nu voia să facă altceva decât să izbucnească în râs şi s-o ia în braţe.

— Nu trebuie să scriu şi o compunere de trei pagini în care să explic de ce n-ar fi trebuit să-l sparg, nu-i aşa? întrebă, observând cum imenşii ei ochi indigo licăreau amuzaţi, în timp ce se uita cu subînţeles la farfuria pe care tocmai şi-o împinsese într-o parte.

— Nu, răspunse ea, dar în seara asta eşti consemnat să speli vasele.

— Auleooo…! exclamă Zack, ridicându-se totuşi ascultător şi luându-şi farfuria; în timp ce întindea mâna după a ei, adăugă: rea mai sunteţi, domnişoară Mathison!

La care Julie răspunse ferm:

— Şi fără smiorcăieli, te rog!

Zack nu mai putu rezista, izbucni în râs, apoi întoarse capul şi, spre surprinderea ei, o sărută scurt pe frunte.

— Îţi mulţumesc, şopti el, înghiţindu-şi un chicotit la vederea expresiei ei fâstâcite.

— Pentru ce?

Din nou serios, îi susţinu privirea.

— Pentru că m-ai făcut să râd. Pentru că ai rămas aici şi nu m-ai trădat. Pentru că eşti curajoasă şi cu umor, şi arăţi incredibil de fermecător în kimonoul ăsta roşu. Şi pentru că mi-ai făcut o mâncare delicioasă.

O ciupi de sub bărbie, ca să destindă atmosfera, cu o fracţiune de secundă înainte de a-şi da seama că expresia din ochii ei strălucitori nu era de stânjeneală.

— Am să te ajut, se oferi Julie, începând să se ridice.

Zack îi puse o mână pe umăr.

— Stai unde eşti şi bucură-te de foc şi de restul de vin.

Prea încordată ca să stea locului, arzând de nerăbdare să vadă ce avea să se întâmple mai departe – ba nu, când avea să se întâmple – Julie se ridică şi se duse la fereastră. Rezemându-se cu umărul de geam, privi panorama spectaculoasă a crestelor montane înzăpezite ce sclipeau în lumina lunii.

În bucătărie, Zack atinse reostatul de pe perete, reducând lumina lămpilor de pe grinzile din plafon până la o aură blândă.

— Aşa se vede mai bine afară, îi explică el, când Julie îl privi întrebător peste umăr.

Într-adevăr, îşi spuse ea – şi era şi mult mai intim, doar cu lumina blândă şi văpăile focului din vatră. Foarte intim şi foarte romantic, mai ales când cânta Barbra Streisand.

Capitolul 31

Zack îi văzu umerii devenind imperceptibil mai rigizi când veni în spatele ei la fereastră. Reacţiile ei imprevizibile începeau să-l enerveze.

În loc s-o întoarcă spre el şi s-o ia în braţe, sărutând-o, cum ar fi făcut cu oricare altă femeie, alese o metodă mai subtilă.

Îndesându-şi mâinile în buzunare, îi întâlni privirea reflectată în geam, arătă cu capul spre stereo şi întrebă cu un formalism glumeţ:

— Îmi puteţi acorda dansul următor, domnişoară Mathison?

Julie se întoarse, cu zâmbetul ei încântător strălucind de surprindere, iar Zack simţi o fericire nebunească numai pentru că era bucuroasă.

Îşi înfundă mâinile şi mai adânc în buzunare, ca să n-o atingă, şi continuă cu un zâmbet răutăcios:

— Ultima dată când am invitat o învăţătoare la dans, eram îmbrăcat mai potrivit pentru o asemenea ocazie, cu cămaşă albă, cravată maro şi costumul meu bleumarin favorit. Şi totuşi, m-a refuzat.

— Serios? De ce?

— Probabil mă considera prea scund pentru ea.

Julie zâmbi, căci Zack avea cel puţin un metru şi optzeci şi cinci. Sau glumea, sau femeia aceea era gigantică.

— Şi chiar erai mai scund decât ea?

Zack dădu din cap.

— Cu aproape trei capete. Totuşi, mie nu mi se părea un obstacol prea serios, căci făcusem o pasiune nebunească pentru ea.

În sfârşit, Julie înţelese, iar zâmbetul i se şterse de pe buze.

— Câţi ani aveai?

— Şapte.

Îl privi ca şi cum ar fi ştiut cât îl duruse refuzul acela.

— Eu nu te-aş fi refuzat niciodată, Zack.

Vocea ei uşor întretăiată şi privirea blândă fură cât pe ce să-l doboare. Mesmerizat de senzaţiile care se desfăşurau în el, îşi scoase mâinile din buzunare şi-i întinse în tăcere palma stângă, cu privirea într-a ei. Julie îşi depuse mâna într-a lui, iar Zack o cuprinse cu braţul pe după talia îngustă, în timp ce vocea incredibilă a Barbarei Streisand luneca fără efort în primele acorduri ale cântecului *„People”.*

Înlănţuindu-şi degetele printre ale ei, îi apropie mâna de pieptul lui şi-i spuse încet, cu buzele aproape de păr:

— Apropo, domnişoară Mathison, în legătură cu zborul neprogramat de azi, cu scuterul acela de zăpadă…

Julie îşi lăsă capul pe spate, cu o expresie de nevinovăţie atât de exagerată, încât Zack abia reuşi să nu izbucnească într-un hohot de râs.

— Da…? întrebă ea.

— Unde naiba te-ai dus când ai decolat ca o rachetă de pe marginea pantei şi ai dispărut?

Umerii ei începură să se scuture de râs.

— Am aterizat în îmbrăţişarea unui brad uriaş.

— Un plan foarte abil, o tachină el. Ai rămas uscată şi la adăpost, în timp ce eu am început s-o fac pe somonul nebun în râul ăla rece ca gheaţa.

— Partea aia n-a mai fost comică. Ceea ce-ai făcut azi a fost lucrul cel mai curajos pe care l-am văzut vreodată.

Nu cuvintele ei fură acelea care-l făcură să se topească, ci felul cum îl privea – admiraţia din ochi şi uimirea din voce. După umilinţa procesului şi dezumanizarea din închisoare, pentru Zack era îmbătător simplul faptul de a fi privit ca un om, nu ca un animal.

Dar ca Julie să-l considere curajos, cinstit şi moral era pentru el cel mai preţios dar pe care-l primise vreodată. Îi venea s-o strângă în braţe, să se piardă în dulceaţa ei, să se înfăşoare cu ea ca într-o pătură şi să se îngroape în ea; voia să fie cel mai minunat amant din viaţa ei şi să facă acea noapte să fie la fel de memorabilă şi pentru ea, cum urma să fie pentru el.

Julie îi văzu privirea coborând spre buzele ei şi, cuprinsă de o nerăbdare care în ultima oră atinsese proporţii ameţitoare, îl aşteptă s-o sărute. Când înţelese că nu avea de gând s-o facă încă, îşi ascunse dezamăgirea sub cel mai strălucitor zâmbet de care era în stare, încercând să spună ceva amuzant.

— Dacă vii vreodată în Keaton şi-l cunoşti pe Tim Martin, te rog să nu-i spui că ai dansat cu mine astă-seară.

— De ce?

— Fiindcă s-a luat la bătaie cu ultimul meu partener de dans.

În pofida absurdităţii situaţiei, Zack simţi primul junghi de gelozie din viaţa lui.

— Martin ăsta e un prieten al tău?

Expresia lui încruntată o făcu să chicotească.

— Nu, mi-e elev. Gelos din fire…

— Vrăjitoareo! o dojeni el, strângând-o la piept, în timp ce John Denver începea să cânte „*Annie's Song*". Ştiu prea bine ce-a simţit bietul băiat.

Julie îşi dădu ochii peste cap.

— Doar nu te-aştepţi să cred că şi tu eşti gelos acum, nu?

Ochii lui Zack se aţintiră lacomi asupra buzelor ei.

— Acum cinci minute, murmură el, aş fi spus că sunt incapabil de o asemenea emoţie înjositoare.

— A, perfect, replică ea în derâdere, după care adăugă cu falsă severitate: Întreci măsura, domnule star de cinema.

Zack simţi un fior îngheţat prin tot trupul. Dacă ar fi avut de ales între a fi privit de Julie Mathison ca un deţinut evadat sau ca un star de cinema, când avea să se culce cu ea, l-ar fi ales fără ezitare pe cel dintâi. Cel puţin, era real, nu iluzoriu, fals şi greţos. Trăise mai mult de zece ani din viaţă cu o imagine care făcuse din el un trofeu sexual. La fel ca fotbaliştii şi campionii de hockei, viaţa personală şi intimitatea îi fuseseră invadate de fane care voiau să se culce cu Zachary Benedict. Nu cu omul, ci cu imaginea lui. Seara aceasta era prima când fusese absolut sigur că o femeie îl dorea numai pentru ceea ce era el însuşi, şi se înfurie la gândul că se înşelase.

— De ce… te uiţi aşa la mine? întrebă ea cu teamă.

— Dacă mi-ai spune tu mie, ripostă Zack, de ce

ai folosit expresia „star de cinema” tocmai în momentul ăsta?

— N-o să-ţi placă răspunsul.

— Pune-mă la încercare.

Tonul lui îi făcu ochii să se îngusteze.

— În regulă. Am spus-o fiindcă am aversiune faţă de nesinceritate.

Sprâncenele lui Zack se îmbinară brusc.

— Crezi că ai putea vorbi puţin mai clar?

— Desigur, replică Julie, înfruntându-i sarcasmul cu un curaj neobişnuit pentru ea. Am spus-o fiindcă te-ai prefăcut gelos şi ai agravat situaţia declarând că niciodată în viaţa ta nu te-ai mai simţit aşa. Am considerat că nu era numai răsuflat, ci şi fătarnic, mai ales întrucât ştiu, cum ştii şi tu, că sunt fără-ndoială cea mai neatrăgătoare femeie cu care te-ai deranjat să flirtezi în viaţa ta! Mai mult, întrucât nu te mai tratez ca pe un criminal evadat, ţi-aş fi recunoscătoare dacă n-ai începe nici tu să te porţi cu mine ca… ca şi cum aş fi o admiratoare fără minte pe care-o poţi vrăji cu câteva complimente găunoase până-ţi leşină la picioare.

Observându-i cu întârziere expresia tenebroasă de pe faţă, Julie îşi smulse privirea dintr-a lui, stingherită şi ruşinată de acea izbucnire. Se pregăti pentru o ripostă verbală, dar după o clipă de tăcere ameninţătoare spuse cu voce mică şi spăsită:

— Cred că nu era nevoie să vorbesc chiar atât de clar. Îmi pare rău. Acum e rândul tău.

— Să ce?

— Să-mi spui că am fost grosolană şi nesuferită, probabil.

— Perfect. Ai fost.

Se opriseră din dans, iar Julie trase aer în piept, prelung, înainte de a-i privi chipul impasibil.

— Eşti furios, nu-i aşa?

— Nu sunt sigur.

— Cum adică, nu eşti sigur?

— Vreau să zic că, în ceea ce te priveşte pe tine, nu mai sunt sigur de nimic, începând de azi de la amiază, iar incertitudinea se accentuează de la o clipă la alta.

Vorbea atât de straniu, de… de ezitant… încât Julie simţi un zâmbet şovăitor arcuindu-i buzele. Se îndoia foarte tare că orice altă femeie, indiferent cât de frumoasă, l-ar fi putut aduce într-o asemenea stare. Nu ştia cum reuşise, dar se simţea destul de mândră.

— Cred că-mi place, spuse ea.

Zack, însă, nu era amuzat.

— Din păcate, mie nu.

— Aha…

— Ba chiar, cred c-ar fi bine să ajungem la o înţelegere în legătură cu ceea ce se întâmplă între noi, ca şi cu ceea ce vrem să se întâmple între noi. Eşti de acord?

— Cred… cred că da.

— Perfect, vrei să începi tu, sau eu?

Julie înghiţi în sec, ezitând între teamă şi amuzament.

— Începe tu.

— O parte din timp, am senzaţia sucită că nu eşti reală… că eşti prea naivă pentru o tânără de douăzeci şi şase de ani… că eşti o fată de treisprezece ani care se dă drept femeie.

Zâmbi uşurată că nu spusese ceva mai rău.

— Şi în cealaltă parte a timpului?

— Mă faci să mă simt de parcă eu aş avea treisprezece ani. În ciuda felului cum percepi tu cele întâmplate azi la râu, nu sunt un cavaler în armură strălucitoare. Nu sunt niciun star de cinema şi sunt departe de a fi un adolescent naiv şi idealist! Toată inocenţa şi tot idealismul pe care le-am avut, le-am pierdut cu mult timp înainte să-mi pierd virginitatea. Nu mai sunt un copil, şi nici tu nu eşti. Suntem doi oameni în toată firea. Ştim amândoi ce se întâmplă între noi acum şi mai ştim şi unde anume vom ajunge.

Râsul se stinse din ochii ei, înlocuit de o stare care nu era tocmai teamă, dar nici tocmai mânie.

— Vrei să-ţi spun clar, ca să nu încapă nicio îndoială asupra motivaţiilor? stărui el, văzând cum i se înroşeau obrajii. Motivaţiile mele nu sunt nobile; sunt mature şi naturale. Nu mai avem treisprezece ani, nu suntem la balul şcolii şi nu stau să mă întreb dac-am să te pot săruta sau nu de noapte-bună. Adevărul este că te doresc şi cred că şi tu mă doreşti pe mine aproape la fel de mult. Înainte ca noaptea asta să se sfârşească, am de gând să fac să fie aşa, iar apoi, să te duc în pat, să te dezbrac şi să fac dragoste cu tine în voie, cât pot de încet şi complet. Deocamdată, vreau să dansez cu tine, ca să-ţi simt trupul lipit de al meu. În timp ce dansăm, am să mă gândesc la toate lucrurile pe care le voi face cu tine când vom fi împreună în pat. E destul de clar aşa? Dacă nu-ţi convine, atunci spune-mi ce vrei, şi aşa vom face. Ei? se răsti el nerăbdător, când Julie rămase tăcută,

cu capul în piept. Ce vrei să facem?

Julie îşi muşcă buza tremurătoare şi ridică spre el ochii plini de veselie şi dorinţă.

— Cum ţi-ar plăcea să mă ajuţi să fac ordine în debaraua din hol?

— Ai şi altă variantă? întrebă el, atât de iritat, întrucât nu-şi dăduse seama că glumea.

— De fapt, răspunse Julie încreţindu-şi fruntea şi coborându-şi ochii spre gulerul lui descheiat, asta era a doua variantă.

— Bine, şi-atunci care naiba-i prima variantă? Şi nu care cumva să-mi spui că te stresez atât de tare, încât îţi vine să faci ordine-n debara, pentru că pe tine n-aş putea să te stresez nici sub ameninţarea armei!

Julie adăugă irascibilitatea şi obtuzitatea la trăsăturile pentru care îl iubea, apoi trase aer în piept, tremurător, gata să pună capăt jocului, dar nu-i putu înfrunta privirea în timp ce spunea încet:

— Ai dreptate, după cele întâmplate azi, nici cu pistolul n-ai putea să mă mai stresezi, fiindcă ştiu că nu mi-ai face ceva rău pentru nimic în lume.

Zack îi prinse faţa între mâini, o întoarse în sus şi-i reteză brusc cuvintele cu gura, îndesându-şi degetele prin părul ei în timp ce o săruta. Iar când Julie îi dovedi că vorbise serios, când îşi ridică mâinile peste pieptul lui şi-l cuprinse pe după gât, strângându-l cu putere şi sărutându-l la rândul ei, plăcerea şi bucuria fură aproape insuportabile.

Zack îşi pierdu controlul. Gura lui o captură pe a ei cu o disperare feroce, despărţindu-i buzele cu forţa, în timp ce cu mâinile îi descheia kimonoul, trăgându-l şi aruncându-l pe jos în faţa focului, ca

să se desfete cu vederea şi atingerea pielii ei.

Învăluită în braţele lui, Julie îl simţi culcând-o la podea, dar nu ieşi la suprafaţă din starea aceea de plăcere ameţită până când gura şi mâinile lui Zack se desprinseră de ea. Deschise ochii şi-l văzu descheindu-şi grăbit cămaşa şi aruncând-o în lături, dar abia când o privi simţi primul freamăt de panică.

În lumina focului, ochii lui scăpărau aprinşi, cutreierându-i trupul; pasiunea îi înăsprise chipul, iar când Julie îşi ridică ruşinată braţul ca să-şi acopere sânii, glasul lui răsună dur:

— Nu!

Se înfioră convulsiv la auzul acelui glas străin, la vederea chipului ce devenise al unui străin, însă când Zack îi dădu mâna la o parte şi o acoperi cu trupul lui îşi dădu seama instinctiv că preliminariile se sfârşiseră şi avea s-o pătrundă în câteva momente, dacă nu-l oprea.

— Zack... şopti ea, încercând să se facă ascultată fără a compromite situaţia. Aşteaptă...!

Zack ştia că se grăbea prea tare, scurtând preludiul, şi credea că asta o nemulţumea.

— Zack! Am ceva să-ţi spun!

Cu un efort care aproape-l vlăgui de toate puterile, se întoarse pe o parte, dar când îşi aplecă gura spre sânul ei, Julie îi cuprinse chipul între mâini, ridicându-l cu forţa.

— Te rog! Trebuie să vorbim mai întâi.

— Vorbeşte tu, răspunse el morocănos, strângând-o la piept şi începând s-o sărute pe gură şi pe gât. Am să ascult.

Julie se smulse de sub el, ştiind că subiectul de

discuţie părea cel mai inept şi inoportun abordat vreodată de o femeie în asemenea momente.

— Câţi ani aveai prima dată când ai făcut dragoste?

Zack închise ochii, stăpânindu-şi nervozitatea.

— Doisprezece.

— Nu vrei să ştii câţi aveam eu?

— Nu, răspunse el crispat, aplecându-se să-i sărute iar sânul.

— Aveam douăzeci şi şase, se repezi Julie să continue, în panică, simţind cum gura lui îi cuprindea sfârcul.

Recunoscu momentul când cuvintele ei îşi făcură efectul, căci Zack ridică puţin gura, apoi rămase atât de nemişcat, încât dădea senzaţia că nici nu mai respira.

— Asta-i prima dată pentru mine, adăugă ea cu voce tremurătoare.

Fruntea lui i se rezemă pe sân, în timp ce închidea ochii, exclamând:

— Christoase!

Fără să mai fie conştient de trecerea timpului, rămase astfel până când vocea ei ezitantă îl smulse din gânduri.

— Nu mă aşteptam să te superi…

Cu un oftat aspru, Zack răspunse:

— Sunt supărat pe mine însumi, nu pe tine.

Julie îi cercetă faţa.

— De ce?

— Fiindcă, urmă el ursuz, asta n-o să mă oprească. Fiindcă puţin o să-mi pese că n-ai mai făcut-o niciodată, nici măcar cu un bărbat care te-a iubit sau care ar fi putut să rămână cu tine dacă te

lăsa gravidă. Nimic nu contează pentru mine... şopti el, coborându-şi gura spre a ei, decât asta...

Neputând să mai suporte, Julie murmură cu voce întretăiată:

— N-am vrut să fac... să fac atâta caz fiindcă e prima dată pentru mine... Voiam doar să mă iei mai încet... nu să te opreşti.

— Nu strica totul, ca şi cum n-ar avea nicio importanţă. Adevărul e că niciodată n-am avut simţul de răspundere – sau privilegiul – de a fi primul amant al unei femei, aşa că şi pentru mine e o premieră.

Ridicând mâna, îi înlătură părul de pe obraz, răsfirându-l încet cu degetele.

— Cred că i-ai scos din minţi pe băieţii din Keaton, în toţi anii ăştia.

— Ce vrei să spui?

Zack zâmbi răutăcios.

— Vreau să spun, că de ieri mă tot chinuiesc imaginându-mi cum ar fi să-mi trec degetele prin coama asta a ta superbă – şi nu-s decât două zile de când te-am văzut prima oară.

Torturat de dorinţa de a o săruta, trase adânc aer în piept şi se aplecă spre ea, stăpânindu-se să nu-i atingă buzele cu limba.

— Eşti aşa de dulce... şopti el. Al dracului de dulce eşti...

Julie cedă înaintea lui. Cu un geamăt abia auzit, îi cuprinse ceafa într-o mână şi-l sărută cu toată pasiunea care se adunase în ea, îndesându-se în trupul lui rigid, desfătându-se cu fiorul care-l străbătu în timp ce-şi deschidea gura peste a ei, într-un sărut pe cât de aspru, pe atât de tandru. Îi

atinse buzele cu limba ei şi-l simţi inspirând gâfâit; încurajată, îşi lăsă limba să-i exploreze scurt şi senzual gura, atingând uşor…

Îşi realizase scopul. Autocontrolul lui Zack se frânse într-un mormăit gros, în timp ce o întorcea pe spate, sărutând-o cu o foame crudă şi înnebunită care-o făcea să se simtă atât neputincioasă, cât şi puternică. Într-un târziu, când îşi ridică în sfârşit gura de pe a ei, tot trupul Juliei ardea de dorinţă.

— Deschide ochii, micuţo, şopti el.

Julie se supuse şi văzu un piept bărbătesc musculos, acoperit cu fire cârlionţate de păr negru. Simpla imagine a acelui piept îi făcu inima să tresară. Ezitând, ridică privirea dinspre pieptul lui, pentru a vedea cum îl schimbase pasiunea. Un muşchi îi palpita spasmodic în gât, chipul îi era aspru şi întunecat, iar ochii-i ardeau. Îi văzu buzele senzuale articulând două cuvinte şi-i auzi scrâşnetul din glas când le rosti:

— Atinge-mă.

Era o invitaţie, un ordin şi o rugăminte.

Julie răspunse la toate trei. Ridicând mâna, i-o puse pe obraz. Fără să-şi ia ochii de la ai ei, Zack întoarse capul şi începu să-i frece palma cu buzele.

— Atinge-mă.

Cu inima începând să-i bată nebunește, Julie îşi trecu degetele peste obrazul lui, de-a lungul tendoanelor încordate ale gâtului, pe umăr, apoi tot mai jos, străbătând muşchii rigizi ai pieptului. Înfruntându-şi dorinţa dezlănţuită, Zack urmărea reacţiile care se succedau pe faţa ei fermecătoare, în timp ce trupul i se supunea mângâierilor

nefamiliare şi intime ale degetelor lui. Fiecare secundă i se cristaliza în minte, strălucitoare ca un diamant. Sub degetele lui, Julie se deschidea, caldă şi umedă, făcându-l să dorească la disperare să se afunde în ea.

Mâinile ei îl străbăteau, tot mai îndrăzneţe, iar când degetele îi atinseră în sfârşit bărbăţia rigidă, cuprinzându-l apoi, i se tăie respiraţia. În momentul când îl simţi între degetele ei, Juliei i se deschiseră brusc ochii, străpungându-i chipul. Îşi ridică mânca cealaltă spre obrazul lui, cu un gest mângâietor, iar cuvintele care i le şopti îl făcură să se topească:

— A meritat să te aştept douăzeci şi şase de ani, domnule Benedict…

Zack îşi pierdu controlul respiraţiei. Ţinându-i între palme faţa înfierbântată, se aplecă s-o sărute, numai că de astă dată cuvântul pe care-l şopti era îngroşat de pietate uimită.

— Christoase…

Cu sângele vâjâindu-i în urechi, trecu deasupra ei, apoi între picioare, sondându-i intrarea în trup, croindu-şi încet drum în deschizătura ei strâmtă şi umedă, expirând când simţi cum trupul ei se destindea să-l primească, cum umezeala ei caldă îl cuprindea. Când întâlni fragilul obstacol, îi ridică şoldurile zvelte, îşi ţinu respiraţia şi apăsă. O clipă, trupul ei se crispă de durere, dar înainte ca Zack să reacţioneze, Julie îl cuprinse cu braţele şi i se deschise ca o floare… primindu-l, absorbindu-l precum o teacă. Chinuindu-se să-şi stăpânească orgasmul care ameninţa să erupă, Zack se mişcă încet, dar când Julie începu să se mişte odată cu el,

încleştându-se, stăpânirea de sine i se risipi, împreună cu dorinţa de a prelungi actul. Capturându-i gura într-un sărut pârjolitor, se afundă în ea, purtând-o tot mai repede şi mai repede spre pisc, desfătându-se cu ţipătul ei înăbuşit când îşi înfipse unghiile în spatele lui şi începu să se cutremure convulsiv.

Explodă în ea cu o forţă care-i smulse din piept un geamăt adânc, apoi continuă să se mişte ca şi cum s-ar fi putut goli astfel de toată amărăciunea trecutului şi ameninţările viitorului.

Al doilea orgasm izbucni într-o explozie de senzaţii care-i trepidară prin terminaţiile nervoase, zguduindu-i tot trupul şi lăsându-l secătuit. Epuizat. Se aştepta să fie împuşcat mortal în câteva zile, poate doar ore, după ce părăsea acea casă. Acum, îşi dorea să fi fost prins încă înainte de a se fi urcat în aceeaşi maşină cu Julie.

Era atât de adâncit în gânduri, încât trecu mult timp până-şi dădu seama că femeia pe care o ţinea în braţe plângea. Amuţit de remuşcare, încercând neputincios s-o mângâie înlăturându-i şuviţele umede de păr de pe obrazul înlăcrimat, îşi înghiţi nodul din gât, apoi şopti cu glas răguşit:

— Julie, dac-aş putea să desfac toate lucrurile pe care ţi le-am făcut, n-aş ezita. Până în noaptea asta, am făcut tot ce-am făcut dintr-o necesitate disperată… dar asta…

Făcu o pauză ca să înghită iar în sec, şi-i îndepărtă stângaci o şuviţă de păr de pe frunte.

— Dar ceea ce ţi-am făcut acum, continuă el, e complet de neiertat. Am explicaţii, dar nu şi scuze. Nu poţi fi atât de naivă, încât să nu-ţi dai seama că

cinci ani înseamnă cam mult pentru ca un bărbat să stea fără…

Se întrerupse brusc, dându-şi seama prea târziu că o insulta, dând impresia că, în starea lui de frustrare sexuală, l-ar fi mulţumit orice femeie.

— Nu de-asta am făcut-o… A fost unul dintre motive… principalul motiv e că te-am dorit din clipa când…

Dezgustul de sine i se ridică în gât ca fierea, împiedicându-l să mai continue.

După câteva momente prelungite de tăcere, femeia din braţele lui vorbi în sfârşit.

— Zi mai departe, îi ceru ea încet.

Zack încercă să-i distingă trăsăturile umbrite, încruntat, nedumerit.

— Să zic mai departe?

Julie dădu din cap, frecându-şi obrazul moale de pielea lui.

— Da. Tocmai ajunseseşi la partea cea mai interesantă.

— Partea cea mai interesantă…? repetă el aiurit.

Îl privi şi, deşi ochii-i erau încă umezi de lacrimi, pe faţă i se ivi un zâmbet victorios care făcu inima lui Zack să se zbuciume între coaste.

— Ai pornit de la început cu stângul, şopti ea, spunând că-ţi pare rău. Şi ai continuat şi mai prost, zicând că sunt naivă şi pe urmă dând impresia că orice femeie ţi-ar fi convenit la fel de uşor, după cinci ani de abstinenţă…

Zack o privi lung, în timp ce uşurarea începea să-i învăluie trupul ca un balsam.

— Am spus eu asta?

— Aproape.

Surâsul ei molipsitor îl făcu să zâmbească şi pe el, neajutorat.

— Ce nedelicateţe din partea mea!

— Întru totul! declară Julie, cu falsă indignare.

— Şi ce-ar fi trebuit să fac şi să spun?

— Păi, după cum ştii, nu prea am experienţă în asemenea situaţii…

— N-ai deloc experienţă, îi aminti el, dintr-odată mulţumit nebuneşte de acel lucru.

— Dar am citit sute de scene de dragoste, în romane.

— Ăsta nu-i un roman.

— Într-adevăr, dar există asemănări clare.

— De exemplu? o tachină el, distras de bucuria pe care i-o citea pe faţă.

Spre uimirea lui, Julie redeveni serioasă, cu o expresie întrebătoare în ochi.

— Una la mână, şopti ea, femeia simte adesea ceea ce-am simţit eu când erai în mine.

— Şi ce anume ai simţit? o întrebă Zack, neputând să se stăpânească.

— M-am simţit doritǎ, spuse ea, cu vocea uşor întretăiată. Am mai simţit că aveai nevoie de mine. O nevoie disperată. Şi că sunt foarte, foarte specială. M-am simţit… întreagă.

Lui Zack i se strânse inima, sub efectul unei emoţii dureros de intense.

— Atunci, de ce ai plâns?

— Fiindcă, şopti Julie, uneori frumuseţea are asupra mea efectul ăsta.

Privindu-i ochii luminoşi, Zack văzu acel gen de frumuseţe blândă şi spirit neînduplecat care

aproape puteau face un bărbat să plângă.

— Ţi-a spus vreodată cineva, întrebă el în şoaptă, că ai zâmbetul *Madonei* lui Michelangelo?

Julie deschise gura să protesteze, dar Zack i-o luă înainte, întrerupându-i răspunsul cu un sărut scurt şi apăsat.

— Nu crezi că asta-i o mică blasfemie, replică ea cu întârziere, sufocată, după ce-i dădu drumul, dacă stai să te gândeşti ce-am făcut adineaori?

Zack râse înăbuşit, cu gura lipită de gâtul ei.

— Nu, dar s-ar putea să fie, dacă stai să te gândeşti ce-o să facem acum.

— Şi ce-o să facem?

Umerii lui începură să se scuture de râs văzând cât era de încântată, chiar în timp ce gura începea să-i coboare încet peste trupul ei.

— Am să-ţi arăt.

Julie îşi ţinu respiraţia şi-şi arcui şoldurile sub asaltul senzual al mâinilor şi gurii lui. Apoi, din mintea lui Zack râsul pieri, înlocuit de altceva, mult mai profund.

Capitolul 32

Rezemată de un munte de perne, în enormul pat din dormitorul mare, Julie privea spre vasele de pe masa joasă din faţa şemineului. Luaseră micul dejun acolo, apoi Zack o dusese înapoi în pat şi făcuse dragoste cu ea. Acum era trecut de amiază şi stătea ghemuită lângă el, cu braţul lui pe după umeri. Din păcate, la lumina zilei îi era mult mai greu să se agaţe de iluzia că se afla într-o căsuţă sigură şi caldă, în pat cu un om minunat şi

obişnuit, care întâmplător o iubea cu adevărat. În lumina zilei, era nefericită şi conştientă că omul care făcuse dragoste cu ea atât de violent şi tandru mai făcuse acelaşi lucru şi cu nenumărate vedete de cinema şi mondene sexy. Aceea fusese lumea lui – o lume frenetică a luxului, populată cu oameni bogaţi, frumoşi, talentaţi şi plini de relaţii.

— La ce te gândeşti? o întrebă Zack.

— La nimic prea profund, ocoli ea răspunsul, cu un zâmbet artificial. La viaţă, în general.

— Spune-mi.

Încercând să evite atât privirea lui, cât şi întreaga discuţie, Julie îşi ridică genunchii, cuprinzându-şi-i cu braţele.

— Zău că nu merită să insistăm.

— De ce nu mă laşi pe mine să decid asta?

Îi aruncă o privire nemulţumită.

— Întotdeauna eşti atât de persistent?

— E una dintre calităţile mele cele mai neatrăgătoare, replică el netulburat. La ce anume te gândeai?

Julie îşi dădu ochii peste cap, cu exasperare glumeaţă, dar când Zack continuă s-o privească tăcut, în aşteptare, renunţă şi se hotărî să-i spună măcar o parte din adevăr. Cu bărbia rezemată de genunchi, ca să-i evite privirea, începu:

— Mă gândeam cât de ciudată e viaţa. Totul poate părea complet previzibil, şi pe urmă, într-un minut – atâta cât ai nevoie ca să te hotărăşti să tragi pe dreapta pentru o cafea – toate pot să se schimbe.

Zack îşi rezemă capul pe perne, închise ochii şi înghiţi în sec, uşurat.

Crezuse că reflecta la faptul mult mai logic şi mai adevărat că-i distrugea viaţa.

— Vrei să rămâi aici, cu mine, Julie?

— Am de ales? îl tachină ea.

— Nu, îi răspunse, după o pauză destul de lungă. Mă tem că nu…

— Crezi că le-aş spune autorităţilor unde eşti, dacă m-ai lăsa să plec?

— Nu. Dacă-mi dai cuvântul tău de onoare că n-ai să faci asta, am să te cred.

— Atunci, de ce?

— Pentru că nu cred că ai putea să suporţi genul de interogatoriu neînduplecat la care te-ar supune. Chiar dacă le-ai spune că te-am adus aici legată la ochi, ar continua să te bată la cap, încercând să te „ajute” să-ţi aminteşti ceva semnificativ, şi mai devreme sau mai târziu tot ţi-ar scăpa un amănunt, fără să vrei sau chiar fără să-ţi dai seama.

De astă dată, Julie încercă să păstreze echilibrul între sinceritate şi umor.

— Bine. Atunci, cred că va trebui să stau aici, în cocioaba asta dărăpănată, şi să-mi petrec câteva zile cu un om năzuros, dictatorial şi exasperant, care are un apetit sexual nesăţios. Probabil că aş pleca de-aici incapabilă să umblu sau să mă ţin pe picioare fără ajutor.

Ochii lui rămaseră închişi, dar buzele i se arcuiră într-un uşor zâmbet.

— Nu sunt năzuros.

— Dar exasperant, dictatorial şi nesătul eşti, replică ea chicotind, în timp ce se simţea mult mai bine şi mai stăpână pe situaţie. Ştiu, hai să

mergem afară.

Brazdele din jurul gurii lui se adânciră într-un zâmbet leneş, îngăduitor şi înfumurat.

— Nicio şansă. Ţi-ar îngheţa fundul.

— Am de gând să mi-l acopăr cu nişte haine, îl informă înţepată Julie. Aerul curat şi activitatea fizică vindecă aproape orice, se grăbi ea să adauge, în timp ce Zack se scutura de râs.

— Cu excepţia degerăturilor.

Îl lovi cu o pernă, râzând fiindcă îl prinsese cu ochii închişi, şi începu să-şi descurce membrele din aşternut.

— Întotdeauna trebuie să ai tu ultimul cuvânt?

— Se pare că da.

— Atunci, n-ai decât să vorbeşti singur, pentru că eu mă duc afară, spuse, luându-şi halatul. În pofida plăcerilor sibaritice de a sta aici cu tine, am nevoie de aer şi de soare. Dacă aş fi acasă, la ora asta aş ieşi cu clasa în pauza de prânz.

— Plăceri sibaritice, repetă el chicotind. Bine le mai întorci! Îmi place.

— Nici nu mă mir, replică Julie cu un zâmbet, pornind spre baia de lângă camera ei, ca să facă un duş şi să se îmbrace.

În urma ei, Zack spuse:

— Foloseşte baia asta, e mult mai plăcută.

Capitolul 33

Înfăşurată într-un prosop verde, Julie tocmai pornea spre dormitorul ei ca să-şi ia blugii, când Zack strigă în urma ei:

— Ia-ţi ceva din debaraua de-acolo!

Surprinsă, pentru că nu-şi spuseseră nimic de când folosiseră împreună baia cea mare, Julie se întoarse spre el. La chiuvetă, cu un prosop ca al ei în jurul şoldurilor, Zack îşi aplica pe faţă cremă de bărbierit.

— Nu, spuse ea, mi-am luat aseară şi nu m-am simţit bine.

Cu o fascinaţie pe care nu şi-o putea stăpâni, îl privi cum îşi înclina capul, trăgându-şi aparatul de ras peste bărbie şi gât, în timp ce răspundea:

— Nu ştiu de ce, mă aşteptam să mă contrazici.

Julie zâmbi fudul, răspunzând:

— E plăcut să mai şi câştig câte o discuţie în contradictoriu cu tine, din când în când.

Intră în dormitor şi se duse la scaunul unde-şi lăsase hainele în ajun. Nu mai erau acolo. O fracţiune de secundă, privi tapiţeria imprimată a scaunului, apoi se răsuci pe călcâie şi reveni în baie, cu o privire bătăioasă în ochi.

— N-am să iau pe mine nimic din debaraua aia!

Zack îi aruncă o privire amuzată, în timp ce continua să-şi tragă aparatul de ras peste obraz.

— Asta zic şi eu idee excitantă pentru un bărbat nesăţios ca mine – să te-nvârteşti pe-aici fără nimic pe tine, toată ziua!

Pe tonul ei de învăţătoare – calm şi prevenitor, care parcă voia să spună: „Mergi prea departe, tinere!”, Julie răspunse:

— Zack, îmi dau toată silinţa să nu-mi pierd cumpătul…

Înghiţindu-şi un hohot de râs, căci o găsea absolut adorabilă, Zack refuză să răspundă.

— Zack! insistă ea pe un ton şi mai autoritar, înaintând. Aştept să-mi iau hainele de unde mi le-ai ascuns, chiar în clipa asta!

Cu umerii scuturându-i-se de râs, Zack se aplecă şi-şi clăti faţa cu apă, apoi îşi luă prosopul din jurul gâtului şi se şterse.

— Şi dacă nu ţi le dau, domnişoară Mathison? întrebă el, cu gura în prosop. Ce-ai să-mi faci, mă pedepseşti cu o detenţie?

Julie, care avusese de-a face cu destui adolescenţi, se controlă, ştiind că nu era indicat să-şi arate frustrarea, pierzând teren. Cu o fermitate emfatică, declară răspicat:

— Problema asta nu e negociabilă.

Zack aruncă prosopul şi se întoarse, cu un zâmbet strălucitor.

— Ai un vocabular minunat, comentă el cu admiraţie sinceră. Apropo, de ce nu vorbeşti cu accentul tărăgănat din Texas?

Mai hotărâtă ca oricând să câştige, Julie îşi încrucişă braţele pe piept şi spuse cu îndărătnicie:

— Îmi vreau hainele înapoi.

— Nicio şansă, iubito. Ia-ţi ceva din debara.

Se simţea atât de frustrată şi descumpănită, încât îi venea să bată din picior.

— La naiba, vreau…

— Te rog, o întrerupse el, dintr-odată mai încet, ia-ţi nişte haine din debara.

Când Julie deschise iar gura să protesteze, adăugă sec:

— Pe ale tale le-am aruncat în foc.

Julie ştia că planurile-i erau zădărnicite, dar desconsideraţia cu care procedase o rănea şi o

înfuria.

— Or fi părut ele nişte zdrenţe jerpelite pentru un fost star de cinema, ripostă ea, dar erau hainele mele. Am muncit ca să mi le cumpăr şi-mi plăceau!

Se răsuci pe călcâie şi porni revoltată spre debara, fără să ştie că ultimele ei cuvinte îşi atinseseră ţinta cu un efect mult mai precis decât ar fi putut să spere. Ridicând în dreptul ei prima pereche de pantaloni şi un pulover care-i căzuseră sub mână, văzu că i se potriveau şi le luă pe ea fără ceremonie. Pantalonii erau de caşmir verde ca smaraldul, iar puloverul pe gât, asortat, avea violete delicate, cu frunze verzi-închis, cusute pe mâneci. Lăsându-şi-l pe dinafară, luă o curea de piele verde, se încinse cu ea, apoi se întoarse şi fu cât pe ce să se ciocnească piept în piept cu Zack. Stătea în uşa debaralei, cu o mână rezemată de toc, blocând ieşirea.

— Scuză-mă, zise Julie, încercând să-l ocolească.

Glasul lui era la fel de implacabil ca poziţia:

— Din vina mea a trebuit să porţi aceleaşi haine trei zile la rând. Voiam doar să te îmbraci cu altceva, ca să nu mă simt vinovat de fiecare dată când îţi vedeam blugii.

Fără să adauge că mai voise şi s-o vadă îmbrăcată cu ceva elegant şi frumos, potrivit cu faţa şi silueta ei, continuă:

— Vrei să te uiţi la mine şi să mă laşi să-ţi explic?

Julie nu era atât de furioasă, încât să nu-i accepte logica, nici atât de nepăsătoare, încât să strice puţinul timp pe care-l aveau la dispoziţie

împreună, cu o ceartă fără rost.

— Nu suport să mă ignori şi să te uiţi în jos, ca şi cum ţi-ar vorbi un gândac de pe podea, insistă Zack, şi te-ai întreba unde e, ca să-l striveşti cu piciorul.

— Eşti complet incorigibil, răspunse ea chicotind şi ridicând spre el o privire amuzată.

— Iar tu eşti complet minunată.

Când nu-i răspunse, Zack zâmbi şi porni spre dormitor. Peste umăr, adăugă:

— Hai să ne luăm canadienele pe noi şi să ieşim, dacă nu ţi-a pierit cheful.

Julie se uită la el cu gura căscată, apoi îl urmă, desfăcând larg braţele în timp ce spunea:

— Cu hainele astea?! Ai înnebunit? Pantalonii ăştia de caşmir trebuie să fi costat... cel puţin două sute de dolari!

Amintindu-şi unele dintre facturile lui Rachel, Zack le estimă preţul cam pe la vreo şase sute de dolari, dar nu spuse.

— Julie, hainele astea îi aparţin unei femei care are magazine universale pline de îmbrăcăminte elegantă. Puţin iar păsa dacă le-ai purta pe unele dintre ele...

Înainte de a termina fraza, îşi dădu seama ce prostie făcuse dezvăluind atât de mult. Ochii Juliei se dilataseră de şoc.

— Vrei să spui că-i cunoşti pe proprietarii casei? Te lasă s-o foloseşti? Nu-şi asumă un risc îngrozitor... vreau să spun, ştiind că dau adăpost unui evadat...

— Termină! o întrerupse el, mai dur decât intenţionase. N-am vrut să spun aşa ceva!

— Dar nu încerc decât să înţeleg…

— La naiba, nu vreau să înţelegi!

Amintindu-şi cât de nedrept era să-şi descarce furia pe ea, îşi trecu o mână prin păr, spunând mai răbdător:

— Voi încerca să-ţi explic cât pot de clar şi succint, după care vreau să nu mai revenim la subiectul ăsta.

Julie îi aruncă o privire din care reieşea că-i găsea atitudinea şi tonul nerezonabile şi reprobabile, dar nu spuse nimic. Înfundându-şi mâinile în buzunare, se rezemă de peretele dormitorului, privindu-l cu un calm înnebunitor.

— Când te întorci acasă, începu Zack, poliţia o să te ia la întrebări despre tot ce-am spus şi ce-am făcut în timp ce eram împreună, ca să poată deduce cât ajutor am primit ca să evadez şi unde am să mă duc. Te vor pune să iei totul de la început de-atâtea ori, până vei fi epuizată şi n-ai să mai poţi gândi limpede. O vor face cu speranţa că-ţi vei aminti ceva semnificativ pentru ei, chiar dacă ţie nu ţi s-a părut aşa. Atâta vreme cât le poţi spune adevărul, tot adevărul – adică exact ceea ce te voi sfătui să faci când vei pleca de-aici – nu ai niciun motiv de îngrijorare. Dar dacă încerci să mă aperi ascunzându-le ceva, sau dacă minţi, în cele din urmă te vei contrazice, iar atunci vor observa şi-au să se repeadă asupra ta. Vor crede că ai fost complicea mea de la început şi-au să te trateze ca atare. Îţi voi cere să spui o singură minciună, mică şi necomplicată, care să ne-ajute pe amândoi fără să te facă să te poticneşti în timpul interogatoriului, în rest, nu vreau să minţi sau să le

ascunzi nimic. Spune-le totul. În momentul de faţă, nu ştii nimic care-ar putea să-mi facă rău, mie sau altora aflaţi în legătură cu mine. Şi am de gând să rămână aşa, încheie el categoric, spre binele meu şi al tău. E clar? Înţelegi de ce nu vreau să mai pui şi alte întrebări?

— Ce minciună îmi vei cere să spun?

— Am să-ţi cer să le spui că nu ştii unde anume e casa asta. Spune-le că te-am legat la ochi după ce era să scapi, la popasul acela, şi te-am pus să stai culcată pe bancheta din spate aproape tot drumul, ca să nu încerci să mai fugi. E credibil şi logic, şi au să te creadă. Va ajuta şi la neutralizarea celor spuse de afurisitul ăla de camionagiu; numai din cauza lui poliţia te-ar suspecta că m-ai ajutat. Aş face orice ca să nu-ţi cer să minţi aşa pentru mine, dar e cea mai bună cale.

— Şi dacă refuz?

Într-o clipă, chipul lui deveni dur, închis în sine.

— Depinde de tine, desigur, îi răspunse, cu o politeţe îngheţată. Dacă hotărăşti să le spui unde e casa asta, aş vrea să-ţi aminteşti şi că nu am avut cheia şi am fost gata să pătrund prin efracţie, dacă n-o găseam. Altfel, proprietarii casei, care sunt la fel de nevinovaţi ca tine, vor fi supuşi aceloraşi suspiciuni nedrepte.

Nu încerca să se apere deloc, îşi dădu Julie seama. Încerca disperat să-i protejeze pe proprietarii casei – ceea ce însemna că-i cunoştea. Îi erau, sau îi fuseseră prieteni…

— N-ai vrea să-mi spui ce hotărâre ai luat? o întrebă el pe acelaşi ton detestabil de detaşat. Sau

preferi să te mai gândeşti?

Când avea unsprezece ani, Julie jurase să nu mai mintă niciodată şi nu-şi încălcase acel jurământ timp de cincisprezece ani.

Acum îl privi pe omul pe care-l iubea şi spuse încet:

— Le voi spune că am fost legată la ochi. Cum ai putea crede că aş hotărî altceva?

O străbătu uşurarea, când îi văzu tensiunea dispărând de pe faţă, dar în loc să spună ceva tandru, Zack o sfredeli cu privirea şi anunţă:

— Ai calitatea, Julie, de a fi singura femeie în viaţă care a reuşit vreodată să mă facă să mă simt ca un yo-yo emoţional pe care-l joacă pe deget, la capătul unei sfori.

Julie îşi muşcă buza de jos pentru a-şi stăpâni zâmbetul, căci acesta părea minunat de capabil să-l afecteze într-un fel cum nicio altă femeie nu mai făcuse vreodată. Chiar dacă lui nu-i plăcea deloc.

— Îmi… pare rău… încheie ea nesincer.

— Îţi pare pe dracu’, replică Zack – dar glasul nu-i mai suna tăios, ci uşor amuzat. Abia reuşeşti să-ţi stăpâneşti râsul. Dumnezeu să-l apere pe omul care s-o însura cu tine, pentru că o să albească, săracul, cu mult înainte de termen.

Julie zâmbi, dădu din cap şi, desprinzându-se de perete, răspunse în jargonul tenisului:

— Cred că ultimul punct pe care l-ai marcat îţi adjudecă game-ul, setul şi meciul. Îţi acord şi această victorie verbală, pe lângă toate celelalte. Am voie să ştiu cât timp vom sta aici, împreună?

— Nu… m-am hotărât încă. Nu mai mult de o săptămână.

Încercă să nu se gândească la faptul că era un răstimp atât de scurt şi se hotărî să facă tot ceea ce-i ceruse, dar nu înainte de a formula întrebarea care o urmărea de când ieşise din dormitor.

— Înainte de a încheia toată discuţia despre poliţie şi celelalte, mai am să te întreb ceva. Să clarificăm, mai bine zis.

Zack îi văzu obraji înroşindu-se, în timp ce-şi apleca repede capul, concentrată să-şi îndese părul bogat sub un fes albastru tricotat.

— Ai spus că vrei să le spun poliţiştilor totul. Doar nu te-aştepţi să le spun şi că am… tu… eu… noi…

— Hai că mai ai puţin şi termini toate pronumele, o tachină Zack. Acum poţi să adaugi şi un verb?

Julie îşi puse mănuşile, îşi propti mâinile în şolduri şi-l privi cu o expresie de dezaprobare comică.

— Eşti mult prea naiv, domnule Benedict.

— Trebuie să ţin pasul cu tine.

Clătinând din cap cu fals dezgust, Julie se întoarse spre uşa de la capătul holului. Zack o ajunse din urmă tocmai când ieşea. Cerul era de un albastru strălucitor, frigul mai slăbise, iar lumea de-afară arăta ca o ţară a minunilor arctice, cu troiene înalte şi cratere joase formate de vânt.

— N-am vrut să-ţi tratez cu indiferenţă ultima întrebare, îi explică el, închizând uşa în urma lui. Sigur că nu trebuie să le spui de bunăvoie că am avut relaţii intime – asta nu ne priveşte decât pe noi. Pe de altă parte, întrucât am fost condamnat pentru crimă, vor presupune că n-am ezitat să te

silesc să faci sex cu mine, folosind forţa sau constrângerea. Având în vedere mentalitatea de mahala a majorităţii poliţiştilor, dacă negi că te-am forţat, vor încerca să smulgă de la tine mărturisirea că poate ai vrut să te regulez, aşa că am făcut-o.

— Nu vorbi aşa! îl mustră Julie cu o expresie de fecioară neprihănită şi indignată – cum şi era, îşi dădu Zack seama, zâmbind în sinea lui.

— Vorbesc în stilul lor de a gândi. Vor aborda subiectul în zeci de moduri diferite şi aparent fără nicio legătură, de pildă cerându-ţi să descrii casa unde m-am ascuns, ca s-o localizeze şi să caute indicii. Pe urmă te vor întreba despre dormitoare şi felul cum arătau. Nimeni nu poate şti cum te vor lua, dar în clipa când dezvălui prea multe – date sau sentimente – despre un lucru care mă priveşte personal, vor presupune tot ce poate fi mai rău şi se vor repezi. Când te-am adus aici, o clipă nu mi-am imaginat că vor avea motive atât de serioase să creadă că mi-ai fi putut deveni aliată. Şi nici n-ar fi crezut-o, dacă nenorocitul ăla de şofer de camion n-ar fi…

Se întrerupse, clătinând din cap.

— Când era să scapi, acolo la popas, nu m-am gândit la altceva decât să te opresc imediat. Nu m-am aşteptat ca şoferul să ne vadă atât de bine, încât să ne poată recunoaşte mai târziu. Oricum, faptul e consumat şi n-are rost să mai insistăm. Când te vor întreba, spune-le exact ce s-a întâmplat. Îl vor considera un act de eroism din partea ta – cum a şi fost.

Punându-i mâinile pe braţe pentru a-şi accentua cuvintele, continuă:

— Ascultă-mă cu atenţie, după care vreau să încheiem subiectul ăsta o dată pentru totdeauna. Când poliţia te va chestiona despre relaţia noastră de aici, dacă se întâmplă să scapi ceva din care să rezulte că am ajuns atât de intimi, vreau să-mi promiţi un singur lucru.

— Ce anume? întrebă Julie, dorind cu disperare să pună capăt discuţiei înainte ca buna dispoziţie să le fie compromisă iremediabil.

— Vreau să-mi promiţi c-ai să le spui că te-am violat.

Îl privi cu gura căscată.

— Am fost deja condamnat pentru crimă, sublinie el. Crede-mă, reputaţia mea nu va avea prea mult de suferit dacă se mai adaugă şi o acuzaţie de viol. Însă reputaţia ta va fi salvată, şi altceva nu mai contează. Înţelegi, nu-i aşa? o întrebă, studiindu-i expresia extrem de ciudată din ochi.

Vocea ei fu blândă şi foarte, foarte dulce, când îi răspunse, cu o umilinţă neaşteptată pentru ea:

— Da, Zack. Înţeleg. Înţeleg că… ţi-ai… ieşit… din… minţi!

Şi îl lovi cu ambele mâini drept în umeri, luându-l prin surprindere şi catapultându-l înapoi, până căzu cu braţele şi picioarele desfăcute într-un troian de zăpadă înalt de un metru şi jumătate.

— De ce naiba ai făcut asta? întrebă el, chinuindu-se să se ridice din zăpada adâncă.

— Am făcut-o, răspunse Julie cu cel mai angelic zâmbet al ei, privindu-l cu mâinile în şolduri şi cu picioarele puţin depărtate, pentru că ai îndrăznit să sugerezi că m-aş putea gândi, măcar, să spun

vreodată cuiva că m-ai violat!

Capitolul 34

Zack se ridică în picioare, scuturându-şi zăpada de pe păr, canadiană şi pantaloni. După ce termină, porni spre ea încet, hotărât, cu un zâmbet drăcesc pe buze.

— A fost o mare copilărie din partea ta, o dojeni el.

Julie începu să se retragă, pas cu pas.

— Nici să nu-ncerci! îl preveni, înăbuşindu-şi râsul. Te avertizez…

Zack se repezi, iar ea se răsuci dintr-odată, agăţându-l cu piciorul pe dinapoia genunchiului şi smucind cu putere în sus. Până să se dezmeticească, Zack căzu iar, cu încetinitorul parcă, dând din braţe ca o gâscă beată. Se prăbuşi pe spate la picioarele ei, cu o bufnitură sonoră, în timp ce hohotele de râs ale Juliei răsunau ca nişte clopoţei printre brazi.

— Asta, îl informă Julie distrându-se copios, a fost o parte din plata pentru că m-ai săpunit cu zăpadă la popasul ăla.

Îl aşteptă să se ridice, dar Zack continua să zacă la picioarele ei, cu o expresie straniu de gânditoare şi ochii spre cerul albastru.

— Nu… nu te ridici? chicoti ea după câteva clipe.

Zack întoarse capul s-o privească.

— Ce rost ar avea?

— Nu te-ai lovit, aşa-i?

— Praf mi-ai făcut mândria, Julie.

Prin minte îi trecu brusc amintirea tuturor filmelor lui cu eroi neînvinşi şi deodată înţelese de ce se simţea stânjenit. Îşi dădea seama că nu se prefăcea, fie din felul cum zăcea acolo, fie după tonul încordat al glasului. Evident, în secvenţele de luptă fusese folosit un cascador care semăna cu el, reflectă ea, copleşită de remuşcare pentru că pe lângă toate greutăţile o mai adăugase şi acea răzbunare meschină.

— Am făcut o prostie. Te rog să te ridici.

Zack miji ochii în lumina soarelui, spunând încet:

— Ai de gând să mă trânteşti din nou?

— Nu, îţi promit că nu mai fac. Ai perfectă dreptate. A fost o copilărie.

Îi întinse mâna ca să-l ajute, pregătită pentru eventualitatea că era un şiretlic, iar Zack urma să încerce s-o tragă la pământ, dar el îi acceptă recunoscător ajutorul.

— Sunt prea bătrân pentru aşa ceva, se plânse, frecându-şi partea dinapoi a genunchiului şi scuturându-se de zăpadă.

— Ia uite… arătă Julie spre omul de zăpadă pe care începuse să-l construiască în ajun, dornică să-l facă să-şi uite stingherеala. Vântul a făcut un crater acolo, iar zăpada nu e foarte adâncă. Ce-ar fi să mă ajuţi să refac omul de zăpadă?

— Foarte bine, răspunse Zack şi, spre plăcuta ei surprindere, îi luă mâna, pornind amândoi prin zăpadă, ţinându-se de mână ca doi îndrăgostiţi. Ce mi-ai făcut adineaori? o întrebă cu admiraţie. A fost o lovitură de karate, sau o mişcare de judo? Mereu le încurc.

— Judo, răspunse ea încurcată.

— De ce naiba nu mi-ai făcut figura asta la popas, în loc s-o iei la fugă?

— Fratele meu, Ted, predă cursuri de autoapărare, dar mie asta mi se părea o prostie într-un orăşel mic cum e Keaton şi am refuzat să mă duc. Aşa că m-a învăţat mişcarea aceea acasă, demult. În ziua aia, când alergai după mine, am intrat în panică şi am fugit. Nici măcar nu mi-am mai amintit că o ştiam. Azi am plănuit-o dinainte, de-asta mi-a reuşit atât de uşa…

Se întrerupse, încercând cu disperare să-i cruţe amorul propriu, deşi era cam târziu. Ajunseseră la omul de zăpadă, iar Zack îi eliberă mâna, privind-o cu un zâmbet admirativ.

— Mai ştii şi alte mişcări ca asta?

Julie mai ştia câteva.

— Nu, altele nu mai ştiu.

Continuând să-i zâmbească, Zack îi spuse foarte încet şi foarte blând:

— Atunci, te rog, permite-mi să te învăţ încă una…

Se mişcă atât de repede, încât Julie scoase un ţipăt surprins, în aceeaşi clipă în care se desprinse de sol, azvârlită înapoi într-un nămete, cu exact atâta forţă, încât să aterizeze în fund, cu picioarele întinse înainte, nevătămată. Se uită la el cu gura căscată, apoi izbucni într-un râs neputincios, ridicându-se în picioare.

— Chiar că eşti îngrozitor, îl dojeni ea, prefăcându-se atentă la scuturatul zăpezii de pe haine, în timp ce se gândea cum să i-o plătească. În sfârşit, porni spre el cu un surâs nevinovat.

— Ţi-a fost de-ajuns? întrebă zâmbind Zack, cu mâinile pe lângă trup.

— Da, ai câştigat. Mă dau bătută.

De astă dată însă, Zack îi văzu licărirea din ochii aceia albaştri vrăjitori.

— Mincinoaso, râse el când Julie începu să-i dea târcoale încet, căutându-şi ţinta. Zack începu să se răsucească odată cu ea, râzând amândoi.

— Time out! ceru Julie, prefăcându-se că-şi făcea de lucru cu fermoarul. Nici nu mă mir că îngheţ. Fermoarul ăsta îmi tot alunecă.

— Stai, interveni el imediat, exact aşa cum sperase. Să încerc eu…

Îşi scoase mănuşa şi se aplecă să examineze fermoarul. În clipa când degetele lui atinseră cheiţa, Julie se răsuci brusc, aruncându-se din răsputeri cu umărul spre pieptul lui, pentru a-l doborî ca un mijlocaş la fotbal. Zack sări într-o parte, iar umărul ei nimeri în gol cu atâta putere, încât zbură pe lângă el, cu capul în piept. Propulsată de inerţie, căzu drept în troianul din spatele lui, unde capul i se îngropă în zăpadă până la umeri.

Încercând să respire, râzând şi scuturându-şi zăpada de pe faţă, se ridică din nămeţi, în timp ce Zack comentă amuzat:

— N-am mai văzut pe nimeni până acum încercând să-şi folosească propriul cap ca perforator de zăpadă. Interesantă demonstraţie. Crezi că i-ai putea vinde ideea unui investitor?

Cu un hohot de râs, Julie se prăbuşi la picioarele lui. Încercând să-şi tragă respiraţia, îi privi chipul zâmbitor. Zack o privea cu mâinile în

şolduri, ca o imagine întruchipată a superiorităţii masculine amuzate.

— Când eşti gata să revii la probleme mai serioase, ca omul de zăpadă, o informă el fudul, îndepărtându-se cu nasul pe sus, să-mi…

Julie întinse piciorul. Zack se împiedică, se răsuci şi căzu ca un copac doborât. Hohotind de râs, Julie se rostogoli repede într-o parte, sări în picioare şi se retrase.

— Cu cât cazi mai de sus, cu atât te loveşti mai rău… îi reaminti ea chicotind şi îndepărtându-se, în timp ce Zack se ridica.

Deşi zâmbea în continuare, în ochi i se ivise o lucire periculoasă.

— Asta a fost… declară el încet. Pân-aici!

— Să nu… să nu faci ceva ce-ai să regreţi… chicoti Julie neputincioasă, întinzând mâna ca să-l ţină la distanţă, în timp ce se îndepărta tot mai repede.

Zack grăbi pasul, vizibil.

— Zack, gata… râse ea tremurând. Să nu-ndrăzneşti! ţipă, răsucindu-se s-o ia la fugă spre pădure, în acelaşi moment în care Zack se avântă înainte.

O doborî, placând-o pe mijloc înainte de a fi făcut primul pas, căzu peste ea în zăpadă, apoi o întoarse cu faţa în sus, încălecându-i şoldurile. Râzând de zvârcolelile ei neajutorate, îi imobiliză cu o singură mână ambele încheieturi deasupra capului.

— Te predai?

— Da, da, da…! îngăimă ea cu o voce întretăiată.

— Zi „mă predau”.

— Mă predau! chicoti Julie. Mă predau!

— Acum, închide ochii şi sărută-mă.

Cu umerii scuturându-i-se de râs, închise ochii şi-i dădu intenţionat un pupic copilăresc. Primi în schimb o mână de zăpadă – rece şi umedă, pe toată faţa.

Zack îi frecă obrajii, în timp ce Julie râdea tot mai tare, bolborosind, apoi se ridică.

— Şi acum, declară el cu un zâmbet satisfăcut ca al unui sultan, în timp ce-i întindea o mână ca s-o ajute, eşti sigură că ţi-a fost de-ajuns?

— De-ajuns, râse Julie, observând cu întârziere ce copilăreşte de fericit şi relaxat arăta, după o simplă zbenguială în zăpadă. Ultimele urme de încordare îi dispăruseră de pe faţă, iar Julie simţi un amestec de tandreţe şi uimire că ceva atât de banal îi dăruia atâta plăcere. Desigur, la Los Angeles nu ningea, aşa că putea fi o noutate pentru el. Oricum, îşi dădea seama de un lucru: avusese perfectă dreptate când îi spusese să se concentreze numai asupra prezentului şi să-şi făurească amintiri pentru viitor. Era clar că de asta avea nevoie.

Zack porni prin zăpada adâncă, sprijinindu-se de braţul ei, cu gândul la proiectul care-l aştepta.

— Cred că ne putem apuca de treaba serioasă cu omul de zăpadă, anunţă el, oprindu-se în faţa movilei diforme rămasă din ajun, acum că înţelegi ce nebunie totală e să provoci un adversar mult mai puternic, mai abil şi mai înţelept decât tine. Întrucât ţi-am câştigat în fine respectul cuvenit, am unele idei anume pentru acest pro…

Un bulgăre uriaş de zăpadă îl lovi, fără pic de respect, drept în ceafă.

*

Sus, pe culmea unui munte izolat din Colorado, hohotele de râs răsunară adesea pe parcursul acelei lungi după-amiezi de iarnă, speriind veveriţele care se uitau din copaci cum doi oameni risipeau liniştea şi pacea locului, zbânţuindu-se în zăpadă ca doi copii, fugărindu-se printre copaci, bătându-se cu bulgări, pentru ca apoi să se apuce de construirea unui om de zăpadă care, o dată terminat, nu avea să semene cu niciun alt om de zăpadă consemnat în analele istoriei.

Capitolul 35

În timp ce stăteau aşezaţi împreună pe canapea, cu picioarele întinse înainte pe măsuţa de cafea şi un pled afghan crem peste ele, Julie se uita afară pe fereastra cât peretele din faţă. Era delicios de epuizată după ziua petrecută în aer liber, cina copioasă şi dragostea făcută cu Zack pe canapea. Pe măsură ce lumina din living scădea până la o văpaie gălbuie, iar din foc mai rămâneau doar tăciuni roşiatici, Julie abia mai distingea conturul omului de zăpadă.

Zack avea o imaginaţie incredibil de creatoare, ceea ce n-ar fi trebuit să fie surprinzător, având în vedere cariera lui de cineast. Dar totuşi, un om de zăpadă ar fi trebuit măcar să arate ca un om, nu ca un dinozaur mutant.

— La ce te gândeşti? întrebă el, sărutându-i uşor părul.

Julie ridică faţa spre el, zâmbind.

— La omul tău de zăpadă. Nu ţi-a spus nimeni că un om de zăpadă trebuie să fie vesel?

— Ăla, o corectă el, cu o mândrie băieţească, uitându-se pe fereastră, e un monstru de zăpadă.

— Numai Stephen King ar fi putut să viseze aşa ceva. Ce fel de copilărie depravată ai avut, la urma urmei? îl tachină ea.

— Depravată, confirmă Zack, strângând-o lângă el.

Nu se mai sătura de ea, iar pentru el era o experienţă fără precedent. Avea cu nouă ani mai mult şi era de o mie de ori mai dur, şi totuşi ceva anume la ea îl înmuia şi-l făcea să-i placă să fie astfel, moale – două experienţe cu totul noi pentru el. Pe de altă parte, cel puţin de când era un om în toată firea, nu mai cunoscuse nicio femeie, inclusiv Rachel, pe care să n-o intereseze în primul rând propria ei carieră şi felul în care putea el s-o ajute.

— Zack?

Simplul sunet al vocii ei rostindu-i numele avea asupra lui un efect magic; rostit de ea, numele lui suna altfel – diferit, special…

— Hmm?

— Îţi dai seama că nu ştiu prea multe despre tine, deşi suntem… ăă, am fost…

Se întrerupse, nesigură dacă n-ar fi fost prea mult să folosească termenul „amanţi”.

Zack îi auzi incertitudinea jenată din voce şi zâmbi, presupunând că, probabil, căuta un cuvânt cuviincios şi decent – prin urmare, complet

nepotrivit – ca să descrie pasiunea neînfrânată dintre ei, sau pe ea ce însemnau unul pentru celălalt, acum, o dată ce o împărtăşiseră.

Zâmbind cu chipul îngropat în părul ei, o întrebă:

— Ce preferi, un cuvânt sau o sintagmă?

— Nu mai fi aşa de arogant! Întâmplător, sunt calificată să predau educaţia sexuală până la nivelul primelor clase de liceu.

— Atunci, care-i problema? chicoti el.

Dar răspunsul ei îi reteză râsul, îi tăie respiraţia şi-l făcu să se topească de tot.

— Cumva, spuse Julie, studiindu-şi concentrată mâinile împreunate în poală, termenul ştiinţific de „contact sexual” pare complet nepotrivit pentru a descrie ceva atât de... atât de dulce... şi de profund. Şi de curat.

Zack îşi rezemă capul de spătarul canapelei şi închise ochii, întrebându-se de ce avea efectul acela nebunesc asupra lui. Un moment mai târziu, reuşi să spună cu un glas cât de cât normal:

— Cum ţi se pare termenul „amanţi”?

— Amanţi, repetă ea, dând din cap de câteva ori. Ceea ce încercam să-ţi explic e că, deşi am fost amanţi, de fapt nu ştiu nimic despre tine.

— Şi ce ai vrea să ştii?

— Păi, pentru început, Zachary Benedict este numele tău adevărat, sau ţi l-ai schimbat când ai început să faci filme?

— Primul meu nume de botez e Zachary. Benedict era numele al doilea, nu cel de familie, până mi l-am schimbat legal, la optsprezece ani.

— Serios?

Julie întoarse capul, uitându-se la el. Deşi ţinea ochii închişi, Zack îi simţi privirea, îi văzu în minte zâmbetul curios şi, în timp ce aştepta întrebarea inevitabilă care urma, îşi aminti alte lucruri…

„Nu te-aş fi refuzat niciodată, Zack…”

„Cum ai îndrăznit să sugerezi că m-aş putea gândi, măcar, să spun vreodată cuiva că m-ai violat!”

„Termenul ştiinţific de contact sexual pare complet nepotrivit pentru a descrie ceva atât de… atât de dulce… şi de profund. Şi de curat”.

Vocea ei îi risipi amintirile:

— Cum te chema, înainte de a-ţi lua numele de Benedict?

Era exact întrebarea la care se aşteptase, cea la care nu răspunsese niciodată.

— Stanhope.

— Ce nume frumos! De ce ţi l-ai schimbat?

Julie îi văzu fălcile încordându-se, iar când deschise ochii, fu uimită de expresia lor ostilă.

— E o poveste lungă, răspunse el scurt.

— A… făcu Julie, înţelegând că era destul de neplăcut ca să nu insiste deocamdată; în schimb, spuse primul lucru care-i trecu prin minte ca să-i distragă atenţia: ştiu deja multe despre tinereţea ta, pentru că pe vremea aia fraţii mei erau fani avizi ai tăi.

Zack o privi, conştient că-şi înfrânase curiozitatea firească privitoare la acea „poveste lungă” din viaţa lui.

— Chiar aşa?

Julie dădu din cap, mulţumită şi uşurată că reuşise să schimbe subiectul cu atâta succes.

— Din cauza asta, ştiu deja că ai crescut singur, călătorind pe la rodeouri şi prinzând tauri, lucrând la ferme şi îmblânzind cai… ce e, am spus ceva de râs?

— Cu riscul de a-ţi spulbera iluziile, prinţeso, chicoti Zack, toate poveştile astea sunt produse ale imaginaţiei hiperactive din departamentul de publicitate al studioului. Adevărul e că aş prefera să petrec două zile într-un autobuz Greyhound decât două ore pe spinarea unui cal. Iar dacă există pe lumea asta ceva care să-mi displacă mai mult decât caii, sunt vacile. Taurii, vreau să zic.

— Vacile! exclamă Julie, iar râsul ei molipsitor răsună melodios ca o muzică, în timp ce-l studia fascinată.

— Dar tu? o tachină el, luându-şi paharul de brandy de pe masă, pentru a o distrage de la următoarea întrebare inevitabilă. Porţi numele de Mathison din naştere, sau ţi l-ai schimbat?

— La naştere n-am avut niciun nume.

Zack se opri cu paharul în drum spre gură.

— Poftim?

— Am fost găsită într-o cutie, deasupra unei lăzi de gunoi dintr-un gang, înfăşurată cu un prosop. Îngrijitorul care m-a găsit m-a dus în casă, la soţia lui, unde m-au ţinut până m-am încălzit destul ca să mă scoată iar, pentru a mă duce la spital. A considerat că se cuvenea să port numele soţiei lui, care avusese grijă de mine în ziua aceea, aşa că m-au botezat Julie.

— Dumnezeule…! murmură Zack, încercând să nu-şi arate oroarea.

— Am avut noroc! Mi s-ar fi putut întâmpla

ceva mult, mult mai rău.

Zack era atât de copleşit, încât nu observă veselia din ochii ei.

— Cum?

— S-ar fi putut ca pe soţia lui s-o cheme Mathilda. Sau Gertrude. Sau Wilhelmina. Aveam coşmaruri, la gândul că m-aş fi putut numi Wilhelmina.

— Oricum, povestea s-a terminat cu bine, încercă el să se încurajeze, ceea ce părea ridicol, după atâta timp. Ai fost adoptată de familia Mathison, nu?

Când Julie dădu din cap, conchise:

— Iar ei s-au ales cu un bebeluş minunat, pe care să-l iubească.

— Nu tocmai.

— Cum adică? întrebă Zack, nedumerit.

— Mathisonii s-au ales cu o fată de unsprezece ani care încercase deja s-o apuce pe calea crimei, pe străzile din Chicago – cu ajutorul unor băieţi puţin mai mari care mi-au arătat anumite… ăă… trucuri. De fapt, adăugă ea veselă, probabil că aş fi avut o carieră destul de ilustră.

Ridică mâna şi-şi mişcă spre el degetele lungi, explicându-i în continuare:

— Aveam degete foarte repezi. Lipicioase.

— Furai?

— Da, iar la unsprezece ani m-au şi arestat.

— Pentru furt? murmură el, nevenindu-i să creadă.

— În niciun caz! replică lezată Julie. Eram mult prea iute ca să mă-nhaţe la cântat. M-au umflat la o săltare-n gaşcă.

Zack o privi cu gura căscată. Simplul fapt de a o auzi vorbind în argoul străzii îl făcea să scuture din cap, ca să şi-l limpezească. Şi totuşi, imaginaţia rafinată care-l făcuse să devină un cineast de succes îi intrase deja în funcţiune, ajutându-l să şi-o închipuie la vârsta aceea: mică şi slabă, din cauza subnutriţiei... o faţă de ştrengăriţă, dominată de ochii aceia imenşi... o bărbie mică şi îndărătnică... păr închis la culoare, tuns scurt şi lăsat neîngrijit... Capricioasă şi plină de energie. Gata să se ia de piept cu lumea crudă şi nedreaptă... Gata să se ia de piept cu un fost puşcăriaş...

Gata să se răzgândească şi să rămână cu el, sfidând tot ceea ce devenise, fiindcă acum credea în el...

Oscilând între râs, tandreţe şi uimire, o privi cu o expresie de scuză.

— Mi-a luat-o razna imaginaţia.

— Nici nu mă mir, zâmbi Julie complice, enigmatic.

— Ce făceai când te-au arestat?

Îl privi lung, amuzată.

— Nişte băieţi mai mari îmi demonstrau cu multă bunăvoinţă o metodă care mi-ar fi fost de mare folos după ce te-am întâlnit. Atâta numai că ieri, când am încercat-o cu Blazerul, nu mi-am mai amintit care fir unde se ducea.

— Poftim? întrebă Zack fără nicio expresie.

— Ieri am încercat să pornesc Blazerul fără cheie.

Hohotul lui de râs reverberă din tavan şi, înainte ca Julie să poată reacţiona, o cuprinse cu

braţele, o trase lângă el şi-şi îngropă chipul vesel în părul ei.

— Doamne fereşte…! şopti el. Numai eu eram în stare să răpesc o fiică de preot care ştie să scurtcircuiteze maşini.

— Sunt sigură că aş fi reuşit şi ieri, dacă nu trebuia să mă întrerup din două-n două minute şi să apar în faţa ta, la fereastră, îl informă ea.

Zack râse şi mai tare.

— Dumnezeule mare! izbucni uimită Julie. Ar fi fost mult mai uşor să-ţi şterpelesc cheia din buzunar!

Următorul lui hohot de râs îi acoperi aproape complet cuvintele.

— Aş fi făcut-o într-o secundă, dacă ştiam că ţii cheile în buzunar.

Nefiresc de mulţumită că-l putea face să râdă aşa de tare, Julie îşi rezemă capul de pieptul lui, dar imediat ce Zack se opri din râs îi spuse:

— Acum e rândul tău. Unde ai copilărit cu adevărat, dacă nu la ranchuri şi ferme?

Zack ridică încet faţa din părul ei înmiresmat şi-i săltă bărbia cu un deget.

— La Ridgemont, Pennsylvania.

— Şi…? insistă Julie, nedumerită de impresia ciudată că răspunsul la această întrebare părea să aibă o semnificaţie deosebită pentru el.

— Şi, continuă Zack, privindu-i ochii întrebători, familia Stanhope are o mare companie de fabricaţie care a reprezentat coloana vertebrală a oraşului Ridgemont şi al mai multor localităţi din jur de aproape un secol.

Julie clătină din cap cu dezgust.

— Ai fost bogat! Toate poveştile alea despre copilul singur, fără familie, care trăia pe circuitul rodeourilor... numai minciuni! Fraţii mei le-au crezut!

— Îmi cer iertare că fraţii tăi au fost amăgiţi, spuse el, chicotind la vederea expresiei ei indignate. Adevărul e că n-am ştiut ce inventase despre mine departamentul de publicitate până când nu am citit eu însumi în reviste, iar atunci era prea târziu ca să mai fac scandal – nu că mi-ar fi folosit la ceva, oricum, pe vremea aceea. În orice caz, am plecat din Ridgemont înainte de a fi împlinit nouăsprezece ani, şi în continuare am trăit de unul singur.

Julie ar fi vrut să-l întrebe de ce plecase de-acasă, dar pentru moment rămase la cele esenţiale.

— Ai fraţi şi surori?

— Am avut doi fraţi şi o soră.

— De ce spui „am avut”?

— Din multe motive, cred, răspunse el cu un oftat, rezemându-şi iar capul de spătarul canapelei.

— Dacă preferi să nu vorbeşti despre asta, din diverse motive, spuse Julie, simţindu-i schimbarea de dispoziţie, nu e nevoie să-mi spui nimic.

Zack ştia că avea să-i spună totul, dar nu voia să examineze miile de sentimente care-l îndemnau s-o facă. Niciodată nu simţise nevoia sau dorinţa de a răspunde la aceleaşi întrebări, puse de Rachel. Dar, în fond, nici în ea şi nici în oricine altcineva nu avusese atâta încredere cu un lucru care i-ar fi putut redeştepta durerea. Poate fiindcă Julie îi dăruise deja atât de mult, simţea că-i datora

explicaţii. O cuprinse mai strâns cu braţul, iar ea se cuibări lângă el, cu faţa rezemată parţial de pieptul lui.

— Până acum n-am mai vorbit cu nimeni despre asta, deşi Dumnezeu mi-e martor de câte ori am fost întrebat. Nu e o poveste foarte lungă sau interesantă, dar dacă ţi se pare că vorbesc ciudat, e fiindcă pentru mine e foarte neplăcută şi mă simt cam nefiresc discutând despre asta pentru prima oară, după şaptesprezece ani.

Julie rămase tăcută, simţindu-se uluită şi măgulită că avea să i-o spună.

— Părinţii mei au murit într-un accident de maşină când aveam zece ani, începu el, iar cei doi fraţi ai mei, sora mea şi cu mine am fost crescuţi de bunici – când nu eram plecaţi la internat, mai bine zis. Între noi erau diferenţe de vârsta de un an; Justin era cel mai mare, urmam eu, apoi Elizabeth, şi la urmă Alex. Justin era…

Făcu o pauză, încercând să-şi găsească, fără succes, cuvintele potrivite.

— Era un marinar excelent şi, spre deosebire de majoritatea fraţilor mai mari, accepta să mă ia cu el oriunde se ducea. Era… bun. Blând. S-a sinucis când avea optsprezece ani.

Julie nu-şi putu stăpâni o exclamaţie îngrozită.

— Dumnezeule, dar de ce?

Pieptul lui Zack se ridică sub obrazul ei, în timp ce trăgea aer în piept, apoi îl expira încet.

— Era homosexual. Nu ştia nimeni. Decât eu. Mi-a spus-o cu mai puţin de o oră înainte de a-şi zbura creierii.

Când rămase tăcut, Julie spuse:

— N-ar fi putut să discute cu cineva… să obţină sprijinul familiei?

Zack râse scurt, amar.

— Bunica mea era o Harrison şi provenea dintr-o familie de oameni rigizi cu exigenţe imposibil de înalte faţă de ei înşişi şi de oricine altcineva. L-ar fi considerat pe Justin un pervers, un monstru, şi i-ar fi întors spatele public, dacă nu se pocăia pe loc. Familia Stanhope, pe de altă parte, a fost întotdeauna exact pe dos – oameni nepăsători, iresponsabili, fermecători; iubitori de distracţii şi slabi. Dar principala lor trăsătură, cea care s-a transmis pe toată linia masculină, a fost aceea că bărbaţii din neamul Stanhope erau afemeiaţi. Toţi. Desfrâul lor e legendar în acea parte din statul Pennsylvania şi e o trăsătură de care toţi au fost extrem de mândri. Inclusiv, şi mai ales, bunicul meu. Nu sunt sigur că bărbaţii din dinastia Kennedy erau cu ceva mai prejos decât cei din familia Stanhope, în materie de femei. Ca să-ţi dau un exemplu mai puţin ofensiv, când fraţii mei şi cu mine am împlinit, fiecare, doisprezece ani, bunicul ne-a făcut cadou de ziua noastră câte o prostituată. A organizat câte o mică petrecere privată la el acasă, iar prostituata aleasă a fost adusă acolo ca să participe la petrecere, apoi să se retragă la etaj cu sărbătoritul.

— Şi bunica ta ce părere a avut despre asta? întrebă Julie dezgustată. Unde era?

— Bunica mea era undeva în casă, dar ştia că nu putea face nimic, aşa că ţinea capul sus atâta cât putea şi se prefăcea că habar n-avea de ceea ce se întâmpla. La fel reacţiona şi faţă de

aventurile bunicului meu.

Zack tăcu un timp, iar Julie crezu că n-avea să mai spună nimic.

Apoi însă adăugă:

— Bunicul meu a murit la un an după Justin, şi încă a mai reuşit să-i lase o moştenire umilitoare: zbura cu avionul personal spre Mexic şi avea un top-model tânără şi frumoasă cu el, când s-a prăbuşit. Harrisonii sunt patronii ziarului din Ridgemont, aşa că bunica mea a putut împiedica publicarea acestui detaliu, dar n-a avut niciun rost, pentru că serviciile telegrafice l-au aflat şi a apărut în toate ziarele din oraşele mari, ca să nu mai menţionez posturile de radio şi televiziune.

— Dacă tot nu ţinea la ea, de ce n-a divorţat?

— Şi eu l-am întrebat acelaşi lucru, în vara dinainte de a pleca la Yale. Sărbătoream începutul carierei mele de student, îmbătându-ne împreună în cabinetul lui. În loc să-mi răspundă să-mi văd naibii de treburile mele, băuse destul ca să-mi spună adevărul, dar nu atât de mult încât să nu mai fie lucid.

Îşi luă brandy-ul şi şi-l turnă pe gât, ca şi cum ar fi încercat să-şi spele din gură gustul cuvintelor, apoi privi absent în paharul gol.

— Şi ce ţi-a spus?

O privi ca şi cum aproape c-ar fi uitat de prezenţa ei acolo.

— Mi-a spus că bunica mea era singura femeie din lume pe care o iubise vreodată. Toţi credeau că se însurase cu ea ca să unească averea familiei Harrison cu ceea ce mai rămăsese dintr-a lui, mai ales că bunica mea numai frumoasă nu era, dar el

mi-a spus că nu era adevărat, şi îl cred. De fapt, când bunica mea a îmbătrânit, a devenit o femeie arătoasă, cum se spune – cu înfăţişare aristocratică.

Se opri din nou, iar Julie îl întrebă dezgustată:

— De ce l-ai crezut? Vreau să spun, dacă o iubea, am impresia că n-ar fi trebuit s-o înşele aşa.

Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet sardonic.

— Ar trebui s-o cunoşti pe bunica mea. Nimeni nu putea corespunde exigenţelor ei, şi cu atât mai puţin nepăsătorul de bunicu-meu, şi o ştia. Mi-a spus că a renunţat să mai încerce, la scurt timp după căsătorie. Singurul dintre noi pe care bunica mea l-a aprobat vreodată a fost Justin. Îl adora. Înţelegi, explică el mai departe, aproape amuzat, Justin era singurul bărbat din toată familia care se asemăna cât de cât cu cei din neamul ei. Era blond, ca ea, de statură medie – de fapt, semăna frapant cu propriul ei tată. Noi, ceilalţi, inclusiv tatăl meu, aveam cu toţii trăsăturile familiei Stanhope – eu îndeosebi, întâmplător, fusesem favoritul bunicului meu, ceea ce, cum lesne-ţi poţi da seama, n-a făcut-o pe bunica mea să mă îndrăgească deloc.

Julie îşi spuse că era cea mai ridicol de părtinitoare atitudine despre care auzise vreodată, dar îşi ţinu părerea pentru sine, spunând în schimb:

— Dacă bunica ta îl iubea atât de mult pe Justin, sunt sigură că i-ar fi rămas alături dacă-i spunea că era gay.

— Nici să nu te gândeşti! Dispreţuia slăbiciunile, de orice factură. O asemenea

declaraţie ar fi revoltat-o şi ar fi distrus-o.

Îi aruncă o privire răutăcioasă, adăugând:

— Ţinând seama de toate astea, e clar că s-a măritat într-o familie nepotrivită. Cum am mai spus, cei din neamul Stanhope aveau toate slăbiciunile posibile. Beau prea mult, şofau prea repede, îşi tocau banii, iar apoi se căsătoreau cu persoane destul de bogate ca să-şi pună iar averile pe picioare. Singurul lor crez în viaţă era să se distreze. Niciodată nu-şi făceau griji pentru ziua de mâine, nici nu le păsa de altcineva decât de ei înşişi – nici chiar propriilor mei părinţi, care au murit în drum spre casă când se întorceau de la o beţie, conducând cu peste o sută de mile pe oră pe o şosea înzăpezită. Îi aşteptau acasă patru copii care aveau nevoie de ei, dar asta nu i-a oprit.

— Iar Alex şi Elizabeth sunt la fel ca părinţii tăi?

Zack îi răspunse pe un ton firesc, fără să-i judece:

— Alex şi Elizabeth aveau slăbiciunile şi excesele obişnuite în familia Stanhope. La şaisprezece ani, amândoi o luaseră rău pe calea băuturii şi a drogurilor. Elizabeth îşi făcuse deja un avort. Alex fusese arestat de două ori – şi, desigur, eliberat fără nimic la dosar – pentru droguri şi jocuri de noroc. Ca să fiu cinstit faţă de ei, nimeni n-a încercat vreodată să-i stăpânească. Bunica mea ar fi făcut-o, dar bunicul nici nu voia s-audă. În fond, eram croiţi după tiparul lui. Şi chiar dacă ar fi încercat, n-ar fi folosit la nimic, fiindcă nu stăteam pe-acasă decât câteva luni pe an, vara. La insistenţele bunicului meu, ne petreceam restul anului în şcoli private, exclusiviste. Acolo nimănui

nu-i pasă, atâta vreme cât nu eşti prins şi nu le cauzezi probleme.

— Deci probabil că bunica ta nu-i aproba pe sora şi fratele tău, aşa-i?

— Întocmai. Şi nici ei n-o simpatizau, crede-mă. Deşi bunica era de părere că ar fi avut posibilităţi, dacă erau luaţi sub control la timp.

Julie asimilase toate informaţiile; mai mult, îi absorbise cele mai subtile nuanţe din ton şi expresie. Deşi se indusese invariabil şi pe sine ori de câte ori vorbea despre „slăbiciunile şi excesele” familiei Stanhope, îi percepuse dispreţul din glas când le menţiona.

Mai trăgea nişte concluzii foarte interesante şi din ceea ce nu-i spusese.

— Iar tu? întrebă ea cu prudenţă. Tu ce părere aveai despre ea?

Zack o privi cu o sprânceană arcuită provocator.

— Ce te face să crezi că aveam altă părere despre ea decât Alex şi Elizabeth?

Julie nu se codi.

— Simt.

Perspicacitatea ei îl făcu să dea din cap afirmativ, impresionat.

— Într-adevăr, o admiram. Cum am spus, avea nişte standarde imposibil de înalte pentru noi, dar cel puţin le avea. Te făcea să-ţi doreşti să încerci să fii mai bun decât erai. Nu că i-ai fi putut satisface vreodată exigenţele. Numai Justin a fost în stare de asta.

— Mi-ai spus ce părere avea despre fraţii şi sora ta. Dar despre tine ce credea?

— Că semănăm cu bunicul meu.

— La înfăţişare, preciză Julie.

— Ce importanţă are? replică el scurt.

Julie simţea că intrase pe un teritoriu interzis, dar continuă totuşi:

— Cred că ştii ce importanţă are, chiar dacă ea n-o recunoştea. Oi fi arătat tu ca bunicul tău, dar nu semănai deloc cu el. Erai la fel ca ea. Justin semăna cu ea pe plan fizic, însă nu era ca ea. Tu erai.

— Eşti teribil de încrezătoare în propriile tale opinii, pentru un copil de douăzeci şi şase de ani, comentă sec Zack.

— Interesantă tactică, ripostă Julie, pe acelaşi ton. Dacă nu mă poţi păcăli, ridiculizează-mă.

— Touché, şopti el, aplecându-se s-o sărute.

— Şi, continuă ea întorcând capul, pentru a-i oferi obrazul, nu gura, dacă nu reuşeşti nici să mă ridiculizezi, încerci să-mi distragi atenţia.

Zack chicoti profund, din piept, în timp ce-i lua bărbia între degete şi-i ridica gura spre a lui.

— Ştii, spuse el zâmbind, poţi fi o adevărată pacoste pe capul omului.

— O, te rog, acum nu recurge la complimente! râse Julie, împiedicându-l s-o sărute. Ştii că mă fac praf, atunci când îmi spui drăgălăşenii. Ce s-a întâmplat, ce te-a făcut să pleci de-acasă? Ce…

Buzele lui le acoperiseră pe ale ei.

— O pacoste clasa-ntâi pe capul omului.

Julie se dădu bătută. Cuprinzându-l de umeri, cedă sărutărilor lui posesive, din tot sufletul, simţind că, indiferent cât de mult îi dăruia, Zack îi dădea înapoi şi mai mult.

Când în sfârşit o eliberă din îmbrăţişare, Julie crezu că avea s-o cheme în pat. El, în schimb, spuse:

— Din moment ce nu te pot duce cu preşul, cred că-ţi datorez un răspuns despre motivul pentru care am plecat de-acasă. După aceea, aş dori să nu mai discutăm niciodată despre trecutul meu, presupunând că-ţi voi fi satisfăcut curiozitatea.

Julie nu credea că ar fi putut afla vreodată destule despre el ca să fie satisfăcută, dar îi înţelegea sentimentele privitoare la acel subiect. Când dădu din cap afirmativ, Zack începu să-i explice:

— Bunicul meu a murit când eram în primul an la colegiu, lăsând-o pe bunica stăpână absolută peste toată averea. Ea ne-a chemat acasă, în timpul vacanţei de vară, pe Alex, care atunci avea şaisprezece ani, pe Elizabeth, care avea şaptesprezece, şi pe mine, şi toţi patru ne-am adunat pe terasă. Le-a spus lui Alex şi Elizabeth că avea să-i retragă de la şcolile private, înscriindu-i în schimb la şcoli locale şi dându-le bani doar pentru cheltuielile strict necesare traiului. I-a ameninţat că dacă încălcau una singură din regulile ei cu privire la droguri, băutură, promiscuitate şi aşa mai departe, avea să-i dea afară din casă, fără un ban în buzunar.

Clătină din cap, cu un uşor zâmbet.

— N-am să uit niciodată ce mutre au făcut Alex şi Elizabeth în ziua aceea.

— I-au acceptat dispoziţia?

— Sigur că da. Aveau de ales? Pe lângă că le

plăcea la nebunie să aibă şi să cheltuiască bani, nu erau în stare să câştige niciun cent prin forţe proprii, şi o ştiau.

— Dar tu nu i-ai acceptat condiţiile, aşa că ai plecat de-acasă, presupuse Julie, zâmbind puţin.

Chipul lui dobândi înfăţişarea unei măşti – fără nicio expresie, de o platitudine deliberată care o făcea întotdeauna să se simtă extrem de neliniştită.

— Mie nu mi-a propus aceleaşi condiţii.

După un moment de tăcere, Zack adăugă:

— Mi-a spus să plec de-acasă şi să nu mă mai întorc niciodată. Le-a spus fratelui şi surorii mele că dacă încercau vreodată să mă contacteze sau acceptau încercările mele de a lua legătura cu ei, aveau să plece la rândul lor. Din momentul acela, eram dezmoştenit pentru totdeauna. Aşa că am predat cheile maşinii – la cererea ei – şi am pornit pe jos până la şosea. Aveam cam cincizeci de dolari într-un cont din Connecticut şi hainele de pe mine. Peste câteva ore, m-a luat un camion care întâmplător era plin cu recuzită de la *Empire Studios*, şi am ajuns la Los Angeles. Şoferul era un tip de treabă şi mi-a pus o vorbă la *Empire*. M-au angajat la rampa de încărcare, unde am lucrat până un idiot de regizor şi-a dat seama cu întârziere că avea nevoie de nişte figuranţi pentru o secvenţă pe care o turna pe platoul din spate. În ziua aia am debutat în faţa aparatului de filmat, apoi m-am înscris iar la colegiu, la U.S.C., şi mi-am luat diploma, după care am continuat să joc în filme. Şi aşa s-a sfârşit povestea.

— Dar de ce ţi-a făcut bunica ta asta ţie, şi nu

fratelui sau surorii tale? întrebă Julie, încercând să nu se arate prea şocată sau prea interesată.

— Sunt sigur că avea motivele ei, ridică el din umeri. Cum am spus, îi aminteam de bunicul meu şi de tot ceea ce-i făcuse el.

— Şi după aceea n-ai mai auzit niciodată despre fratele şi sora ta? N-ai încercat să-i cauţi în secret, sau ei pe tine?

Julie avea sentimentul că, din tot ceea ce-i spusese, cel mai dureros subiect era cel referitor la fratele şi sora lui.

— Le-am scris înainte de premiera primului meu film. M-am gândit că poate…

Vor fi mândri, îşi spuse Julie, când el nu continuă. Se vor bucura pentru tine. Îţi vor scrie la rândul lor.

Îşi dădu seama, după expresia rece de pe chipul lui, că nimic din toate astea nu se întâmplase, dar trebuia să fie sigură. Cu fiecare clipă ce trecea, înţelegea tot mai multe despre el.

— Şi ţi-au răspuns?

— Nu. După aceea, nici eu n-am mai încercat să iau legătura cu ei vreodată.

— Dar dacă bunica ta a găsit scrisorile, şi n-au ajuns niciodată la ei?

— Le-au primit. Locuiau împreună în acelaşi apartament şi studiau la un colegiu local.

— O, dar, Zack, erau atât de tineri, şi chiar tu ai spus că erau slabi. Tu erai mult mai matur şi mai înţelept decât ei. N-ai fi putut să aştepţi până se mai maturizau, şi să le mai dai o şansă?

Cumva, această sugestie întrecu măsura, iar glasul lui dobândi o finalitate îngheţată.

— Nimeni, spuse el, nu are vreodată o a doua şansă cu mine, Julie. Niciodată.

— Dar…

— Pentru mine sunt morţi.

— Dar e ridicol! Ai la fel de mult de pierdut ca ei. Nu poţi trece prin viaţă tăind punţile, în loc să le clădeşti. Ăsta-i defetism, iar în cazul tău mai e şi o nedreptate.

— Mai e şi sfârşitul acestei discuţii!

Glasul lui devenise ameninţător de tăios, dar Julie refuză să-l asculte.

— Cred că semeni cu bunica ta mult mai mult decât ştii.

— Îţi forţezi norocul, cucoană!

Cuvintele lui brutale o făcură să tresară. Fără o vorbă, Julie se ridică, strânse paharele goale şi le duse la bucătărie, alarmată de această nouă latură a lui Zack, unda de finalitate nemiloasă care-i dădea puterea de a scoate oamenii din viaţa lui fără o singură privire în urmă.

Îşi dădea seama, mai clar decât oricând, că deşi erau intimi în pat, rămăseseră doi străini. Intră în camera ei ca să-şi ia ceva de dormit, aprinse lumina şi trecu în baia alăturată.

Era atât de preocupată, încât, în loc de a se duce imediat în dormitorul lui, se aşeză pe pat, cufundată în gânduri. Peste câteva minute, tresări la auzul vocii lui care o avertiza:

— E o decizie foarte neînţeleaptă din partea ta, Julie. Îţi sugerez să te mai gândeşti.

Stătea în uşă, cu umărul rezemat de toc şi braţele încrucişate pe piept, privind-o nepăsător. Julie nu avea idee la ce decizie se referea şi, cu

toate că părea distant, nu arăta ca un spectru sinistru, cum i se păruse în lumina slabă din living.

Aproape că se întrebă dacă nu cumva o alarmase doar o combinaţie a imaginaţiei cu lumina flăcărilor.

Julie se ridică şi porni încet spre el, nesigură, cercetându-i chipul.

— Aşa înţelegi tu să-ţi prezinţi scuzele?

— Nu ştiam că am vreun motiv să mă scuz.

Aroganţa acestui răspuns era atât de tipică pentru el, încât Julie aproape râse.

— Încearcă ideea de grosolănie şi vezi dacă nu-ţi spune nimic.

— Am fost grosolan? N-am vrut. Te-am prevenit că discuţia va fi extrem de neplăcută pentru mine, dar tu ai vrut s-o purtăm oricum.

Părea să se simtă sincer nedreptăţit, însă Julie perseveră totuşi.

— Înţeleg, spuse ea oprindu-se în faţa lui. A fost vina mea, de fapt?

— Probabil. Indiferent la ce te referi.

— Nu ştii, aşa-i? Eşti complet inconştient de faptul că mi-ai vorbit pe un ton…

Îşi căută cuvintele şi alese nişte atribute nu tocmai potrivite.

— … rece, nesimţitor şi nejustificat de aspru.

Zack ridică din umeri, cu o indiferenţă pe care Julie o bănuia parţial simulată.

— Nu eşti prima femeie care mă acuză de toate astea, pe lângă multe altele. Îţi accept judecata – sunt rece, nesimţitor şi…

— Aspru, completă Julie, încercând să nu râdă de aspectul ridicol pe care-l luase discuţia. Zack îşi

riscase viaţa ca s-o salveze şi, când crezuse că nu reuşise, voise să moară. Numai rece şi nesimţitor nu era. Celelalte femei se înşelaseră. Dar râsul îi pieri brusc şi simţi o dureroasă mustrare de cuget pentru ceea ce spusese – pentru ce spuseseră toate.

Julie nu se putea decide dacă intenţionase într-adevăr să riposteze împotriva lui pentru vreo scăpare imaginară, culcându-se singură acolo, ceea ce-l înfuriase din capul locului, sau dacă nici nu se gândise la un asemenea şiretlic femeiesc.

— Aspru, repetă el dur, cu întârziere, dorindu-şi ca Julie să ridice capul pentru a-i putea vedea faţa.

— Zack? spuse ea, cu privirea spre bărbia lui. Data viitoare când o femeie te mai acuză de toate astea, spune-i să se uite mult mai bine.

Ridicând ochii către el, adăugă încet:

— Atunci, cred c-o să vadă o nobleţe rară şi o blândeţe extraordinară.

Zack îşi descrucișă încet braţele, complet descumpănit, simţind că inima i se dădea peste cap ca întotdeauna când Julie îl privea în felul acela.

— N-am vrut să insinuez că nu eşti şi autocratic, dictatorial şi arogant, înţelegi… adăugă ea, cu un râs gâtuit.

— Dar îţi plac oricum, o tachină Zack, mângâindu-i obrazul cu dosurile degetelor, dezarmat, dezamorsat şi absurd de uşurat. În pofida tuturor.

— Mai adaugă pe listă şi vanitos, glumi Julie, dar Zack o cuprinse strâns în braţe.

— Julie, şopti, aplecându-se s-o sărute, taci din

gură.

— Şi sentenţios! declară ea, cu buzele lipite de ale lui.

Zack izbucni în râs. Era singura femeie care-l făcuse vreodată să-i vină să râdă în timp ce o săruta.

— Să-mi aminteşti, spuse el, hotărându-se s-o sărute pe ureche în schimb, pentru că aceea nu putea să fugă de sub buzele lui, ca niciodată să nu mă mai apropii de o femeie cu un vocabular ca al tău.

Îi urmări conturul urechii cu limba, iar Julie se înfioră, strângându-l la piept, în timp ce-i şoptea încă o concluzie sufocată despre caracterul lui:

— Şi incredibil de senzual... şi foarte, foarte sexy...

— Pe de altă parte, adăugă el zâmbitor, sărutându-i ceafa, nimic nu poate înlocui o femeie inteligentă şi cu discernământ.

Capitolul 36

Cu un bol de pop-corn în mâini, Julie intră în living, unde vedeau un film la video. Îşi petrecuseră dimineaţa şi după-amiaza vorbind despre de toate, mai puţin singurul lucru care o interesa pe Julie până la disperare: planurile lui de a descoperi cine-i ucisese soţia şi a se exonera. Prima dată când abordase subiectul, Zack îi repetase cele spuse în ajun, şi anume, că nu voia să strice prezentul cu griji legate de viitor. Insistase să aleagă un film din videotecă, iar Julie trecuse printr-un moment incomod dându-şi seama că pe

rafturi erau mai multe filme de-ale lui. Nesuportând gândul de a-l vedea făcând dragoste cu o altă femeie, în vreuna din acele secvenţe toride de amor pentru care ajunsese celebru, alese un film pe care Zack nu-l mai văzuse şi despre care era aproape sigură că avea să-i placă.

Zack păru absolut mulţumit de alegerea ei înainte ca filmul să înceapă, dar după câteva momente Julie descoperi că modul aparent simplu de a-şi petrece timpul văzând un film era ceva cu totul aparte pentru Zachary Benedict. Spre deplina ei stânjeneală, Zack părea să privească filmul ca pe o creaţie artistică supusă unor analize, disecţii şi evaluări minuţioase. Ba chiar, îl critica atât de mult, încât în cele din urmă Julie inventase scuza de a face pop-corn numai ca să scape de comentariile lui denigratoare.

Când puse vasul cu pop-corn pe masă, Julie aruncă o privire spre ecranul gigant al televizorului şi oftă uşurată că finalul apoteotic era pe terminate. Era clar că Zack nu-l găsea la fel de apoteotic, căci întoarse capul spre ea şi spuse, zâmbind:

— Mor după pop-corn. Ai pus şi sare?

— Mhm, făcu Julie.

— Şi unt, sper?

O singură privire spre zâmbetul lui băieţesc, şi Julie uită cât de exasperată fusese înainte.

— Înoată în unt, glumi ea. Vin imediat, cu prosoape turceşti şi ceva de băut.

Zâmbind, Zack o privi cum se îndrepta spre bucătărie, cu elanul ei subtil şi graţia naturală cu care îşi purta hainele. Încercă să se decidă ce fel

de rochie de seară ar fi avantajat cel mai mult acea sofisticare firească a ei, când îşi dădu seama că niciodată nu urma să mai aibă ocazia s-o ducă la asemenea ceremonii. Zilele când participase la premierele de la Hollywood, balurile de caritate, lansările de pe Broadway şi dineurile premiilor *Oscar* trecuseră demult, şi nu-şi putea da seama cum de uitase. N-avea s-o poată duce pe Julie la nicio asemenea ocazie. N-o putea duce nicăieri, niciodată.

Era o revelaţie atât de deprimantă, încât făcu un efort pentru a n-o lăsa să-i strice ziua. Cu o voinţă supremă, se gândi numai la seara care-i aştepta, şi zâmbi când Julie reveni şi se aşeză lângă el.

— Nu vrei să alegi încă un film?

Ultimul lucru pe care-l dorea Julie era să îndure criticarea încă a unui film ales de ea. Cu o privire de oroare exagerată, îi răspunse:

— Te rooog, nu-mi cere asta. Cere-mi să-ţi calc ciorapii, cere-mi să-ţi apretez batistele, dar nu-mi cere să aleg încă un film la care să te uiţi.

— De ce? întrebă el, cu o expresie uimită şi neştiutoare.

— De ce? râse Julie. Fiindcă eşti mai rău decât cel mai nesuferit critic. Praf mi-ai făcut filmul!

— N-am făcut decât să remarc câteva greşeli. Nu l-am sfârtecat în bucăţi.

— Ba da! Ai râs atât de tare când murea aia, încât nici n-am auzit ce spuneau.

— Fiindcă era comic! răspunse Zack plin de importanţă. Textul şi jocul erau atât de proaste, încât mă umfla râsul. Ascultă, îi propuse el un

compromis, ridicându-se binevoitor şi întinzându-i mâna. O să colaborăm. Hai să-l alegem împreună pe următorul.

Fără tragere de inimă, Julie se ridică şi porni spre etajera care conţinea peste o sută de filme, de la marile filme clasice până la cele mai noi.

— Ai vreo preferinţă? o întrebă el.

Julie parcurse titlurile, cu privirea oprindu-i-se stingherită pe propriile lui filme. Ştia că măcar din politeţe ar fi trebuit să-l propună pe unul dintre ele, dar nu putea, mai ales când aveau un televizor cu ecranul de un metru şi jumătate, unde ar fi văzut fiecare detaliu al secvenţelor amoroase.

— Nu… mă pot decide, spuse ea.

Capitolul 37

Julie aruncă o privire pe fereastra bucătăriei, spre soarele care apunea, îşi lăsă pe masă cuţitul şi intră în living să deschidă televizorul. O antenă parabolică instalată undeva pe munte le dădea posibilitatea să prindă postul C.N.N., şi nu mai auzise ştirile din acea dimineaţă. Zack îşi petrecuse ziua degajând drumul până la pod, cu tractorul din garaj, iar acum făcea un duş. Dimineaţa, când îi spusese ce planuri avea, Julie crezuse că voia să plece într-o zi, două, şi o cuprinsese o panică aproape sufocantă. Parcă citindu-i gândurile, Zack i-a spus:

— Am să-ţi spun cu o zi înainte de a fi timpul să plecăm.

Când încercase să afle de la el dacă ştia când avea să vină ziua aceea, Zack răspunsese vag că

nu era sigur, ceea ce-i dăduse Juliei impresia că aştepta să se întâmple ceva... sau să ia cineva legătura cu el.

Ecranul televizorului se lumină, iar Julie îl ascultă absentă pe un psiholog invitat la C.N.N., în timp ce se întorcea în bucătărie. Aproape ajunsese acolo, când îşi dădu seama că psihologul vorbea despre ea şi se răsuci în loc.

Cu ochii dilataţi de uimire, porni spre televizor, privind subtitlul de pe ecran care-l identifica pe vorbitor ca fiind dr. William Everhardt.

Cu deplină convingere, doctorul Everhardt descria starea emoţională prin care trecea Julie Mathison de când fusese luată ostatică.

— S-au făcut multe cercetări asupra ostaticilor ca domnişoara Mathison, afirma el. Eu însumi am colaborat la o carte pe acest subiect şi vă pot spune cu toată certitudinea că tânăra respectivă trece printr-o succesiune de emoţii foarte stresante, dar şi foarte previzibile.

Julie îşi înclină capul într-o parte, fascinată să audă de la acest expert în materie necunoscut ce anume se întâmpla în mintea ei.

— În timpul primei şi al celei de a doua zile, principala stare emotivă este teama – o teamă absolut paralizantă, aş putea să adaug. Ostatica se simte neajutorată, prea înspăimântată ca să gândească sau să acţioneze, dar nutrind speranţa că va fi salvată. Mai târziu, de obicei cam prin cea de-a treia zi, se instalează furia. Furia faţă de nedreptatea pe care o suferă şi faţă de rolul de victimă care i-a fost impus.

Amuzată, Julie ridică mâna şi începu să numere

zilele pe degete, comparând realitatea cu afirmaţiile acelui „expert”. În prima zi, furia îi înlocuise teama după câteva ore şi încercase să-i strecoare un bilet casieriţei de la fast-food. În ziua a doua, încercase să scape la popas – şi fusese cât pe ce să reuşească. În cea de-a treia zi, izbutise să evadeze. Se cam temuse şi fusese extrem de nervoasă, dar în niciun caz paralizată. Clătinând din cap cu dezgust, se concentra asupra următoarelor comentarii ale doctorului Everhardt:

— La ora actuală, domnişoara Mathison a ajuns în stadiul pe care obişnuiesc să-l numesc sindromul dependenţei recunoscătoare. Îşi vede răpitorul ca pe un protector, aproape un aliat, pentru că încă n-a omorât-o. Ăă... presupunem că Benedict nu are niciun motiv de a-i face acest lucru. În orice caz, acum este furioasă pe autorităţile legale pentru că n-au reuşit s-o salveze. Începe să le considere neputincioase, în timp ce omul care a capturat-o, fiind în mod evident mai abil, devine subiectul unei admiraţii nehotărâte. Acestei admiraţii i se adaugă un sentiment profund de recunoştinţă pentru că nu i-a făcut niciun rău. Benedict este un om inteligent, cu un anumit farmec discutabil, din câte înţeleg, ceea ce înseamnă că domnişoara Mathison este la discreţia lui, pe plan atât fizic, cât şi afectiv.

Julie se holbă la chipul bărbos de pe ecran, ezitând între neîncredere şi ilaritate la auzul generalităţilor pompoase pe care le debita discutând despre ea. Proptindu-şi mâinile în şolduri, îl avertiză cu voce tare pe doctorul Everhardt:

— Ai noroc că nu eşti la un talk-show cu Larry

King! Acolo nu ţi-ar merge cu aiurelile astea supte din deget!

Singurul lucru pe care Everhardt îl nimerise bine era referirea la inteligenţa şi farmecul lui Zack. Juliei nu-i venea să creadă că psihologul nu se gândise că, din moment ce n-o luaseră ostatică nişte terorişti fanatici într-o ţară străină, şansele de a trece prin „succesiunea previzibilă de emoţii” erau considerabil reduse.

— Va avea nevoie de asistenţă psihologică intensivă în scopul de a-şi reveni de pe urma acestui calvar, şi va dura un timp apreciabil, dar prognoza e favorabilă, dacă va solicita ajutor.

Juliei nu-i venea să creadă ce tupeu avea – acum spunea lumii întregi că urma să fie internată la balamuc! Ar fi trebuit să-i ceară lui Ted să-l dea în judecată!

— Desigur, interveni moderatorul emisiunii, toate acestea se bazează pe supoziţia că Julie Mathison a fost luată într-adevăr ostatică, în loc de a fi complicea lui Benedict, aşa cum presupun unele persoane.

Doctorul Everhardt stătu un moment pe gânduri, apoi clătină din cap.

— După opinia mea, bazată pe ceea ce am putut afla despre ea, nu aş subscrie la această teorie.

— Mulţumesc! replică sonor Julie. Chestia asta tocmai te-a salvat de-un proces pentru defăimare!

Era atât de captivată, încât nu conştientiză zgomotul inconfundabil al unui motor de elicopter până când acesta nu ajunse chiar deasupra casei. Şi chiar şi când îl auzi, era atât de nefiresc în

sălbăticia aceea tăcută din munţi, încât se uită pe fereastră surprinsă, dar nu cu teamă, şi abia apoi înţelese.

— Zack! strigă ea, luând-o la fugă. Afară e un elicopter! Zboară jos...

Fu cât pe ce să-l doboare, în momentul când Zack se repezi afară din dormitor.

— Dă târcoale casei!

— Du-te afară şi ascunde-te în pădure! ordonă el, împingând-o pe culoar spre uşa din spate, în timp ce smulgea din debara o canadiană şi i-o trântea în braţe. Să nu te mai apropii de casă până nu-ţi spun eu, sau până mă iau de-aici!

Încărcă un cartuş pe ţeava pistolului, urmând-o pe culoar, cu arma pregătită. Când dădu Julie să deschidă uşa, o împinse la o parte din drum, păşi singur în prag, se uită în sus, ascultă, apoi o trase înainte.

— Fugi!

— Pentru numele lui Dumnezeu! strigă Julie, oprindu-se în faţa uşii. Doar nu vrei să-l dobori! Trebuie să fie...

— Mişcă! mugi el.

Julie se supuse, cu inima bubuindu-i de groază în timp ce alerga pe după colţul casei, poticnindu-se prin zăpada adâncă, până se opri sub copaci, apoi porni printre ei, ocolind casa astfel încât să-l vadă pe Zack înăuntru, prin ferestrele din faţă. Elicopterul făcuse un ocol şi coborâse spre stânga, după care trecu iar pe deasupra şi, un moment, Julie crezu îngrozită că Zack ridica pistolul, pentru a trage prin fereastră. Apoi văzu că ţinea în mână un binoclu, prin care privea elicopterul zburând

peste casă şi dispărând treptat. Genunchii i se înmuiară şi se lăsă la pământ uşurată. Imaginea lui Zack cu pistolul în mână, în timp ce-o împingea pe culoar, i se întipărise pentru totdeauna în minte. Părea desprinsă direct dintr-un film violent, atâta numai că aceea era realitatea. Simţi un gol în stomac şi se rezemă de un copac, înghiţind în sec şi încercând să-şi stăpânească voma – şi spaima…

— E-n regulă, anunţă Zack venind spre ea.

Julie, însă, îi observă patul pistolului ieşind de sub cureaua pantalonilor.

— Erau nişte schiori care beau vin şi zburau prea jos.

Îl privi, dar nu fu în stare să se mişte.

— Dă-mi mâna, îi spuse el încet.

Julie clătină din cap, încercând să scape de groaza care o paraliza.

— E-n regulă. N-am nevoie de ajutor. Mi-e bine.

— Ba nu ţi-e bine deloc! replică el sălbatic şi, aplecându-se, o apucă de braţe şi începu s-o ridice. Mai ai puţin şi leşini.

Ameţeala şi greaţa îi scăzură, în timp ce reuşea să zâmbească vag, împiedicându-l s-o ia în braţe.

— Fratele meu e poliţist, ai uitat? Am mai văzut pistoale. Doar că nu eram… pregătită.

Când ajunseră înapoi în casă, era atât de uşurată că elicopterul fusese inofensiv, încât se simţea aproape euforică.

— Ted făcea exerciţii de tir în curtea noastră, când era elev la *Academia de Poliţie*, încercă ea să glumească, agăţându-şi canadiana în cuier. Era foarte interesant. Vreau să zic, cum să faci

asemenea exerciţii acasă?

— Bea-l pe-ăsta, îi puse Zack un pahar de brandy în mână, venind din bucătărie. Bea-l pe tot, o instrui el, când Julie vru să i-l dea înapoi după prima sorbitură. Mai luă o înghiţitură, apoi puse paharul pe bufet.

— Nu mai vreau.

— Bine, răspunse scurt Zack. Acum, du-te şi fă o baie lungă şi fierbinte.

— Dar…

— Fă-o! Nu discuta. Data viitoare…

Începu să-i ordone ca data viitoare când se întâmpla aşa ceva să-i îndeplinească întocmai dispoziţiile, dar ştia că n-avea să existe nicio dată viitoare. Fusese o alarmă falsă, însă îi arătase riscurile pe care şi le asuma cu viaţa ei şi teroarea pe care o obliga s-o suporte. Dumnezeule, teroarea…!

Niciodată nu mai văzuse o expresie ca aceea de pe faţa ei, când o găsise afară, ghemuită în zăpadă.

*

Când Julie reveni în living, se întunecase. Zack stătea în faţa focului, cu privirea spre flăcări şi fălcile strânse, tari ca granitul. Judecând după expresia şi acţiunile lui dinainte, Julie presupuse că-l chinuiau remuşcările pentru că o silise să treacă prin aşa ceva, dar pe ea acea experienţă o afectase într-un cu totul alt mod, acum că se sfârşise.

Era furioasă că oamenii îl sileau să trăiască aşa

şi se hotărâse să afle ce avea de gând pentru ca situaţia să înceteze. Indiferent ce intenţiona el, era decisă să-l convingă s-o lase să-l ajute în orice fel putea. În loc să abordeze imediat subiectul, preferă să aştepte până după cină. Apropiindu-se de el, îl întrebă:

— Vrei să frigi tu carnea în seara asta, pe grătarul ăla sofisticat, sau preferi să gătesc numai eu?

Zack întoarse capul şi o privi câteva secunde, cu chipul preocupat, împietrit.

— Scuză-mă. Ce-ai spus?

— Discutam despre gătit.

Îndesându-şi mâinile sub cureaua pantalonilor, la spate, îl tachină:

— Încalci declaraţia drepturilor ostaticilor.

— Ce tot spui acolo? întrebă Zack, încercând să se autoconvingă că Julie era în siguranţă dacă rămânea acolo... încercând să uite cum arătase, ghemuită sub copac, tremurând toată, strângându-şi canadiana la piept... încercând să se convingă că fusese doar un incident izolat, care n-avea să se mai repete. Zack reuşi să imite neconvingător un zâmbet şi dădu din cap. În acel moment, nu voia decât să o ia în pat şi să se piardă în ea, să uite preţ de-o oră binecuvântată ce se întâmplase şi ceea ce ştia că avea să se întâmple în continuare, mult mai curând decât plănuise.

Capitolul 38

Speranţa Juliei că avea să-i treacă proasta dispoziţie se dovedi de astă dată prea optimistă.

Zack fu politicos, dar preocupat în tot timpul cinei, iar acum, după ce strânsese masa, Julie recurgea la trucul necinstit, dar eficient, după cum spera, de a încerca să-l bine dispună cu ajutorul vinului. Avea de pus întrebări şi considera că şansele de a primi răspunsuri directe şi complete erau mai mari dacă Zack era relaxat, cu garda coborâtă.

Aplecându-se înainte, luă sticla şi-i umplu cu grijă paharul pentru a patra oară, apoi i-l dădu, felicitându-se pentru propria ei subtilitate.

Zack ridică privirea de la pahar spre ea.

— Sper că nu încerci să mă îmbeţi, declară el sec, căci dacă asta urmăreşti, cu vinul n-ai nicio şansă.

— Să aduc în schimb scotch? întrebă Julie, înăbuşindu-şi un râs nervos.

Mâna lui Zack se opri cu paharul la jumătatea drumului spre buze.

— Voi avea nevoie?

— Nu ştiu.

Cu un vag sentiment rău-prevestitor, o văzu schimbându-şi poziţia, cu faţa spre el. Prima ei întrebare păru glumeaţă şi inofensivă:

— Zack, n-ai spune că am fost o ostatică model?

— Exemplară, zâmbi el, încercând să se arate la fel de bine dispus.

— N-ai mai spune că am fost şi ascultătoare, cooperantă, plăcută, ordonată şi… şi că am făcut mai mult decât îmi revenea mie în materie de gătit?

— Ce ai în minte?

— Răspunsuri la anumite întrebări.

Julie îi văzu expresia devenind mai rezervată.

— Ar fi posibil. Depinde ce întrebări sunt.

Cam iritată de răspunsul lui neîncurajator, insistă totuşi:

— Ai de gând să afli cine ţi-a ucis cu adevărat soţia, nu-i aşa?

— Pune-mi altă întrebare, declară el sec.

— O.K. Ai idee cine ar putea fi în realitate asasinul?

— Încearcă alt subiect.

Stilul lui repezit o nemulţumea, ştiind că avea dreptul la răspunsuri. Păstrându-şi tonul sincer şi calm, îi spuse:

— Te rog, nu mă expedia aşa.

— Atunci şi eu te rog să schimbi subiectul.

— Ai de gând să nu mă mai repezi şi să mă asculţi? Încearcă să înţelegi – când a avut loc procesul tău, eu eram plecată la un program de schimb de experienţă al colegiului. Nici măcar nu ştiu prea bine ce s-a întâmplat şi aş dori foarte mult să aflu.

— Vei afla totul din ziarele vechi de la biblioteca locală. Răsfoieşte-le când ai să ajungi acasă.

Sarcasmele o întărâtau întotdeauna pe Julie.

— Nu mă interesează versiunea presei, fir-ar să fie! Vreau s-o aud pe a ta. Am nevoie să ştiu ce s-a întâmplat – de la tine!

— Atunci, n-ai noroc.

Zack se ridică, puse paharul pe masă şi-i întinse mâna.

— Hai să mergem la culcare.

Julie îşi smulse mâna înapoi, rănită şi insultată

de nedreptatea atitudinii lui.

— Nu mă duc la nicio culcare! Ceea ce-ţi cer e foarte puţin în comparaţie cu tot ce mi-ai cerut tu de când ne-am întâlnit, cum ştii foarte bine!

— N-am să mai povestesc niciodată pas cu pas toată ziua aia, nici pentru tine şi nici pentru altcineva, se răsti el. Am făcut-o de-o sută de ori înainte de proces, pentru poliţişti şi avocaţi. S-a terminat.

— Dar eu vreau să te ajut! Au trecut cinci ani de-atunci. S-ar putea ca amintirile şi punctul tău de vedere să se fi schimbat. Mă gândeam că am putea începe prin a face o listă cu toţi cei care au fost acolo în ziua aceea, după care mi-ai putea spune câte ceva despre fiecare. Eu sunt complet obiectivă, aşa că voi avea o perspectivă proaspătă. Poate reuşesc să te ajut să te gândeşti la ceva ce ţi-a scăpat din vedere.

Râsul lui dispreţuitor o atinse dureros.

— Cum ai putea tu să mă ajuţi?

— Aş putea să încerc, măcar!

— Eşti ridicolă. Am cheltuit peste două milioane pe avocaţi şi detectivi, şi nimeni n-a putut găsi alt suspect logic decât pe mine.

— Dar…

— Las-o moartă, Julie!

— N-am s-o las moartă! Am dreptul la o explicaţie!

— N-ai niciun drept! răspunse răstit Zack. Iar eu nu-ţi doresc ajutorul şi nici n-am nevoie de el!

Julie deveni ţeapănă, ca şi cum ar fi lovit-o, dar reuşi să-şi ascundă furia şi umilinţa.

— Înţeleg…

Înţelegea, într-adevăr. Acum înţelegea că nu-i dorise decât trupul. Nu avea nevoie de gândurile ei; nici de sentimentele ei; ea nu trebuia decât să-l amuze când se plictisea şi să-şi desfacă picioarele ori de câte ori îi venea lui cheful.

Zack îi puse mâinile pe braţe, trăgând-o spre el.

— Hai la culcare.

— Ia-ţi mâinile de pe mine! şuieră Julie, smucindu-se.

Tremurând de furie şi de ruşine că fusese atât de naivă, îşi cuprinse abdomenul cu braţele, retrăgându-se în jurul canapelei, spre uşa dormitorului ei.

— Ce naiba încerci?

— Nu încerc nimic. Tocmai mi-am dat seama ce ticălos fără inimă eşti în realitate!

Expresia înnebunită de pe chipul lui, în timp ce o privea îndepărtându-se, era o nimica toată în comparaţie cu furia ei.

— Ai să fugi când ai să pleci de-aici, nu-i aşa? Nici nu te gândeşti să-ncerci să-l descoperi pe adevăratul ucigaş, aşa e?

— Nu! răspunse el răstit.

— Cred că eşti cel mai mare laş de pe pământ! îl provocă Julie, prea furioasă ca să-i mai pese de expresia ucigătoare care-i apăru pe chip. Sau asta, sau tu însuţi ai omorât-o!

Deschise uşa dormitorului şi se întoarse să iasă, adăugând caustic:

— Eu am să plec de-aici mâine dimineaţă, şi dacă ai de gând să mă opreşti, fă bine şi pregăteşte-te să foloseşti pistolul ăla!

Zack o sfredeli cu o privire dispreţuitoare.

— Să te opresc? aruncă el. Am să-ţi duc bagajele până la maşină!

Pe ultimele lui cuvinte, Julie trânti uşa. Înfruntându-şi lacrimile, îl auzi cum se ducea în camera lui, în timp ce ea îşi scotea pantalonii şi lua un tricou din sertarul scrinului. Abia după ce stinse lumina şi se vârî în pat, îşi pierdu controlul.

Trăgându-şi plapuma groasă până la bărbie, se răsuci pe burtă şi-şi îngropă faţa în pernă. Plângea de furie şi de ruşine că fusese atât de credulă şi proastă, lăsându-se astfel umilită. Şi plânse aşa până i se terminară lacrimile şi rămase epuizată, iar atunci se întoarse pe o parte, cu privirea în gol, spre peisajul hibernal luminat de lună de-afară.

Tocmai se întreba, deznădăjduită, ce să facă a doua zi dacă Zack se răzgândea şi n-o mai lăsa să plece, când uşa se deschise brusc şi Zack intră, gol.

— Ce vrei? îl întrebă ea.

— Întrebarea asta, replică el ironic, smulgând plapuma de pe pat, e aproape la fel de idioată ca hotărârea ta de a te culca în patul ăsta pentru că nu ţi-am făcut hatârul.

Înfuriată de intenţia lui evidentă de a se culca împreună cu ea, Julie se aruncă în partea opusă a patului şi coborî, încercând să se repeadă spre uşă. Zack o prinse tocmai când trecea de colţul patului şi o strânse la piept.

— Dă-mi drumul, fir-ai al dracului să fii!

— Ceea ce vreau, o informă el, răspunzându-i cu întârziere la întrebare, e acelaşi lucru pe care-l doreşti şi tu de fiecare dată când ne uităm unul la

altul.

Aruncându-şi capul pe spate, Julie încetă să se mai zbată, adunându-şi forţele pentru următoarea mişcare.

— Ticălosule! Dacă-ţi trece prin minte să mă violezi, am să te omor cu propriul tău pistol!

— Să te violez? replică el cu dispreţ rece ca gheaţa. Nici n-aş visa. Peste trei minute, ai să te rogi de mine să facem dragoste.

Julie îl lovi chiar când gura lui o atinse pe a ei; ridicându-şi brusc genunchiul, pentru a-l ţinti între picioare, nimeri pe alături şi căzu pe spate, sub trupul lui greu, ţipând.

În loc să riposteze cu brutalitate, aşa cum se aşteptase ea, Zack îşi lăsă degetele să-i lunece prin părul dintre coapse, mângâind-o foarte uşor, începând s-o maseze şi s-o înfierbânte cu o îndemânare familiară şi fără greş. N-avea s-o forţeze, îşi dădu Julie seama; îi dorea deplina cooperare şi, dacă i-o acorda, avea să-i rănească mândria mult mai profund decât dacă rămânea o victimă neputincioasă. Împotriva propriei voinţe, trupul ei răspundea deja, înfuriind-o atât de tare, încât încercă în schimb să-l determine să ducă actul la capăt înainte de a capitula complet.

— Hai, dă-i drumu’ şi termină odată, nenorocitule!

Răspunsul lui fu la fel de rece pe cât îi era şi inima.

— De ce? Ca să mă mai faci şi violator, pe lângă asasin şi laş?

Degetele continuau să i se mişte, căutând tot mai adânc.

— Nicio şansă.

Gura i se închise peste sfârcul ei, încercuindu-l cu limba, trăgând cu buzele, iar Julie îşi înghiţi un ţipăt de protest furios. Îşi încordă şoldurile sub mâna lui, făcându-l să râdă uşor, în timp ce degetul îi aluneca şi mai adânc. Atunci se opri brusc, încordându-se din toţi muşchii ca să reziste şi, în tăcere, Zack îi sili trupul necredincios s-o trădeze, privindu-i tot timpul faţa.

— Eşti udă leoarcă, remarcă el. Mă doreşti, Julie?

Îl dorea în ea, dorea atât de tare apogeul pe care ştia că putea să i-l dăruiască, încât îi venea să moară.

— Vedea-te-aş în iad! gâfâi ea.

— Sunt în iad, şopti Zack, mutându-şi trupul deasupra ei – şi, pentru prima dată, o sărută, despărţindu-i buzele cu forţa. Spune-mi că mă doreşti, o ademeni el.

Imobilizată sub făgăduiala delicioasă a trupului lui excitat şi a gurii lui persistente, Julie începu să tremure de nevoie necontrolată, iar cuvintele i se desprinseră din gât într-un suspin chinuit:

— Te doresc…

În momentul când capitulă, Zack o penetră cât ai clipi, străpungând-o cu putere şi aducând-o imediat la un orgasm zdrobitor. Se retrase în timp ce trupul ei încă mai era străbătut de fiori şi se ridică, desprinzându-se din îmbrăţişarea ei.

— Trei minute, de-atâta a fost nevoie, declară el.

Uşa se trânti în urma lui cu finalitatea unui dangăt funebru.

Julie rămase pe pat, expusă şi îngheţată de şoc, incapabilă să asimileze dovada că Zack era atât de rău, încât să-şi impună astfel propriul punct de vedere. Secătuită emoţional, se târî încet spre capul patului, luă plapuma de pe podea şi închise ochii – dar nu plânse. N-avea să mai verse nicio lacrimă din cauza lui. Niciodată.

*

Aşezat în fotoliul de lângă şemineul din dormitorul lui, Zack se aplecă înainte şi-şi rezemă capul în mâini, încercând să nu gândească, să nu simtă nimic. Făcuse ceea ce-şi impusese să facă, şi încă mult mai mult decât atât; îşi dovedise sieşi şi ei că nu avea nevoie de ea, nici măcar pe plan sexual. Şi-i mai dovedise şi că nu merita să ţină la el, sau să-şi facă griji pentru soarta lui, după ce pleca de-acolo.

Îşi atinsese scopurile într-un mod strălucit, elocvent, incontestabil.

În viaţa lui nu se simţise mai deznădăjduit sau mai ruşinat.

Ştia că, după această noapte, Julie n-avea să-şi mai imagineze că era îndrăgostită de el. Avea să-l urască total. Dar nici pe departe la fel de mult pe cât se ura el însuşi.

Se dispreţuia pe sine pentru ceea ce-i făcuse şi pentru slăbiciunea fără precedent care-i trezise dorinţa de a se duce la ea ca să-i ceară iertare. Îndreptându-se în fotoliu, privi prin cameră spre patul în care se culaseră împreună, deşi ştia că n-avea să mai poată dormi acolo, când Julie se afla în

camera alăturată, şi îl ura.

Capitolul 39

Cheile Blazerului se aflau pe scrin, a doua zi dimineaţa când Julie se dădu jos din pat, iar în casă domnea o nemişcare sinistră. Chinurile din noaptea trecută se mai estompaseră, iar Julie se îmbrăcă fără să fie foarte conştientă de ceea ce făcea. Nu voia decât să plece de-acolo fără o singură privire în urmă, fără un singur gând. Să uite totul.

La uşa dormitorului se opri, privi în jur ca să se asigure că nu uitase nimic, apoi stinse luminile. Încet, apăsă pe clanţă şi intră în dormitorul întunecos – când se opri brusc, cu inima palpitându-i de şoc şi groază.

În lumina cenuşie a zorilor, Zack stătea profilat pe fereastră, cu spatele spre ea şi mâna stângă în buzunarul pantalonilor. Smulgându-şi privirea dinspre el, Julie porni spre uşă, dar înainte de a face mai mult decât un pas îi auzi glasul, spunând fără să se întoarcă:

— Lista tuturor celor care au fost pe platou în ziua crimei e pe masa de cafea.

Ignorând junghiul neaşteptat din piept şi revelaţia că, până la urmă, Zack se înduplecase, Julie se strădui să-şi continue drumul, prin faţa debaralei.

— Nu pleca, spuse el cu glas răguşit. Te rog.

Disperarea aspră din glasul lui îi frânse inima, dar mândria ei terfelită striga că numai o neghioabă fără demnitate şi minte l-ar fi lăsat să se apropie după cele din noaptea trecută, aşa că

merse mai departe. Tocmai întindea mâna să deschidă uşa din spate, când glasul lui se auzi din nou, mai aproape de astă dată, îngroşat de emoţie.

— Julie… te rog, nu!

Mâna ei refuză să apese pe clanţă, umerii începură să i se zguduie de suspine mute, iar Julie îşi rezemă fruntea de uşă, cu lacrimile şiroindu-i pe faţă şi geanta alunecându-i din mână. Plângea de ruşine că nu avea voinţă şi de frica unei iubiri pe care nu putea s-o controleze. Şi chiar în timp ce plângea pentru ea însăşi, îl lăsă s-o întoarcă spre el şi s-o strângă la piept.

— Îmi pare rău, şopti fierbinte Zack, încercând neputincios s-o aline, mângâindu-i umerii şi spatele cu mâinile, cuprinzând-o strâns. Te rog să mă ierţi. Te rog.

— Cum mi-ai putut face aşa ceva, azi-noapte? suspină ea. Cum ai putut?

Înghiţind un nod, îşi ridică spre el faţa udă de lacrimi când îl auzi recunoscând:

— Am făcut-o fiindcă m-ai numit criminal şi laş, şi n-am suportat să aud una ca asta… de la tine. Şi pentru că sunt un ticălos fără inimă, aşa cum ai spus.

— Ai dreptate, asta eşti! răspunse ea cu voce înecată. Iar cel mai îngrozitor e că totuşi te iubesc!

Zack o strânse în braţe, stăpânindu-şi cuvintele pe care ştia că Julie dorea să le audă, cuvintele pe care le simţea el însuşi.

— Nu merit, iubito.

— Ştiu că nu meriţi, murmură Julie printre lacrimi, sfâşiată că nu-i spusese că şi el o iubea.

Îi auzise emoţia chinuită din glas şi ştia prin ce

chinuri trecea la gândul plecării ei. Îi simţise braţele strângându-se instinctiv şi inima bătându-i mai puternic lângă obrazul ei, când îi spusese că-l iubea. Pentru ea era de ajuns. Trebuia să fie. Închise ochii, când mâna lui Zack i se strecură sub părul de la ceafă, mângâind-o senzual cu degetele sale lungi, dar când vorbi, glasul îi suna incredibil de obosit.

— Ai fi de acord să mai vii cu mine la culcare pentru câteva ore şi să amânăm discuţia despre crimă până dorm şi eu puţin? Toată noaptea am stat treaz.

Julie dădu din cap şi-l însoţi în camera pe care nu se aşteptase s-o mai vadă vreodată.

Zack adormi ţinând-o în braţe şi cu obrazul rezemat de pieptul ei.

Neputând să mai adoarmă şi ea, Julie îi privi chipul, jucându-se cu părul lui de la tâmplă. Somnul nu-i îmblânzea trăsăturile aspre, observă ea, probabil fiindcă nici chiar când dormea nu-şi regăsea cu adevărat liniştea. Avea sprâncenele închise şi dese, şi genele la fel – şi deodată Julie observă că erau atât de închise la culoare, încât păreau negre. Se mişcă puţin ca să-l ajute să stea mai comod, dar braţele lui se strânseră într-o clipă – pentru a o împiedica să plece, fără nicio îndoială. Acest inconştient gest posesiv o făcu să zâmbească, tocmai pentru că n-avea niciun rost. Nu intenţiona să-l părăsească pe furiş.

Cu ani în urmă, Julie găsise un citat din Shakespeare care spunea că viaţa e o scenă pe care fiecare om trebuie să-şi joace rolul. De când absolvise colegiul, avusese senzaţia că stătea în

culise, aşteptând să-i dea cineva semnalul că era timpul să păşească pe scenă şi să-şi împlinească menirea. Acum ştia ce anume aşteptase în toţi acei ani, de ce fusese creată şi cui îi era hărăzită. În ciuda tuturor eforturilor ei de a face din sine însăşi un model de bună-cuviinţă, când venise vorba să se îndrăgostească îşi regăsise forma adevărată, îndrăgostindu-se de un om care era un renegat, o oaie neagră: un proscris social îndrăzneţ, cinic şi dur, care în anumite privinţe îi amintise de băieţii pe care-i cunoscuse pe străzile din Chicago. Îl iubea cu o ferocitate protectoare care o făcea să se simtă puternică, înţeleaptă şi maternă; îl iubea cu o disperare care-o făcea să se simtă neajutorată, fragilă şi aflată la cheremul lui.

Şi iubea toate acele sentimente, până la ultimul, oricât îi ferfeniţeau nervii. Viitorul era un drum ceţos, plin de pericole şi ameninţări. Julie se simţea complet împăcată şi în deplină armonie cu tot universul.

Punându-şi mâna pe faţa lui, îi strânse ocrotitor capul la piept şi-i atinse părul cu buzele.

— Te iubesc, şopti ea.

Capitolul 40

Aşezată pe podea lângă masa de cafea, cu picioarele strânse sub ea, un creion în mână şi, lângă cot, un mic teanc de cartonaşe pe care le găsise într-un birou, Julie studia lista făcută de Zack cu toate persoanele prezente pe platoul filmului „D*estiny”* în ziua asasinării soţiei lui. Lângă numele fiecăreia, scrisese funcţia în echipa de

filmare, iar Julie copia numele şi ocupaţia pe fişe individuale, ca să poată face înseninări separate când avea să discute cu Zack.

Acesta stătea pe canapea, în spatele ei, privind-o cu un zâmbet reţinut la gândul absurd că Julie avea vreo şansă de reuşită acolo unde echipa lui de avocaţi penali şi detectivi profesionişti scumpi eşuase. Julie îl smulse din gânduri, întorcând capul spre el şi spunând nedumerită:

— Am văzut *„Destiny*", deşi au trebuit să refilmeze finalul, cu dubluri. Cumva, am crezut că au fost implicaţi mult mai mulţi oameni în realizarea unui asemenea film.

— Au fost mult mai mulţi, dar nu erau la Dallas, răspunse Zack. Când se turnează un film greu în mai multe locuri diferite, e mai eficient să se împartă o echipă numeroasă în unităţi mai mici, fiecare pentru câte un loc anume. Aşa, pregătirile se termină înainte de a sosi actorii şi membrii principali ai echipei. Oamenii de pe lista aia făceau parte din unitatea pentru Dallas. Alţii veniseră la Dallas pentru nişte filmări anterioare. Nu i-am trecut pe listă fiindcă-i trimisesem deja acasă.

— De ce i-ai trimis?

— Pentru că filmul îşi depăşise deja devizul cu câteva milioane de dolari şi încercam să fac economii. Aproape terminaserăm de filmat, nu mă aşteptam să mai avem nevoie de ei, aşa că n-am păstrat cu mine decât strictul necesar.

Julie îl asculta cu o expresie atât de captivată, încât Zack zâmbi.

— Mai ai şi alte întrebări de ordin general, înainte de a-ţi spune ce s-a întâmplat în ziua

aceea?

— Mai multe, răspunse ea cu pătrundere, aruncând o privire la funcţiile de lângă numele de pe listă. Ce-i ăla best boy? M-am întrebat de fiecare dată când vedeam genericul unui film.

— Un best boy e primul asistent al gaffer-ului.

Julie îşi dădu ochii peste cap, încercând să-l tachineze pentru a uşura abordarea discuţiei despre crimă, pe care ştia că o aştepta cu oroare.

Mai considera şi că era înţelept să înveţe toate detaliile, chiar dacă pe moment păreau neimportante.

— M-ai lămurit buştean, domnule Benedict. Şi gaffer-ul ăla ce e?

Şiretlicul reuşi, căci expresia ei îl făcu să chicotească.

— Gaffer-ul şef e mâna dreaptă a directorului de imagine, atât pe plan fizic, cât şi creator. Răspunde de toţi electricienii de pe platou şi de felul cum pun lumina, ca să obţină intensitatea normală a culorilor, valorile de ansamblu… şi aşa mai departe.

— Recuziterul ce face?

— Recuziterii manevrează obiectele de recuzită şi tot ce mai trebuie să fie mutat din loc în loc. Recuziterul-cheie are şi el un best boy.

— Te rog, nu-mi spune că recuziterul-cheie e însărcinat şi cu mutatul cheilor, glumi ea.

Zack zâmbi.

— Un recuziter-cheie e şef peste ceilalţi recuziteri.

— Ce e un asistent de producţie?

— Un curier, în esenţă, care aleargă cu

comisioane şi răspunde în faţa asistenţilor de regie.

Julie dădu din cap.

— Şi un producător?

— Un cui în cap.

Râsul ei răsună cristalin, iar Zack o ascultă zâmbind în timp ce-l întreba:

— Directorul de imagine e şi cameraman, sau nu face decât să supravegheze?

— Poate face şi una, şi alta. Un operator bun se implică în toate elementele de pe platou. El şi scenografii transpun în realitate ideile regizorului pentru o secvenţă şi, de multe ori, le dezvoltă pe cele iniţiale.

Julie aruncă o privire peste listă, îl găsi pe operatorul filmului „Destiny” şi, fără tragere de inimă, trecu la detalii concrete:

— Sam Hudgins era un operator bun?

— Unul dintre cei mai buni. Făcuserăm împreună mai multe filme, iar la „Destiny” l-am cerut anume. De fapt, i-am solicitat concret pe toţi membrii principali ai echipei, fiindcă mai lucraserăm bine şi înainte, şi ştiam că puteam să mă bazez pe ei.

Fruntea netedă a Juliei se încreţi, încruntându-se, iar Zack o întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— Mă întrebam de ce un om cu care mai lucraseşi s-a putut hotărî dintr-odată să-ţi însceneze o crimă.

— Nu mi se pare foarte probabil, fu Zack de acord, surprins şi impresionat că şi Julie ajunsese atât de uşor şi rapid la aceeaşi concluzie ca

detectivii şi avocaţii lui profesionişti.

— S-ar putea să fi spus sau să fi făcut ceva, chiar înainte de crimă, încât unul dintre ei să te urască dintr-odată şi să vrea să se răzbune?

— Ce-ar putea cineva să facă pentru a provoca o asemenea răzbunare? replică el sec.

— Ai dreptate, dădu scurt din cap Julie.

— Şi mai reţine şi că de fapt ţinta n-am fost eu, ci Austin sau Rachel. Eu n-am fost decât ţapul ispăşitor care a intrat în puşcărie.

Julie trase adânc aer în piept şi spuse încet:

— Povesteşte-mi exact ce s-a întâmplat în ziua aceea. Ba nu, începe cu ziua când i-ai găsit…

Ezită, apoi reformulă întrebarea, încercând să fie cât mai delicată:

— Cum am spus, eu eram în Europa când a avut loc crima, dar îmi amintesc că am văzut titlurile de la un stand de ziare, care spuneau…

Când lăsă fraza în aer, neterminată, Zack o termină în locul ei, brutal:

— Titlurile din ziare spuneau că nevastă-mea se regula cu partenerul, iar eu am intrat peste ei în plină acţiune.

Julie se strâmbă auzind, dar nu-şi mută privirea.

— Spune-mi tot ce-ţi aminteşti, şi vorbeşte cât mai rar, ca să pot face însemnări.

Zack ştia din experienţă că discuţia avea să fie dificilă şi înjositoare, dar în trecut îl chestionaseră întotdeauna oameni care se îndoiau de nevinovăţia lui.

Constată că, descriind detaliile crimei în faţa Juliei, care credea fără rezerve în el, avea o

senzaţie nouă, cathartică, iar când termină se simţea straniu de uşurat.

— Nu s-ar putea să fi fost un accident oribil, o greşeală? întrebă Julie la sfârşit. Dacă omul care trebuia să încarce pistolul – Andy Stemple, a pus în el cartuşe dum-dum din neatenţie, şi pe urmă a fost prea laş ca să recunoască?

Zack îşi rezemă coatele de genunchi, clătinând din cap.

— Stemple n-a făcut nicio greşeală, era specialist în arme de foc. După un dezastru din timpul filmărilor la „*Twilight Zone*, *The Movie*", *Liga Regizorilor* a început să ceară ca toate armele de foc folosite la filmări să fie în sarcina unor pirotehnişti special instruiţi, ca Stemple. El era calificat şi răspundea de pistol, dar pentru că aceea era singura armă folosită, şi duceam lipsă de oameni, lucra şi ca recuziter. Verificase pistolul şi pusese cartuşe de manevră în încărcător chiar în aceeaşi dimineaţă. Şi-n plus, gloanţele alea dum-dum n-au ajuns întâmplător acolo. De pe pistol fuseseră şterse toate amprentele înainte de a fi pus pe masă, îi reaminti el. Detaliul ăsta e unul dintre cele care m-au băgat în puşcărie.

— Dar dacă şterseseşi pistolul, nu puteai fi atât de prost încât să-ţi laşi amprentele pe el.

— Nu era o amprentă completă, ci o urmă mişcată a degetului meu arătător, chiar pe fundul patului. Procurorul a convins juraţii că omisesem partea aceea a pistolului, când am şters amprentele.

— Probabil, medită Julie, amprenta a ajuns acolo când ai împins pistolul pe masă, ca să nu fie

vizibil în cadru.

Nu era o întrebare, ci doar o repetare a afirmaţiilor lui, ca şi cum ar fi fost literă de *Evanghelie*, iar Zack o adora pentru încrederea ei nemărginită.

— N-ar fi contat nici dacă pistolul era curat, sau dacă amprentele mele nu erau găsite pe el. Ar fi spus că folosisem mănuşi. Chiar şi dacă nu mă răzgândeam în timpul filmării, şi ar fi fost împuşcat Austin în locul lui Rachel, tot pe mine m-ar fi scos vinovat. Pentru că adevărul este că eu eram singurul care avea motive destul de serioase de a-i asasina, sau pe Austin, sau pe Rachel.

O privi cum încerca să nu-şi arate compasiunea şi furia, şi încercă să-i zâmbească încurajator, în timp ce-i spunea:

— N-ai avut parte de suficiente frustrări pentru o singură zi? Mai bine să ne întrerupem acum şi să ne bucurăm de timpul care ne-a mai rămas, e trecut de cinci.

— Ştiu, spuse preocupată Julie. Doar câteva minute încă, bine?

Când Zack deschise gura să obiecteze, insistă disperată:

— Zack, una dintre fişele astea e a persoanei care a comis crima şi a stat deoparte, în timp ce tu erai trimis la închisoare pentru asta!

Zack ştia prea bine acest lucru, dar nu-l lăsa inima s-o refuze, aşa că-şi stăpâni frustrarea şi o aşteptă cu răbdare să termine.

— Am o presimţire neplăcută în legătură cu Diana Copeland, începu Julie, îngândurată. Cred că era îndrăgostită de tine.

— De unde Dumnezeu ţi-a venit ideea asta? replică el, amuzat şi exasperat în acelaşi timp.

— E destul de clar.

Rezemându-şi cotul pe masă şi bărbia în pumn, Julie începu să-i explice:

— Ai spus că ar fi trebuit să plece la Los Angeles în dimineaţa crimei, dar a rămas la Dallas şi a venit pe platou. Chiar ea ţi-a spus că rămăsese pentru că auzise despre cele întâmplate la hotel şi voia să-ţi fie alături în caz că aveai nevoie de sprijin moral. Cred că se îndrăgostise de tine, aşa că s-a hotărât s-o omoare pe Rachel.

— Şi să-l lase pe omul pe care-l iubea să tragă ponoasele? N-aş crede, replică el ironic. Şi-n plus, Diana n-avea cum să ştie că intenţionam să-l pun pe Tony să tragă în locul lui Rachel. Mai mult, ai idei absurd de naive despre dragoste şi relaţiile de la Hollywood. Realitatea e că actriţele au o nevoie disperată de a fi iubite de toată lumea. Nu se îndrăgostesc de un singur om, renunţând la toate, necum să mai comită şi o crimă pentru el. Nu le interesează decât ceea ce au ele de câştigat. Sunt ambiţioase, frustrate emoţional şi complet egocentrice.

— Trebuie să existe şi excepţii.

— Personal, n-am întâlnit niciuna, răspunse el scurt.

— Grozavă mai e lumea în care ai trăit, ripostă Julie, dacă te-a făcut să devii atât de cinic cu oamenii, şi mai ales cu femeile.

— Nu sunt cinic, replică Zack, iraţional de iritat de dezaprobarea ei vizibilă. Sunt realist! Tu, însă, eşti absurd de naivă în legătură cu relaţiile dintre

sexe.

În loc să-i întoarcă lovitura, Julie îl studie cu ochii ca două cristale albastre.

— Chiar aşa sunt, Zack? întrebă ea încet.

Ori de câte ori îi rostea numele, inima lui părea să se repeadă în coaste – şi, pentru a-i spori stânjeneala, descoperea că fata „absurd de naivă" aşezată la picioarele lui îl putea face să aibă remuşcări doar privindu-l printre gene, aşa cum făcea acum.

— Unul dintre noi este, spuse el nervos.

Când Julie continuă să-l privească, se înduplecă şi mai mult.

— Probabil că eram cinic încă dinainte de a face primul film.

Cu un zâmbet exasperat că nu putea rezista presiunii gingaşe pe care Julie o exercita în tăcere asupra lui, adăugă:

— Şi acum, nu te mai uita la mine ca şi cum ai aştepta să recunosc că am vorbit ca un bou, şi pune următoarea întrebare. Ce suspect urmează?

Îl răsplăti zâmbetul ei molipsitor, după care Julie îi îndeplini cererea.

— Tommy Newton, răspunse ea, aruncând o privire spre fişe.

— De ce naiba ar fi vrut Tommy s-o omoare pe Rachel sau pe Austin?

— Poate voia să scape de tine. Chiar tu ai spus că-ţi fusese asistent de regie la mai multe filme. Poate se săturase să fie mereu vioara a doua, tot timpul eclipsat de marele Zachary Benedict.

— Julie, spuse Zack cu răbdare, în primul rând, pe Tommy îl aştepta o carieră strălucită, şi o ştia

încă de pe-atunci. Şi eu ştiam. A fost foarte dornic să lucreze cu mine la „*Destiny*”.

— Dar…

— În al doilea rând, încheie el sec, mai era şi îndrăgostit de posibila victimă a focului de armă, aşa că n-ar fi înlocuit cartuşele din pistol.

— Dar asta ar putea să conteze! Nu mi-ai spus că era îndrăgostit de Rachel…

— Nu era.

— Cum, dar adineaori…

— De Austin era îndrăgostit.

— Poftim?

— Tommy e gay.

Julie îl privi un moment cu gura căscată, apoi luă fişa celui de-al treilea suspect, fără să mai comenteze.

— Emily McDaniels. Ai spus că ţi-era profund îndatorată pentru că-i revigoraseşi cariera şi, mai târziu, pentru că i-ai dat rolul din „Destiny”. Te cunoştea de ani de zile şi petreceaţi mult timp împreună, când lucraţi la un film. Copiii – în special fetele adolescente – pot ajunge la un devotament feroce faţă de un personaj masculin autoritar. Poate s-a gândit că, dacă se debarasa de Rachel, i-ai fi putut răspunde cu aceleaşi sentimente.

Zack râse dispreţuitor, dar glasul i se îmblânzi când răspunse:

— Emily avea şaisprezece ani şi era o scumpă. După tine, e cea mai drăguţă şi mai cinstită reprezentantă a sexului feminin pe care am cunoscut-o vreodată. Nici în ruptul capului n-ar fi făcut ceva care să-mi creeze probleme. Dar, să zicem că ai dreptate – că avea o pasiune pentru

mine şi era geloasă pe Rachel. Dacă aşa e, nu era nevoie să se deranjeze s-o omoare. Toată lumea de pe platou ştia că Rachel ceruse divorţul şi avea de gând să se mărite cu Tony Austin.

— Dar dacă o ura pe Rachel atât de mult pentru că te umilise în noaptea dinainte, încât a simţit nevoia s-o pedepsească?

— Teoria nu se aplică. Emily nu ştia decât că Rachel trebuia să tragă cu pistolul, aşa cum era scris în scenariu.

— Atunci, de ce n-am presupune că Tony Austin era victima vizată de ucigaş, şi să pornim de-aici?

— Nu poţi presupune asta, fiindcă, aşa cum am spus adineaori, făcusem însemnări pe scenariu despre schimbarea succesiunii împuşcăturilor, şi oricine ar fi putut să-mi găsească scenariul şi să citească ce scrisesem. Totuşi, avocaţii mei au luat depoziţii de la toată echipa şi toţi actorii înainte de proces, şi toţi au negat că ar fi ştiut despre intenţiile mele de a schimba secvenţa.

— Dar dacă presupunem că Tony Austin era în realitate vizat, e totuşi posibil ca Emily să fi fost autoarea faptei. Vreau să spun, dacă era atât de obsedată de tine încât îl dispreţuia pe Tony Austin pentru că avea o aventură cu soţia ta şi te umilise...

— Emily McDaniels, o întrerupse Zack, n-a omorât pe nimeni. N-ar fi putut. Cum nici tu n-ai fi putut.

Dându-şi seama cu întârziere că fişele de pe ultimul rând erau ale principalilor suspecţi, Zack arătă cu capul spre ultima, zâmbind uşurat că

discuţia era pe sfârşite.

— Ce nume e scris pe cartonaşul ăla, ultimul de pe rândul de jos?

Julie îi aruncă o privire de îndelungată suferinţă şi răspunse fără tragere de inimă:

— Tony Austin.

Amuzamentul de pe chipul lui Zack se şterse. Îşi frecă faţa cu mâinile, ca şi cum ar fi putut cumva să scape de ura violentă care-i exploda în suflet ori de câte ori se gândea la Austin ca fiind ucigaşul.

— Cred că Austin a făcut-o.

Ridică privirea spre ea, cufundat în gânduri.

— Ba nu, ştiu că ticălosul ăsta a făcut-o, şi pe urmă a lăsat să se spargă-n capul meu toate oalele. Într-o zi, dacă trăiesc până atunci…

Ferocitatea din glasul lui o făcu pe Julie să se retragă, înspăimântată.

— Dar ai spus că Austin n-avea niciun ban, îl întrerupse ea repede. Omorând-o pe Rachel, care urma să obţină foarte mulţi bani de la tine, prin divorţ, pierdea ocazia să pună mâna pe banii tăi, însurându-se cu ea.

— Era toxicoman. Cine poate şti ce se întâmplă în mintea unui drogat?

— Ai spus că folosea droguri foarte scumpe. Nu l-ar fi interesat în primul rând să pună mâna pe banii tăi ca să şi le plătească?

— Pân-aici, m-am săturat! o repezi Zack. Nu glumesc!

O văzu pălind şi îşi regretă ieşirea necontrolată.

Se ridică şi-i întinse mâna s-o ajute, spunându-i

pe un ton mai blând:

— Hai să întrerupem acum şi să vedem ce facem mai departe în seara asta. Julie îşi înfruntă reacţia instinctivă faţă de izbucnirea lui furioasă, amintindu-şi cu un efort că ceea ce se întâmplase în seara trecută n-avea să se mai repete niciodată.

Capitolul 41

Peste zece minute, Julie stătea pe un taburet, lângă tejgheaua din bucătărie, râzând relaxată, pentru că nu se putuseră hotărî ce să facă.

— Am să scriu o listă, îl tachină ea, trăgând un blocnotes şi un creion. Până acum, ai propus să facem dragoste…

Notă pe hârtie, în timp ce Zack se apleca şi privea zâmbind, cu o mână pe umărul ei.

— Să facem dragoste…

Notă din nou.

— … şi să facem dragoste.

— Doar de trei ori am spus? glumi el, când termină de scris.

— Da, şi am fost de acord de toate cele trei ori, dar era vorba că ne gândim la idei pentru primele ore ale serii.

Zack îşi aminti ceea ce observase mai devreme, când Julie completase fişele, şi o felicită:

— Ai o caligrafie atât de precisă, încât literele par să fie tipărite.

— Ceea ce nu e surprinzător, răspunse ea, zâmbindu-i peste umăr, din moment ce am lucrat ani de zile ca să mi-o pun la punct. În timp ce altor fete de treisprezece ani începea să le lase gura

apă după tine, când te vedeau în primele filme, eu stăteam acasă, punându-mi la punct scrisul.

Nedumerit de o asemenea risipă de efort, Zack întrebă:

— De ce?

Julie se răsuci încet pe scaun, privindu-l.

— Fiindcă până aproape de doisprezece ani am fost complet analfabetă. Nu ştiam să citesc mai mult de câteva cuvinte şi nu-mi puteam scrie decât numele – şi nici măcar pe acela lizibil.

— Aveai dislexie, sau ceva?

— Nu, eram doar analfabetă, pentru că nu mă dusesem la şcoală. Când ţi-am povestit copilăria mea, am omis partea asta.

— Intenţionat? întrebă Zack.

Julie se ridică şi ocoli tejgheaua, ca să-şi ia un pahar de apă.

— S-ar putea să fi fost intenţionat, deşi n-am luat hotărârea conştientă de a ţi-o ascunde. Ciudat, nu-i aşa, că am putut recunoaşte cu uşurinţă că furasem, dar ezitam să spun că fusesem analfabetă?

— Nu înţeleg cum s-a putut întâmpla aşa ceva cu o fată inteligentă ca tine.

Julie îi aruncă o privire superioară, care-i trezea cheful de a o înhăţa în braţe şi a-i săruta buzele moi, în timp ce spunea cu trufie:

— Pentru informarea ta generală, domnule Benedict, i se poate întâmpla oricui, iar inteligenţa nu are nicio legătură. În ţara asta, o femeie din cinci e practic analfabetă.

— Ţi-era şi ţie ruşine, deşi erai atât de mică? întrebă Zack, tulburat de ceea ce aflase.

Julie dădu din cap, luând o înghiţitură de apă, apoi puse paharul deoparte.

— La şcoală, stăteam în prima bancă, să nu văd feţele celorlalţi copii când râdeau de mine. Le spuneam profesorilor că aveam vederea slabă.

Zack nu prea ştia cum să facă faţă emoţiilor care-l bântuiau când se gândea la copilăria ei, la felul cum încercase să-şi croiască drum printr-un oraş enorm şi murdar, unde nimănui nu-i păsa de nimeni.

Dregându-şi glasul, o întrebă:

— De ce n-ai fost dată la şcoală când trebuia?

— Am fost un copil bolnăvicios, aşa că am lipsit mult în clasele întâia şi a doua, dar profesorii mă simpatizau, aşa că m-au trecut totuşi clasa mai departe. E idiot şi contraproductiv, dar se întâmplă tot timpul, mai ales cu „fetiţele cuminţele”. Prin clasa a treia, mi-am dat seama că nu mai puteam ţine pasul, aşa că am început să chiulesc de la şcoală şi să mă înhăitez cu copiii de pe străzi. Părinţii adoptivi la care stăteam aveau alţi copii pe cap şi n-au aflat decât când am fost reţinută pentru vagabondaj. De-acum, eram în clasa a patra şi rămăsesem în urmă iremediabil.

— Aşa că te-ai hotărât să te specializezi în scurtcircuitări de maşini şi furturi din buzunare, până când familia Mathison te-a adus pe calea cea dreaptă?

Cu un zâmbet ruşinat, Julie dădu din cap.

— Acum câteva luni, întâmplător, am descoperit că soţia omului de serviciu de la şcoală nu ştia să citească. Am început s-o învăţ, şi nu peste mult mi-a mai adus şi altă femeie, care a

adus alta, iar acum sunt şapte şi a trebuit să ne mutăm într-o sală de clasă. Sunt umilite, învinse şi totalmente convinse că-s de o prostie fără speranţă. De fapt, cel mai greu mi-e să le conving de contrariul.

Cu un chicotit uşor, adăugă:

— A trebuit să pariez cu Peggy Listrom c-am s-o fac pe guvernanta pentru ea o lună încheiată, dacă nu învaţă să citească indicatoarele străzilor şi firmele magazinelor din Keaton până la primăvară.

Zack îşi ascunse tandreţea cu o glumă.

— Pare cam riscant.

— Nici pe departe la fel de riscant decât dacă aş lăsa-o să-şi trăiască viaţa aşa cum e. Şi-n plus, am şi câştigat pariul.

— Citeşte indicatoarele străzilor?

Julie dădu din cap, iar Zack îi văzu ochii luminându-se de emoţie.

— O, Zack, nici nu poţi să-ţi închipui ce simt când le văd că încep să înveţe! Cred mai departe că sunt proaste, până când dintr-odată, într-o zi, rostesc toate cuvintele dintr-o propoziţie scurtă şi se uită la mine cu… cu atâta uimire în ochi!

Întinse mâna, cu palma în sus.

— Puterea de a le învăţa să citească… e ca un miracol pe care-l ţin în mână!

Zack înghiţi un nod, încercând să răspundă pe un ton cât mai vesel:

— Miracolul eşti tu, domnişoară Mathison.

Julie râse.

— Nu sunt niciun miracol, dar presimt că Debby Sue Cassidy va fi unul.

Neputându-şi stăpâni dorinţa de a o atinge,

Zack îi puse o mână pe umăr şi o ciupi în joacă de ureche. Julie râse, apoi îşi înclină capul într-o parte şi-i frecă dosul mâinii cu obrazul.

Acel gest simplu şi drăgăstos făcu moralul lui Zack să se prăbuşească brusc, amintindu-i că, după noaptea aceea, n-avea să mai poată face niciun fel de gesturi. Ar fi trebuit s-o lase să plece de dimineaţă, dar nu putuse, ştiind că Julie l-ar fi urât toată viaţa – şi cu cât o ţinea mai mult cu el, cu atât îi era mai greu să-i dea drumul.

S-o trimită a doua zi, când exista riscul de a ceda la interogatoriu, însemna să-şi amâne plecarea din Statele Unite cu mai mult de o săptămână, dar merita riscul de a şti că avea să fie apărată de orice invazii cu elicopterul, care data viitoare puteau să nu mai fie alarme false.

Încercând să-şi alunge deprimarea, spuse:

— Orice-am face diseară, vreau să fie ceva deosebit. Ceva sărbătoresc.

Julie stătu un moment pe gânduri, apoi zâmbi dintr-odată.

— Ce-ai zice de o cină la lumina lumânărilor, urmată de un dans? Am să mă îmbrac elegant, adăugă ea, înainte de a-şi da seama că nu erau necesare eforturi speciale ca să-l convingă. Zack dădea din cap cu plăcere, uşurat.

— Excelent!

Apoi se uită la ceas.

— Voi folosi baia din camera ta, şi „vin să te iau” peste o oră şi jumătate. Aşa vei avea destul timp?

Julie râse.

— Cred că o oră mi-e de ajuns pentru toate

transformările pe care le pot face.

Capitolul 42

Lumânările ardeau deja pe masa de cafea, când Julie intră în living. Focul pâlpâia vesel în vatră, iar Zack stătea lângă bufet, deschizând o sticlă de şampanie.

Simţindu-se cam jenată, Julie îşi strecură mâinile în buzunarele ascunse în cusăturile laterale ale rochiei şi păşi înainte.

— Bună, îl salută, ea cu un zâmbet strălucitor.

Zack ridică privirea, cu ochii aţintindu-i-se asupra ei, iar şampania pe care o turna începu să se verse peste marginea paharului.

— Dumnezeule! exclamă el uimit, în şoaptă, cutreierându-i cu privirea faţa, părul şi trupul. Cum ai putut fi geloasă pe partenerele mele?

Abia în acel moment, Julie îşi dădu seama că tocmai de aceea dorise să se îmbrace elegant, să se fardeze şi să-şi aranjeze părul: încercase să le întreacă pe starurile de la Hollywood.

— Ce cântăreţi ai ales? îl tachină Julie după ce-şi luaseră cina la lumina lumânărilor, în timp ce Zack introducea un CD în player. Fiindcă dacă l-ai ales pe Mickey Mouse, n-am să dansez cu tine.

— Ba ai să dansezi.

— Ce te face să fii atât de sigur?

— Ştiu că-ţi place să dansezi cu mine.

În ciuda schimbului lor glumeţ de replici, Julie îşi dăduse seama că, pe parcursul cinei, starea lui de spirit se degradase. Deşi îi ceruse anume să considere seara aceea o ocazie festivă, în

trăsăturile lui se simţeau o tensiune şi o înverşunare greu de definit, care deveneau tot mai pronunţate cu fiecare minut.

Julie îşi spunea că discuţiile lor despre crimă erau cauza, pentru că singura explicaţie care-i mai trecea prin minte era faptul că se gândea s-o trimită acasă, şi nu suporta acest gând. În ciuda dorinţei de a rămâne cu el, ştia prea bine că decizia finală nu-i aparţinea ei. Şi cu toate că-l iubea, nu avea idee ce simţea el cu adevărat pentru ea, decât că-i plăcea foarte mult să fie împreună. Acolo.

În spatele ei, vocea Barbarei Streisand atacă fără efort primele acorduri ale unui cântec foarte romantic, iar Julie încercă din nou să-şi alunge gândurile negre, în timp ce Zack îşi desfăcea braţele.

O cuprinse cu braţul împrejurul taliei, trăgând-o mai aproape de el.

— Care e sportul tău favorit, Zack?

Zack îi ridică bărbia.

— Sportul meu favorit, răspunse el cu un glas chinuitor de senzual, pe care abia dacă şi-l recunoştea, e să fac dragoste cu tine.

— Care e mâncarea ta favorită? întrebă ea cu voce tremurătoare.

Drept răspuns, Zack îşi înclină capul şi-i depuse un sărut uşor pe buze.

— Tu eşti.

Şi, în clipa aceea, îşi dădu seama că avea să-i fie mai greu s-o alunge din viaţa lui, a doua zi, decât îi fusese să audă porţile închisorii trântindu-se în urma lui, cu cinci ani în urmă. Fără să-şi dea

seama ce făcea, o strânse în braţe, îşi îngropă faţa în părul ei şi închise strâns ochii. Mâna ei îi atinse faţa, desfăcându-şi degetele peste fălcile lui încleştate, în timp ce-l întreba cu voce frântă:

— Plănuieşti să mă trimiţi acasă mâine, nu-i aşa?

— Da.

Julie auzi finalitatea absolută din tonul lui. Ştia că degeaba ar fi încercat să-l contrazică, dar încercă totuşi.

— Nu vreau să plec!

Zack înălţă capul şi, deşi glasul îi era în continuare blând, acum suna mai ferm şi mai hotărât.

— Nu îngreuna situaţia şi mai mult.

Nefericită, Julie se întrebă cum ar fi putut să fie şi mai grea, dar îşi înghiţi protestul zadarnic şi, pentru moment, se supuse. Se duse la culcare cu el când o chemă şi încercă să surâdă când i-o ceru. După ce atinseră împreună un orgasm cutremurător, se întoarse în braţele lui şi-i şopti:

— Te iubesc. Te…

Degetele lui îi acoperim buzele, retezând cuvintele când încercă să le repete.

— Nu.

Julie îşi desprinse ochii dintr-ai lui şi-şi înclină capul, privindu-i pieptul. Ar fi vrut să i-o spună şi el, deşi nu era adevărat. Voia să audă acele cuvinte rostite de el, dar nu i-o ceru, ştiind că ar fi refuzat-o.

Capitolul 43

Motorul Blazerului mergea în ralenti, iar gazele de eşapament formau nori groşi în aerul îngheţat al zorilor, în timp ce Julie şi Zack stăteau lângă maşină.

— Nu se anunţă ninsoare, spuse Zack, privind spre cerul trandafiriu de la răsărit, în timp ce punea un termos cu cafea pe fotoliul din dreapta; apoi se uită la Julie, cu o expresie reţinută. Ar trebui să ai drum liber până în Texas.

Julie înţelegea regulile acelui mod de a se despărţi, pentru că Zack i le explicase clar de dimineaţă – fără lacrimi, fără regrete – şi căuta cu disperare să-şi păstreze calmul.

— O să am grijă.

— Să nu mergi prea repede.

În timp ce vorbea, Zack îi încheie mai bine fermoarul canadienei, apoi îi strânse gulerul în jurul gâtului. Acest gest simplu de afecţiune aproape că o făcu să plângă.

— Ai obiceiul să bagi o viteză al dracului de mare.

— N-am să mai fac.

— Încearcă să ajungi cât mai departe posibil de-aici fără să fii recunoscută, îi reaminti el, luându-i din mână ochelarii de soare şi punându-i-i pe nas. După ce treci graniţa în Oklahoma, intră la primul popas pe care-l găseşti şi lasă maşina în faţa lui. Nu te arăta timp de cincisprezece minute, apoi du-te direct la telefoanele publice şi sună-ţi familia. Agenţii federali vor asculta convorbirea, aşa că încearcă să pari cât poţi de nervoasă şi derutată. Spune-le că te-am lăsat la popas, culcată în dreptul banchetei din spate, legată la ochi, după

care am dispărut, iar tu te-ai eliberat. Spune-le că vii acasă. Şi, când ajungi acasă, spune numai adevărul.

Luase din casă un fular, pe care îl înnodă ca şi cum ar fi fost legat împrejurul capului ei şi-l aruncă în maşină. Julie înghiţi în sec şi dădu din cap. Nu mai avea ce să facă sau să spună.

— Întrebări?

Julie clătină din cap.

— Bine. Acum, sărută-mă de rămas-bun.

Julie se înălţă pe vârfuri să-l sărute şi fu surprinsă când braţele lui o cuprinseră cu forţă, dar sărutul fu scurt şi, imediat, Zack îi dădu drumul.

— E timpul, spuse el sec.

Deşi dădu din cap afirmativ, Julie nu se putea mişca, iar hotărârea de a nu cauza nicio scenă dificilă începu să-i şovăie.

— Ai să-mi scrii, nu-i aşa?

— Nu.

— Dar m-ai putea anunţa ce mai faci, spuse ea cu disperare, chiar dacă nu-mi poţi spune unde eşti. Trebuie să ştiu că eşti în siguranţă! Chiar tu ai spus că nu-mi vor urmări corespondenţa decât scurt timp, sau poate chiar deloc.

— Dacă mă prind, vei afla de la ştiri, în câteva ore. Dacă nu auzi nimic, vei şti că sunt în siguranţă.

— Dar de ce nu poţi să-mi scrii? izbucni ea.

Îşi regretă ieşirea imediat, când chipul lui deveni crispat şi închis.

— Fără scrisori, Julie! Acum, când vei pleca de-aici, o să se termine. Totul se va termina.

Cuvintele lui o loveau ca nişte bice, deşi tonul

nu-i era lipsit de blândeţe.

— Mâine dimineaţă îţi vei relua viaţa de unde a rămas. Imaginează-ţi ca nimic din toate astea nu s-a întâmplat, şi-n câteva săptămâni ai să uiţi totul.

— Poate vei putea tu să faci asta, dar eu nu! replică ea, amărâtă că în tonul rugător i se simţeau lacrimile; clătină din cap, ca pentru a-şi contesta propriile cuvinte, şi se întoarse spre maşină, ştergându-se furioasă la ochi. Plec până nu mă fac de râs şi mai rău, spuse, cu voce gâtuită.

— Nu… şopti el răguşit, apucând-o de braţ şi oprind-o. Nu aşa.

Julie ridică privirea spre ochii lui de nepătruns şi, pentru prima dată, nu mai fu atât de sigură că Zack suporta despărţirea aşa de uşor pe cât se aşteptase. Mângâind-o cu o mână pe obraz, îi netezi părul şi spuse solemn:

— Singura prostie pe care ai făcut-o în săptămâna care-a trecut a fost că te-ai ataşat prea strâns de mine. În rest, tot ce-ai spus şi ce-ai făcut a fost… bine. A fost perfect.

Închizând ochii, înfruntându-şi lacrimile, Julie întoarse capul şi-l sărută în palmă, la fel cum o sărutase şi el la un moment dat, apoi şopti:

— Te iubesc atât de mult…

Zack îşi smulse mâna, iar tonul îi deveni condescendent şi amuzat:

— Nu mă iubeşti, Julie. Eşti naivă şi lipsită de experienţă, şi n-ai de unde să cunoşti deosebirile dintre plăcerea sexuală şi iubirea adevărată. Şi acum, fii cuminte, du-te acasă unde ţi-e locul şi uită-mă. Asta vreau să faci, şi nu altceva.

Avu senzaţia că o pălmuise, dar mândria rănită

o făcu să ridice bărbia.

— Ai dreptate, spuse ea cu demnitate calmă, urcându-se în maşină. E timpul să ne întoarcem la realitate.

Zack o privi cum dispărea după prima cotitură, făcându-se nevăzută între nămeţii înalţi. Rămase pe loc mult timp după plecarea ei, până când vântul îngheţat îi aminti în sfârşit că stătea afară, cu o haină subţire pe el.

O rănise fiindcă trebuia s-o facă, îşi reaminti, întorcându-se spre casă. N-o putea lăsa să-şi mai irosească niciun moment din viaţă iubindu-l, ducându-i dorul sau aşteptându-l. Făcuse ceea ce trebuia, o faptă nobilă, ridiculizându-i iubirea.

Intră în bucătărie, nervos, luă cafetiera şi dădu să scoată o ceaşcă din dulap, apoi o văzu pe cea pe care o folosise Julie în aceeaşi dimineaţă, pe masă. Întinse încet mâna şi o luă, după care îşi lipi buza cănii de obraz.

Capitolul 44

La două ore după ce părăsise casa de pe munte, Julie trase maşina pe marginea unei porţiuni pustii a şoselei şi luă termosul de lângă ea. Ochii şi gâtul o dureau de atâtea lacrimi pe care refuza cu îndărătnicie să le lase să-i curgă, iar mintea îi era buimăcită de eforturile zadarnice de a alunga amintirea dureroasă a ultimelor lui cuvinte:

— Nu mă iubeşti, Julie. Eşti naivă şi lipsită de experienţă, şi n-ai de unde să cunoşti deosebirile dintre plăcerea sexuală şi iubirea adevărată. Şi acum, fii cuminte, du-te acasă unde ţi-e locul şi

uită-mă. Asta vreau să faci, şi nu altceva.

Mâna îi tremura de nefericire în timp ce-şi turna cafea în capacul termosului. Ce cruzime fără rost, să-şi râdă de ea aşa, mai ales când ştia că trebuia să facă faţă poliţiei şi presei imediat ce ajungea înapoi!

De ce nu putuse să-i ignore cuvintele, sau să mintă şi să-i spună că o iubea şi el, numai ca să aibă de ce să se agaţe în timpul calvarului care o aştepta? I-ar fi fost cu atât mai uşor să-l înfrunte, numai de i-ar fi spus că o iubea…

Nu mă iubeşti, Julie… Şi acum, fii cuminte, du-te acasă unde ţi-e locul şi uită-mă…

Încercă să înghită cafeaua, dar aceasta i se opri în gât, când o izbi altă revelaţie dureroasă, lăsând-o mai nefericită şi mai derutată decât înainte: deşi îi luase în râs sentimentele, Zack trebuia să ştie prea bine că-l iubea cu adevărat.

De fapt, era atât de sigur, încât presupusese că putea să se poarte aşa cu ea, iar ea totuşi să se ducă acasă şi să nu-l trădeze autorităţilor. Şi mai ştia şi că avea dreptate.

Oricât de rănită era de nepăsarea lui, niciodată n-ar fi putut încerca să se răzbune. Îl iubea prea mult pentru a dori să-i facă vreun rău, iar credinţa ei în nevinovăţia lui şi dorinţa de a-l proteja erau, în mod destul de straniu, întru totul la fel de intense şi acum ca şi în zilele trecute.

Un camion trecu în goană pe lângă ea, stropind cu noroi maşina, iar Julie îşi aminti avertismentul lui Zack de a ajunge cât mai departe fără să atragă atenţia.

Obosită, se îndreptă şi porni maşina, uitându-

se peste umăr ca să se asigure, dar nu acceleră mai mult de şaizeci şi cinci de mile pe oră. Pentru că Zack îi spusese să nu conducă prea repede. Şi pentru că, dacă era oprită pentru viteză excesivă, ar fi „atras atenţia”.

*

Ajunse la graniţa dintre Colorado şi Oklahoma mult mai repede decât o făcuse în condiţii de viscol. Urmând instrucţiunile lui Zack, opri la primul popas din Oklahoma şi dădu telefon.

Tatăl ei răspunse de la primul apel.

— Tată, eu sunt, Julie! Am scăpat! Sunt în drum spre casă!

— Slavă Domnului! explodă el. O, slavă Domnului!

În toţi acei ani, niciodată nu-l mai auzise atât de tulburat, şi i se făcu rău de remuşcare pentru că-l silise să treacă prin aşa ceva. Înainte de a apuca să adauge ceva, însă, interveni un glas necunoscut:

— Sunt agent Ingram de la F.B.I., domnişoară Mathison, unde vă aflaţi?

— La un popas din Oklahoma. Sunt liberă. Am… m-a lăsat în maşină, cu cheile, legată la ochi. Dar a plecat. Sunt sigură că a plecat. Nu ştiu unde.

— Ascultaţi cu atenţie, spuse glasul. Întoarceţi-vă la maşină, blocaţi portierele şi plecaţi de-acolo imediat. Nu rămâneţi în zona unde l-aţi văzut ultima oară. Mergeţi până la cea mai apropiată regiune populată şi sunaţi-ne de acolo. Vom anunţa autorităţile şi vor veni să vă ia în primire. Şi

acum, plecaţi de-acolo imediat, domnişoară Mathison!

— Vreau să vin acasă! insistă Julie cu disperare sinceră. Vreau să-mi văd familia. Nu vreau să aştept în Oklahoma. Nu pot! Am vrut doar să-mi anunţ familia că sunt pe drum.

Închise şi porni spre maşină, iar din următoarea zonă populată nu mai dădu niciun telefon.

Două ore mai târziu, un elicopter care o căutase pe ostatica abandonată o depistă pe şoseaua interstatală şi începu să zboare pe deasupra. La câteva minute după ce-l observă, maşinile de patrulare cu girofaruri roşii şi albastre se repeziră pe şosea de la rampele de intrare, poziţionându-se în faţa şi în spatele ei pentru a o escorta până acasă – sau, mai probabil, pentru a o împiedica pe presupusa complice a lui Zack Benedict să se răzgândească şi să încerce să fugă înainte de a fi interogată.

Era îngrozitor să-şi dea seama că adevărata anvergură a vânătorii îi vizase pe amândoi, iar Julie privi cu duşmănie acea escortă oficială, până când intră în Keaton şi se apropie de casa părinţilor ei.

Deşi era ora două noaptea, reporterii roiau prin curte şi pe toată strada, iar blitzurile începură să fulgere spre ea în timp ce cobora din maşină. Fu nevoie de trei poliţişti din Texas şi de amândoi fraţii ei, pentru a o ajuta să treacă prin puhoiul de reporteri care o bombardau cu întrebări, până pe veranda casei.

În casă aşteptau doi agenţi F.B.I., dar părinţii ei se repeziră pe lângă aceştia, îmbrăţişând-o.

— Julie… tot spunea doamna Mathison, strângând-o în braţe, plângând şi zâmbind. Julie a mea, micuţa mea Julie…!

Tatăl ei o îmbrăţişă strâns, spunând la nesfârşit:

— Slavă Domnului, o, slavă Domnului…

Julie simţi că i se umpleau ochii de lacrimi, căci niciodată nu-şi dăduse cu adevărat seama cât o iubeau. Ted şi Carl o îmbrăţişară şi ei, încercând să glumească pe seama „aventurii” prin care trecuse, dar amândoi arătau de-a dreptul hăituiţi, iar lacrimile pe care şi le înfruntase douăzeci şi patru de ore începură să-i şiroiască pe obraji. În ultimii zece ani, nu vărsase decât câteva lacrimi – la filme triste – dar în ultima săptămână plânsese mai mult decât oricând. Hotărî că acest lucru trebuia să înceteze imediat şi pentru totdeauna.

Reuniunea de familie fu întreruptă de un agent F.B.I. blond, care făcu un pas înainte şi spuse cu glas calm şi autoritar:

— Îmi pare rău că mă amestec, domnişoară Mathison, dar în acest moment timpul este esenţial şi avem să vă punem anumite întrebări. Sunt David Ingram, am vorbit la telefon.

Îi arătă spre agentul înalt şi brunet de lângă el, adăugând:

— El este agentul Paul Richardson, care răspunde de cazul Benedict.

Doamna Mathison interveni:

— Să mergem în sufragerie, acolo e loc pentru toată lumea, la masă.

Adăugă vechiul ei panaceu pentru orice necaz din copilăria Juliei:

— Am să aduc lapte, fursecuri şi nişte cafea.

— Nu, doamnă Mathison, îmi pare rău, o opri ferm Paul Richardson. Cred că e mai bine ca această discuţie să aibă loc în particular. Fiica dumneavoastră vă va putea pune la curent mâine dimineaţă.

Julie, care pornise spre living, între Ted şi Carl, se opri la auzul acestor cuvinte. Reamintindu-şi că oamenii aceia nu-i erau cu adevărat duşmani şi nu încercau decât să-şi facă datoria, spuse cu glas scăzut, dar ferm:

— Domnule Richardson, îmi dau seama cât de nerăbdători sunteţi să începeţi interogatoriul, dar şi familia mea este la fel de dornică să-mi audă răspunsurile, şi au chiar mai mult dreptul la ele decât dumneavoastră. Aş dori să fie prezenţi în seara asta, dacă nu aveţi nicio obiecţie.

— Şi dacă am obiecţii?

Statura şi coloraţia lui îi aminteau prea mult de Zack şi, după drumul obositor cu maşina, era complet descoperită.

Ca urmare, zâmbetul obosit pe care i-l adresă avu, fără intenţie, o undă deosebit de personală.

— Vă rog, încercaţi să nu aveţi obiecţii. Sunt frântă de oboseală şi nu vreau să mă cert cu dumneavoastră.

— Cred că poate fi prezentă şi familia dumneavoastră, se înduplecă Richardson, apoi îi aruncă o privire ciudată, prevenitoare, colegului său, care stătea încruntat. Juliei îi scăpă acest schimb de priviri, dar Ted şi Carl îl observară.

— Foarte bine, domnişoară Mathison, spuse agentul Ingram, preluând iniţiativa imediat ce se

aşezară. Să începem cu începutul.

Julie simţi un mic fior de teamă, când Richardson scoase un reportofon din buzunar şi îl puse pe masă, în faţa ei, dar îşi reaminti la ce-i spusese Zack să se aştepte.

— Cu ce vreţi să încep? întrebă ea, zâmbindu-i recunoscătoare mamei sale, care îi dădu un pahar de lapte.

— Ştim deja că v-aţi dus la Amarillo chipurile pentru a vă întâlni cu bunicul unuia dintre elevii dumneavoastră, începu Richardson.

Julie întoarse brusc capul spre el.

— Cum adică, chipurile?

— Nu e nevoie să intraţi în defensivă, interveni repede Ingram, pe un ton liniştitor. Spuneţi-ne ce s-a întâmplat. Să începem cu momentul când l-aţi văzut pentru prima oară pe Zachary Benedict.

Julie îşi rezemă antebraţele pe masă, încercând să nu simtă nicio emoţie.

— Mă oprisem să beau o cafea la un restaurant de pe interstatală. Nu-mi mai amintesc numele localului, dar l-aş recunoaşte dacă l-aş vedea. Când am ieşit, ningea, şi un bărbat înalt şi brunet stătea ghemuit lângă roata maşinii mele. Era dezumflată. S-a oferit să mi-o înlocuiască…

— Aţi observat că era înarmat?

— Dacă aş fi observat că avea pistol, în niciun caz nu m-aş fi oferit să-l iau în maşină.

— Cu ce era îmbrăcat?

Şi, în continuare, întrebările o bombardară în succesiune rapidă, câteva ore la rând…

— Domnişoară Mathison, trebuie să vă amintiţi ceva mai mult despre locul unde se afla casa pe

care a folosit-o ca ascunzătoare!

Paul Richardson o privise tot timpul ca pe o insectă sub microscop şi vorbea pe un ton autoritar care-i amintea puţin de al lui Zack, când era enervat. În starea ei de epuizare, găsea acest lucru mai mult înduioşător decât iritant.

— V-am spus, am fost legată la ochi. Şi, vă rog, numiţi-mă Julie – e mai scurt şi durează mai puţin decât „domnişoară Mathison”.

— Ai putut afla destinaţia lui Benedict, în timpul cât ai stat cu el?

— Mi-a spus că va fi cu atât mai în siguranţă, cu cât voi şti mai puţine despre el.

— Ai încercat vreodată să-i afli destinaţia?

Clătină din cap.

— Te rog, răspunde cu voce tare, ca să se înregistreze.

— În regulă, replică Julie, conchizând dintr-odată că Richardson nu semăna deloc cu Zack – era mai tânăr şi mai spilcuit, şi chiar mai arătos, dar nu avea căldura lui Zack. Nu l-am întrebat unde se ducea, fiindcă deja îmi spusese că, cu cât ştiu mai puţin, cu atât va fi mai în siguranţă.

— Şi vrei să fie în siguranţă, nu-i aşa? întrebă el, repezindu-se asupra răspunsului. Nu vrei să fie prins, aşa e?

Momentul adevărului sosise. Richardson aştepta, bătând cu pixul în masă, iar Julie aruncă o privire pe fereastră, la reporterii care forfoteau prin curte şi pe stradă, în timp ce oboseala o străbătea valuri-valuri.

— V-am mai spus că a încercat să-mi salveze viaţa.

— Nu văd cu ce contrazice acest lucru faptul că e un ucigaş condamnat şi că te-a luat ostatică.

Rezemându-se de spătar, Julie îl privi cu un amestec de dispreţ şi frustrare.

— Nu cred că a omorât pe cineva. Acum, daţi-mi voie să vă întreb ceva, domnule Richardson.

Ignorând mâna lui Ted care o strângea de genunchi la auzul tonului ei combativ, continuă:

— Puneţi-vă în locul meu şi presupuneţi, prin reducere la absurd, că eu v-aş lua ca ostatic şi aţi reuşi să scăpaţi de mine. Vă ascundeți de mine, dar eu cred că aţi căzut într-un râu adânc, rece ca gheaţa. Din ascunzătoare, mă vedeţi cum alerg la râu şi sar în apă. Mă scufund de mai multe ori, strigându-vă pe nume, iar când nu vă găsesc, mă vedeţi târându-mă pe mal şi prăbuşindu-mă în zăpadă. Dar nu mă întorc la scuter, nici nu pornesc spre casă. În schimb, îmi deschei cămaşa udă, pentru ca gerul să mă omoare mai repede, îmi las capul pe spate cu ochii închişi şi rămân nemişcat în ninsoare, lăsând zăpada să mă acopere…

Când Julie tăcu, Richardson înălţă din sprâncene.

— Ce vrei să demonstrezi?

— Vreau să vă întreb dacă, după ce aţi văzut aşa ceva, aţi mai crede că am omorât pe cineva cu sânge rece? Dacă aţi mai încerca să smulgeţi de la mine informaţii care n-ar ajuta decât să fiu împuşcată mai repede, înainte de a reuşi să dovedesc că n-am omorât pe nimeni.

— Asta intenţionează Benedict să facă? întrebă Richardson, aplecându-se înainte.

— Asta aş face eu, ocoli Julie răspunsul, şi nu

mi-aţi răspuns la întrebare: aţi mai încerca – după ce m-aţi văzut încercând să vă salvez viaţa şi acceptând să mor când am crezut că n-am reuşit – să smulgeţi de la mine informaţii care să ducă la capturarea şi, probabil, uciderea mea cu acel prilej.

— M-aş simţi obligat, replică Richardson, să-mi fac datoria şi să ajut să se facă dreptate în privinţa unui om condamnat pentru crimă, care mai este acum şi vinovat de răpire.

Julie îl privi lung un moment, apoi spuse încet:

— În acest caz, nu pot să sper decât că veţi găsi un donator de inimă, pentru că e clar că vă lipseşte.

— Cred că pentru azi e de ajuns, interveni agentul Ingram, cu un glas şi un zâmbet binevoitor. Toţi suntem în acţiune de aseară, când ai dat telefon.

Membrii familiei Mathison se ridicară în picioare.

— Julie, spuse doamna Mathison, stăpânindu-şi jenată un căscat, tu ai să dormi aici, în vechea ta cameră. Şi voi, Carl, Ted... adăugă ea, n-are niciun rost să treceţi iar printre reporteri, şi-n plus, s-ar putea ca Julie să aibă azi nevoie de voi.

*

Agenţii Ingram şi Richardson locuiau în acelaşi complex de vile din Dallas; erau colegi şi prieteni. Îngânduraţi, mergeau în tăcere cu maşina spre motelul de la marginea oraşului, unde locuiau de o săptămână. Abia când opri Sedanul în faţa camerelor lor, David Ingram îndrăzni să-şi exprime

o opinie. Vorbi pe acelaşi ton dezarmant de plăcut cu care o făcuse pe Julie să-şi închipuie că-i credea toate afirmaţiile.

— Ascunde ceva, Paul.

Paul Richardson se încruntă, apoi clătină din cap.

— Nnţ. Mie mi se pare sinceră. Nu cred că ascunde nimic.

— Atunci, replică sarcastic Ingram, poate ar fi mai bine să-ncepi să gândeşti cu capul de sus, nu cu ăla care ţi s-a înfierbântat imediat ce s-a uitat la tine cu ochii ăia ai ei mari şi albaştri.

Richardson întoarse scurt capul.

— Ce dracu' vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun, răspunse Ingram dezgustat, că eşti obsedat de femeia asta de când am ajuns aici şi ai început să întrebi cetăţenii despre ea. De fiecare dată când aflai câte o veste bună despre ea, te înmuiai şi mai mult; de fiecare dată când vorbeai cu altul dintre copiii ăia handicapaţi cărora le e învăţătoare, şi ai căror părinţi o adoră, erai şi mai topit. Când ai aflat că mai şi învaţă femeile analfabete să citească şi cântă-n corul bisericii, ai fost gata s-o propui pentru sanctificare. Astă-seară, ori de câte ori era nemulţumită de tonul sau de întrebările tale, te pierdeai. Erai deja părtinitor în favoarea ei încă de când o ştiai numai din fotografie, dar când ai văzut-o în carne şi oase, praful s-a ales de obiectivitatea ta.

— Vorbeşti tâmpenii.

— Nu zău? Şi dacă mi-ai spune de ce doreai cu atâta disperare să afli dacă s-a culcat cu Benedict? Ţi-a spus de două ori că n-a violat-o, nici n-a silit-o

în vreun fel să facă sex, da' ţie nu ţi-a fost de ajuns. De ce naiba n-ai întrebat-o pe faţă dacă l-a lăsat s-o reguleze? Iisuse, nu mi-a venit să cred când ai întrebat-o dacă ne poate descrie aşternutul de pe patul lui, ca să dăm de urma fabricantului şi în felul ăsta să identificăm proprietarul casei şi locul!

Richardson îi aruncă o privire încurcată.

— A fost aşa de vizibil? întrebă el, coborând din maşină. Vreau să zic, crezi că familia a observat?

Ingram coborî şi el.

— Sigur c-au observat! pufni. Drăgălaşa doamnă Mathison nu mai ştia cum să te îmbie cu fursecurile. Paul, foloseşte-ţi puţin capul. Julie Mathison nu e un înger, are antecedente penale de când era minoră…

— Despre asta n-am fi ştiut nimic, dacă nu rămânea o copie în arhivele autorităţilor de adopţiune din Illinois în loc să fie distrusă cu ani în urmă, cum cere legea, îl întrerupse Paul. Mai mult, dacă vrei să ştii adevărul despre furtişagurile Juliei, atunci sun-o pe doctoriţa Theresa Wilmer din Chicago, cum am făcut eu, şi să vedem cum te descurci cu ea. Considera – şi încă mai crede – că Julie este şi a fost dintotdeauna cinstită şi morală. Fii sincer, Dave, continuă el în timp ce mergeau pe alee, spre camerele lor alăturate, ai mai văzut vreodată doi ochi ca ai Juliei Mathison?

— Mda, râse dispreţuitor Ingram, şi Bambi îi avea la fel.

— Bambi era un pui de cerb. Şi avea ochi căprui. Ai ei sunt albaştri – ca două cristale translucide. Sora mea mai mică a avut odată o

păpuşă cu ochii exact aşa.

— Nu-mi vine să cred ce suntem în stare să discutăm! explodă Ingram. Ascultă ce vorbeşti, pentru numele lui Dumnezeu!

— Calmează-te, oftă Paul, răvăşindu-şi părul cu degetele. Dacă ai dreptate – dacă l-a ajutat pe Benedict să evadeze, sau dacă ne dă vreun motiv să credem că acum ascunde informaţii despre el – eu voi fi primul care să-i citesc drepturile, cum ştii foarte bine.

— Ştiu, răspunse Ingram, introducând cheia în broască şi deschizând uşa. Dar… Paul?

Din uşa camerei lui, Paul se întoarse spre el.

— Mda?

— Ce-ai să faci dacă singurul lucru de care e vinovată e că s-a culcat cu Benedict?

— Am să-l găsesc pe nenorocit şi-am să-l împuşc cu mâna mea pentru că a sedus-o.

— Şi dacă nici de asta nu e vinovată?

Gura lui Paul se arcui într-un uşor zâmbet.

— În cazul ăsta, mai bine mi-aş găsi o inimă care să-i convină şi ei şi mi-aş transplanta-o. Ai văzut cum s-a uitat la mine, Dave? Parcă m-ar fi ştiut de undeva, era aproape ca şi cum ne-am fi cunoscut. Şi ne-am fi plăcut.

— În tot Dallas-ul există femei care te cunosc în sens biblic, şi tuturor le place…

— Eşti doar gelos, fiindcă blonda aia superbă care-a fost măritată cu fratele Juliei Mathison nici nu se uită la tine când intră-n casă, îl întrerupse zâmbind Paul Richardson.

— Pentru un orăşel prăpădit, îi dădu dreptate Ingram fără tragere de inimă, acolo sunt câteva

femei extrem de neobişnuite. Mare păcat că n-au şi un motel civilizat.

Capitolul 45

— Nu-mi vine să cred că trebuie să trecem prin aşa ceva, numai ca să avem puţină linişte şi pace! strigă Julie exasperată, în după-amiaza următoare, când Ted puse în funcţiune girofarurile şi sirena, şi apăsă pe accelerator, trecând pe sub bannerul întins peste strada principală, pe care scria „BINE AI VENIT ACASĂ, JULIE!”, cu ziariştii pe urmele lui.

— Cum am să predau la şcoală luni, când mă întorc? Azi, când am ajuns acasă, reporterii m-au luat cu asalt până să intru. Şi-n tot timpul cât am fost înăuntru, telefonul a sunat încontinuu. Flossie şi Ada Eldridge sunt în al nouălea cer, cu atâtea subiecte de bârfă, adăugă ea obosită.

— Te-ai întors de douăsprezece ore şi n-ai dat nicio declaraţie, spuse Ted, privind în oglinda retrovizoare maşinile care se ţineau după. ei.

Douăsprezece ore, îşi spuse Julie. Douăsprezece ore fără un moment de răgaz în care să se poată gândi la Zack, să retrăiască amintirile dulci-amărui, să-şi recapete puterile, să încerce să-şi pună gândurile în ordine.

— Poţi să scapi de reporterii ăştia? îl întrebă era nemulţumită. Cred că-s cel puţin o sută şi sigur încalcă legile oraşului.

— Primarul Addelson a spus că acum, după ce s-a aflat că te-ai întors, vin la tribunal cârduri-cârduri şi cer declaraţii de la tine. Profită de drepturile stipulate prin *Primul Amendament*, dar

n-am auzit să încalce nicio dispoziţie a consiliului local.

Julie se răsuci în scaun şi văzu că majoritatea maşinilor care-i urmăreau mergeau cu aceeaşi viteză ca maşina lui Ted.

— Trage pe dreapta şi amendează-i pentru depăşirea vitezei legale. Mergem cu nouăzeci de mile la oră, şi ei la fel, Ted, adăugă ea obosită. Nu ştiu cum am să rămân în toate minţile, dacă oamenii ăştia nu mă lasă în pace măcar pentru un timp, ca să mă pot odihni.

— Dacă ai să-ţi petreci noaptea la Katherine, replică el, vei avea timp destul să dormi, după ce Carl şi cu mine vom auzi ce ai de spus.

— Dacă tu şi Carl vă gândiţi la un nou interogatoriu, spuse Julie cu voce tremurândă, te previn că nu-s în stare.

— Ba ai să fii în stare, cucoană! ripostă Ted tăios. Eşti vârâtă până peste cap în afacerea asta, o ştiu şi eu, şi Carl, şi probabil că şi Ingram şi Richardson o ştiu. Am hotărât să discutăm azi, acasă la Katherine, pentru că întâmplător e singura din Keaton care are poartă electrică şi gard înalt, ca să-i ţină la distanţă pe prietenii noştri de-acolo.

În timp ce vorbea, trecură de o cotitură, iar Ted frână, trase de volan şi înscrise maşina pe aleea reşedinţei Cahill. În spatele lor, maşinile pline cu reporteri treceau mai departe, dar Julie era prea iritată de atitudinea lui Ted ca să se simtă uşurată.

Blazerul lui Carl era deja parcat pe aleea circulară, în faţa conacului de cărămidă al Katherinei, dar când Julie vru să coboare, Ted o opri, cu o mână pe braţ.

— Cred c-ar fi bine să avem o parte din discuţie acum, între patru ochi.

Se întoarse spre ea, întinzându-şi braţul peste spătarul fotoliului.

— Ca avocat al tău, nimeni nu mă poate sili să repet nimic din ce-mi spui. Carl nu are imunitatea asta, şi cu atât mai puţin Katherine.

— Avocat? Ţi-ai trecut examenele de intrare în barou?

— Încă n-am aflat rezultatele, răspunse el scurt. Să presupunem doar că le-am luat şi să considerăm deocamdată lipsa înştiinţării doar ca pe o omisiune tehnică.

Julie simţi un fior care n-avea nicio legătură cu faptul că Ted oprise motorul maşinii.

— N-am nevoie de avocat.

— Eu cred că o să ai.

— De ce?

— Fiindcă aseară n-ai spus tot adevărul. Nu ştii să minţi, Julie, pentru că nu ai experienţă. Şi nu te mai uita aşa la mine. Încerc să te ajut.

Julie îşi îndesă mâinile în mânecile scurtei căptuşite cu lână, studiind o scamă din poală.

— Ia s-auzim, ordonă el, partea pe care nu le-ai spus-o agenţilor F.B.I.

Ridicând bărbia, Julie îl privi drept în ochi.

— Îmi dai cuvântul tău de onoare că n-ai să spui nimănui vreodată ceea ce-ţi voi spune acum?

Insistenţa ei îl făcu să înjure printre dinţi, după care adăugă:

— Ai intrat şi mai adânc decât credeam, nu?

— Nu ştiu ce-ai crezut, Ted. Îţi dai cuvântul, sau nu?

— Sigur că-mi dau cuvântul! replică el nervos. Pentru tine m-aş duce şi-n iad, Julie, cum ştii foarte bine! Şi Carl la fel.

Încercând să-şi stăpânească strângerea de inimă, Julie îşi reaminti că jurase să nu mai verse lacrimi şi trase aer în piept, întretăiat.

— Îţi mulţumesc.

— Nu-mi mulţumi, vorbeşte-mi doar. Ce minciuni ai spus aseară?

— N-am fost legată la ochi. Ştiu să găsesc casa din Colorado.

Îi observă efortul de a nu trăda nicio reacţie.

— Şi altceva?

— Asta-i tot.

— Ce tot?

— Singura minciună propriu-zisă pe care am spus-o.

— Atunci, ce minciuni ai mai spus prin omisiune? Ce adevăruri n-ai spus?

— Nimic care să privească pe altcineva decât pe mine.

— Nu te ţine de jocuri cu avocatul tău! Ce-ai mai lăsat nespus? Trebuie să ştiu, ca să te pot apăra, sau să-ţi găsesc un avocat cu experienţă, dacă pe mine cazul mă depăşeşte.

— Încerci să afli dacă m-am culcat cu el? se răsti Julie, dintr-odată furioasă. Atunci, n-o face pe sfiosul cu mine, ca Richardson. Întreabă-mă şi gata!

— Nu te lua de Richardson! o repezi Ted. Numai datorită lui, Ingram încă nu ţi-a citit drepturile. Ingram ştie că ascunzi ceva… poate chiar mai multe – dar Richardson e aşa de orbit de

tine, încât te lasă să-l joci pe degete.

— Richardson e grosolan!

— Iar tu eşti inconştientă de efectul pe care-l ai asupra bărbaţilor! Richardson e frustrat, accentuă el cuvântul, şi îndrăgostit până peste cap. Nefericitul...

— Mulţumesc.

— Continuăm gâlceava asta ca între adolescenţi, sau ai de gând să-mi spui odată ce altceva le-ai mai ascuns agenţilor F.B.I?

— Nu ţi-a trecut prin minte că s-ar putea să am şi eu dreptul la puţină intimitate şi demnitate...?

— Dacă vrei demnitate, nu te tăvăli cu evadaţii.

Julie avu senzaţia că-i dăduse un pumn în stomac. Fără o vorbă, coborî din maşină şi trânti portiera.

Tocmai întindea mâna spre butonul soneriei, când Ted îi smuci braţul.

— Ce naiba faci?

— Ţi-am spus deja singura minciună pentru care aş putea avea probleme cu legea, dacă se află, răspunse Julie, apăsând pe buton. Acum, am să vă spun în acelaşi timp, ţie şi lui Carl, lucrul pe care e clar că muriţi să-l aflaţi. După aia, nu va mai fi nimic de spus.

Carl deschise uşa, iar Julie trecu pe lângă el, până în mijlocul antreului pardosit cu gresie, unde se răsuci în loc. Fără s-o ia în seamă pe Katherine, care era deja la jumătatea scării, îl privi încruntată pe Carl, care se uita la ea surprins, şi spuse cu înverşunare:

— Din câte zice Ted, voi doi aţi dedus c-am

îndrugat numai minciuni. Mi-a spus că, dacă vreau intimitate şi demnitate, n-ar trebui să „mă tăvălesc” cu evadaţii, şi sunt sigură că are dreptate. Aşa că iată adevărul – tot adevărul: le-am spus agenţilor F.B.I. că Zack n-a abuzat de mine în niciun fel fizic, şi n-a făcut-o! Şi-a riscat viaţa încercând s-o salveze pe a mea, şi nici chiar voi doi, care e clar că-l dispreţuiţi orice-aş spune eu, nu puteţi răstălmăci asta ca să pară „abuz fizic”. Nu mi-a făcut niciun rău. Nu m-a violat. M-am culcat cu el. M-am culcat cu el şi aş fi făcut-o şi în continuare, toată viaţa, dacă voia! Acum sunteţi mulţumiţi? Vă e de ajuns? Sper să fie, pentru că mai mult n-am ce să vă spun. Nu ştiu unde e Zack! Aş da orice ca să ştiu…

Carl o cuprinse cu braţele, încruntându-se la Ted.

— Şi pe tine ce naiba te-a apucat s-o superi aşa?

Ted era atât de uimit, încât se uită la fosta lui soţie, în aşteptarea unui sprijin, dar Katherine nu făcu decât să clatine din cap, spunând:

— Ted se pricepe foarte bine să le facă să plângă pe femeile care-l iubesc. N-o face din răutate, dar nu ne poate ierta când încălcăm regulile stabilite de el. De-asta e poliţist şi tot de-asta o să fie şi avocat. Îi plac regulamentele. Le iubeşte! Julie, continuă ea, luând-o de braţ, vino cu mine în bibliotecă. Eşti epuizată, şi niciunul dintre fraţii tăi nu pare să-şi dea seama.

În timp ce le urmau, Ted îl privi încruntat pe Carl şi spuse:

— N-am vrut s-o supăr, n-am făcut decât să-i

spun să nu-mi ascundă nimic!

— N-ar fi stricat puţin tact, în loc să-i ordoni să-ţi răspundă şi s-o faci să se simtă ca o vagabondă! se răsti Carl, în timp ce intra în bibliotecă, împreună cu Ted.

Julie se aşeză într-un fotoliu, dar imediat tresări surprinsă şi vinovată, când dintr-odată erupse un conflict familial fără precedent, cu Katherine în frunte:

— Amândoi aveţi un mare tupeu să vă amestecaţi în viaţa personală a Juliei şi s-o judecaţi! declară ea furioasă, în timp ce se ducea la un bar de mahon şi turna vin în patru pahare. Ce ipocrizie monumentală! V-o fi crezând ea pe amândoi nişte sfinţi, fiindcă întotdeauna aţi avut grijă s-o faceţi să creadă asta, dar lasă că ştiu eu ce ştiu.

Luă paharul Juliei şi pe al ei, iar pe celelalte două le lăsă pe bar.

— Ted, chiar în camera asta ai scos toate hainele de pe mine, înainte de a fi avut prima întâlnire oficială, şi n-aveam decât nouăsprezece ani!

Julie luă paharul cu un gest maşinal, în timp ce Katherine arăta spre o canapea Chesterfield din piele bordo şi-i reamintea cu indignare:

— Mi-ai scos hainele şi ai făcut dragoste cu mine pe canapeaua asta! Din câte-mi amintesc, ai fost foarte plăcut surprins când ai constatat că mai eram fecioară. O oră mai târziu, ai făcut iar dragoste cu mine, în piscină, şi pe urmă iar, în…

— Îmi amintesc, o întrerupse răstit Ted, ducându-se la bar ca să ia celelalte două pahare

de vin. Împinse unul în mâna lui Carl şi adăugă: dacă nu mă-nşel, vei avea nevoie de ăsta în vreo zece secunde.

Chiar atunci, Katherine îi confirmă presupunerea, întorcându-se spre nefericitul lui frate mai mare:

— Şi tu, Carl, mai ai mult până să devii un sfânt! Înainte de a te fi căsătorit, te-ai culcat cu…

— Pe nevastă-mea să n-o amesteci! o preveni el crispat.

— Nu intenţionam s-o menţionez pe Sara, replică dispreţuitoare Katherine. Mă gândeam la Eileen Richter şi Lisa Bartlesman, când erai în ultimul an de liceu, şi pe urmă a venit Kaye Sommerfield, când aveai nouăşpe ani, şi…

Vocea lui Julie, care-i implora să înceteze, îngrozită, dar şi râzând în acelaşi timp, îi făcu să se întoarcă spre ea cu toţii.

— Terminaţi, vă rog! le ceru ea, prinsă undeva între amuzament şi oboseală. Ni s-au spulberat destule iluzii ale unora despre ceilalţi, în seara asta.

Ted se întoarse spre Katherine şi ridică paharul într-un toast ironic:

— Ca de obicei, Katherine, ai reuşit să critici şi să faci să se simtă prost pe toată lumea, în timp ce pe tine te-ai lăsat mai presus de orice reproş.

Spiritul bătăios al Katherinei păru să se risipească dintr-odată.

— De fapt, eu am cele mai multe motive de a-mi fi ruşine.

— Pentru că te-ai coborât până la a te culca cu mine, presupun? întrebă el plictisit.

— Nu, răspunse încet Katherine.

— Atunci, de ce?

— Ştii foarte bine răspunsul.

— Doar nu pentru că ni s-a destrămat căsnicia! aruncă dispreţuitor Ted.

— Nu, pentru că eu am făcut-o să se destrame.

Fălcile lui Ted se încleştară, în timp ce-i respingea furios această mărturisire surprinzătoare.

— De ce naiba te mai învârteşti prin Keaton, de fapt? întrebă el răstit.

Katherine se întoarse spre tava cu băuturi şi înfipse un tirbuşon în dopul unei a doua sticle de Chardonnay.

— Spencer spune că am o nevoie subconştientă de a mă întoarce aici înainte să mă mărit cu el, pentru a mă confrunta cu toate reproşurile locale de care am fugit când ni s-a stricat nouă căsnicia. Zice că e singurul mod de a-mi recâştiga respectul de sine.

— Spencer i-un bou, declară Ted cu o privire dispreţuitoare.

Spre uimirea sa, fosta lui soţie izbucni în râs, întorcându-se şi ciocnindu-i paharul cu al ei.

— Ce-i aşa de comic? întrebă el.

— Spencer, îi explică ea cu voce nesigură, mi-a amintit întotdeauna de tine...

Julie îşi puse deoparte paharul de vin, neatins, şi se ridică.

— Certaţi-vă fără mine pe post de arbitru, spuse ea. Eu mă duc la culcare. Trebuie să mai şi dorm puţin.

Capitolul 46

Luându-şi pe ea un halat primit cu împrumut de la Katherine, Julie coborî încet la parter şi îşi găsi prietena în bibliotecă, urmărind ştirile de la ora zece.

— Nu mă aşteptam să te mai văd aici până dimineaţa, spuse Katherine cu un zâmbet surprins, ridicându-se. Totuşi, ţi-am făcut ceva de mâncare, pentru orice eventualitate. Îţi aduc acum.

— A fost ceva important la ştiri? întrebă Julie, neputându-şi ascunde teama din voce.

— Nimic despre Zachary Benedict, o asigură Katherine. Tu, însă, ai fost principalul subiect al ştirilor de stat şi naţionale – întoarcerea ta acasă din captivitate, liberă şi nevătămată, vreau să zic.

Când Julie ridică din umeri, Katherine îşi propti mâinile în şolduri, tachinând-o:

— Ai idee cât de celebră ai devenit?

— Notorie, mai bine-zis, glumi Julie.

Arătând cu capul spre un teanc de ziare şi reviste, Katherine continuă:

— Ţi le-am păstrat în caz că vrei să-ţi faci vreun album, sau ceva. Răsfoieşte-le până-ţi aduc eu tava cu mâncarea – sau le-ai şi văzut, deja?

— N-am mai văzut nicio ziar sau revistă de peste o săptămână, răspunse Julie, privind coperta revistei „*Newsweek*" de deasupra. Of, Dumnezeule! explodă ea, amuzată, dar şi furioasă, când îşi văzu propria faţă pe copertă, sub un titlu cu litere de-o şchioapă care spunea: *„Julie Mathison – Partener sau pion?"*

Aruncă revista şi răsfoi restul teancului, uimită

să-şi vadă fotografiile tipărite pe primele pagini ale atâtor ziare şi reviste naţionale.

Katherine reveni cu o tavă pe care o puse pe masă, în faţa ei.

— Tot oraşul e alături de tine, spuse ea, aruncând o privire spre coperta revistei „Newsweek”. Primarul Addelson a scris un editorial pentru „*Curierul de Keaton*”, amintindu-le tuturor că, indiferent ce spune despre tine presa din marile oraşe, noi aici te cunoaştem şi ştim că niciodată nu te-ai fi „înhăitat” cu un criminal ca Zachary Benedict. Cred că exact cuvintele astea le-a folosit.

Zâmbetul Juliei şovăi puţin, în timp ce punea ziarul deoparte.

— Dar tu ştii adevărul. Aşa cum m-ai auzit când le-am spus lui Carl şi Ted, nu m-am „înhăitat” cu el.

— Pe-atunci, Addelson contrazicea declaraţia acelui şofer de camion care spunea că păruseşi să colaborezi de bunăvoie la evadarea lui Benedict – zbenguindu-te cu el în zăpadă, şi aşa mai departe…

Ezitant, o întrebă:

— Julie… vrei să-mi vorbeşti despre asta… despre el?

Privindu-şi prietena, Julie îşi aminti confidenţele pe care le schimbaseră de-a lungul anilor. Aveau aceeaşi vârstă şi se împrieteniseră strâns aproape de când le făcuse Ted cunoştinţă.

Când căsnicia lor eşuase, Katherine se întorsese la colegiu, apoi se mutase la Dallas. Până acum, refuzase cu încăpăţânare să se întoarcă în

Keaton, dar Julie o vizitase în Dallas de multe ori, la propriile insistenţe ale Katherinei.

— Cred că am nevoie să vorbesc despre el, recunoscu ea după un timp. Poate am să mi-l scot din suflet şi voi putea începe să mă gândesc iar la viitor.

După care, ridicându-şi palmele într-un gest de neputinţă, adăugă neajutorată:

— Nici măcar nu ştiu cum să încep…

Katherine se ghemui pe canapea şi-i propuse un punct de pornire.

— Cum e Zachary Benedict în realitate?

— Cum e? repetă meditativ Julie, căutând o cale de a-l descrie. E dur, Katherine. Foarte dur. Dar este şi blând. Uneori, efectiv mă durea gingăşia lucrurilor pe care le spunea sau le făcea.

Tăcu un timp, apoi încercă să dea câteva exemple.

— În primele două zile, m-am aşteptat să mă omoare dacă-l sfidam. În ziua a treia, am reuşit să evadez cu un scuter de zăpadă pe care l-am găsit în garaj…

Trei ore mai târziu, Julie termină de povestit, după ce-i spusese Katherinei aproape totul, cu excepţia momentelor intime – pe care nu încercase să le ascundă, dar nici nu le descrisese cu amănunte concrete.

Katherine o ascultase complet captivată, întrerupând-o doar ca să-i ceară unele lămuriri.

— Ce mai poveste! remarcă ea la sfârşit. Dacă mi-ar fi spus-o altcineva, n-aş fi crezut o vorbuliţă. Ţi-am spus vreodată că am avut o mare slăbiciune pentru Zachary Benedict? Mai târziu, nu m-am mai

gândit la el decât ca la un asasin. Dar acum…

Se întrerupse, parcă neputându-şi exprima gândurile în cuvinte, apoi încheie:

— Nici nu mă mir că nu poţi înceta să se gândeşti la el. Vreau să spun, povestea nu are un sfârşit, pluteşte în suspensie, neterminată. Dacă e nevinovat, atunci ar trebui să aibă un final fericit, cu adevăratul criminal intrând în închisoare. Cel nevinovat nu-şi poate petrece tot restul vieţii ascunzându-se ca un animal hăituit.

— Din păcate, răspunse abătută Julie, asta-i realitatea, nu-i un film, şi aşa se va termina povestea.

— Tot e un sfârşit prost, insistă Katherine. Şi asta e tot?

Repetând ultimul lucru pe care i-l spusese Julie, trase concluzia:

— Ieri, în zori, te-a condus la maşină şi pe urmă ai plecat? Aşa, simplu?

— Aş vrea eu să fi fost „aşa, simplu”! recunoscu Julie nefericită. Aşa ar fi vrut Zack să fie, şi o ştiam. Din păcate, eu n-am fost în stare. Nu numai că am început să plâng, dar am mai şi stricat totul spunându-i că-l iubesc. Am ştiut că nu voia s-audă, pentru că-mi scăpase şi în noaptea trecută, iar el se prefăcuse că nu mă auzise. Ieri a fost şi mai rău. Nu numai că m-am umilit spunându-i că-l iubesc, dar a mai şi… a… Lăsă fraza în aer, ruşinată.

— Ce-a făcut?

Făcând un efort să-şi privească prietena şi să vorbească pe un ton firesc, Julie spuse:

— A zâmbit ca şi cum aş fi fost un copil prost şi

m-a informat că nu-l iubeam, că doar aşa credeam eu, fiindcă nu cunosc diferenţa dintre iubire şi sex. Şi pe urmă, mi-a spus să mă duc acasă unde mi-e locul şi să-l uit. Adică exact ceea ce am de gând să fac.

Fruntea Katherinei se încreţi de uimire şi nedumerire.

— Ce mod urât şi ciudat de a se comporta, comentă ea tăios, pentru un om care e aşa cum l-ai portretizat până acum.

— Şi mie mi s-a părut la fel, spuse Julie nefericită, mai ales că eram aproape sigură că ţinea la mine. Uneori, avea o privire în ochi, ca şi cum…

Se întrerupse, dezgustată de propria ei naivitate, apoi reluă furioasă:

— Dac-aş putea să mă întorc în trecut şi s-o fac din nou, m-aş preface că-s în culmea fericirii că plec. I-aş mulţumi pentru aventura atât de interesantă, apoi aş pleca şi l-aş lăsa acolo, cu ochii-n soare! Asta ar fi trebuit să…

Nu duse fraza până la capăt, imaginându-şi scena, apoi clătină încet din cap.

— Ar fi fost o prostie incredibilă.

— De ce? Ai şi tu mândria ta, îi aminti Katherine.

— Da, dar mi-aş fi petrecut tot restul vieţii gândindu-mă că s-ar fi putut să mă iubească şi el, şi că dacă ne mărturiseam cu adevărat sentimentele, atunci poate l-aş fi convins să mă ia cu el şi, mai târziu, să-l căutăm pe adevăratul ucigaş. Până la urmă, conchise ea încet, m-aş fi urât pe mine însămi pentru că nu-i spusesem din

nou că-l iubeam, pentru că niciodată n-am încercat să schimb sfârşitul poveştii. Aşa, când ştiu că Zack nu m-a iubit nici măcar puţin, mi-e greu şi mă doare, dar altfel m-ar fi durut mult mai rău şi pentru mult, mult mai mult timp.

Katherine o privi uluită.

— Julie, mă uimeşti. Ai dreptate în tot ce-ai spus, dar eu să fiu în locul tău, aş avea nevoie de ani de zile ca să ajung atât de obiectivă pe cât eşti tu acum. Vreau să zic, gândeşte-te ce-a făcut – te-a sechestrat, te-a sedus după ce i-ai salvat viaţa, ţi-a răpit virginitatea, iar când i-ai spus că-l iubeai, ţi-a dat un răspuns ironic şi cinic, şi te-a trimis acasă, să te iei singură de piept cu F.B.I.-ul şi cu mass-media. Cel mai grosolan şi lipsit de inimă lucru…

— Te rog, nu începe, o opri Julie încercând să râdă, altfel am să mă înfurii din nou şi-am să uit cât de „obiectivă” sunt. Şi-n plus, adăugă ea, nu m-a sedus.

— Din ce mi-ai zis, e clar că te-a sedus cu farmecul lui de douăzeci şi patru de carate.

Julie privi spre şemineul gol, clătinând din cap.

— Am vrut să fiu sedusă. Îl doream atât de mult…!

După un moment, Katherine o întrebă:

— Dacă ţi-ar fi spus că te iubea, ai fi întors spatele familiei tale, slujbei şi tuturor lucrurilor în care crezi, şi l-ai fi urmat?

Drept răspuns, Julie ridică privirea spre ea.

— Da.

— Dar ai fi devenit complice, sau cum s-o fi numind cineva care se alătură unui criminal.

— Nu cred că o soţie poate fi dată în judecată pentru că-i stă alături soţului ei.

— Dumnezeule! exclamă Katherine. Chiar vorbeşti serios! Te-ai fi măritat cu el!

— N-ar trebui să ţi se pară atât de dificil, tocmai ţie, replică Julie cu subînţeles.

— Ce vrei să spui?

O privi cu un zâmbet trist.

— Ştii foarte bine ce vreau să spun, Katherine. Acum e rândul tău să mărturiseşti.

— Ce să mărturisesc?

— În legătură cu Ted. Un an de zile mi-ai tot spus că vrei să-l convingi pe Ted să te asculte, fiindcă există unele lucruri pe care trebuie să-l faci să le înţeleagă. Şi totuşi, în seara asta, ai acceptat toate comentariile răutăcioase şi nedrepte pe care le-a făcut pe seama ta, fără să sufli o vorbă. De ce?

Capitolul 47

Katherine se foi stânjenită sub privirea fermă a Juliei, apoi luă cu un gest nervos ceainicul şi-şi turnă ceai călâu în ceaşcă. Mâna cu care o ridică la buze îi tremura uşor, iar Julie observă.

— Am acceptat felul cum m-a tratat pentru că nici nu merit altceva, după modul în care m-am comportat cât timp am fost căsătoriţi.

— Acum trei ani, când ai cerut divorţul, nu erai de aceeaşi părere, îi aminti Julie. Atunci mi-ai spus că divorţai de el pentru că era egoist, fără inimă, pretenţios, tiranic şi-n multe alte feluri.

— Acum trei ani, replică tristă Katherine, nu eram decât o puştoaică răsfăţată, măritată cu un

om care nu făcuse altă crimă decât că aştepta de la mine să-i fiu soţie, nu un copil nerezonabil. Toată lumea din Keaton, mai puţin tu, ştia că eram o soţie ridicolă. Tu îi erai prea loială celei mai bune prietene a ta ca să vezi ceea ce se vedea cu ochiul liber, şi nu aveai maturitatea sau curajul de a privi adevărul în faţă. Ted îl ştia, dar era prea galant ca să-ţi distrugă încrederea în mine, spunându-ţi cum eram de fapt ca soţie. Ba chiar, unul dintre lucrurile pe care le-am convenit a fost să ne înţelegem ca tu să nu afli că aveam probleme.

— Katherine, o întrerupse Julie încet, încă îl mai iubeşti, nu-i aşa?

Katherine se încordă din tot trupul, apoi privi diamantul enorm în formă de pară care-i scânteia pe degetul mâinii stângi şi răsuci inelul, ferindu-şi privirea. Cu un râs gâtuit, spuse:

— Acum o săptămână, înainte ca dispariţia ta să-l fi silit pe Ted să-nceapă să vorbească iar cu mine, aş fi răspuns că nu.

— Şi acum?

Trăgând adânc aer în piept, Katherine o privi.

— Cum atât de elocvent ai spus despre Zachary Benedict în seara asta, m-aş culca toată viaţa cu fratele tău – numai de mi-ar mai cere-o.

— Dacă aşa simţi, o întrebă încet Julie, cum poţi justifica faptul că porţi totuşi inelul de logodnă al altui bărbat?

— De fapt, acum îl am cu împrumut.

— Ce?

— Am desfăcut logodna ieri, dar Spencer mi-a cerut să mai aştept cu anunţul oficial câteva săptămâni. Crede că nu fac decât să reacţionez

exagerat faţă de nişte amintiri vechi şi sentimentale, care mi-au revenit când l-am văzut din nou pe Ted.

Stăpânindu-şi pornirea de a chiui de bucurie, Julie zâmbi şi spuse:

— Şi cum ai de gând să-l aduci pe Ted înapoi?

Zâmbetul îi păli puţin, când adăugă:

— N-o să fie uşor. De la divorţ, s-a schimbat, îi e la fel de devotat familiei, dar nu mai râde decât rareori, şi a devenit distant... ca şi cum ar avea în jurul lui un zid de care nu lasă pe nimeni să treacă, nici chiar pe Carl sau pe mine. Singurul lucru care pare să-l intereseze acum e să-şi ia examenul pentru barou şi să-şi înceapă practica.

Făcu o pauză, căutând un mod de a formula propoziţia, apoi alese adevărul cel mai simplu.

— Nu te place, Katherine. Uneori, am impresia că te urăşte de-a binelea.

— Ai observat şi tu? încercă prietena ei să glumească, dar vocea îi tremura uşor.

Apoi, redevenind serioasă, spuse:

— Are toate motivele să mă urască.

— Nu cred. Câteodată, doi oameni minunaţi pur şi simplu nu pot face casă bună, şi nu e vina nimănui. Se întâmplă tot timpul.

— Nu mă absolvi de orice vină când în sfârşit mi-am găsit curajul să-ţi spun tot adevărul, oricât de urât e, spuse ea cu voce zguduită. Iar adevărul e că divorţul a avut loc numai din vina mea. Îl iubeam pe Ted când m-am măritat cu el, dar eram atât de răzgâiată şi imatură, încât nu înţelegeam că a iubi pe cineva înseamnă să mai faci şi câteva sacrificii pentru el. Sună bizar, însă chiar am crezut

că aveam dreptul să-l leg pe Ted de mine prin căsătorie şi pe urmă să-mi trăiesc următorii câţiva ani independentă şi fără griji – până eram şi eu gata să mă aşez lângă el. Ca să-ţi dau un exemplu, la o lună după nuntă, mi-am dat seama că toţi prietenii mei se întorceau la colegiu, pentru semestrul de toamnă, iar eu nu. Dintr-odată, m-am simţit nedreptăţită, pentru că aveam doar douăzeci de ani şi eram deja legată de casă şi-mi lipsea viaţa studenţească. Ted economisise destui bani ca să-mi plătească studiile, şi a venit cu cea mai bună propunere: să ne programăm cursurile în aceleaşi zile şi să mergem împreună la Dallas. Dar mie nu mi-a convenit. Voiam să mă întorc în Est şi să stau în campus, iar la soţul meu să vin doar în vacanţe şi de sărbători.

Julie se strădui să-şi ascundă surprinderea, în timp ce Katherine continuă:

— După un timp, tata, care ştia ce nefericită eram fiindcă mă plângeam încontinuu, a venit cu ideea că dacă aş avea o casă fabuloasă în care să locuiesc aş fi mai fericită ca soţie. Eu eram destul de copilăroasă ca să-mi placă ideea de a fi gazdă într-o casă de lux, cu piscină şi teren de tenis, dar tata se temea că Ted va refuza orice ajutor financiar de la el. Pe de altă parte, eu credeam prosteşte că, dacă-l punem pe Ted în faţa faptului împlinit, nu va avea de ales decât să accepte. Aşa că tata a cumpărat terenul de pe Wilson’s Ridge şi amândoi ne-am întâlnit în secret cu un arhitect, care a făcut planul casei. Îmi plăcea la nebunie, i-am planificat fiecare detaliu, fiecare debara, fiecare dulap. Am început chiar şi să-i gătesc lui

Ted şi să-i spăl rufele, iar el a crezut că în sfârşit mă hotărâsem să devin o soţie normală. Credea că părinţii mei construiau pentru ei înşişi casa de pe Wilson’s Ridge – de fapt, aşa credea toată lumea din Keaton.

De astă dată, Julie nu-şi mai putu ascunde şocul, căci casa de pe Wilson’s Ridge era uriaşă şi splendidă – cu tot cu piscină şi teren de tenis.

— Aşa e, spuse Katherine, observându-i expresia. Casa în care locuiesc domnul şi doamna Delorik ar fi trebuit să fie a mea.

— Şi ce s-a întâmplat? întrebă Julie, neştiind ce altceva să spună.

— S-a întâmplat că, atunci când casa era aproape gata, tata şi cu mine l-am dus pe Ted acolo, iar tata i-a predat cheia.

Cu un mic fior, adăugă:

— Cum lesne îţi poţi da seama, Ted s-a înfuriat. L-a înfuriat minciuna, înşelătoria şi faptul că-mi călcasem promisiunea dinainte de nuntă că vom trăi numai din ce câştigă el. I-a spus politicos tatălui meu să găsească pe cineva care-şi putea permite să locuiască acolo şi să întreţină casă, şi a plecat.

Întrucât acest lucru trebuia să se fi întâmplat cu câteva luni înainte de intentarea acţiunii de divorţ, Julie presupuse că refuzul lui Ted de a accepta casa dăduse căsniciei lovitura de graţie.

— Iar asta a dus la alte certuri, care s-au sfârşit cu desfacerea căsătoriei, conchise ea.

— Nu, asta m-a făcut să-l alung pe Ted din patul conjugal, dar era deja prea târziu.

— Cum adică?

Muşcându-şi buzele, Katherine se uită în jos. Cu voce tremurătoare, spuse:

— Peste câteva zile – chiar înainte de a ne despărţi – am căzut rău de pe unul dintre caii tatălui meu, mai ţii minte?

— Sigur că da. Ţi-ai rupt braţul.

— Am mai rupt şi căsnicia, şi inima soţului meu.

Trase adânc aer în piept, apoi ridică privirea spre Julie, cu ochii lucindu-i de lacrimi.

— Eram însărcinată, Julie. Aflasem asta după ce Ted a refuzat cheia casei de pe Wilson’s Ridge. Eram în luna a doua şi mă înfuriasem pentru că refuzase casă, care avea o cameră pentru copii fermecătoare, dar şi mai tare m-am înfuriat că el obţinea un lucru pe care şi-l dorea atât de mult – un copil. A doua zi m-am dus să călăresc, deşi Ted îmi spusese anume să n-o fac, şi am gonit cu calul pe malul râului, sărind peste garduri, până am căzut din şa.

Văzând că nu putea să mai continue, Julie încheie în locul ei, încet:

— Şi ai pierdut copilul.

Katherine dădu din cap.

— Ted n-a fost doar distrus, ci şi… turbat de furie. A crezut că anume voisem să pierd sarcina, ceea ce nici nu e de mirare, dacă stai să te gândeşti cum m-am purtat când am aflat că eram gravidă. Iar cel mai ciudat e, adăugă ea, înlăcrimată, că a fost singurul lucru din căsnicia noastră pentru care nu eram cu adevărat vinovată. În ziua când am ieşit cu Thunder, nicio clipă n-am crezut că riscam să pierd sarcina. Ani de zile

sărisem cu el peste aceleaşi obstacole, fără nicio problemă, dar în ajun veterinarul îl tratase pentru o luxaţie, şi încă nu-şi revenise, iar eu nu ştiam. Tatăl meu şi cu mine am încercat să-i explicăm lui Ted, dar el nu ne-a crezut şi, după înşelătoria cu casă, cine i-ar fi putut-o pretinde?

Julie se ridică, ieşi repede din cameră, apoi reveni cu câteva şerveţele.

— Credeam că te-ai dus să-ţi faci bagajele, pentru că nu-mi mai suportai prezenţa, spuse Katherine cu voce înecată.

Cuprinzând-o strâns în braţe, Julie îi şopti:

— Tot cea mai bună prietenă a mea eşti.

Apoi îi dădu drumul şi se aşeză în celălalt capăt al canapelei, suflându-şi nasul.

După câteva minute, se uitară una la alta, cu zâmbete spăsite, ştergându-şi lacrimile.

— Ce mizerie! murmură Julie.

Katherine îşi suflă nasul.

— Puţin spus!

Cu un zâmbet ezitant, adăugă:

— Cred că amândouă avem nevoie de două săptămâni în casa părinţilor mei din St. Barts. Poţi să spui că eşti extenuată şi să obţii un scurt concediu de la Duncan? O să uităm de bărbaţi şi stăm să ne prăjim la soare. Ce spui?

Strângându-şi genunchii la piept, Julie şi-i cuprinse cu braţele şi-şi rezemă bărbia deasupra.

— Spun că ar fi mai bine să stai aici, dacă vrei să-l recucereşti pe Ted până nu-i prea târziu, decretă ea. Se întâlneşte des cu Grace Halvers, ştiai?

La auzul numelui frumoasei roşcate, Katherine

dădu din cap.

— Am aflat de la domnul Kealing, când am dus acolo nişte rufe, săptămâna trecută, pentru că maşina de spălat a părinţilor mei se stricase. Poţi să ghiceşti ce-a spus când m-a văzut?

Julie clătină din cap, iar Katherine continuă amărâtă:

— S-a uitat la mine ca şi cum aş fi fost un copil bun de nimic şi a zis: „Câţi soţi o să ai până să-nveţi cum se foloseşte o maşină de spălat?” Şi pe urmă, zice: „Pariez că Grace Halver n-o să-l pună pe Ted să-şi spele singur rufele, să-şi facă târguielile şi să gătească, dacă are norocul să pună mâna pe el. Şi nici Sue Ellen Jury, dacă i-o ia înainte”.

Julie se încruntă gânditoare, apoi clătină din cap.

— Indiferent ce-am spus adineaori despre Ted şi Grace, nu cred că Ted are de gând să se recăsătorească vreodată.

În loc să se mai liniştească, prietena ei păru şi mai vinovată.

— Ted ar trebui să fie însurat, chiar dacă nu cu mine. Era genul acela de soţ sexy şi tandru la care visează majoritatea femeilor. Ar fi o crimă să nu se mai căsătorească niciodată.

Cu o notă de mirare în voce, încheie, ridicând privirea spre Julie:

— Om fi fost noi îngrozitor de nepotriviţi în multe privinţe, dar ne-am îndrăgostit unul de altul la câteva ore după ce ne-am cunoscut. A fost ca o… ca o combustie spontană.

— Şi încă o mai aveţi, încercă Julie s-o

înveselească. După ce v-am văzut pe amândoi în seara asta, cred că pot spune că mai formaţi şi acum o combinaţie foarte volatilă. Bietul Carl, chicoti ea, parc-ar fi vrut să se ascundă undeva, când v-aţi luat la ceartă. Şi mai ştii ceva? adăugă, serioasă. Dacă Ted reacţionează atât de puternic, chiar şi în sens negativ, înseamnă că încă mai simte ceva pentru tine.

— Simte… dispreţ, răspunse Katherine.

Apoi adăugă cu tristeţe:

— Dacă Ted nu-mi dă nimic altceva înainte să renunţ şi să mă întorc la Dallas, trebuie să găsesc o cale de a-l face măcar să mă ierte. Şi nu ştiu cum să fac. Fuge de mine ca de ciumă.

Julie îi zâmbi, în timp ce se ridică şi începea să strângă farfuriile.

— Cred că te pot ajuta. Ce-ar fi să lucrezi şi tu cu mine la programul sportiv pentru handicapaţi, după şcoală? Am nevoie de voluntari dispuşi să se lase cosiţi de pe picioare de scaunele rulante şi să se împiedice de cârjele sportivilor.

— Nu se prea potriveşte cu diploma mea în arte, dar sună minunat, şi îţi primesc oferta, glumi Katherine, luând una dintre tăvi şi urmând-o pe Julie la bucătărie. Şi ce idee ai, pentru ca Ted să nu mă mai evite?

— Tocmai asta e. Ted lucrează cu copiii două zile pe săptămână – uneori şi mai des. Şi mi-ai fi de mare ajutor şi când le învăţ pe femei să citească. Nici nu-ţi vine să crezi ce satisfacţie îţi poate produce asta.

În bucătărie, Julie puse tava pe tăblia de inox a bufetului, apoi se întoarse să se uite la dulapurile,

tejghelele şi cuptoarele folosite pentru celebrele petreceri ale soţilor Cahill. Preocupată, uită de prezenţa Katherinei, până când aceasta spuse încet:

— Julie?

Când se întoarse, se pomeni îmbrăţişată strâns.

— Mi-ai lipsit atât de mult! şopti fierbinte Katherine, strângând-o şi mai tare. Îţi mulţumesc că ai păstrat vie prietenia noastră, cu scrisorile şi telefoanele tale, şi cu vizitele pe care mi le-ai făcut în Dallas. Voiam atât de mult să-ţi spun adevărul despre căsnicia mea cu Ted, dar mereu m-am temut că, dacă-l afli, ai să mă urăşti.

— N-aş putea să te urăsc niciodată, replică Julie, îmbrăţişând-o la rândul ei.

— Eşti cea mai bună şi mai dulce persoană pe care am cunoscut-o vreodată.

Julie se retrase, dându-şi ochii peste cap.

— Exact, o tachină ea.

— Ba eşti, insistă Katherine. Cândva, visam să fiu la fel ca tine.

— Ai noroc că n-ai reuşit. Dacă erai ca mine, în seara asta te-ai fi repezit la Ted să-i spui cât îl iubeşti, după care el ţi-ar fi călcat inima în picioare şi te-ar fi trimis acasă.

Katherine dădu să răspundă ceva, dar Julie, care ajunsese în pragul lacrimilor, clătină din cap, oprind-o.

— În câteva zile am să-mi revin. Acum sunt obosită şi cu garda jos, dar îl voi uita şi-o să fie bine, ai să vezi. Hai să mergem la culcare.

Capitolul 48

Katherine puse în cuptor o tipsie cu aluat de biscuiţi şi ridică surprinsă privirea când interfonul de la intrare începu să sune insistent, pe peretele bucătăriei. Ştergându-şi mâinile cu un prosop de vase, se duse şi apăsă pe buton.

— Da?

— Domnişoara Cahill?

Fără să răspundă, Katherine întrebă la rândul ei:

— Cine o caută?

— Paul Richardson, replică nerăbdător glasul. Julie Mathison e la dumneavoastră?

— Domnule Richardson, răspunse cu ostilitate Katherine, e ora şapte şi jumătate dimineaţa. Julie şi cu mine suntem încă în cămăşi de noapte. Plecaţi şi mai treceţi la o oră civilizată, pe la unsprezece, să zicem. Cred că agenţii F.B.I. ar trebui să fie mai manieraţi, adăugă ea.

Din difuzor se auzi un chicotit.

— Manierat sau nu, insist s-o văd pe Jul... pe domnişoara Mathison.

— Şi dacă refuz să vă deschid? insistă Katherine.

— În acest caz, replică în glumă Richardson, mă tem că va trebui să sparg încuietoarea cu revolverul meu de serviciu.

— Atunci, răspunse Katherine iritată, apăsând pe butonul de deschidere a porţii, ar fi bine să vă ţineţi revolverul încărcat, pentru că două dintre puştile de vânătoare ale tatălui meu vă vor aştepta îndreptate spre dumneavoastră, când ajungeţi aici.

Ridică degetul de pe butonul interfonului, împiedicându-l să mai răspundă, şi străbătu grăbită holul spre bibliotecă, unde o găsi pe Julie urmărind ştirile de dimineaţă. Pe ecran se vedea o fotografie a lui Zack Benedict, iar expresia de tandreţe şi dor de pe faţa Juliei făcu să i se strângă inima.

— E bine? întrebă ea.

— Nimeni n-are nici cea mai vagă idee unde ar putea fi, anunţă Julie cu plăcere nedisimulată. Şi nu ştiu nici dacă încă mai sunt sau nu suspectă de complicitate. Dau de înţeles că tăcerea mea şi a F.B.I.-ului pe tema asta e o recunoaştere implicită a vinovăţiei. Eşti gata să-ţi dau o mână de ajutor cu omletele?

— Mhm, făcu veselă Katherine. Totuşi, avem un oaspete nepoftit, care probabil va lua micul dejun cu noi. E atât de nepoliticos, încât nu merită să ne pieptănăm sau să ne schimbăm îmbrăcămintea, adăugă ea, când Julie îi privi pieziş halatul galben lung.

— Cine e?

— Paul Richardson. Apropo, tinde să se gândească la tine ca „Julie”. I-a scăpat prin interfon şi pe urmă a încercat s-o dreagă.

Discuţia din seara trecută şi somnul de peste noapte îi refăcuseră Juliei puterile şi moralul.

— Numai să nu se gândească la mine cu numere pe piept, glumi ea, când se auzi soneria. Răspund eu, mai spuse, strângându-şi cordonul.

Fără ceremonie, Julie deschise brusc uşa, apoi făcu un pas înapoi, şocată, când Paul Richardson ridică braţele şi o rugă pe un ton comic:

— Nu trage, te rog!

— Ce idee încântătoare! replică Julie, stăpânindu-şi un zâmbet. Pot să iau cu împrumut pistolul?

Richardson zâmbi, privindu-i părul castaniu strălucitor revărsat pe umeri, apoi ochii sclipitori şi zâmbetul blând.

— O noapte de linişte şi pace pare să-ţi fi folosit enorm, remarcă el, dar imediat se încruntă şi spuse sever: să nu mai dispari aşa. Ţi-am spus că vreau să ştiu în orice moment unde eşti!

Însufleţită de ştirea că Zack era în siguranţă, Julie îi acceptă dojana fără să protesteze.

— Ai venit să-mi ţii predici sau să mă arestezi? întrebă ea veselă, ştiind instinctiv că primul răspuns era cel corect.

— Ai încălcat vreo lege? ripostă Richardson, în timp ce intrau în bucătărie.

— Vrei să stai la micul dejun? ocoli ea răspunsul, îndreptându-se spre masa de lucru din mijlocul bucătăriei.

Paul Richardson se uită de la Katherine, care spărgea ouăle într-un castron, spre Julie, care lua un cuţit şi se pregătea să taie un ardei verde. Amândouă erau nefardate, în pijamale şi halate, şi cu părul încă ciufulit. Arătau fermecător – inocente şi absolut încântătoare!

— Sunt invitat? o întrebă el pe Julie, zâmbind.

Julie îl privi cu ochii ei albaştri, ca şi cum ar fi încercat să-i citească în suflet.

— Vrei să fii invitat?

— Da.

Îi zâmbi – primul surâs sincer şi nereţinut pe care i-l adresase vreodată – făcându-i bătăile inimii

să se accelereze.

— În cazul ăsta, spuse ea, ia loc la masă până facem omleta. N-am mai lucrat împreună de un an, aşa că să nu te aştepţi la cine ştie ce.

Paul îşi scoase sacoul şi cravata, îşi descheie primul nasture al cămăşii şi se aşeză, în timp ce Julie îi aducea o cafea. Katherine Cahill era superbă, îşi spunea el, în timp ce Julie Mathison nu era decât drăguţă, dar Julie era aceea care-i atrăgea privirea ca un magnet.

— Domnule Richardson? întrebă ea încet, fără să ridice privirea de la masa unde lucra.

— Spune-mi Paul.

— Paul.

Îi plăcea enorm cum suna numele lui pe buzele ei.

— Da?

— De ce te uiţi la mine?

Paul tresări vinovat şi spuse singurul lucru care-i trecu prin minte:

— Mă întrebam ce tai acolo.

Îi privi degetul lung, conic, îndreptându-se spre obiectul pe care-l recunoscu acum ca fiind un banal căţel de usturoi.

— Ăsta, adică? întrebă ea, cu o privire amuzată care-l făcu să se simtă ca un şcolar prins cu minciuna.

— Da, minţi Paul. Ăla. Ce este?

— Arpagic.

— Slavă Domnului! Mă temeam că e usturoi.

Râsul ei surprins răsună ca o muzică, iar când se sfârşi, îşi zâmbiră.

— Ai un zâmbet foarte frumos, remarcă încet

Paul.

Privindu-l pe sub gene, Julie glumi:

— Un semn particular tipic ca să mă identifice în registrele F.B.I., nu crezi?

Zâmbetul lui Paul se şterse brusc.

— Benedict te-a contactat? De-asta ai plecat ieri fără o vorbă şi ai venit aici? De-asta te-ai referit de două ori azi-dimineaţă la arestare?

Julie îşi dădu ochii peste cap, râzând.

— Ai o imaginaţie hiperactivă.

— Fir-ar să fie! exclamă el, ridicându-se şi pornind spre ea. Nu te ţine de jocuri cu mine, Julie! Când îţi pun o întrebare, vreau un răspuns clar.

Aruncă o privire peste umăr, spre Katherine.

— N-ai vrea să ne laşi singuri? o întrebă el răstit.

— N-aş prea vrea, drept să spun, replică indignată Katherine. Chiar crezi că Julie a colaborat la evadarea acelui om din închisoare?

— Nu, răspunse el repezit, decât dacă-mi dă un motiv să mă răzgândesc. Totuşi, nu sunt absolut sigur că nu l-ar proteja pe Benedict de noi, dacă ar putea.

— N-o poţi aresta pentru un lucru pe care nu l-a făcut încă, sublinie logic Katherine.

— Nici n-am intenţia s-o arestez! De fapt, mi-am dat toată silinţa să mă asigur că nici altcineva nu se va hotărî s-o facă.

Vocea surprinsă a Juliei îl făcu să se întoarcă spre ea.

— Ai făcut într-adevăr asta? îl întrebă, cu mirare şi recunoştinţă.

Paul ezită, simţindu-se dezarmat de expresia

ei, apoi dădu din cap.

— Da.

Un moment, Julie continuă să-i zâmbească, apoi îi spuse Katherinei:

— Contramandează arpagicul!

Paul râse.

*

Micul dejun fusese foarte plăcut, îşi spuse el mulţumit, în timp ce se ridică şi-şi turna cafea în ceaşcă, iar Julie şi Katherine puneau vasele în spălător. Extraordinar de plăcut – şi ştia foarte bine de ce. Tocmai descoperise, spre totala lui încântare, că atunci când îi plăcea cineva, Julie Mathison se manifesta fără rezerve. Din clipa când îi spusese că încercase să-i evite arestarea, îl tratase cu o căldură neafectată. Tocmai se gândea la asta, când îşi dădu seama că Julie îi cerea sfatul.

— Ieri, explică ea, în timp ce ştergea tigaia de omletă, am vorbit cu domnul Duncan, directorul şcolii, şi a fost de acord să mă întorc la slujbă mâine, dar numai dacă ziariştii nu deranjează cursurile încercând să ajungă la mine. Katherine consideră că singurul mod de a-i împiedica şi de a scăpa de ei ar fi să-i chemăm pe toţi la un loc şi să le dăm o declaraţie oficială şi amănunţită, după care să le răspundem la toate întrebările. Ce părere ai?

— Cred că are perfectă dreptate. De fapt, era unul dintre lucrurile pe care intenţionam să ţi le sugerez când am pornit încoace, în dimineaţa asta.

Frustrată că trebuia să se apere, Julie deschise

un dulap şi puse tigaia la loc.

— Nici nu-ţi pot spune cât mă deranjează ideea că atâţia oameni consideră că au dreptul la o explicaţie despre un lucru care nu-i priveşte.

— Înţeleg, dar nu ai decât două variante: vorbeşti cu presa acum, în termenii stabiliţi de tine, sau îi laşi să publice în continuare deducţii dăunătoare şi să te fugărească oriunde te-ai duce.

Julie ezită, apoi oftă.

— Bine, am s-o fac, dar mai degrabă aş apărea în faţa unui pluton de execuţie.

— Ai vrea să vin şi eu, ca să te susţin?

— Chiar ai face asta pentru mine?

— În măsura în care prezenţa F.B.I.-ului aici este unul din motivele pentru care te hăituieşte presa, răspunse el, măcar atâta lucru pot să fac.

— Nu… nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, răspunse simplu Julie, încercând să nu observe cât de mult îi amintea de Zack, atunci când se purta fermecător.

— Ce-ar fi să-mi mulţumeşti luând cina cu mine, miercuri?

— Miercuri? exclamă ea, copleşită. Vei mai fi aici miercuri?

— Văd că te entuziasmează foarte tare ideea, remarcă sec Paul.

— N-am vrut să dau o impresie greşită, murmură Julie cu o expresie de scuză. Numai că nu… nu suport să fiu spionată şi interogată, nici chiar de tine.

— Nu ţi-a trecut prin minte că s-ar putea ca Benedict să hotărască să vină aici, după tine, sau că viaţa ta ar putea fi în pericol? Benedict e un ucigaş şi, după cum singură ai recunoscut, nu i-ai

creat niciun fel de probleme după ce a încercat să-ţi salveze viaţa. Dacă ajunge la concluzia că-i lipseşte plăcerea companiei tale? Dacă decide dintr-odată că nu-i mai eşti loială şi se hotărăşte să se răzbune, la fel cum a făcut cu soţia lui?

— Şi dacă tigaia aia pe care o ştergi decide dintr-odată să se facă oglindă şi se atârnă singură pe peretele din living? ripostă Julie, clătinând din cap.

În acel moment, Paul îşi dori din toată inima ca Zachary Benedict să se grăbească şi să încerce să facă ceva împotriva ei, ca s-o poată salva de el, dovedindu-i în acelaşi timp că avea dreptate.

— Cu cina de miercuri cum rămâne? întrebă el, luând spatulele şi începând să le şteargă şi pe ele.

— Nu pot, răspunse Julie. Predau citirea la seral, miercurea şi vinerea.

— Bine, atunci ce zici de joi seara?

— Cred că merge, spuse ea, fără să-şi arate nemulţumirea că agentul F.B.I. intenţiona s-o ţină sub supraveghere atâta timp. Vrei s-o invit şi pe Katherine cu noi?

— De ce naiba s-o inviţi şi pe ea?

— Încep să mă simt îngrozitor de nedorită, remarcă râzând Katherine, din uşă.

La auzul vocii ei, Paul îşi lăsă capul pe spate, închise ochii şi se grăbi să inventeze o scuză.

— De obicei, nu sunt atât de stângaci şi nesuferit. Ştiu că Dave Ingram va insista să mergem toţi patru dacă vii şi tu, şi nu voiam să mai petrec o seară cu el.

Deschise ochii, pentru a constata că ambele femei îl priveau cu milă amuzată.

— Cred că ar trebui să-l iertăm, spuse Katherine.

— Şi eu, replică Julie.

Paul murmura o scurtă rugăciune de recunoştinţă că-l crezuseră, când Katherine adăugă sec:

— Minte, normal.

Julie îl privi cu un zâmbet complice.

— Normal.

— În legătură conferinţa de presă, continuă Katherine, redevenind serioasă şi privindu-l pe Paul în aşteptarea unui sfat: unde-o să fie, când şi pe cine să anunţăm?

— În care clădire de pe-aici încap mai mulţi oameni? întrebă Paul.

— În amfiteatrul liceului, răspunse Julie.

După o scurtă discuţie, programară conferinţa de presă pentru ora trei. Katherine se oferi să-i sune pe directorul liceului şi pe primar.

— Sună-l şi pe Ted, fratele Juliei, propuse Paul, în timp ce-şi lua sacoul. Cere-i să-i anunţe pe ceilalţi de la *Oficiul şerifului*, ca să menţină ordinea.

Adăugă către Julie:

— Ce-ar fi să te îmbraci, ca să te duc cu maşina acasă şi să ai timp pentru însemnările de care vei avea nevoie înainte de a apărea în faţa lumii, via satelit şi presa scrisă?

— Groaznic mai vorbeşti! remarcă în glumă Katherine.

— Nu e groaznic deloc, replică Julie, spre uimirea tuturor, inclusiv a ei însăşi. E înnebunitor şi absurd, dar nu mă îngrozeşte. Refuz să-i las să mă

sperie sau să mă intimideze.

Paul zâmbi aprobator şi spuse:

— Mă duc să încălzesc maşina, până te îmbraci. Katherine, adăugă el cu un zâmbet leneş, îţi mulţumesc pentru micul dejun delicios. Ne vedem la conferinţa de presă.

Când uşa din faţă se închise în urma lui, Katherine se întoarse spre Julie şi spuse:

— În caz că n-ai observat, ăsta-i un om cu totul deosebit. Şi e nebun după tine, Julie. Se vede cale de-o poştă.

Îi făcu cu ochiul, apoi adăugă:

— Întâmplător, mai e şi înalt, brunet, chipeş şi extrem de sexy…

— Fără, o întrerupse Julie. N-am chef de chestii din astea.

— De ce?

— Fiindcă-mi aminteşte de Zack.

Îşi scoase şorţul şi porni spre antreu.

— Există câteva mari deosebiri între ei, preciză Katherine, urmând-o. Paul Richardson nu e un infractor, niciun evadat, şi-n loc să-ncerce să-ţi frângă inima, face tot ce poate ca să te apere şi să te ajute.

— Ştiu, oftă Julie. Ai dreptate, cu o singură excepţie: nici Zack nu e un criminal. Şi înainte să mi-l alung complet din minte, am de gând să rezolv ceva în după-amiaza asta, „via satelit şi presa scrisă”.

— Ce anume? întrebă îngrijorată Katherine, urmând-o în dormitorul de oaspeţi unde dormise.

— Vreau să iau măsuri ca şi restul lumii să ştie că nu cred că a omorât pe cineva. Poate că, dacă

mă prezint destul de bine la conferinţa de presă, opinia publică va sili autorităţile să redeschidă cazul.

Cu un oftat, Katherine răspunse:

— Dacă eşti hotărâtă s-o faci pe purtătoarea de cuvânt a lui Zachary Benedict, te sfătuiesc să arăţi cât mai frumoasă. E o nedreptate strigătoare la cer, dar mulţi oameni sunt mai influenţaţi de felul cum arată o femeie, decât de ceea ce spune.

— Mulţumesc. Vreun alt sfat mai ai?

Katherine clătină din cap.

— Vei fi minunată, fiindcă eşti sinceră şi ţii la el, iar asta se va vedea în tot ce-ai să spui şi-ai să faci azi. Întotdeauna e aşa.

Julie abia dacă o auzi. Căuta o strategie de a-şi atinge ţelul. Îi veni ideea să trateze incidentul – şi presa – cu bună dispoziţie, şi făcu o pauză, uitând un moment de hainele pe care şi le căuta. Mult mai bună ar fi fost o relatare serioasă şi formală a incidentului, urmată de o atitudine relaxată şi zâmbitoare, când începeau să-i pună întrebări.

Relaxată. Zâmbitoare. Destinsă.

Zack era actorul, nu ea, şi nu ştia cum avea să-i reuşească, dar era hotărâtă să se descurce cumva.

Capitolul 49

Într-o mansardă din Chicago cu vedere spre Lake Shore Drive, Matthew Farrell, fostul vecin şi cavaler de onoare al lui Zack, îşi privi fetiţa care năvăli în cameră, urmată de mama ei, şi îi sări pe genunchi. Cu părul ei blond mătăsos şi ochii

albaştri, Marissa semăna deja atât de mult cu mama ei, Meredith, încât Matt zâmbi privindu-le pe amândouă.

— Credeam că e timpul să dormi, îi spuse el fiicei sale.

Fata privi prospectul lucios din care citise, luându-l drept o carte de poveşti.

— Poveste, tati. Mai întâi. Te rog.

Înainte de a răspunde, Matt o privi întrebător pe Meredith, care era preşedintă la *Bancroft* & *Company*, o reţea de magazine universale întemeiată de strămoşii ei. Soţia lui îi zâmbi neajutorată.

— E duminică, spuse ea. Duminicile sunt destul de speciale. Cred că somnul mai poate aştepta câteva minute.

— Mami zice că e-n regulă, spuse el, potrivindu-şi fetiţa în poală şi gândindu-se la o poveste.

Meredith îi văzu lucirea amuzată din ochi şi-şi dădu seama de motivul ei în clipa când Matt începu, pe un ton cât se poate de serios:

— A fost odată ca niciodată, o prinţesă frumoasă, care stătea pe tron la *Bancroft* & *Company*.

— Mămica? gânguri Marissa.

— Mămica, încuviinţă el. Pe lângă că era frumoasă şi bună, această prinţesă mai era şi foarte deşteaptă. Dar, într-o zi, continuă Matt pe un ton mai grav, s-a lăsat convinsă de un bancher rău, rău de tot, să investească nişte bani într-o companie care…

— Unchiul Parker? întrebă Marissa, zâmbind.

Meredith îşi stăpâni râsul faţă de această descriere a fostului ei logodnic şi spuse grăbită:

— Tăticul glumeşte. Unchiul Parker nu e rău.

— Asta-i povestea mea, confirmă Matt cu un zâmbet, după care continuă: ei, şi s-a întâmplat că soţul prinţesei, care ştie multe despre investiţii, a prevenit-o pe prinţesă să nu-l asculte pe bancherul cel rău, dar ea l-a ascultat totuşi. De fapt, prinţesa era atât de sigură că avea dreptate, încât a pus rămăşag cu soţul ei că acţiunile vor creşte – dar n-au crescut. Au scăzut cu două puncte, vineri. Şi ştii ce se întâmplă acum, când prinţesa cea frumoasă a pierdut pariul cu soţul ei?

Marissa clătină din cap, zâmbind, pentru că şi Matt zâmbea.

Cu o privire elocventă spre soţia lui, Matt încheie:

— Trebuie să plătească. Asta înseamnă că azi prinţesa va trebui să stea mult, mult timp culcată în pat cu soţul ei.

— Mămica trebuie să se culce! chicoti Marissa, bătând din palme.

— Exact aşa simt şi eu, spuse Matt.

Ridicându-se, Meredith o luă pe Marissa de mână, zâmbind cu căldură spre soţul ei.

— O mămică înţeleaptă, îi spuse ea fiicei sale, nu pune decât pariuri pe care e plăcut să le piardă.

Atmosfera destinsă fu risipită de Joe O’Hara, bodyguardul şi şoferul lor, care era considerat ca un membru al familiei.

— Matt, spuse el neliniştit, tocmai am văzut la televizorul din camera mea că Julie Mathison, femeia pe care a luat-o Zack ca ostatică, va ţine o

conferinţă de presă. Chiar acum începe.

Meredith nu-l cunoscuse niciodată pe Zachary Benedict, care era deja în închisoare când ea îl cunoscuse pe Matt, dar ştia că fuseseră prieteni. Acum spuse repede:

— Joe, vrei tu s-o duci pe Marissa la culcare, te rog?

— Sigur. Vino, iubito, o chemă el, şi ieşiră de mână, un gigant de om şi o fetiţă care-l considera ursuleţul ei personal.

Prea încordat ca să se aşeze, Matt îşi îndesă mâinile în buzunarele pantalonilor şi privi încordat cum o femeie tânără şi drăguţă trecea în dreptul bateriei de microfoane, îmbrăcată într-o rochie albă şi simplă de bumbac, cu nasturi aurii la guler şi manşete, şi părul lung strâns la ceafă.

— Să-l ajute Dumnezeu, spuse Matt, arată ca Albă ca Zăpada. Toată lumea o să-i ceară sângele pentru că a răpit-o.

Dar, când primarul oraşului Keaton îşi termină preambulul prin care anunţa ziariştii că se aştepta la bun-simţ din partea lor, iar Julie Mathison începu să explice ce i se întâmplase împreună cu cel care o capturase, chipul lui Matt începu să se destindă, apoi, încet, să zâmbească uimit. Contrar aşteptărilor lui, captiva lui Zack reuşea cumva să descrie săptămâna petrecută cu el ca pe o aventură cu un om pe care-l considera „extrem de bun”, nu ca un calvar suferit din cauza unui ucigaş evadat.

Când relată adevărul în legătură cu tentativa de evadare de la popas şi spuse despre metoda ingenioasă a lui Zack de a-i zădărnici planul, o făcu

într-un fel care stârni un val de râsete admirative din partea mai multor reporteri. Iar când descrise solemn a doua încercare de evadare, cu scuterul de zăpadă şi eforturile lui Zack de a o „salva” din râu, îl făcu să apară ca un erou plin de compasiune, cum era clar că-l considera.

La sfârşitul declaraţiei, sala explodă într-un val de întrebări, iar tonul tăios al tuturor îl făcu pe Matt să se crispeze:

— Domnişoară Mathison, strigă un reporter de la C.B.S., Zachary Benedict v-a ameninţat vreodată cu arma?

— Ştiam că avea un pistol, fiindcă îl văzusem, răspunse ea cu un zâmbet calm, şi a fost de ajuns ca să mă convingă – la început, cel puţin – că probabil n-ar fi bine să mă cert cu el, sau să-i critic filmele.

În sală izbucniră râsete, punctate de alte întrebări:

— Domnişoară Mathison! Când Benedict va fi prins din nou, îl veţi da în judecată pentru răpire?

Cu un zâmbet ironic, Julie clătină din cap, replicând:

— Nu cred că i-aş obţine condamnarea. Dacă din juriu ar face parte şi femei, l-ar achita pe loc, imediat ce ar auzi cum gătea şi deretica.

— V-a violat?

Îşi dădu ochii peste cap, cu amuzament neîncrezător.

— Ei, haideţi, tocmai v-am descris în amănunt tot ce s-a întâmplat timp de o săptămână întreagă, şi am spus clar că n-a abuzat fizic de mine cu nicio ocazie. În niciun caz n-aş fi afirmat asta dacă

încerca să comită un act atât de reprobabil.

— Dar verbal v-a agresat vreodată?

— Desigur. A fost foarte ofensat într-o seară, când i-am omis intenţionat numele de pe lista actorilor mei de film favoriţi.

În sală izbucniră hohote, dar reporterul care pusese întrebarea nu păru să-şi dea seama că Julie glumea.

— Cu acea ocazie, v-a ameninţat? întrebă el. Ce anume a spus, şi cum?

— Păi, mi-a vorbit pe un ton foarte dezgustat, acuzându-mă că am o obsesie nesănătoasă pentru pitici.

— Pentru ce?!?

— Pentru pitici. Bărbaţi scunzi. Piticoţi. Prichindei.

— V-a fost vreodată teamă de el, domnişoară Mathison?

— Mi-a fost teamă de pistolul lui, în prima zi, răspunse ea cu prudenţă, dar când am văzut că n-a tras după ce am încercat să-i strecor un bilet casieriţei de la un fast-food şi nici după următoarele două tentative de evadare, mi-am dat seama că nu voia să-mi facă niciun rău, oricât l-aş fi provocat.

În repetate rânduri, Matt o văzu cum le devia întrebările şi reuşea să-i influenţeze, transformându-le ostilitatea în simpatie faţă de cel ce o capturase.

După vreo treizeci de minute de întrebări necontenite, ritmul începu să încetinească.

Un reporter de la C.N.N. strigă:

— Domnişoară Mathison, doriţi să-l vedeţi pe

Zachary Benedict capturat?

Julie întoarse capul spre reporter şi spuse:

— Cum ar putea dori cineva să vadă un om care a fost închis pe nedrept trimis din nou în închisoare? Nu ştiu cum l-a putut găsi vinovat de crimă juriul acela, dar ştiu că nu e mai capabil decât mine să ucidă o fiinţă omenească. Dacă ar fi în stare, n-aş sta acum aici, pentru că, aşa cum v-am explicat acum câteva minute, am încercat în repetate rânduri să-i periclitez evadarea. Aş dori să mai reţineţi şi că, atunci când a crezut că ne găsise un elicopter, în primul rând l-a preocupat siguranţa mea, nu a lui. Ceea ce-aş dori să văd este încetarea acestei vânători de oameni, în timp ce i se revizuieşte cazul.

Pe un ton ferm şi curtenitor, conchise:

— Dacă nu mai aveţi întrebări, doamnelor şi domnilor, putem încheia aici acest interviu şi puteţi pleca înapoi acasă. Aşa cum v-a explicat primarul Addelson, oraşul Keaton vrea să revină la normal, iar eu la fel, aşa că nu voi mai da alte interviuri, nici nu voi mai răspunde la alte întrebări. Oraşul nostru a fost încântat să vă încaseze banii „turistici”, dar dacă doriţi să mai rămâneţi aici, vă avertizez că vă veţi pierde timpul.

— Mai am eu o întrebare! strigă un reporter de la „*Los Angeles Times*”, pe un ton autoritar. Îl iubiţi pe Zachary Benedict?

Julie se uită la el, înălţând graţios din sprâncene, şi răspunse cu dispreţ:

— M-aş fi aşteptat la o asemenea întrebare de la *„National Enquirer*”, nu de la „*Los Angeles Times*”.

Încercarea ei de a ocoli răspunsul stârni râsete, dar nu rezolvă problema, căci un reporter de la *„National Enquirer”* strigă la rândul lui:

— Okay, domnişoară Mathison, atunci am să vă pun eu întrebarea: îl iubiţi pe Zachary Benedict?

Fu singurul moment când Matt o văzu şovăind, în timp ce se chinuia să-şi păstreze zâmbetul la locul lui şi expresia indiferentă – dar ochii o trădau: ochii aceia imenşi de safir, cu gene lungi, plini de o emoţie suspect de asemănătoare cu tandreţea. Şi tocmai când compasiunea lui Matt atinse apogeul, tocmai când îşi dădu seama că reporterii o prinseseră în sfârşit în cursă, Julie schimbă din nou tactica şi păşi în capcană cu un curaj care-l făcu să-şi ţină respiraţia.

— Într-o vreme sau alta, spuse ea, probabil că majoritatea femeilor din ţara asta şi-au imaginat că-l iubeau pe Zachary Benedict. Acum, că l-am cunoscut, adăugă cu vocea uşor întretăiată, cred că au dovedit o judecată excelentă. Este…

Ezită, căutându-şi vizibil cuvintele potrivite, apoi spuse cu simplitate:

— Este un bărbat pe care oricărei femei îi e foarte uşor să-l iubească.

Fără să mai adauge nimic, se răsuci pe călcâie şi imediat fu încadrată de doi agenţi F.B.I. şi câteva ajutoare de şerif în uniforme, care o conduseră jos de pe scenă.

Matt apăsă pe butonul telecomenzii, în timp ce reporterul de la C.N.N. începea să recapituleze interviul, apoi se uită la soţia lui.

— Cum ţi s-a părut?

— Incredibilă, răspunse încet Meredith.

— Dar ţi-a schimbat cât de cât opinia despre Zack? Eu sunt subiectiv în favoarea lui, dar tu nu l-ai cunoscut niciodată, aşa că probabil ai reacţionat faţă de interviu cam la fel ca oricine altcineva.

— Mă îndoiesc că sunt atât de obiectivă pe cât mă crezi. Tu eşti un judecător de caractere foarte aspru, iubitule, şi mi-ai spus clar că-l consideri nevinovat. Dacă tu crezi asta, atunci tind s-o cred şi eu.

— Îţi mulţumesc pentru respectul la adresa judecăţii mele, răspunse tandru Matt, sărutând-o pe frunte.

— Iar acum, am şi eu o întrebare pentru tine, adăugă Meredith, iar soţul ei simţi instinctiv ce voia să-l întrebe. Julie Mathison a spus că a fost dusă la o casă izolată, undeva în munţii din Colorado. Era casa noastră?

— Nu ştiu, răspunse el sincer, zâmbind la vederea expresiei ei sceptice. Dar cred că ea era, adăugă, ca să fie şi mai sincer. Zack a mai fost pe-acolo, iar de-a lungul anilor i-am oferit-o de mai multe ori ca s-o folosească. Era firesc să se considere liber s-o folosească acum, atâta vreme cât pe mine nu mă implica direct cu nimic.

— Dar eşti implicat! exclamă Meredith, cu uşoară disperare. Eşti…

— Nu sunt implicat în niciun fel care ne-ar putea pune în pericol, pe tine sau pe mine.

Văzând că încă nu părea convinsă, repetă puţin mai calm:

— Când s-a dus la închisoare, Zack m-a împuternicit, ca avocat, ca să-i administrez investiţiile şi finanţele, ceea ce fac şi acum. Nu e

nici ilegal, nici secret. Până când a evadat din închisoare, a comunicat permanent cu mine.

— Dar acum, că a evadat? întrebă ea, cercetându-i chipul. Dacă încearcă să intre în legătură cu tine?

— În cazul ăsta, ridică Matt din umeri, voi face ceea ce trebuie să facă oricare cetăţean care respectă legea, şi ce s-ar aştepta şi Zack să fac: aş anunţa autorităţile.

— Cât de repede?

Perspicacitatea ei îl făcu să râdă şi o cuprinse de umeri, conducând-o afară din cameră.

— Destul de repede pentru ca autorităţile să nu mă acuze de favorizarea infractorului, îi promise el.

Şi nici cu un minut mai repede decât atât, adăugă în sinea lui.

— Şi cu faptul că ne-a putut folosi casa cum rămâne? Le vei spune autorităţilor ce bănuieşti?

— Cred că e o idee excelentă! se hotărî el, după un moment de gândire. O vor considera o dovadă în plus a nevinovăţiei mele şi un gest de extremă bunăvoinţă din partea mea.

— Un gest care prietenului tău nu-i poate dăuna cu nimic, completă soţia lui, fiindcă a plecat din Colorado acum câteva zile, după cum spune Julie Mathison.

— Foarte bine gândit, iubito, o lăudă Matt cu un zâmbet. Şi acum, ce-ar fi să te vârî în pat, ca să-ţi achiţi pariul pierdut, şi să mă aştepţi până telefonez la secţia locală a F.B.I.-ului?

Meredith dădu din cap, apoi îi puse o mână pe mânecă.

— Dacă ţi-aş cere să nu mai ai nimic de-a face cu Zachary Benedict... începu ea, dar Matt clătină din cap.

— Pentru tine aş face orice, cum bine ştii, spuse el cu glasul îngroşat de emoţie. Dar te rog să nu-mi ceri asta, Meredith. Am şi eu o conştiinţă şi m-ar mustra insuportabil dacă i-aş face una ca asta lui Zack.

Meredith ezită, uimită din nou de loialitatea lui Matt faţă de acel om. Considerat în general un om de afaceri inteligent, dar dur, Matt avea sute de cunoştinţe, însă nimănui nu-i acorda prietenia lui. De fapt, din câte ştia ea, Zachary Benedict era singurul pe care-l considerase vreodată un prieten apropiat şi adevărat.

— Trebuie să fie un om remarcabil pentru tine, ca să-i fii atât de loial.

— Ţi-ar plăcea, îi promise el, ciupind-o de sub bărbie.

— Ce te face să fii atât de sigur? încercă Meredith să-l tachineze.

— Sunt sigur, răspunse Matt cu o înfumurare deliberată, pentru că întâmplător eşti nebună după mine.

— Doar nu vrei să spui că semănaţi!

— Cred că mulţi oameni au fost de părerea asta, şi nu neapărat în sens pozitiv. Totuşi, adăugă el, mai serios, adevărul e că sunt tot ceea ce are Zack. Singurul om în care poate avea încredere. Când a fost arestat, sicofanţii şi concurenţii care-l periaseră ani de zile s-au lepădat de el ca şi cum ar fi avut ciumă bubonică şi s-au bucurat de căderea lui. Au mai existat şi alţi oameni care i-au rămas

loiali chiar şi după ce a intrat în puşcărie, dar a rupt legăturile cu ei, refuzând chiar şi să le răspundă la scrisori.

— Probabil îi era ruşine.

— Sunt sigur că-i era.

— Într-o privinţă te înşeli, spuse Meredith încet. Mai are un aliat, pe lângă tine.

— Pe cine?

— Pe Julie Mathison. Îl iubeşte. Crezi că a văzut-o, sau a auzit ce-a spus în seara asta?

Matt cătină din cap.

— Mă îndoiesc. Oricum, se află undeva foarte departe, dincolo de graniţă. Ar fi fost o prostie să rămână în S.U.A., iar Zack nu-i un prost.

— Aş vrea s-o fi putut auzi, murmură Meredith. Poate are noroc şi ştie ce încearcă ea să facă.

— Zack n-a avut niciodată noroc în viaţa personală.

— Crezi că s-a îndrăgostit de Julie Mathison în timp ce erau împreună?

— Nu, răspunse el categoric. Pe lângă că avea pe cap lucruri mult mai presante, Zack e… aproape imun la femei. Îi plac pe plan sexual, dar nu le respectă prea mult, ceea ce nici nu e surprinzător, dacă stai să te gândeşti ce fel de femei cunoaşte. Când cariera lui de actor era în plin avânt, se agăţau de el ca muştele, dar când s-a apucat de regie – cu roluri grase pentru actriţele norocoase – au început să roiască în jurul lui ca nişte peşti piranha. Şi-i erau complet indiferente. De fapt, singura tandreţe reală pe care l-am văzut manifestându-şi-o vreodată e faţă de copii, ăsta fiind principalul motiv pentru care s-a însurat cu

Rachel. Ea i-a promis copii, şi e clar că şi-a renegat făgăduiala, odată cu jurămintele.

Clătinând din cap, încheie:

— Zack nu s-ar îndrăgosti de o învăţătoare tânără şi drăguţă dintr-un orăşel de provincie – nici în câteva zile şi nici în câteva luni.

Capitolul 50

Profilat pe asfinţit, omul cel înalt mergea pe drumul prăfuit care ducea din sat spre docurile agitate, cu un ziar şi câteva reviste în mână. În timp ce pornea pe dig, nu vorbi cu niciunul dintre pescarii care descărcau peştele prins peste zi sau îşi dregeau năvoadele, urmărindu-l cu ochi curioşi cum se îndrepta către ambarcaţiunea lui, un Hatteras de şase metri cu numele *„Julie”* înscris la pupa cu vopsea albastră proaspătă. Pe lângă nume, afişat la pupa conform legii navigaţiei, nava nu mai avea niciun semn distinctiv. De la distanţă, arăta la fel ca oricare dintre miile de ambarcaţiuni care navigau pe lângă coastele Americii de Sud, unele închiriate pescarilor sportivi, majoritatea folosite strict ca bărci de pescuit, toate revenind în fiecare seară să descarce peştele şi plecând în fiecare dimineaţă când stelele încă mai licăreau pe cer, înaintea zorilor.

La fel ca nava, nici stăpânul ei nu ieşea prin nimic în evidenţă, în timp ce mergea pe cheu. În locul şortului şi cămăşii tricotate – preferate de căpitanii navelor charter, purta haine simple de pescar – o cămaşă albă cu mâneci largi şi pantaloni de bumbac kaki, pantofi cu tălpi moi şi o bonetă de

culoare închisă, trasă pe frunte. Chipul îi era bronzat pe sub barba nerasă de patru zile, deşi dacă i-ar fi privit cineva mai atent, ar fi observat că nu avea pielea la fel de tăbăcită ca a celorlalţi pescari, iar ambarcaţiunea lui era mai bine echipată pentru croaziere decât pentru pescuit. Dar acela era un port insular ocupat şi competitiv, iar „*Julie*" nu era decât una dintre miile de nave acostate acolo – nave a căror încărcătură adeseori nu era nici comestibilă, nici legală.

Dincolo de dig, doi pescari de la bordul vasului „*Diablo*" îl priveau pe proprietarul lui „*Julie"* cum se urca la bord. Peste câteva momente, generatorul navei se trezi la viaţă, iar în cabină se aprinseră luminile.

— Consumă carburantu' cu generatoru' ăla-n mers juma de noapte, observă un pescar. Ce-o fi făcând, de-i trebuie motoru-ăla?

— Câteodată îi văd umbra prin perdele, la masă. Cred că şade şi citeşte.

Celălalt pescar privi cu înţeles spre cele cinci antene care se înălţau deasupra dunetei.

— Are tot felul de echipamente, şi radar, pe vasu' ăla, comentă el, şi totuşi niciodată nu pescuieşte, şi nici nu caută clienţi. Ieri l-am văzut la ancoră lângă Calvary Island, şi nici măcar n-avea undiţele-n apă.

Primul pescar pufni dezgustat.

— Fiindcă nu-i nici pescar, nici căpitan de charter.

— Atunci ce-i, traficant de droguri?

— Păi da'? îi dădu dreptate tovarăşul său, ridicând indiferent din umeri.

Fără să ştie că prezenţa lui stârnea atâtea comentarii în port, Zack studia hărţile pe care le întinsese pe masă, calculând cu atenţie diverse trasee pe care le putea urma săptămâna viitoare.

La ora trei dimineaţa, strânse în sfârşit hărţile, deşi ştia că n-ar fi putut să doarmă, oricât era de extenuat. Somnul îl ocolise aproape complet în ultimele şapte zile, deşi scăpase din Statele Unite fără nicio problemă – graţie relaţiilor lui Enrico Sandini şi unei jumătăţi de milion de dolari din propriii lui bani.

În Colorado, micul elicopter închiriat apăruse, conform înţelegerii, să-l ia dintr-o poiană aflată la două sute de iarzi de casă, defrişată anume în acest scop, de către proprietarii locuinţei. Cu schiurile pe umăr şi îmbrăcat ca un schior, cu ochelari de soare care-i acopereau aproape complet faţa, Zack se urcase în elicopter şi fusese transportat la o cabană mică de schi din apropiere. Pilotul nu-i pusese nicio întrebare, nici nu se mirase de folosirea acelui mijloc de transport, pe care Zack ştia că schiorii bogaţi îl întrebuinţau atunci când preferau să aibă în proprietate un munte, dar să schieze pe al altcuiva.

În parcarea cabanei de schi îl aşteptase o maşină închiriată, iar de-acolo se deplasase până la o mică pistă de decolare din sud, unde-l aştepta un avion particular, pe o bandă rezervată. Spre deosebire de pilotul elicopterului, care fusese absolut inocent şi legitim, pilotul aparatului cu patru motoare nu era la fel. Planul de zbor pe care-l completa de fiecare dată când aterizau pentru alimentare era diferit de cel pe care-l urmau, în

timp ce micul avion zbura spre sud-sud-est.

La scurt timp după ce părăsiseră spaţiul aerian al Statelor Unite, Zack adormise, trezindu-se doar când aterizau ca să realimenteze pe parcurs, dar de la ultima aterizare şi până acum nu mai putuse decât să moţăie câte două ore din când în când.

Ridicându-se, se duse în cambuză şi-şi turnă brandy într-un pahar, sperând să-l ajute să doarmă, ştiind că nu avea nicio şansă, apoi reveni cu paharul în micul salon care-i servea drept living şi sufragerie în „casa” lui marină. Stinse luminile, lăsând aprinsă doar lampa mică de alamă de pe masa de lângă canapea, pentru că lumina fotografia Juliei pe care o rupsese de pe prima pagină a unui ziar vechi de-o săptămână, punând-o într-o mică ramă pe care o luase de pe peretele unei cabine de la prova.

La început, crezuse că era poza ei de la absolvirea colegiului, dar acum, studiind-o în timp ce sorbea din brandy, conchise că era mult mai probabil să fi fost făcută înaintea unei petreceri sau poate a unei nunţi. Purta la gât un şirag de perle şi avea o rochie de culoarea piersicii cu decolteu sobru, dar cel mai mult îi plăcea că-şi pieptănase părul la fel cum îl purtase în seara când se îmbrăcaseră elegant pentru „întâlnire”.

Ştiind că se tortura singur şi totuşi incapabil să se oprească, luă fotografia înrămată, apoi puse picior peste picior şi-şi rezemă rama de genunchi. Încet, îşi trecu degetul peste buzele ei zâmbitoare, întrebându-se dacă zâmbea şi acum, când se întorsese acasă. O dorea din toată inima, dar, în timp ce-i privea fotografia, ceea ce vedea era

ultima ei imagine, acea expresie sfâşietoare de când îi ridiculizase declaraţia de dragoste. Amintirea acelui moment îl hăituia. Îl sfâşia împreună cu toate celelalte griji legate de ea, ca, de pildă, dacă rămăsese sau nu însărcinată. Se chinuia încontinuu, întrebându-se dacă trebuia să îndure un avort, sau să suporte ruşinea de a avea un copil din flori într-un orăşel de provincie.

Erau atâtea lucruri pe care voia să i le spună, atâtea lucruri pe care avea cu disperare nevoie să i le spună... Îşi înghiţi restul de brandy, rezistând îndemnului de a începe încă o scrisoare. În fiecare zi îi scria scrisori, deşi ştia al dracului de bine că nu le putea trimite. Trebuia să înceteze cu scrisorile acelea, se avertiză el.

Trebuia să şi-o scoată din minte până nu înnebunea de-a binelea...

Trebuia să doarmă...

Şi chiar în timp ce se gândea la asta, începu să caute o hârtie şi un pix.

Uneori, îi scria unde era şi ce făcea, alteori îi descria în cele mai mici amănunte lucrurile despre care presupunea că ar fi interesat-o, ca insulele de la orizont şi obiceiurile pescarilor locali, dar în noaptea aceea avea o cu totul altă stare de spirit.

În noaptea aceea, oboseala şi alcoolul îi împingeau regretele şi grijile pe noi culmi. Potrivit ziarului american vechi pe care-l cumpărase de dimineaţă în sat, Julie era categoric suspectată de complicitate la evadarea lui. Dintr-odată, îi trecu prin minte că avea nevoie de un avocat, pentru a o apăra de hărţuielile poliţiei şi ale F.B.I.-ului – sau, mai rău, de acuzaţia de complicitate, lansată

numai ca s-o sperie şi s-o facă să mărturisească lucruri care nu erau adevărate. Dacă se întâmpla asta, avea nevoie de un avocat de cea mai bună calitate, nu de cine ştie ce conţopist de la ţară. Iar un asemenea avocat costa bani. Un nou sentiment de urgenţă îi alungă înfrângerea deznădăjduită care-i înceţoşase gândirea de când se despărţiseră, iar mintea începu să-i funcţioneze cu furie, găsind mereu noi probleme şi soluţii neaşteptate.

Se crăpa de ziuă, când Zack se rezemă de spătar, incredibil de obosit şi complet învins. Învins, pentru că ştia că această scrisoare avea să i-o trimită.

Trebuia să i-o trimită, parţial datorită soluţiilor pe care le găsise, dar şi fiindcă dorea cu disperare ca Julie să ştie adevărul despre ceea ce simţea. Acum era sigur că adevărul n-o putea răni atât de rău pe cât o rănise el cu o minciună. Acesta avea să fie ultimul contact între ei, dar cel puţin urma să îndrepte finalul urât al celor mai frumoase zile şi nopţi din viaţa lui.

Razele soarelui pătrundeau prin perdelele salonului, iar Zack se uită la ceas. Pe insula aceea, poşta era ridicată doar o dată pe săptămână, în zorii zilei de luni, ceea ce însemna că nu mai avea timp să rescrie acea scrisoare dezlânată şi incoerentă, când mai trebuia să-i scrie una şi lui Matt, ca să-i explice ce voia să facă.

Capitolul 51

— Ăla de-acolo-i Keaton, jos lângă aripa din dreapta, domnule Farrell, spuse pilotul, în timp ce

elegantul Learjet ieşea graţios din plafonul de nori, începându-şi coborârea finală. Am să fac un raid peste pistă înainte de aterizare, ca să mă asigur că-i în stare bună.

Matt apăsă pe butonul interfonului.

— Bine, Steve, spuse el absent, privind faţa îngrijorată a soţiei sale. Ce s-a întâmplat? o întrebă el încet pe Meredith. Credeam că te-am liniştit complet în sensul că nu e nimic ilegal în a-i preda Juliei Mathison o scrisoare transmisă prin intermediul meu. Autorităţile ştiu foarte bine că încă mai sunt împuternicit, ca avocat al lui Zack, să mă ocup de problemele lui financiare. Am şi predat plicul în care mi-a trimis instrucţiunile, ca să-i poată da de urmă. Nu c-o să le folosească la mare lucru, adăugă el cu un chicotit. Are ştampila poştei din Dallas, unde e clar că a plătit pe cineva ca să primească scrisorile destinate mie, să le scoată din plicurile iniţiale şi apoi să mi le expedieze mai departe.

Ştiind cât de convins era de ceea ce făcea, Meredith se străduí să-şi ascundă îngrijorarea, întrebând:

— De ce face asta, dacă are atâta încredere în tine?

— O face ca să pot preda liniştit autorităţilor orice plicuri primesc de la el, fără să-l dau de gol. E mai sigur pentru amândoi. Aşa că, după cum vezi, până acum am respectat cu stricteţe litera legii.

Meredith îşi rezemă capul de spătarul alb al canapelei de piele din cabină, râzând uşor, în timp ce spunea cu un oftat:

— Ba n-ai respectat-o cu atâta stricteţe. Nu le-

ai spus agenţilor F.B.I. că a inclus şi o scrisoare pentru Julie, şi nici că vii să i-o predai.

— Scrisoarea pentru ea e într-un plic alb, lipit, replică Matt simplu. N-am de unde să ştiu ce-a scris acolo. Poate să conţină şi reţete. Sper, continuă el, chipurile îngrozit, să nu-mi propui s-o desfac ca să văd ce conţine. Întâmplător, aşa ceva e delict federal. Mai mult, iubito, nicio lege nu mă obligă să informez autorităţile de fiecare dată când mă contactează Zack.

Alarmată şi amuzată fără voia ei de nonşalanţa îndrăzneaţă a lui Matt, Meredith îşi lăsă bărbia în piept, privindu-l pe bărbatul chipeş de care se îndrăgostise pe vremea când ea era o debutantă inocentă de optsprezece ani, iar el, un oţelar de douăzeci şi cinci.

În doar zece ani, lăsase combinatul siderurgic în urmă şi-şi construise propriul imperiu financiar, pe o temelie formată din îndrăzneală, inteligenţă şi curaj. Iar apoi, îi ceruse mâna.

În pofida stratului lui de sofisticare, a hainelor de comandă, a iahturilor şi a avioanelor particulare, însă, Matt era şi întotdeauna avea să rămână în adâncul inimii un luptător de stradă. Şi îl iubea pentru asta. Îi iubea acea forţă nepăsătoare, deşi ştia că din cauza ei ignora acum posibilele consecinţe legale ale propriilor lui fapte.

Credea în nevinovăţia lui Zachary Benedict şi nu avea nevoie de altă justificare pentru ceea ce hotărâse să facă. Punct. Deşi ştia că ar fi fost zadarnic şi probabil fără rost, insistase să vină şi ea în acea după-amiază, numai ca să se asigure că nu risca prea mult.

— De ce zâmbeşti aşa? o întrebă Matt.

— Fiindcă te iubesc, recunoscu pe un ton glumeţ Meredith. Dar de ce zâmbeşti tu aşa?

— Fiindcă mă iubeşti, şopti el tandru, cuprinzând-o cu braţul.

Scoase din buzunarul de la piept scrisoarea pe care i-o trimisese Zack.

— Ai spus că e doar o listă de instrucţiuni în legătură cu Julie Mathison. Cei aşa de deosebit la o listă de instrucţiuni?

— Tocmai asta-i deosebit – lista de instrucţiuni. Când a intrat în închisoare, Zack avea o adevărată avere în investiţii răspândite prin întreaga lume. Ştii câte instrucţiuni mi-a dat, când m-a împuternicit în calitate de avocat să i le administrez pe toate?

— Nu. Câte?

— Una singură, zâmbi el, ridicând degetul arătător. A spus: „Încearcă să nu mă aduci la faliment”.

Meredith râse, iar Matt se uită pe fereastră, în timp ce avionul cobora, gonind spre pistă, cu razele soarelui la asfinţit oglindindu-i-se în aripi.

— Joe ne aşteaptă cu maşina, spuse el.

Şoferul lor venise la Dallas cu o cursă comercială, în aceeaşi dimineaţă, închiriase o maşină cu înfăţişare banală şi venise să-i întâmpine. Matt voia să sosească şi să plece fără ştirea nimănui, ceea ce însemna că nu puteau lua un taxi de la aerodrom – presupunând că în Keaton existau taxiuri.

*

— Probleme, Joe? întrebă el, în timp ce se aşezau pe bancheta din spate a maşinii.

— Nnţ, răspunse vesel şoferul, apăsând pe accelerator, pentru a demara în trombă pe pistă, ca la curse. Am ajuns aici acum o oră şi am găsit casa Juliei Mathison. În curtea din faţă erau mai multe biciclete de copii.

Meredith se agăţă de braţul lui Matt, ca să-şi ţină echilibrul, dându-şi ochii peste cap cu amuzament resemnat.

Ca să uite de pietrişul pe care-l aruncau roţile, reluă conversaţia începută în avion:

— Ce fel de instrucţiuni ţi-a dat Zack în legătură cu Julie Mathison?

Scoţând din buzunarul hainei scrisoarea împăturită, Matt aruncă o privire peste primele rânduri şi spuse sec:

— Printre altele, trebuie să mă uit foarte atent cum arată şi să apreciez dacă pare să fi slăbit sau să fie nedormită.

Meredith constată imediat grija neobişnuită a lui Zack Benedict faţă de fosta lui ostatică, iar atitudinea vizavi de el i se mai îmblânzi.

— Cum poţi descoperi asta doar privind-o? Nu ştii cum arăta înainte de a fi petrecut o săptămână cu el.

— Nu pot decât să presupun că stresul prin care a trecut Zack l-a doborât în cele din urmă.

Străduindu-se să nu arate cât de prost se simţea, continuă cu nepăsare:

— O să-ţi placă punctul următor de pe listă. Mai trebuie să descopăr şi dacă e sau nu gravidă.

— Uitându-te la ea? exclamă Meredith, în timp ce Joe cotea pe o stradă rezidenţială, mărginită cu copaci.

— Nu, cred că trebuie s-o întreb, motiv pentru care mă bucur atâta că te-ai oferit să vii cu mine. Dacă neagă că e însărcinată, trebuie să-l anunţ pe Zack şi dacă o cred sau nu.

— Dacă n-a folosit vreun test de sarcină, s-ar putea ca nici ea să nu ştie. Sunt doar trei săptămâni de când s-au despărţit, în Colorado.

Meredith îşi puse mănuşile, în timp ce Joe O'Hara oprea brusc maşina în faţa unei case stil ranch, fără etaj, unde nişte băieţaşi tocmai încălecau pe biciclete şi plecau.

— O asemenea preocupare arată că ţine foarte mult la ea, Matt.

— Arată că se simte vinovat, replică simplu Matt, coborând din maşină. Vinovat şi responsabil. Zack îşi lua întotdeauna responsabilităţile foarte în serios.

În timp ce porneau spre casă, doi băieţei în scaune rulante se repezită afară pe o uşă laterală, coborând pe o rampă spre alee, chiuind de râs, cu o tânără drăguţă pe urmele lor.

— Johnny! strigă ea, râzând, în timp ce alerga după scaun. Dă-mi-l înapoi!

Băiatul numit Johnny execută o turnantă agilă pe alee, agitând prin aer un caiet cu spirală, în timp ce tovarăşul lui intervenea cu propriul său scaun ca să-l acopere. Matt şi Meredith se opriră, privind jocul exuberant, în timp ce Julie Mathison, râzând, încerca fără succes să treacă de apărarea celor doi băieţi.

— În regulă, strigă ea, proptindu-şi pumnii în şolduri, fără să-i fi observat pe cei doi vizitatori, aţi câştigat, monştrilor! Mâine nu vă dau extemporal. Şi acum, daţi-mi înapoi caietul de note.

Cu un chiot triumfător, Johnny îi întinse caietul.

— Mulţumesc, spuse Julie, trăgându-i afectuos peste urechi şi ochi şapca tricotată; apoi se aplecă în faţa celuilalt băiat şi-i încheie fermoarul jachetei până sub bărbie, după care îi ciufuli părul roşcat. Ai progresat extraordinar cu manevrele astea de blocare, Tim. Să nu le uiţi până la meciul de sâmbăta viitoare, okay?

— Okay, domnişoară Mathison.

Julie se întoarse să-i privească în timp ce se îndepărtau pe alee, şi abia atunci văzu cuplul bine îmbrăcat care stătea lângă bordură, în faţa casei.

Porniră spre ea, iar Julie îşi cuprinse trupul cu braţele, în vântul rece, aşteptându-i cu un zâmbet politicos şi cu impresia că amândoi îi păreau vag cunoscuţi de undeva, în lumina asfinţitului.

— Domnişoară Mathison, spuse bărbatul, zâmbind şi el. Sunt Matthew Farrell, iar ea este soţia mea, Meredith.

De aproape, Meredith Farrell era la fel de frumoasă pe cât de chipeş era soţul ei, la fel de blondă pe cât era el de brunet, şi avea un zâmbet la fel de cald ca al lui.

— Sunteţi singură? întrebă el, aruncând o privire spre casă.

Julie se crispă imediat, cu suspiciune, alarmată.

— Sunteţi reporteri? Pentru că, dacă sunteţi, am…

— Sunt un prieten al lui Zack, o întrerupse

Matt.

Inima Juliei făcu un salt în piept.

— Vă rog, murmură ea repede, ameţită de şoc şi emoţie, veniţi în casă.

Îi pofti pe uşa din spate, prin bucătărie, unde oalele şi cratiţele de alamă erau agăţate în cârlige pe perete, iar de acolo în living room.

— E foarte frumos aici, comentă Meredith Farrell, scoţându-şi mantoul şi privind în jur, la camera aerisită, cu mobilă albă de răchită, perne cadrilate în verde şi albastru, şi diverse plante în ghivece şi jardiniere împodobind colţurile.

Julie încercă să zâmbească, dar, în timp ce-i lua lui Matt haina, izbucni disperată:

— Zack e bine?

— Din câte ştiu eu, e bine.

Se relaxă puţin, dar îi era greu să fie o gazdă politicoasă când nu voia decât să afle de ce veniseră, şi în acelaşi timp dorea cu disperare să le prelungească vizita, pentru că Matt Farrell era prietenul lui şi, într-un fel, acest lucru îl făcea pe Zack să fie mai prezent în casa ei.

— Doriţi un pahar de vin, sau o cafea? întrebă ea peste umăr, în timp ce le agăţa hainele în debaraua din faţă şi cei doi se aşezau pe canapea.

— O cafea ar merge de minune, spuse Meredith.

Soţul ei dădu şi el din cap.

Julie puse cafeaua la făcut într-un timp record, aranjă farfuriile şi ceştile pe o tavă, apoi se întoarse în living atât de repede, încât amândoi vizitatorii îi zâmbiră, ca şi cum i-ar fi înţeles şi apreciat just dilema.

— Nu ştiu de ce, sunt îngrozitor de nervoasă, recunoscu ea cu un râs gâtuit, punând tava pe masă, în faţa lor, şi frecându-şi palmele de coapse. Dar mă… mă bucur foarte mult că aţi venit. Aduc şi cafeaua, imediat ce e gata.

— Nu eraţi deloc nervoasă, remarcă admirativ Matt Farrell, când v-aţi confruntat cu lumea la televizor şi aţi încercat, cu mult succes, cred, să o influenţaţi în favoarea lui Zack.

Căldura din ochii şi glasul lui îi dădea senzaţia că făcuse un lucru minunat şi curajos.

— Sper ca toţi prietenii lui Zack să fie de aceeaşi părere.

— Zack nu mai are prea mulţi prieteni, replică sec Matt. Pe de altă parte, adăugă el cu un uşor zâmbet, cu o campioană ca dumneavoastră care să-l susţină, nici nu are nevoie de prea mulţi prieteni.

— De cât timp îl cunoaşteţi? întrebă Julie, în timp ce se aşeza într-un fotoliu.

— Meredith nu l-a cunoscut niciodată, dar eu îl ştiu de opt ani. Am fost vecini în California, la Carmel.

O văzu aplecându-se uşor înainte, atentă la el, şi simţindu-i dorinţa de afla cât mai mult posibil, adăugă:

— Am fost şi parteneri limitaţi în mai multe afaceri. Când a intrat în închisoare, Zack mi-a încredinţat împuternicirea de avocat, ceea ce-mi dă dreptul şi responsabilitatea să mă ocup de toate problemele lui financiare.

— E minunat că aţi luat atâtea în sarcina dumneavoastră, comentă elegant Julie, iar Matt

întrezări pentru prima oară acea căldură rară şi neafectată pe care probabil i-o arătase şi lui Zack, când avea cea mai mare nevoie, în Colorado. Presupun că ţine la dumneavoastră şi vă respectă foarte mult, ca să vă acorde atâta încredere.

— Sentimentele sunt reciproce, replică stângaci Matt, dorindu-şi să găsească o cale de a ajunge la scopul vizitei.

— Şi de-asta aţi venit aici din California, sugeră Julie, ajutându-l: pentru că, în calitate de prieten al lui Zack, aţi vrut să ştiu că sunteţi de acord cu ceea ce am spus la conferinţa de presă?

Matt clătină din cap, trecând la detalii minore ca să mai tragă de timp.

— Acum mai mergem la Carmel doar în vacanţe. Reşedinţa noastră permanentă e la Chicago.

— Cred că mi-ar plăcea mai mult în Carmel, deşi n-am fost niciodată acolo, răspunse Julie, urmându-i exemplul şi trecând la conversaţia politicoasă despre nimicuri.

— Locuim la Chicago fiindcă Meredith este preşedinta firmei *Bancroft* & *Company*, care are sediul acolo.

— *Bancroft*! exclamă Julie, impresionată de referirea la magazinele universale elitiste, cu un zâmbet spre Meredith. Am fost la magazinul dumneavoastră din Dallas şi este minunat, adăugă ea, abţinându-se să precizeze că era şi prea scump pentru posibilităţile ei. Ridicându-se în picioare, spuse: aduc cafeaua, cred că e gata.

Când ieşi, Meredith atinse braţul soţului ei şi spuse încet:

— A simţit deja că ai venit aici cu un anumit scop şi, cu cât o lungeşti mai mult, cu atât va deveni mai nervoasă.

— Nu prea ard de nerăbdare să mă apuc de treabă, recunoscu Matt. Am făcut o mie de mile la cererea lui Zack, ca s-o întreb direct dacă e însărcinată şi să-i achit un cec. Învaţă-mă tu un mod subtil de a spune: „Domnişoară Mathison, v-am adus un cec de-un sfert de milion de dolari, fiindcă Zack se teme că aţi rămas însărcinată şi fiindcă se simte vinovat şi pentru că mai vrea şi să vă plătiţi un avocat care să ţină la distanţă presa şi autorităţile”.

Meredith începu să-i sugereze un mod mai simplu şi mai diplomatic de a proceda, dar înainte de a apuca să vorbească, Julie reveni cu o cafetieră de porţelan şi începu să le umple ceştile.

Matt îşi drese glasul şi începu, încurcat:

— Domnişoară Mathison…

— Vă rog să-mi spuneţi Julie, îl întrerupse ea, încordându-se automat la auzul acelui ton.

— Julie, acceptă el cu un uşor zâmbet nervos, de fapt n-am venit aici datorită conferinţei de presă. Am venit fiindcă aşa mi-a cerut Zack.

Faţa ei se lumină ca un răsărit de soare.

— Aşa… aşa a vrut el? V-a spus şi de ce?

— Vrea să aflu dacă eşti însărcinată.

Julie ştia că nu era, dar subiectul neaşteptat o surprinse atât de mult, încât începu să clatine negativ din cap, înainte ca Meredith să-i vină în ajutor.

— Matt are pentru tine o scrisoare din care probabil vei înţelege mult mai bine decât din

explicaţiile pe care încearcă să ţi le dea împiedicatul ăsta de soţ al meu, spuse ea cu blândeţe.

Julie îl privi cum scotea dintr-un buzunar interior al sacoului sport un plic. Simţind că lumea începea să se învârtească şi să se clatine în jurul ei, i-o luă din mână şi întrebă cu voce tremurătoare:

— Vă deranjează dacă citesc scrisoarea asta acum... singură?

— Câtuşi de puţin. Între timp, noi o să ne bem cafeaua.

Dând din cap, Julie se întoarse. Deschise repede plicul şi dădu să iasă din living, spre camera ei, dar sufrageria era mai aproape, aşa că se duse acolo, fără să-şi dea seama sau să-i pese că oaspeţii mai puteau s-o vadă şi s-o audă parţial. Se pregătea pentru încă o prelegere condescendentă a lui Zack despre infantilismul absurd de a da importanţă relaţiei lor din Colorado, dar când despături paginile şi începu să citească, tandreţea şi bucuria care explodară în inima ei îi tămăduiră toate rănile. Lumea se şterse din jur, şi nu mai rămaseră decât cuvintele de necrezut pe care le citea şi omul incredibil care i le scrisese.

*

Iubita mea Julie, ştiu că nu vei vedea niciodată această scrisoare, dar mă simt mai bine dacă-ţi scriu în fiecare zi. Te simt mai aproape de mine. Dumnezeule, ce mult îmi lipseşti! Îmi bântui fiecare oră din viaţă. Aş vrea să nu te fi întâlnit niciodată.

Ba nu – n-am vrut să spun asta! Ce rost ar mai avea viaţa mea, fără amintirile despre tine, care să mă facă să zâmbesc?...

*

Mă tot întreb dacă eşti fericită. Vreau să fii. Vreau să ai o viaţă minunată. De-asta nu ţi-am putut spune lucrurile pe care ştiam că voiai să le auzi când eram împreună. Mă temeam că, dacă ţi le spuneam, ai să mă aştepţi ani de zile. Ştiam că voiai să-ţi spun că te iubesc. Faptul că nu ţi-am spus-o a fost singurul lucru neegoist pe care l-am făcut în Colorado, iar acum îl regret chiar şi pe ăsta.

*

Te iubesc, Julie. Iisuse Christoase, te iubesc atât de mult...! Mi-aş da toată viaţa ca să am parte doar de un an cu tine. De şase luni. De trei. De oricât.

*

Mi-ai furat inima doar în câteva zile, iubito, dar mi-ai dăruit în schimb inima ta. Ştiu că ai făcut-o – ţi-o vedeam în ochi de fiecare dată când te uitai la mine.

*

Nu mai regret că mi-am pierdut libertatea, nici

nu mai sunt înfuriat pe nedreptatea anilor petrecuţi în închisoare. Acum, singurul meu regret este acela că nu te pot avea pe tine. Eşti tânără şi ştiu c-ai să mă uiţi repede şi ai să-ţi vezi de viaţa ta. Exact asta se şi cade să faci. Asta trebuie să faci. Vreau să faci asta, Julie.

*

Ce minciună grosolană! Ceea ce doresc cu adevărat este să te văd din nou, să te ţin în braţe, să fac dragoste cu tine iar şi iar, până te umplu atât de total, încât să nu mai rămână loc înăuntrul tău decât pentru mine, pentru totdeauna. Niciodată n-am numit contactul sexual, în sinea mea, „a face dragoste”, până nu te-am cunoscut pe tine. N-ai ştiut niciodată asta.

Uneori, mă trec sudori reci pentru că mă tem că te-am lăsat însărcinată. Ştiu că nu am niciun drept să-ţi cer să-mi păstrezi copilul, dar ar exista o cale de a rezolva problema, dacă doreşti numai: ai putea să-ţi iei un concediu şi să pleci – mă voi îngriji să ai destui bani ca să compenseze ce pierzi de la slujbă şi să-ţi acopere toate cheltuielile. Apoi, când se va naşte copilul, aş vrea să i-l duci bunicii mele. Dacă eşti însărcinată şi doreşti să faci asta pentru mine, am să-i scriu dinainte şi am să-i explic totul. Cu toate neajunsurile ei, femeia aceea n-a abdicat niciodată în viaţa ei de la nicio responsabilitate, şi ar avea grijă să fie crescut cum se cuvine. Are sub control o moştenire foarte mare care ar fi trebuit să-mi revină mie; o mică parte din moştenirea aceea va ajunge cu prisosinţă ca să

achite toate cheltuielile şi studiile copilului.

*

Ai avut dreptate când ai spus că n-ar fi trebuit să-i închid uşa în nas familiei mele şi să dărâm în urma mea toate punţile.

Existau lucruri pe care i le-aş fi putut spune bunicii mele, chiar şi după ce am plecat de-acasă, care i-ar fi neutralizat ura.

Ai mai avut dreptate şi când ai spus că am admirat-o şi am iubit-o, în perioada de creştere.

Ai avut dreptate în toate privinţele, iar dacă acum aş putea să mai schimb lucrurile, aş face-o.

*

M-am hotărât ca până la urmă să-ţi trimit totuşi scrisoarea asta. E o greşeală. Ştiu că aşa este, dar nu mă pot abţine. Trebuie să-ţi spun ce să faci dacă eşti gravidă. Nu suport gândul că n-ai să-ţi dai seama că există şi altă soluţie decât avortul.

*

S-ar putea să-ţi fie urmărită corespondenţa, aşa că am să-ţi trimit scrisoarea asta prin intermediul cuiva, nu prin poştă. Omul care ţi-o va da mi-e prieten. Se pune în pericol pentru mine, la fel cum ai făcut tu. Poţi avea deplină încredere în Matt, la fel cum ai avea în mine.

Spune-i dacă eşti însărcinată şi ce vrei să faci,

ca să-mi transmită. Încă un lucru, înainte de a mă grăbi să duc scrisoarea în sat ca să prindă poşta săptămânală – vreau să primeşti nişte bani pentru orice necesităţi sau dorinţe de-ale tale. Banii pe care ţi-i va da Matt sunt ai mei, aşa că n-are niciun rost să-i refuzi.

Va acţiona conform instrucţiunilor mele, pe care le va aplica întocmai, aşa că nu-i face greutăţi, iubito. Am destui bani pentru propriile mele nevoi.

Aş dori să am timp pentru a-ţi scrie o scrisoare mai reuşită, sau să le fi păstrat pe cele scrise înainte. Erau mult mai coerente decât asta. N-am să-ţi mai trimit nicio altă scrisoare, aşa că nu mai aştepta. Scrisorile ne-ar face pe amândoi să sperăm şi să visăm, iar dacă nu încetez, voi muri de dorul tău.

*

Înainte să plec – am văzut în ziare că în State iese un film nou cu Costner. Dacă îndrăzneşti să-ţi faci fantezii cu Kevin după ce-l vezi, am să te bântui tot restul vieţii.

*

Te iubesc, Julie. Te-am iubit şi în Colorado. Te iubesc şi de aici, unde mă aflu. Te voi iubi întotdeauna. Oriunde. Oricând.

*

Julie ar mai fi citit o dată scrisoarea, dar nu putea din cauza torentului de lacrimi care-i şiroiau din ochi, iar paginile îi alunecară dintre degete. Acoperindu-şi faţa cu mâinile, se întoarse la perete şi izbucni în plâns. Plângea de bucurie, de dor dulce-amărui şi de furie neputincioasă; plângea pentru nedreptatea care făcuse din el un fugar şi pentru propria ei prostie de a-l fi lăsat în Colorado.

În living, Meredith îl întrebă încet pe Matt ceva, în timp ce lua cafetiera de porţelan, dar privirea i se tot abătea spre uşa sufrageriei, iar ochii i se dilatară înspăimântaţi la auzul plânsetelor.

— Matt, ia uite! spuse ea repede, ridicându-se deja şi pornind grăbită. Julie... murmură încet, când ajunse în sufragerie.

Cu inima frântă de suspinele sfâşietoare ale celeilalte femei, o cuprinse de umeri cu mâinile şi o întrebă în şoaptă:

— Pot să te ajut cu ceva?

— Da! spuse Julie cu vocea sufocată. Poţi să citeşti scrisoarea asta şi să-mi spui cum a putut cineva crede vreodată că omul ăsta ar fi fost în stare să ucidă!

Cu un gest nesigur, Meredith luă paginile care căzuseră pe jos şi-şi privi soţul, care se oprise în uşă.

— Matt, ce-ar fi să ne torni la toţi din vinul pe care ni l-a oferit Julie adineaori?

Matt avu nevoie de câteva minute până să găsească vinul şi un tirbuşon.

Tocmai scotea paharele dintr-un dulap, când o auzi pe Meredith intrând în bucătărie. Se uită peste umăr, pentru a-i mulţumi din nou că venise cu el,

dar expresia ei şocată îl făcu să se întoarcă total, uitând de pahare.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el neliniştit, cercetându-i faţa frumoasă şi palidă.

— Scrisoarea… şopti Meredith, cu ochii lucindu-i de lacrimi. Doamne, Dumnezeule…! Matt… n-o să-ţi vină să crezi, dacă o citeşti…!

Iraţional de furios pe Zack pentru că-i tulburase soţia, Matt o cuprinse cu braţul, strângând-o lângă el, în timp ce-i luă scrisoarea din mână şi începu să citească, îngustându-şi ochii. Încet, nemulţumirea îi fu înlocuită de şoc, apoi de neîncredere, după care de tristeţe. Tocmai terminase de citit ultimul rând, când în uşă apăru Julie.

Meredith o auzi şi se întoarse grăbită spre ea, luând batista oferită de Matt, în timp ce Julie încerca să zâmbească şi să-şi şteargă lacrimile cu degetele.

— A ieşit o seară epocală… murmură Matt, cu glasul plin de regret şi compasiune. Îmi… pare rău, Julie, încheie el amărât, studiindu-i expresia ciudată din ochii umezi. Ştiu că Zack n-a vrut să te necăjească.

Pentru ultima oară, Julie se gândi rapid la tot ceea ce ar fi lăsat în urmă dacă-şi punea în aplicare planul făcut în grabă, dar luase hotărârea încă din sufragerie. Străduindu-se să-şi păstreze vocea calmă, spuse:

— Când Zack mai ia legătura cu voi, fiţi buni şi amintiţi-i că pe mine propria mea mamă m-a abandonat, şi mai informaţi-l că nu voi aduce un copil pe lumea asta ca să-i fac şi eu acelaşi lucru.

Cu un zâmbet înlăcrimat, adăugă:

— Vă rog să-i mai spuneţi şi că, dacă vrea cu adevărat să-i nasc un copil, ceea ce aş dori foarte mult să fac, atunci tot ce are de făcut e să mă lase să-l urmez în exil.

Ultima propoziţie căzu ca o bombă şi, în tăcerea care se lăsă, Julie văzu expresia lui Matt Farrell devenind din uimită admirativă, dar cuvintele lui erau concepute cu grijă pentru a-i tempera entuziasmul:

— N-am idee nici când şi nici dacă Zack mă va mai contacta din nou…

Julie râse, uşor isteric:

— O, da, te va contacta – şi foarte curând! adăugă ea cu deplină certitudine, ştiind acum că instinctul n-o înşelase şi, dacă şi l-ar fi ascultat, probabil l-ar fi putut convinge s-o lase să plece din Colorado împreună cu el. O să te contacteze imediat, pentru că nu va suporta să nu ştie ce-am răspuns.

Matt îşi dădu seama că probabil avea dreptate şi-şi stăpâni un zâmbet.

— Mai vrei să-i spun şi altceva când o să mă contacteze?

Julie dădu din cap, cu tărie:

— Da. Spune-i că are la dispoziţie maximum… patru săptămâni ca să mă aducă acolo, înainte să iau alte măsuri. Şi mai spune-i că…

Ezită, jenată la gândul de a-i spune aşa ceva lui Zack printr-un intermediar, după care hotărî că nu conta, atâta vreme cât cuvintele ajungeau în cele din urmă la Zack.

— Mai spune-i şi că mor fără el. Şi… şi spune-i

că dacă nu mă lasă să vin la el, am să-i toc toţi banii pe douăşcinci de mii de casete video cu noul film al lui Kevin Costner şi pe urmă toată viaţa au să-mi curgă balele după omul ăla!

— Cred, replică Meredith abia stăpânindu-şi râsul, că asta-l va convinge să accepte pe dată.

Iar către Matt adăugă:

— Ţii minte totul textual, sau să iau notiţe?

Matt îi aruncă o privire soţiei lui, care acum părea la fel de hotărâtă să-l implice în viaţa încurcată a lui Zack, pe cât de hotărâtă fusese cu două ore în urmă să nu-l lase să se amestece, apoi se întoarse şi turnă vin în pahare.

— Cred că se impune un soi de toast, anunţă el, împărţind paharele de vin. Din păcate, în momentul de faţă nu-mi prea găsesc cuvintele.

— Eu, da, interveni Meredith.

Şi, ridicând paharul, privi spre Julie şi declară, cu un uşor zâmbet:

— Pentru toate acele femei care iubesc la fel de profund ca noi două…

Apoi ridică ochii către soţul ei, adăugând mai încet:

— … şi pentru bărbaţii pe care-i iubim.

Julie văzu cu câtă tandreţe şi mândrie nestânjenită îi zâmbea Matt şi, în acel moment, se îndrăgosti de amândoi. Erau la fel ca Zack şi ca ea însăşi, conchise: erau uniţi prin iubire, devotament şi solidaritate.

— Vă rog, spuneţi că staţi la cină. Nu-s o bucătăreasă prea grozavă, dar s-ar putea să nu ne mai întâlnim niciodată şi mor să ştiu mai multe despre… despre toate.

Amândoi dădură din cap în acelaşi timp, iar Matt spuse cu seriozitate:

— Despre toate? Ei, atunci cred că aş putea începe cu o analiză detaliată a pieţelor financiare din lume. Am făcut nişte descoperiri fascinante în ceea ce priveşte cauzele probabile ale declinului din pieţele lumii.

La vederea expresiei ei copleşite, râse şi spuse:

— Sau, cred că am putea vorbi despre Zack.

— Ce idee extraordinară! îl tachină soţia lui. Ne poţi povesti amândurora despre perioada când aţi fost vecini.

— Eu încep să pregătesc mâncarea, propuse Julie, gândindu-se înnebunită ce să prepare pentru a nu consuma mult din timpul vizitei.

— Ba nu, obiectă Meredith, mai bine să-l trimitem pe Joe după pizza.

— Cine-i Joe? întrebă Julie, întinzând deja mâna spre telefon ca să comande.

— Oficial, e şoferul nostru. Neoficial, e un membru al familiei.

Peste o jumătate de oră, toţi trei stăteau comod în living, iar Matt se străduia să le satisfacă femeilor curiozitatea, prezentând o versiune cenzurată cu grijă a zilelor lui de burlăcie ca vecin al lui Zack, când se auzi soneria.

Aşteptându-se să vadă un şofer distins şi scorţos, în uniformă, Julie deschise şi se pomeni în faţa unui uriaş cu chip urât şi ameninţător, care însă zâmbea suav, ţinând în fiecare mână câte o cutie de pizza.

— Intră şi mănâncă împreună cu noi! îl invită

ea încântată, luând o cutie şi trăgându-l în casă. Nici înainte n-a fost nevoie să stai în maşină.

— La fel mi-am zis şi eu, glumi Joe, aruncând totuşi o privire întrebătoare spre Matt. Când acesta dădu din cap, intră şi-şi scoase haina.

— Hai să mâncăm aici, unde e mai mult loc, le propuse Julie peste umăr, în timp ce punea farfuriile pe masa din sufragerie.

— Eu aduc vinul, anunţă Meredith, ridicându-se.

Joe O'Hara intră în living şi-şi îndesă mâinile în buzunare, studiind-o pe tânăra cea curajoasă care vorbise în sprijinul lui Zack la televizor.

Arăta mai mult ca o studentă drăguţă decât ca o învăţătoare, îşi spuse el, cu părul ei lucios legat la ceafa cu o panglică, şi cu pielea netedă, strălucitoare.

Nu semăna deloc cu sex-simbolurile siliconate care se agăţaseră de Zack, iar asta îi plăcea lui Joe. Îi aruncă o privire întrebătoare lui Matt, care stătea lângă el, privind-o cu un zâmbet afectuos.

Drept răspuns la întrebarea neformulată, patronul lui dădu încet din cap, iar Joe trase concluzia cea mai evidentă.

— Deci, spuse el cu glas tare, eşti cucoana lui Zack.

Julie se întrerupse din pusul şervetelor lângă farfurii şi ridică spre el ochii de culoarea şi gingăşia violetelor.

— Ăsta-i cel mai frumos compliment pe care l-am primit vreodată, îi răspunse.

Spre uimirea ei, uriaşul se înroşi.

— Îl cunoşti şi tu pe Zack? îl întrebă, pentru a-l

ajuta să se destindă.

— Ba bine că nu, zâmbi Joe, în timp ce se aşeza, odată cu soţii Farrell. Ţi-aş putea povesti despre el nişte chestii pe care nu le ştie nimeni, nici chiar Matt.

— Spune-mi unul! îi ceru Julie cu entuziasm.

O'Hara se servi cu o felie de pizza, stătu un moment pe gânduri, apoi spuse:

— Okay, am să-ţi zic unul. Într-o seară, Matt a primit o vizită pe neaşteptate şi m-a trimis până alături, la Zack, pentru că ni se terminase Stoli – votca, explică el.

Julie dădu din cap, semn că înţelegea, iar Joe muşcă din pizza, înainte de a continua încântat:

— Era cam miezul nopţii, iar la Zack ardeau luminile, dar n-a răspuns nimeni la uşă. Totuşi auzeam glasuri, şi voci femeieşti, din spate, aşa că am ocolit casa şi l-am găsit pe Zack, lângă piscină, încă în smochingul pe care-l purtase la nu ştiu ce petrecere.

Julie îşi rezemă bărbia în palmă, fascinată.

— Ce făcea? întrebă ea, când O'Hara luă încă o îmbucătură din pizza.

— Înjura, răspunse el scurt.

— Pe cine înjura?

— Pe cele trei femei goale din piscină. Erau fane de-ale lui care-i aflaseră cumva adresa şi crezuseră că l-ar încânta o mică orgie, dacă le găsea goale în piscina lui.

— O'Hara! îl preveni Matt.

— Nu, Matt, povestea asta e okay, pe bune. Julie n-o să fie geloasă, sau ceva. Nu-i aşa…? o întrebă el, nesigur.

Râzând, Julie negă din cap.

— N-am să fiu geloasă.

Acum ştia că Zack o iubea. Nu mai avea niciun motiv să fie geloasă.

— Ştiam eu că n-ai să fii, spuse Joe, cu o privire satisfăcută spre patronii lui. Oricum, Julie, Zack fierbea de furie, şi-am să-ţi spun ceva ce poate nu ştii – pe sub faţada aia rece şi calmă, omul ăsta are un temperament, ceva de speriat! Când tipele n-au vrut să iasă din piscină, aşa cum le ordonase el, mi-a spus să le prind când o să le arunce afară – şi exact asta a făcut. A intrat în apă cu toate hainele pe el, şi-n clipa următoare o matracucă de vreo douăzeci de ani s-a rostogolit la picioarele mele, goală cum o făcuse mă-sa. Pe urmă, Zack a ieşit din bazin cu câte-o gagică sub fiecare braţ.

Julie încercă să nu se arate şocată de povestire.

— Şi pe urmă ce-ai făcut cu ele?

— Ce mi-a zis Zack să fac. Era aşa de furios, că nici nu le-a lăsat să se îmbrace. Le-am cărat amândoi pe sus, în timp ce dădeau din mâini şi din picioare şi urlau că-şi voiau hainele înapoi, după care Zack le-a trântit pe alea două ale lui pe bancheta din spate, iar eu pe-a mea am proptit-o în faţă. A deschis portiera, a pornit motorul şi-a băgat în viteză. „Valea şi n-aveţi decât să vă pupaţi cu toţi stâlpii de-aici pân-la Hollywood”, le-a spus, „da’ duceţi-vă-n aia – a mamii voastre şi să nu vă mai prind pe-aici!”

Cele două femei schimbară o privire mulţumită, în deplin acord cu moralitatea lui Zack.

— Nu mi-ai povestit niciodată faza asta, spuse

Matt cu o expresie nedumerită.

— Ei pe naiba, am încercat să-ţi spun, da’ tipa cu care te distrai în seara aia tot încerca să te pună la un ţol mai lejer, aşa c-am lăsat sticla de Stoli pe bar şi m-am dus la culcare.

Delicat, Julie îşi îndreptă privirea spre pizza, Meredith îşi rezemă bărbia pe mâinile împreunate şi se uită amuzată la soţul ei, iar Matt îi aruncă o privire rece ca gheaţa şoferului său, care ridică palmele şi spuse pe un ton defensiv:

— Meredith zâmbeşte, Matt. Îşi dă seama că nu aveai idee că erai însurat cu ea în perioada aia?

Julie, care tocmai sorbea din vin, se înecă.

— Poate-ar fi bine să explici afirmaţia asta, replică iritat Matt, după ce schimbă o privire cu soţia lui, înainte ca Julie să tragă concluzia că Zack şi-a încredinţat viitorul unui imbecil total.

— Am crezut că toată lumea ştie deja povestea – a apărut şi-n ziare, şi peste tot, spuse Joe. Înţelegi, Matt şi Meredith s-au căsătorit şi au divorţat când Meredith avea doar optsprezece ani, numai că nimeni nu ştia, nici chiar eu. Pe urmă, peste doişpe ani, Meredith a descoperit că avocatul de la divorţ era neautorizat şi divorţul nu fusese valabil, aşa că l-a invitat la masă şi au vorbit pentru prima oară după atâţia ani, şi i-a dat vestea. Mamă, ce s-a mai înfuriat Matt! Meredith era deja logodită cu altul, şi au trebuit să ţină toţi trei o conferinţă de presă şi să-ncerce să se dea prieteni, iar Matt a căutat să facă totul să pară un fel de glumă…

— Ştiu povestea, interveni Julie, când toate începură dintr-odată să se lege. De-asta mi-aţi

părut cunoscuţi, astă-seară când v-am întâlnit! Am văzut conferinţa aceea de presă.

Îl privi surprinsă pe Matt Farrell, adăugând:

— Îmi amintesc că tu şi logodnicul lui Meredith glumeaţi pe seama întregii încurcături şi păreaţi destul de prietenoşi. Şi pe urmă... doar peste câteva zile, l-ai... l-ai lovit! Nu-i aşa? În ziare a apărut o fotografie cu bătaia dintre voi.

— Totuşi, acum suntem prieteni foarte buni, cu toţii, zâmbi uşor Matt.

Era trecut de unsprezece când petrecerea se sparse, în sfârşit. Julie se scuză că avea de luat ceva din dormitor.

Când reveni cu puloverul verde şi pantalonii pe care-i purtase la întoarcerea din Colorado, Joe O'Hara ieşise deja să încălzească maşina, iar Matt şi Meredith aşteptau lângă uşă.

Întrucât soţia lui îi ceruse, în şoaptă, s-o lase să discute cu Julie între patru ochi, Matt îi zâmbi Juliei, îşi luă rămas-bun şi adăugă:

— Eu aştept în maşină, cu Joe, până vă luaţi voi două rămas-bun.

Julie se înălţă pe vârfuri să-l sărute, iar Matt o cuprinse strâns, surprins de teama pe care o simţea pentru ea şi pentru Zack.

— Dacă te consolează cu ceva, îi spuse el, nu tocmai prudent, corporaţia mea are în proprietate o agenţie internaţională de investigaţii, iar detectivii de-acolo îi verifică de trei săptămâni încoace pe toţi cei care au fost la Dallas ca să lucreze la filmul lui Zack.

În loc să se bucure, Julie îl întrebă:

— Dar de ce n-ai făcut asta mai devreme?

Apoi, regretându-şi tardiv cuvintele, se scuză:

— Îmi pare rău – am fost incredibil de grosolană şi nerecunoscătoare.

Matt îi zâmbi şi clătină din cap, admirându-i devotamentul faţă de Zack.

— Mie mi-ai părut preocupată şi deznădăjduită, nu grosolană. Iar răspunsul e acela că Zack a plătit o agenţie cu o reputaţie la fel de bună ca a noastră, ca să facă acelaşi lucru înainte de a începe procesul, şi n-au găsit nimic. De asemenea, mi-a spus atunci că nu voia şi nici nu avea nevoie să-l ajut altfel decât cu ceea ce făceam deja pentru el. Întrucât avea mândria făcută deja ferfeniţă de publicitatea negativă dinaintea procesului, i-am acceptat cererea şi l-am lăsat să se descurce singur.

— Anchetatorii tăi… spuse neliniştită Julie, agăţându-se de o undă imperceptibilă de încurajare pe care avea impresia că i-o depistase în glas, au descoperit ceva nou, nu-i aşa?

După o scurtă ezitare, fără tragere de inimă, Matt conchise că nu strica să-i spună, mai ales că Julie se hotărâse să plece în exil cu Zack.

— În parte, e vorba de Tony Austin… începu el, dar Julie îl întrerupse:

— Tony Austin a omorât-o?

— N-am spus asta! preciză ferm Matt. Dacă exista vreo dovadă, n-aş fi acum aici, ci aş face valuri prin toată mass-media, pentru ca autorităţile legale să ia măsuri.

— Atunci, ce-ai aflat?

— Am aflat că Tony pare să fi minţit la bara martorilor. În timpul procesului, a declarat că

relaţia lui cu Rachel Evans dura de câteva luni şi „se iubeau la nebunie”. În realitate, mai era încurcat şi cu altă femeie.

— Cu cine? întrebă Julie cu răsuflarea tăiată. S-ar putea ca femeia aceea să fi încărcat pistolul cu cartuşe reale, pentru că era geloasă pe Tony şi Rachel.

— Nu ştim cine era acea femeie. Tot ce ştim e că, cu două săptămâni înainte de crimă, un liftier a auzit o voce de femeie din apartamentul lui Austin, noaptea târziu, când a adus nişte şampanie. Acelaşi liftier tocmai îi adusese cina lui Zack, şi-i deschisese Rachel, deci persoana din camera lui Tony Austin nu era ea. În orice caz, nu cred că o femeie a înlocuit cartuşele, ci Austin.

— Dar de ce crezi asta?

— Probabil fiindcă Zack a insistat mereu că Austin era implicat, recunoscu Matt cu un oftat aspru. Problema e că Rachel n-ar fi putut să trăiască în stil mare cu Austin, dacă nu continua să lucreze şi, în plus, obţinea despăgubiri de divorţ grase de la Zack, prin tribunalul californian. Oricum, nu fusese niciodată răsfăţata publicului, decât dacă lucra în regia lui Zack, iar din clipa când presa a aflat că fusese surprinsă în flagrant delict de adulter, popularitatea ei de actriţă – şi şansele de a câştiga bani – aveau să se prăbuşească vertiginos. Acum, când ştim că Austin a avut o aventură cu altă femeie în acelaşi timp în care trăia cu Rachel, asta contrazice aproape total afirmaţia că era nebun după ea. Ne lasă cu posibilitatea de a-l fi interesat în primul rând pe plan financiar, iar când Rachel şi-a compromis

viitorul financiar lăsându-se prinsă cu el în apartamentul lui Zack, Tony s-a hotărât să scape de ea. Mai e posibil şi să nici nu fi vrut vreodată s-o ia de nevastă, aşa că ar fi omorât-o pentru că tot insista. Cine ştie...? Mai mult, Austin era singurul care avea sub control pistolul acela în timpul filmării. Chiar dacă Zack nu schimba scenariul astfel încât Austin, nu Rachel, să tragă primul foc, era destul de puternic ca să se asigure că arma era îndreptată spre ea, nu spre el, când se descărca.

Caracterul macabru al conversaţiei şi toate implicaţiile sale o făceau pe Julie să se cutremure.

— Zack ştie toate astea?

— Da.

— Şi ce-a spus? Vreau să zic, e mulţumit, sau preocupat?

— Mulţumit? repetă Matt cu un râs amar. Dacă ai fi condamnată pentru o crimă comisă de altcineva şi n-ai putea face nimic ca să schimbi situaţia, ai fi mulţumită să descoperi că, probabil, vinovat e tocmai omul pe care-l dispreţuieşti cel mai mult pe lume? Şi mai există şi o altă complicaţie, adăugă el. Am mai descoperit unele informaţii minore despre alţi oameni care au fost pe platou la Dallas, informaţii care ar putea să-i indice pe ei în locul lui Austin.

— Ce fel de informaţii?

— Una la mână, Diana Copeland a avut cu ani în urmă o aventură cu Austin, care se presupune că se terminase. Totuşi, încă mai era destul de geloasă pe Rachel ca să le spună oamenilor, după ce agitaţia procesului s-a mai potolit, că se bucura de moartea ei. Poate că a fost chiar atât de

geloasă, încât să i-o provoace. Apoi, mai este şi Emily McDaniels, care a trebuit să ia tot felul de medicamente după crimă, reacţie ce mi se pare cam excesivă pentru o persoană care se presupune că n-a fost decât o spectatoare nevinovată. Tommy Newton, asistentul de regie, nu şi-a venit nici el în fire mult timp după crimă, deşi nu e niciun secret ce părere avea despre Austin. Aşa că, încheie el sumbru, iată noi indicii care vizează simultan pe toată lumea şi tocmai din cauza asta nu sunt de niciun folos.

— O, dar nu trebuie neapărat să fie aşa. Vreau să spun, poliţia sau procuratura, sau oricine răspunde, ar putea să verifice noile piste.

— Autorităţile legale, replică Matt cu dispreţ, au decis că Zack era vinovat, l-au arestat şi l-au inculpat. Nu vreau să-ţi spulber iluziile, dar sunt ultimii oameni care ar accepta să redeschidă cazul, făcându-se de râs pentru că recunosc că s-au înşelat. Dacă am descoperi probe sigure că Austin sau altcineva a fost autorul, le-aş duce mai întâi la avocaţii lui Zack şi la presă, înainte de a le preda autorităţilor, care ar încerca să le îngroape. Problema e că nu prea avem şanse să găsim mai mult de-atât. Am epuizat deja toate căile încercând să aflăm cine era femeia din camera lui Austin. El, unul, i-a negat existenţa. A spus că liftierul s-a înşelat şi probabil a auzit o voce de la televizor. Continuă pe un ton mai blând, ca pentru a atenua lovitura care urmă:

— Zack înţelege toate astea. Ştie că acum există nouăzeci şi nouă la sută şanse ca Austin să fi fost ucigaşul, şi mai ştie şi că sistemul legislativ

n-o să mişte un deget în sensul ăsta, decât dacă-i oferim probe certe sută la sută, iar asta mă tem că e imposibil. E important să înţelegi şi tu, Julie. Ţi-am spus tot ce am aflat numai fiindcă eşti hotărâtă să te duci la el, şi m-am gândit că ţi-ar putea fi de folos, în caz că începi să te îndoieşti de nevinovăţia lui.

Julie respinse din toată inima o asemenea logică fatalistă:

— Nu voi înceta niciodată să sper. Am să mă rog, am să nădăjduiesc şi-am să-L bat la cap pe Dumnezeu până când toate investigaţiile voastre vor da la iveală dovezile de care aveţi nevoie.

Părea gata să se ia la luptă cu toată lumea pentru Zack, iar Matt o strânse scurt la piept, impulsiv.

— Zack a avut în sfârşit noroc când te-a întâlnit pe tine, spuse el tandru. Mergi înainte şi roagă-te, adăugă, dându-i drumul. Orice ajutor ne e de folos.

Scoase din buzunar o carte de vizită şi un pix, apoi scrise pe dosul cartonaşului două numere de telefon şi o adresă.

— Astea-s numerele noastre private din Chicago şi Carmel. Dacă nu ne găseşti în niciun loc, sun-o pe secretara mea la numărul tipărit pe faţă, iar eu am s-o instruiesc să-ţi spună unde suntem şi cum să ne găseşti, indiferent unde. Adresa de pe verso e a casei noastre din Chicago. Mai trebuia şi să-ţi dau cecul ăsta de la Zack.

Julie clătină din cap.

— Mi-a spus în scrisoare pentru ce e cecul. N-o să am nevoie de el.

— Îmi pare rău, răspunse cu blândeţe Matt,

mai mult de-atât nu pot face. Îmi pare rău pentru tine şi Zack.

Julie zâmbi uşor.

— Aţi fost minunaţi. Vă mulţumesc pentru tot ce mi-aţi spus.

Când Matt ieşi ca să aştepte în maşină împreună cu Joe O'Hara, Julie îi întinse lui Meredith hainele pe care le purtase la întoarcerea din Colorado.

— Am observat că Matt are aceeaşi statură şi constituţie cu Zack, iar eu sunt cam cu două degete mai scundă decât tine. Din cauza asta, şi datorită altor lucruri pe care le-am auzit astă-seară, cred c-ai să recunoşti hainele astea.

Când Meredith dădu din cap, Julie adăugă:

— A trebuit să le port, dar le-am dat la curăţat. Intenţionam să le trimit prin poştă înapoi la adresa din Colorado, dar n-am reuşit s-o aflu.

— Păstrează-le ca amintire, îi spuse încet Meredith.

Instinctiv, Julie le strânse protector la piept.

— Îţi mulţumesc.

Înghiţindu-şi nodul din gât la vederea acelui gest grăitor, Meredith spuse:

— Sunt de acord cu tine că Zack va lua legătura cu Matt foarte curând, dar eşti absolut sigură că e bine ce faci? Cu siguranţă, ai să încalci unele legi, şi vă vor urmări pe amândoi. Dacă ai noroc, o să-ţi trăieşti tot restul vieţii ascunzându-te.

— Spune-mi ceva, îi ceru Julie, susţinându-i privirea. Dacă Matt ar fi undeva în lume, singur, iubindu-te – dacă Matt ţi-ar fi scris ţie scrisoarea pe

care ai citit-o astă-seară – ce-ai face? Sincer, adăugă ea, simţind că noua ei prietenă voia să răspundă pe ocolite.

Meredith oftă întretăiat.

— Aş lua primul avion, vapor, maşină sau camion care m-ar duce la el.

Strângând-o cu putere pe Julie în braţe, îi şopti:

— Ba chiar, aş minţi şi i-aş spune că sunt gravidă, ca să mă primească.

Julie se crispă, alarmată.

— Ce te face să crezi că nu sunt gravidă?

— Expresia de pe faţa ta, prima dată când te-a întrebat Matt, şi faptul că ai început să clatini negativ din cap înainte de a apuca să te abţii.

— N-ai să-i spui lui Matt, nu-i aşa?

— Nici nu-i pot spune, oftă Meredith. N-am ţinut niciun secret faţă de el în tot timpul căsniciei noastre, dar dacă i-l dezvălui pe ăsta, el o să-i spună lui Zack. O va face ca să vă protejeze pe amândoi, fiindcă deşi ascunde, se teme cu disperare de ceea ce vrei să faci şi de posibilele consecinţe. Şi eu la fel.

— Atunci, de ce mă ajutaţi?

— Fiindcă, răspunse simplu Meredith, cred că niciunul dintre voi doi nu poate avea niciun fel de viaţă fără celălalt. Şi fiindcă, mai adăugă ea, reuşind să zâmbească, mai cred că şi voi aţi face acelaşi lucru pentru mine, dacă ni s-ar inversa rolurile.

Julie le făcu amândurora cu mâna, de pe verandă, apoi intră în casă şi luă scrisoarea lui Zack. Aşezându-se într-un fotoliu, o citi din nou, lăsând cuvintele s-o încălzească, s-o emoţioneze şi

să-i dea curaj.

*

Te iubesc, Julie. Iisuse Christoase, te iubesc atât de mult...! Mi-aş da toată viaţa ca să am parte doar de un an cu tine. De şase luni. De trei. De oricât...

*

Niciodată n-am numit contactul sexual, în sinea mea, „a face dragoste”, până te-am cunoscut pe tine...

*

N-am să-ţi mai trimit nicio altă scrisoare, aşa că nu mai aştepta. Scrisorile ne-ar face pe amândoi să sperăm şi să visăm, iar dacă nu încetez, voi muri de dorul tău.

*

Se gândi iar la ultimele lui cuvinte din Colorado, la amuzamentul condescendent cu care-i răspunsese, când ea îi declarase că-l iubea:

— Nu mă iubeşti, Julie. Eşti naivă şi lipsită de experienţă, şi n-ai de unde să cunoşti deosebirile dintre plăcerea sexuală şi iubirea adevărată. Şi acum, fii cuminte, du-te acasă unde ţi-e locul.

Apoi le compară cu adevărul adevărat, dezvăluit în această scrisoare:

Te iubesc, Julie. Te-am iubit şi în Colorado. Te iubesc şi de aici, unde mă aflu. Te voi iubi întotdeauna. Oriunde. Oricând.

Contrastul acut dintre cele două afirmaţii o făcu să clatine din cap cu uimire.

— Nici nu e de mirare, îi şopti ea cu tandreţe, că ai câştigat un *Oscar!*

Se ridică şi stinse luminile din living, dar luă scrisoarea cu ea în dormitor ca s-o mai citească o dată.

— Cheamă-mă, Zack, îi porunci ea în inima ei, şi scapă-ne pe amândoi din nenorocirea asta. Te rog, cheamă-mă cât mai repede, iubitule.

*

În vecini, gemenele Eldridge stăteau şi ele treze la o oră neobişnuit de înaintată.

— A zis să-l anunţăm, îi spuse Ada Eldridge surorii sale. Domnul Richardson a spus să-l sunăm la Dallas, la orice oră, dacă vedem străini în jurul casei Juliei Mathison sau orice altceva neobişnuit. Şi acum, dă-mi numărul maşinii ălei a care-a stat toată seara parcată acolo, ca să i-l citesc.

— O, dar, Ada, protestă Flossie, ascunzând la spate hârtiuţa cu numărul de înmatriculare, nu cred că se cade s-o spionăm pe Julie, nici chiar pentru F.B.I.

— N-o spionăm! declară Ada, ocolind-o şi smulgându-i hârtia din mână. Îl ajutăm s-o protejeze pe Julie de… de monstrul ăla păgân care a răpit-o. El şi dezgustătoarele lui de filme porcoase! adăugă ea, ridicând receptorul.

— Nu sunt porcoase! Sunt filme bune, şi cred că Zachary Benedict e nevinovat. Şi Julie crede la fel. Aşa mi-a spus săptămâna trecută, şi a mai zis şi la televizor. A mai spus şi că nu i-a făcut niciun rău, aşa că nu văd de ce ar încerca acum. Şi cred, mărturisi Flossie, că Julie e amorezată de el.

*

Austin, care tocmai forma numărul pentru un apel la Dallas cu taxă inversă, se întrerupse.

— Ei, dacă-i aşa, declară ea cu dezgust, e o romantică la fel de proastă ca tine, şi-o să sfârşească oftând după hahalera aia de actor de cinema, la fel cum te-ai văicărit şi tu după coate-goale ăla de Herman Henkleman, care nu merită nicio oră din timpul tău şi nici n-a meritat vreodată!

Capitolul 52

Telefonul pe care Julie îl aşteptase rugându-se sosi peste patru zile, în ultimul loc unde s-ar fi aşteptat să-l primească.

— A, Julie, o strigă secretara directorului, când Julie intră în cancelarie ca să-şi predea raportul de frecvenţă, la sfârşitul zilei. Te-a căutat un anumit domn Stanhope, azi după-amiaza.

Julie ridică privirea, iar peste o fracţiune de secundă recunoscu numele şi încremeni.

— Ce-a spus? întrebă ea, alarmată de disperarea care i se simţea în voce.

— A spus că vrea să-şi înscrie fiul la cursul tău

de educaţie fizică pentru handicapaţi. I-am răspuns că nu mai sunt locuri.

— De ce Dumnezeu i-ai spus una ca asta?

— Fiindcă l-am auzit pe domnul Duncan spunând că suntem supraaglomeraţi. Oricum, domnul Stanhope a zis că-i urgent şi că va reveni diseară la şapte. I-am spus că n-are niciun rost, pentru că la noi nimeni nu lucrează până la ora aia.

Fulgerător, Julie îşi dădu seama că Zack se temea s-o sune acasă, în caz că-i era urmărit telefonul, că o căutase la şcoală şi n-o găsise, şi că s-ar fi putut să nu mai încerce, şi abia reuşi să-şi stăpânească frustrarea şi nervii.

— Dacă a spus că era urgent, se răsti ea la secretara cea înţepată a directorului, de ce nu m-ai sunat pe pager, în clasă?

— Învăţătorii n-au voie să primească apeluri personale în timpul orelor. Aşa a stabilit domnul Duncan. E o regulă foarte strictă.

— E clar că nu era un apel personal! replică Julie, cu unghiile înfipte în palme. A spus dacă mai sună aici sau la mine acasă, diseară?

— Nu.

La şapte fără un sfert, Julie stătea singură în biroul administraţiei, privind telefonul de pe birou, al cărui beculeţ se aprindea la fiecare apel. Dacă dedusese greşit, dacă Zack avea să-i telefoneze acasă, nu la şcoală, însemna că ar fi putut crede că se răzgândise şi n-avea s-o mai sune. Dincolo de pereţii de sticlă care înconjurau administraţia, holurile erau întunecate şi pustii, iar când omul de serviciu vârî capul pe uşă, Julie tresări vinovată.

— Lucrezi groaznic de târziu în seara asta,

remarcă Henry Rueheart, cu un zâmbet care-i dezvăluia un dinte din faţă lipsă.

— Da, răspunse Julie, trăgând repede în faţa ei o hârtie şi un pix. Am de scris nişte... nişte rapoarte speciale. Uneori, mi-e mai uşor să gândesc aici decât acasă.

— Nu prea scrii, mai mult stai cu privirea în gol, comentă Henry. Mă gândeam că poate aştepţi un telefon, sau ceva...

— Nu, niciun telefon...

Telefonul de lângă cotul ei sună ascuţit, iar Julie înhăţă receptorul, apăsând pe butonul care se luminase.

— Alo?

— Salut, surioară, spuse Carl. Te-am tot sunat acasă şi m-am gândit să încerc la şcoală, când am văzut că nu erai nicăieri. Ai mâncat de cină?

Julie îşi trecu mâna prin păr, încercând să-şi amintească dacă Zack ar fi auzit că suna ocupat, sau dacă apelurile erau transferate automat pe alte linii.

— Am multe lucrări de terminat, spuse ea, aruncând o privire hărţuită spre Henry, care se hotărâse să-şi târască picioarele în birou şi să golească coşurile de gunoi, în loc de a mătura în continuare pe holuri. Încerc să scriu nişte rapoarte, şi nu prea fac progrese.

— Totul e-n regulă? insistă el. Acum câteva minute am văzut-o pe Katherine în oraş, şi a spus că săptămâna asta vrei să stai acasă în fiecare seară.

— Totul e în regulă. E excelent! Mă adâncesc în muncă, aşa cum m-ai sfătuit tu, mai ştii?

— Nu.

— Ei, atunci trebuie să-mi fi spus altcineva. Credeam că tu ai fost. Acum trebuie să te las. Îţi mulţumesc că m-ai sunat. Te pup, încheie ea şi închise. Henry, spuse apoi, n-ai putea lăsa la urmă curăţenia din birou? Nu pot gândi limpede dacă tot bocăneşti cu coşurile de hârtii.

Lui Henry îi căzu faţa.

— Să mă iertaţi, domnişoară Julie. Păi, atuncea, am să termin de măturat pe hol. Aşa e bine?

— Da, e foarte bine. Iartă-mă, Henry, sunt puţin cam… obosită, încheie ea cu un zâmbet strălucitor care numai obosit nu părea.

Îl privi cum îşi târşea picioarele pe hol, apoi lumina din capătul acestuia se aprinse. Trebuia să-şi păstreze calmul, îşi spuse ea categoric, şi să nu spună sau să facă nimic neobişnuit, care ar fi trezit bănuieli.

La ora şapte fix, telefonul sună din nou, iar Julie smulse receptorul din furcă.

În telefon, glasul lui Zack suna şi mai profund, dar vorbea rece, scurt şi sacadat:

— Eşti singură, Julie?

— Da.

— Există ceva pe lumea asta ce-aş putea spune ca să-ţi scot din minte ideea aia nebunească de a veni la mine?

Nu asta voia să audă, nu-i vorbea în felul pe care-l dorea, dar Julie se concentră asupra cuvintelor pe care i le scrisese în scrisoare, refuzând să se lase înşelată sau intimidată de tonul lui.

— Da, există, răspunse ea încet. Poţi să-mi spui

că toate lucrurile pe care mi le-ai scris în scrisoare erau minciuni.

— Bine, replică el. Erau minciuni.

Julie strânse receptorul în mână, închizând ochii.

— Şi acum, dragul meu, spune-mi că nu mă iubeşti.

Îl auzi trăgând aer în piept, întretăiat, iar glasul îi deveni rugător şi chinuit.

— Nu-mi cere să spun asta. Te rog.

— Te iubesc atât de mult… şopti ea cu aprindere.

— Nu-mi face asta, Julie…

Degetele ei se destinseră pe receptor, în timp ce zâmbea, căci dintr-odată îşi dăduse seama că avea să câştige.

— Nu mă pot opri, spuse ea cu tandreţe. Nu mă pot opri să te iubesc. Nu există decât o singură soluţie pe care sunt dispusă s-o accept, şi ţi-am oferit-o.

— Christoase, aia nu-i o…

— Păstrează-ţi rugăciunile pentru mai târziu, iubitule, şopti ironic Julie. Şi-aşa ai să-ţi toceşti genunchii când voi ajunge acolo, rugându-te să învăţ să gătesc mai bine, să te las să mai şi dormi noaptea din când în când, să nu-ţi mai tot torn la plozi întruna…

— Of, Julie… nu… Dumnezeule, nu!

— Nu ce?

Zack trase adânc, chinuit, aer în piept, apoi tăcu atât de mult timp, încât Julie se temu că n-avea să-i mai răspundă. Când în sfârşit vorbi, cuvintele păreau să-i fie smulse din piept cu

cleştele.

— Nu… înceta niciodată să mă iubeşti.

— Am să-ţi promit asta în faţa unui preot, a unui predicator sau a unui călugăr buddhist.

Aceste cuvinte îi smulseră un râs şovăielnic, iar amintirea zâmbetului său orbitor o făcu pe Julie să-i crească inima, în timp ce Zack o întreba:

— Vorbim cumva despre o căsătorie?

— Eu, da.

— Ar fi trebuit să mă aştept să insişti şi în legătură cu asta.

Încercarea lui de a părea morocănos fu complet ratată, dar Julie îi făcu jocul, dornică să-l înveselească:

— Nu vrei să te însori cu mine?

Zack declară finalul jocului, cu un singur cuvânt solemn:

— Categoric.

— În cazul ăsta, spune-mi cum să ajung la tine şi ce măsură porţi la deget.

Urmă o nouă pauză chinuită, care-o călcă pe nervi, după care Zack începu să vorbească, iar Julie uită de orice altceva, conştientă numai de cuvintele lui şi de incredibila senzaţie de însufleţire care o cuprindea la auzul lor:

— În regulă. Ne întâlnim în Mexico City, la aeroport, peste opt zile, marţi seara. În zorii zilei de marţi, ia maşina şi du-te la Dallas. La Dallas, închiriază o maşină pe numele tău şi mergi cu ea până la San Antonio, dar n-o preda. Las-o în parcarea de la aeroport, o vor găsi în cele din urmă. Cu puţin noroc, autorităţile vor crede că mergi cu maşina ca să mă întâlneşti, nu cu avionul,

şi nu vor alerta aeroporturile atât de repede. În total, drumul pe autostradă ar trebui să dureze doar câteva ore. La ghişeul aeroportului te va aştepta un bilet de avion pentru cursa de la ora patru spre Mexico City, pe numele Susan Arland. Până aici ai vreo întrebare?

Julie zâmbi, dându-şi seama că Zack se aşteptase ca discuţia să se sfârşească aşa, din moment ce studiase deja toate posibilităţile logistice.

— Una singură: de ce nu ne putem întâlni mai devreme?

— Fiindcă înainte am de pus la punct câteva detalii.

Îi acceptă explicaţia, iar el continuă:

— Marţi dimineaţa când pleci de-acasă, să nu iei nimic cu tine. Nu-ţi împacheta valiza, nu face nimic care să dea de bănuit că pleci. Uită-te tot timpul în oglinda retrovizoare şi asigură-te că nu eşti urmărită. Dacă te urmăreşte cineva, inventează vreo treabă, apoi întoarce-te acasă şi aşteaptă un nou semn de la mine. De-acum şi până atunci, fii foarte atentă la corespondenţă. Deschide toate plicurile, chiar şi pe cele publicitare. Dacă se schimbă ceva, cineva o să te anunţe, sau aşa, sau personal. Nu putem folosi telefonul tău de acasă, fiindcă pariez că e urmărit.

— Cine-o să mă contacteze?

— N-am nici cea mai vagă idee, iar când o va face, nu-i cere să se identifice.

— Okay, spuse Julie, terminând de notat instrucţiunile. Nu cred că sunt urmărită. Paul Richardson şi David Ingram – cei doi agenţi F.B.I.

care au fost aici – au renunţat şi s-au întors la Dallas, săptămâna trecută.

— Cum te simţi?

— Minunat.

— N-ai greţuri matinale, sau ceva?

O mustra conştiinţa, dar încercă să se consoleze cu gândul că nu-i spunea nicio minciună propriu-zisă.

— Sunt o femeie foarte sănătoasă. Cred că trupul meu a fost făcut anume pentru maternitate. Că pentru tine, e clar că a fost făcut anume.

Zack înghiţi în sec, zgomotos.

— Tachinează-mă acum, şi-ai să plăteşti mai târziu.

— Îmi promiţi?

La asta, Zack râse, cu un sunet gutural care o încălzi, dar nu la fel de mult ca vorbele lui senzuale.

— Mi-e dor de tine. Dumnezeule, ce dor mi-e de tine…!

Ca şi cum s-ar fi temut ca oricare dintre ei să nu se relaxeze prea mult, continuă:

— Îţi dai seama că nu-ţi vei putea lua rămas-bun de la familia ta? Poţi să le laşi o scrisoare, într-un loc unde n-au s-o găsească decât la câteva zile după ce pleci. Iar în continuare, niciodată n-ai să-i mai poţi căuta.

Julie închise strâns ochii.

— Ştiu.

— Şi eşti pregătită pentru asta?

— Da.

— Ce mai mod de a ne începe viaţa împreună, comentă el abătut, destrămându-ţi familia şi

rupând toate legăturile cu ea... Parcă am căuta blestemul cu lumânarea.

— Nu spune asemenea lucruri! răspunse Julie, stăpânindu-şi un fior. Îi voi face să înţeleagă, în scrisoare, când am să-mi iau rămas-bun de la ei. Şi-n plus, despărţirea de ei ca să te urmez pe tine e, practic... o faptă biblică!

Pentru a alunga proasta dispoziţie, îl întrebă:

— Acum ce faci? Stai în picioare, sau aşezat?

— Stau aşezat pe pat, într-o cameră de hotel, şi vorbesc cu tine.

— Locuieşti la hotel?

— Nu. Am închiriat camera doar ca să vorbesc la telefon şi să am o legătură stabilă.

— Vreau ca la noapte să adorm văzând ceea ce vei vedea tu când te culci. Descrie-mi dormitorul şi-am să-ţi spun şi eu cum arată al meu, ca să ştii.

— Julie, replică el ursuz, încerci să mă duci pe noi culmi ale frustrării sexuale?

Nu avea asemenea intenţii, dar ideea era mulţumitoare.

— Pot să fac asta?

— Ştii bine că da.

— Doar vorbind cu tine despre dormitoare?

— Doar vorbind cu mine despre orice.

Julie râse, uşor şi firesc ca întotdeauna de când îl cunoscuse.

— Ce mărime are? întrebă el zâmbind.

— Dormitorul meu?

— Nu, inelarul.

În grabă, Julie trase aer în piept.

— Cinci şi jumătate, cred. Dar al tău?

— Nu ştiu. Cred că-i destul de mare.

— Şi ce culoare are?

— Degetul meu?

— Nu, chicoti ea, dormitorul.

— Deşteapto! o dojeni Zack, apoi continuă cu un glas mai profund: În perioada asta, e la bordul unei nave – pereţi de tec, o lampă de alamă, un mic scrin şi o fotografie a ta, pe care am decupat-o dintr-un ziar şi am agăţat-o pe perete.

— Asta vezi când adormi?

— Nu dorm, Julie. Nu fac decât să mă gândesc la tine. Îţi plac ambarcaţiunile?

Julie trase din nou aer în piept, încercând să memoreze tot ce-i spunea.

— Îmi plac ambarcaţiunile.

— Dormitorul tău cum e?

— Cu volane. Volane albe pe marginea cuverturii, pe baldachin şi pe faţa de masă. O fotografie a ta pe noptieră.

— De unde-o ai?

— Dintr-o revistă veche, de la bibliotecă.

— Ai furat o revistă de la bibliotecă şi mi-ai decupat fotografia? întrebă el, încercând să pară şocat.

— Vai de mine, am şi eu scrupule, să ştii! Am explicat că o distrusesem din greşeală şi am plătit-o. Zack… continuă, încercând să-şi ascundă panica din voce, omul de serviciu se învârteşte pe la uşă. Nu cred că mă aude, dar în mod normal nu dă târcoale aşa.

— Acum am să închid. După aia, continuă să vorbeşti la telefon. Încearcă să-l faci să creadă că e o conversaţie cât mai nevinovată.

— Bine. Stai, uite-l că pleacă. Probabil a avut nevoie de ceva din cărucior.

— Oricum, e mai bine să terminăm. Dacă mai ai de rezolvat ceva înainte să pleci, fă-o săptămâna viitoare.

Julie dădu din cap, amuţită de regret la gândul că n-avea să-l mai audă.

— Mai am să-ţi spun un lucru, adăugă el încet.

— Ce anume?

— Fiecare cuvânt din scrisoarea aia a fost serios.

— Ştiu.

Julie simţi că voia să închidă, şi adăugă repede:

— Înainte să pleci, ce crezi despre ceea ce-a descoperit Matt în legătură cu Tony Austin? Chiar dacă Matt consideră că nu putem facem nimic pe plan legal, trebuie să existe vreo…

— Nu te amesteca, o preveni Zack, cu glasul dintr-odată rece ca gheaţa. Iar pe Austin lasă-l în seama mea. Mai există şi alte căi de a rezolva cu el, fără să-l implicăm pe Matt.

— Ce fel de căi?

— Nu întreba. Dacă ai probleme cu aranjamentele pe care le fac pentru tine, să nu-i ceri ajutorul lui Matt. Ceea ce facem e ilegal şi nu-l pot lăsa să se implice mai mult decât a făcut-o deja.

Tonul lui ameninţător o făcu pe Julie să-şi stăpânească un fior rece.

— Zi ceva drăgăstos, înainte să închizi.

— Ceva drăgăstos, repetă el, mai blând. Cam ce-ai avea în minte?

Julie fu cam rănită că nu putea găsi singur

ceva, dar imediat Zack spuse, cu zâmbetul simţindu-i-se în glasul răguşit:

— Am să mă duc la culcare fix peste trei ore. Să fii acolo, cu mine. Iar când închizi ochii, braţele mele te vor cuprinde.

Vocea ei coborî până la o şoaptă tremurătoare:

— Îmi place nespus.

— Te vor cuprinde în fiecare seară, la fel cum au făcut tot timpul de când ne-am despărţit. Noapte bună, iubito.

— Noapte bună.

Zack închise şi, în ultimul moment, Julie îşi aminti de instrucţiunile lui de a continua să converseze bine dispusă. În loc să se prefacă, de teamă că n-ar fi reuşit prea convingător, o sună pe Katherine şi reuşi să vorbească vrute şi nevrute cu ea. După ce închise, rupse din blocnotes foaia cu instrucţiunile lui Zack, apoi îşi aminti că văzuse la televizor un film poliţist unde cazul era rezolvat cu ajutorul impresiunii rămase pe filele de dedesubt, aşa că luă tot blocnotesul.

— Noapte bună, Henry, salută ea veselă.

— Noapte bună, domnişoară Julie, răspunse Henry, târându-şi picioarele pe hol.

Julie ieşi pe uşa laterală. Henry ieşi pe aceeaşi uşă, trei ore mai târziu, după ce vorbise cu taxă inversă la un număr din Dallas.

Capitolul 53

Julie îşi aruncă geanta de voiaj în maşină, se uită la ceas ca să se asigure că avea timp destul să prindă avionul de la amiază, şi intră înapoi în casă.

În timp ce punea vasele de la micul dejun în spălător, auzi sunând telefonul de pe perete şi răspunse.

— Bună, frumoaso!

Glasul lui Paul Richardson era cald şi tăios – o combinaţie ciudată, după părerea Juliei.

— Ştiu că e târziu, dar aş vrea să te văd în weekendul ăsta. Aş putea să vin cu avionul de la Dallas şi să te invit la un restaurant mâine seară, de Valentine’s Day. Sau, şi mai bine, ce-ar fi să zbori tu până aici, iar eu să gătesc?

Julie hotărâse deja că, dacă era într-adevăr urmărită, o călătorie „nevinovată” ca aceasta îi putea amăgi pe urmăritori, făcându-i să-şi coboare garda.

— Nu pot, Paul, într-o jumătate de oră plec la aeroport.

— Unde te duci?

— Asta-i o întrebare oficială? întrebă ea, clătind un pahar, cu receptorul prins între umăr şi bărbie.

— Dacă era oficială, n-aş fi venit să ţi-o pun personal?

Simpatia, şi încrederea ei instinctivă faţă de el se războiau cu prudenţa pe care i-o recomandase Zack, dar până când se urca în maşină ca să plece pentru totdeauna din Keaton, părea mai înţelept şi mai uşor să spună adevărul.

— Încă nu ştiu, recunoscu ea.

— Julie, ce pot face ca să ai încredere în mine?

— Să-ţi dai demisia?

— Trebuie să existe şi o cale mai simplă.

— Mai am de făcut câteva treburi înainte de a pleca. Hai să discutăm despre asta când mă întorc.

— De unde şi când?

— Mă duc în vizită la bunica unei prietene, într-un orăşel din Pennsylvania – Ridgemont, mai exact. Mă voi întoarce acasă mâine, spre seară.

Paul oftă.

— Bine, atunci. Să te sun săptămâna viitoare, ca să stabilim o întâlnire?

— Hmm… bine, răspunse ea absentă, turnând detergent în spălătorul de vase şi închizând uşa.

Paul Richardson închise telefonul din birou, făcu un al doilea apel şi aşteptă răspunsul, bătând cu degetele în tăblia mesei. Înhăţă receptorul de la primul semnal, iar o voce feminină îi spuse:

— Domnule Richardson, Julie Mathison şi-a rezervat loc la o cursă din Dallas cu legătură la Philadelphia pentru Ridgemont, Pennsylvania, cu un avion de navetă. Mai doriţi şi alte informaţii?

— Nu, răspunse el cu un oftat uşurat.

Se ridică, merse la fereastră şi privi încruntat traficul de weekend pe bulevardul din Dallas.

— Ei? întrebă David Ingram, intrând din biroul alăturat. Ce ţi-a spus despre valiza pe care a pus-o în maşină?

— Adevărul, fir-ar să fie! Mi-a spus adevărul, pentru că nu are nimic de ascuns.

— Aiurea. Uiţi telefonul din America de Sud, pe care l-a aşteptat la şcoală, acum două seri.

Paul se răsuci în loc.

— America de Sud? Deci ai prins o urmă?

— Mhm, acum cinci minute. Apelul a venit prin centrala telefonică a unui hotel din San Lucia Del Mar.

— Brewer! scrâşni Paul, strângând din falei.

Sub ce nume s-a înregistrat?

— Jose Feliciano, răspunse Ingram. Nesimţitul ăla arogant s-a cazat ca Jose Feliciano!

Paul se holbă la el, neîncrezător.

— Foloseşte un paşaport cu numele ăsta?

— Recepţionera nu i l-a cerut. Îl credea localnic. De ce nu? E brunet, avea nume spaniol şi vorbeşte spaniola – nici nu-i de mirare, după atâţia ani trăiţi în California. Apropo, acum are barbă.

— Înţeleg că a fost deja verificat?

— Normal. A plătit o noapte în avans, iar a doua zi dimineaţa plecase. N-a folosit patul din cameră.

— S-ar putea să se mai ducă acolo, ca să dea telefon. Pune hotelul sub supraveghere.

— S-a rezolvat.

Paul reveni la birou şi se aşează pe scaun.

— A vorbit cu el zece minute, adăugă Ingram. Timp suficient ca să facă planuri.

— Suficient şi ca să stea de vorbă cu cineva pentru care îi pare rău şi să se asigure că-i e bine. Are o inimă bună şi crede că banditul ăsta e o victimă a împrejurărilor. Să nu uiţi. Dacă voia să rămână cu el, ar fi plecat împreună din Colorado.

— Poate că n-a fost el de acord s-o ia.

— Exact, comentă Paul sarcastic. Dar acum, după câteva săptămâni în care n-a văzut-o, dintr-odată e atât de înnebunit după ea, încât o să iasă din ascunzătoare ca s-o întâlnească.

— Şi tu ai face la fel, se răsti Ingram. Deja te-a luat în colimator tipu’ de sus, pentru că mereu o aperi pe femeia asta, şi încă mai lupţi pentru ea. A minţit cu neruşinare în legătură cu cele întâmplate

în Colorado. Ar fi trebuit să-i citim drepturile şi s-o umflăm…

Paul făcu un efort să-şi aducă aminte că Ingram era prietenul lui şi principala cauză a furiei sale era îngrijorarea.

— Mai există şi mica problemă a unor motive rezonabile de suspiciune, îi reaminti el lui Dave. Nici măcar atâta nu avem, necum dovezi.

— Ba avem, de-acum cinci minute, de când ne-a venit raportul despre telefonul ăla!

— Dacă ai dreptate în tot ce spui, o să ne ducă direct la Benedict. Dacă greşeşti, nu pierdem nimic.

— Am ordonat să fie pusă sub supraveghere constantă, înainte de a veni aici, Paul.

Strângând din fălci, Paul îşi stăpâni protestul nedrept, la adresa acţiunii lui Dave, dar spuse printre dinţi:

— Dă-mi voie să-ţi amintesc că eu răspund de cazul ăsta, până-mi va fi luat. Înainte să mai faci ceva, discuţi cu mine. E clar? se răsti el.

— E clar! se răsti şi Dave, la fel de furios. Ai mai aflat ceva despre maşina aia care-a fost parcată în faţa casei ei săptămâna trecută?

Împingând un raport spre el pe birou, Paul răspunse:

— A fost închiriată de la *Hertz*, din Dallas, de Joseph A. O'Hara. Adresă din Chicago. Fără cazier. Curat lună. Angajat ca şofer şi bodyguard la *Collier Trust*.

— Asta-i o bancă?

— În Houston există o *Collier Bank and Trust* cu sucursale prin toată ţara.

— Adineaori, când ai sunat-o, ai întrebat-o întâmplător şi despre vizitatorii ei din Chicago?

— Şi s-o pun în gardă că e urmărită, pentru ca iar să mă acuzi de favoritisme?

Ingram trase adânc aer în piept şi aruncă raportul despre O'Hara înapoi pe biroul lui Paul.

— Ascultă, Paul, îmi pare rău. Numai că nu vreau să-ţi distrugi cariera pentru o boarfă cu ochi mari albaştri şi craci mişto.

Relaxându-se în scaun, Paul îl privi cu un zâmbet posomorât.

— Va trebui să-i ceri iertare în genunchi, într-o zi, altfel n-o să te primim ca naş al primului nostru copil.

Cu un oftat răguşit, Ingram răspunse:

— Sper să vină ziua când va trebui să fac asta, Paul. O doresc din toată inima.

— Bine. Atunci uită-te naibii unde trebuie, nu la picioarele ei!

*

Julie termină de făcut ordine în bucătărie, îşi luă haina din debara şi tocmai se pregătea să pornească în călătoria spre Pennsylvania, când auzi o bătaie în uşă.

Cu mantoul pe braţ, deschise şi, surprinsă, îi văzu pe Ted şi Katherine unul lângă altul.

— Demult nu v-am mai văzut împreună pe veranda cuiva, spuse ea cu un zâmbet încântat.

— Katherine mi-a spus că pleci în Pennsylvania ca s-o faci pe ambasadoarea sau nu ştiu ce în favoarea lui Zack Benedict. Care-i ideea, Julie? o

întrebă el, intrând în casă urmat de Katherine, cu o expresie vinovată.

Julie se uită la ceas.

— Am mai puţin de cinci minute ca să-ţi explic, deşi credeam că i-am explicat deja Katherinei încă de aseară.

În mod normal, ar fi fost foarte ofensată de amestecul lor în viaţa ei, dar faptul că peste câteva zile avea să-i părăsească pe amândoi îi alunga orice resentimente. Fără ranchiună, adăugă:

— Deşi mă bucur că vă văd iar împreună, aş vrea să găsiţi altă cauză comună pentru asta, nu să vă luaţi de mine.

— Eu sunt de vină, interveni repede Katherine. Azi-dimineaţă l-am văzut pe Ted în oraş, şi m-a întrebat de tine. Nu-mi spuseseşi că e o călătorie secretă…

Lăsă fraza neterminată.

— Nici nu e secretă.

— Atunci, explică-mi de ce te duci, insistă Ted, cu chipul încordat de îngrijorare şi frustrare.

Închizând uşa, Julie îşi împinse absentă părul de pe frunte, încercând să se gândească ce să le spună. Nu putea să le explice că o tulbura în mod superstiţios afirmaţia lui Zack că mariajul lor era blestemat de la început din cauza suferinţelor pe care avea să le provoace. Pe de altă parte, voia să le spună destul din adevăr ca să ţină minte şi să-i ajute să înţeleagă totul şi s-o ierte mai repede, după ce pleca. Se uită de la faţa îngrijorată a Katherinei la chipul nemulţumit al lui Ted şi spuse, vorbind cu o voce întretăiată:

— Credeţi în ideea aia care spune că toate

merg aşa cum încep?

Katherine şi Ted se priviră nedumeriţi, aşa că Julie încercă să explice:

— Că, dacă ceva începe prost, atunci o să se şi termine prost?

— Da, răspunse Katherine, cred că aşa e.

— Eu nu, replică Ted sec, probabil referindu-se la căsnicia lui cu Katherine. Sunt şi unele lucruri care încep minunat, dar se sfârşesc îngrozitor.

— Întrucât sunteţi hotărâţi să vă amestecaţi în viaţa mea, continuă Julie, amuzată, cred că am dreptul să vă atrag atenţia că, dacă vă referiţi la căsnicia voastră, adevărata problemă e aceea că niciodată nu s-a terminat cu adevărat. Katherine o ştie, chiar dacă tu refuzi să accepţi, Ted. Şi acum, ca să termin cu răspunsurile la întrebarea voastră despre călătoria mea în Pennsylvania în minutul pe care-l mai am înainte de a pleca: Zack a fost crescut de bunica lui şi s-a despărţit de ea în împrejurări foarte urâte. De-atunci, nimic din viaţa lui personală n-a mai mers bine. Acum e în pericol, e singur, dar începe o parte cu totul nouă a vieţii lui. Aş vrea să aibă parte de linişte şi noroc în această viaţă nouă, şi presimt – ziceţi-i superstiţie, dacă vreţi – că, poate, dacă dreg punţile pe care el le-a dărâmat cu ani în urmă, aşa o să fie.

În tăcerea care se lăsase, îi privi pe amândoi cum încercau zadarnic să găsească un răspuns, şi porni spre uşă.

— O să ţineţi minte asta, da? adăugă, străduindu-se să-şi ascundă emoţia din voce şi să escamoteze importanţa următoarei cereri. Ca să fii cu adevărat fericit, e foarte folositor să ştii că

familia ta îţi doreşte binele... chiar dacă nu faci tot ceea ce-ar dori ei să faci. Când propria ta familie te urăşte, e aproape la fel ca un blestem.

Când uşa se închise în urma ei, Ted o privi iritat pe Katherine.

— Ce naiba a vrut să spună cu asta?

— Mie mi s-a părut destul de logic, răspunse Katherine, deşi se încrunta, nedumerită de încordarea stranie pe care o simţise în vocea Juliei. Şi tatăl meu e destul de superstiţios, ca şi mine de altfel. Deşi, totuşi, cuvântul blestem mi s-a părut puţin cam puternic.

— Nu la asta mă refeream. Ce-a vrut să spună când a zis că nici căsnicia noastră nu s-a terminat, şi că tu ştii?

În ultimele câteva săptămâni, Katherine o văzuse pe Julie înfruntând curajoasă F.B.I.-ul şi restul lumii, exprimându-şi deschis credinţa în nevinovăţia lui Zack Benedict, deşi el îi respinsese iubirea şi o rănise îngrozitor, în Colorado.

În acelaşi timp, Katherine reuşise să ajungă în apropierea lui Ted de mai multe ori, în timp ce lucrau ca antrenori la jocurile sportive ale Juliei, dar avusese grijă să-şi ascundă sentimentele mai profunde şi încercase doar să-i învingă ostilitatea.

Iniţial, se convinsese că modul cel mai bun de a-l trata pe Ted şi a-şi atinge scopul consta într-o strategie lentă, pas cu pas, nu o recunoaştere deschisă a sentimentelor.

Acum, uitându-se la omul pe care-l iubea, se confrunta cu faptul că teama de a fi rănită, de a se face de râs, de a i se spulbera speranţele o dată pentru totdeauna, îi dictase toate acţiunile. Ştia că

Ted se întâlnea frecvent cu altă femeie şi-şi dădea seama, cu întârziere, că nu reuşise decât să ajungă la un fel de armistiţiu cu el; sentimentele lui faţă de ea nu se schimbaseră, îl forţase doar, cu prezenţa ei constantă, să-şi ascundă dispreţul după o faţadă rece şi politicoasă.

Şi se temea că nu mai avea timp, se temea că avea să-i piară curajul dacă nu-i spunea acum adevărul, şi se mai temea şi că urma să facă o gafă fatală, pentru că era atât de disperată şi de nervoasă, încât avea să deşerte totul în faţa lui dintr-odată.

— Te gândeşti la răspuns, sau îmi studiezi forma nasului? întrebă el iritat.

Spre oroarea ei, Katherine îşi simţi genunchii începând să tremure şi palmele să transpire – dar ridică ochii spre ai lui şi spuse cu curaj:

— Julie consideră că mariajul nostru nu s-a terminat pentru că eu încă te mai iubesc.

— De unde i-a putut veni ideea asta idioată?

— De la mine. Eu i-am spus.

Ted se încruntă brusc, sfredelind-o cu o privire dispreţuitoare care o făcu să se crispeze.

— I-ai spus tu că mă mai iubeşti?

— Da. I-am spus totul, inclusiv ce soţie jalnică ţi-am fost şi cum... cum am pierdut copilul.

Chiar şi acum, după ani de zile, pomenirea copilului pe care ea îl distrusese intenţionat îl înfuria pe Ted atât de tare, încât trebui să-şi înfrâneze imboldul de a o lovi, iar furia acumulată îl făcu să se clatine pe picioare.

— Să nu mai aminteşti de copilul ăla, nici mie, nici altcuiva, că de nu, jur pe toţi sfinţii c-am să...

— Ai să ce? strigă Katherine, cu vocea frântă. Ai să mă urăşti? Nu mă poţi urî mai mult decât mă urăsc eu singură pentru tot ceea ce s-a întâmplat. Ai să divorţezi de mine? Mi-ai făcut-o deja. Ai să refuzi să crezi că a fost un accident? continuă ea isteric. Ei, da, a fost un accident! Calul pe care-l călăream era rănit la un picior…

— Taci din gură, fir-ai a dracu'! răcni Ted, apucându-i braţele într-o strânsoare zdrobitoare şi începând s-o împingă într-o parte ca să plece.

Dar Katherine ignoră durerea şi se lipi de uşă, împiedicându-l s-o deschidă.

— Nu pot! ţipă ea. Trebuie să te fac să înţelegi. Trei ani am tot încercat să uit cât rău am făcut, trei ani am căutat o cale de a ispăşi tot ce-am fost şi nu mai vreau să fiu.

— Nu vreau să mai aud!

Ted încercă s-o dea la o parte, dar Katherine nu se clinti, ignorându-i strânsoarea dureroasă a degetelor în carne.

— Ce naiba vrei de la mine? întrebă el, neputând-o urni din loc fără să recurgă la forţa fizică brutală.

— Vreau să mă crezi când îţi spun că a fost un accident, se tângui ea.

Ted făcu un efort să ignore impactul acestor cuvinte şi efectul feţei ei frumoase, brăzdate de lacrimi, dar în tot timpul de când o cunoştea, niciodată n-o mai văzuse plângând. Fusese răsfăţată, mândră, capricioasă, dar niciodată nu vărsase nici măcar o lacrimă. Chiar şi aşa, ar fi putut să-i reziste, dacă în clipa aceea Katherine n-ar fi ridicat spre el ochii umezi, şoptindu-i dureros:

— Amândoi am plâns înăuntrul nostru pentru cum ni s-a terminat căsnicia, atâţia ani, măcar ţine-mă în braţe şi hai s-o terminăm acum.

Împotriva propriei lui voinţe, strânsoarea mâinilor îi slăbi pe braţele ei, Katherine îşi apăsă faţa la pieptul lui, şi deodată braţele sale o cuprinseră, strângând-o la piept în timp ce plângea, iar durerea dulce de a-i simţi din nou trupul lipit de a lui fu cât pe ce să-i vină de hac. Străduindu-se să-şi păstreze glasul plat şi lipsit de emoţii, o preveni:

— S-a sfârşit, Katherine. Totul s-a sfârşit.

— Atunci, lasă-mă să spun lucrurile pentru care m-am întors în Keaton ca să ţi le spun, şi să ne despărţim prieteni, nu duşmani.

Mâna lui îşi opri mişcările pe spatele ei, iar Katherine îşi ţinu respiraţia, aşteptându-se s-o refuze, dar când Ted rămase tăcut, ridică privirea spre el şi începu:

— Ai putea găsi în inima ta credinţa că există măcar o şansă de cincizeci la sută ca eu să nu fi încercat anume să pierd copilul?

Înainte ca el s-o poată refuza, continuă cu o sinceritate dureroasă:

— Dacă stai să te gândeşti, ai să-ţi dai seama că niciodată n-aş fi avut curajul să-mi risc propria viaţă, pentru nimic în lume. Eram atât de laşă, mi-era frică de sânge, de păianjeni, de şerpi…

Ted devenise şi el între timp mai matur şi mai înţelegător; dintr-odată, înţelese logica afirmaţiei ei – dar mai mult, îi citi adevărul în ochi, iar furia şi dezgustul pe care le nutrise atâţia ani începură să se dezintegreze, lăsându-l incredibil de uşurat:

— Până şi de molii ţi-era frică.

Ea dădu din cap, văzând cum ostilitatea se ştergea în sfârşit de pe chipul lui, pentru prima oară după ani de zile.

— Îmi pare mai rău decât aş putea spune vreodată pentru felul prostesc şi egoist în care am pierdut copilul. Îmi pare rău pentru impasul în care am împins căsnicia noastră, pentru coşmarul pe care l-am făcut din viaţa ta în tot timpul cât am trăit împreună…

— N-a fost chiar atât de rău, spuse el fără tragere de inimă – cel puţin, nu tot timpul…

— Nu te preface de dragul meu, acum m-am maturizat, am învăţat să privesc adevărul în faţă şi să-l accept. Iar adevărul e că am fost o soţie jalnică. Pe lângă că m-am purtat ca o puştoaică răsfăţată, iraţională şi pretenţioasă, nu eram bună de nimic. Nu găteam, nu spălam, iar când nu-mi făceai pe plac, nu mă culcam cu tine. Ani de zile am simţit nevoia să recunosc asta faţă de tine şi să-ţi spun adevărul – nu tu ai dat greş, nici căsnicia noastră n-a dat greş: eu am greşit.

Spre uimirea ei, Ted clătină din cap, oftând:

— Întotdeauna ai fost aşa de aspră cu tine însăţi… Asta nu s-a schimbat.

— Aspră cu mine însămi? repetă Katherine cu un râs înecat. Glumeşti pesemne, sau ai avut două mirese! În caz că faci o confuzie, eu sunt aia care era să te otrăvească, în rarele ocazii când mă deranjam să gătesc. Sunt aia care a lăsat urme cu fierul de călcat pe trei dintre cele patru cămăşi ale tale de uniformă, în prima săptămână de după căsătorie. Sunt cea care-ţi călca toţi pantalonii cu

dunga pe cusătură, nu în faţă, de-ţi stăteau ieşiţi în lateral.

— N-ai fost cât pe ce să mă otrăveşti.

— Ted, nu mă lua de sus! Toţi cei de la *Oficiul şerifului* te tachinau că eşti Roland King după ce ne-am căsătorit. I-am auzit.

— La naiba, înghiţeam antiacidele ca pe bomboane, pentru că mă însurasem cu o femeie pe care n-o puteam face fericită, iar asta mă rodea pe dinăuntru.

Katherine aşteptase tot acel timp ca să-şi recunoască defectele şi să-şi ceară iertare, aşa că refuza să accepte cavalerismul deplasat al lui Ted.

— Nu-i adevărat, şi-o ştii foarte bine! Dumnezeule, mama ta mi-a dat chiar şi reţeta mâncării tale favorite, iar tu abia ai putut mânca gulaşul ăla, când ţi l-am făcut. Nu nega! îl opri ea când Ted dădu să clatine din cap. Te-am văzut când l-ai aruncat la ghenă, imediat ce-am ieşit din bucătărie. Probabil că la fel ai scăpat de tot ce ţi-am mai gătit, şi nu te acuz.

— La naiba, am mâncat tot ce mi-ai gătit vreodată! insistă el furios. Numai gulaşul nu. Îmi pare rău că m-ai văzut aruncându-l, dar nu suport aşa ceva.

Expresia Katherinei deveni ameninţătoare.

— Ted, mama ta mi-a spus anume că e mâncarea ta favorită.

— Ba nu, era mâncarea favorită a lui Carl. Mereu le încurca.

Absurditatea acestei dezbateri aprinse dintre ei îi lovi pe amândoi în acelaşi timp; Katherine începu să chicotească, rezemându-se de uşă.

— Şi de ce nu mi-ai spus?

— Nu m-ai fi crezut, răspunse Ted cu un oftat aspru, în timp ce-şi încorda mâna lângă umărul ei şi încerca să-i explice încă o dată ceea ce n-o putuse face să înţeleagă la vârsta de douăzeci de ani. La un moment dat, în viaţa ta de fiică frumoasă şi inteligentă a lui Dillon Cahill, ţi-a venit ideea sonată că trebuia să le faci pe toate exact ca la carte şi să-ţi iasă mai bine decât oricui. Când ceva nu-ţi reuşea perfect, te înfuriai aşa de tare, încât nu se mai putea discuta raţional cu tine. Pentru tine, viaţa era ca o pânză din alea pictate după număr, unde toate trebuie să se facă exact în ordinea şi între liniile indicate, altfel nu iese nimic. Kathy, reluă el mai încet, iar sunetul numelui afectuos pe care numai Ted îndrăznise vreodată să-l folosească avu asupra ei un efect aproape la fel de devastator ca şi felul cum îi dădu absent la o parte părul de pe umăr cu încheietura mâinii, ai vrut să te duci la colegiu imediat după ce ne căsătoriserăm, nu fiindcă erai superficială sau răsfăţată, ci pentru că-ţi venise ideea smintită că încurcaseşi ordinea lucrurilor măritându-te cu mine mai întâi, nu după ce-ţi terminai studiile la şcoala aia simandicoasă din est. Iar când ţi-ai dorit conacul ăla afurisit pe care l-a construit tatăl tău pentru noi, n-a fost fiindcă voiai să-i domini pe toţi cei din oraş, ci fiindcă, într-o parte a sufletului tău, chiar credeai că am fi fericiţi acolo, fiindcă… fiindcă intra în ordinea firească a lucrurilor pentru Katherine Cahill.

Închizând ochii, Katherine îşi rezemă capul de uşă şi oftă cu un amestec de frustrare şi

amuzament.

— Când m-am întors la colegiu, după divorţ, am petrecut un an întreg vizitând un psihoterapeut o dată pe săptămână, ca să încerc să înţeleg de ce eram atât de tulburată.

— Şi ce-ai aflat?

— Nici pe departe atâtea câte mi-ai spus tu, în doar două minute. Şi pe urmă ştii ce-am făcut?

Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet, în timp ce clătina din cap.

— N-am nici cum să-mi imaginez. Ce-ai făcut pe urmă?

— M-am dus la Paris şi am urmat un curs de artă culinară *Cordon Bleu!*

— Şi cum te-ai descurcat?

— Nu prea bine, de fapt, mărturisi ea cu un zâmbet abătut. A fost singura dată în viaţa mea când n-am strălucit la un curs pe care am vrut să-l urmez.

Ted înălţă din sprâncene, pentru a accentua importanţa acestei dezvăluiri, iar Katherine îi acceptă comentariul tacit dând din cap cu înţelegere.

— Ai luat cursul?

— L-am luat la vită, îl tachină ea, iar chicotitul lui îi făcu inima să cânte, dar l-am picat la viţel.

Un moment îşi zâmbiră, pentru prima dată în armonie după atâţia ani, apoi Katherine spuse încet:

— Nu vrei să mă săruţi, te rog?

Brusc, Ted se îndreptă, retrăgându-se de lângă uşă.

— Nicio şansă.

— Ţi-e frică?

— Las-o moartă, fir-ar să fie! Ţi-ai mai făcut o dată numărul ăsta de seducţie cu mine, cu ani în urmă, e învechit naibii. N-o să ţină.

Ignorând lovitura primită de mândria ei, Katherine îşi încrucişă braţele pe piept şi-i zâmbi:

— Pentru un fiu de preot, înjuri îngrozitor de mult.

— La fel mi-ai spus şi atunci. Şi ţi-am spus şi eu că nu sunt preot, ci tatăl meu e. Mai mult, adăugă el, într-o încercare deliberată de a şi-o înstrăina, dacă în tinereţe mă atrăgeai irezistibil, acum prefer să seduc pe cine am eu chef.

Durerea din sufletul ei răzbătu într-o şoaptă înceată, ameninţătoare, în timp ce se desprindea de uşă şi-şi lua haina de pe un scaun:

— Serios…?

— Serios al dracu’! Şi-acum, dacă vrei să urmezi un sfat bun, fugi înapoi la Hayward Spencer sau Spencer Hayward, sau cum îl cheamă, din Dallas, şi lasă-l să-ţi aline sensibilităţile rănite cu un colier de diamante de cincizeci de carate, potrivit cu inelul ăsta incredibil de vulgar pe care-l porţi în deget.

În loc să se repeadă la el aşa cum ar fi făcut cu ani în urmă, Katherine îi aruncă doar o privire de nepătruns, după care-i răspunse:

— Nu mai am nevoie de sfaturile tale. Poate vei fi surprins să auzi, dar în ultima vreme alţii îmi cer mie sfaturi – inclusiv Spencer.

— Despre ce? întrebă el sarcastic. Despre declaraţiile din paginile revistelor mondene?

— Asta a fost! explodă Katherine, aruncându-şi

haina înapoi pe scaun. Te las să mă loveşti atunci când merit, dar al dracului să fiu dac-am să-ţi permit să-ţi ascunzi propriile incertitudini sexuale după nişte atacuri împotriva mea.

— Propriile mele CE??? strigă Ted.

— Te purtai absolut normal, destins, relaxat, până ţi-am cerut să mă săruţi, iar atunci ai început cu atacul ăsta personal absurd. Acum, sau te scuzi, sau mă săruţi şi recunoşti că ţi-e frică.

— Îmi prezint scuzele, se răsti Ted, atât de repede şi nesincer, încât Katherine izbucni în râs.

— Îţi mulţumesc, replică ea dulce, luându-şi haina. Scuzele se acceptă.

În trecut, un asemenea schimb de replici ar fi dus la o bătălie răsunătoare, iar Ted era acum complet descumpănit de seninătatea ei neaşteptată – atât de descumpănit, încât îşi dădu seama în sfârşit că se schimbase cu adevărat.

— Katherine, spuse el scurt, te rog să mă scuzi că te-am atacat. Vorbesc serios, îmi cer iertare.

Katherine dădu din cap, dar avu grijă să-i evite privirea, pentru ca expresia din ochi să n-o dea de gol.

— Ştiu. Probabil că ai înţeles greşit la ce gen de sărut mă refeream. Eu m-am gândit doar la un mod de a pecetlui împăcarea şi a o face să dureze.

Ridică ochii spre el, şi ar fi putut să jure că în privirea lui se citea complicitate şi amuzament – dar, spre surprinderea ei, Ted se conformă. Îi ridică bărbia, murmurând:

— Bine, sărută-mă, da’ repede.

Şi astfel, când buzele li se atinseră din nou pentru prima oară în trei ani de zile, Katherine

râse.

— Nu mai râde! o preveni el, cu un chicotit înfundat.

— Nu mai zâmbi! replică ea.

Însă respiraţiile li se combinau şi nu fu nevoie de mai mult ca să aprindă pasiunea pe care o împărtăşiseră cândva.

Mâinile lui Ted îi alunecară pe talie, trăgând-o mai aproape, apoi se încordară dintr-odată când Katherine se lipi de trupul lui, cuprinzându-i spatele şi strângând-o cu putere.

Capitolul 54

Urmând îndrumările primite de la omul care lucra la biroul de închiriat maşini al micului aeroport din Ridgemont, Julie găsi fără dificultate casa unde copilărise Zack. Cocoţat pe o colină cu vedere peste valea mică, dar pitorească, conacul în stil Tudor unde încă mai locuia Margaret Stanhope era, potrivit omului de la biroul de închirieri, „un semn de reper general pe-aicea”.

Uitându-se după coloanele elegante de cărămidă despre care i se spusese că marcau aleea, Julie le văzu în dreapta şi coti de pe şosea. În timp ce-şi croia drum în lungul aleii late care urca printre copaci spre culmea colinei, îşi aminti ceea ce-i spusese Zack despre ziua când părăsise acel loc. Din momentul acela, eram dezmoştenit pentru totdeauna. Aşa că am predat cheile maşinii – la cererea ei – şi am pornit pe jos, coborând aleea de pe colină, până la şosea. Avusese foarte mult de mers, îşi dădu ea seama cu un junghi de

nostalgie tristă, privind în jur şi încercând să-şi imagineze ceea ce văzuse şi simţise el în acea zi.

Pe culmea colinei, aleea cotea, se lărgea şi descria un arc larg printre peluze tunse îngrijit şi copaci uriaşi, desfrunziţi acum, iarna. Casa întinsă, de piatră, avea o austeritate aspră care-o făcea să se simtă ciudat de stânjenită, în timp ce oprea la peronul pavat cu cărămizi din faţa treptelor. Nu telefonase în prealabil, pentru că nu dorise să-şi explice scopul vizitei la telefon, nici să-i dea bunicii lui Zack posibilitatea de a refuza s-o primească.

Ştia din experienţă că problemele personale delicate se rezolvau cel mai bine faţă-n faţă. Luându-şi poşeta şi mănuşile, coborî din maşină şi rămase cu privirea spre casă şi împrejurimi, amânând momentul întâlnirii. Acolo crescuse Zack, şi i se părea că acea casă îşi lăsase amprenta pe personalitatea lui; într-un fel, semăna cu el – solidă, mândră, redutabilă, impresionantă.

Acest lucru o făcu să se simtă mai bine, mai încurajată, în timp ce urca treptele spre uşa cu arcadă largă. Stăpânindu-şi ferm inexplicabilul presentiment rău care încerca s-o cuprindă, îşi reaminti că venise cu o îndelung amânată „misiune de pace” şi ridică inelul masiv de alamă pentru a bate în uşă.

Îi răspunse un majordom bătrân, cu umeri aduşi, costum negru şi papion.

— Sunt Julie Mathison, îi spuse ea. Aş dori s-o văd pe doamna Stanhope, dacă e acasă.

Sprâncenele albe şi zburlite ale valetului se înălţară deasupra ochilor căprui la auzul numelui, dar omul îşi reveni imediat şi păşi înapoi în holul

imens, întunecos, cu pardoseală de gresie verde.

— Voi întreba dacă doamna Stanhope vă primeşte. Puteţi aştepta aici, adăugă el, indicând un scaun antic cu spătar drept şi aspect incomod, poziţionat lângă o masă în formă de tobă, în capătul din stânga al holului.

Julie se aşeză, cu poşeta pe genunchi, simţindu-se cam ca o petiţionară în atmosfera formală neprimitoare şi sufocantă a holului. Presimţea că aşa se dorea să se simtă oaspeții nepoftiţi. Concentrându-se asupra lucrurilor pe care le avea de spus, aruncă o privire spre un peisaj german agăţat pe peretele din faţă, într-o ramă ornamentală de culoare închisă, apoi se întoarse cu nervozitate, când valetul reveni în hol.

— Doamna vă va acorda exact cinci minute, anunţă el.

Refuzând să se lase intimidată de acest început nepromiţător, Julie îl urmă printr-un culoar larg, apoi îl depăşi când valetul deschise o uşă şi-i făcu semn să intre într-o cameră mare, cu un foc aprins într-un şemineu masiv de piatră şi un covor oriental întins peste podelele de lemn închis, lăcuit.

O pereche de scaune cu spătar înalt şi tapiţerie decolorată stăteau cu faţa spre şemineu şi, întrucât pe canapea şi pe celelalte piese de mobilier din cameră nu stătea nimeni, Julie presupuse că era singură. Se îndreptă spre o masă acoperită cu fotografii înrămate, intenţionând să studieze feţele persoanelor despre care presupunea că erau rudele şi strămoşii lui Zack, apoi văzu că peretele din stânga era plin cu portrete mari.

Cu un zâmbet fascinat, porni într-acolo, dându-şi seama că Zack nu exagerase – semăna mult cu o mare parte a bărbaţilor din familia Stanhope. În spatele ei, o voce tăioasă spuse repezit:

— Tocmai v-aţi irosit unul dintre cele cinci minute, domnişoară Mathison.

Răsucindu-se surprinsă, Julie căută sursa acelei voci ameninţătoare şi ajunse în faţa scaunelor. Acolo, avu al doilea şoc, căci femeia care se ridica în picioare, sprijinindu-se într-un baston cu mâner de argint, nu era bătrânica măruntă pe care se aşteptase Julie s-o vadă, asemănătoare cu valetul ca statură şi atitudine.

În schimb, era mai înaltă decât Julie cu câteva degete şi avea o postură la fel de dreaptă şi rigidă ca expresia autoritară, împietrită, de pe faţa ei neridată.

— Domnişoară Mathison! repetă răstit femeia. Staţi jos sau rămâneţi în picioare, dar începeţi să vorbiţi. De ce aţi venit aici?

— Îmi pare foarte rău, se scuză grăbită Julie, retrăgându-se spre scaunul cu spătar înalt din faţa celui al bunicii lui Zack; se aşeză, pentru a n-o obliga să rămână în picioare. Doamnă Stanhope, sunt o prietenă a lui...

— Ştiu cine sunteţi, v-am văzut la televizor, o întrerupse rece femeia, aşezându-se. V-a luat ostatică, apoi v-a transformat în purtătoarea lui de cuvânt pentru mass-media.

— Nu tocmai, răspunse Julie, observând că femeia evita să folosească numele lui Zack. Ca întotdeauna când era pregătită dinainte să facă faţă unei confruntări dificile, îşi putea menţine o

seninătate exterioară nu tocmai sinceră, dar în această situaţie era şi mai încordată şi stânjenită decât se aşteptase.

— V-am întrebat de ce aţi venit aici?

Nelăsându-se provocată sau intimidată de tonul bătrânei, Julie zâmbi, răspunzând calm:

— Am venit aici, doamnă Stanhope, pentru că am fost cu nepotul dumneavoastră în Colorado…

— Am numai un nepot, i-o reteză cealaltă femeie, şi locuieşte aici, în Ridgemont.

— Doamnă Stanhope, spuse calmă Julie, mi-aţi acordat numai cinci minute. Vă rog, nu mă faceţi să mi le consum insistând asupra detaliilor tehnice, fiindcă mă tem că voi fi nevoită să plec de-aici fără a vă fi explicat ceea ce am venit să vă spun – şi cred că veţi dori să auziţi.

Tonul ei făcu sprâncenele albe ale femeii să se îmbine şi gura să i se subţieze, dar Julie continuă cu curaj:

— Ştiu că nu-l recunoaşteţi pe Zack ca nepot, la fel cum mai ştiu şi că aţi avut încă un nepot, care a murit în condiţii tragice. Mai ştiu şi că prăpastia dintre dumneavoastră şi Zack a rămas căscată în toţi aceşti ani din cauza încăpăţânării lui.

Faţa bătrânei se schimonosi cu dispreţ.

— V-a spus el asta?

Julie dădu din cap, încercând să-i ignore sarcasmul neaşteptat.

— Mi-a spus multe lucruri în Colorado, doamnă Stanhope, lucruri pe care înainte nu le-a mai spus nimănui.

Aşteptă, sperând să vadă vreun semn de

curiozitate, dar când doamna Stanhope continuă s-o fixeze cu aceeaşi privire împietrită, nu-i mai rămase decât să continue:

— Printre altele, mi-a spus că dacă ar fi avut şansa să-şi retrăiască viaţa de la început, s-ar fi împăcat cu dumneavoastră demult. Vă admira foarte mult şi vă iubea…

— Ieşi afară!

Julie se ridică automat, dar temperamentul i se inflama cu repeziciune şi făcu un mare efort să şi-l stăpânească.

— Zack a recunoscut că dumneavoastră şi el semănaţi foarte mult, iar când e vorba de încăpăţânare, e clar că spune adevărul. Încerc să vă spun că nepotul dumneavoastră regretă ruptura care vă desparte şi că vă iubeşte.

— Am spus să ieşi afară! Nu trebuia să vii aici!

— Se pare că nu, confirmă rece Julie, luându-şi poşeta pe care şi-o lăsase lângă scaun. Nu aveam idee că o femeie matură, aproape de sfârşitul vieţii, încă mai poate nutri o râcă absurdă împotriva cuiva din neamul şi sângele ei, pentru un lucru pe care l-a făcut când era copil. Cât de rău trebuie să fi fost, ca să nu-l puteţi ierta?

Râsul doamnei Stanhope fu amar.

— Sărmană neghioabă! Te-a păcălit şi pe dumneata, nu-i aşa?

— Poftim?

— Chiar ţi-a cerut să vii aici? întrebă ea. N-a făcut-o, aşa-i? N-ar fi îndrăznit!

Simţind că un răspuns negativ i-ar fi făcut jocul bătrânei, înăsprind-o şi mai mult împotriva lui Zack, Julie renunţă la orice mândrie şi miză totul pe

această ultimă şansă de a-i cuceri inima.

— Nu mi-a cerut să vin aici şi să vă spun ce simte pentru dumneavoastră, doamnă Stanhope. A făcut un lucru şi mai revelator cu privire la respectul şi iubirea pe care vi le poartă.

Trăgând aer ca să-şi adune puterile, ignoră expresia de gheaţă a femeii şi continuă:

— N-am mai ştiut nimic despre el, până acum o săptămână şi jumătate, când am primit o scrisoare. Mi-a scris fiindcă se temea că eram însărcinată şi, în scrisoare, m-a implorat ca, în caz afirmativ, să nu avortez. Mi-a cerut ca în schimb să vă aduc dumneavoastră copilul ca să-l creşte-ţi, pentru că a spus că niciodată în viaţa dumneavoastră nu v-aţi eschivat de la nicio responsabilitate, aşa că n-aţi refuza-o nici pe aceasta. A mai spus că vă va scrie mai întâi şi dumneavoastră o scrisoare, ca să vă explice…

— Dacă eşti gravidă cu el şi ai cele mai vagi cunoştinţe de genetică, o întrerupse furioasă bunica lui, mai bine fă-ţi un avort! Oricum, indiferent ce faci, n-am să-i primesc copilul din flori în casa mea.

Răutatea acestor cuvinte o determină pe Julie să facă un pas înapoi.

— Ce fel de monstru sunteţi dumneavoastră, în fond?

— El este monstrul, domnişoară Mathison, iar dumneata eşti fraiera lui. Două persoane care l-au iubit au murit deja în condiţii violente, de mâna lui. Ai noroc că nu eşti a treia!

— Nu şi-a omorât el soţia, şi nu ştiu la care „două persoane” vă referiţi…

— Mă refer la fratele lui! La fel de sigur cum e că Abel a fost ucis de Cain, monstrul ăsta dement l-a omorât pe Justin! L-a împuşcat în cap, după o ceartă.

În faţa unor minciuni atât de veninoase, Julie îşi pierdu controlul. Tremurând de şoc şi furie, spuse:

— Minţiţi! Ştiu prea bine cum a murit Justin şi de ce! Dacă spuneţi aceste lucruri despre Zack pentru a încerca să justificaţi faptul că-i refuzaţi copilul, vă răciţi gura de pomană! Nu sunt însărcinată, şi chiar dacă aş fi, nici măcar nu v-aş lăsa în aceeaşi casă cu copilul meu! Nu e de mirare că propriul dumneavoastră soţ nu v-a putut iubi la nesfârşit şi a început să umble cu alte femei. O, da, ştiu totul şi despre asta! izbucni ea, când şocul tulbură un moment răceala dispreţuitoare a doamnei Stanhope. Zack mi-a spus totul. Mi-a spus că bunicul lui a zis că eraţi singura femeie din lume pe care a iubit-o vreodată, deşi toată lumea credea că se însurase cu dumneavoastră pentru bani. Soţul dumneavoastră i-a spus lui Zack că pur şi simplu nu putea corespunde standardelor dumneavoastră prea exigente şi, în cele din urmă, a renunţat să mai încerce, la scurt timp după ce v-aţi căsătorit. Ceea ce nu pot să înţeleg, încheie ea cu dispreţ, e de ce vă iubea soţul dumneavoastră, sau de ce vă admira Zack! Nu aveţi standarde – nu aveţi decât un bulgăre de gheaţă în loc de inimă! Nici nu mă mir că bietul Justin nu v-a putut spune că era gay! Nu Zack este monstrul, ci dumneavoastră sunteţi!

— Iar dumneata, ripostă doamna Stanhope, eşti pionul monstrului!

Ca şi cum pierderea controlului Juliei ar fi fost contagioasă, rigiditatea de pe faţa bătrânei se risipi, iar în vocea ei autocratică se simţi dintr-odată oboseala.

— Stai jos, domnişoară Mathison!

— Ba nu, plec.

— Dacă pleci, o preveni doamna Stanhope, înseamnă că te temi de adevăr. Am acceptat să te primesc fiindcă te-am văzut susţinându-i cauza la televizor şi am vrut să aflu ce anume te-a putut aduce aici. Credeam că eşti cine ştie ce oportunistă, dorind cu disperare să rămâi în atenţia publicului, şi că ai venit aici în speranţa de a găsi vreun subterfugiu util în acest scop. Acum văd clar că eşti o tânără cu un curaj considerabil şi cu convingeri ferme, iar ceea ce te-a trimis încoace a fost simţul dumitale de justiţie – dezorientat, din păcate. Respect curajul, domnişoară Mathison, mai ales la persoanele de acelaşi sex cu mine. Şi pe al dumitale îl respect îndeajuns ca să discut cu dumneata lucruri care pentru mine încă mai sunt extrem de dureroase. Spre binele dumitale propriu, îţi sugerez să mă asculţi.

Uluită de schimbarea drastică a tonului pe care se purta conversaţia, Julie ezită lângă scaun, dar se încăpăţână să rămână în picioare.

— Deduc din expresia dumitale că te-ai hotărât să nu mă crezi pe cuvânt orice ţi-aş spune, continuă doamna Stanhope, privind-o. Foarte bine. Dacă şi eu aş fi la fel de amăgită şi loială cum e clar că eşti dumneata, nici eu n-aş asculta.

Luă clopoţelul de pe masă şi sună, iar peste un moment valetul apăru în uşă.

— Vino aici, Foster, îi ordonă ea.

După ce valetul se apropie, bătrâna se întoarse spre Julie şi o întrebă:

— Cum crezi că a murit Justin?

— Ştiu cum a murit! preciză Julie cu convingere.

— Ce crezi că ştii? replică doamna Stanhope, înălţând din sprâncene.

Julie deschise gura ca să-i spună, apoi ezită, amintindu-şi cu întârziere că în faţa ei se afla o femeie bătrână şi, în fond, nu avea dreptul să-i compromită amintirile despre Justin numai pentru a o face să nu-l mai urască pe Zack.

Pe de altă parte însă, Justin era mort, dar Zack încă mai trăia.

— Ascultaţi, doamnă Stanhope, nu vreau să vă rănesc mai mult decât cred că am şi făcut-o, iar dacă vă spun adevărul, acesta, va fi efectul.

— Adevărul nu mă poate răni, aruncă dispreţuitor doamna Stanhope.

Tonul ei batjocoritor o zgârie pe Julie pe nervi, făcând-o să-şi piardă iar controlul.

— Justin s-a sinucis, declară ea simplu. S-a împuşcat în cap, fiindcă era homosexual şi nu putea accepta acest lucru. I-a mărturisit lui Zack cu o oră înainte de a se sinucide.

Ochii cenuşii ai bătrânei nici nu tresăriră; nu făceau decât s-o privească pe Julie cu un amestec de milă şi dispreţ.

Apoi, doamna Stanhope luă de pe masa de lângă ea o fotografie înrămată şi i-o întinse:

— Priveşte-o, spuse ea.

Neavând de ales, Julie luă fotografia şi văzu un

tânăr blond, zâmbitor, care stătea la cârma unei bărci cu pânze.

— Acesta e Justin, continuă doamna Stanhope, având grijă să-şi ascundă din voce orice intonaţie. Ţi se pare că arată ca un homosexual?

— E o întrebare ridicolă. Înfăţişarea unui bărbat nu-i poate indica prin nimic orientarea sexuală…

Julie se întrerupse, când doamna Stanhope se răsuci pe călcâie şi porni spre o vitrină mare din dreptul peretelui opus al camerei.

Cu o mână sprijinită în baston, se aplecă şi deschise uşa din faţa rafturilor cu pahare de cristal, apoi trase cu putere de raftul de sus şi tot panoul se răsuci pe un ax. În spate, Julie văzu uşa unui seif camuflat şi privi cu o senzaţie de jenă inexplicabilă cum doamna Stanhope răsuci tamburul, deschise seiful şi scoase un dosar cafeniu expandabil, legat cu un elastic.

Fără nicio expresie pe faţă, desfăcu elasticul şi puse dosarul pe canapea, în faţa Juliei.

— Din moment ce nu mă crezi pe cuvânt în legătură cu nimic din cele întâmplate, aici este rezultatul anchetei medico-legale aspra morţii lui Justin şi reportajele din ziare.

Involuntar, ochii Juliei coborâră spre hârtiile care ieşiseră parţial din dosar, iar privirea i se opri asupra unei tăieturi de pe prima pagină a unui ziar, cu o fotografie a lui Zack la optsprezece ani, alta a lui Justin, şi un titlu care anunţa:

ZACHARY STANHOPE RECUNOAŞTE CĂ ŞI-A ÎMPUŞCAT FRATELE, PE JUSTIN

Cu mâna începând să-i tremure necontrolat, Julie luă tăieturile care alunecaseră din dosar.

Conform articolelor din ziare, se presupunea că Zack fusese în dormitorul lui Justin, vorbise cu el, în timp ce examina un pistol din colecţia fratelui său – un Remington automat pe care-l credea neîncărcat.

În timpul conversaţiei, pistolul se descărcase accidental, glonţul lovindu-l pe Justin în frunte şi omorându-l pe loc. Julie înregistra cuvintele pe care le citea, dar inima ei le respingea.

Desprinzându-şi privirea dinspre hârtii, se uită încruntată la doamna Stanhope şi spuse:

— Nu cred o vorbă! Ziarele publică mereu lucruri care nu sunt adevărate.

Doamna Stanhope o privi lung, cu faţa rece şi nepăsătoare, în timp ce scotea din dosarul de pe canapea copia unui text pe care i-o întinse:

— Atunci, citeşte adevărul spus cu propriile lui cuvinte.

Julie îşi desprinse privirea de pe faţa lipsită de expresie a femeii, privind coperta manuscrisului, dar n-o atinse. Îi era frică.

— Ce-i asta?

— Concluzia anchetei medico-legale.

Fără voie, Julie întinse mâinile, luă mapa şi o deschise. Conţinea totul: relatarea fidelă a evenimentului de către Zack, consemnată şi transcrisă de stenografa la anchetă. Zack spusese exact ceea ce scria în ziar. Când genunchii ameninţară să i se înmoaie, Julie se aşeză pe canapea şi continuă să citească. Citi până termină tot raportul, apoi citi articolele din ziare, căutând ceva, orice, care să explice nepotrivirea dintre ceea ce-i spusese Zack şi ceea ce le spusese

tuturor celorlalţi.

Când în sfârşit îşi desprinse privirea dinspre dosarul din poală, ridicând ochii către faţa doamnei Stanhope, înţelese că Zack fie o minţise pe ea însăşi... fie îi minţise pe toţi ceilalţi, sub prestare de jurământ.

Chiar şi aşa, se străduia să găsească o cale de a evita să-l condamne pentru asta. Vorbind cu greutate din cauza emoţiilor care-i comprimau pieptul, spuse cu toată forţa de care era în stare:

— Nu ştiu de ce mi-a spus Zack că Justin s-a sinucis, dar oricum n-a fost vina lui. Conform acestui dosar, a fost un accident. Un accident! Chiar el a spus...!

— N-a fost niciun accident! se răsti doamna Stanhope, cu nodurile degetelor albindu-i-se pe mânerul bastonului. Nu poţi ignora adevărul când îl ai în faţă negru pe alb. Te-a minţit şi pe dumneata, şi pe toţi ceilalţi, în timpul anchetei!

— Încetaţi!

Julie sări în picioare, aruncând dosarul pe canapea, ca şi cum ar fi fost contaminat.

— Există o explicaţie pentru toate astea. Ştiu că aşa e. Zack nu m-a minţit în Colorado, aş fi ştiut dacă minţea, vă spun eu!

Căută cu disperare o explicaţie şi găsi una logică.

— Justin s-a sinucis, spuse ea cu voce tremurătoare. Era gay şi a... a recunoscut faţă de Zack, chiar înainte de a se împuşca, şi atunci Zack... Zack a luat vina asupra lui, într-un anume scop... poate pentru ca nimeni să nu înceapă să caute motivele...

— Idioato! ripostă doamna Stanhope, dar cu vocea plină atât de furie, cât şi de milă. Justin şi Zack se certaseră chiar înainte de a se descărca pistolul. Fratele lui, Alex, a auzit cearta, şi Foster la fel.

Întorcând capul spre valet, spuse scurt:

— Spune-i acestei biete tinere naive în legătură cu ce s-au certat.

— S-au certat pentru o fată, domnişoară Mathison, răspunse fără ezitare Foster. Justin o invitase pe domnişoara Amy Price la balul de Crăciun al clubului, iar Zack voia s-o ducă el acolo. Justin a dorit să retragă invitaţia, de hatârul lui Zack, însă Zack nici n-a vrut s-audă. Era foarte furios.

Julie simţi că i se ridica fierea în gât şi întinse mâna spre poşetă, dar încă mai încerca să-l apere pe Zack.

— Nu vă cred pe niciunul.

— Preferi să-l crezi pe un om despre care ştii sigur că te-a minţit fie pe dumneata, fie procuratura şi presa?

— Da! răspunse repezit Julie, dorind cu disperare să iasă de-acolo. La revedere, doamnă Stanhope.

Porni atât de repede, încât Foster fu nevoit s-o ia la trap ca să ajungă înaintea ei la uşa din faţă şi să i-o deschidă.

Cu tocurile ţăcănindu-i sacadat pe pardoseala de gresie a holului, Julie aproape ajunsese la uşă, când auzi vocea doamnei Stanhope strigând-o pe nume. Se opri cu groază şi se întoarse, încercând să-şi şteargă de pe faţă orice expresie în timp ce o

privea pe bunica lui Zack, care părea să fi îmbătrânit cu douăzeci de ani în secundele de care avusese nevoie ca s-o urmeze în hol.

— Dacă ştii unde e Zachary, spuse doamna Stanhope, şi ai un dram de conştiinţă, anunţă imediat poliţia. În pofida a ceea ce-oi fi crezând, loialitatea faţă de Zachary m-a determinat să ascund autorităţilor adevărul despre cearta lui cu Justin, în loc să spun adevărul, aşa cum ar fi trebuit să fac.

Julie ridică bărbia, dar vocea îi tremura:

— De ce-ar fi trebuit să faceţi asta?

— Fiindcă l-ar fi arestat, şi atunci ar fi primit ajutor psihiatric! Zachary şi-a omorât propriul frate, apoi şi-a omorât şi soţia. Dacă îl ajuta un psihiatru, poate că acum Rachel Evans n-ar fi zăcut în mormânt. Vinovăţia morţii ei apasă pe umerii mei, şi nici nu-ţi pot spune ce povară grea e. Dacă n-ar fi fost clar de la început că Zachary urma să fie condamnat pentru asasinarea ei, nu mi-ar mai fi rămas de ales decât să dezvălui adevărul despre moartea lui Justin.

Se opri, cu faţa schimonosită, în timp ce făcea eforturi vizibile să-şi recapete controlul.

— Spre binele dumitale propriu, denunţă-l. Altfel, într-o zi va apărea încă o victimă, şi toată viaţa vei purta aceeaşi povară a vinovăţiei pe care trebuie s-o îndur eu acum.

— Nu e un ucigaş! strigă Julie.

— Nu e?

— Nu!

— Dar nu poţi nega că e mincinos, interveni categoric doamna Stanhope. Fie te-a minţit pe

dumneata, fie autorităţile, în legătură cu moartea lui Justin, nu-i aşa?

Julie refuză să răspundă. Refuza fiindcă nu suporta să recunoască adevărul cu voce tare.

— Este un mincinos, repetă cu emfază doamna Stanhope. Şi minte atât de bine, încât şi-a găsit cariera ideală pentru el – actoria.

Dădu să se întoarcă, apoi se opri şi mai aruncă o privire peste umăr.

— Poate că, adăugă ea pe un ton obosit şi învins, oarecum mai alarmant şi mai eficient decât mânia dinainte, Zachary îşi crede cu adevărat propriile minciuni, şi de aceea e atât de convingător. Poate se credea în locul tuturor acelor oameni pe care-i juca în filme, motiv pentru care era un actor atât de „talentat” în filme, juca rolurile unor oameni care ucideau fără niciun rost şi pe urmă scăpau de consecinţe fiindcă erau nişte „eroi”. Probabil a crezut că poate să-şi ucidă şi soţia, şi să scape de consecinţe, fiindcă era un „erou” al cinematografului. Poate că, încheie ea apăsat, nu mai ştie să facă deosebirea între realitate şi fantezie.

Înfruntându-şi senzaţia de ameţeală, Julie îşi strânse poşeta la piept atât de tare, încât şi-o strivi.

— Vreţi să sugeraţi că e nebun? întrebă ea.

Umerii doamnei Stanhope se prăbuşiră, iar vocea îi coborî până la şoaptă, ca şi cum dintr-odată ar fi trebuit să facă un mare efort numai ca să vorbească.

— Da, domnişoară Mathison. Exact asta vreau să sugerez. Zachary este nebun.

Julie nu ştiu dacă bătrâna mai rămăsese în hol sau nu.

Fără o vorbă, se întoarse şi plecă, mergând repede până la maşină, stăpânindu-şi imboldul de a o lua la goană, de a fugi de răutatea din casa aceea, cu secretele ei şi sămânţa de îndoială înspăimântătoare pe care i-o sădise în inimă.

Intenţionase să petreacă noaptea într-un motel şi să exploreze oraşul natal al lui Zack; în schimb, porni direct spre micul aeroport, înapoie maşina închiriată şi luă prima cursă de navetă care decolă din Ridgemont.

Capitolul 55

Tommy Newton ridică privirea de pe scenariul pe care făcea însemnări, când sora sa intră în livingul casei lui din Los Angeles, unde-şi petrecea weekendul.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el.

— A făcut cineva o farsă la telefon, răspunse femeia cu un râs nervos. Cel puţin, sper că a fost o farsă.

— Los Angeles-ul e plin de nebuni care dau telefoane obscene, o linişti Tommy. În glumă, adăugă: În sudul Californiei, ăsta-i un mijloc normal de comunicare. Aici toţi se simt alienaţi, n-ai auzit? De-asta oraşul ăsta-i un paradis pentru psihiatri.

— N-a fost un telefon obscen, Tommy.

— Atunci, ce-a fost?

Vorbind încet, cu fruntea încreţită de îndoială, sora lui spuse:

— Omul a afirmat că era Zack Benedict.

— Zack? repetă Tommy cu un râs scurt, dispreţuitor. Dar e ridicol. Şi ce-a mai spus?

— A spus… să-ţi spun c-o să te omoare. A spus că ştii cine-a omorât-o pe Rachel şi te va omorî pentru că n-ai depus mărturie.

— Asta-i o nebunie!

— Nu părea nebun, Tommy. Părea cât se poate de serios.

Se cutremură, înainte de a adăuga:

— Cred c-ar trebui să anunţi poliţia.

Tommy ezită, apoi clătină din cap.

— Indiferent cine era, a fost o farsă.

— De unde să ştie un farsor numărul tău de telefon? Nu e în carte.

— E clar, încercă el să glumească, am printre cunoştinţele personale şi un farsor.

Sora lui luă telefonul de pe masa de lângă canapea şi-i întinse receptorul.

— Sună la poliţie. Dacă n-o faci pentru propria ta siguranţă, fă-o fiindcă eşti dator.

— Bine, oftă el, dar au să-mi râdă în faţă.

*

În casa ei din Beverly Hills, Diana Copeland se desprinse din braţele amantului şi ridică receptorul telefonului de lângă canapea.

— Diana! gemu bărbatul. Las-o pe cameristă să răspundă.

— Ăsta-i firul meu privat, îi explică ea omului al cărui chip îi era la fel de familiar ca propria ei faţă pentru cinefili. Poate ni s-o fi schimbat ceva în programul de mâine. Alo? întrebă, în receptor.

— Aici Zack, Dee Dee, spuse un glas profund. Ştii cine a omorât-o pe Rachel. M-ai lăsat să intru în închisoare pentru asta. Acum, eşti ca şi moartă.

— Zack, aşteaptă...! izbucni ea, dar telefonul îi amuţi în mână.

— Cine era?

Diana se ridică în capul oaselor, privindu-l orbeşte, cu trupul înţepenit de şoc.

— Era Zack Benedict...

— Ce?! Eşti sigură?

— Mi-a... mi-a spus Dee Dee. Zack e singurul care m-a numit vreodată aşa.

Răsucindu-se pe călcâie, îl lăsă acolo şi se duse în dormitor, unde ridică receptorul şi formă un număr.

— Tony? întrebă ea cu voce tremurătoare. Tocmai am primit un telefon de la... de la Zack Benedict.

— Şi eu. Cine ştie cine se ţine de bancuri. Nu era Zack.

— Mi-a spus Dee Dee! Numai Zack mă numea aşa. A spus că ştiu cine a omorât-o pe Rachel şi că l-am lăsat să intre în închisoare nevinovat. Şi a mai zis că acum o să mă omoare.

— Calmează-te! Totul e o aiureală. Un banc prost, poate vreun reporter de la presa de scandal, care mai vrea să stoarcă ceva dintr-o poveste moartă demult.

— Eu sun poliţia.

— Fă-te de râs dacă vrei, dar pe mine să nu mă amesteci. Tipul nu era Zack.

— Îţi spun eu că el era!

*

Emily McDaniels se aşează pe un şezlong, lângă piscina casei pe care soţul ei, doctorul Richard Grover, o avea în Benedict Canyon.

Viaţa fusese o nesfârşită lună de miere în cele şase luni de când se căsătoriseră, iar acum îl privea cum înota lungimi de bazin, admirându-i mişcările lipsite de efort.

Richard termină ultima lungime şi ieşi la margine, lângă ea.

— Cine era la telefon? o întrebă, împingându-şi părul din ochi cu mâinile sale cu degete lungi care executau intervenţii neuro-chirurgicale delicate la *Cedars-Sinai Medical Center*. Spune-mi că n-a fost poşta mea telefonică, o rugă mai în glumă, mai în serios, încrucişându-şi braţele pe marginea piscinei, în timp ce-i studia expresia prăbuşită.

— N-a fost.

— Bine.

Întinzând mâna, o prinse de gleznele zvelte şi-i zâmbi comic.

— Din moment ce niciunul dintre pacienţii mei nu e atât de nesimţit, încât să ne deranjeze sâmbăta seara cu o criză de apoplexie, bagă-ţi fermecătorul trup în bazinul ăsta şi arată-mi că mă mai iubeşti.

— Dick, spuse ea cu o voce încordată, tatăl meu era la telefon.

— Şi ce s-a întâmplat? întrebă el, dintr-odată serios, ieşind din apă.

— A zis că tocmai l-a sunat Zack Benedict.

— Benedict? repetă Dick cu dispreţ, apucând

un prosop şi începând să se şteargă pe braţe. Dacă javra aia se-nvârte prin Los Angeles, nu-i numai criminal, mai e şi nebun! O să-l înhaţe sticleţii cât ai clipi. Ce voia?

— Pe mine. I-a spus tatălui meu, explică ea cu vocea tremurându-i, că bănuieşte că ştiu cine a omorât-o de fapt pe Rachel. A zis că vrea să le spun ziariştilor cine a făcut-o, ca să nu trebuiască să-i omoare pe toţi cei care au fost acolo în ziua aia.

Scutură din cap ca pentru a şi-l limpezi, iar când vorbi din nou, frica îi trecuse:

— Trebuie să fi fost o farsă. Zack nu m-ar ameninţa niciodată, necum să-mi mai şi facă ceva. Indiferent ce crezi tu, Zack nu-i o javră. A fost cel mai minunat om pe care l-am cunoscut vreodată, după tine.

— Dacă asta crezi, sigur eşti în minoritate.

— Asta ştiu, nu „cred”. Orice-ai auzit şi-ai văzut în timpul procesului, adevărul este că Rachel Evans era o târfă veninoasă şi intrigantă, care merita să moară! Singura greşeală a fost că Zack a intrat în închisoare pentru asta.

Cu un râs amar, continuă:

— Nimeni n-o considera pe Rachel o actriţă prea grozavă, dar adevărul e că avea un talent strălucit – un talent atât de mare, încât nimeni n-a ghicit niciodată ce se ascundea după zâmbetul ăla al ei. Dădea impresia că era elegantă, cam rezervată şi foarte drăguţă. Şi numai aşa ceva nu era. Nici pe departe! Era o pisică de maidan.

— Ce vrei să spui, că era curvă?

— Şi asta, dar la altceva m-am referit, spuse

Emily, împăturind un prosop umed pe care Dick îl lăsase lângă masa cu umbrelă. Am vrut să spun că era ca o mâţă care bântuie pe maidane, scormonind prin gunoaiele altora şi înfruptându-se din ele fără să-şi dea cineva seama.

— Foarte colorată comparaţie, o tachină soţul ei, dar nu prea lămuritoare.

Emily se trânti la loc în şezlong, încercând să explice mai concret:

— Dacă Rachel ştia că cineva dorea ceva – un rol într-un film, un bărbat, un anumit scaun pe platou – făcea tot ce putea ca să se asigure că nu-l primea – chiar dacă ea, una, nu-l dorea. Vreau să zic, biata Diana Copeland era îndrăgostită de Zack – îndrăgostită cu adevărat – dar a ţinut totul secret şi niciodată nu i-a făcut niciun avans. Eu eram singura care ştia, şi am aflat absolut întâmplător.

Când Emily rămase tăcută, privind spre luminile din bazin, Dick spuse:

— N-ai vrut niciodată să vorbeşti despre Benedict sau despre proces, dar de vreme ce o faci acum, recunosc că sunt foarte curios în legătură cu lucrurile care n-au apărut în ziare. Nicăieri n-a scris că Diana Copeland îl iubea pe Benedict.

Emily dădu din cap, acceptându-i cererea de noi informaţii.

— Mi-am impus să nu vorbesc niciodată despre asta, fiindcă nu puteam avea încredere în nimeni, nici chiar în bărbaţii cu care mă întâlneam, că nu s-ar fi dus să le dea raportul reporterilor, care ar fi denaturat faptele şi iar ar fi răscolit totul.

Îi zâmbi, încreţindu-şi nasul.

— Totuşi, acum cred că pot face o excepţie,

din moment ce ai jurat să mă respecţi şi să mă aperi.

— Cred că poţi, zâmbi şi el.

— N-am aflat ce simţea Diana decât la câteva luni după proces, când Zack era deja în puşcărie. Îi scrisesem o scrisoare şi i-o trimisesem acolo, dar mi s-a întors nedesfăcută, cu cuvintele „Retur la expeditor” mâzgălite pe plic de mâna lui Zack. Peste câteva zile, Diana a trecut pe la mine. Voia să-i trimit lui Zack o scrisoare de la ea, dar într-un plic scris de mine. Pe a ei i-o trimisese înapoi, la fel cum o returnase şi pe a mea. Şi mai ştiu că le-a returnat scrisorile şi lui Harrison Ford şi Pat Swayze, cum i-am şi spus. Când a auzit, Diana a izbucnit în plâns.

— De ce?

— Fiindcă tocmai se întorsese din Texas, unde încercase să-i facă o vizită-surpriză. Când a văzut-o la vorbitor, Zack i-a întors spatele fără o vorbă şi le-a cerut gardienilor s-o scoată de-acolo. I-am spus că, fără îndoială, îi era ruşine şi nu voia să-l vadă niciunul dintre vechii lui prieteni, iar atunci Diana a început să plângă. A spus că puşcăria unde-l închiseseră era ca un coşmar uriaş, murdară şi sordidă, iar Zack trebuia să poarte uniformă de deţinut.

— Şi ce s-ar fi aşteptat să aibă pe el, un costum de la *Brooks Brothers*?

Râzând uşor, trist, Emily îi explică:

— Cel mai mult a durut-o să-l vadă îmbrăcat aşa. Oricum, a început să plângă şi mi-a spus că-l iubea şi de-asta îşi schimbase programul şi acceptase un rol în „*Destiny*” – ca să fie lângă el.

Rachel a ghicit cumva ce simţea Diana, fiindcă într-o zi a tachinat-o că avea o slăbiciune pentru Zack, iar când Diana n-a negat, Rachel a început să se caţăre pe Zack ori de câte ori Diana era prin preajmă. Reţine că Rachel avea deja o legătură cu Tony Austin şi intenţiona să bage divorţ în câteva zile. Apoi, în săptămâna următoare – aceeaşi săptămână când a murit Rachel – mai mulţi oameni au auzit-o prevenindu-l pe Zack să n-o mai folosească pe Diana în filmul următor.

— Da, dar el n-a mai făcut niciun film, aşa că Diana n-a pierdut nimic.

— Nu asta contează. Contează că Rachel era ca o vrăjitoare rea şi frumoasă. Nu suporta să vadă pe nimeni fericit. Dacă putea ghici ce voiai, ce te-ar fi făcut fericit, un lucru oricât de mic, găsea o cale de a te împiedica să-l obţii sau de a ţi-l fura.

Soţul ei o privi un timp în tăcere, apoi spuse încet:

— Ţie ce ţi-a furat, Emily?

Capul lui Emily se ridică brusc, apoi spuse:

— Pe Tony Austin.

— Glumeşti!

— Aş vrea eu să glumesc, continuă ea abătută. Orbirea prostească a tinereţii nu cunoaşte margini. Eram absolut înnebunită după el.

— Dar era un beţiv şi un toxicoman! Cariera lui era deja pe ducă…

— Ştiu toate astea, replică Emily, ridicându-se. Dar, vezi tu, am crezut că-l puteam salva – şi pe el, şi pe mine. Peste ani de zile, mi-am dat seama că de fapt asta era marea atracţie a lui Tony faţă de femei: era atât de sexy şi de calm în aparenţă,

încât credeai că te poate apăra de toată lumea, după care descopereai că o parte din el era de fapt un băieţel vulnerabil, şi dintr-odată voiai să-l protejezi tu pe el. Probabil că de-asta se şi îndrăgostise de el bietul Tommy Newton. Pe când Zack, el era tocmai opusul lui Tony – nu avea nevoie de nimeni, şi o simţeai.

Soţul ei îi ignoră ultimele cuvinte.

— Tommy Newton, repetă el dezgustat, tipul care a făcut regia ultimului tău film, era îndrăgostit de Tony Austin?

Când Emily confirmă, clătină din cap, comentând:

— Lumea asta în care te învârţi de când erai mică îmi aminteşte de o cloacă umană.

— Uneori, asta şi este, râse Emily, dar de cele mai multe ori nu e – nu e decât meserie, o mulţime de oameni muncind din greu, împreună, timp de patru, cinci luni, după care-şi văd de drumurile lor, reîntâlnindu-se din nou într-o zi, la un alt film.

— Nu poate fi chiar atât de rău, se mai îmblânzi Dick, pentru că tu ai trăit acolo ani de zile şi eşti mai normală şi mai dulce decât orice altă femeie am cunoscut vreodată.

Revenind la subiectul dinainte, spuse îngândurat:

— E uluitor că toate lucrurile astea prin care aţi trecut tu, Tony, Diana şi Rachel n-au ieşit la iveală în timpul procesului.

Emily ridică din umeri.

— Nici poliţia nu s-a prea străduit să caute alţi suspecţi sau alte motive. Înţelegi, ştiau că Zack a pus în pistol gloanţele care au omorât-o pe Rachel.

Cu toţii ştiam. Pe lângă c-o ameninţase cu moartea în noaptea dinainte, şi că avea ditamai motivele emoţionale şi financiare s-o omoare, mai era şi singurul dintre noi care avea curajul s-o facă.

— O fi avut el curaj, dar trebuie să fi fost îngrozitor de arogant ca să creadă că putea să scape.

— Era arogant, fără discuţie, fu Emily de acord, deşi zâmbetul îi era sentimental, iar în voce i se simţea admiraţia. Zack era ca... ca o forţă irezistibilă, ca vântul care suflă din toate direcţiile, cu atât de multe laturi, încât niciodată nu ştiai pe care avea să ţi-o arate. Putea fi incredibil de spiritual sau cald, galant sau dulce, sau absolut suav şi sofisticat.

— Pare un adevărat monument al tuturor calităţilor.

— Mai putea fi şi brutal, rece şi fără inimă.

— Dacă stau să mă gândesc, spuse Dick pe jumătate serios, pare mai degrabă o personalitate complexă.

— Era într-adevăr complex, recunoscu Emily. Făcea ce voia şi când voia, şi puţin îi păsa ce credeau oamenii despre el. Şi-a făcut o mulţime de duşmani din cauza asta, însă chiar şi oamenii care-l detestau erau impresionaţi de el. Nu-i păsa că-l urau, şi nici că-l admirau. Din câte pot spune, singurul lucru la care ţinea era munca lui. Nu părea să aibă nevoie de oameni... vreau să zic, nu-i plăcea să se apropie nimeni prea mult de el – decât eu. Probabil că eu am ajuns mai aproape de el decât oricine.

— Să nu-mi spui că te iubea. N-aş putea să mai

suport încă un triunghi.

Emily scoase un hohot de râs.

— Eram ca un copil pentru el, motiv pentru care m-a şi lăsat să mă apropii atât de mult. Îmi vorbea despre lucruri pe care mă îndoiesc că i le spunea lui Rachel.

— Ce fel de lucruri?

— Nu ştiu… nimicuri, ca faptul că-i plăcea astronomia. Într-o noapte, când filmam în decor natural la ferma de lângă Dallas, mi-a arătat stelele spunându-mi cum se numeau şi povestindu-mi de unde proveneau numele constelaţiilor. Rachel a venit şi ne-a întrebat ce făceam, şi când i-am spus, a fost nedumerită că pe Zack îl interesa astronomia sau că măcar avea habar de ea.

— Ţinând seama de toate astea, cum explici faptul că astă-seară i-a dat tatălui tău un telefon de ameninţare?

Emily îşi coborî picioarele peste marginea şezlongului.

— Cred că a fost o farsă, iar tatăl meu s-a înşelat. A mai spus şi că a văzut pe cineva care arăta ca Zack plimbându-se pe strada lui, aseară.

Expresia îngrijorată a soţului ei fu înlocuită de înţelegere iritată.

— Întâmplător, tatăl tău părea beat când te-a sunat?

— Nu… nu mi-am putut da seama. Poate. Nu fi prea aspru cu el, îi ceru Emily, punându-i o mână pe braţ, se simte singur de când am plecat. Am fost viaţa lui, iar acum l-am părăsit ca să mă mărit cu tine.

— Nu l-ai „părăsit”! Îi eşti fiică, nu soţie.

Emily îl cuprinse de talie, rezemându-şi capul de umărul lui.

— Ştiu asta, şi o ştie şi el.

În timp ce intrau în casă, adăugă:

— Acum câteva minute m-ai felicitat că am rămas atât de normală şi dulce după toţi anii mei de actorie. Încearcă să ţii minte că am rămas aşa numai datorită vigilenţei lui. Şi-a sacrificat propria viaţă pentru mine.

Soţul ei o sărută pe frunte.

— Ştiu.

Capitolul 56

Când Julie trase maşina pe alee, era miezul nopţii, iar ea petrecuse toate cele şapte ore trecute de la despărţirea de bunica lui Zack purtând în sinea ei o luptă contra îndoielilor insidioase care o bântuiseră în casa aceea. Câştigase lupta, iar acum, că se afla acasă, se simţea mult mai bine.

Deschise uşa din faţă, aprinse luminile din living şi privi camera comodă şi veselă. Aici, ideea că Zack era nebun părea atât de ridicolă, încât se înfuria pe sine însăşi pentru că putuse măcar să conceapă aşa ceva. În aceeaşi cameră, îşi reaminti ea în timp ce-şi agăţa haina în debaraua din faţă, Matt şi Meredith Farrell petrecuseră o seară minunată cu ea şi-i uraseră rămas-bun şi noroc.

Matthew Farrell, îşi dădea ea seama, i-ar fi râs în faţă doamnei Stanhope pentru sugestia că Zack era nebun, şi exact asta ar fi trebuit să facă şi ea!

Clătinând din cap cu dezgust de sine, intră în dormitor, se aşeză pe pat şi luă scrisoarea lui Zack

din sertarul noptierei. Reciti toate acele cuvinte frumoase şi iubitoare, iar ruşinea pentru că se îndoise de el fu la fel de mare ca nevoia neaşteptată de a şterge urmele călătoriei.

Punând scrisoarea deoparte, îşi scoase puloverul şi fusta, apoi intră în baie şi dădu drumul la duş. Se spălă pe trup şi pe cap ca şi cum ar fi fost contaminată de atmosfera duşmănoasă din grămada aceea mohorâtă de pietre pe care Zack o numise cândva casă. Acolo nu exista căldură, nici în casă şi nici în sufletele oamenilor care o locuiau, îşi spuse ea în timp ce-şi usca părul şi se pieptăna. Dacă suferea cineva de amăgiri veninoase, aceea era bunica lui! Şi valetul! Şi fratele lui Zack, Alex!

Atâta numai că, susţinea mintea ei, bunica lui păruse mai degrabă deznădăjduită decât veninoasă – cel puţin spre sfârşit. Iar valetul păruse cam trist, dar absolut sigur de tot ceea ce spunea. De ce-ar fi minţit ei în privinţa conflictului dintre Zack şi Justin? Respingând întrebarea, Julie scoase uscătorul de păr din priză, îşi strânse cordonul halatului şi intră în living. Poate doar credeau că Zack şi Justin se certaseră, conchise ea în timp ce deschidea televizorul şi-l punea pe C.N.N., ca să vadă ultimele ştiri.

Dar rămânea un fapt pe care nu-l putea evita, justifica sau disputa: Zack minţise în legătură cu moartea lui Justin. Fie o minţise pe ea, fie minţise poliţia, procuratura şi ziarele.

Gândurile i se îndepărtară de dilema nerezolvată şi privi în jur după un obiect nelalocul lui, un lucru pe care să-l îndrepte fizic – dar nu văzu nimic. Casa ei, în mod normal ordonată, era

acum antiseptic de curată, pentru că-n ultimele câteva zile îşi petrecuse timpul liber pregătind-o pentru a fi examinată de poliţie şi reporteri, după ce dispărea.

Planta din stânga ei avea o frunză galbenă, aşa că i-o rupse, apoi se opri, încălzită de amintirea momentului din Colorado când Zack o văzuse făcând un lucru asemănător.

Ai tu, aşa, un obicei, să aranjezi lucrurile când te simţi stânjenită?

Simplul gând la zâmbetul lui leneş şi felul cum îi luciseră ochii de amuzament o făcea să se simtă cumva mai bine. Avea nevoie să se concentreze asupra acelor amintiri, îşi dădu ea seama, pentru că erau reale. Şi el era real. Şi o aştepta în Mexic. Îi minţise pe toţi în legătură cu moartea lui Justin, hotărî Julie în acel moment, dar pe ea n-o minţise. Nu putea să fi făcut asta. N-ar fi făcut-o. O ştia în adâncul inimii. Iar când se întâlneau în Mexic, avea să-i explice de ce-i minţise pe ceilalţi.

La televizor se transmitea o emisiune specială despre China şi, întrucât era prea nervoasă ca să doarmă, Julie se hotărî să lucreze la scrisoarea pe care voia s-o lase familiei, în timp ce aştepta ştirile de noapte ca să fie sigură că nu se anunţa nimic despre Zack. Îi spusese să le rezolve pe toate într-o săptămână şi să fie gata de plecare în cea de-a opta zi. Trecuseră deja cinci zile. Ridicându-se, Julie intră în camera ei ca să ia scrisoarea începută, apoi se aşeză în balansoar şi întinse mâna să aprindă lampadarul de lângă ea. Cu sonorul televizorului murmurând în fundal despre viitorul economic al Chinei, reciti ceea ce scrisese:

Dragă mamă şi tată, dragii mei Carl şi Ted,

Când veţi citi această scrisoare, veţi şti că am plecat la Zack. Nu mă aştept să aprobaţi ceea ce fac, nici să mă iertaţi, dar vreau să vă explic totul, pentru că aşa poate veţi înţelege într-o bună zi.

Îl iubesc.

Doresc atât de mult să vă ofer motive mai serioase decât acesta, şi am încercat să mă gândesc la ele, dar nu pare să existe niciunul. Poate fiindcă numai asta contează cu adevărat.

Tată, mamă, Carl, Ted – ştiţi cu toţii ce e dragostea, aţi simţit-o, ştiu că aşa e. Tată, îmi amintesc de câte ori ai stat seara până târziu, pe canapea, cu braţul pe după umerii mamei. Îmi amintesc toţi anii voştri de râsete şi îmbrăţişări. Îmi mai amintesc şi ziua când mama a venit de la doctor şi ne-a spus că-i găsise o umflătură la sân. În noaptea aceea, ai ieşit în curtea din spate şi ai plâns. Ştiu, fiindcă te-am urmat. Acestea sunt lucruri pe care vreau să le împărtăşesc cu Zack – pe toate – cele bune, cele liniştite, cele fericite şi cele triste. Gândeşte-te la ele, te rog, şi află că la fel cum tu şi mama aţi fost hărăziţi să fiţi împreună şi la bine şi la rău, la fel suntem destinaţi şi eu, şi Zack. Sunt convinsă de asta. O ştiu cu fiecare respiraţie. Nu ştiu de ce a trebuit să fie el. Niciodată n-aş fi ales să se întâmple aşa. Dar asta este – şi nu-mi pare rău.

Carl, tu o ai pe Sara, minunată, dulce şi amuzantă. Te adoră de când eraţi amândoi în gimnaziu, şi nu cred că-ţi dai seama cât de mult te-

a iubit încă de pe-atunci. Ani de zile a aşteptat s-o bagi în seamă.

Când eram în liceu, făcea cele mai uimitoare lucruri ca să-ţi atragă atenţia – cădea din copaci când treceai cu maşina pe alături, sau îşi scăpa cărţile la picioarele tale. Sara şi cu mine învăţam împreună în seara când a aflat că o invitaseşi pe Jenny Stone la balul de absolvire. În noaptea aia a plâns.

Ai rănit-o îngrozitor, iar acum eu am să vă rănesc pe toţi, plecând cu Zack. Sara te-a iubit oricum. Te rog, iubeşte-mă şi tu pe mine, după ce-ţi va trece durerea. Sau, cel puţin, încearcă.

Ted, tu ai să te înfurii cel mai tare pentru ceea ce-am făcut şi mă vei ierta ultimul, cred. Încă nu te-ai iertat nici pe tine însuţi pentru că ai întors spatele căsniciei, şi nu pari s-o poţi ierta pe Katherine pentru rolul ei în ceea ce s-a întâmplat. Nu poţi să ierţi şi nu poţi să uiţi, aşa că eşti prins într-o capcană pe care singur ţi-ai întins-o. Iar cel mai ciudat este că, dintre noi toţi, tu şi cu mine suntem cei care iubim atât de total şi orbeşte, încât ne ia minţile. Atât de mult mă iubeşti. Ştiu că aşa e. Ai spus că ai trece prin iad pentru mine, iar acum te voi face să te simţi ca în iad, şi detest asta. Dar nu am altă soluţie decât să fac ceea ce-ai făcut şi tu cu Katherine – aş putea să-i întorc spatele lui Zack, care mă iubeşte şi are nevoie de mine, petrecându-mi apoi tot restul vieţii urându-mă şi învinuindu-mă pentru că mi-a fost frică să-mi asum un risc.

După plecarea mea, cu toţii veţi auzi şi alte lucruri despre Zack, zvonuri îngrozitoare şi deducţii

duşmănoase din partea reporterilor, a poliţiei şi a unor oameni care nu l-au cunoscut niciodată. Aş vrea atât de mult să-l fi putut cunoaşte şi voi. De vreme ce aşa ceva nu se poate, vă las ceva, ceva de la el, ceva ce vă va oferi o imagine a omului care e cu adevărat. Este copia unei scrisori, a unei scrisori foarte personale pe care mi-a trimis-o mie. O mică parte din scrisoare va fi eliminată, nu pentru că acolo ar exista ceva care v-ar fi schimbat părerea, ci fiindcă se referă la altcineva şi la o favoare cu totul deosebită pe care ne-a făcut-o acea persoană. Când veţi citi scrisoarea lui Zack, cred că veţi şti că omul care a scris-o mă va iubi şi mă va apăra în toate felurile posibile. Ne vom căsători imediat ce vom fi din nou împreună.

Până aici apucase să scrie, şi nu i se părea de ajuns. Luă pixul, atentă la începutul buletinului de ştiri, şi începu să scrie în continuare:

Carl, aş dori ca tu şi Sara să luaţi toate lucrurile mele din casă, pe care le puteţi folosi în noua voastră locuinţă. Gândiţi-vă din când în când la mine, când îmi udaţi florile.

Ted, în sertarul de sus al scrinului meu este un inel care-ţi aparţine. Îl vei recunoaşte. Este verigheta pe care ai aruncat-o când tu şi Katherine v-aţi despărţit. Locul ei este pe degetul tău, dragul şi nechibzuitul meu frate. Vezi dacă ţi se mai potriveşte… măcar de dragul vechilor vremuri. Okay, de dragul meu. Niciun alt inel nu-ţi va mai veni la fel de bine ca acela, şi o ştii! Voi doi o să vă răniţi dacă vă alăturaţi din nou, dar nu veţi suferi atât de mult ca acum, când sunteţi despărţiţi. Şi…

*

Capul lui Julie se ridică brusc, când prezentatorul de la televiziune spuse:

— Întrerupem ediţia specială despre situaţia din China pentru o ştire de ultimă oră în cazul urmăririi lui Zachary Benedict. Conform poliţiei din Orange County, California, Benedict, care a evadat de la *Penitenciarul de Stat* din Amarillo, unde ispăşea o condamnare de patruzeci şi cinci de ani pentru asasinarea soţiei lui, a fost reperat în Los Angeles de un fost cunoscut. Cunoscutul, a cărui identitate nu poate fi dată publicităţii în momentul de faţă, a spus că nu încape nicio îndoială că omul respectiv era Benedict. Căutarea s-a intensificat în urma acestei veşti şi a descoperirii că, din câte se spune, a dat telefoane azi mai multor actori şi membri ai echipei filmului „Destiny” care au fost prezenţi la locul morţii soţiei sale, sau în apropiere, ameninţându-i cu moartea. Poliţia din Comitatul Orange îi avertizează pe toţi cei care s-au aflat pe platourile filmului „*Destiny*” să fie cât mai prudenţi, întrucât se ştie că Benedict e înarmat şi foarte periculos.

Pixul alunecă pe podea împreună cu scrisoarea, în timp ce Julie sărea în picioare, privind spre televizor. Străduindu-se să-şi păstreze controlul, îşi răvăşi părul de pe frunte şi ridică hârtia şi pixul. Era o farsă, îşi spuse ea. Trebuia să fie o farsă! Un maniac se dădea drept Zack, doar ca să sperie oamenii şi să facă senzaţie. O înscenare, desigur, hotărî ea în timp ce închidea televizorul şi se ducea la culcare. Dar când adormi

în cele din urmă, visele-i fură umplute de spectre fără faţă care se ascundeau în umbre, zbierând ameninţări sau strigând avertismente. Răsărea soarele, când Julie se smulse în sfârşit din ghearele coşmarului. Fiindu-i frică să mai închidă ochii, se sculă şi se duse în bucătărie să-şi toarne un pahar de suc de portocale. Îl bău fără să-i simtă gustul, apoi îşi rezemă mâinile pe tăblia bufetului, iar capul îi căzu înainte.

— O, Zack, şopti ea, ce faci? Sună-mă şi spune-mi că toţi mint în legătură cu tine. Te rog… nu-i lăsa să mă tortureze aşa.

Se hotărî să se ducă la biserică, apoi să-şi petreacă restul zilei la şcoală, lucrând la hârtiile de-acolo, pentru eventualitatea că Zack auzea despre cele întâmplate în Los Angeles şi voia s-o sune ca să-i explice.

N-o putea suna acasă. Mai degrabă ar fi căutat-o la şcoală. Desigur, trebuia să-şi dea seama că avea să se ducă acolo ca să aştepte, chiar şi într-o zi de duminică, dacă se întâmpla ceva atât de important.

Capitolul 57

— Julie, scumpo, te simţi bine? întrebă Flossie Eldridge, ciocănind cu degetul în parbrizul maşinii. Stai aicea pe-ntuneric de-aproape o jumătate de oră, cu motoru-n mers.

Julie tresări, privindu-i faţa dolofană şi îngrijorată, apoi bâjbâi după cheile maşinii, oprind motorul şi coborând în grabă.

— Mă simt bine, domnişoară Flossie, serios –

mă gândeam ceva... la o problemă de la şcoală, şi am uitat de mine.

Tremurând în noaptea friguroasă, Flossie îşi strânse mantoul pe trup.

— Ai să mori de frig, dacă mai stai aici.

Copleşită la gândul că pierduse noţiunea timpului, Julie îşi luă servieta de pe canapeaua din spate şi încercă să-i zâmbească vecinei sale vârstnice, după care spuse:

— Aveam caloriferul pornit, deşi nu era tocmai sigură.

— Ba nu-l aveai, o contrazise Flossie. Ţi s-a făcut gheaţă pe parbriz – ia uite! Ai întârziat îngrozitor de mult în seara asta, şi mai e şi duminică, remarcă ea, observându-i servieta.

— Întotdeauna am foarte mult de lucru, spuse Julie. Staţi, să vă conduc până acasă, adăugă ea, luând-o de cot şi pornind încet pe peluza dintre case. Fără lună, nu se prea vede, şi s-ar putea să vă împiedicaţi.

— Julie... spuse ezitant domnişoara Flossie, când intră în cercul de lumină galbenă ce se răspândea de pe verandă, chiar ţi-e bine? Pari frântă. Mie poţi să-mi spui adevărul. N-am să-i spun lui Ada. Ţi-e dor de Zachary Benedict?

Starea de letargie care o urmărise pe Julie toată ziua fu înlocuită de luciditate în secunda când Flossie Eldridge pronunţă numele lui Zack.

— De ce Dumnezeu să credeţi aşa ceva? întrebă ea cu un râs forţat şi gâtuit.

— Fiindcă, răspunse Flossie ca şi cum răspunsul ar fi fost de la sine înţeles, stăteai în maşină, pe alee, cu privirea în gol. Când eram fată

şi oftam după Her… după cineva, îmi amintesc că la fel făceam şi eu.

— Vreţi să spuneţi, încercă Julie s-o tachineze, că veneaţi cu maşina pe alee şi stăteaţi acolo o jumătate de oră?

— Nu, în niciun caz, spuse Flossie cu un chicotit copilăresc care-i făcu ochii să se încreţească. Doar ştii că n-am învăţat niciodată să şofez. Am vrut să zic că priveam în gol, la fel cum făceai tu adineaori.

Încercând să evite răspunsul, Julie ocoli întrebarea spunând veselă:

— Nu cred în a ofta de dorul cuiva, domnişoară Flossie. Dacă nu-l pot avea şi ştiu asta, atunci privesc adevărul în faţă şi încerc să mi-l alung din minte o dată pentru totdeauna, refăcându-mi viaţa cum pot.

În loc de a-i accepta afirmaţia sau de a reveni la întrebarea iniţială, aşa cum se aşteptase Julie, Flossie Eldridge îi puse mâna pe braţ şi spuse:

— Ce-ai face dacă ar exista un lucru pe care ţi l-ai dorit dintotdeauna, şi ai fi putut să-l ai – şi poate încă mai poţi – dar te temi că toată lumea va râde de tine? Şi ţi-e teamă că dacă-l capeţi, s-ar putea să-ţi pară rău?

Juliei râse puţin mai sincer decât înainte, clătinând din cap.

— Grea întrebare, recunoscu ea. Dacă n-aş fi fericită fără acel lucru, cred că mi-aş asuma riscul de a fi fericită cu el.

— E un om, nu un lucru, mărturisi Flossie Eldridge.

Julie ghicise asta încă de la începutul

conversaţiei.

— Ce om? întrebă ea, în ideea că domnişoara Flossie voia să recunoască. Vreau să zic, cine e?

— A, asta-i secret!

Ba nu e niciun secret, îşi spuse Julie cu tristeţe – după care, pentru că nu avea nimic de pierdut, iar Flossie avea numai de câştigat, spuse:

— Cred că Herman Henkleman are nevoie de o femeie cumsecade care să creadă în el şi să-i stea alături, şi să-i dea motive de a fi mândru. Desigur, adăugă ea, în timp ce Flossie o privea încremenită, Herman nu-şi va asuma niciodată riscul de a-i cere femeii pe care a iubit-o să rişte cu el, mai ales după ce şi-a încurcat viaţa atât de rău. Femeia va trebui să facă primul pas, iar pentru asta e nevoie de mult curaj.

Impulsiv, Julie se aplecă şi o sărută pe obrazul pergamentos.

— Noapte bună, îi ură ea.

Rămas-bun, spuse în sinea ei. Şase zile dintre cele opt pe care i le acordase Zack trecuseră.

Ajunse pe veranda casei sale, îşi căută cheile în poşetă, descuie uşa, intră şi închise uşa în urma ei. Tocmai întindea mâna spre comutator, când un glas bărbătesc spuse:

— Nu aprinde lumina.

Ţipătul de groază i se opri în gât, când adăugă:

— E-n regulă, sunt un prieten al lui Zack.

— De ce te-aş crede? întrebă Julie, cu vocea tremurându-i la fel de tare ca mâna.

— Fiindcă, răspunse Dominic Sandini zâmbind, am venit să arunc o privire şi să mă asigur că eşti pregătită să faci o călătorie, dacă te hotărăşti

dintr-odată.

— La naiba, m-ai speriat! explodă Julie, parţial furioasă, parţial râzând, rezemându-se de uşă.

— Îmi pare rău.

— Cum ai intrat aici? îl întrebă, simţindu-se cam absurd că vorbea cu un om invizibil, în beznă.

— Am intrat prin spate, după ce am aruncat o privire în jur. Ai o codiţă, duduie.

— O… o ce?

Julie era atât de dezorientată, încât îşi duse mâna la spate să-şi caute coada, înainte ca vizitatorul să clarifice:

— Eşti urmărită. Un furgon albastru parcat mai încolo supraveghează casa, iar o camionetă neagră se ţine după dumneata oriunde te duci. Tre’ să fie de la F.B.I. – numai ei folosesc maşini pe care nu merită să le furi, da’ la pândă-s mai buni decât sticleţii locali. Maşinile sunt specialitatea mea, adăugă el mândru. Uite, a matale, de pildă – ai un motor de-un litru jumate, radio din fabricaţie probabil, telefon nu, aşa că s-ar putea să scoată două sutare jumate, dezmembrată pentru piese de schimb.

— Ai… ai fost comerciant de maşini? întrebă Julie, ignorând temporar problema F.B.I.-ului, întrucât era absurd de bucuroasă că avea în apropiere un om care se declara prieten al lui Zack.

— S-ar putea zice şi aşa, răspunse el cu un chicotit. Da’ eu când le vindeam, n-aveau titluri, dacă-nţelegi ce vreau să zic.

— Adică… adică… furai maşini? întrebă ea stingherită.

— Mda, da’ m-am lăsat, zâmbi el din nou.

— Ce bine! comentă cu pătrundere Julie.

Nu era deloc liniştitor să ştie că prietenul lui Zack era hoţ de maşini. Dându-şi seama că vizitatorul ei fără chip îi putea alunga alte temeri, Julie spuse repede:

— Zack nu e în Los Angeles, nu-i aşa? Nu el îi ameninţă pe oamenii aceia, nu?

— Nu ştiu unde e, nici ce face, şi ăsta-i adevărul.

— Dar trebuie să ştii! Vreau să zic, e clar că ai vorbit cu el…

— Nnţ, nu eu. Zack ar face-o criză de tot raha… de toată frumuseţea, se grăbi el să se corecteze, dac-ar şti c-am venit personal aici şi m-am implicat. Treaba asta trebuia să fie rezolvată numai de oameni din afară, da’ m-am gândit că altă şansă s-o cunosc pe Julie a lui n-o să mai am. Cred că-l iubeşti al naibii de mult.

Rămase tăcut, iar Julie spuse încet:

— Aşa e. Cred că înseamnă mult şi pentru dumneata, dacă ai riscat să vii aşa aici.

— Ce pu… ce naiba, n-am riscat nimic, declară el ţanţoş. Nu fac nimic ilegal. M-am oprit doar să vizitez prietena unui prieten, şi nicio lege nu interzice asta, şi nici să intru prin spate şi s-o aştept pe-ntuneric. De fapt, cât aşteptam, ţi-am şi reparat broasca de la uşa din spate. Drăcia aia n-ar fi oprit niciun copil, dacă voia să intre.

Spusese că se afla acolo ca să se asigure că era „pregătită” să pornească la drum, iar Julie tocmai se pregătea să-l întrebe ce înţelegea prin asta, când Dominic Sandini îi dădu răspunsul pe

acelaşi ton jovial şi liniştit.

— Oricum, am venit aici fiindcă Zack voia să ai o maşină nouă – ştii, dacă te hotărăşti deodată să porneşti la drum lung, peste vreo două zile – aşa că m-am hotărât s-o aduc eu. Şi iată-mă aici.

Imediat, Julie presupuse că trebuia să folosească maşina lui, nu pe a ei proprie, pentru a-şi induce urmăritorii în eroare când avea să plece din Keaton, peste două zile.

— Spune-mi că nu e furată, îi ceru ea pe un ton deznădăjduit care-l făcu să râdă.

— Nu e. Cum spuneam, m-am retras. Zack a plătit-o, iar eu m-am hotărât să-i aduc cadoul la destinaţie, atâta tot. Nicio lege nu interzice ca un deţinut evadat să cumpere o maşină pentru o cucoană, cu banii lui cinstiţi, câştigaţi din sudoarea frunţii. Acuma, cum hotărăşte ea să folosească maşina aia, asta nu mă mai priveşte pe mine.

— N-am văzut nicio maşină în faţa casei.

— Sigur că n-ai văzut-o! răspunse el cu oroare exagerată. Nu cred c-ar fi bine să încalc cine ştie de decizie a consiliului orăşenesc, sau ceva, blocând strada asta frumoasă şi liniştită. Am lăsat-o în parcarea din spatele unui magazin din oraş numit *Kelton’s Dry Goods*.

— De ce? întrebă nedumerită Julie.

— Interesantă întrebare. Nici nu-s sigur cum de mi-a trăsnit prin cap nebunia asta, glumi el, amintindu-i dintr-odată Juliei de incorigibilii băieţi de opt ani cărora le era învăţătoare. Cred că m-am gândit că dacă-ţi parchezi maşina pe stradă în faţa magazinului, într-o dimineaţă, s-ar putea să vrei să intri, să arunci o privire prin prăvălie, şi pe urmă să

ieşi pe uşa din spate şi să-ţi iei maşina cea nouă la o plimbare de probă. Desigur, asta s-ar putea să-i cam enerveze pe tipii care te urmăresc. Vreau să zic, le-ar fi îngrozitor de greu să ghicească în ce direcţie ai luat-o, cu ce maşină mergi şi cu ce eşti îmbrăcată – asta-n ideea că-ţi vine deodată cheful să-ţi iei alt pulover sau ceva ce întâmplător aveai în geantă. Dacă-nţelegi unde bat...

Julie dădu din cap, în întuneric, cutremurându-se la auzul sugestiilor clandestine din tot ce-i spusese.

— Înţeleg, spuse ea cu un oftat nervos.

Balansoarul scârţâi, în timp ce Dominic Sandini se ridica.

— Mi-a făcut multă, foarte multă plăcere să vorbesc cu matale, spuse el, atingându-i un moment braţul cu mâna. La revedere, Julie a lui Zack. Sper că ştii ce naiba faci.

Julie spera şi ea acelaşi lucru.

— Să nu aprinzi luminile în spate până nu plec.

Îi ascultă paşii îndepărtându-se încet şi avu senzaţia că şchiopăta uşor.

Capitolul 58

Tony Austin auzi un zgomot în spatele lui şi întinse mâna spre lampa de pe masă, în acelaşi moment în care văzu draperiile de lângă uşile de sticlă mişcându-se.

— Nu aprinde lumina! îi ordonă un glas, în timp ce o umbră se îndepărta de perdele. Te văd foarte bine de-aici.

— N-am nevoie de lumină ca să-ţi recunosc

glasul. De ce naiba n-ai intrat prin faţă? întrebă Austin, retrăgându-şi mâna şi ascunzându-şi surpriza cu ajutorul dispreţului. Ţi-am lăsat uşa deschisă.

— Ai idee cât de mult am vrut să te omor?

— Ai pierdut ocazia acum cinci ani. Unde-s banii?

— Eşti ca un vampir, sugi sângele oamenilor până mor.

— Gura şi dă banii-ncoa!

Umbra de lângă draperie ridică mâna, iar Tony văzu pistolul.

— Nu fi prost! Dacă mă omori acum, vor ghici c-ai fost tu în douăşpatru de ore.

— Ba n-au să ghicească nimic. Zack Benedict umblă liber, l-au apucat dracii, m-ai auzit?

Râsul celuilalt răsună înfricoşător de strident.

— Dă telefoane de ameninţare. Oamenii cred că şi eu am primit unul, am avut grijă. Vor crede că el te-a omorât. Am aşteptat atât de mult clipa asta…

Pistolul se ridică, ochi, ţăcăni…

— Nu fi nebun! Dacă mă omori, au să…

Împuşcătura produse o mică gaură în pieptul lui Tony Austin, lângă claviculă, dar faptul că glonţul dum-dum ratase inima nu contă. La impact, se fragmentă în toată cavitatea pectorală, ucigându-l pe loc.

Capitolul 59

— E minunat că ne-ai invitat aşa pe toţi la cină, îi spuse doamna Mathison Juliei, în timp ce se

ridica s-o ajute la strânsul mesei. N-ar trebui să aşteptăm numai ocazii deosebite, aşa cum facem de obicei.

Julie luă patru pahare, zâmbindu-i mamei sale. Era o ocazie foarte deosebită – ultima ei seară împreună cu ei, pentru că a doua zi dimineaţa urma să plece la Zack.

— Eşti sigură că nu vrei să rămân cu Carl ca să te ajutăm să faci ordine în sufragerie? o întrebă Sara, în timp ce Carl o ajuta să-şi îmbrace mantoul.

Julie îi îmbrăţişă pe amândoi mai îndelung decât de obicei, sărutându-i pe obraz. Pentru că ştia că-şi lua rămas-bun.

— Să aveţi grijă unul de altul, le şopti ea la amândoi.

— Locuim doar la o milă şi jumătate distanţă, îi aminti sec Carl.

Julie îi privi cum plecau pe alee, întipărindu-şi în memorie momentul, apoi închise uşa.

Ted şi tatăl ei se aşezară în living să urmărească actualităţile, iar Katherine o ajută să strângă masa în continuare.

— Sara e o fată atât de dulce, remarcă doamna Mathison, când rămase singură cu Julie, în bucătărie. Ea şi Carl se potrivesc atât de bine împreună, şi sunt aşa de fericiţi…

Aruncând o privire peste umăr, în sufragerie, unde Katherine strângea farfuriile, şopti:

— Cred că Ted şi Katherine s-au regăsit, ce zici? Katherine era atât de tânără înainte, dar acum s-a maturizat, iar Ted o iubea atât de mult… Niciodată nu i-a trecut cu adevărat.

Julie zâmbi tristă, în timp ce punea în

spălătorul de vase farfuriile pe care le aducea Katherine din sufragerie.

— Nu-ţi face prea mari speranţe. Eu am invitat-o pe Katherine în seara asta, nu Ted. Încă se mai întâlneşte cu Grace Halvers – probabil ca să-şi înfrunte sentimentele pentru Katherine.

— Julie, s-a întâmplat ceva? Păreai ciudată în seara asta. Preocupată.

Luând cârpa de vase, Julie afişă o expresie de atenţie binevoitoare, în timp ce începea să şteargă chiuveta.

— De ce spui asta?

— Una la mână, apa încă mai curge, vasele nu sunt gata, iar tu încerci să ştergi suprafeţele. Întotdeauna ai fost o fată ordonată, Julie, o tachină ea, când Julie aruncă în grabă cârpa şi reveni la ceea ce făcuse înainte, dar acum mergi cam prea departe. Încă te mai gândeşti la... Zachary Benedict, nu-i aşa?

Era o ocazie ideală de a-şi pregăti mama pentru ceea ce avea să citească în scrisoare, şi se hotărî să profite.

— Ce-ai spune dacă ţi-aş zice că m-am îndrăgostit de el în Colorado?

— Aş zice că e dureros şi fără sens să crezi o asemenea prostie.

— Şi dacă n-am încotro?

— Atunci, aş recomanda tinctură de timp, iubito. Asta le vindecă pe toate. În fond, l-ai cunoscut doar o săptămână. De ce nu te îndrăgosteşti de Paul Richardson în schimb, propuse ea, mai în glumă, mai în serios. Are o slujbă bună şi e nebun după tine – până şi tatăl tău

a observat.

Dându-şi seama că atât conversaţia despre Paul, cât şi spălatul vaselor îi consumau timpul care-i mai rămăsese de petrecut cu familia ei, Julie puse cârpa deoparte.

— Hai să mergem în living, spuse ea, conducându-şi mama afară din bucătărie. Am să termin vasele mai târziu.

Ridicând vocea, întrebă:

— Mai vrea cineva ceva din bucătărie?

— Da, răspunse Ted. Cafea.

Katherine, care tocmai venise s-o ajute la spălatul vaselor, luă ceştile şi farfurioarele, dar Julie clătină din cap.

— Du-te şi stai cu Ted. Am să aduc eu cafeaua, când e gata.

Intrase parţial în living, aducând tava cu ceştile, când îşi auzi tatăl ordonând într-o şoaptă şuierată:

— Ted, închide televizorul, nu e bine ca Julie să audă asta!

— Ce nu e bine să aud? întrebă ea, oprindu-se îngheţată de groază, în timp ce Ted se repezea să închidă televizorul. L-au prins pe Zack, nu-i aşa?

Tremura atât de violent, încât ceştile începură să clănţăne pe tavă.

— Răspunde-ţi-mi! strigă ea, privind cele patru feţe transfigurate de şoc.

— Nu l-au prins, replică sarcastic Ted, dar a mai făcut o victimă!

În timp ce vorbea, reclama de la televiziune se sfârşi, iar Julie văzu o targă ieşind dintr-o casă, cu un trup acoperit cu un cearşaf alb, în timp ce glasul

crainicului răsuna apocaliptic în cameră:

— Repetăm ştirea de ultimă oră: Tony Austin, care a jucat cu Zachary Benedict şi Rachel Evans în „*Destiny*” a fost găsit azi mort în locuinţa sa din Los Angeles, împuşcat în piept. Rapoartele preliminare arată că s-a folosit un cartuş cu glonţ dum-dum, similar cu cel care o ucis-o pe Rachel Evans, soţia lui Zachary Benedict. Medicul legist a stabilit momentul probabil al decesului în jurul orelor zece, seara trecută. Oficialităţile poliţiei din Comitatul Orange au confirmat că Austin a reclamat primirea unui telefon de ameninţare în seara trecută, de la Zachary Benedict, iar acesta se presupune că a fost văzut prin zonă în aceeaşi perioadă. Alţi actori şi membri ai echipei filmului „*Destiny*”, care au primit şi ei telefoane de ameninţare de la Benedict, au fost preveniţi să fie cât mai prudenţi…

Restul cuvintelor îi fură acoperite de trosnetul porţelanului spart, când Julie scăpă tava şi-şi acoperi faţa cu mâinile, încercând să-şi alunge din minte imaginea trupului acoperit cu cearşaful alb şi amintirea glasului rece al lui Zack:

— Pe Austin lasă-l în seama mea. Mai există şi alte căi de a rezolva cu el…

— Julie!

Din toate părţile răsunau glasuri, mâinile se întindeau spre ea, dar Julie făcu un pas înapoi, privind orbeşte la mama ei şi Katherine, care se aplecau să strângă cioburile, la tatăl ei şi Ted, care veniseră lângă ea, privind-o alarmaţi şi consternaţi.

— Vă rog! bâigui ea gâtuit. Vreau să rămân singură. Tată, îl rugă, făcând un efort atât de mare

să-şi stăpânească isteria, încât vorbea cu voce sugrumată, du-o pe mama acasă, te rog. Nu trebuie să se tulbure pentru mine. Nu-i face bine la tensiune.

Se întoarse şi intră în dormitorul ei, unde închise uşa şi se aşează în întuneric.

Undeva, în casă, auzi telefonul începând să sune, dar vocea care-i ţipa în minte era a doamnei Stanhope:

— Zachary şi-a omorât propriul frate, apoi şi-a omorât şi soţia... În filme, juca rolurile unor oameni care ucideau fără niciun rost şi pe urmă scăpau de consecinţe fiindcă erau nişte „eroi”... Nu mai ştie să facă deosebirea între realitate şi fantezie... Zachary este nebun.

Dacă îl ajuta un psihiatru, poate că acum Rachel Evans n-ar fi zăcut în mormânt... Spre binele dumitale propriu, denunţă-l. Altfel, într-o zi va apărea încă o victimă, şi toată viaţa vei purta aceeaşi povară a vinovăţiei pe care trebuie s-o îndur eu acum...

Înaintea ochilor îi apăru chipul celebru şi charismatic al lui Tony Austin, cu zâmbetul lui sexy şi cuceritor. N-avea să mai zâmbească niciodată. La fel ca Rachel Evans şi Justin Stanhope, era mort. Asasinat.

Auzi avertismentul lui Matt Farrell:

— Am mai descoperit indicii care-i vizează pe Diana Copeland... Emily McDaniels... Tommy Newton.

Deschizând sertarul noptierei, Julie scoase scrisoarea lui Zack şi o strânse la piept; dar nu avea nevoie s-o citească – memorase fiecare

cuvânt. Cuprinzându-şi trupul cu braţele, se aplecă şi începu să se legene înainte şi înapoi, într-o tortură fără lacrimi, apăsându-şi scrisoarea pe inimă şi scâncindu-i încet numele în întuneric.

Capitolul 60

Tatăl ei se întrerupse din conversaţia cu Ted şi Katherine, când Julie intră în living, cu trupul ţeapăn ca lemnul şi strângând în mână scrisoarea pe care intenţionase să le-o lase la plecare.

— Am trimis-o pe mama acasă, spuse reverendul Mathison.

Julie dădu din cap, rigid, şi-şi drese vocea:

— Foarte bine.

Un moment, frământă în mâini scrisoarea pe care le-o scrisese, apoi o întinse spre el, cu un gest smucit.

Când tatăl ei o luă şi o deschise, ţinând-o astfel încât să poată citi şi Ted, Julie adăugă:

— Voiam… să plec la el, mâine.

Ochii lui Ted se repeziră spre ai ei, îngustându-se de furie.

— Ăsta-i adevărul, confirmă Julie, nelăsându-i timp să vorbească.

Îl văzu venind spre ea, dar, când vru s-o apuce de braţ, şi-l retrase brusc.

— Nu mă atinge.

Întorcând capul spre chipul trist şi îndurerat al tatălui ei, îl privi cum termina de citit scrisoarea, după care o puse pe masă şi se ridică.

— Ajută-mă, îi ceru ea cu voce frântă. Te rog, ajută-mă. Tu ştii întotdeauna ce e drept şi ce nu.

Trebuie să fac ceea ce e just. Să mă ajute cineva! strigă spre Katherine, care abia-şi stăpânea lacrimile, apoi spre Ted.

Deodată, fu cuprinsă în braţele tatălui ei şi strânsă la pieptul lui, în timp ce o mângâia cu o mână pe spate, ca în copilărie, când plângea pentru câte o suferinţă neînsemnată.

— Ştii deja ce ai de făcut, îi spuse el cu glas îngroşat. Omul acesta trebuie să fie prins şi oprit. Ted, continuă încă zguduit, dar preluând iniţiativa, tu eşti avocat. Care e calea cea mai bună de a proceda în situaţia asta, fără ca Julie să fie incriminată şi mai mult?

După un moment de tăcere, Ted spuse:

— Şansa noastră cea mai sigură e Paul Richardson. Aş putea să-l sun şi să-ncerc să ajung la o înţelegere cu el. Julie îl denunţă pe Benedict şi scapă basma curată. Nimeni nu-i pune nicio întrebare.

Cuvântul întrebare o smulse pe Julie din toropeală.

Cu vocea vibrându-i alarmată, îl preveni:

— Spune-i lui Paul că nu voi răspunde la nicio întrebare despre felul cum ştiu unde va fi Zack!

Se gândea la Matt şi Meredith Farrell, şi la tânărul vesel care-i adusese maşina – cu toţii, loiali unui om care le trădase încrederea, pentru că era bolnav la cap. Pentru că nu avea încotro.

— Dacă vorbeşti cu el, repetă ea, încercând să-şi păstreze vocea cât mai fermă, trebuie să accepte faptul că nu-mi poate pretinde să-i spun nimic altceva decât unde va fi Zack mâine seară. N-am să mai implic pe nimeni altcineva în

povestea asta, şi vorbesc foarte serios!

— Eşti vârâtă pân-la gât într-o intrigă ilegală şi încă te mai preocupi să-i protejezi pe alţii! se răsti Ted. Îţi dai seama ce ţi-ar putea face Richardson? Ar putea să te ia-n noaptea asta de-aici cu lanţuri la picioare!

Julie dădu să-i răspundă, dar puterea de a se stăpâni o părăsea.

Se răsuci pe călcâie, intră în bucătărie şi se aşeză pe un scaun. Mai departe nu se putea duce, ca să scape de telefonul cu care avea să-şi trădeze iubitul.

Cu umerii zguduiţi de suspine mute, îşi acoperi faţa cu mâinile, iar lacrimile pe care şi le stăpânise începură să-i şiroiască în torente fierbinţi pe obraji.

— Îmi pare rău, iubitule, se tânguia ea, cu vocea frântă. Îmi pare atât de rău…

Peste câteva minute, Katherine îi puse o batistă în mână, apoi se aşeză în faţa ei.

Când intră şi Ted în bucătărie, Julie reuşise cât de cât să-şi mai recapete controlul.

— Richardson primeşte târgul, spuse el. Va fi aici în trei ore.

Se întoarse când telefonul de pe peretele bucătăriei începu să sune şi smulse receptorul din furcă.

— Da, răspunse el, e aici, dar nu poate vorbi…

Se întrerupse, încruntat, apoi acoperi receptorul cu palma şi-i spuse Juliei:

— E o doamnă pe nume Margaret Stanhope. Spune că e ceva foarte urgent.

Julie dădu din cap, înghiţind în sec, şi întinse mâna după receptor.

— Aţi sunat ca să vă umflaţi în pene, doamnă Stanhope? întrebă ea cu amărăciune.

— Nu, răspunse bunica lui Zack. Ţi-am dat telefon ca să te rog, să te implor, să-l denunţi dacă ştii unde e, înainte de a fi ucis încă un nevinovat.

— Se numeşte Zack! strigă Julie cu aprindere. Nu mai vorbiţi despre nepotul dumneavoastră ca despre un om fără nume!

Cealaltă femeie trase adânc aer în piept, iar când vorbi din nou, părea aproape la fel de chinuită pe cât se simţea Julie.

— Dacă ştii unde este Zack, o rugă ea, dacă ştii unde se află nepotul meu, adăugă, te rog, pentru numele lui Dumnezeu, opreşte-l!

Ostilitatea Juliei se risipi la auzul durerii din vocea aceea mândră.

— Îl voi opri, şopti ea.

Capitolul 61

— Echipajul Cursei 614 vă mulţumeşte că zburaţi cu Aero-Mexico, spuse stewardesa. Nu uitaţi, adăugă ea veselă, suntem linia aeriană care v-a adus la destinaţie cu douăzeci de minute mai devreme de ora stabilită.

Apoi, trecând la un ton pragmatic, continuă:

— Vă rugăm să rămâneţi aşezaţi, cu centura de siguranţă încheiată, până când aeronava se va opri complet în dreptul porţii.

Aşezată lângă rândul din spate al avionului plin, între Ted şi Paul Richardson, Julie strângea ca într-un cleşte mâna fratelui ei, simţind un gol în stomac, în timp ce avionul se oprea cu o uşoară

smucitură, iar burduful pornea de la terminal să i se ataşeze. Inima începu să-i urle că nu era bine ce făcea, conştiinţa îi striga că era bine, iar ea nimerise prinsă la mijloc.

Alături, Paul Richardson îi observă pieptul începând să se ridice sacadat şi-i luă cealaltă mână într-a lui.

— Uşurel, iubito, o linişti el încet. E aproape gata. Aeroportul e asigurat la toate ieşirile.

Julie îşi smulse privirea dinspre pasagerii care începeau să se ridice şi să-şi strângă lucrurile din suporturile de deasupra.

— Nu pot s-o fac. Nu pot! O să-mi vină rău!

Paul îi strânse şi mai tare degetele reci şi umede.

— Hiperventilezi. Respiră încet şi adânc.

Julie îşi impuse să se conformeze.

— Să nu lăsaţi pe nimeni să-i facă vreun rău! îl preveni ea într-o şoaptă insistentă. Mi-ai promis că nu vei lăsa pe nimeni să-l lovească!

Paul se ridică odată cu pasagerii din faţa lor şi, ţinându-i mâna pe braţ, o făcu uşurel să se ridice şi ea. Julie îşi smuci braţul.

— Promite-mi încă o dată că nu vei lăsa pe nimeni să-i facă nimic!

— Nimeni nu vrea să-i facă niciun rău, Julie, răspunse el, ca şi cum i-ar fi vorbit unui copil înfricoşat. De-asta ai venit şi tu, nu? Ai vrut să fii sigură că nimeni n-o să-l lovească, şi ţi-am spus că riscurile de violenţă scad dacă Benedict te vede şi crede că ai nimerit la mijloc. Mai ţii minte?

Când Julie dădu din cap, cu o mişcare smucită, Paul o luă înainte, ţinând-o de cot.

— Okay, asta e, spuse el. De-acum încolo, Ted şi cu mine vom sta la câţiva paşi în urma ta. Nu te teme. Oamenii mei sunt răspândiţi prin tot terminalul şi în jur, iar principala lor prioritate e siguranţa ta. Dacă Benedict deschide focul, îşi vor risca vieţile ca să te protejeze.

— Zack nu mi-ar face niciun rău! declară ea cu dispreţ.

— Nu e normal la cap. N-ai de unde ştii ce-o să facă, dacă-şi dă seama că l-ai păcălit. De-asta, orice s-ar întâmpla, te vei preface că eşti de partea lui până e luat în custodie şi imobilizat. Adu-ţi aminte, am mai discutat despre toate astea.

Se retrase puţin, când ajunseră aproape de stewardesa brunetă şi atrăgătoare care stătea la uşa din faţă a avionului.

— Ţi-e totul clar?

Juliei îi venea să urle că nimic nu era clar, dar îşi înfipse unghiile în palme şi, cumva, reuşi să dea din cap.

— Okay, de-acum încolo eşti singură, spuse el, oprindu-se în uşă şi luându-i cu grijă haina de pe umeri, pentru a i-o pune pe braţ. În cinci minute, totul are să se termine. Gândeşte-te numai la asta – încă cinci minute doar. Şi ţine minte, nu te uita după el, lasă-l să te găsească el pe tine.

Se opri, privind-o cum pornea încet înaintea lor prin tunel, şi o lăsă să se îndepărteze cu câţiva metri, apoi o urmă, cu Ted alături. În momentul când se îndepărtară suficient pentru ca stewardesa să nu-i mai audă, Ted spuse încet, într-o şoaptă furioasă:

— N-aveai dreptul s-o obligi să treacă prin

toate astea! Singur ai spus că tot aeroportul e plin cu agenţi F.B.I. şi poliţişti mexicani. N-aveai nevoie de ea aici ca să dai de el!

Paul îşi descheie sacoul şi-şi lărgi cravata, arătând ca un om de afaceri îmbrăcat lejer care venea la Mexico City; cu un prieten, pentru câteva zile.

Înfundându-şi mâinile în buzunare, răspunse cu un zâmbet crispat:

— Ea a insistat să vină, ca să se asigure că Benedict nu păţeşte nimic, cum ştii foarte bine. L-am pus pe pilot să ceară prin radio un medic; va fi gata să-i dea un sedativ, când totul o să se termine.

— Dacă erai măcar pe jumate atât de deştept pe cât te crezi, oamenii tăi l-ar fi arestat deja la ora asta – şi încă n-au făcut-o, aşa-i? Ai aflat asta când te-ai dus în carlingă ca să comunici prin radio, nu?

Zâmbetul lui Paul se lăţi, dar cuvintele îi sunară ameninţător:

— Exact. S-a strecurat pe lângă ei cumva, sau n-a venit. F.B.I.-ul nu are nicio jurisdicţie în Mexic. Până-l trecem graniţa, nu putem decât să „asistăm” poliţia mexicană în operaţiunea asta, iar ei nu se prea pricep la aşa ceva.

Tremurând din creştet până-n tălpi, Julie intră cu paşi nesiguri în zona zgomotoasă a porţii, unde pasagerii erau aşteptaţi de rude şi prieteni, căutând înnebunită din privire un bărbat înalt şi brunet care să aştepte la marginea vreunui grup vesel, iar când nu-l văzu, făcu câţiva paşi dincolo de poartă, în terminal, şi se opri ezitând, paralizată de uşurare şi panică.

— Pardon! strigă un mexican, îmbulzindu-se pe lângă ea, grăbit să prindă avionul, cu un băiat de o mână şi o valiză în cealaltă.

— Pardon! spuse alt bărbat, împingând-o grosolan – era foarte înalt şi brunet, iar chipul îi era întors în altă parte.

— Zack! şopti ea îngrozită, răsucindu-se în loc şi privindu-l nedumerită cum alerga spre o poartă unde pasagerii debarcau din alt avion. Trei mexicani rezemaţi de o coloană se uitară la ea, apoi la bărbatul cel înalt, din nou la ea, şi-i observă în acelaşi timp în care observă chipul bărbatului brunet. Nu era Zack.

Vocea crainicului de trafic păru să-i urle în urechi:

— Cursa 620 de la Los Angeles soseşte acum la Poarta A-64. Cursa 1152 de la Phoenix va sosi la Poarta A-23. Cursa 134…

Tremurând şi mai tare, Julie ridică o mână tremurândă, îşi împinse părul de pe frunte şi porni grăbită, orbeşte, în lungul terminalului, dorind ca totul să se întâmple fără ca ea să vadă. Încă patru minute. Dacă mergea repede, fără să se uite nici la stânga, nici la dreapta, Zack avea să iasă de după un stâlp sau o coloană, să apară într-o uşă, iar ei urmau să-l aresteze şi totul lua sfârşit.

Doamne, Te rog, fă să se întâmple cât mai repede, se rugă ea în ritmul paşilor lungi şi repezi, după ce trecu prin vamă fără ca nimeni s-o întrebe ceva. Să nu-i facă niciun rău. Să se termine cât mai repede. Să nu-l lovească. Să se termine mai repede…

Mergând grăbită, se împinse printre pasagerii

care ieşeau din poarta de control aglomerată şi, fără a încetini pasul, aruncă o privire spre pancarta cu o săgeată care indica ieşirea din terminal, coti într-acolo şi-şi văzu de drum.

Să nu păţească nimic... Să nu-l lovească... Să nu fie aici... intona ea isteric, în timp ce mergea. Încă două minute.

În faţă se vedeau uşile dinspre zona puternic luminată unde aşteptau taxiurile şi alte maşini, cu farurile aprinse. Să nu fie aici. Să nu fie aici. Să nu fie aici. Să nu fie... aici...

Nu era acolo.

Julie se opri în loc, fără să-i pese că era împinsă şi înghiontită de pasagerii veseli şi zgomotoşi care încercau să iasă din terminal prin jurul ei.

Încet, se întoarse, cu privirea trecându-i dincolo de Paul Richardson, care se oprise şi stătea de vorbă cu Ted... dincolo de un grup de mexicani care se grăbeau spre ea râzând... dincolo de bărbatul înalt şi vârstnic, adus de umeri şi cu părul cărunt, care ducea o valiză, cu capul aplecat... dincolo de mama cu...

Bătrânul! Privirea lui Julie se repezi înapoi spre el chiar când acesta ridică încet capul, cu ochii spre ea... ochi aurii, calzi, zâmbitori...

Strigându-i un avertisment mut, Julie făcu un pas înainte, apoi încă unul, şi o luă la fugă, îmbrâncind mulţimea, încercând să se arunce între el şi pericol, chiar în clipa când un glas bărbătesc bubui:

— Stai pe loc, Benedict!

Zack încremeni, poliţiştii îl înhăţară, trântindu-l de perete, dar ochii lui rămaseră aţintiţi spre Julie,

prevenind-o feroce să nu se apropie, izbucni haosul, în timp ce oamenii se zbăteau să se dea la o parte din calea agenţilor federali mexicani care alergau înainte scoţându-şi pistoalele, iar Julie răcni la ei:

— Nu-l loviţi! Nu-l loviţi!

Paul Richardson o apucă de braţe, smucind-o înapoi.

— Îl lovesc! ţipă ea, zvârcolindu-se în strânsoarea lui ca să vadă dincolo de cei ce se înghesuiau în jurul lui Zack. Îl lovesc!

— S-a terminat! îi strigă Paul la ureche, încercând s-o calmeze. Gata, s-a terminat!

Cuvintele îşi făcură în sfârşit efectul, iar Julie încremeni. Neputând să se smulgă sau să-şi mute privirea, se uită paralizată de groază cum Zack era înconjurat şi percheziționat sub supravegherea unui bărbat scund, îmbrăcat impecabil, cu părul rar, care părea să fie şeful. Zâmbind, acesta privea cum îl percheziţionau agenţii federali mexicani, iar Julie îl auzi spunând:

— Acum mergem acasă, Benedict, şi-o să fim împreună mult, mult timp…

Se întrerupse, când unul dintre Federales scoase ceva din buzunarul lui Zack, şi întinse mâna.

— Ce-i asta? întrebă el răstit.

Agentul federal îi puse obiectul în palmă, iar Julie simţi un fior rece la vederea răutăţii diabolice din zâmbetul individului, când ridică privirea spre profilul lipsit de expresie al lui Zack.

— Ce drăguţ! se strâmbă el.

Apoi se întoarse dintr-odată şi porni spre Julie.

— Sunt guvernatorul Hadley, spuse întinzând mâna. Pariez că ăsta e pentru dumneata.

Julie nu reacţionă, nu putu să se mişte, pentru că acum Zack o privea, iar expresia din ochii lui o făcea să dorească să moară. Îi spunea fără cuvinte că o iubea. Îi spunea că-i părea rău. Îşi lua rămas-bun.

Pentru că încă mai credea că-i adusese la el fără să ştie.

— Ia-l! se răsti Hadley, cu un glas îngrozitor.

Activată de tonul lui, Julie întinse automat mâna.

Obiectul pe care i-l puse în palmă era o verighetă subţire, cu diamante pe margine.

— O, nu… gemu ea, strângând inelul la piept, în timp ce lacrimile începeau să-i şiroiască pe obraji. Nu, nu, nu…

Ignorând-o, Hadley se întoarse spre poliţiştii mexicani.

— Luaţi-l de-aici, ordonă el, arătând cu capul spre uşile dincolo de care apăruseră în tăcere zeci de maşini ale poliţiei, cu girofarurile aprinse.

Dar, în timp ce Zack era împins de Federales înainte, Hadley păru să aibă impresia că ceva nu era în regulă.

— Staţi o clipă, se răsti el, apoi se întoarse spre Julie, în timp ce Zack era oprit lângă ea, şi spuse cu un zâmbet uleios şi plin de răutate: domnişoară Mathison, am fost foarte nepoliticos. Nu v-am mulţumit pentru cooperare. Dacă nu ne-aţi fi ajutat cu tot planul, s-ar fi putut să nu-l prindem niciodată pe Benedict.

Capul lui Zack se ridică brusc, sfredelind cu

privirea faţa transfigurată de vinovăţie a Juliei, care văzu chinuită cum în ochi îi apărea mai întâi neîncrederea, apoi ura. O ură atât de profundă, încât toţi muşchii feţei i se crispară într-o mască turbată. Cu o izbucnire de furie, se răsuci în mâinile celor ce-l ţineau, repezindu-se spre uşă.

— Ţineţi-l pe ticălos! strigă Hadley, iar tonul lui alarmat îi făcu pe Federales să-şi scoată bastoanele.

Julie auzi bufniturile lemnului peste oase şi tendoane, îl văzu pe Zack căzând în genunchi şi, când ridicară bastoanele să-l lovească din nou, îşi ieşi din minţi.

Smulgându-se din strânsoarea lui Paul, se aruncă asupra lui Hadley. Răcnind înnebunită de durere pentru omul doborât la pământ, zgârie obrazul lui Hadley şi începu să dea în el cu picioarele, în timp de Paul încerca s-o oprească. Hadley strânse pumnul ca să riposteze, dar se opri la auzul avertismentului furios al lui Paul:

— Băi sadic împuţit ce eşti, dacă te-atingi de ea, îţi iau beregata!

Apoi, ridicând capul, strigă spre unul dintre oamenii lui:

— Aduceţi aici afurisitul ăla de doctor!

Arătă cu capul spre Hadley, adăugând:

— Şi luaţi-l şi pe ăsta de-aici!

Dar nu avea de ce să-şi facă griji... Julie aluneca încet în braţele lui, leşinată.

Capitolul 62

Doctorul Delorik ieşi din dormitorul Juliei cu

trusa în mână, zâmbindu-le încurajator membrilor familiei, care stăteau adunaţi în living, aşteptându-i prognoza.

— E rezistentă, spuse el. În douăzeci şi patru de ore, o să se simtă perfect, fizic. Puteţi intra să-i uraţi noapte bună, dacă vreţi. E sub efectul tranchilizantelor, aşa că nu va şti că de fapt e dimineaţă, şi s-ar putea să nu răspundă, dar aşa se va odihni mai uşor. Vor trece vreo două zile până să fie în stare să se întoarcă la slujbă.

— Am să-l sun pe director şi am să-i explic, spuse repede doamna Mathison, ridicându-se, cu o privire îngrijorată spre uşa deschisă a camerei.

— Nu va trebui să-i explicaţi prea multe, nici lui, nici altcuiva, răspunse sec doctorul Delorik. În caz că încă n-aţi deschis televizorul, vă pot spune că ceea ce s-a întâmplat aseară în Mexic a fost transmis pe toate posturile de ştiri, cu tot cu imagini video oferite de turiştii care aveau camerele la ei, pe aeroport. Vestea bună e că, în pofida bătăii pe care a încasat-o Benedict de la poliţia mexicană, presa o prezintă pe Julie ca pe o eroină care a colaborat la un plan abil pentru prinderea unui ucigaş.

Şase feţe îl priviră fără nicio undă de plăcere la auzul acestei „veşti bune”, aşa că urmă, în timp ce-şi lua haina pe el:

— Cineva ar trebui să stea cu ea în următoarele douăzeci şi patru de ore – doar ca s-o supravegheze şi să aibă pe cineva alături când se va trezi.

— Stăm noi, spuse James Mathison, cuprinzându-şi soţia de umeri cu braţul.

— Dacă vreţi un sfat medical gratuit, spuse ferm doctorul Delorik, duceţi-vă amândoi acasă şi culcaţi-vă. Păreţi epuizaţi. Mary, nu vreau să fiu nevoit să te internez în spital cu inima, după tot stresul ăsta.

— Are dreptate, spuse categoric Ted. Duceţi-vă acasă şi odihniţi-vă. Carl, tu şi Sara mergeţi la serviciu şi mai veniţi diseară, dacă vreţi. Eu am oricum două zile libere, aşa că am să stau aici.

— Nici nu mă gândesc! îl contrazise Carl. N-ai mai dormit de alaltăieri, şi-n plus, când te culci, dormi buştean. Dacă dormi, şi Julie are nevoie de tine, n-ai s-o auzi.

Ted deschise gura să-l contrazică, dar imediat găsi o soluţie mai bună.

— Katherine, spuse el întorcându-se spre ea, vrei să stai tu aici, cu mine? Altfel, Carl şi Sara au să piardă o jumătate de zi încercând să mă convingă. Sau ai altceva de făcut?

— Vreau să rămân, răspunse simplu Katherine.

— Atunci, ne-am înţeles, declară reverendul Mathison, iar familia porni pe coridor spre dormitorul Juliei, în timp ce Katherine intra în bucătărie să-i pregătească lui Ted un mic dejun uşor.

— Julie, iubito, eu sunt, tata. E şi mama aici, cu mine.

În visul ei influenţat de somnifere, Julie simţi ceva atingându-i fruntea, şi auzi glasul tatălui ei, şoptindu-i de foarte, foarte departe:

— Te iubim. Totul va fi bine. Somn uşor.

Apoi, se auzi vocea mamei sale, înlăcrimată şi înceată:

— Eşti atât de curajoasă, draga mea. Mereu ai fost curajoasă. Vise plăcute.

Ceva ţepos o atinse uşor pe obraz, făcând-o să tresară, întorcând capul, şi auzi râsul aspru al lui Carl.

— Ăsta nu-i un mod de a te purta cu fratele tău favorit, numai fiindcă nu m-am bărbierit încă... Te iubesc, scumpo.

Urmă apoi Ted, tachinând-o puţin cu glasul lui ironic:

— Carl vorbeşte aiurea. Eu sunt fratele tău favorit. Katherine şi cu mine suntem aici. Dacă te trezeşti, strigă-ne, şi-o să-ţi dăm tot ce vrei.

Vocea blândă a Sarei şopti:

— Şi eu te iubesc, Julie. Somn uşor.

Apoi vocile se îndepărtară, pierzându-se în întuneric, ca să se amestece cu alte sunete ciudate şi imagini tulburătoare ale unor oameni alergând, strigând şi împingând, pistoale şi girofaruri, şi ochi îngheţaţi ca nişte pumnale aurii străpungând-o, şi motoare de avion vuind, vuind, vuind...

*

Katherine auzi uşa din faţă închizându-se în timp ce punea pe o tavă pâine prăjită, gem şi un pahar cu suc de portocale.

Aşa cum promisese să facă în ajun, Ted o sunase imediat ce o adusese pe Julie acasă, dar la sosirea ei familia se adunase deja, aşa că nu ştia despre cele întâmplate în Mexic decât versiunea prescurtată pe care Ted le-o prezentase părinţilor lui îngrijoraţi.

Aducând tava, intră în living, apoi se opri la vederea lui Ted care stătea pe canapea, cu coatele pe genunchi şi capul în mâini.

În atitudinea lui se simţea o asemenea disperare, încât Katherine îşi dădu seama imediat că oboseala nu era singura cauză.

— A fost rău în Mexico City, nu-i aşa? întrebă ea încet.

— Nici nu se putea mai rău, răspunse el, frecându-și faţa cu mâinile, în timp ce Katherine punea tava pe masa de cafea şi se aşeza în celălalt capăt al canapelei.

— A fost un coşmar. Singura mică binecuvântare a fost că Julie a devenit atât de isterică încă dinainte de a fi început, încât ştiu că n-a înregistrat nici jumătate din tot ce se întâmpla. De asemenea, Paul Richardson a reuşit s-o împiedice să vadă prea mult. Eu, însă, adăugă el sumbru, am avut loc în rândul întâi, cu vedere clară, şi nu eram isteric. Iisuse, a fost mai rău decât tot ce mi-aş fi putut imagina…

Văzând că nu părea să ştie cum să înceapă explicaţiile, Katherine îl întrebă:

— Vrei să spui că Benedict a fost violent? A încercat să se repeadă la ea, s-o lovească?

— Violent? repetă Ted, cu glas amar. S-o lovească? Aproape-mi doresc să fi încercat! Atunci m-aş simţi mult mai bine, mai puţin vinovat.

— Nu înţeleg.

Cu un oftat răguşit, Ted se rezemă de spătar, privind în tavan, şi râse fără chef.

— Nu, n-a încercat să devină violent. În clipa când a înţeles ce se întâmpla, n-a încercat să se

mişte, să se ferească sau să fugă, ci doar a stat pe loc, fără să se zbată, şi a privit-o fix pe Julie, clătinând din cap şi încercând s-o prevină să stea la distanţă şi să se ascundă. N-a scos o vorbă, nici n-a tresărit când i-au pus cătuşele şi l-au trântit de perete ca să-l percheziţioneze. Federales – poliţia mexicană – n-au scrupule cu privire la ceea ce noi numim „forţă excesivă”, şi l-au bruftuluit bine, sub pretextul că-l percheziţionau. Unul dintre ei i-a dat un baston în rinichi, altul l-a lovit după genunchi, iar el n-a protestat, nu s-a clintit, n-a scos un sunet. Dumnezeule, n-am mai văzut în viaţa mea un om care să se poarte ca el când e arestat. Parcă dorea cu atâta disperare să-şi păstreze calmul, încât nici nu-i păsa ce-i făceau. Julie nu vedea mare lucru, şi încă mai zbiera la ei să nu-l lovească.

— Bea asta, înainte să continui, spuse Katherine, dându-i paharul cu suc de portocale.

Ted se îndreptă şi-l luă cu un scurt zâmbet recunoscător, ca şi cum l-ar fi aşteptat tot timpul, fără să aibă puterea de a întinde mâna după el.

— Şi asta a fost tot? întrebă Katherine, când termină de băut aproape tot sucul.

Reluându-şi poziţia dinainte, Ted clătină din cap şi începu să învârtească paharul între mâini, privind în el.

— Nu, spuse caustic, asta a fost doar partea cea bună.

— Şi care a fost partea cea rea? întrebă Katherine, cu groază în voce.

— A început peste câteva minute, când îl duceau pe Benedict afară. Hadley, guvernatorul *Penitenciarului de Stat* din Amarillo, care

întâmplător mai e şi un sadic nenorocit, s-a oprit s-o felicite pe Julie chiar în faţa lui Benedict.

— Şi de ce zici că e sadic?

— Ar fi trebuit să-i vezi zâmbetul de pe faţă ca să înţelegi. Cu Benedict de faţă, Hadley a dat impresia că Julie concepuse tot planul de a veni la el în Mexic, numai ca să-i întindă o cursă şi să fie prins.

Katherine îşi ridică o mână la gât, iar Ted dădu din cap a încuviinţare.

— Ai înţeles, iar Benedict a înţeles şi el. Iisuse, să-i fi văzut expresia de pe faţă! Arăta... ca un ucigaş, ăsta-i singurul cuvânt care-mi trece prin minte. A încercat să sară la ea sau poate să fugă, nu sunt sigur, dar, oricum, Federales s-au folosit de pretextul ăsta ca să înceapă să-l stâlcească în bătaie, chiar acolo, în faţa ei. Atunci Julie şi-a ieşit din minţi şi l-a atacat pe Hadley. Şi pe urmă a leşinat – slavă Domnului!

— Paul Richardson de ce n-a făcut nimic ca să împiedice asta din capul locului?

Ted privi încruntat în pahar, apoi îl puse pe masă.

— Paul avea mâinile legate. Atâta vreme cât ne aflam pe teritoriul mexican, trebuia să lucreze în cadrul sistemului lor. Singurul motiv pentru care F.B.I.-ul a fost implicat e că avea un mandat federal împotriva lui Benedict, pentru răpire. Guvernul mexican a onorat mandatul şi a acceptat să coopereze cu o viteză surprinzătoare, dar Federales au jurisdicţie completă asupra lui Benedict până îl predau peste frontiera cu Statele Unite.

— Şi cât o să dureze asta?

— În cazul de faţă, aproape deloc. În loc să-l ducă la graniţă cu maşina, aşa cum ar fi făcut în mod normal, Paul i-a convins să-l treacă în Statele Unite cu un mic avion particular. Avionul lui a decolat cam în acelaşi timp cu al nostru. Înainte de a pleca de la aeroport, mexicanilor li s-a trezit cu întârziere conştiinţa, adăugă el sarcastic. Au început să confişte toate filmele pe care au putut pune mâna, de la oricine avea camere de luat vederi. Paul a pus mâna pe vreo câteva benzi video care le-au scăpat, nu fiindcă-i păsa de interesele lor, ci pentru că încerca s-o protejeze pe Julie, să nu apară în filme. Am văzut una dintre benzi la un reportaj despre arestare, dar camera îl filma pe Benedict aproape tot timpul. Măcar asta-i o mică binecuvântare.

— Nu ştiu de ce, am presupus că Paul va veni aici, cu ea.

Clătinând din cap, Ted spuse:

— Trebuie să fie la graniţă, ca să-l ia pe Benedict în custodie de la Federales, iar apoi i-l va preda lui Hadley.

Katherine îi studie un moment chipul.

— Asta-i tot ce s-a întâmplat?

— Nu tocmai, spuse el nervos. A mai fost încă un mic detaliu, încă o lovitură de moarte pentru Julie, pe care am omis-o.

— Ce anume?

— Asta, spuse Ted, vârând mâna în buzunarul cămăşii. Benedict o avea la el, iar Hadley i-a înmânat-o cu o satisfacţie vizibilă.

Desfăcând pumnul fără ceremonie, lăsă

verigheta să cadă în mâna întinsă a Katherinei, şi-i văzu ochii dilatându-se şocaţi, pentru ca apoi să se umple de lacrimi.

— O, Doamne, şopti ea, privind cerculeţul cu diamante care-i scânteia în palmă, e clar că voia să-i dea ceva deosebit. E superb!

— Nu-mi veni acum cu sentimentalisme, o preveni Ted. Omul e un maniac, un ucigaş.

Katherine înghiţi în sec, sonor, şi răspunse:

— Ştiu.

Ted ridică privirea de la inelul din palma ei spre piatra enormă de pe deget.

— E mic în comparaţie cu cataroiul ăsta pe care-l porţi tu.

Katherine râse gâtuit.

— Mărimea nu e totul, şi-n plus, n-ar fi putut-o lăsa să poarte un asemenea inel, pentru că ar fi atras atenţia oriunde se duceau. Aşa că, în schimb, i-a luat unul mic.

— E doar o verighetă banală cu diamante.

Katherine clătină din cap.

— Nu are nimic banal. E din platină, nu de aur, şi e înconjurat complet cu diamante.

— Ei şi, nu-s foarte mari, insistă Ted.

— Mărimea nu e totul, repetă ea, învârtind inelul între degete. Pietrele astea sunt excepţional de fine, şi au o tăietură foarte scumpă.

— Sunt pătrate.

— Dreptunghiulare. Stilul de tăiere se numeşte „radiant”.

Cu voce sufocată, adăugă:

— Are… un gust superb.

— E nebun şi criminal.

— Ai dreptate, spuse Katherine punând inelul pe masă.

Apoi îl privi, iar Ted îi văzu faţa frumoasă care-l hipnotiza întotdeauna şi-i lua minţile. Acum era altfel... mai matură, mai blândă, mai dulce... preocupată de lumea din jur, nu numai de ea însăşi. Şi de cinci ori mai dezirabilă.

— Nu-ncepe să te învinuieşti singur pentru durerea Juliei, îi spuse ea cu blândeţe. Ai salvat-o de-o viaţă infernală, sau poate chiar mai rău. Julie ştie.

— Îţi mulţumesc, răspunse încet Ted, apoi îşi întinse braţul peste spătarul canapelei, îşi rezemă capul pe spate şi închise ochii. Sunt atât de obosit, Kathy!

Ca şi cum trupul său ar fi reluat o amintire fără încuviinţarea minţii extenuate, mâna i se arcui în jurul umărului ei şi o trase mai aproape. Abia când obrazul i se rezemă de pieptul lui şi degetele i se desfăcură peste braţul lui, Ted îşi dădu seama ce făcuse, însă chiar şi acum i se păru destul de inofensiv.

— Am avut atâta noroc, noi doi, şopti ea. Ne-am văzut, ne-am iubit, ne-am căsătorit. Şi pe urmă, am dat la toate cu piciorul.

— Ştiu.

Regretul dureros pe care şi-l auzi în propriul glas îl făcu să deschidă brusc ochii, neplăcut surprins, apoi îşi înclină capul, privind-o. Katherine voia s-o sărute, i se citea pe toată faţa.

— Nu, spuse el încordat, închizând ochii.

Ea îşi frecă obrazul de pieptul lui, iar Ted simţi că rezistenţa începea să-i cedeze.

— Termină! o preveni, altfel, mă scol de-aici şi merg să mă culc dincolo.

Katherine se opri imediat, dar nu ripostă, nici nu se retrase furioasă, iar el îşi ţinu respiraţia, dorindu-şi s-o facă. În urmă cu un minut, fusese mort de oboseală; acum, mintea-i era amorţită, dar trupul i se trezea la viaţă, iar glasul părea să-i fi dobândit o voinţă proprie.

— Fie te scoli, o preveni fără să deschidă ochii, fie-ţi scoţi inelul ăla de pe deget.

— De ce? şopti ea.

— Fiindcă al dracului să fiu dac-am să fac dragoste cu tine în timp ce porţi inelul altuia.

Un diamant vechi de un miliard de ani, evaluat la un sfert de milion de dolari, căzu fără ceremonie pe masa de cafea. Glasul lui Ted se auzi ca un geamăt amestecat cu râs.

— Kathy, eşti singura femeie din lume care i-ar fi putut face aşa ceva unui asemenea diamant.

— Sunt singura femeie din lume pentru tine.

Ted îşi lăsă capul pe spate şi închise din nou ochii, încercând să ignore adevărul acestor cuvinte, dar mâna i se curba deja pe după ceafa ei, iar degetele i se strecurau în părul ei, ridicându-i faţa spre el.

Deschizând ochii, o privi, amintindu-şi lunile de infern ale vieţii lor împreună… şi pustietatea rece în care se transformase viaţa lui fără ea – şi-i văzu lacrima tremurând în colţul ochiului.

— Ştiu că aşa eşti, şopti.

Şi, aplecându-se, îi atinse cu limba lacrima sărată.

— Dacă-mi mai dai o şansă, am să-ţi dovedesc,

îi promise ea din adâncul sufletului.

— Ştiu c-ai să-mi dovedeşti, şopti Ted, ştergându-i şi a doua lacrimă tot cu un sărut.

— Îmi mai dai o şansă?

Îi ridică bărbia şi o privi în ochi – şi fu pierdut.

— Da.

Capitolul 63

Cam dezorientată din cauza medicamentelor pe care le primise cu douăzeci şi patru de ore în urmă, Julie îşi duse mâna la capul îndurerat şi ieşi cu paşi nesiguri din dormitor, spre bucătărie, unde se opri brusc, clipind din ochi la vederea priveliştii incredibile care o aştepta: Ted şi Katherine stăteau lângă chiuvetă, înlănţuiţi într-o îmbrăţişare care arăta neîndoielnic pasională. Pe moment, mintea Juliei era cufundată într-o ceaţă comodă, aşa că plăcuta imagine casnică o făcu să zâmbească.

— Curge apa, spuse ea cu o voce răguşită şi uscată care-i făcu pe toţi trei să tresară.

Ted înălţă capul şi-i zâmbi, dar Katherine se sperie ca şi cum ar fi fost surprinsă făcând ceva rău şi se desprinse din braţele lui.

— Julie, iartă-mă! exclamă ea.

— Pentru ce? întrebă Julie, ducându-se la dulap şi luând un pahar pe care-l umplu cu apă. Îl bău pe tot, încercând să-şi potolească setea anormală.

— Pentru că te-am lăsat să ne vezi aşa.

— De ce? repetă Julie, umplându-şi din nou paharul, deşi capul începea deja să i se limpezească, iar amintirile încercau s-o ia cu asalt.

— Fiindcă… se bâlbâi cu stângăcie Katherine,

n-ar trebui să facem asta în faţa ta, când suntem aici ca să te ajutăm să-ţi revii după ceea ce s-a întâmplat în Mexic…

Se întrerupse îngrozită, când paharul alunecă din mâna Juliei, spărgându-se pe duşumea.

— Nu! izbucni Julie, rezemându-se cu mâinile de bufet şi încercând să-şi alunge amintirea bruscă a chipului înfuriat al lui Zack, chiar înainte ca poliţiştii mexicani să fi început să-l lovească; începu să se cutremure, închizând strâns ochii, iar după un minut reuşi să se îndrepte şi să se întoarcă. Să nu mai vorbiţi niciodată despre asta, spuse ea. Mi-e bine, adăugă, cu mai multă hotărâre decât sinceritate. S-a terminat. O să fie totul în regulă dacă nu vorbiţi despre asta. Trebuie să dau un telefon.

Aruncă o privire spre ceasul de deasupra chiuvetei şi, fără să-şi dea seama că făcea tocmai contrariul faţă de ceea ce le ceruse lor să facă, formă numărul de la biroul lui Paul Richardson şi-i spuse secretarei cine era.

Ultima explozie de emoţie o lăsase secătuită şi speriată. Îşi dădu seama că era încordată la limită, privindu-şi mâinile care-i tremurau, şi că trebuia să înceteze imediat.

Viaţa era grea pentru mulţi oameni, îşi reaminti ea, şi nu putea să se clatine sub fiecare lovitură. Putea fie să ia o reţetă de tranchilizante şi să se transforme într-o zombie, fie să facă faţă viitorului în mod calm şi raţional.

Tinctura de timp avea să vindece restul. Gata cu lacrimile, jură ea. Gata cu durerea. Gata cu ieşirile necontrolate. Depindeau de ea oameni –

toţi elevii, plus femeile pe care le învăţa seara să citească. Ele în special o priveau cu cel mai mult respect şi trebuia să le arată cum înfrunta ea vicisitudinile vieţii.

Avea cursuri de predat şi echipe de fotbal şi softball de antrenat. Trebuia să-şi facă de lucru şi să rămână cât mai ocupată. Nu trebuia să se prăbuşească.

— Paul, spuse ea, doar cu un uşor tremur în voce, când îl auzi în sfârşit. Trebuie să-l văd, să-i explic…

Glasul lui Paul era înţelegător, blând şi categoric.

— Asta n-o să se poată imediat. O vreme, nu poate primi vizite la Amarillo.

— La Amarillo? Mi-ai promis că va fi dus la un spital psihiatric, pentru evaluare şi tratament!

— Am zis că voi încerca, şi-am s-o fac, dar lucrurile astea au nevoie de timp, şi…

— Nu-mi vorbi mie despre „nevoia” de timp, îl preveni ea, păstrându-şi totuşi calmul. Guvernatorul ăla e un monstru. E sadic, ai văzut cu ochii tăi, în Mexic. O să-l bată pe Zack până…

— Hadley nici n-o să se atingă de el, o întrerupse Paul cu blândeţe, atâta lucru pot să-ţi promit.

— Cum poţi aşa de fi sigur?

— Sunt sigur, fiindcă i-am spus că va trebui să-l interogăm pe Benedict în legătură cu acuzațiile de răpire, şi că avem nevoie de el în perfectă stare. Hadley ştie că nu pot să-l sufăr şi că am intenţii serioase. N-o să-şi creeze probleme cu mine şi cu F.B.I.-ul, mai ales acum, când deja e

anchetat de autorităţile penitenciare pentru revolta din închisoare de luna trecută. Propria lui piele şi slujbă sunt prea preţioase pentru el.

— Nu voi participa, îi reaminti Julie cu tărie, la acuzarea lui Zack de răpire.

— Ştiu, răspunse liniştitor Paul. A fost doar un mijloc de a-l ţine pe Hadley sub control, deşi nu cred că e cu adevărat necesar. Cum spuneam, ştie că autorităţile penitenciare îi investighează conduita şi-l observă cu atenţie.

Julie răsuflă uşurată, apoi Paul spuse:

— Azi pari să te simţi puţin mai bine. Odihneşte-te. Am să trec pe la tine în weekend.

— Nu cred că-i o idee prea…

— Indiferent dacă vrei să mă vezi sau nu, o întrerupse el ferm. Poţi să-ţi faci griji pentru Benedict, dar pentru tine eu sunt cel care-şi face griji. E un ucigaş şi ai făcut ceea ce trebuia să faci, pentru binele lui şi al tuturor celorlalţi. Nici să nu te gândeşti la altceva.

Julie dădu din cap, spunându-şi categoric că avea dreptate.

— O să-mi fie bine, răspunse ea. Chiar o să-mi fie.

Când închise, îi privi pe Katherine şi Ted.

— O să-mi fie, le promise amândurora. Veţi vedea. Mă bucur să ştiu că a ieşit şi ceva bun din coşmarul ăsta, adăugă, cu un zâmbet tremurător: voi doi.

Mâncă micul dejun pe care i-l dădură cu forţa, apoi se ridică să mai dea un telefon.

Cu intenţia fermă de a-l îndemna pe Matt Farrell să-şi folosească influenţa considerabilă

pentru a-l interna pe Zack într-un spital, Julie îi formă numărul privat din Chicago. Secretara lui îi făcu legătura, dar când Matt Farrell veni la telefon, reacţia sa depăşi cele mai negre coşmaruri ale Juliei.

— Căţea ticăloasă şi intrigantă, şuieră el, cu glasul tremurându-i de furie. Actriţă trebuia să te faci! Nu-mi vine să cred c-am putut fi atât de prost, încât să înghit numărul pe care mi l-ai făcut şi să te las să te foloseşti de mine ca să-l înfunzi pe Zack!

Şi-i închise telefonul. Julie privi receptorul, în timp ce înţelegea treptat că prietenul lui Zack nu-l credea pe acesta vinovat de moartea lui Tony Austin. Nevoia de a-şi atinge scopul şi, de asemenea, de a se disculpa începea să devină obsesivă. Sună din nou la Chicago, obţinu numărul de telefon de la principalul magazin universal al *Bancroft* & *Company*, şi ceru cu Meredith Bancroft. Când secretara îi ceru numele înainte de a-i face legătura, Julie se aşteptă ca şi Meredith să refuze apelul.

Peste câteva minute, însă, din receptor se auzi vocea lui Meredith – rece şi rezervată, dar măcar dispusă să vorbească.

— Ce-ai putea dori să discuţi cu mine, Julie?

Neputându-şi stăpâni tonul rugător, Julie răspunse:

— Te rog doar să mă asculţi. Acum câteva minute l-am sunat pe soţul tău ca să-l întreb dacă are vreo influenţă ca să obţină transferul lui Zack la un spital de boli mintale, şi mi-a închis telefonul înainte de a apuca să-i spun.

— Nici nu mă mir. Te urăşte de moarte.

— Şi tu? întrebă Julie, înghiţind în sec. Crezi şi tu acelaşi lucru ca el, că în seara când aţi fost aici am pus la cale un plan ca să-i întind o capcană lui Zack, şi că m-am folosit de voi doi pentru asta?

— Şi n-ai făcut-o? întrebă Meredith, dar Julie îi simţi o anume ezitare în voce şi se repezi să profite.

Cu cuvintele învălmăşindu-i-se disperate, începu să-i explice:

— Nu poţi crede asta. Te rog, te rog să n-o crezi. După ce-aţi fost aici, m-am dus să vorbesc cu bunica lui, iar ea mi-a spus adevărul despre moartea fratelui lui Zack. Meredith, Zack l-a împuşcat! Trei oameni care l-au înfuriat de-a lungul timpului au murit! Nu-l puteam lăsa să mai omoare şi alţi oameni, trebuie să înţelegi asta şi să mă crezi…

La sute de mile distanţă, Meredith se rezemă de spătar şi-şi frecă tâmplele, amintindu-şi râsetele şi afecţiunea din sufrageria Juliei.

— Te… te cred, răspunse ea în cele din urmă. În seara când Matt şi cu mine am fost la tine acasă, n-ai fi putut să joci teatru. Îl iubeai foarte mult, şi numai să-l prinzi într-o cursă nu te gândeai.

— Îţi mulţumesc, şopti simplu Julie. La revedere.

— O să fie totul în regulă cu tine? o întrebă Meredith.

— Nu mai ţin minte ce înseamnă „în regulă”, răspunse Julie cu un râs frânt.

Apoi îşi alungă autocompasiunea şi spuse politicos:

— O să fie în regulă. Am să mă descurc.

Capitolul 64

În săptămânile următoare, Julie rezistă în singurul fel pe care-l cunoştea: refuzând cu desăvârşire să mai deschidă televizorul şi radioul, se adânci în muncă şi-n zeci de activităţi civice şi parohiale, lucrând până noaptea, când cădea de pe picioare epuizată.

Începu să dea meditaţii, se oferi să conducă acţiunea de colectare a fondurilor pentru biserică şi acceptă preşedinţia *Sărbătoririi Bicentenarului Keaton*, care urma să aibă loc în ultima săptămână din luna mai, cu festivităţi diverse, printre care jocuri de artificii, un bal în parc şi un carnaval. Nimeni din Keaton nu se îndoia asupra cauzelor acestei runde nesfârşite de activităţi febrile, dar de la o zi la alta privirile furişe şi miloase se împuţinau, iar oamenii nu erau niciodată atât de nechibzuiţi sau lipsiţi de inimă, încât s-o felicite pentru vitejia de a-l fi dat în vileag pe omul iubit.

Săptămânile treceau într-un vălmăşag de activitate frenetică şi, încet, foarte încet, Julie începea să-şi regăsească echilibrul.

Existau unele zile când chiar treceau câte patru sau cinci ore fără să se gândească la Zack, nopţi când nu-i recitea singura scrisoare înainte de a adormi, şi dimineţi care n-o găseau privind cu ochi uscaţi în tavan, amintindu-şi lucruri ca lupta lor cu bulgări de zăpadă, minunatul lui monstru de zăpadă sau sunetul răguşit al şoaptelor lui drăgăstoase, când făceau dragoste.

Paul îşi petrecea fiecare weekend în Keaton,

stând mai întâi la motelul local, după care, la invitaţia părinţilor ei, în casa lor, şi tot oraşul bârfea că agentul F.B.I. care venise în Keaton ca s-o aresteze pe Julie Mathison se îndrăgostise în schimb de ea. Dar Julie refuza să se gândească la o asemenea posibilitate.

Refuza să-i facă faţă, pentru că asta ar fi obligat-o să-i spună că-şi pierdea timpul, iar ea dorea să-l mai vadă. Trebuia să-l mai vadă, pentru că Paul o putea face să râdă. Şi pentru că-i amintea de Zack.

Aşa că ieşeau în patru, cu Ted şi Katherine, iar după aceea el o conducea acasă şi o săruta la despărţire cu o ardoare tot mai intensă. În timpul celui de-al şaselea weekend al lui în Keaton, Paul începu să ajungă la capătul răbdării. Văzuseră un film, cu Ted şi Katherine, iar Julie îi invitase pe toţi trei la ea acasă, la o cafea.

După ce Ted şi Katherine plecară, Paul o apucă de mâini şi o ridică în picioare.

— Am avut un weekend minunat, îi spuse el, adăugând pe un ton tachinator: chiar dacă m-ai pus să joc fotbal cu o liotă de copii handicapaţi care m-au alergat de mi-a ieşit sufletul.

Julie îi zâmbi, iar chipul lui deveni mai blând.

— Îmi place la nebunie când îmi zâmbeşti, şopti el. Şi tocmai ca să mă asigur că vei zâmbi ori de câte ori te gândeşti la mine, ţi-am adus ceva.

Scoase din buzunar o cutie plată de catifea şi i-o puse în mâini, privind-o în timp ce o deschidea. În cutie era un mic clown de aur cu ochi de safir, suspendat la capătul unui lănţişor lung şi frumos. Când Julie scoase cu grijă lanţul, observă că

braţele şi picioarele clownului se mişcau şi râse.

— E foarte frumos şi comic, spuse ea.

— Perfect. Hai să-i scoatem lanţul ăsta şi să-l încercăm, spuse el, observând lănţişorul subţire de sub gulerul ei.

Julie şi-l apucă involuntar, dar era prea târziu. Paul i-l scosese deja, şi văzuse verigheta pe care Zack o avusese în buzunar, în Mexic.

Înjurând printre dinţi, o apucă de umeri.

— De ce? întrebă el, făcând eforturi vizibile să n-o zgâlţâie. De ce te chinuieşti singură aşa? Ai făcut ceea ce trebuia, când l-ai denunţat!

— Ştiu, răspunse Julie.

— Atunci, lasă-l în pace, fir-ar să fie! E-n închisoare şi acolo o să rămână toată viaţa! Ai şi tu o viaţă – o viaţă în care ar trebui să existe un soţ şi nişte copii. Ai nevoie, continuă, cu glasul devenindu-i mai blând, în timp ce mâinile-i alunecau în josul braţelor ei, de un bărbat care să te ducă în pat şi să te facă să uiţi că te-ai culcat vreodată cu omul acela. Ştiu că ai făcut-o, Julie, spuse el, când ochii ei se ridicară brusc spre ai lui. Şi nu are nicio importanţă.

Înălţându-şi bărbia, Julie spuse cu demnitate calmă:

— Când va înceta să mai aibă importanţă pentru mine, atunci voi fi gata pentru altcineva. Nu înainte.

Ezitând între frustrare şi amuzament, Paul îi atinse bărbia cu degetul mare.

— Dumnezeule, încăpăţânată mai eşti! Ce-ai face, o întrebă el mai în glumă, mai în serios, dacă aş pleca înapoi la Dallas şi nu m-aş mai întoarce?

— Mi-ar fi foarte dor de tine.

— Cred că pentru moment trebuie să mă mulţumesc cu asta, spuse el iritat.

Drept răspuns, Julie zâmbi, dând din cap:

— Eşti nebun după mâncarea gătită de mama mea.

— Sunt nebun după tine. Ne vedem în weekendul viitor.

Capitolul 65

— Trebuie să fie o greşeală, spuse Emily, uitându-se de la soţul ei la contabilul lui. Tatăl meu n-ar cumpăra niciodată acţiuni de la Tony Austin, nici n-ar investi bani în afaceri care au legătură cu el, dacă ar şti că Tony e implicat.

— Faptele dovedesc altceva, domnişoară McDaniels, spuse blajin Edwin Fairchild. În ultimii cinci ani, a investit peste patru milioane din contul dumneavoastră de depozit în *T.A. Productions*, care este proprietatea domnului Austin. Totul s-a făcut legal, vă asigur, deşi e clar că a fost neprofitabil şi neinspirat din partea tatălui dumneavoastră, întrucât se pare că Austin a folosit banii numai pentru a-şi achita cheltuielile de trai curent. Nu insinuez că tatăl dumneavoastră a făcut ceva rău, o asigură el, când Emily continuă să-l privească încruntată. A achiziţionat pentru dumneavoastră acţiuni de la *T.A. Productions*, iar acţiunile sunt pe numele dumneavoastră. Singurul motiv pentru care am abordat acest subiect acum este că, în calitate de nou consultant financiar al dumneavoastră, cred că e timpul să le vindeţi

acţiunile înapoi moştenitorilor lui Austin, dacă vor să le cumpere, sau să le daţi pentru un penny partea, ca să putem înscrie pierderea în următoarea dumneavoastră balanţă fiscală.

Emily făcu un efort să-şi pună gândurile în ordine.

— Ce-a spus tatăl meu despre toate investiţiile astea proaste în *T.A. Productions*?

— Nu am căderea să discut cu el, sau să-i pun la îndoială judecata. V-a manevrat contul de depozit încă din copilărie, din câte înţeleg, iar felul cum a hotărât să vă investească banii a ţinut întru totul de competenţa lui. Toate acestea vă privesc exclusiv pe dumneavoastră şi pe el. Singurul motiv pentru care mă implic acum este acela că m-am ocupat de problemele financiare ale soţului dumneavoastră ani de zile şi, întrucât acum sunteţi căsătoriţi, se pune problema impozitelor pe venit reunite şi aşa mai departe.

— Tatăl meu n-avea cum să-şi fi dat seama că *T.A. Productions* era firma lui Tony Austin, declară ferm Emily.

Sprâncenele albe ale lui Fairchild se înălţară, semn clar că se îndoia.

— Dacă aşa preferaţi să credeţi…

— Nu se pune problema ce prefer eu să cred sau nu, râse fără chef Emily, ci doar că tatăl meu a fost convins prin înşelăciune să cumpere acţiuni ale companiei lui Tony, ceea ce e absolut… machiavelic. Îl dispreţuia.

— Nu văd cum ar fi putut să fie înşelat, îi spuse soţul ei, atent să-şi păstreze un ton neutru, ştiind cât de sensibilă era în legătură cu tatăl ei. Edwin şi

cu mine am discutat problema azi la telefon, şi e clar că tatăl tău a trebuit să cumpere acţiunile direct de la Austin.

— Ce te face să spui asta?

— Faptul că *T.A.* nu e înscrisă la bursa acţiunilor. După cum a menţionat Edwin acum câteva minute, e o companie privată, şi singura cale de a cumpăra acţiuni acolo era de la Austin sau de la reprezentanţii lui.

Emily se uită de la soţul ei la contabil.

— Are vreun reprezentant?

Edwin Fairchild clătină din cap şi-şi puse ochelarii, parcurgând copia xerox a unui document.

— În niciun caz n-a plătit pe nimeni să-l reprezinte sau să lucreze pentru el în orice calitate. Conform statutului corporatist al *T.A. Productions*, care e înscris în monitorul oficial din Sacramento, Austin era singurul funcţionar, director şi acţionar. Am consultat câteva surse de-ale mele, şi mai era şi singurul angajat.

Scoţându-şi ochelarii, aruncă o privire spre ceasul de aur masiv Rolex de la mână şi spuse:

— Văd că e deja trecut de şase. N-am vrut să vă reţin atât de mult timp, dar am parcurs tot ceea ce era de discutat. Dacă intenţionaţi să le vindeţi acţiunile înapoi moştenitorilor lui Austin, cu cât îi abordaţi mai curând, cu atât mai bine, altfel sunt şanse să se încurce cu toţii în proceduri judecătoreşti probatorii. Imediat ce mă anunţaţi dacă intenţionaţi să păstraţi acţiunile sau să le vindeţi, vă voi putea termina prognoza fiscală pentru anul viitor.

Dick dădu din cap, iar Fairchild se întoarse spre Emily, spunând pe un ton conciliant:

— Nu mai fiţi aşa de necăjită, domnişoară McDaniels. Chiar dacă tatăl dumneavoastră a pierdut patru milioane de dolari din banii dumneavoastră cu compania lui Austin, o vom putea înscrie ca pierdere fiscală faţă de profiturile din celelalte investiţii. Beneficiile fiscale obţinute de aici vă vor reduce pierderea la mai puţin de trei milioane.

— Nu mă pricep la finanţe şi impozite, le spuse Emily amândurora. Tatăl meu s-a ocupat întotdeauna de ele.

— Atunci, ar trebui să discutaţi cu el despre acţiunile *T.A. Productions*. A vizat aproape douăzeci de achiziţii separate în ultimii cinci ani, şi trebuie să fi avut în minte vreun profit despre care nu ştim. Poate vă va putea prezenta vreun motiv pentru care ar fi înţelept să mai reţineţi un timp acţiunile.

Emily îi strânse mâna.

— Vă mulţumesc, domnule Fairchild, aşa am să fac.

— Înainte de a pleca, mai spuse Fairchild, în timp ce Emily îşi lua soţul de braţ, vreau să fie clar că din toate celelalte puncte de vedere tatăl dumneavoastră v-a manevrat banii ireproşabil. I-a investit înţelept şi a dat socoteală pentru fiecare ban cheltuit în ultimii cincisprezece ani, inclusiv banii investiţi în *T.A. Productions*.

Faţa lui Emily se crispă.

— N-am nevoie să-mi spuneţi nici dumneavoastră, nici altcineva, că tatăl meu a

acţionat în propriul meu interes. Întotdeauna a făcut-o.

În maşină, Emily îşi privi soţul care conducea B.M.W.-ul prin traficul dens al serii.

— Am fost nepoliticoasă cu el, nu-i aşa?

Dick îi aruncă o privire abătută, în timp ce oprea la un semafor.

— Ai fost defensivă, nu nepoliticoasă. Dar, în fond, când e vorba de tatăl tău, eşti întotdeauna puţin defensivă.

— Ştiu, oftă ea, dar am motive.

— Îl iubeşti, iar el ţi-a dedicat ţie toată viaţa lui, recită Dick.

Emily îşi ridică privirea dinspre mâna lui rezemată pe schimbătorul de viteze.

— Mai am şi un alt motiv. Pe vremuri, existau foarte multe scandaluri cu părinţi ale copiilor celebri care le tocau şi chiar le furau toţi banii. Tatăl meu a fost tocmai invers. Deşi acum există legi care-i împiedică pe părinţi să facă aşa ceva, mulţi oameni s-au purtat totuşi cu el ca şi cum ar fi trăit în stil mare pe spinarea mea.

— Evident, nu i-au văzut condominiul, altfel s-ar fi gândit mai bine, comentă Dick, băgând din viteza a doua în a treia, când maşinile se puseră iar în mişcare. De zece ani n-a mai zugrăvit un singur perete, şi are nevoie de mobilă nouă. În zonă au loc alunecări de teren, şi peste câţiva ani casele de-acolo nu vor mai fi în siguranţă.

— Ştiu toate astea, dar detestă să cheltuiască bani.

Revenind la subiectul dinainte, Emily continuă:

— Nici nu-ţi poţi da seama cât de umilitor era

pentru el, uneori, să fie tatăl meu. Încă-mi mai amintesc când ne-am dus să cumpărăm o maşină, acum câţiva ani. Vânzătorul a fost bucuros să-i ofere un Chevrolet, până am venit şi eu ca să-l ajut pe tata să aleagă culoarea. Imediat ce tipul m-a recunoscut, a spus pe un ton greţos şi înfumurat: „Dar asta schimbă totul, domnule McDaniels! Sunt sigur că fiica dumneavoastră ar prefera să luaţi acel Seville elegant care v-a plăcut atât de mult – nu-i aşa, scumpo?”

— Dacă pe tatăl tău îl deranja ce credeau oamenii despre el, replică Dick, uitând un moment să-şi ascundă dezgustul la adresa socrului său, ar fi putut să-şi găsească şi o slujbă bună şi respectabilă, pe lângă că avea grijă de mica lui Emily. Atunci, poate-ar mai fi avut şi altceva de făcut decât să se îmbete şi să-şi plângă singur de milă fiindcă mica Emily a crescut şi s-a măritat.

Cu coada ochiului, îi văzu expresia prăbuşită şi întinse braţul peste spătar, cuprinzându-i în mână umărul încordat.

— Iartă-mă, spuse el. E clar că-s un nesimţit gelos care-şi iese din fire din cauza relaţiei neobişnuit de strânse a soţiei mele cu tatăl ei. Mă ierţi?

Dând din cap, Emily îşi frecă obrazul de dosul mâinii lui, dar faţa ei drăguţă rămase îngândurată, iar Dick observă.

— Ba nu m-ai iertat, spuse el, încercând s-o bine dispună cu o tachinărie. O scuză n-a fost de ajuns. Merit un şut în fund. Merit…

Ezită, pe gânduri.

— … să mă obligi să te duc în seara asta la

Anthony's, să-ţi fac cinste cu cea mai scumpă cină din Los Angeles şi să stau acolo în timp ce toată lumea cască gura la soţia mea!

Emily îi zâmbi, arătându-şi celebrele gropiţe, iar el îi atinse obrazul cu mâna şi spuse încet:

— Te iubesc, Emily.

În glumă, adăugă:

— Deşi ai găurile astea ciudate în obraji, te iubesc oricum. Nu oricine ar putea trece cu vederea un asemenea defect din fabricaţie, dar eu pot.

Râsul ei răsună vesel, iar Dick îi zâmbi, dar surâsul îi pieri de pe buze când Emily îl provocă:

— Mă iubeşti suficient ca să trecem pe la tatăl meu pe-acasă înainte de a merge la cină?

— De ce? întrebă el iritat.

— Fiindcă trebuie să vorbesc cu el despre banii pe care i-a investit cu Tony. Nu pot să înţeleg şi mă scoate din minţi.

— Cred, răspunse Dick, semnalizând dreapta şi schimbând banda de circulaţie ca să cotească spre cartierul tatălui ei, că te iubesc suficient de mult ca să accept.

*

Emily apăsă pe butonul de lângă uşa condominiului tatălui ei şi, după o aşteptare destul de lungă, acesta deschise, cu un pahar de whisky în mână.

— Emily, fetiţă? întrebă el bălmăjit, privind-o cu ochii injectaţi pe chipul nebărbierit de trei zile. N-am ştiut că voiai să vii astă-seară.

Ignorând complet prezenţa soţului ei, o cuprinse cu braţul pe după umeri şi o trase înăuntru.

Era beat, îşi dădu seama Emily cu un junghi de frustrare şi durere, privind prin interiorul întunecos al locuinţei.

Nu beat mort, dar nici mult nu mai avea. Cândva, fusese aproape abstinent, dar în ultimii câţiva ani se îmbăta tot mai des.

— De ce nu aprinzi mai multe lumini? îi sugeră ea cu blândeţe, întinzând mâna şi aprinzând o lampă din living.

— Îmi place pe întuneric, răspunse el, stingând lampa la loc. E mai plăcut şi mai sigur.

— Prefer totuşi să ardă o lumină, pentru ca Emily să nu se împiedice de ceva şi să moară, declară Dick ferm, aprinzând iar lampa.

— De ce-ai venit? întrebă George McDaniels, ca şi cum Dick nici n-ar fi existat. Nu mai treci aproape deloc pe la mine, se plânse el.

— Săptămâna trecută am fost aici de două ori, îi reaminti Emily. Dar, ca să-ţi răspund la întrebare, am venit să discutăm nişte afaceri, dacă te simţi în stare. Contabilul lui Dick are nevoie de răspunsuri la câteva întrebări, înainte de a pregăti estimaţiile fiscale, sau aşa ceva.

— Sigur, sigur. Nicio problemă, scumpo. Vino la mine-n birou, unde-mi ţin toate dosarele.

— Eu am de dat câteva telefoane, îi spuse Dick lui Emily. Vorbeşte cu tatăl tău, iar eu am să sun de la telefonul din…

Se uită în jur, dar în living nu era niciun telefon.

— În bucătărie, îi explică ea.

Dick dădu din cap, pornind deja într-acolo. Emily îşi urmă tatăl la etaj, în dormitorul pe care şi-l transformase în cabinet cu ani în urmă, iar George se aşeză la birou, care avea singura suprafaţă liberă din toată casa, lăsând la o parte stratul de praf.

Etajera şi fişierele din spatele lui erau pline cu fotografii înrămate ale lui Emily – Emily la un an, la doi, la patru; Emily în echipament de balet, în travesti de Halloween, în costumul pe care-l purtase în primul ei rol principal; Emily la treisprezece ani, cu părul legat într-o coadă de cal, şi la cincisprezece.

Acum, în timp ce privea fotografiile, Emily îşi dădu seama pentru prima oară că în aproape toate apărea şi el. Apoi mai observă un lucru – lumina lămpii de pe biroul lui prăfuit se reflecta strălucitor din sticla tuturor fotografiilor, ca şi cum ar fi fost şterse recent.

— Despre ce vrei să mă-ntrebi, scumpo? întrebă George, luând o duşcă de whisky.

Emily se gândi să menţioneze necesitatea unei cure de dezalcoolizare, dar cu ultimele două ocazii când atacase acest subiect reacţia lui fusese mai întâi de deprimare, apoi de furie. Adunându-şi curajul, abordă cu tact subiectul pentru care venise la el.

— Tată, ştii cât de recunoscătoare îţi sunt pentru felul cum mi-ai depus toţi banii într-un cont şi mi i-ai administrat atâţia ani. Ştii asta, nu-i aşa? insistă, când George îşi încrucişă braţele pe piept, pălind să privească prin ea.

— Sigur că ştiu. Am pus deoparte fiecare cent

pe care l-ai câştigat şi l-am păzit ca pe ochii din cap. Niciodată n-am luat nimic pentru mine, doar o leafa de douăzeci de dolari pe oră, şi numai când ai insistat tu s-o iau. Ai fost aşa de drăgălaşă în ziua aia, adăugă el nostalgic. Aveai şaişpe ani şi discutai cu bătrânul tău tată ca o femeie în toată firea, spunându-mi că dacă nu-mi fixez un salariu mare, ai să mă concediezi.

— Într-adevăr, răspunse Emily absentă. Aşa că nu vreau să crezi nicio clipă că am vreo îndoială cu privire la integritatea ta, când am să-ţi pun următoarea întrebare. Nu încerc decât să înţeleg cum ai judecat, nu mă plâng de banii pe care i-am pierdut.

— Banii pe care i-ai pierdut? repetă el furios. Ce naiba vrei să zici?

— Mă refer la cele patru milioane de dolari pe care le-ai investit în *T.A. Productions*, în ultimii cinci ani. Acţiunile nu au nicio valoare. De ce-ai făcut-o, tată? Ştii că nu-l puteam suferi, şi întotdeauna am avut sentimentul că tu îl dispreţuiai chiar mai mult.

Un moment, George McDaniels nu se mişcă, apoi ridică încet capul, cu ochii ca doi tăciuni aprinşi, înfundaţi în orbite, iar Emily se îndesă instinctiv în spătarul scaunului.

— Austin… spuse el încet, cu zâmbetul devenindu-i la început maliţios, apoi liniştitor. Nu mai trebuie să-ţi faci griji din cauza lui, scumpo. M-am ocupat eu de el. Nu mai trebuie să-i cumpărăm acţiunile alea de două parale. O să rămână secretul nostru.

— De ce-a trebuit să-i cumpărăm acţiunile de

două parale, în primul rând? întrebă Emily, neobişnuit de alarmată de expresia şi de glasul lui, ca şi de întunericul din încăperea slab luminată.

— M-a silit. Eu n-am vrut. Acum e mort şi nu mai sunt obligat.

— Cum te-a putut sili să investeşti patru milioane de dolari din banii mei în compania lui, dacă tu nu voiai? întrebă ea pe un ton mai tăios decât intenţionase.

— Nu mă lua pe tonul ăsta, domnişorico! se răsti George, într-un neaşteptat acces de furie. Că te trăsnesc de nu te vezi!

Emily fu atât de surprinsă de această ameninţare fără precedent din partea unui om care niciodată în viaţa lui nu ridicase mâna asupra ei, încât se ridică în picioare.

— Vom discuta problema asta altă dată, când ai să fii mai raţional!

— Aşteaptă!

Cu o repeziciune surprinzătoare, George se întinse peste birou şi o apucă de braţ.

— Nu pleca, scumpo. Mi-e frică. Atâta tot. N-am mai dormit de câteva zile, aşa mi-e de frică. Nu ţi-aş face niciun rău, niciodată. Doar ştii asta.

Dintr-odată, arăta înspăimântat cu adevărat, iar Emily se simţi profund zguduită. Bătându-l pe dosul mâinii, cu un sentiment părintesc, nu filial, îi spuse cu blândeţe:

— N-am să plec, tăticule. Nu te teme. Spune-mi ce s-a întâmplat. Am să înţeleg.

— Dar vei păstra secretul? Pe cuvântul tău de onoare?

Emily dădu din cap, tulburată de rugămintea

lui copilărească.

— Austin m-a forţat să cumpăr acţiunile alea. Ne… ne şantaja. Cinci ani în şir, ticălosul ăsta ne-a jupuit de bani.

— Pe noi? izbucni Emily, cu un amestec de neîncredere şi nervozitate.

— Tu şi cu mine formăm o echipă. Ce i se întâmplă unuia, i se întâmplă şi celuilalt, nu-i aşa?

— Da… da, aşa cred, răspunse ea obosită, încercând să-şi stăpânească tremurul din voce. De ce ne… şantaja Tony?

— Fiindcă, răspunse tatăl ei, coborând glasul până la o şoaptă conspirativă, ştia că noi o omorâserăm pe Rachel.

Emily sări de pe scaun şi rămase încremenită, privindu-l cu gura căscată.

— Dar asta-i o nebunie! Trebuie… trebuie că eşti atât de beat, încât delirezi! Ce motiv ai fi putut avea tu s-o omori pe soţia lui Zack?

— Niciunul.

Emily îşi rezemă palmele pe birou.

— De ce vorbeşti aşa? E o nebunie ce spui.

— Să nu-mi mai spui asta niciodată! La fel a spus şi el, şi-i o minciună! Nu-s nebun. Sunt doar speriat, de ce nu eşti în stare să-nţelegi? insistă el, cu glasul transformându-i-se într-un scâncet chinuit.

— Cine-a spus că eşti nebun, tată? Şi de ce ţi-e frică? întrebă ea cu răbdare, ca şi cum i s-ar fi adresat unui octogenar senil şi zăpăcit de cap.

— Austin a zis că-s nebun, în noaptea când l-am omorât.

— Zachary Benedict l-a omorât pe Tony Austin,

declară ea ferm. Toată lumea ştie.

Ochii lui deveniră holbaţi de groază, în timp ce-şi turna pe gât restul de whisky.

— Lumea nu ştie nimic! strigă, trântindu-şi paharul pe birou. De două ori din noaptea aia-ncoace au venit la mine unii... detectivi particulari. Vor să spun unde eram când s-a întâmplat. Lucrează pentru cineva, altfel nu se poate, da' nu vor să-mi spună pentru cine. Cineva mă suspectează, scumpo, nu-ţi dai seama? Au ghicit că Austin mă şantaja, şi destul de curând au să înţeleagă şi de ce, şi-atunci vor şti că eu i-am omorât şi pe Rachel, şi pe Austin.

Încercând să pară sceptică, deşi fiecare fibră a trupului îi vibra de frenezie alarmată, Emily îl întrebă:

— De ce-ai fi vrut tu s-o omori pe Rachel?

George îşi răvăşi părul cu mâinile.

— Nu fi bătută-n cap – pe Austin am vrut să-l omor! Demult voiam să-l omor. Voiam să moară, da' dobitocul ăla de Benedict s-a răzgândit cine să tragă primul foc – Austin sau Rachel.

Emily trase aer în pieptul comprimat.

— De ce-ai vrut să-l omori pe Tony?

— Ştii bine de ce! strigă el, prăbuşindu-se pe scaun, cu lacrimile începând să-i şiroiască din ochi. I-a dat la fetiţa mea droguri şi a lăsat-o gravidă! Credeai că nu ştiam, da' am ştiut, scrâşni, închizând ochii. Ţi-era rău dimineaţa şi am sunat la cabinetul medical din Dallas ca să-ntreb ce aveai, şi mi-a spus sora. Când mi-a auzit numele, a crezut că eram soţul tău. Frecându-se la ochi, continuă cu un suspin:

— Aveai doar şaişpe ani, şi ăla te-a lăsat gravidă şi-a trebuit să te duci singură să-ţi faci un avort. Şi tot timpul, el se ţinea cu curva aia, cu Rachel, şi râdeau de tine pe de spate. De când te-ai măritat, Austin ameninţa să-i spună lui bărbatu-tău că te-a lăsat gravidă… şi ce-ai făcut.

Emily ridică mâinile de pe braţele scaunului, lăsând pe pielea tapiţeriei două urme identice de palme asudate. Fu nevoită să-şi dreagă vocea de două ori înainte de a putea vorbi, iar cuvintele pe care le rosti nu aveau nicio legătură cu tumultul din mintea ei.

— Dick ştie ce mi s-a întâmplat atunci, cu ani în urmă. Acum câteva săptămâni, i-am spus chiar şi că Tony a fost. Am ţinut secretul faţă de tine în toţi anii ăştia, fiindcă n-am vrut să te rănesc, sau să te fac să-ţi fie ruşine cu mine.

— Cineva ştie ce-am făcut, spuse el, luându-şi capul în mâini, cu umerii zguduiţi de suspine. Când am să aflu cine e, am să-l omor… continuă, ridicând capul – apoi ochii i se îndreptară spre uşă şi vârî mâna în sertarul biroului.

— Atunci, n-ar strica să începi cu mine, spuse Dick din uşă, intrând în cameră şi ridicând-o de pe scaun pe Emily, care tremura. Fiindcă şi eu ştiu.

În loc să se sperie, George McDaniels îşi privi fiica şi spuse într-o şoaptă conspirativă:

— Are dreptate, Emily. Mă tem că va trebui să-l omorâm pe soţul tău.

Se ridică, iar Emily văzu lumina lămpii lucind pe metalul pistolului.

— Nu! zbieră ea, încercând să-şi apere soţul cu trupul ei, în timp ce Dick căuta s-o împingă în

lături.

— Dă-te la o parte, scumpo, ordonă tatăl ei. N-o să-l doară. N-o să simtă nimic. O să moară înainte s-atingă podeaua.

— Tăticule! ţipă Emily, împingându-l pe Dick înapoi spre uşă, cu braţele întinse. Va trebui să tragi prin mine ca să-l împuşti! Nu... nu vrei să faci asta, nu-i aşa?

Glasul lui Dick era ciudat de calm, deşi degetele i se înfigeau în braţe, silind-o să se adăpostească.

— Lasă pistolul jos, George. Dacă mă omori, va trebui s-o omori şi pe Emily, ca să nu anunţe poliţia, şi ştiu că ei nu i-ai putea face niciun rău. N-ai încercat decât s-o protejezi.

Omul cu pistolul şovăi, iar Dick continuă cu blândeţe:

— Lasă pistolul jos. Te vom ajuta să le explici oamenilor că nu încercai decât s-o aperi.

— M-am săturat să-mi tot fie frică, scânci George, în timp ce Emily se strecura pe uşă afară şi alergă în dormitor, unde înhăţă telefonul şi formă 911. Nu pot să dorm...

Înaintând încet, cu mâna întinsă, Dick continuă:

— Nu va trebui să-ţi mai fie fiică. Doctorii au să-ţi dea pastile ca să poţi dormi.

— Încerci să mă duci cu preşul, nenorocitule! răcni George McDaniels, iar Dick se repezi spre pistol chiar când îl îndreptă spre pieptul lui.

În dormitor, Emily auzi zgomotul înfundat al împuşcăturii, bufnitura unui corp greu căzând pe podea, şi scăpă telefonul din mână. Răsucindu-se

în loc, ieşi din cameră şi se ciocni de soţul ei.

— Nu intra acolo! o preveni el, cuprinzând-o în braţe şi împingând-o înapoi în dormitor, unde luă receptorul.

— Tăticule! ţipă Emily.

— N-are nimic, îi spuse Dick, încercând s-o liniştească şi în acelaşi timp să cheme o ambulanţă. S-a lovit cu capul de birou când a căzut, şi sângerează ca un porc înjunghiat.

Capitolul 66

Trei avocaţi se ridicară de la masa de conferinţe.

Cel aflat mai aproape de Emily îi luă mâna într-a lui, care era rece şi unsuroasă, strângându-i-o.

— Ştiu cât de greu v-a fost, domnişoară McDaniels, şi nici nu vă pot spune cât de recunoscător vă sunt pentru tot ce-aţi făcut în dimineaţă asta ca să aflaţi că noi îl reprezentăm pe Zack Benedict şi să ne vizitaţi neîntârziat.

— Nicio problemă, răspunse Emily, cu vocea încordată de stres şi durere. Ţineam minte ce firmă de drept îl reprezenta şi, când i-am sunat, azi-dimineaţă, m-au trimis la dumneavoastră.

— Când domnul Benedict a fost acuzat de asasinarea lui Tony Austin, un prieten apropiat al lui a decis că de data asta l-am reprezenta mult mai bine noi.

Smulgându-şi mâna dintr-a lui, Emily îşi apăsă palmele una de alta.

— Îl puteţi scoate azi din închisoare?

— Mă tem că nu. Totuşi, dacă doriţi să mă

însoţiţi în dimineaţa asta la departamentul de poliţie ca să daţi şi acolo aceeaşi declaraţie pe care ne-aţi făcut-o nouă, va contribui mult la grăbirea eliberării.

Emily dădu din cap, dar gândurile sale chinuite se îndreptau spre imaginile filmate pe care le văzuse cu Zack la proces, în cătuşe, şi mai recent, în timp ce era bătut în Mexic... şi totul, pentru o crimă pe care nu el o comisese... o crimă de care, indirect, ea era răspunzătoare.

— Nu văd de ce nu-i pot da drumul din închisoare azi, spuse, străduindu-se să nu plângă de remuşcare şi ruşine. Vom aştepta la recepţie.

Când ieşi cu soţul ei, John Seiling îşi privi partenerii care zâmbeau satisfăcuţi, apoi ridică receptorul.

— Susan, îi spuse el secretarei, fă-mi legătura cu căpitanul Jorgen, apoi dă un telefon la Matthew Farrell, în Chicago, şi spune-i secretarei că-i urgent. Pe urmă, găseşte-mi-l pe William Wesley de la procuratura din Amarillo, Texas. După aia, rezervă-ne la toţi trei locuri la un avion pentru Amarillo, mâine dimineaţă.

Peste cinci minute, secretara sună în sala de conferinţe.

— Îl aveţi pe căpitanul Jorgen, pe linia unu.

— Mulţumesc, răspunse Seiling, şi apăsă pe butonul liniei unu. Căpitane Jorgen, îl salută el jovial, cum ţi-ar plăcea să-ţi crească şansele de a deveni următorul nostru comisar de poliţie şi, în acelaşi timp, un erou al presei?

Ascultă, cu zâmbetul lăţindu-i-se.

— N-am nevoie decât de cineva care să poată

consemna o declaraţie privitoare la moartea lui Tony Austin şi a lui Rachel Evans, şi să-şi ţină gura, până dau eu semnalul, peste o zi, două.

După ce ascultă din nou, spuse:

— Mă aşteptam să fii în stare. Vom fi acolo în trei sferturi de oră.

Când închise, telefonului i se mai aprinseseră deja două beculeţe, iar din interfon se auzi vocea secretarei:

— Domnul Farrell e pe linia doi, iar William Wesley, procurorul din Amarillo, pe linia trei.

Seiling primi apelul de pe linia doi, iar când vorbi, din glas îi dispăru nota impersonală.

— Domnule Farrell, spuse el respectuos, ne-aţi cerut să vă ţinem la curent cu orice progrese, şi vă sun ca să vă anunţ că în dimineaţa asta am făcut o descoperire neaşteptată în legătură cu cazul lui Zack Benedict.

În biroul său din Chicago, Matt se întoarse cu spatele spre şedinţa comitetului executiv al *Intercorp*, care se ţinea în jurul mesei de conferinţe, şi întrebă:

— Ce fel de descoperire?

— Emily McDaniels. Aseară, tatăl ei a recunoscut că el i-a asasinat pe Rachel Evans şi Tony Austin. Acum e internat într-un spital local, unde i se face o evaluare mintală, dar a mărturisit totul. Chiar Emily ne-a dat declaraţia, precum şi arma folosită împotriva lui Austin.

— Îmi puteţi spune detaliile mai târziu. Cât de curând puteţi obţine eliberarea lui Zack?

— Mâine vom merge la procurorul din Texas, ca să-i arătăm declaraţia lui Emily McDaniels şi să-i

înmânăm un înscris de habeas corpus, pe care apoi îl vom convinge să-l ducă fără amânare în faţa unui judecător. Cu puţin noroc, judecătorul va accepta să-l semneze, apoi va fi trimis în capitala statului, la Austin, ca să fie semnat şi de un judecător al Curţii de Apel, iar atunci domnul Benedict ar trebui să fie eliberat pe cauţiune.

— Cauţiune pentru ce? întrebă Matt încet, caustic. Acel ton, despre care se spunea că-i reducea pe adversarii de afaceri ai firmelor lui la o stare de incoerenţă asudată, îl făcu chiar şi pe Seiling să tresară.

— Indiferent dacă era vinovat sau nu, când a evadat din închisoare, a încălcat legile statului Texas privitoare la detenţie. În sens tehnic, a comis un delict la adresa societăţii. Dacă nu suntem norocoşi şi foarte convingători, procurorul de comitat din Amarillo poate dori, şi probabil o va şi face, să stea un timp până decide în această problemă. Vom sublinia că agresiunea fizică foarte mediatizată pe care a suferit-o în Mexico City a fost o pedeapsă mai mult decât suficientă pentru asta. În funcţie de dispoziţia pe care o are, procurorul poate sau să fie de acord, sau să-i recomande judecătorului să accepte cauţiunea şi să renunţe la tot cazul – sau poate să se încăpăţâneze.

— Atunci, vedeţi să fie bine dispus, sau aduceţi o cazma, îl preveni Matt implacabil.

— Exact, răspunse Seiling.

— Dacă nu obţinem cooperarea promptă a autorităţilor, vreau ca mass-media să fie pusă la curent cu toate. Vor trece ei la acţiune.

— De acord. Partenerii mei şi cu mine vom

porni spre Amarillo mâine dimineaţă.

— Diseară, nu mâine, spuse Matt. Ne întâlnim acolo.

Închise înainte ca Seiling să înceapă cu obiecţiile şi apăsă pe butonul interfonului.

— Eleanor, îi spuse el secretarei, contramandează-mi toate întâlnirile pentru mâine şi poimâine.

*

În Los Angeles, avocatul puse receptorul în furcă. Înălţând din sprâncene, le spuse celorlalţi doi:

— Dacă v-aţi întrebat vreodată ce au în comun Benedict şi Farrell, tocmai am aflat: sunt doi clienţi reci.

— Dar plătesc onorarii grase, răspunse în glumă unul dintre avocaţi.

Seiling dădu din cap, redevenind operativ.

— Să începem să ni le câştigăm, domnilor, spuse el, apăsând pe butonul liniei trei. Domnule Wesley, salută, modulându-şi glasul astfel încât să fie în acelaşi timp ferm şi plăcut. Ştiu că predecesorul dumneavoastră, Alton Peterson, a instrumentat cazul Zachary Benedict cu cinci ani în urmă, şi înţeleg că nimic din toate acestea nu s-au întâmplat din vina dumneavoastră, dar pare să se fi produs o eroare judiciară flagrantă. Am nevoie de ajutorul dumneavoastră pentru a o remedia cât mai curând posibil. În schimb, voi avea grijă ca presa să înţeleagă că aţi acţionat rapid pentru a rectifica o nedreptate. Indiferent de ceea ce faceţi

dumneavoastră, Zack Benedict va ieşi din toată această poveste arătând ca un martir şi ca un erou. Presa va dori sângele cuiva pentru nedreptatea care i s-a făcut, şi aş fi dezolat să fie sângele dumneavoastră.

Ascultă un moment.

— Despre ce mama dracului vorbesc? Ce-ar fi să discutăm detaliile la cină, diseară la ora şapte?

Capitolul 67

Katherine apăsă pe frână şi opri brusc maşina în faţa casei Juliei, înjurând când văzu o bicicletă în curtea din faţă, ceea ce însemna că Julie avea meditaţii. Lăsându-şi poşeta în maşină, alergă pe trotuar, deschise uşa din faţă fără să bată şi intră în sufragerie, unde Julie stătea aşezată la masă, cu trei băieţei.

— Julie, am să-ţi vorbesc… spuse ea cu sufletul la gură. În living.

Punându-şi caietul de lecturi deoparte, Julie le zâmbi elevilor şi spuse:

— Willie, continuă să citeşti cu glas tare. Vin imediat.

Simţind că se întâmpla ceva interesant, Willie Jenkins citi mai departe până când Julie se îndepărtă, apoi le zâmbi celorlalţi doi.

— Se-ntâmplă ceva, le spuse el, coborându-şi până la şoaptă glasul gâjâit şi aplecându-se într-o parte pe scaun ca să vadă mai bine în living.

Johnny Everett se uită peste umăr, întorcându-şi scaunul cu rotile într-o parte, şi privi în aceeaşi direcţie. Tim Wimple, al cărui picior drept era

amputat de la genunchi, îşi întoarse şi el fotoliul rulant în loc şi dădu din cap:

— Ceva baban, pe bune.

În calitatea lui de moderator şi spion autonumit, Willie se duse tiptil până la uşă.

— Domnişoara Cahill deschide televizorul... le spuse el peste umăr, apoi întoarse capul din nou spre living.

— Katherine? întrebă Julie cu voce tremurătoare, simţind că încordarea de pe faţa prietenei sale şi insistenţa cu care căuta frenetic un anumit canal de televiziune aveau ceva de-a face cu Zack. Nu-mi face asta! Spune-mi ce s-a întâmplat! E vorba de Zack, nu-i aşa? Ceva rău?

Clătinând din cap, Katherine se retrase din faţa televizorului.

— Toate posturile de ştiri anunţă. Întrerup până şi programele pentru ediţii speciale. La N.B.C. au spus că au o înregistrare video pe care o vor da la patru jumate.

Se uită la ceas.

— Adică acum.

— Ce e?! izbucni Julie.

— O veste bună, răspunse Katherine cu un râs chinuit. Sau proastă, depinde cum vrei s-o iei. Julie, îl...

Se întrerupse şi arătă spre ecran, tocmai când prezentatorul spunea că întrerupeau emisiunea pentru o ediţie specială a actualităţilor. Pe ecran apăru chipul lui Tom Brokaw.

— Bună ziua, doamnelor şi domnilor, începu el. Acum o oră, la Amarillo, Texas, Zachary Benedict a fost eliberat din *Penitenciarul de Stat* din Amarillo,

unde ispăşea o condamnare la patruzeci şi cinci de ani de închisoare pentru asasinarea soţiei lui, actriţa Rachel Evans. Avocaţii lui Benedict i-au obţinut eliberarea ca rezultat al unei declaraţii oficiale făcute de Emily McDaniels, care a jucat împreună cu Benedict, Evans şi Tony Austin în filmul „Destiny”.

Fără să-şi dea seama, Julie luă mâna Katherinei, strângând-o într-o încleştare de moarte, în timp ce Brokaw continuă:

— Postul de televiziune N.B.C. a aflat că declaraţia domnişoarei McDaniels conţinea, se pare, mărturisirea sub prestare de jurământ că acum două zile tatăl ei, George McDaniels, a recunoscut faţă de ea că el i-a asasinat pe actorii Rachel Evans şi Tony Austin, cel care a fost găsit împuşcat în locuinţa sa din Los Angeles, luna trecută.

Un geamăt de plăcere, de durere şi de vinovăţie zdrobitoare se desprinse din pieptul Juliei. Se ţinu de spătarul unui scaun cu ambele mâini, în timp ce pe ecran apărea poarta *Penitenciarului de Stat* din Amarillo, şi îl văzu pe Zack ieşind, îmbrăcat într-un costum de culoare închisă, cu cravată, escortat prin ploaie până la o limuzină care-l aştepta, în timp ce Brokaw spunea:

— Benedict a ieşit din închisoare liber, însoţit de avocaţii lui din California, în limuzină îl aştepta prietenul lui de-o viaţă, industriaşul Matthew Farrell, a cărui credinţă neabătută în nevinovăţia lui Benedict nu a fost un secret faţă de mass-media sau de autorităţi. De asemenea, pe margine mai stătea o tânără cu o faţă familiară, deşi celebrele

ei gropiţe nu se observau cu această ocazie. După cum se vede în imagine, e clar că nu se aştepta să fie văzută, dar a venit ca să se asigure de eliberarea cu bine a lui Benedict.

Julie privi cum Matt mergea repede spre limuzină, apoi se opri, uitându-se în stânga, unde Emily McDaniels stătea sub o umbrelă, împreună cu soţul ei, având faţa ca o mască a tristeţii.

Zack se opri un moment, privind-o, apoi porni încet spre ea.

Pe obrajii Juliei şiroiau lacrimi, în timp ce-l vedea pe Zack cuprinzând-o pe Emily în braţe. Îi dădu drumul, lăsând-o cu soţul ei, şi dispăru în limuzină, care porni cu viteză, în timp ce Brokaw adăuga:

— Reporterii din Amarillo care aflaseră despre eliberarea lui Benedict au alergau la aeroport, în speranţa de a obţine o declaraţie. Totuşi, Benedict a plecat împreună cu Farrell, la bordul turboreactorului privat al acestuia. Postul N.B.C. a aflat că planul de zbor completat de pilotul lui Farrell consemnează destinaţia lor ca fiind Los Angeles unde Farrell are o casă, deşi în prezent aceasta îi este închiriată actorului de cinema Paul Resterman şi soţiei lui.

Înecându-se cu lacrimile, Julie o privi pe Katherine şi spuse cu voce răguşită:

— Matt Farrell n-a încetat nicio clipă să creadă în el. Cel puţin, Zack are un prieten loial.

— Nu-ncepe să te torturezi, o preveni Katherine.

Dar şi vocea ei era încordată de emoţie, iar Julie oricum n-o asculta. Privea ecranul şi era

atentă la Brokaw, care continuă:

— Procurorul din Amarillo William Wesley va face o declaraţie la tribunal…

Apăru imaginea treptelor tribunalului, unde un bărbat brunet, trecut de treizeci de ani, ieşea pe uşă ca să se adreseze unei mulţimi de reporteri ce-şi agitau microfoanele spre el, strigând întrebări:

— Aşteptaţi cu întrebările, îi preveni el, punându-şi o pereche de ochelari, până-mi fac declaraţia, apoi am să vă răspund la tot ce pot.

Când rumoarea se mai potoli, procurorul ridică hârtia şi începu să citească:

— Ieri, avocaţii din California ai lui Zachary Benedict au solicitat o audienţă specială la biroul meu de aici, din Amarillo. În timpul acelei întâlniri, ni s-a predat o declaraţie sub prestare de jurământ a domnişoarei Emily McDaniels, atestând faptul că tatăl ei, George Anderson McDaniels, a recunoscut asasinarea lui Rachel Evans şi pe a lui Tony Austin. Domnişoara McDaniels, care i-a dictat declaraţia căpitanului de Poliţie John Jorgen din Comitatul Orange, California, a mai predat şi un pistol automat de calibrul patruzeci şi cinci care-i aparţinea tatălui ei. Testele balistice preliminare efectuate azi-dimineaţă indică faptul că gloanţele care l-au omorât pe domnul Austin au fost trase cu aceeaşi armă. Imediat după întâlnirea noastră cu avocaţii domnului Benedict, aceştia au întocmit un înscris de habeas corpus aici în Amarillo, cerând eliberarea clientului lor din *Penitenciarul de Stat* Amarillo. Înscrisul a fost semnat, fără nicio obiecţie din partea procuraturii, de către judecătorul Wolcott, apoi înaintat *Capitoliului de stat* din

Austin, pentru a fi semnat şi de un judecător al *Curţii de Apel*. Această semnătură a fost depusă azi-dimineaţă, iar Zachary Benedict a fost eliberat potrivit legii. Mai sunt de rezolvat câteva formalităţi legale cu privire la evadarea lui din *Penitenciarul de Stat* din Amarillo, acum două luni, care în sens tehnic încalcă legea statului Texas. Totuşi, procuratura este de părere că domnul Benedict a plătit deja un preţ mare pentru scurta lui perioadă de libertate ilegală, din partea poliţiei mexicane, precum şi prin cei cinci ani de detenţie pentru o crimă pe care reiese că nu a comis-o. Aveţi întrebări? se interesă el, ridicând privirea spre reporteri.

Aveau zeci de întrebări, dar îi răspunse celei strigate mai tare:

— Cum rămâne cu răpirea Juliei Mathison? Va trebui să fie judecat pentru asta?

— Depinde de dorinţa domnişoarei Mathison de a depune sau nu plângere penală sau civilă. Procuratura nu are niciun amestec în problema asta.

În uşă, Willie îşi desprinse privirea dinspre faţa chinuită a învăţătoarei sale şi, se întoarse spre colegii lui de la masa din sufragerie, care nu putuseră vedea şi auzi emisiunea de televiziune.

— Iar javra aia de Benedict, şopti el furios. A ieşit din puşcărie, şi-acuma uite-o cum plânge după el!

Luându-şi cărţile, începu să le îndese în sacul de sport.

— Putem să ne luăm catrafusele şi s-o-ntindem. Domnişoara Mathison n-o să vrea s-o

vedem plângând pentru el, şi după cum a-nceput să urle, n-o să se oprească prea curând.

Ceilalţi copii se supuseră repede, dar Johnny Everett îşi ridică spre Willie chipul pistruiat şi îngrijorat:

— De ce plânge dacă l-a văzut pe Benedict la televizor, Willie?

Luându-şi sacul de sport, Willie îl ajută pe Tim să-şi pună în mişcare scaunul rulant.

— Maică-mea zice că el i-a frânt inima, de-aia. Şi mai zice şi că tot oraşul ştie.

— E un bou, comentă Tim.

— Un mare bou, fu Johnny de acord, retrăgându-şi fotoliul cu rotile de la masă şi pornind spre bucătărie, unde o rampă special construită cobora din casă până pe alee.

Pe trotuarul din faţa casei, cei trei băieţi se opriră, privindu-şi printre perdele învăţătoarea, care-şi sufla nasul în timp ce domnişoara Cahill o bătea pe umăr. Ridicând privirea, îi văzu acolo şi le zâmbi încurajator, apoi le făcu semn că puteau pleca.

Consternaţi şi neputincioşi, cei trei băieţi porniră în lungul străzii.

— Îl urăsc pe Zachary Benedict, anunţă Johnny.

— Şi eu, răspunse Tim.

— Mda, şi eu, li se alătură Willie, împingându-şi bicicleta de ghidon. Combinând spiritul practic destul de dezvoltat cu cel protector, adăugă:

— Johnny, noi doi o să mergem la şcoală mâine de dimineaţă, devreme. O să-l prevenim pe ăia de la noi din clasă s-o ia uşurel pe domnişoara Mathison, o vreme. Fără flegme, chiuluri şi alte

chestii d-astea. Tim, tu n-ai de ce să-ţi faci griji cu clasa ta, că domnişoara Mathison nu predă la voi. Aşa că tu dai sfoară la băieţii din echipele la care e antrenoare. Le zici la toţi să se poarte cât mai ca lumea cu ea.

— O să mă-ntrebe de ce, răspunse Tim, manevrându-şi îndemânatic scaunul pentru a ocoli o creangă uscată care căzuse pe trotuar.

— Le zici că Benedict iar i-a frânt inima şi-a făcut-o să plângă. Nu-i niciun secret, dacă toţi oamenii mari din oraş ştiu deja.

Capitolul 68

— Bine aţi revenit, domnule Benedict!

Managerul de la *Beverly Hills Hotel* se repezi înainte când îl văzu pe Zack înregistrându-se la recepţie, în după-amiaza eliberării din închisoare.

— V-am repartizat cea mai bună vilă şi tot personalul vă stă la dispoziţie. Domnule Farrell, salută el politicos, în timp ce Matt semna în registru, lângă Zack, secretara dumneavoastră mi-a spus că nu staţi cu noi decât astă-seară. Vă rog să mă anunţaţi dacă cineva vă poate fi de folos.

În spatele lor, oamenii din hol se holbau cu neruşinare, iar Zack îşi auzea numele şoptit ca foşnetul vântului prin frunze.

— Trimite o sticlă magnum de şampanie la vila mea, îl instrui el pe recepţionerul cel slugarnic, împingând spre el formularul de cazare. Pe urmă, trimite cina pentru doi, la ora opt. Dacă mă sună cineva prin centrală, să i se spună că nu stau aici.

— Am înţeles, domnule Benedict.

Dând scurt din cap, Zack se răsuci în loc şi fu cât pe ce să se ciocnească de o blondă frumoasă şi o brunetă răpitoare care ţineau în mâini şerveţele de cocktail şi pixuri.

— Domnule Benedict, spuse blonda cu un zâmbet orbitor, puteţi să ne daţi un autograf?

Zâmbind rece, Zack se semnă, dar când bruneta îi întinse şi şerveţelul ei, văzu numărul unei camere scris pe colţul acestuia şi simţi clar o cheie îndesată în palmă, dedesubt. Îşi scrise numele pe şerveţel şi i-l înapoie.

Cu coada ochiului, Matt văzu familiara scenă la care asistase de atâtea ori în trecut.

— Înţeleg că iau cina singur în seara asta, întrebă el sec, în timp ce-l urmau pe manager afară din hol, spre vilele din jurul hotelului.

Drept răspuns, Zack se uită la cheia din palmă, o aruncă în iarbă şi se uită la ceas.

— E ora patru. Acordă-mi două ore să dau nişte telefoane, apoi vom continua să sărbătorim eliberarea mea.

Două ore mai târziu, când Matt intră în vila lui Zack, acesta se schimba cu o cămaşă nouă şi o pereche de pantaloni marinăreşti pe care vechiul lui croitor i-o adusese în grabă cu doar câteva momente înainte.

Croitorul plecase cu lacrimi în ochii lui spălăciţi şi în buzunar cu comanda lui Zack pentru două duzini de costume noi, cămăşi, pantaloni şi sacouri sport.

Dealerul local al firmei *Rolls-Royce* se bucurase, de asemenea, peste măsură de întoarcerea lui Zack şi promisese să-i aducă a doua

zi dimineaţă, la hotel, trei automobile pentru inspecţie.

— Nu cred, spuse Matt la şapte, când Zack încheie în sfârşit o lungă conversaţie telefonică în timpul căreia îşi convinsese chiriaşii să accepte o despăgubire grasă în schimbul evacuării casei lui din Pacific Palisades, că am vreo şansă să te conving să te internezi câteva zile într-un spital, pentru un examen fizic complet, aşa-i? Soţia mea insistă că ar trebui s-o faci.

— Ai dreptate, replică Zack sec, în timp ce pornea spre bar să toarne de băut, n-ai nicio şansă.

Privind spre şirurile de sticle din bar, adăugă zâmbind:

— Şampanie, sau ceva mai tare?

— Tărie.

Dând din cap, Zack puse gheaţă în două pahare de cristal şi adăugă scotch cu puţină apă, apoi îi dădu un pahar lui Matt. Pentru prima oară de când fusese eliberat din închisoare, Zack începea să se relaxeze. Îşi studie prietenul în tăcere, savurând realitatea libertăţii şi recunoştinţa inexprimabilă pe care o simţea faţă de Matt.

— Spune-mi ceva, îi ceru el solemn.

— Ce vrei să ştii?

Ascunzându-şi sentimentalismul profund cu ajutorul unei glume, Zack spuse:

— Întrucât n-am cum să te răsplătesc pentru loialitatea şi prietenia ta, ce-ţi pot da ca dar de nuntă tardiv?

Cei doi se priviră, amândoi conştienţi de semnificaţia intensă a momentului, dar erau

bărbaţi şi prea multe efuziuni ar fi fost de neconceput. Matt trase o duşcă prelungă din pahar şi-şi arcui gânditor o sprânceană, ca şi cum ar fi învrednicit problema cu atenţia cuvenită.

— Având în vedere toate dificultăţile pe care mi le-ai creat, cred că o insuliţă frumoasă în Marea Egee ar fi un simbol adecvat al gratitudinii tale.

— Ai deja o insulă în Egee, îi aminti Zack.

— Ai dreptate. În cazul ăsta, lasă-mă să discut cu Meredith când ajung acasă.

Zack îi văzu ochii îmblânzindu-se când rostea numele soţiei sale şi unda subtilă de plăcere ce i se simţea în glas când pronunţa cuvântul acasă. Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, Matt privi în pahar şi mai luă o înghiţitură.

— Arde de nerăbdare să te cunoască.

— Şi eu sunt nerăbdător s-o cunosc.

Pe un ton plin de umor, continuă:

— Când eram în închisoare, am urmărit toată… ăă… publicitatea dramatică referitoare la reluarea legăturilor cu propria ta soţie.

Devenind puţin mai serios, adăugă:

— M-am mirat că nu mi-ai spus niciodată că fuseseşi însurat cu ea, acum cincisprezece ani.

— Am să-ţi spun altă dată adevărata poveste – partea pe care ziarele n-au reuşit s-o scoată la lumină. După ce te instalezi, am să le aduc aici pe Meredith şi pe Marissa, şi vom petrece câtva timp împreună.

— Ce-ai zice de şase săptămâni? Aşa, o să am timp destul să readuc totul la normal. Voi da o petrecere, de fapt.

Stătu un moment pe gânduri.

— În douăzeci şi doi mai, dacă se potriveşte şi cu programul tău.

— Şase săptămâni? Ce-ai putea să rezolvi în doar şase săptămâni?

Zack arătă cu capul spre telefonul de pe masă şi spuse simplu:

— Toate alea sunt mesaje „urgente” despre care centralistele au considerat că ar fi cazul să ştiu, deşi le-au spus apelanţilor că nu locuiesc aici. Aruncă şi tu o privire.

Luând mesajele, Matt începu să le frunzărească. Printre ele erau şi câteva de la patru directori ai unor mari studiouri, nişte producători independenţi şi două de la fostul agent al lui Zack. Punându-le deoparte, Matt spuse cu un zâmbet amuzat:

— Toate spun acelaşi lucru: „Bine ai venit acasă, am ştiut că erai nevinovat, iar acum avem o ofertă căreia n-ai să-i poţi rezista”.

— Ce ticăloşi ipocriţi, nu-i aşa? replică Zack, cu glasul plin de ranchiună. Curios, în închisoare nu mi-au trimis bileţele de dragoste din astea. Acum sună la toate hotelurile din oraş unde se gândesc c-aş putea să stau şi lasă mesaje.

Matt chicoti, apoi redeveni serios, readucând vorba despre o grijă care-l urmărea încă de la eliberarea lui Zack.

— Ce intenţionezi să faci cu Julie Mathison? Dacă te dă în judecată pentru…

Zâmbetul lui Zack îi pieri de pe buze, iar ochii îi deveniră două cioburi de gheaţă.

— Să nu-mi mai pomeneşti niciodată numele ăsta, se răsti el. Niciodată!

Tonul lui făcu sprâncenele lui Matt să se îmbine, dar trecu peste asta. În aceeaşi seară, târziu, o sună pe Meredith din vila lui ca să-i spună că a doua zi avea să se întoarcă acasă şi ca s-o pună la curent cu activităţile lui Zack.

— Deja îi vin oferte de filme de la toate studiourile din Hollywood. Şi vrea să dea o petrecere în şase săptămâni, pe douăzeci şi doi, dacă putem veni.

La Chicago, Meredith îşi răsuci pe deget firul telefonului şi, prudentă, aduse vorba despre o persoană pe care Matt o dispreţuia cu desăvârşire:

— Şi cu Julie Mathison cum e?

— Nu e invitată, răspunse Matt sarcastic.

Apoi, pe un ton mai blând, continuă:

— Dacă-ţi închipui că sunt iraţional în legătură cu ea, ar trebui să fi văzut reacţia lui Zack numai când i-a auzit numele.

Încăpăţânată, Meredith spuse:

— A stat cineva să se întrebe cum se simte acum, când ştie că e nevinovat de toate crimele alea?

— Fără îndoială, se simte dezamăgită că s-a ales praful de imaginea ei publică de eroină.

— Matt, indiferent ce crezi, l-a iubit! Ştiu că aşa a fost, mi-am dat seama!

— Am mai discutat asta, iubito, şi-n orice caz e un subiect închis. Zack o urăşte, şi nu e doar ceva temporar. Ajung acasă mâine dimineaţă. Ce face Marissa?

— Îi e dor de tine.

Glasul lui deveni mai tandru.

— Şi mămica Marissei?

Meredith zâmbi.

— Îi e şi mai dor de tine.

Capitolul 69

— Domnule Benedict, putem face o fotografie cu dumneavoastră şi cu domnişoara Copeland? strigă reportera de la *„Los Angeles Daily News*”, ridicând vocea pentru a se face auzită peste muzica şi vacarmul celor cinci sute de invitaţi la opulenta petrecere organizată în weekend la Zack acasă.

Când Zack n-o auzi, se întoarse spre ceilalţi reporteri, ridicând din umeri.

— Ce mai dezmăţ! râse ea, arătând spre unul dintre cei cincizeci de ospătari în smoching care circulau prin mulţime oferind tăvi cu hors d’oeuvres şi băuturi oaspeţilor care nu voiau să se deranjeze până la uriaşul cort alb unde cei de la catering serveau languste, caviar şi o mulţime de alte bunătăţi. În spatele lor, piscina enormă, cu coloane romane, era plină cu alţi oaspeţi, unii dintre ei complet îmbrăcaţi, care beau şi strigau.

— Doar de şase săptămâni s-a întors, şi ia uitaţi-vă aici! continuă ea încântată, servindu-se cu un pahar de şampanie Dom Perignon de pe tava chelnerului. A revenit pe culmea lumii, mai puternic ca oricând. Toţi ştabii sunt aici, la discreţia lui, umflându-se în piele că au cinstea să fie invitaţi la „petrecerea întoarcerii acasă”.

Luă o sorbitură de şampanie şi, ca să continue conversaţia, destăinui un lucru pe care-l ştia aproape toată lumea:

— Agentul lui a spus că studiourile *Paramount*, *Universal şi Fox* i-au oferit fiecare orice scenariu vrea, iar licitaţia pentru următorul lui film a ajuns la douăzeci de milioane. Aşteaptă să atingă douăzeci şi cinci şi o parte mai consistentă din beneficii.

— Nu-i rău, pentru un tip care a fost plecat cinci ani, comentă reporterul de la C.B.S. cu un chicotit.

La fel ca ziarista de la „*Daily News*”, evita cu grijă cuvântul „închisoare”, nu fiindcă ar fi avut prea mult tact, ci dintr-un motiv mult mai practic: agenta de publicitate a lui Zack le spusese clar tuturor reporterilor că existau trei subiecte care, dacă erau abordate, ar fi dus la evacuarea lor din incintă şi eliminarea permanentă a oricărei şanse de a-i mai lua pe viitor vreun interviu. Aceste subiecte declarate definitiv tabu erau: închisoarea, soţia decedată şi Julie Mathison. Reporterul de la N.B.C. îşi consultă ceasul, apoi se uită în jur după cameraman şi-l văzu stând lângă piscină, unde încerca să flirteze cu o starletă îmbrăcată într-o rochie ultramini decoltată, mulată pe trup.

— Agenta de publicitate a spus că ne va acorda tuturor un interviu de două minute şi va poza pentru nişte fotografii, dacă nu-l batem la cap în timpul petrecerii. Dacă n-o face curând, n-am să reuşesc să duc banda pentru ştirile de la ora zece.

Ca şi cum şi-ar fi dat seama în sfârşit de dilema lor, Sally Morrison, care ani de zile se ocupase de relaţiile lui Zack cu presa, le făcu semn să se strângă la un loc, apoi îşi croi drum prin mulţime spre locul unde Zack asculta trei producători care se întreceau să-i capteze atenţia, în timp ce Diana

Copeland îl ţinea de braţul drept.

Sub privirile lor, Sally îi vorbi, iar Zack dădu din cap, aruncă o privire către reporteri şi se scuză faţă de grupul care-l înconjura, pornind spre ei cu Diana agăţată de braţ.

Capitolul 70

— Ce seară distractivă a fost! exclamă entuziasmată Katherine, în timp ce se aşeza în separeul de restaurant ocupat de soţul ei, Julie şi Paul Richardson.

În cele şase săptămâni de când Julie se hotărâse să ia viaţa în piept cu o înverşunare care mai degrabă îi alarma pe toţi, decât să-i liniştească, deprinseseră obiceiul să se ducă la cinema în fiecare sâmbătă seara, după care luau cina la *Mandillos*.

— Nu-i aşa că-i încântător? întrebă ea, privindu-le feţele zâmbitoare.

— Extraordinar, îi dădu dreptate Ted.

— Formidabil, răspunse şi Paul.

O cuprinse pe Julie cu braţul pe după umeri.

— Tu ce părere ai? o întrebă el pe un ton tachinator. Cum ai zice că e sistemul ăsta al nostru de a ne întâlni în fiecare weekend: încântător, extraordinar sau formidabil?

— E minunat, decretă pe loc Julie. Şi aţi observat cât de înmiresmată e noaptea? Mai a fost întotdeauna luna mea favorită.

În cele şase săptămâni de când Zack fusese eliberat din închisoare, nu se schimbase numai vremea.

Luna trecută, Ted şi Katherine se recăsătoriseră discret în livingul casei Cahill, cu ceremonia oficiată de reverendul Mathison.

Paul Richardson venise la nuntă de la Dallas, iar de-atunci weekend-urile lor deveniseră un ritual. Tatăl Juliei, însă, insinua acum că i-ar fi făcut plăcere să oficieze încă o nuntă, oricând erau gata ea şi Paul. Paul era gata. Julie nu era. În pofida veseliei şi animaţiei sale aparente, atinsese o stare de anestezie emoţională faţă de orice sentimente profunde, şi se simţea foarte bine aşa. Se agăţa de ea şi şi-o cultiva cu o grijă meticuloasă.

Putea să râdă şi să zâmbească, să lucreze, să se distreze şi să se simtă... foarte bine. Nimic mai mult. Şi, categoric, nici mai puţin. Echilibrul ei emoţional atins cu atâta grijă era atât de stabil, încât nu vărsase nicio lacrimă în timpul nunţii lui Ted cu Katherine, deşi era în culmea fericirii. Îşi consumase toate lacrimile pentru Zack, iar acum găsise o izolare liniştită care nu putea fi penetrată de nimeni şi nimic.

Ospătăriţa îşi croi drum printre mesele pline cu locuitori din Keaton şi scoase carneţelul.

— Ce luaţi, fraţilor, obişnuitele? întrebă ea. Patru grătare New York, fripte potrivit, cu cartofi copţi?

— Sună delicios, Millie, răspunse Ted.

Julie îi puse o întrebare despre soţul ei:

— Cum o mai duce Phil cu noua lui slujbă de la garajul lui Oakdale?

— Excelent, Julie. Îţi mulţumesc că i-ai pus o vorbă bună acolo. Phil spune că practic tu i-ai făcut să-l angajeze.

— E un mecanic excelent, răspunse Julie. Îmi ţine maşina în funcţiune de atâţia ani. Lui Oakdale i-am făcut o favoare, nu lui Phil.

La *Mandillos* exista un tonomat cu un mic ring de dans într-un colţ, centrul era ocupat de mese, iar în capătul opus se afla un salon cu un bar şi un televizor cu ecran mare, deosebit de populat în timpul sezonului fotbalistic.

— Am nişte fise, spuse Paul, scobindu-se în buzunar. Ce-ar fi să mă ajuţi să aleg nişte cântece la tonomat?

Julie dădu din cap zâmbind, apoi ieşi din separeu în urma lui.

Restaurantul fiind plin cu oameni pe care-i cunoştea, avu nevoie de zece minute ca să treacă pe lângă toate mesele, oprindu-se de mai multe ori ca să stea de vorbă cu prietenii, şi de numai două minute ca să aleagă cântecele.

— Tonomatul e oprit pentru că merge televizorul, spuse Paul în timp ce reveneau în separeu. Am să-i cer lui Millie să-l închidă, adăugă el, uitându-se în jur după chelneriţă.

— Aşteaptă două minute, spuse Ted, se dau ştirile şi vreau să văd cum s-a terminat meciul.

În timp ce vorbea, toţi patru se uitară spre ecranul televizorului, urmărind ştirile.

— Înainte de a trece la sport, anunţă prezentatorul, avem un reportaj special de la Amanda Blakesly, care este prezentă la o fabuloasă sindrofie de weekend în Pacific Palisades, la somptuoasa reşedinţă a lui Zachary Benedict...

Menţionarea numelui lui Zack făcu să

amuţească o clipă tot restaurantul, oamenii privind cu compasiune spre separeul unde stătea Julie, după care reîncepură să vorbească şi mai tare, într-un efort zadarnic de a acoperi sonorul televizorului. Când Ted, Katherine şi Paul se lansară şi ei într-o conversaţie diversionistă, Julie le stopă eforturile cu un gest al degetelor ei lungi:

— Nu mă deranjează deloc.

Şi, ca s-o dovedească, îşi rezemă bărbia în pumn şi rămase privind şi ascultând, cu un uşor zâmbet curios pe buze. Ochii îi erau măriţi şi nu clipeau, în timp ce-l privea pe Zack vorbind afabil cu un grup de reporteri.

Blitzurile fulgerau, iar Diana Copeland îi zâmbea radios, arătând incredibil de frumoasă. Zack ţinea în mână un pahar de şampanie... în aceeaşi mână care cândva mângâiase şi explorase peste tot trupul Juliei, iar zâmbetul lui strălucitor şi leneş era la fel de insuportabil de atrăgător pe cât fusese în Colorado – ba chiar şi mai mult, pentru că acum era bronzat.

— Arată bine, cu siguranţă, în smoching, remarcă Julie pe un ton imparţial. Nu credeţi?

— Nu cine ştie ce, răspunse Paul, văzând cum din obraji îi pierea şi ultima undă de roşeaţă.

— Oricărui bărbat îi stă bine smochingul, remarcă repede Katherine. Uitaţi-vă numai la ceilalţi invitaţi. Până şi Jack Nicholson arată excelent în smoching.

Julie râse înfundat de încercarea inutilă a lui Katherine de a atenua efectul lui Zack, dar nu încetă să privească, în timp ce camera panorama încet peste mulţimea de oameni care dansau,

râdeau şi stăteau de vorbă, mulţi dintre ei cu feţe celebre.

Privea şi nu simţea nimic, nici chiar când cineva strigă:

— Nu-i dai un sărut de bun-venit, Diana?

Fără să tresară, îl văzu pe Zack zâmbind şi cuprinzând-o pe Diana de talie, în timp ce actriţa îi dăruia un sărut prelung şi torid care-i făcu pe oaspeţi să râdă şi să aplaude.

Julie îndură totul fără nicio reacţie, dar când Zack se aplecă şi-i şopti ceva Dianei… sau o muşcă de ureche… acest mic gest afectuos produse o spărtură în baricada ei emoţională.

Canalia, îşi spuse ea cu o strălfulgerare de furie nedreaptă, pe care şi-o înăbuşi imediat. Îşi reaminti ferm că nu avea niciun motiv să fie furioasă pe el numai fiindcă era fericit, iar ea era… moartă pe dinăuntru. Îi plăcea să nu simtă nimic, era alegerea ei, în fond, şi era foarte comod.

Zack plecă împreună cu Diana, punând capăt scurtului interviu, dar reportera nu terminase.

În timp ce camera transfoca la prim-plan, le spuse telespectatorilor cu un zâmbet conspirativ:

— Astă-seară circulă pe-aici zvonul că o căsătorie între Zachary Benedict şi vechea lui prietenă Diana Copeland s-ar putea să fie iminentă…

— Ce drăguţ din partea lui, comentă Julie veselă, privind în jur spre toată lumea. O, uite că a venit şi mâncarea.

Peste o jumătate de oră, Paul le văzu pe Katherine şi Julie îndreptându-se spre toaletă. Julie zâmbea din nou, conversând cu însufleţire în timp

ce-şi croiau drum printre mese şi se oprea să schimbe câte o vorbă cu prietenii. Întorcându-se spre Ted, îl întrebă:

— Cât crezi că a slăbit?

— Prea mult. Totuşi, râde destul, adăugă Ted cu ironie.

— Are voinţă.

— Mhm. Munceşte şi se distrează cu înverşunare.

— Ăsta-i semn bun, nu?

Ted oftă furios.

— Nu înseamnă nimic, decât că încearcă să se ascundă de propriile ei amintiri.

— Ce te face să fii atât de sigur?

— Printre alte semne vizibile, când Julie e stresată, face ordine şi organizează. În ultimele şase săptămâni, pe lângă cursuri, sportul cu copiii handicapaţi şi lecţiile particulare, pe lângă că lucrează în toate comitetele civice şi parohiale din oraş şi se ocupă de Bicentenar, a mai tapetat şi toate camerele din casă, a rearanjat toate debaralele, sertarele şi dulapurile, şi şi-a zugrăvit garajul. De două ori. Acum s-a apucat să-şi pună proviziile din cămară în ordine alfabetică.

Paul îşi stăpâni un hohot de râs.

— Ce-a făcut...?!?

— Ce-ai auzit, răspunse serios Ted. Şi nu-i deloc de râs. E stresată la maximum, şi a ajuns la limită. Acum, am o întrebare pentru tine.

Se aplecă înainte.

— Tu ai băgat-o în coşmarul ăsta, iar eu te-am ajutat. Am dus muncă de lămurire, ca s-o convingem că Benedict era vinovat, până când a

ajuns să ne creadă. Ai făcut-o să se ducă la Mexico City ca un miel la tăiere, şi eu ţi-am făcut jocul. Îmi accept partea mea de vină. Tu ce poţi să zici despre a ta? Ţi-o conteşti?

Paul îşi împinse farfuria cu desertul într-o parte, clătinând din cap.

— Nu.

Aplecându-se şi mai mult către el, Ted continuă cu un glas încordat:

— Atunci, ce-ar fi să găsim noi o soluţie ca s-o scoatem din încurcătura asta?

Paul dădu din cap.

— Hai să discutăm chiar astă-seară, după ce o conduc pe Julie acasă.

Capitolul 71

Întrucât Paul nu putea să stea peste noapte la Julie acasă, chiar şi platonic, fără a cauza o furtună de bârfe prin oraş, pe lângă cele stârnite de fosta ei relaţie cu Zachary Benedict, începuse să folosească noul apartament al lui Ted şi al Katherinei, la insistenţele lor. Uşa din faţă era descuiată când ajunse, după ce o dusese pe Julie acasă, iar Ted stătea în living, aşteptând să vorbească cu el.

— Povestea asta dintre Julie şi Benedict trebuie să fie lămurită odată, spuse el imediat ce Paul se aşează în faţa lui. Personal, aş prefera ca tipul să dispară de pe faţa Pământului, dar Katherine consideră că, dacă Julie nu se împacă într-un fel cu el, nu va reuşi să se împace nici cu sine însăşi. Sau cu tine, dacă asta speri. Nu-i aşa?

Surprins şi o clipă iritat de intervenţia lui Ted în problemele lui personale, Paul ezită, apoi dădu scurt din cap.

— O iubesc.

— Mi-a spus Katherine. A mai spus şi că pe Julie o mustră îngrozitor conştiinţa, deşi dacă merită cineva să se simtă vinovat, e ticălosul ăla de Benedict. Julie n-a făcut altceva decât să-i ofere un drum cu maşina fiindcă a crezut că-i reparase cauciucul. Ca rezultat, în ţara asta sunt două sute de milioane de oameni care-au văzut filmul ăla cu el bătut pe aeroportul din Mexico City, iar acum o acuză pe ea pentru asta. Aceiaşi oameni care i-au aplaudat curajul de a-l fi denunţat o consideră acum o vrăjitoare intrigantă care a doborât în genunchi un om nevinovat. Cel puţin oamenii din jurul ei nu sunt de aceeaşi părere, şi asta tot e ceva. Presa continuă s-o hăituiască, încercând s-o convingă să vorbească, iar întrebările care i se pun sunt foarte răuvoitoare.

Katherine ieşi din dormitor, în halat şi papuci, hotărâtă să se alăture discuţiei, şi se aşează pe braţul fotoliului lui Ted.

Trecând peste problema opiniei publice, pe care o considera neînsemnată, abordă subiectul principal.

— Julie i-a scris când era închis, iar el i-a returnat scrisorile nedesfăcute. De când a ieşit, i-a scris pe adresa avocaţilor – scrisori simple, politicoase, întrebându-l de astă dată cum să înapoieze maşina pe care i-a trimis-o el. Nici la astea nu i-a răspuns. Până o va face – până când ea sau altcineva îl va putea face să înţeleagă că

Julie nu a minţit când a spus că voia să se ducă la el în Mexic, numai ca să-l atragă în cursa pregătită de voi – n-o să-şi permită să se ataşeze nici de tine, nici de altcineva. Şi nu va lăsa nici vreun bărbat să se ataşeze de ea. Printre altele, se pedepseşte singură.

Paul o privi surprins şi încruntat.

— Asta-i tot ce o opreşte să se apropie de mine… să-şi trăiască viaţa? Are nevoie de mântuire din partea lui Benedict?

— Din câte am înţeles eu, da, ocoli Katherine un răspuns prea categoric.

— Bine, spuse scurt Paul, după un moment. Dacă de asta e nevoie, pot să i-o rezolv, şi nu va mai trebui să aştepte alte şase săptămâni, sau măcar şase zile.

Se ridică, arătând ca un om care avea o misiune importantă de îndeplinit.

— O să i-o rezolv în patruzeci şi opt de ore. Spuneţi-i că a intervenit ceva şi a trebuit să-mi scurtez weekendul.

Întorcându-se în loc, Katherine îl privi cum mergea spre camera de oaspeţi.

— Dar nici măcar nu vrea să vorbească cu ea, Paul!

— O să vorbească cu mine! răspunse Paul peste umăr.

— Ce te face să crezi că va vorbi cu tine? întrebă Ted peste câteva minute, când Paul ieşi din dormitor aducându-şi şi geanta de călătorie.

— Asta, răspunse el, aruncându-şi insigna de agent F.B.I. spre Ted şi luându-şi haina din debara.

— Cu asta s-ar putea să intri la el în casă, dar

nu-l va face să te creadă.

— Nici nu e nevoie să mă creadă, nenorocitul. La cine din voi e scrisoarea aia pe care voia Julie să v-o lase, înainte de a fugi cu el?

— La mine, răspunse Katherine, ridicându-se s-o aducă, dar nici chiar asta n-o să-l convingă. N-ai să-i poţi dovedi că n-a scris-o ieri, adăugă ea, revenind din dormitor cu scrisoarea şi întinzându-i-o. Nu uita, acum e bogat şi celebru; va fi de două ori mai suspicios faţă de orice pare o încercare de reconciliere din partea Juliei.

— Poate. Dar am în biroul meu de la Dallas ceva care-l va convinge!

— Ce?

— Nişte benzi video, răspunse Paul scurt, întinzându-i lui Ted mâna ca să-şi ia înapoi insigna. O bandă video cu conferinţa aia de presă pe care a ţinut-o Julie când încerca să atragă lumea de partea lui.

— Tot n-o s-ajungă. Va presupune că totul a făcut parte din planul acela de a-l atrage într-o cursă.

— Şi, mai adăugă el, vârându-şi cravata în buzunarul hainei şi luându-şi de jos geanta de voiaj, o casetă video confiscată, cu tot ceea ce s-a întâmplat în Mexico City – partea în care se văd reacţiile Juliei când Benedict era luat în custodie. Oricine o poate privi în filmul ăla fără să se simtă sfâşiat pe dinăuntru e mai rezistent decât mine. În caz că n-aţi dedus deja, adăugă el răutăcios, pornind spre uşă, mă duc cu maşina până la Dallas ca să iau tot ce am nevoie, iar mâine dimineaţă decolez spre Los Angeles. Trebuie să-i avem

adresa din California, pe undeva prin dosarele noastre.

Ted zâmbi sardonic.

— Doar n-ai de gând să-i strici petrecerea?

— Dă-o-n mă-sa de petrecere. De luni de zile ne spurcă viaţa, mie şi Juliei, şi m-am săturat. Iar dacă nu reuşesc nici cu asta, adăugă el, dacă tot n-o să mă asculte şi nici n-o să se uite la dovezile pe care i le duc, atunci vă propun să intentaţi o acţiune civilă împotriva lui pentru răpirea Juliei şi suferinţele psihice prin care trece din cauza asta. Dacă Benedict nu mă ascultă pe mine, poate să vă asculte pe voi, la tribunal, şi să plătească cu un cec gras!

— Îţi mulţumim, Paul, spuse Katherine sărutându-l, după ce Ted îi strânse mâna. La revedere, mai adăugă ea, cu vocea întretăiată. Să ne suni după ce ai vorbit cu el.

Îl mai privi un moment cum se îndepărta pe alee, apoi închise uşa şi-l văzu pe Ted uitându-se la ea cu o expresie ciudată, speculativă.

— Păreai foarte tristă când ţi-ai luat rămas-bun – de parcă ai fi făcut-o pentru totdeauna. De ce?

— Fiindcă, răspunse ea cu o privire vinovată, sunt o fiinţă cu adevărat, îngrozitoare, care nu merită să fie iubită de un om minunat ca tine.

— Adică? întrebă Ted cu un zâmbet prudent.

— Există un lucru pe care nu vi l-am spus, nici ţie şi nici lui Paul, recunoscu ea. Înţelegi, o fi crezând Julie că n-are nevoie decât de iertarea lui Zack, dar ceea ce doreşte ea cu adevărat e omul. Întotdeauna l-a dorit. Chiar şi când era vânat. Dacă Paul îşi atinge scopul, Julie va obţine mai mult

decât liniştea.

— Tipul a ajuns iar mare star de cinema. L-ai văzut astă-seară la televizor, cu toate femeile alea în jur. Ai văzut în ce conac locuieşte. Nu-l obligă nimeni să se mulţumească doar cu mica Julie Mathison.

— Am citit scrisoarea pe care a primit-o de la el, răspunse Katherine cu deplină convingere, în timp ce-şi studia fără rost manichiura. Aia era iubire, iubire adevărat. Sau, cel puţin aşa cred.

Ridicând privirea, adăugă cu un zâmbet:

— Iar dacă a iubit-o într-adevăr, atunci ar face bine să spere că „mica Julie Mathison” este dispusă să se mulţumească doar cu el, după ce-a trecut prin ce-a trecut din cauza lui. E furioasă, Ted. În adâncul ei, e foarte furioasă, furioasă cu adevărat pe nedreptatea pe care a suferit-o. Se acuză singură pentru că şi-a pierdut încrederea în Zack, dar pe el îl acuză pentru tot ce-a silit-o intenţionat să îndure, începând cu capturarea şi minciunile despre felul cum a murit fratele lui, şi până la refuzul de a-i citi scrisorile, sau de a o primi când s-a dus să-l viziteze la închisoare.

— Râde tot timpul, şi de cele mai multe ori e un râs sincer, susţinu Ted, pentru că îl îngrijora să creadă altceva. Astă-seară ne-a făcut să ne prăpădim de râs, povestindu-ne întâmplarea aia cu cleiul scăpat accidental pe costumul directorului.

— E furioasă, insistă Katherine, şi are toate motivele să fie. De fapt, chiar sper să fiu de faţă când îi va da ceea ce merită. Va fi o probă a onoarei lui, dacă e-n stare să suporte totul fără să crâcnească.

— Şi dacă nu poate, sau nu vrea să-şi dea osteneala?

— Atunci o să şi-l scoată din cap, o să se împace cu el, şi-o să se întoarcă la Paul.

Ridicându-se şi stingând lampa, Ted o întrebă:

— Tu cu cine ţii, cu Richardson sau cu Benedict?

— Cu Julie.

Capitolul 72

Aşezat în sera însorită, Zack citea atent listele de date pe care i le adusese Matt ca să-l pună la curent cu situaţia lui financiară. Afară, dincolo de pereţii de sticlă polarizată care împiedicau pe oricine să vadă în seră, cineva îl strigă pe nume, iar Zack ridică privirea, nu ca să răspundă, ci numai pentru a savura priveliştea familiară şi plăcerea de a fi din nou acasă. Dincolo de geam, întinderea de iarbă verde cobora în pantă spre o enormă piscină arcuită, cu coloane romane graţioase şi statui de marmură. La marginea curţii se aflau pavilioanele de oaspeţi, în aceeaşi arhitectură romană ca şi casa principală – toate, acum pline cu oameni.

Chiriaşii lui Zack întreţinuseră bine grădina în absenţa lui, iar rezultatele eforturilor bătrânului grădinar se vedeau clar sub forma florilor multicolore care-şi desfăceau în extaz petalele sub arbuştii tunşi cu grijă şi copacii umbroşi.

Geamurile groase ale serei înăbuşeau sunetele petrecerii aflate în plin avânt la câţiva metri distanţă, unde o sută de oameni se zbenguiau prin

piscină, jucau tenis sau făceau plajă.

Ceilalţi trei sute de invitaţi aveau să revină seara pentru a doua rundă a festivităţilor, iar angajaţii serviciului de catering pregăteau deja masa sub un cort alb, în latura dinspre răsărit a gazonului verde.

— Unde-i Zack Benedict? îşi întrebă prietenele o femeie în costum de baie bikini verde cu şiret, fără să ştie că Zack o vedea şi o auzea. Toată ziua am fost aici, şi încă nu l-am văzut. Încep să cred că e o legendă care nu există.

Nu era surprinzător că nu-l văzuse, întrucât aripa aceea a casei nu le era accesibilă invitaţilor, cu excepţia lui Matt şi a lui Meredith Farrell. Ei erau singurii oaspeţi personali ai lui Zack, singurii cărora le permitea accesul în sanctuarul lui. Din acest motiv, se încruntă când auzi vocea altei femei strigând din holul de lângă seră:

— Hei, l-a văzut cineva pe Zack pe-aici?

Trebuia să-şi facă apariţia afară, îşi dădu el seama, altfel acel leit-motiv, care escaladase în crescendo în ultima oră, avea să continue neabătut până când cineva ajungea să intre în seră şi să-l găsească.

În spatele lui, vocea gingaşă şi cultivată a lui Meredith Farrell întrebă râzând:

— L-ai văzut tu cumva pe Zack Benedict?

— Nu, mă tem că nu l-am văzut, glumi Zack, ridicându-se politicos în picioare.

— Toată lumea pare să-l caute, îl tachină ea, punându-i o mână în palma întinsă.

Zack o sărută pe obraz, cam surprins de afecţiunea instantanee pe care o simţea pentru

soţia lui Matt. Până în urmă cu două zile, când o cunoscuse, se simţise înclinat să expedieze majoritatea laudelor lui Matt la adresa ei ca fiind caracteristice pentru un bărbat îndrăgostit, dar acum, că o cunoştea, era absolut impresionat. Meredith Bancroft Farrell avea într-adevăr ţinuta şi frumuseţea pe care i le acreditau rubricile mondene, dar nimic din trufia rece la care se aşteptase Zack. În schimb, avea o blândeţe, o gentileţe şi o căldură neafectate care-l dezarmau şi-l mişcau profund.

— Am auzit, mărturisi el, că Benedict e un tip antisocial, căruia nu-i prea plac petrecerile mari şi cu multă lume – sau, cel puţin, asta de-acum.

Devenind serioasă, Meredith îl privi în ochi.

— Serios? Şi oare de ce?

Cu un zâmbet, Zack ridică din umeri.

— De ce, de ce, de ce… Cred că… nu am chef azi.

Meredith se întrebă dacă să aducă vorba despre Julie Mathison, aşa cum se gândise să facă de multe ori în ultimele două zile, dar Matt insistase să nu-i pronunţe numele.

— Te întrerup din lucru? întrebă ea în schimb, aruncând o privire spre mapele groase de pe masă.

— Deloc, mă bucur de companie.

Zack se uită în jur, după încântătoarea fiică de doi ani a soţilor Farrell, pe care sperase s-o vadă năvălind în seră ca să-i ceară o îmbrăţişare, ca de obicei.

— Unde-i Marissa?

— Îşi bea ceaiul cu Joe, înainte de a-şi face

siesta.

— Cochetă mică, remarcă el, aruncând o privire spre serviciul antic de Sevres pe care menajera îl pusese de câtva timp pe masă. Mi-a promis că va bea ceaiul cu mine!

— Nici să nu te gândeşti s-o laşi pe Marissa să atingă ceştile astea scumpe! îl preveni Meredith. În ultima vreme, trăieşte cu impresia că, după ce ţi-ai băut ceaiul, trebuie să dai cu ceaşca de podea.

Pe aceste cuvinte, în seră intră Matt, arătând odihnit, destins şi amuzat.

— E clar că face asta fiindcă i-am spus că e o prinţesă. Ceea ce şi este. Unde-i Joe? întrebă el. Trebuie să-l trimit...

Ca şi cum rostirea numelui său l-ar fi făcut să se materializeze, Joe O'Hara intră hotărât în seră, dar fără să zâmbească.

— Zack, spuse el, menajera ta m-a oprit adineaori în hol. Se pare că ai un vizitator care şi-a fâlfâit insigna pe sub nasul ei, de-au apucat-o pandaliile. E de la F.B.I. Se numeşte Paul Richardson. L-a poftit în bibliotecă.

Înjurând printre dinţi la gândul că trebuia să discute cu un agent F.B.I., Zack porni spre uşă.

— Zack? strigă Matt în urma lui.

Când se întoarse, Matt îl întrebă:

— Singur, sau cu martori?

Zack ezită.

— Cu martori, dacă n-ai nimic împotrivă.

— Te simţi în stare, indiferent despre ce-o fi vorba? o întrebă Matt pe Meredith.

Soţia lui dădu din cap şi amândoi îl ajunseră din urmă pe Zack, însoţindu-l pe coridorul lung

care ducea spre biblioteca lambrisată cu lemn de mahon.

Ignorându-l ostentativ pe bărbatul înalt şi brunet care se uita la cărţile de pe rafturi, Zack aşteptă ca Matt şi Meredith să se aşeze, apoi se aşeză şi el la birou şi ceru răstit:

— Să văd legitimaţia!

Agentul F.B.I., pe care Zack îl recunoscuse deja din Mexico City, scoase din buzunarul sacoului un portvizit de piele şi îl arătă. Zack îi aruncă o privire, apoi se uită la el.

— Poza e proastă, da' seamănă.

— Să lăsăm jocurile, ripostă Paul la fel de ostil, căutând cea mai sigură cale de a-şi înfrunta adversarul. Ştiai al dracului ce bine cine sunt, din clipa când m-ai văzut. M-ai recunoscut din Mexico City.

Benedict ridică din umeri.

— Oricum, n-am intenţia să-ţi vorbesc nici dumitale, nici altcuiva de la F.B.I., decât în prezenţa avocaţilor mei.

— Nu e o vizită oficială, ci una personală. Mai mult, nu e nevoie să scoţi o vorbă. Am să vorbesc numai eu.

În loc de a-l invita să stea jos, Benedict înclină uşor capul spre un fotoliu din faţa biroului. Stăpânindu-şi nemulţumirea faţă de stilul pe care-l dobândise deja întrevederea, Paul se aşeză, îşi puse servieta pe podea lângă fotoliu şi deschise cataramele.

— De fapt, aş prefera să discutăm problema asta între patru ochi… spuse el, aruncând o privire peste umăr spre bărbatul şi femeia care se uitau la

el de pe canapea, identificându-i din prima clipă:... fără domnul şi doamna Farrell prezenţi.

— Ceea ce „preferi” dumneata nu mă interesează câtuşi de puţin, replică Benedict.

Rezemându-se în fotoliul de piele, luă stiloul de aur de pe birou şi începu să-l învârtească între degete.

— S-auzim ce ai de zis.

Ascunzându-şi enervarea crescândă sub o faţadă de politeţe rece, Paul spuse:

— Voi începe prin a-ţi reaminti că te afli într-o poziţie extrem de vulnerabilă cu privire la răpirea Juliei Mathison. Dacă se hotărăşte să depună plângere împotriva dumitale, există toate şansele să te trimită după gratii pentru ceea ce i-ai făcut. Din motive absolut personale, adăugă el pe un ton binevoitor, mi-ar face mare plăcere să mă ocup de un asemenea caz.

Privi chipul lipsit de expresie al lui Benedict şi, când nu văzu nicio reacţie faţă de împunsătura lui, încercă un ton de curtoazie sinceră.

— Ascultă, în schimbul garanţiei mele personale că nu va depune plângere, tot ce-ţi cer e să-mi acorzi cinci minute şi să asculţi ceea ce am de spus.

— Am auzit cumva o cerere politicoasă din partea dumitale?

Paul îşi stăpâni imboldul de a-i poci mutra.

— Da.

Benedict se uită la ceas.

— În cazul ăsta, ţi-au mai rămas patru minute şi cincizeci de secunde.

— Îmi dai cuvântul dumitale c-ai să mă laşi să

termin?

— Atâta vreme cât ai s-o faci în patru minute şi patruzeci de secunde.

Stiloul de aur începu să lovească ritmic un blocnotes, indicând clar nerăbdarea, iar Paul spuse scurt:

— Ca să nu te îndoieşti de credibilitatea mea, sau de validitatea informaţiilor mele, vreau să înţelegi că am fost însărcinat cu cazul dumitale. M-am aflat în Keaton în timp ce ea era în Colorado cu dumneata, eram acolo când s-a întors, şi sunt cel care a pus-o sub supraveghere constantă după ce am plecat din Keaton, pentru că presimţeam că veţi încerca să luaţi legătura unul cu altul. De asemenea, tot eu sunt cel pe care l-a chemat în seara dinainte de a pleca să te întâlnească în Mexico City.

Vorbind tot mai apăsat pe măsură ce se apropia de punctul esenţial, Paul continuă:

— În ciuda a tot ceea ce crezi şi a ce a dat de înţeles presa, mai ştiu fără umbră de îndoială că Julie nu a acceptat să te întâlnească în Mexic ca să te prindă într-o cursă şi să te dea pe mâna noastră. Adevărul este că departamentul meu n-a ştiut nimic despre planurile voastre până în seara dinainte. În cele din urmă, a intrat în panică şi m-a chemat din două motive: cu trei zile înainte de plecare, i-a făcut o vizită bunicii dumitale, Margaret Stanhope, cu ideea aiurită de a rezolva vechile ostilităţi de familie spre binele dumitale. În loc de a-şi atinge scopul, a văzut dovezi că mărturisiseşi uciderea accidentală a fratelui dumitale şi a fost informată de bunica dumitale că şi ea însăşi credea

că l-ai ucis deliberat pe băiat, apoi şi pe propria dumitale soţie.

Paul se aşteptase ca aceste bombe verbale să producă o reacţie, dar în afara unui muşchi care începu să palpite pe obrazul lui Benedict la auzul menţionării rudei lui, nu se întâmplă nimic, aşa că urmă cu îndărătnicie:

— Julie s-a întors din Ridgemont, iar în noaptea aceea a aflat că actorii şi echipa de la „Destiny” primeau telefoane de ameninţare, presupuse ca provenind de la dumneata, şi nici atunci nu te-a denunţat nouă. Abia în seara dinaintea plecării, când a aflat că Tony Austin fusese împuşcat, ne-a anunţat în sfârşit că intenţionaţi să vă întâlniţi în Mexico City.

Aşteptă din nou şi, când Benedict nu făcu decât să stea neclintit în fotoliu, privindu-l cu dispreţ, îşi pierdu în sfârşit cumpătul.

— M-ai auzit, fir-ai să fii? N-a fost de la început o capcană! Ţi-e clar atâta lucru?

Chipul lui Benedict se încordă, dar glasul îi rămase de un calm ameninţător.

— O dată să mai vorbeşti pe tonul ăsta, şi-am să te scot afară-n şuturi personal, indiferent că ţi-am promis că te ascult până la capăt.

Sarcastic, adăugă:

— E clar?

Făcând un efort pentru a-şi reaminti că era necesar să reuşească, spre binele Juliei, Paul spuse scurt:

— Să lăsăm luptele de cocoşi. Nu ne simpatizăm, aşa că n-are niciun rost. Problema e că n-am venit aici ca să te înfrunt, ci ca să-ţi

dovedesc că Julie nu ţi-a întins de la bun început o capcană în Mexico City. Adevărul e că ceea ce a văzut întâmplându-ţi-se acolo, în combinaţie cu refuzul dumitale de a o lăsa să-ţi explice sau a-i răspunde la scrisori, a rănit-o mai mult decât îţi poţi imagina, Familia ei este îngrijorată pentru ea, şi eu la fel.

— Serios? întrebă Benedict cu un amuzament insolent. Şi de ce oare, mă întreb...? Să cred că... vrei să...

— Fiindcă, spre deosebire de dumneata, eu mă simt responsabil pentru rolul pe care l-am jucat în Mexico City şi efectele pe care le-a avut asupra ei.

Aplecându-se spre servietă, Paul scoase un plic mare, apoi îşi închise servieta şi se ridică. Aruncând cu dezgust plicul pe biroul adversarului său, spuse:

— Şi fiindcă o iubesc.

Benedict nu învrednici plicul nici măcar cu o privire.

— Ei, oare de ce nu mă surprinde declaraţia asta? murmură el batjocoritor.

— Poate eşti clarvăzător, replică răstit Paul. Oricum, dovezile sunt acolo: două benzi video şi o scrisoare. Nu e nevoie să mă crezi pe cuvânt, Benedict, poţi să vezi cu ochii dumitale. Şi pe urmă, dacă ţi-a mai rămas o fărâmă de bun-simţ, fă ceva ca să-i alini suferinţele.

— Şi cam cât crezi c-o să coste alinatul ăsta al suferinţelor? întrebă Benedict cu sarcasm usturător. Un milion de dolari? Două milioane? De două ori pe-atâta, fiindcă plănuiţi să împărţiţi prada?

Proptindu-şi palmele pe biroul lui Benedict, Paul se aplecă înainte şi spuse feroce:

— Ar fi trebuit să-i las pe Federales să te snopească-n bătaie, tot drumul până la graniţă!

— Serios? Şi de ce n-ai făcut-o?

Îndreptându-se, Paul îl sfredeli cu o privire dispreţuitoare.

— Fiindcă Julie mi-a cerut să-i promit înainte de a te denunţa că nu voi lăsa pe nimeni să-ţi facă vreun rău. Singura minciună pe care ţi-a spus-o a fost că era gravidă. A făcut-o ca s-o laşi să te urmeze. Probabil a fost nebună să creadă că putea fi îndrăgostită de dumneata, ticălos arogant şi fără inimă ce eşti!

La asta, Benedict se ridică de pe scaun şi începu să ocolească biroul.

— Încearcă! îl invită Paul, ridicându-şi braţele pe lângă trup. Te rog, încearcă, actorule. Dă numai primul pumn, ca să pot termina eu în locul tău.

— Destul! tună glasul lui Matt Farrell, care-l apucă pe Zack de braţ. Richardson, cele cinci minute au trecut. O'Hara! strigă el. Condu-l pe domnul Richardson la uşă.

Joe O'Hara se materializă imediat în cameră, din uşa unde ascultase.

— La naiba, tocmai când începea partea mişto! spuse el.

Privindu-l pe Paul Richardson cu un oarecare respect, făcu un gest grandios spre uşă şi spuse:

— Încă n-am cunoscut un poliţai îmbrăcat la costum care să lase insigna şi să dea cu pumnii. Dă-mi voie să te conduc la maşină.

Umorul acestor cuvinte nu reuşi să risipească

tensiunea care rămase în cameră după plecarea lui.

— Cred că e cazul să mergem, spuse Matt.

— Iar eu cred, replică Meredith, privindu-i surprinsă pe amândoi, că ar trebui să aşteptăm până când Zack vede dovezile din plicul ăsta.

Se întoarse spre el.

— Mai cred şi că e timpul să-ţi spun că nu mai am nicio îndoială că Julie te-a iubit enorm. Şi mai cred că tot ce-a spus Richardson e adevărat.

— Dacă asta crezi, replică Zack cu sarcasm acid, atunci îţi propun să iei „dovezile" şi să te uiţi singură la ele, Meredith. Pe urmă, poţi să le arzi.

Chipul lui Matt se albi de furie.

— Îţi dau cinci secunde ca să-ţi prezinţi scuzele soţiei mele.

— Două îmi ajung, spuse scurt Zack.

Meredith zâmbi înaintea lui Matt, căci îi asculta cuvintele, nu tonul. Întinzându-i mâna, Zack zâmbi posomorât.

— Îmi cer iertare pentru tonul pe care ţi-am vorbit. A fost de o grosolănie nejustificată.

— Nu nejustificată, replică ea, cercetându-i ochii ca şi cum ar fi căutat ceva. Am să-ţi primesc oferta, totuşi, şi-am să iau plicul ăsta cu mine, dacă-mi dai voie.

— Întrucât soţul tău încă se mai întreabă dacă să mă ia sau nu la pumni, şi de vreme ce merit, spuse sec Zack, nu cred că ar fi bine să-mi forţez norocul, refuzându-te acum.

— Găsesc că e foarte înţelept din partea ta, răspunse Meredith, întorcându-şi privirea amuzată spre soţul ei; luând plicul de pe birou, îşi strecură

mâna pe sub braţul lui Matt. A fost o vreme când simpla menţionare a numelui meu putea să te înfurie şi pe tine la fel, îi reaminti ea cu blândeţe, făcând eforturi clare de a risipi tensiunea dintre cei doi.

Expresia încruntată a lui Matt fu înlocuită de un zâmbet nehotărât.

— Chiar eram un dobitoc la fel de mare cum e Zack acum?

Meredith râse.

— Ei, asta-i o întrebare care îmi garantează că eu am să mă iau la bătaie cu unul dintre voi.

Matt o ciufuli afectuos, trăgând-o uşor lângă el.

— Ne vedem la petrecere, după ce ne schimbăm, mai spuse Meredith peste umăr, în timp ce ieşeau.

— Bine, răspunse Zack, privindu-i cum plecau, uimit de apropierea dintre ei, de felul cum îl schimbase pe Matt. Odată, nu demult, Zack îşi imaginase că el şi Julie... Furios că-i venise în minte, se duse la fereastră şi trase draperiile. Nu era sigur ce dispreţuia mai mult – trădarea ei, sau propria lui credulitate. La treizeci şi cinci de ani, îl făcuse să-şi verse inima în scrisori de dragoste siropoase şi să-i privească fotografia ore în şir, ca să nu mai spună că-şi riscase gâtul doar ca să-i cumpere o verighetă potrivită de la unul dintre cei mai exclusivişti bijutieri din America de Sud. Ruşinea şi dezgustul de sine pe care i le provocau asemenea lucruri erau aproape mai puternice decât umilinţa de a fi fost îngenuncheat în bătaie, în faţa lumii întregi. Ea era răspunzătoare pentru asta. Şi toţi cei care aveau televizoare ştiau – ştiau

că fusese atât de orbeşte, de nebuneşte îndobitocit după o învăţătoare de provincie, încât îşi riscase viaţa ca să ajungă la ea.

Alungându-şi-o ferm din minte, Zack se uită la mulţimea care se aduna afară pentru festivităţile de după-amiază. Glenn Close stătea de vorbă cu Julia Roberts. Ridică privirea, îl văzu la fereastră şi-i făcu cu mâna.

Zack ridică şi el mâna în semn de salut. Pe peluza lui, majoritatea disponibile la cel mai mic semn, se aflau unele dintre cele mai frumoase femei din lume.

Rezemându-şi capul de rama ferestrei, Zack le studie, căutând-o pe cea care ieşea în evidenţă şi-l atrăgea în mod special – una cu ochi deosebit de frumoşi, gură romantică şi o cascadă de păr sexy şi sănătos... o femeie caldă şi spirituală, cu ţeluri şi idealuri... una care să-i dezgheţe gheaţa din suflet. Se desprinse de fereastră şi intră în apartamentul său privat ca să se schimbe.

În toată lumea, nu exista o torţă destul de mare ca să-l dezgheţe şi să-l facă să se simtă ca în Colorado, şi chiar dacă ar fi fost posibil, niciodată n-ar fi lăsat-o să i se întâmple din nou. Nu-i stătea în fire să se comporte ca un nătărău amorezat.

Pesemne că în Colorado fusese nebun. Fără îndoială, se combinaseră efectele timpului şi ale locului. În împrejurări normale, niciodată n-ar fi simţit aşa ceva pentru o femeie în viaţă pe lumea asta.

Îşi jură să fie mai atent cu oaspeţii decât fusese. Nu ştia de ce, dar după numai şase săptămâni, o parte din plăcerea reînnoirii carierei

lui începea deja să se piardă. Era extenuat, conchise el, descheindu-şi cămaşa.

În doar şase săptămâni, pe lângă că se întâlnise cu şase producători, cinci directori de studiouri şi nenumăraţi alţi asociaţi de afaceri, mai citise şi zeci de scenarii, reuşise să se învoiască cu chiriaşii ca să-i elibereze ambele case, angajase personal nou, reangajase o parte din personalul vechi, cumpărase două maşini şi comandase un avion.

Avea nevoie să se relaxeze şi să savureze gustul succesului, acum că-i aparţinea din nou, hotărî el, aruncându-şi cămaşa pe pat. În spatele lui, uşa se deschise, iar Zack se întoarse, cu mâinile la centură.

— Te-am căutat peste tot, Zack, spuse roşcata, cu un zâmbet ademenitor, în timp ce mergea cu paşi hotărâţi înainte, cu sânii legănându-i-se îmbietor în maiou şi şoldurile unduindu-se în pantalonii lungi de mătase, şi cu bijuteriile scânteindu-i pe degete şi încheieturile mâinilor. Şi te-am găsit tocmai în timp ce te dezbrăcai. Ce coincidenţă uluitoare!

— Uluitoare, minţi el, încercând să-şi aducă aminte cine naiba era. Dar în fond, pentru asta există dormitoarele, nu?

— Nu sunt numai pentru asta, şopti ea, strecurându-şi mâinile pe pieptul lui.

Cu blândeţe, Zack îi luă o mână între ale sale.

— Mai târziu, spuse el, întorcând-o ferm spre uşă. Trebuie să fac un duş şi pe urmă să ies afară şi să fiu gazdă.

Capitolul 73

— Grozavă petrecere, Zack, îi şopti tachinator la ureche o voce cu timbru bogat, inconfundabil, dar unde-ai găsit atâtea maimuţe dispuse să se îmbrace elegant?

Zâmbind, Zack se întoarse dinspre grupul cu care stătea de vorbă lângă piscină şi o cuprinse cu braţul pe după umeri, trăgând-o mai aproape de el.

— Speram că ai să vii.

— De ce, ca să-ţi alung monotonia? îl întrebă ea, privind spre petrecerea care, la ora unu după-amiaza, lua din nou avânt.

Când dădu să se îndepărteze, Zack o strânse puţin mai tare.

— Nu mă abandona, glumi el. Irwin Levine vine încoace şi-o să-nceapă să mă bată la cap în legătură cu un film pe care vrea *Empire* să-l fac. Rămâi lângă mine în restul zilei de azi.

— Laşule, am să-ţi arăt eu cum să te descurci.

Ignorându-i strânsoarea de avertisment, întinse spre Levine o mână cu degete lungi şi cu unghii lăcuite.

— Irwin, iubitule, toarse ea, sărutându-l pe obraz, Zack vrea să pleci şi să-l laşi să-şi savureze în tihnă petrecerea.

— Bagi strâmbe ca de obicei, Barbara, nu-i aşa? se răsti Irwin Levine.

— Bună treabă, comentă sec Zack, privindu-l pe celălalt cum se îndepărta ofensat. Şi agentul meu are acelaşi efect asupra multora, în ultima vreme, când începe să vorbească despre bani.

— Lasă-n pace agentul. De ce nu mi-ai răspuns

la scrisori, nesimţitule? Nu trimit pachete la închisori pentru toată lumea, să ştii.

— Fiindcă mi-era ruşine şi nu voiam mila nimănui. Şi-acum, taci din gură şi fredonează-mi ceva drăguţ în timp ce circulăm.

Râzând, Barbara Streisand îl cuprinse cu braţul pe după mijloc şi începu să cânte încet:

— „Oamenii… oamenii care au nevoie de oameni sunt cei mai norocoşi oameni…”

Capitolul 74

— Asta a fost!

Meredith sări de pe canapeaua din living, unde ea, Matt şi Joe O’Hara priviseră benzile video pe care le adusese agentul F.B.I. Ştergându-şi lacrimile de la colţurile ochilor, băgă toate „dovezile” în plic.

— Am să-l fac pe Zachary Benedict să se uite la asta şi dacă trebuie să-l leg mai întâi!

— Meredith, spuse Matt cu blândeţe, apucând-o de încheietura mâinii. Ai avut dreptate în legătură cu Julie, îmi dau seama, dar îl cunosc pe Zack. Nu-l poţi convine să se uite la ele până nu va fi el gata pentru asta.

Meredith ezită, pe gânduri, apoi pe faţă îi apăru un zâmbet hotărât.

— Ba pot – şi ştiu şi cum!

Matt se ridică.

— Dacă eşti hotărâtă să încerci, vin şi eu cu tine, ca să-l ţin în timp ce-l legi.

— Aşa n-o să meargă, spuse ea. Ai să-ţi pierzi cumpătul, dar dacă nu eşti acolo, mă pot folosi

foarte eficient de tine ca să-l fac de ruşine până acceptă.

— Mă îndoiesc.

— Lasă-mă să-ncerc, insistă ea, sărutându-l pe frunte. Dacă am nevoie de ajutorul tău, vin să te iau.

Înainte ca Matt să mai poată obiecta, cum părea pe punctul să facă, soţia lui deschise uşile terasei şi porni peste peluza din spate.

Zărindu-l pe Zack lângă piscină, înconjurat de un grup de vedete şi şefi ai studiourilor, ridică bărbia şi se îndreptă într-acolo, cu sandalele italieneşti lipăindu-i încet sub călcâiele desculţe, în timp ce-şi croia drum cu hotărâre printre chelnerii în tunici albe care duceau tăvi şi grupurile de oaspeţi care bârfeau între ei. Zack râdea de o glumă, când o văzu pe Meredith venind prin curte cu un plic cafeniu mare în mână, iar zâmbetul îi pieri brusc de pe buze.

— Scuză-mă un minut, îi spuse el Barbarei, privind cu ochi îngustaţi plicul.

Când Meredith ajunse lângă el, îi spuse cu cel mai dezarmant zâmbet, având grijă să nu se uite spre plicul din mâna ei:

— Mă întrebam unde sunteţi, tu şi Matt. Încă nu te-ai schimbat de seară.

— Eram în living, unde-am văzut ceva la video, spuse ea, iar Zack observă că avea ochii plânşi. Pot să-ţi vorbesc între patru ochi?

— Aici e o petrecere, răspunse el evaziv. Vino cu mine şi-am să-ţi fac cunoştinţă cu Kevin Costner. Mi-a cerut să i te prezint, aseară.

— Mai târziu, se încăpăţână Meredith.

Problema asta chiar nu poate să mai aştepte.

Nemaiavând încotro, Zack dădu din cap şi o urmă în casă, până în bibliotecă.

— Ce ţi-ai pus în minte? întrebă el scurt, aşezându-se pe marginea biroului şi aprinzând o lampă, în timp ce Meredith trăgea draperiile la ferestre, cufundând încăperea într-un întuneric aproape total.

Întorcându-se dinspre fereastră, Meredith veni până în faţa lui.

— Conţinutul acestui plic, asta am în minte.

— Ţi-am cerut să-l distrugi.

— Într-adevăr, replică ea, privindu-l ca un avion spitfire blond. Iar acum, am eu să te întreb ceva pe tine.

— Şi anume?

— Nu te simţi obligat cu nimic faţă de soţul meu după toate lucrurile pe care le-a făcut pentru tine cât timp erai în închisoare?

Zack dădu din cap, prudent.

— Perfect. Matt nu va abuza de prietenia ta, cerându-ţi în schimb o favoare.

— Dar tu vrei s-o faci, conchise el scurt.

— Ai dreptate. În schimbul anilor lui de loialitate şi ajutor, îţi cer următoarea favoare: vrem să stai aici şi să te uiţi la benzile astea video, apoi să citeşti scrisoarea care e în plic.

Fălcile lui Zack se încleştară, dar dădu totuşi din cap şi vru să se ridice.

— Mai târziu.

— Nu, acum.

O privi încruntat, dominând-o cu statura lui mult mai înaltă, dar fără niciun succes.

— Îţi cer destul de puţin, sublinie ea categoric. O jumătate de oră din timpul tău.

— Bine, se răsti el. Mă laşi să le văd singur, sau vrei să stai şi tu, ca să fii sigură că mă ţin de cuvânt?

O dată ce câştigase, Meredith consimţi cu o suavitate dezarmantă:

— Te cred pe cuvânt. Îţi mulţumesc.

Se duse la videoplayer, introduse prima casetă în aparat, deschise televizorul şi-i dădu telecomanda.

— Prima bandă e a unei conferinţe de presă pe care Julie a ţinut-o la o zi sau două după ce te lăsase în Colorado. Ai văzut-o deja?

— Nu, răspunse el scurt.

— Bine, atunci te aşteaptă un şoc triplu. A doua bandă a fost filmată de un amator, în timp ce erai luat în custodie pe aeroportul din Mexico City. Uită-te tot timpul numai la Julie.

După ce Meredith ieşi, Zack apăsă pe butonul de pornire al telecomenzii, dar se ridică şi se duse la bar. Simpla referire la Julie Mathison, amintirea naivităţii lui prosteşti îi trezeau cheful de a se îneca în băutură.

Revelația faptului că trebuia s-o privească în camera aceea, în casa lui, îl făcu să înjure îndelung şi elocvent, în timp ce arunca în pahar cuburile de gheaţă şi-l umplea cu băutura din cea mai apropiată carafă. În spatele lui, pe ecranul televizorului, primarul prăpăditului ăluia de orăşel unde locuia ea anunţa că Julie Mathison urma să ţină o conferinţă de presă şi le cerea tuturor să se poarte respectuos cu ea.

Cu un zâmbet afectat şi dispreţuitor, Zack se întoarse la birou, îşi rezemă şoldul de marginea acestuia şi-şi încrucişă braţele pe piept. În pofida faptului că era pregătit s-o vadă şi s-o audă, tresări când faţa ei de neuitat îl privi de pe ecran, cu părul prins la spate într-o panglică. Iar când începu să vorbească, prima lui reacţie fu aceea de surprindere că era atât de calmă în faţa a cel puţin două sute de reporteri.

Peste câteva minute, Zack puse încet paharul jos, încruntându-se. Nu-i venea să creadă ce auzea.

În ciuda faptului că o trimisese din Colorado hotărât să-i strivească toate sentimentele pe care le avea pentru el, Julie se uita în obiectiv, încercând cu mult succes să dea senzaţia că perioada ei de captivitate fusese o aventură de vacanţă, iar Zack, un erou cu prezenţă de spirit care-i zădărnicise amuzant tentativa de evadare la un popas rutier, apoi îşi riscase viaţa într-un efort de a o salva din râul îngheţat, la a doua tentativă de evadare.

La sfârşitul declaraţiei, când toţi începură s-o bombardeze cu întrebări, Julie îşi menţinu zâmbetul calm, în timp ce evita scrupulos să-l incrimineze pe Zack, dând explicaţii despre care el ştia clar că erau sincere, deşi incomplete.

Când un reporter o întrebă dacă o ameninţase cu arma – ceea ce Zack îşi amintea că făcuse – Julie ocoli răspunsul cu o glumă:

— Ştiam că avea un pistol, fiindcă îl văzusem, răspunse ea cu un zâmbet calm, şi a fost de ajuns ca să mă convingă – la început, cel puţin – că

probabil n-ar fi bine să mă cert cu el, sau să-i critic filmele.

Stăpânindu-şi un zâmbet involuntar, Zack îşi reaminti ferm că probabil spusese toate acele lucruri fiindcă se aştepta ca el să vadă interviul. Un minut mai târziu, însă, când fu întrebată dacă intenţiona să depună plângere pentru răpire, o văzu zâmbind strălucitor şi ocolind referirea la acel nou delict federal cu încă o glumă:

— Nu cred că i-aş obţine condamnarea. Dacă din juriu ar face parte şi femei, l-ar achita pe loc, imediat ce ar auzi cum gătea şi deretica.

Zack îşi luă paharul, dar în clipa următoare răspunsul la o nouă întrebare îl făcu să-l pună la loc, încruntându-se neîncrezător:

— Domnişoară Mathison, doriţi să-l vedeţi pe Zachary Benedict capturat?

— Cum ar putea dori cineva să vadă un om care a fost închis pe nedrept trimis din nou în închisoare? Nu ştiu cum l-a putut găsi vinovat de crimă juriul acela, dar ştiu că nu e mai capabil decât mine să ucidă o fiinţă omenească. Dacă ar fi în stare, n-aş sta acum aici, pentru că, aşa cum v-am explicat acum câteva minute, am încercat în repetate rânduri să-i periclitez evadarea. Aş dori să mai reţineţi şi că, atunci când a crezut că ne găsise un elicopter, în primul rând l-a preocupat siguranţa mea, nu a lui. Ceea ce-aş dori să văd este încetarea acestei vânători de oameni, în timp ce i se revizuieşte cazul.

Zack luă telecomanda, pentru a derula caseta şi a-i asculta încă o dată ultimul răspuns, în căutarea unui semn de minciună sau înşelătorie,

dar întrebarea următoare îi încremeni degetul pe buton:

— Îl iubiţi pe Zachary Benedict?

O văzu ezitând, apoi ridică ochii spre cameră şi spuse cu un uşor surâs:

— Într-o vreme sau alta, spuse ea, probabil că majoritatea femeilor din ţara asta şi-au imaginat că-l iubeau pe Zachary Benedict.

— Acum, că l-am cunoscut, adăugă cu vocea uşor întretăiată, cred că au dovedit o judecată excelentă. Este…

Ezită, apoi spuse cu vocea întretăiată:

— Este un bărbat pe care oricărei femei îi e foarte uşor să-l iubească.

Zack apăsă pe butonul de derulare şi mai urmări o dată ultimele două răspunsuri, privind ecranul, studiind faţa Juliei şi nuanţele din intonaţie, căutând cel mai mic indiciu al prefăcătoriei despre care ştia că se ascundea pe-acolo, pe undeva. Nu reuşi să găsească niciunul.

Ceea ce vedea şi auzea era curaj, calm, şi toate calităţile pentru care o iubise în Colorado.

Spunându-şi că-i scăpa ceva din vedere, cine ştie ce plan, cine ştie ce motiv ascuns de a se purta aşa în faţa a milioane de oameni, luă cealaltă casetă video şi o introduse în aparat.

De astă dată, trecu dincolo de birou şi se aşeză, pregătindu-se să revadă o scenă pe care n-avea s-o poată uita niciodată; o scenă care-l îngenunchease, îl umilise în faţa lumii întregi – şi totuşi, numai fiindcă el îşi pierduse capul pentru o mincinoasă mică şi intrigantă…

Care recunoscuse, tot în faţa lumii întregi, că-l

iubea. Deşi o răpise.

Şi o alungase din Colorado după ce-i spusese că ea nu cunoştea diferenţa dintre sex şi iubire.

Zack era atât de pierdut în gânduri, încât avu nevoie de un moment până să recunoască evenimentele de pe ecranul televizorului.

Iar fălcile i se încleştară când se văzu pe sine însuşi împins la perete şi imobilizat cu cătuşe de Federales.

Toţi strigau şi urlau, iar omul care filma se tot învârtea cu camera, încercând să urmărească vocea unei femei care ţipa că cineva era lovit.

Apoi se aplecă înainte, privind neîncrezător cum Julie încerca să treacă de poliţişti, strigând:

— Nu-l loviţi!

Îl văzu pe Richardson apucând-o de braţe, smucind-o înapoi, şi văzu că plângea, privind ceea ce-i făceau lui.

Obiectivul se întoarse spre Zack şi Hadley, iar după câteva secunde Zack îşi dădu seama că Hadley tocmai îi luase verigheta pe care o avusese în buzunar.

Aparatul îl urmări pe Hadley până la Julie, care întinse mâna ca răspuns la ceea ce-i spusese guvernatorul, iar când coborî privirea, începu să plângă isteric, strângând inelul la piept.

La vederea trăsăturilor ei chinuite, Zack se ridică pe jumătate de pe scaun, apoi îşi impuse să se aşeze la loc şi să privească ceea ce ştia că urma.

Se întâmplă exact aşa cum îşi amintea… agenţii federali mexicani îl împinseră înainte, iar Hadley îi puse să se oprească aproape lângă Julie.

Cel care filma prinsese curaj şi se apropia pentru un plan mai strâns, aşa că acum toate sunetele se auzeau clar. Ceea ce spuse Hadley în continuare se întipărise cu fierul roşu în creierul lui Zack, pentru totdeauna:

— Domnişoară Mathison, am fost foarte nepoliticos. Nu v-am mulţumit pentru cooperare. Dacă nu ne-aţi fi ajutat cu tot planul, s-ar fi putut să nu-l prindem niciodată pe Benedict.

Zack îşi aminti şocul rece care-l străbătuse şi se văzu pe sine însuşi în imagine, privind-o cu chipul transfigurat de furie, înainte de a-şi smuci braţele, încercând să-i facă să-l ducă de-acolo… Şi atunci se dezlănţui haosul, la fel cum se întâmplase la aeroport. Dintr-odată, era căzut în genunchi, lovit cu bastoanele…

Doar că mai avea loc încă un incident… Zack îl văzu la marginea imaginii, şi se ridică, apropiindu-se de televizor ca să vadă mai bine: era clar că Julie îşi ieşise din minţi când începuseră să-l bată, şi îl ataca pe Hadley, ţipând şi zgâriindu-l pe faţă, lovindu-l în piept, iar când Richardson o smulse de-acolo, îi mai trânti şi două şuturi năprasnice între picioare. Apoi leşină, iar Richardson începu să strige după un doctor, în timp ce Zack era târât afară din aeroport. Cu inima începând să-i bată puternic, dureros, Zack derulă banda, numai că de data asta nu-şi mai luă ochii de la faţa ei – iar ceea ce văzu acolo îl făcu să simtă un gol în stomac. Mâna îi tremura în timp ce scotea scrisoarea din plic şi o despăturea.

Dragă mamă şi tată, dragii mei Carl şi Ted,

Când veţi citi această scrisoare, veţi şti că am plecat la Zack. Nu mă aştept să aprobaţi ceea ce fac, nici să mă iertaţi, dar vreau să vă explic totul, pentru că aşa poate veţi înţelege într-o bună zi.

Îl iubesc.

Doresc atât de mult să vă ofer motive mai serioase decât acesta, şi am încercat să mă gândesc la ele, dar nu pare să existe niciunul. Poate fiindcă numai asta contează cu adevărat…

Zack se rezemă de spătar şi închise ochii, prins între tortură şi tandreţe, după tot ceea ce văzuse şi citise. Îi revăzu faţa chinuită în timp ce lui îi erau puse cătuşele şi-i auzi vocea blândă în timpul singurei convorbiri telefonice:

Te iubesc atât de mult… Nu mă pot opri… Nu mă pot opri să te iubesc. Nu există decât o singură soluţie pe care sunt dispusă s-o accept, şi ţi-am oferit-o… Păstrează-ţi rugăciunile pentru mai târziu, iubitule… Şi-aşa ai să-ţi toceşti genunchii când voi ajunge acolo, rugându-te să învăţ să gătesc mai bine, să te las să mai şi dormi noaptea din când în când, să nu-ţi mai tot tom la plozi întruna…

Ghicise cu câteva săptămâni înainte că minţise în legătură cu sarcina, dar crezuse că scopul era acela de a-l atrage în capcană…

Toate celelalte lucruri fuseseră adevărate…

Julie, în Colorado, punându-i piedică în

zăpadă... zăcând în braţele lui, noaptea, dăruindu-i-se cu o ardoare generoasă care-l scosese din minţi de dorinţa şi nevoia de a-i oferi tot atâta plăcere câtă-i dăruia ea lui... Julie, cu ochii ei luminoşi, cu râsul muzical, cu vocabularul cuviincios şi cu zâmbetul ştrengăresc...

Încă o mai simţea în braţele lui la fel ca în acea ultimă noapte, cu degetele desfăcute peste inima lui, în timp ce-i spunea că-l iubea... încă-i mai vedea ochii întunecaţi de compasiune când el îi povestea întâmplarea aceea prostească despre o învăţătoare care refuzase să danseze cu el... Eu nu te-aş fi refuzat niciodată, Zack... Îşi amintea cum i se luminase toată faţa când îi explicase cum le învăţa pe nişte femei în toată firea să citească... O, Zack... E ca şi cum ai ţine un miracol în mână!

Dacă nu i-ar fi venit ideea aceea nebunească de a o vizita pe trădătoarea de bunică-sa, îşi dădu Zack seama, probabil că n-ar fi cedat, sub presiunea morţii lui Tony Austin. Richardson spusese că suportase prima lovitură fără ca hotărârea să-i şovăie. Abia sub cea de-a doua se frânsese.

Fusese reală. Şi fusese a lui. Îl iubise când el nu avea altceva ce să-i ofere decât o viaţă în ascunzătoare, cu un fugar. Strânsese la piept verigheta şi plânsese ca şi cum i s-ar fi frânt inima în două...

Făcuse şi fusese toate acele lucruri. Dintr-odată, îşi dădu seama că Paul Richardson nu spusese că Julie îl mai iubea, ci doar că o chinuiau remuşcările pentru cele întâmplate la Mexico City. Apoi, începură să-i treacă prin minte şi alte lucruri:

se părea că Richardson petrecuse destul timp cu ea în ultimele trei luni, ca să se îndrăgostească.

Pe Zack îl ştiuse doar de-o săptămână, iar el, la rândul lui, îi transformase viaţa într-un iad pe Pământ. Paralizat într-un amestec de panică şi teamă, Zack se ridică încet.

Capitolul 75

Matt şi Meredith schimbară un zâmbet extrem de încântat, când Zack intră în living, cu o valiză în mână. Rezemându-se de canapea, Matt îşi întinse picioarele înainte şi studie costumul albastru pe care îl purta Zack, cu un zâmbet complice.

— Nimeni nu poartă costum la petreceri în California, Zack. Nu se face.

— Am şi uitat de afurisita asta de petrecere, replică Zack, privind încruntat pe fereastră spre oaspeţi. Ţine-mi tu locul, bine? Spune-le că a intervenit ceva urgent. Pot să-ţi iau cu împrumut pilotul? adăugă, punându-şi absent valiza jos şi înnodându-şi cravata.

— Numai pilotul? întrebă Matt, aruncând o privire spre Meredith, care se cocoţase pe braţul canapelei, cu capul rezemat de umărul lui. Avionul nu?

Zack se întoarse într-o parte, când menajera intră grăbită să-i aducă două serviete pe care le împachetase conform instrucţiunilor lui.

— Avionul şi pilotul, preciză el nervos.

— Depinde unde plănuieşti să te duci.

Convins că avea toate cele necesare pentru următoarele câteva zile, Zack se întoarse în sfârşit

spre prietenul lui.

— Unde naiba crezi că mă duc?

— De unde să ştiu eu? Dacă vrei să mergi la Keaton, Texas, nu crezi c-ar trebui s-o suni pe Julie mai întâi?

— Nu, nu ştiu cum ar reacţiona. Nu vreau să plece cine ştie unde, ca să mă evite. Dacă iau o cursă comercială, va dura cu câteva ore mai mult.

— Şi de ce atâta grabă? Ai lăsat-o deja să aştepte şase săptămâni, în timp ce Richardson stătea acolo s-o ţină de mână, fără îndoială, şi s-o primească să-i plângă pe umăr. Mai mult, avioanele particulare sunt jucării scumpe…

— N-am timp pentru raha…

Zack se întrerupse la timp, din respect pentru Meredith, porni spre ea ca s-o sărute de rămas-bun, apoi se opri, când Joe O'Hara spuse din uşă:

— Am adus maşina în faţă, Matt, e gata de plecare. Şi am vorbit cu Steve la telefon. Zice că avionul e alimentat şi gata de zbor. Zack, când eşti gata să pleci?

— Cred, glumi sec Matt, că e gata chiar acum.

Aruncându-i lui Matt o privire dezgustată, Zack o strânse pe Meredith în braţe.

— Îţi mulţumesc, spuse el încet, cu sinceritate.

— N-ai pentru ce, îi răspunse Meredith zâmbind. Transmite-i Juliei salutările mele.

— Şi cele mai sincere scuze ale mele, adăugă Matt, redevenind serios, în timp ce se ridica să-i strângă lui Zack mâna. Mult noroc!

Îl priviră cum ieşea grăbit pe uşă, apoi Meredith ridică privirea spre Matt, cu zâmbetul şovăindu-i, şi spuse:

— Omul ăsta o iubeşte atât de mult, încât nu-i pasă că mulţi oameni au să-l creadă un prost că se întoarce la ea, după ceea ce i-a făcut în Mexico City. Pentru el nu contează decât că-l iubeşte.

— Ştiu, răspunse grav Matt, privindu-i ochii înrouraţi. Cunosc sentimentul.

Capitolul 76

— Auzi, Herman, poţi să-l iei pe un tip care aterizează pe pistă în douăzeci de minute?

Cârâitul walkie-talkie-ului abia se auzea în sala de sport zgomotoasă a liceului, unde o sută şaptezeci şi cinci de cetăţeni din Keaton se adunaseră pentru repetiţia generală a festivalului de sărbătorire a *Bicentenarului* care urma să aibă loc a doua zi, după paradă.

Împingându-şi într-o parte sabia de la cingătoarea uniformei de general, Herman Henkleman bâjbâi după aparatul agăţat dedesubt şi-l ridică la gură.

— Sigur, Billy. Julie Mathison tocmai a spus că-mi joc excelent rolul. Simţindu-se foarte măreţ în uniformă, Herman se uită în jur după Julie, care coordona tot festivalul, şi o zări stând pe margine lângă fratele şi cumnata ei, privind repetiţia care avea loc pe scenă.

— Salut, Ted, Katherine…! salută el, croindu-şi drum spre ei prin mulţime. Scuză-mă, Julie, adăugă – şi, când Julie ridică privirea zâmbindu-i, îi explică: Billy Bradson a-nceput să mă lase să circul cu taxiul lui în weekenduri, ca să mai câştig un ban. Tre’ să iau un tip de la pistă. Vine unu c-un avion,

peste câteva minute.

— Bine, du-te, răspunse Julie.

— Dacă Flossie întreabă unde sunt, poate-i spui că am o treabă foarte importantă de făcut.

Julie îi dăduse anume un rol care-i cerea să stea aproape de vârstnica soră geamănă, care încă mai roşea ca o şcolăriţă ori de câte ori îi vorbea Herman.

— De ce nu-i spui chiar tu? îi şopti ea. Tocmai acum se uită la tine.

Herman îşi adună curajul şi, în timp ce se îndrepta spre uşile sălii, se opri în faţa surorilor Eldridge, care erau îmbrăcate în rochii de bal asortate, cu părul coafat ca două clăi identice de bucle.

— Trebuie să dau o fugă până la pista de aterizare, pentru Billy Bradson, îi spuse el lui Flossie. Acuma-l ajut în weekenduri, pe lângă munca mea de electrician.

— Să ai grijă, Herman, răspunse ea sfioasă.

— Vezi să nu-i strici maşina, adăugă Ada cu dispreţ.

Herman simţi că se înroşea. Dădu să plece, apoi se întoarse, încruntat.

— Ada, spuse el, înfruntând-o pentru prima oară după câteva decenii. Eşti o femeie rea la inimă, pizmaşă şi fără suflet, şi mereu ai fost aşa! Ţi-am spus-o cu ani în urmă, şi-i adevărat şi acum!

— Iar tu, replică ea, roşie la faţă, eşti un pierde-vară bun de nimic!

Herman îşi trânti pe cap pălăria de general şi-şi propti mâinile în şolduri, cu o expresie ameninţătoare.

— Nu la fel credeai când erai tânără şi te ţineai după mine, doar – doar mi-oi suci capu’ de la Flossie!

Şi plecă, lăsând-o pe Flossie să se uite cu gura căscată la sora ei geamănă, iar pe faţă cu o expresie rănită, semn că abia acum începea să înţeleagă.

*

— Încheiaţi-vă centura, ţineţi-vă bine şi spuneţi-vă rugăciunile, glumi prin interfon pilotul, în timp ce Learjetul începea să coboare repede prin lumina tot mai scăzută a asfinţitului, spre panglica de beton de jos. Dacă pista asta era cu şase degete mai scurtă, nu puteam ateriza aici, iar dacă era mai întuneric, trebuia să aterizăm la D.F.W. E clar că ăştia de-aici n-au balize pentru noapte. Apropo, uitaţi că v-aşteaptă taxiul.

Fără să-şi ia privirea de la benzile video cu Julie pe care şi le luase ca să le revadă în avion, Zack îşi încheie centura de siguranţă. Peste câteva minute, însă, ridică ochii surprins, în timp ce pilotul apăsa pe frâne în momentul atingerii solului, iar avionul cel suplu se zdruncina pe pistă, cu roţile scrâşnind, pentru a se opri cu o zgâlţâitură la câţiva paşi de capătul acesteia.

— Domnul Farrell o să aibă nevoie de frâne noi, după încă două aterizări pe pista asta, comentă pilotul, puţin zguduit şi foarte uşurat. Ce planuri aveţi pentru diseară, domnule Benedict? Să iau camere la un motel pentru noapte, sau ne întoarcem pe Coasta de Vest?

Zack întinse mâna spre butonul interfonului de pe consola dintre canapele, apoi ezită, privind în faţă ceea ce încercase să ignore pe tot parcursul drumului: nu avea nici cea mai vagă idee dacă nu cumva acum Julie îl ura mai mult decât îl iubise înainte. Nu ştia cum avea să fie primit, nici de cât timp era nevoie ca s-o convingă să vină cu el în California, sau dacă măcar o putea convinge să facă asta. Apăsând cu întârziere pe buton, răspunse:

— La noapte vom sta la un motel, Steve. Am să trimit taxiul aici să te ia.

Pilotul încă mai închidea motoarele, când Zack coborî grăbit scara avionului.

Şoferul de taxi stătea în poziţie de drepţi lângă portiera deschisă a maşinii, îmbrăcat în cea mai ridicol de neautentică uniformă din *Războiul Civil* pe care o văzuse Zack vreodată – presupunând că asta voia să fie.

— Ştii unde locuieşte James? îl întrebă el, în timp ce se aşeza pe bancheta din spate şi-şi punea servieta jos. Dacă nu, am nevoie de o carte de telefon. Am uitat să-mi iau cu mine adresa.

— Sigur că ştiu unde stă, răspunde şoferul, privind cu ochi îngustaţi chipul lui Zack, iar când îl recunoscu expresia îi deveni feroce.

Se aşeză la volan şi trânti portiera inutil de tare.

— Vă cheamă Benedict? întrebă el peste câteva minute, în timp ce treceau prin dreptul şcolii elementare, intrând în centrul civic mic, dar elegant, amenajat în jurul tribunalului, cu scuarul mărginit de magazine şi restaurante.

Zack era ocupat să privească oraşul unde crescuse Julie.

— Da.

La o jumătate de milă distanţă de centru, taxiul opri în faţa unei case îngrijite, fără etaj, cu o peluză imaculată şi copaci mari umbroşi, iar Zack îşi simţi inima începând să bată de nerăbdare nervoasă în timp ce-şi căuta banii în buzunar.

— Cât îţi datorez?

— Cinzeci de parai.

— Glumeşti!

— Pentru oricare altu', drumu' face cinci dolari. Pentr-un mahăr ca matale, costă cinzeci. Şi-acuma, dacă vrei să te duc acolo unde-i Julie de fapt, în loc să te las aici, unde nu-i, o să te coste şapteşcinci.

Oscilând între furie, surprindere şi încordare, Zack îşi stăpâni nervii şi se rezemă de spătar.

— Şi unde e?

— La liceu, unde repetă pentru festival.

Zack îşi aminti că trecuseră prin faţa liceului, a cărui parcare era aglomerată. Ezită, dorind cu disperare s-o vadă, să lămurească lucrurile, s-o ia în braţe dacă îl lăsa. Pe un ton sarcastic, spuse:

— Întâmplător ştii şi cât timp o să mai stea acolo?

— S-ar putea să dureze toată seara, minţi cu ciudă Herman.

— În cazul ăsta, du-mă acolo.

Şoferul dădu smucit din cap şi porni.

— Acuma, io nu văd de ce te grăbeşti aşa s-o vezi, spuse el, privindu-l încruntat pe Zack prin oglinda retrovizoare. Ai lăsat-o aici atâta timp să facă faţă singură la reporteri şi sticleţi, după ce-ai

răpit-o şi-ai dus-o-n Colorado. Şi nici când ai ieşit din puşcărie n-ai venit s-o vezi. Ai fost prea ocupat cu gagicile matale fandosite şi petrecerile alea simandicoase ca să-ţi pierzi vremea cu o fetiţă dulce ca Julie, care niciodată-n viaţa ei n-a făcut rău la nimenea! Ai făcut-o de ruşine de faţă cu toată lumea, de faţă cu tot oraşu ăsta! Oamenii care nu-s din Keaton o urăsc fiindcă-n Mexic a făcut ce trebuia, numa c-a ieşit prost. Sper, încheie el înverşunat, în timp ce opreau în faţa liceului, să-ţi scoată ochii când te-o vedea! Dacă eu eram tăticu-său, îmi luam puşca şi veneam după mata, imediat ce-auzeam că eşti în oraş! Şi sper c-o s-o facă!

— Probabil că ţi se vor împlini ambele dorinţe, spuse calm Zack, scoţând din buzunar o hârtie de o sută de dolari şi întinzându-i-o. Acuma du-te înapoi la aeroport şi ia-l şi pe pilotul meu. El nu-i mahăr, aşa că încă douăzeci şi cinci de dolari ar trebui să fie de ajuns.

Ceva în glasul lui îl făcu pe Herman să ezite. Se întoarse în scaun:

— Ai de gând să te-mpaci cu ea? De-asta ai venit aici?

— Am să încerc.

Ostilitatea de pe chipul lui Herman se şterse.

— Pilotu' matale va trebui să mai aştepte. Vreau să văd şi eu faza asta. Şi-n plus, s-ar putea să ai nevoie de un prieten, în mulţimea de-acolo.

Zack nu-l auzi. Mergea deja spre liceu, urmând direcţia zgomotului care se auzea de după uşile duble din dreapta, la capătul coridorului.

Capitolul 77

O zări pe Julie în mulţime înainte ca uşile sălii de sport să se închidă în urma lui. Dirija un cor de copii îmbrăcaţi în diverse costume, unii aşezaţi în scaune cu rotile, în timp ce o pianistă îi acompania de pe scenă.

Electrizat, se opri pe loc, ascultând sunetul dulce al vocii ei, privindu-i zâmbetul incredibil, iar tandreţea strivitoare pe care o simţea îi frângea pieptul. Îmbrăcată în blugi şi cămaşă groasă, cu părul legat într-o coadă-de-cal, arăta adorabil… şi nespus de slabă.

Arcadele şi pometii obrajilor îi erau mai proeminenţi decât înainte, iar Zack îşi înghiţi nodul de vinovăţie din gât, când îşi dădu seama cât slăbise. Din cauza lui.

Şoferul de taxi îi spusese că o făcuse de râs în faţa întregului oraş; acum, avea să îndrepte asta, atât cât putea. Ignorând privirile surprinse şi şuşotelile care începeau să circule prin sală, în timp ce oamenii de pe bănci şi din mijloc îl observau şi-i recunoşteau chipul, porni înainte, spre ea.

— Okay, băieţi, care-i problema? întrebă Julie, când mai mulţi dintre copii se opriră din cântat, începând să şuşotească şi să arate cu degetul.

În spatele ei, sala uriaşă se cufunda treptat în tăcere, auzindu-se numai ecoul paşilor unui om pe podele, dar Julie era preocupată de ora tot mai târzie şi de faptul că elevii erau tot mai puţin atenţi.

— Willie, dacă vrei să ai în sfârşit şansa să

cânţi, atunci fii atent la mine! îl admonestă ea.

Willie, însă, arăta spre ceva din spatele ei şi şuşotea furios cu Johnny Everett şi Tim Wimple.

— Domnişoară Timmons, continuă Julie, ridicând privirea spre pianista care se uita cu gura căscată spre sală. Domnişoară Timmons, hai încă o dată de la început.

Dar, când Julie privi din nou spre cor, o parte din copii ieşiseră din rânduri, înaintând într-un mic grup, cu Willie Jenkins în frunte.

— Voi încotro aţi luat-o? izbucni ea, când trecură pe alături.

Se întoarse după ei… şi încremeni.

Zack stătea la cincizeci de paşi distanţă, cu mâinile pe lângă trup. În sfârşit îi citise ultima scrisoare, îşi spuse ea înnebunită, şi venise să-şi ia maşina. Rămase nemişcată, temându-se să vorbească, temându-se să se mişte, privind chipul atrăgător şi sever care-i bântuise visele şi-i chinuise zilele.

Willie Jenkins păşi înainte, întrebând cu glasul său gâjâit sonor şi bătăios:

— Dumneata eşti Zack Benedict?

Zack dădu din cap în tăcere şi deodată, alţi câţiva băieţi înaintară, răspândindu-se în faţa Juliei, trei dintre ei în scaune rulante – toţi gata s-o apere împotriva monstrului din mijlocul lor.

— Atunci, mai bine fă calea-ntoarsă şi pleacă de-aici, îl preveni cel cu glas de broscoi, repezindu-şi bărbia înainte. Ai făcut-o pe domnişoara Mathison să plângă.

Privirea solemnă a lui Zack rămase aţintită spre faţa palidă a Juliei.

— Şi ea m-a făcut să plâng.

— Tipii nu plâng, aruncă dispreţuitor băiatul.

— Ba, uneori, da – dacă cineva drag îi răneşte foarte tare.

Willie ridică privirea spre faţa iubită a învăţătoarei lui şi-i văzu lacrimile prelingându-se încet din ochi.

— Ia uite la ea! Iar o faci să plângă! mârâi el feroce. De-asta ai venit aici?

— Am venit aici, răspunse Zack, fiindcă nu pot trăi fără ea.

Toţi cei din sală rămaseră privindu-l cu gurile căscate pe celebrul erou al filmelor de acţiune care se umilea cu asemenea mărturisiri uluitoare în faţa lor, dar Julie nu le observă privirile. Alerga printre copii, tot mai repede... spre braţele care se deschideau s-o primească.

O cuprinseră cu o forţă zdrobitoare, mâna lui îi strânse la piept faţa înlăcrimată, ferind-o de spectatori, în timp ce se apleca să-i şoptească răguşit:

— Te iubesc.

Cu umerii zguduiţi de suspine, Julie îl cuprinse cu braţele pe după gât, îngropându-şi faţa la pieptul lui, ţinându-l cât putea de strâns. În capătul opus al sălii, Ted o luă pe Katherine de umeri şi o trase lângă el.

Herman Henkleman avea o fire mai practică, deşi la fel de romantică. Făcându-i cu ochiul lui Flossie, strigă:

— Gata repetiţia pe ziua de azi, oameni buni! Hai, toată lumea acasă!

Apoi trase heblul, cufundând sala în beznă, şi

porni la trap spre taxi. Până ajunse cineva din nou la tabloul electric, Zack şi Julie dispăruseră.

— Hopa-sus, îi pofti Herman făcând un gest grandios cu pălăria de general, în timp ce ieşeau în fugă pe uşile şcolii, ţinându-se de mână. Toată viaţa mi-am dorit o escapadă cu maşina, adăugă el, apăsând pe accelerator şi demarând în trombă de lângă clădire. Încotro?

Julie îşi pierduse pentru moment uzul raţiunii.

— La tine acasă? întrebă Zack.

— Ba, dacă-ţi arde de giugiuleală, nici vorbă, replică Herman. Tot oraşu-o să alerge buluc acolo.

— Unde-i cel mai apropiat hotel sau motel?

Julie îl privi stânjenită, dar Herman fu mai direct:

— Acuma ce-ai de gând, să-i faci reputaţia ferfeniţă, sau să i-o dregi?

Zack se uită la faţa ei. Nu-şi găsea vorbele, se simţea neputincios şi dorea cu disperare să rămână singur cu ea. În ochii ei se citea acelaşi lucru.

— La mine acasă, spuse Julie. O să scoatem telefonul din priză şi soneria de la uşă.

Un minut mai târziu, Herman opri maşina în faţa casei, iar Zack vârî mâna în buzunar, după alţi bani.

— Acum cât îţi mai datorez? întrebă el sec.

Omul se răsuci în scaun şi, cu o expresie de demnitate lezată, îi înapoie lui Zack hârtia de o sută de dolari.

— Cinci dolari, tot turu’, inclusiv să-ţi iau pilotu’. Asta-i ocazie specială, adăugă el cu un surprinzător zâmbet băieţesc, pentru omul căruia

nu i-a fost frică să-i declare dragoste Juliei de faţă cu tot oraşul.

Adânc mişcat, Zack îi dădu o hârtie de o sută de dolari şi-i spuse:

— Mi-am lăsat o valiză şi încă o servietă în avion. Vrei să mi le aduci aici, te rog, după ce-mi laşi pilotul la motel?

— Sigur. O să le las la uşa din spate, ca să nu trebuiască să răspundeţi la sonerie.

Capitolul 78

Julie intră în living şi aprinse o lampă, dar când Zack întinse mâna spre a ei, veni fără o vorbă în braţele lui, sărutându-l cu o disperare tăcută la fel de intensă ca a lui, strângându-l la piept, strivindu-i gura cu a ei, cutreierându-l cu mâinile. Zack o strânse şi mai tare, devorându-i buzele, explorându-i flămând cu mâinile trupul iubit.

Ţârâitul ascuţit al telefonului, chiar lângă ei, îi făcu pe amândoi să tresară, iar Julie întinse o mână tremurătoare ca să ridice receptorul.

Zack o privi cum îl ducea la ureche şi zâmbi în sinea lui la vederea felului stingherit în care-şi coborî ochii când el începu să-şi scoată haina.

— A, domnule Addelson, e adevărat, spuse Julie, este într-adevăr aici.

Ascultă un minut, apoi răspunse:

— Nu ştiu, am să-l întreb.

Acoperind receptorul cu palma, îl privi neputincioasă, în timp ce-i transmitea:

— Primarul şi doamna Addelson ar dori să ştie dacă eşti… dacă suntem… liberi să luăm cina cu ei,

astă-seară.

Zack îşi scoase cravata şi începu să-şi descheie cămaşa, clătinând din cap negativ, încet, apăsat, în timp ce privea roşeaţa ce cuprindea obrajii Juliei.

— Mă tem că nu putem. Nu, nu sunt sigură nici ce planuri are pentru viitorul apropiat. Da, am să-l întreb şi vă anunţ eu.

Julie închise telefonul, apoi se grăbi să ridice iar receptorul, îl vârî sub o pernă şi-şi frecă nervoasă palmele de coapse. Prin minte i se învălmăşeau zeci de întrebări, în timp ce stătea privindu-l, îndoieli, incertitudini şi speranţe, dar peste toate se suprapunea sentimentul de irealitate veselă că Zack se afla într-adevăr acolo, în living, privind-o cu ochi blânzi, amuzaţi, sexy.

— Nu-mi vine să cred că eşti aici, şopti ea cu voce tare. Acum câteva ore, totul părea atât de…

— Gol? completă el cu glasul acela profund de care-i fusese atâta dor. Şi fără sens? adăugă, pornind spre ea.

Julie dădu din cap.

— Şi fără speranţă. Zack, am… am atâtea să-ţi explic, dacă mă laşi. Dar nu…

Vocea i se frânse, când Zack o strânse în braţe, iar mâinile ei îi atinseră chipul, cu degete tremurătoare.

— O, Doamne, mi-ai lipsit atât de mult!

Îi răspunse cu gura, despărţindu-i buzele cu ale lui; îi scoase eşarfa din păr şi-şi îndesă degetele în cascada de şuviţe bogate, iar Julie se îndesă la pieptul lui, răspunzându-i cu aceeaşi pasiune provocatoare care-i bântuise visurile în America de Sud şi-l făcuse să se trezească lac de năduşeală în

închisoare. Îşi desprinse gura de a ei.

— Arată-mi casa ta, îi spuse el cu un glas îngroşat, de nerecunoscut.

De fapt, voia să spună: „Arată-mi dormitorul tău”.

Julie dădu din cap, ştiind prea bine la ce se referea, şi-l conduse direct acolo, dar când Zack intră pe uşă şi văzu mobila albă de răchită, copacii verzi în jardiniere şi spuma albă a volanelor de pe cuvertură, baldachin şi faţa de masă, se opri brusc: camera arăta întocmai ca în imaginaţia lui.

Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, Julie întrebă cu voce ezitantă:

— Cum ţi se pare?

— Arată exact aşa cum mi-am imaginat-o când…

Julie îi văzu încordarea de pe faţă şi încheie fraza în locul lui, cu gravitate:

— Când zăceai în pat la bordul navei, gândindu-te la mine în camera asta, fiindcă aşa-ţi cerusem la telefon. Când – continuă ea cu sinceritate brutală – încă mai credeai că voi fi acolo, cu tine… Când nu te aşteptai să te atrag spre mine şi să te trădez F.B.I.-ului, ca să fii prins, bătut şi trimis înapoi în temniţă.

Zack o privi cu un zâmbet amar pe buze şi în ochi.

— Când toate astea erau adevărate.

Julie se aşează pe pat, cu faţa ridicată spre a lui şi ochii întrebători.

— N-am putea sta puţin de vorbă mai întâi?

Zack ezită. Pe de o parte, îi era dor să lase trecutul în urmă şi să-şi petreacă prezentul făcând

dragoste cu ea pe patul acela alb şi feciorelnic, cu volane, care părea atât de excitant cu Julie aşezată pe marginea lui.

Pe de altă parte, era vizibil tulburată şi nu prea puteau începe până nu-şi rezolvau problemele rămase din trecut.

— Un timp, da, consimţi el.

Julie îngrămădi câteva perne lângă tăblia patului, ca să se rezeme amândoi, iar Zack îşi întinse braţul, cuprinzându-i umerii, imediat ce se aşezară unul lângă altul.

Când Julie se cuibări alături, cu o mână pe pieptul lui, îşi aminti de dimineţile pe care le petrecuseră împreună în Colorado, aşezaţi în pat exact la fel, şi zâmbi.

— Am uitat cât de perfect te potriveşti lângă mine.

— Te gândeşti la dimineţile din Colorado, nu-i aşa?

Era o afirmaţie, nu o întrebare, iar Zack îşi aplecă spre ea capul, zâmbind.

— Am mai uitat şi cât eşti de perspicace.

— N-a fost tocmai perspicacitate, crede-mă. Şi eu mă gândeam la acelaşi lucru.

Îi zâmbi, apoi făcu o încercare ezitantă de a deschide discuţia periculoasă despre trecutul apropiat.

— Nu ştiu cu ce să încep, spuse ea. Aproape că… că mi-e frică să încep. Nici măcar nu ştiu ce anume te-a adus azi aici.

Sprâncenele lui Zack se îmbinară cu surprindere.

— Richardson m-a adus azi aici. Nu ştiai că

avea de gând să mă viziteze?

Când Julie îl privi amuţită de uimire, adăugă:

— A apărut în casa mea din California azi-dimineaţă, gătit într-un costum *Brooks Brothers*, cravată *Armani* şi insignă F.B.I. autentică şi veritabilă.

— Paul a venit la tine? întrebă ea uluită. Paul Richardson? Doar nu te poţi referi la Paul al meu.

Zack deveni ţeapăn.

— Ba e clar că mă refer la „Paul al tău”.

În acel moment, Zack îşi dădu seama că, deşi el îi spusese că o iubea, Julie răspunsese numai că-i fusese dor de el.

Având grijă să-şi ascundă din glas orice intonaţie, adăugă:

— Mi-a venit de undeva ideea că ai vrea să vin aici şi din alte motive decât acela de a face pace cu tine. Acum, dacă stau să mă gândesc, asta a fost strict o concluzie pe care am tras-o din ceea ce am văzut pe benzile alea video. Cred, continuă el crispat, schiţând gestul de a-şi retrage braţul, că ar fi mai bine să purtăm discuţia asta în living. Sau poate mâine, în holul hotelului meu, oriunde-o mai fi şi ăla.

— Zack, spuse ea cu voce tremurătoare, strângându-i braţul în mână, să nu îndrăzneşti să pleci din patul ăsta! Dacă mă mai alungi o singură dată fără să-mi dai nicio şansă să-ţi explic, n-am să ţi-o iert. Paul mi-e prieten. Mi-a fost alături când eram disperat de nefericită şi singură.

Capul lui căzu la loc pe pernă, în timp ce o cuprindea strâns cu braţele, spunând cu un glas plin de ironie şi uşurare:

— Nu ştiu ce ai, da-mi demolezi complet mintea. În Colorado, mă făceai să mă simt ca un yo-yo emoţional, iar acum ai început din nou.

Apoi, revenind la subiectul iniţial, spuse:

— Am venit azi aici fiindcă Richardson a dat buzna în casa mea azi-dimineaţă, arătându-şi insigna şi trântindu-mi pe birou un plic mare cu două casete video şi o scrisoare.

Gelozia pentru prietenia lui Richardson cu Julie şi propria vinovăţie îl făcură să continue pe acelaşi ton sarcastic:

— Pe lângă că şi-a exprimat îndoielile faţă de legitimitatea mea şi a încercat să mă provoace la un meci de box, a mai reuşit şi să-mi spună că, spre deosebire de ceea ce-a vrut Hadley să mă facă să cred în Mexico City, nu a ta fusese ideea de a mă atrage acolo într-o cursă, sub pretextul de a ne întâlni. Mi-a mai explicat şi că o vizită la Margaret Stanhope, plus moartea lui Austin, te determinaseră în cele din urmă să mă denunţi.

Auzindu-l că menţiona cele întâmplate pe aeroport, Julie se cutremură în braţele lui.

— Îmi pare rău, şopti ea cu vocea frântă, întorcându-şi faţa spre pieptul lui. Îmi pare atât de rău... Nici nu ştiu cum va putea oricare dintre noi să uite asta.

Zack îi înregistra reacţia şi luă o hotărâre, dar mai aşteptă câteva minute. În schimb, îi ridică uşurel bărbia cu degetul şi o întrebă:

— Ce Dumnezeu te-a apucat să te duci în vizită la Margaret Stanhope?

Se auzi soneria, dar amândoi o ignorară.

Cu un oftat, Julie începu să-i explice:

— Mi-ai spus în scrisoare că-ţi doreai să te fi împăcat cu ea demult. Ai sugerat chiar să-i duc copilul nostru ca să-l crească. Iar la telefon ai spus că aveai senzaţia că ne urmărea un blestem, pentru că lăsaserăm atât de multă nefericire în urma noastră. Aşa că m-am hotărât să mă duc la ea şi să-i explic că o iubeai şi că regretai înstrăinarea dintre voi.

— Iar ea ţi-a râs în faţă.

— Mai rău. Cumva, a venit vorba despre Justin, şi mi-a spus că l-ai omorât tu, după ce vă certaserăţi pentru o fată, apoi mi-a dat o mapă plină cu tăieturi din ziare în care recunoşteai că-l împuşcaseşi. Şi am...

Trase aer în piept, dezolată că trebuia să-l acuze.

— Mi-am dat seama că mă minţiseşi, Zack. Am încercat să-mi spun că pe ea o minţiseşi, nu pe mine, dar când a fost asasinat Tony Austin, am văzut că trei oameni cu care te certaseşi muriseră cu toţii, de mâna ta, sau cel puţin aşa părea. Am crezut... Am început să cred, aşa cum credea şi bunica ta, că erai nebun. Şi te-am trădat. Am crezut c-o făceam pentru binele tău.

— Nu te-am minţit în legătură cu Justin, Julie, spuse Zack cu un oftat aspru. Am minţit poliţia din Ridgemont.

— Dar de ce?

— Fiindcă aşa mi-a cerut bunicul meu, fiindcă o sinucidere duce la investigaţii pentru determinarea cauzelor, iar bunicul meu şi cu mine voiam s-o protejăm pe bătrâna aia veninoasă faţă de homosexualitatea lui Justin, când poliţiştii ar fi

descoperit-o. Nu trebuia să mă ostenesc, adăugă el ostil. Trebuia s-o las să se descurce cu dizgraţia, cum ar fi considerat-o ea. Lui Justin nu-i mai putea face niciun rău.

— Ştiind ceea ce simţea pentru tine, spuse Julie, cum ai putut crede că ar ţine la copilul nostru?

Zack înălţă din sprâncene, cu o expresie amuzat-provocatoare:

— Care copil, Julie?

Zâmbetul molipsitor care-i luminase viaţa în Colorado se ivi pe buzele Juliei, cu o undă de vinovăţie care-l făcea şi mai atrăgător.

— Copilul pe care l-am inventat ca să mă laşi să vin la tine.

— A, copilul ăla…

Julie îi deschise încă un nasture al cămăşii şi-i depuse un sărut pe gât.

— Răspunde-mi la întrebare.

— Mai ţine-o tu mult aşa, şi vei avea mai mari şanse să te alegi cu un copil adevărat, nu cu răspunsul la întrebare.

Râzând, Julie îşi rezemă antebraţele de pieptul lui, cu o privire senzuală.

— Sunt îngrozitor de lacomă, Zack, le vreau pe amândouă.

Tandru, Zack îi cuprinse faţa între palme, mângâindu-i obrajii cu degetele mari.

— Serios, iubito? Îmi vrei copilul?

— Cu disperare!

— O să ne ocupăm de asta la noapte, dacă te simţi în stare.

Julie îşi muşcă buzele, cu umerii scuturându-i-

se de râs.

— Bazându-mă exclusiv pe nişte amintiri aproape uitate, înţelegi, cred că se pune problema dacă tu eşti.

— În stare? întrebă el, savurând lăudăroşeniile sexuale şi însufleţirea pe care-l făcuse întotdeauna s-o simtă acea combinaţie unică de râs şi dragoste.

Julie dădu din cap.

— De fapt, sunt „în stare" aproape permanent, de azi-dimineaţă de când ţi-am citit scrisoarea. Dovada e la îndemână.

Soneria se auzi din nou, şi iar nu-i dădură atenţie, dar o făcu pe Julie să-şi retragă vinovată mâna dinspre „dovada" pe care i-o propusese el.

— Ai de gând să-mi răspunzi la întrebare sau nu?

— Da, oftă Zack. Dacă te gândeşti la scrisoarea pe care ţi-am scris-o, ai să-ţi aminteşti că am spus anume că i-aş scrie înainte de a te trimite la ea cu copilul. De fapt, mai întâi i-aş fi scris lui Foster, nu ei.

— Lui Foster? Bătrânului majordom, vrei să spui?

Zack dădu din cap.

— Bunicul meu şi cu mine i-am cerut să jure că va păstra secretul, dar el ştie ce s-a întâmplat. Era în hol când s-a auzit detunătura din camera lui Justin şi m-a văzut ieşind în fugă din camera mea. L-aş fi dezlegat de jurământ şi i-aş fi cerut să-i spună stăpânei lui adevărul.

— E bunica ta, Zack. N-o mai numi în felul ăsta impersonal. Cred că te-a iubit mai mult decât îţi imaginezi. Dacă ai vedea-o acum, dacă ai vorbi cu

ea, ţi-ai da seama ce efect au avut toate astea…

— Pentru mine e moartă, Julie, o întrerupse el pe un ton acid. Din seara asta încolo, nu vreau să mai aud niciodată numele acelei femei, nici ca tu să te mai referi la ea.

Julie deschise gura să obiecteze, apoi se răzgândi – dar pentru moment nu spuse nimic. Cu un zâmbet, schimbă subiectul:

— Cu tine, nimeni nu are dreptul la a doua şansă, nu-i aşa?

— Exact, răspunse el implacabil.

— Decât eu.

Zack îi mângâie obrazul neted cu dosurile degetelor.

— Decât tu.

— Câte şanse am?

— De câte ai nevoie?

— De multe, teamă mi-e, răspunse ea cu un oftat atât de adânc, încât Zack izbucni în râs şi o înşfăcă în braţe.

Când îi dădu drumul, observă sclipind sub gulerul ei lănţişorul de argint.

— Ce-i asta?

Julie îşi lăsă bărbia în piept.

— Ce anume?

— Asta, insistă el, ridicând lănţişorul cu degetul.

Temându-se că inelul i-ar fi amintit de oroarea din Mexico City, Julie se grăbi să-şi acopere pieptul cu mâna, ţinând verigheta acolo.

— Las-o în pace. Te rog!

Nelinişstea ei făcu ochii lui Zack să se îngusteze, iar Julie simţi din nou fiorul nefamiliar al

suspiciunii.

— Ce e? întrebă el, atent să vorbească pe un ton rezonabil. Un cadou de la un vechi prieten?

— Cam aşa ceva. N-am să-l mai port.

— Arată-mi-l.

— Nu.

— Orice bărbat are dreptul să ştie câte ceva despre gusturile predecesorilor lui.

— Avea gusturi minunate! Ţi-ar plăcea. Lasă-l în pace!

— Julie, o preveni el, nu te pricepi deloc să minţi. Ce ai prins de lanţul ăsta?

Şi, fără a se lăsa oprit de ea, îi dădu mâinile la o parte şi scoase lanţul.

În palma lui luci o verighetă de platină, cu diamante mici scânteind în lumină.

Îl străbătu un val de tandreţe, făcându-l s-o strângă pe Julie la piept.

— De ce te temeai să mă laşi să văd?

— Mă tem de tot ce ţi-ar putea aminti de Mexico City. Nu cred că voi putea uita vreodată felul cum te-ai uitat la mine înainte de a-ţi da seama că nu te atrăsesem acolo accidental…

Vocea îi tremura.

— Nici schimbarea de pe faţa ta când ai înţeles că o făcusem deliberat. Ştiu că n-am să pot uita. Niciodată. Întotdeauna mă voi teme să revăd acea expresie.

Zack îşi amână cu regret dorinţa de a face dragoste cu ea şi o dădu la o parte, ridicându-se în capul oaselor.

— Hai, să terminăm odată.

— Cu ce să terminăm? întrebă ea, deja în

panică. Unde te duci?

— Ai un videorecorder?

Frica ei se transformă în nedumerire.

— În living.

Capitolul 79

— Ce faci? întrebă Julie, în timp ce Zack se aşeza lângă ea, iar caseta video pe care o scosese din servietă începea să se deruleze. Sper că-i „D*irty Dancing*”, îl tachină ea nervoasă, nu o secvenţă sexy dintr-un film de-al tău.

Zack o cuprinse cu braţul şi spuse încet:

— E banda pe care am văzut-o azi de mai multe ori – cea pe care a confiscat-o F.B.I.-ul, în Mex...

Julie scutură vehement din cap, încercând să apuce telecomanda.

— Nu vreau s-o văd. Nu în seara asta! Nici altă dată! Niciodată!

— O s-o vedem împreună, Julie. Tu şi cu mine. După aceea, nu va mai putea interveni între noi ca să ne rănească şi nu vei mai avea de ce să te temi.

— Nu mă sili să mă uit! insistă ea, tremurând, în timp ce pe aeroport începeau să explodeze glasuri. Nu suport!

— Priveşte ecranul, spuse el implacabil. Eram acolo împreună, dar până azi n-am ştiut ce făceai în timp ce mă luau în custodie, şi presimt că nici tu nu-ţi aminteşti prea bine.

— Ba da, îmi amintesc! Îmi amintesc foarte bine ce-ţi făceau! Îmi amintesc că s-a întâmplat din vina mea!

Zack îi întoarse faţa spre ecran.

— Uită-te la tine, nu la mine. Uită-te şi vezi ce-am văzut şi eu – o femeie care suferea mai mult decât mine.

Julie făcu un efort să se uite spre ecranul televizorului, privind orbeşte acea scenă pe care nu voia decât s-o uite.

Se văzu pe sine urlând la toată lumea să nu-l lovească, îl văzu pe Paul smucind-o înapoi, strigându-i că totul se terminase, îl văzu pe Hadley venind spre ea cu un rânjet crud şi aruncându-i verigheta în palmă. Se văzu pe sine strângând inelul la piept şi plângând.

Glasul lui Zack era îndurerat şi tandru.

— Julie, şopti el, strângând-o cu putere, uită-te la tine, iubito, şi vezi ce-am văzut eu. Nu era decât un inel, o bucată de metal şi piatră. Dar priveşte cât de mult însemna pentru tine.

— Era verigheta pe care mi-o aleseseşi tu! spuse ea cu aprindere. De-asta plângeam.

— Serios? o tachină el cu blândeţe. Credeam că plângeai pentru că diamantele erau atât de mici.

Julie rămase cu gura căscată, apoi îi scăpă un chicotit isteric, în timp ce-şi înghiţea lacrimile.

— Şi acum, uită-te aici, adăugă el cu un zâmbet, strângând-o şi mai tare. Asta-i partea mea favorită. Nu te uita la ce-mi făceau mie, spuse repede, când Julie încercă să nu vadă bastoanele ridicate ale agenţilor federali mexicani. Uită-te ce-i făceai tu lui Hadley, în dreapta ecranului. Ai un croşeu de dreapta năprasnic, cucoană, adăugă el admirativ.

Julie îşi impuse să privească şi simţi o surpriză plăcută şi o plăcere cam ruşinată când văzu cum îl atacase pe acel individ.

— Nici nu-mi amintesc prea mult despre asta, recunoscu ea în şoaptă.

— Nu, dar pariez că Hadley îşi aminteşte ce urmează. Când Richardson te-a tras de-acolo şi nu l-ai mai putut ajunge pe Hadley cu mâinile sau cu unghiile, l-ai…

— Luat la şuturi! completă Julie, privind şocată.

— Drept între picioare, adăugă mândru Zack, râzând, în timp ce Hadley se cocoşa, ţinându-se de fudulii. Ai idee câţi oameni trăiesc pe lumea asta care jinduiesc să facă tocmai ce i-ai făcut tu?

Julie clătină din cap în tăcere, privind finalul secvenţei, cu un medic făcându-i ei o injecţie, în timp ce Paul Richardson o ţinea în braţe.

Zack lăsă videoul în funcţiune şi o privi, redevenind serios.

— Am să pun legea să-l facă pe Hadley bucăţi. Săptămâna viitoare am programată o întâlnire cu *Comisia Texană* pentru *Justiţie Penală*. Când voi termina cu el, o să ocupe o celulă în propria lui închisoare.

— E un diavol!

— Iar tu, spuse el grav, ridicându-i bărbia cu degetul, eşti un înger. Ai idee ce simţeam de fiecare dată când te vedeam în filmul ăsta?

Julie clătină din cap, iar Zack continuă:

— Mă simţeam iubit. Iubit total, necondiţionat, incredibil de mult. Chiar şi când credeai că eram un ucigaş bolnav la cap, încă mai luptai şi plângeai pentru mine.

Coborându-şi gura spre a ei, şopti:

— Niciodată n-am mai cunoscut o femeie care să aibă un curaj ca al tău…

O sărută pe colţul ochiului, apoi îşi coborî buzele peste obraz, spre gură.

— Nici care să aibă atât de multă iubire de dăruit…

Mâinile lui i se strecurară sub cămaşă, până la încheietoarea blugilor.

— Dăruieşte-mi-o, iubito, şopti el… Pe toată… acum…

Îi deschise gura cu a lui, sărutând-o tot mai senzual, cu mâinile mişcându-i-se peste pielea ei fină, iar când Julie îi descheie cămaşa cu degete tremurătoare, i-o desfăcu şi îl atinse, gemu. Dar soneria ţârâia din nou, şi treptat îşi dădu seama că se mai auzea şi un pumn lovind în uşă. Înjurând, Zack se ridică, hotărât s-o ducă în dormitor, şi întinse mâna.

— Julie! se auzi glasul lui Ted, însoţind a doua serie de bătăi în uşă.

— E fratele meu! spuse ea.

— Nu-i poţi sugera să plece şi să revină mâine?

Julie se pregătea să încuviinţeze, când glasul lui Ted strigă, râzând:

— Spre binele tău propriu, deschide uşa asta. Ştiu că eşti în casă…!

Aşa că Julie clătină din cap, îşi aranjă grăbită cămaşa şi încercă să-şi pună părul în ordine.

— Mai bine mă duc să văd ce vrea.

— Eu aştept în bucătărie, spuse Zack, răvăşindu-şi părul cu mâinile.

— Dar vreau să-l cunoşti, dacă tot a venit!

— Vrei să ne faci cunoştinţă acum?

Îşi privi cu subînţeles ţinuta, apoi se uită la ea, amuzat.

— Aşa…?

— Dacă stau să mă gândesc, răspunse Julie, roşind fermecător, mai bine aşteaptă în bucătărie.

Şi se îndreptă către uşă, în vreme ce Zack pornea în direcţia opusă.

Deschise chiar când Ted ridica mâna să lovească din nou, iar privirea lui o examină cu complicitate veselă.

— Scuză-mă că deranjez. Unde-i Benedict?

— În bucătărie.

— Te şi cred! râse el.

— Ce vrei? întrebă Julie exasperată şi încurcată, zâmbindu-i când îşi dădu seama, cu întârziere, că el trebuia să-i fi dat scrisoarea ei lui Paul.

— Mai bine vă spun la amândoi în acelaşi timp, propuse Ted intrând cu pas sprinten în antreu, unde se opri să arunce o privire în dormitor. Se vedea clar că se distra copios, deşi nu părea să aibă vreun motiv.

Zack tocmai bea un pahar de apă de la chiuvetă, când Julie spuse, în spatele lui:

— Zack, el e fratele meu, Ted.

Surprins, pentru că nu-i auzise venind, Zack se întoarse, cu ochii oprindu-i-se asupra încă unui chip familiar.

Ted dădu din cap.

— Ai dreptate. Eram în Mexico City, cu Julie.

Revenindu-şi din surpriză, Zack îi întinse mâna şi spuse:

— Îmi pare bine că ne revedem în împrejurări mai plăcute.

— Dar nu tocmai în clipa asta, glumi Ted, strângându-i mâna, iar Zack simţi pe loc că-l simpatiza. Eu să fiu în locul tău, adăugă el zâmbind, mi-aş pune ceva mai tare de băut decât apa.

Întorcându-se spre Julie, care-i privea nedumerită, îi explică:

— Tata vrea să vă duceţi amândoi la el. Imediat, accentuă, pe un ton glumeţ-ameninţător. E şi Katherine acolo, cu mama, o ajută să-l convingă pe tata că e mult mai bine să aştepte calm şi liniştit în loc să vină încoace, cum era hotărât să facă după ce n-a reuşit să vă găsească la telefon.

— Şi de ce e aşa de nerăbdător să ne vadă? întrebă Julie.

Rezemându-se de perete, Ted îşi îndesă mâinile în buzunare şi-l privi pe Zack, cu sprâncenele înălţate.

— Poţi ghici de ce s-ar putea ca tatăl Juliei să fie puţin cam... să zicem... hotărât... să discute cu tine despre sosirea ta neaşteptată în oraş?

Zack înghiţi restul de apă din pahar, apoi îl umplu din nou de la robinet.

— Cred că da.

— Julie, ordonă Ted chicotind, du-te şi piaptănă-te, şi încearcă să nu mai arăţi aşa de... ăă... fermecător de smotocită. Eu îl sun pe tata şi-i spun că-n curând vom fi acolo.

Julie se răsuci pe călcâie şi o luă la fugă spre camera ei, strigându-i peste umăr că telefonul din

living era scos din furcă.

După ce vorbi, când Ted reveni în bucătărie, Zack era în baie, unde se bărbierea.

Ieşi peste câteva minute, pieptănat, având pe el o cămaşă curată, şi intră în bucătărie. Ted, care tocmai căuta prin dulapuri, spuse peste umăr:

— Cred că nu ştii unde-a pus Julie votca de data asta, nu?

— De data asta? întrebă Zack, smulgându-şi gândurile dinspre întâlnirea iminentă cu viitorul lui socru.

— Julie are un mic obicei ciudat, îi explică Ted, aplecându-se să se uite sub chiuvetă. Când ceva o sâcâie, începe să aranjeze din nou lucrurile... le pune în ordine, s-ar putea spune...

Gura lui Zack se arcui într-un zâmbet tandru, amintindu-şi că văzuse acelaşi lucru în Colorado.

— Ştiu.

— Atunci, n-ai să te miri, continuă Ted, deschizând frigiderul în căutarea zadarnică a băuturii, să afli că de când ai fost eliberat din închisoare, a rearanjat toate dulapurile, sertarele şi debaralele din casa asta, şi şi-a mai zugrăvit şi garajul. De două ori. Aruncă o privire la frigiderul ăsta, spuse el, arătându-i rafturile de pe uşă. Vei observa că toate sticlele şi borcanele sunt puse după mărime, în ordine descrescătoare, de la stânga spre dreapta. Acum, pe raftul următor, a inversat ordinea în scopuri artistice, aşa că obiectele cele mai înalte sunt în dreapta. Săptămâna trecută, toate erau aranjate după culori. Merita să le vezi!

Oscilând între amuzament şi regret că îi

cauzase o asemenea nervozitate, Zack spuse:

— Sunt convins.

Maşina de poliţie a lui Ted îi aştepta lângă bordură. Fără tragere de inimă, Zack se aşeză pe bancheta din spate, lângă Julie, cu o expresie încordată.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea, simţindu-i schimbarea stării de spirit.

— Nu e mijlocul meu de transport favorit, atâta tot.

Zack îi văzu ochii întristându-se, dar Julie îşi reveni aproape imediat şi făcu intenţionat o glumă, pentru a-l bine dispune:

— Ted, mai bine aduceai Blazerul lui Carl. Zack îl găseşte mult mai… atrăgător.

Cei doi bărbaţi izbucniră în râs.

Capitolul 80

Cincisprezece minute mai târziu, Zack nu mai râdea; stătea aşezat în faţa tatălui Juliei, în micul cabinet al acestuia, unde reverendul Mathison îi freca ridichea, plimbându-se furios prin faţa lui.

Zack se aşteptase, ba chiar recunoscuse că i se cuvenea, dar crezuse că tatăl Juliei era un preot scund şi blând, care avea să-i ţină o predică monotonă despre poruncile pe care considera că Zack le încălcase. Nu se aşteptase ca Mathison să fie un bărbat înalt şi robust, capabil să ţină o tiradă formulată elocvent.

— Nu pot să scuz sau să tolerez nimic din tot ceea ce-ai făcut! Nimic! încheie James Mathison, trântindu-se pe fotoliul de piele uzată din spatele

biroului. Dacă aş fi un om violent, m-aş pune cu biciul pe dumneata. Şi mă simt tentat s-o fac oricum! Din cauza dumitale, fiica mea a fost supusă terorizării, oprobriului public, suferinţei! Ai sedus-o în Colorado, ştiu al naibii de bine că ai făcut-o! Îndrăzneşti să negi?

Părea o nebunie, dar în acel moment Zack îl admira fără rezerve: era genul de tată pe care şi l-ar fi dorit – şi care dorea să devină şi el într-o bună zi – un părinte profund preocupat, cu principii ferme despre ceea ce era acceptabil şi ce nu – un om integru şi cinstit care pretindea acelaşi comportament de la cei din jur. Intenţionase să-l facă pe Zack să se simtă ruşinat. Şi reuşise.

— Negi că mi-ai sedus fiica? repetă el furios.

— Nu, recunoscu Zack.

— Iar apoi ai trimis-o înapoi aici, să se confrunte cu mass-media şi să-ţi ia apărarea în faţa lumii! Câtă laşitate, câtă iresponsabilitate – cum mai poţi să te priveşti în faţă, sau pe ea, după una ca asta?

— De fapt, singurul lucru decent pe care l-am făcut a fost s-o trimit înapoi aici, se apără Zack pentru prima dată de când începuse săpuneala.

— Continuă, aştept să aud cum ai ajuns la concluzia asta.

— Ştiam că Julie mă iubea. Am refuzat s-o iau cu mine în America de Sud şi am trimis-o în schimb înapoi acasă, spre binele ei, nu spre al meu.

— Sentimentul dumitale de decenţă a fost cu siguranţă de scurtă durată, nu-i aşa? Câteva săptămâni mai târziu, ai ticluit un plan ca să vină la dumneata.

Aşteptă din nou, într-o tăcere care impunea un răspuns, iar Zack se conformă, fără tragere de inimă.

— Am crezut că era însărcinată şi n-am vrut să avorteze, sau să îndure umilinţa de a avea un copil din flori, într-un orăşel de provincie.

Zack simţi o scădere subtilă a ostilităţii celuilalt, dar aceasta nu se regăsi în următorul său comentariu acid:

— Dacă ai fi avut un dram de decenţă, de stăpânire a patimii, în Colorado, n-ar fi trebuit să-ţi faci griji că o lăsaseşi însărcinată, nu-i aşa?

Ezitând între furie, jenă şi amuzament faţă de tonul dispreţuitor cu care Mathison citase termenul biblic „patimă”, Zack înălţă din sprâncene.

— Îţi mulţumesc pentru bunăvoinţa de a-mi fi răspuns, tinere.

— Răspunsul se înţelege de la sine.

— Iar acum, continuă furios reverendul Mathison, rezemându-se de spătar, acum vii senin în oraş cu avionul dumitale particular ca s-o faci să se dea iar în spectacol – şi pentru ce? Ca să-i frângi inima! Am auzit, am citit şi am văzut destule în ceea ce te priveşte, dinainte de a fi intrat în închisoare şi de după ce ai ieşit, ca să ştiu ce fel de viaţă duci în California, ca să ştiu cât de depravată, superficială şi amorală este – petreceri dezmăţate, femei goale, beţii, filme porcoase… La toate astea cum mai răspunzi?

— N-am făcut niciun film porcos, în toată viaţa mea, replică Zack, recunoscând tacit celelalte acuzaţii.

James Mathison aproape că zâmbi.

— Măcar nu eşti mincinos. Ştii că Paul Richardson o iubeşte? Vrea să se însoare cu ea. Mi-a cerut binecuvântarea. E un om cumsecade, decent, cu principii. Îşi doreşte o soţie pentru toată viaţa, nu până vine şi-i suceşte capul următoarea vedetă de cinema blondă şi plină de muşchi. Vrea copii. E gata să facă sacrificii – până şi în California a acceptat să se ducă, spre a te vizita. Provine dintr-o familie strâns unită şi iubitoare, la fel ca Julie. Ar putea avea o viaţă minunată împreună. Ei bine, la asta ce mai ai de zis?

În toiul unui val ameţitor de gelozie, Zack îşi dădu dintr-odată seama că James Mathison nu făcea decât să se folosească de Richardson ca de un mijloc pentru a-l sili să-şi accepte neajunsurile ca posibil soţ al Juliei, şi în acelaşi timp îl manevra abil şi deliberat spre o poziţie unde putea fie să-şi declare intenţiile şi să depună cărţile pe masă, fie să se retragă şi să plece.

În pofida stânjenelii personale căreia reverendul Mathison îl supusese intenţionat, Zack îl admira acum de două ori mai mult. Se rezemă de spătar.

— Ceea ce am de spus în privinţa asta, începu el, răspunzând la lista calităţilor lui Paul Richardson în ordinea în care le prezentase reverendul Mathison, sunt următoarele: o fi Richardson un sfânt de gips, şi o fi iubind-o, dar şi eu o iubesc. Mai mult, mă iubeşte şi Julie. Nu mă interesează vedetele de cinema pieptoase, blonde sau roşcate, şi nicio altă femeie, în afară de Julie. Pentru toată viaţa. Şi eu vreau copii, imediat ce Julie va fi dispusă. Voi face pentru ea orice sacrificii vor fi

necesare. Nu pot schimba felul în care mi-am trăit viaţa până acum, pot schimba doar stilul în care voi trăi de-acum încolo. Nu sunt de vină că familia mea n-a fost strâns unită, pot numai să învăţ din asta cum trebuie să fie o familie adevărată. Dacă nu pot primi binecuvântarea dumneavoastră, aş dori măcar o încuviinţare, oricât de nemulţumită.

Reverendul Mathison îşi încrucişă braţele pe piept, cu o privire directă.

— N-am auzit din gura dumitale cuvântul căsătorie.

Zack zâmbi.

— Credeam că e de la sine înţeles.

— Pentru tine? Julie a acceptat efectiv să se mărite cu dumneata – de când te-ai întors, vreau să spun?

— N-am avut timp s-o întreb.

Sprâncenele reverendului Mathison se înălţară.

— Nici chiar în ora cât telefonul a fost scos din furcă, în seara asta? Sau erai prea ocupat cu încercările de a o convinge să înceapă întemeierea familiei pe care spui că ţi-o doreşti?

Zack avu sentimentul îngrozitor că urma să roşească precum un puştan.

— Pare-mi-se, continuă autoritar reverendul Mathison, că ai o imagine deformată despre ceea ce e cuviincios şi decent. În lumea dumitale, cuplurile au relaţii sexuale, apoi copii, iar apoi, când apucă, se mai şi căsătoresc. Aceasta nu este o ordine a lucrurilor acceptabilă în lumea Juliei, a mea şi a lui Dumnezeu!

Rezistând pornirii stânjenitoare de a se foi pe scaun, Zack răspunse scurt:

— Intenţionam s-o cer în căsătorie astă-seară. De fapt, mă gândeam să ne oprim la Lake Tahoe mâine, în drum spre California, şi să ne căsătorim acolo.

Reverendul Mathison zvâcni înainte în scaun.

— Ce-ai spus?! V-aţi cunoscut doar vreme de şapte zile, v-aţi culcat deja împreună, iar acum vrei să lase totul de izbelişte şi să plece cu dumneata, ca să vă căsătoriţi în cadrul unei ceremonii civile sordide? Are o slujbă, o familie, nişte oameni de care trebuie să ţină seama. Ce-ţi închipui că e, o pisică fără minte căreia poţi să-i pui o lesă şi s-o duci la Disneyland? Unde ţi-e simţul justiţiei, unde-ţi sunt priorităţile? Mă aşteptam la altceva de la dumneata, după discursul pe care mi l-ai ţinut acum câteva minute!

Zack călcă drept în capcană.

— Nu cred că înţeleg. Ce doriţi să fac?

Mathison răspunse imediat:

— Doresc să te porţi ca un gentleman, să faci câteva sacrificii. Pe scurt, mă aştept ca viitorul soţ al Juliei să petreacă un timp aşteptând s-o cunoască, s-o trateze cu respect şi bună cuviinţă, aşa cum vrea Dumnezeu să ne purtăm cu femeile noastre, şi abia apoi s-o ceară în căsătorie. Presupunând că ea va accepta, veţi fi logodiţi un interval de timp convenabil, iar apoi vă veţi căsători. Luna de miere, încheie el implacabil, va avea loc după nuntă. Dacă eşti dispus să faci toate aceste sacrificii, atunci şi numai atunci, voi fi şi eu dispus să vă acord binecuvântarea mea, sau să oficiez ceremonia, cum consider, dacă tot veni vorba, că e singurul mod de a o face pe Julie să se

simtă cu adevărat fericită în căsnicie. M-am exprimat suficient de limpede?

Zack se încruntă.

— Foarte.

Văzându-i expresia, reverendul Mathison se şi repezi:

— Dacă aceste câteva sacrificii privitoare la comoditatea personală şi satisfacţia dumitale fizică sunt deja prea mari, atunci nu-mi rămâne decât să...

— N-am spus că sunt prea mari, îl întrerupse Zack, cu gândurile tulburate fără speranţă de revelaţia faptului, la care încă nu se gândise, că Julie ar fi dorit în mod firesc ca tatăl ei să oficieze ceremonia de nuntă.

— Bine, Zack, spuse el, adresându-i-se pentru prima dată pe nume; cu un zâmbet dintr-odată cald şi chiar părintesc, adăugă: atunci, totul e aranjat.

Dezmeticindu-se din gânduri, Zack îi văzu zâmbetul mulţumit, îşi dădu seama că fusese silit aproape să accepte ceva ce nici nu intra în discuţie, şi spuse scurt:

— Nu chiar totul. Sunt dispus să stau în oraş cât pot de mult, dar nu există niciun motiv ca Julie şi cu mine să „ajungem să ne cunoaştem” înainte de a o cere în căsătorie, nici nu voi aştepta luni de zile până la nuntă. Am s-o cer de soţie imediat. O dată ce acceptă, din partea mea suntem logodiţi.

— Veţi fi logodiţi după ce-i pui un inel pe deget. Formalismele şi tradiţiile au şi ele motivele lor să existe, tinere. La fel ca şi celibatul înainte de nuntă, conferă un sens deosebit şi de durată

evenimentului.

— Bine, răspunse Zack, cam iritat.

Mathison zâmbi.

— Când vrei să vă căsătoriţi?

— Cât de curând posibil. De-acum în două săptămâni, cel mult. Am să vorbesc cu Julie.

*

— Eşti sigură că n-ai nevoie de ajutor, mamă? strigă Julie, privindu-şi mama cum punea o tavă cu fursecuri pe masa din sufragerie.

— Da, draga mea. Voi, copii, staţi frumos de vorbă acolo, în living. Îmi pare bine să vă văd pe toţi atât de fericiţi.

Julie era mai degrabă neliniştită decât fericită. După ce aruncă o privire spre uşa închisă de la cabinetul tatălui ei, se uită la Ted şi Katherine care stăteau aşezaţi împreună pe canapea, tachinând-o afectuos în legătură cu discursul lui Zack din sala de sport.

— Ce Dumnezeu se întâmplă acolo? se întrebă ea.

Zâmbind, Ted se uită la ceas.

— Ştii bine ce se întâmplă. Tata-i ţine viitorului ginerică una dintre faimoasele lui predici prenupţiale.

— Zack încă nu m-a cerut efectiv în căsătorie.

Katherine o privi neîncrezătoare.

— După toate lucrurile frumoase pe care ţi le-a spus astă-seară de faţă cu tot oraşul, mai ai vreo îndoială că asta doreşte?

— Nu, nu tocmai. Dar tata vorbeşte prea mult,

pentru una din predicile lui obişnuite.

— Asta durează mai mult, remarcă Ted cu satisfacţie nedisimulată, fiindcă tata simte nevoia paternă să ia pielea de pe Zack mai întâi, pentru că te-a răpit şi toate celelalte.

— Zack a suferit deja cu prisosinţă pentru tot ce mi-a făcut, răspunse Julie cu pătrundere.

Katherine îşi înghiţi un chicotit, odată cu o sorbitură de Coca Cola.

— O să sufere mult mai mult dacă muşcă momeala şi acceptă învoiala obişnuită.

— Care învoială? întrebă Julie.

— Ştii, aia cu „tradiţia-înseamnă-totul, fără-sex-înainte-de-nuntă, logodnele-lungi-sunt-cele-mai-bune”, pe care tata încearcă să i-o impună fiecărui viitor mire.

Julie râse.

— A, aia…! Zack n-o să se învoiască în veci. E mai matur, mai înţelept şi mai sofisticat decât majoritatea pretendenţilor cu care are de-a face tata.

— O să se învoiască, replică Ted râzând. Are încotro? Tata nu e numai inteligent, sau doar preotul care va oficia ceremonia, ci întâmplător mai este şi tatăl tău. Zack ştie că deja e în dezavantaj faţă de el. Va accepta de dragul tău şi al armoniei familiale.

— Vrei să spui că speri să accepte, îl tachină Katherine, ca să nu rămâi tu mai prejos.

Ted se aplecă spre ea şi o muşcă în joacă de ureche.

— Termină, o faci pe Julie să se simtă prost.

— Julie râde. Tu eşti cel care a roşit.

— Am roşit, guraliva mea soţie, fiindcă mi-am amintit că aia a fost cea mai lungă şi mai chinuitoare lună din viaţa mea, şi cum a fost noaptea nunţii, după o lună de abstinenţă.

Katherine îl privi lung, uitând o clipă de prezenţa Juliei.

— A fost frumos, susţinu ea. Deosebit – ca şi cum ar fi fost prima oară pentru amândoi. Cred că în scopul ăsta le cere tata oamenilor să aştepte până în noaptea nunţii, chiar dacă au făcut-o deja.

— Îi pasă cuiva că aud şi eu discuţia asta? glumi Julie cu voce tremurătoare.

Uşa cabinetului se deschise şi cu toţii se întoarseră într-acolo. Reverendul Mathison arăta mulţumit, Zack arăta buimăcit şi iritat, iar umerii lui Ted începură să se zgâlţâie de râs.

— A luat-o! hohoti el. Are mutra aia năucă şi furioasă pe care o au toţi! Eroul meu din filme! continuă, clătinând din cap. Aveam atâtea afişe cu el în camera mea, şi a reieşit că şi el e doar un biet muritor, alt cocoloş de plastilină în mâinile lui tata! Închisoarea n-a reuşit să-l învingă, da’ tata, da!

Zack aruncă o privire speculativă spre grupul vesel din living, dar doamna Mathison îl invită în sufragerie la fursecuri, aşa că se întoarse spre ea.

— Nu, mulţumesc, doamnă Mathison, spuse el, uitându-se la ceas. E târziu. Trebuie să găsesc un hotel şi să mă cazez.

Mary Mathison aruncă o privire întrebătoare spre soţul ei, care dădu din cap încet, zâmbind, apoi spuse:

— Am dori foarte mult să stai la noi.

Zack se gândi la numărul de telefoane pe care

avea să le primească şi să le dea cât timp stătea în Keaton şi la deranjul pe care risca să-l producă în familia lor, şi clătină din cap.

— Vă mulţumesc, dar cred că ar fi mai bine să stau la un hotel. Mi-am adus cu mine de lucru şi mi se va mai trimite, probabil o să am şi câteva întâlniri de afaceri, adăugă, văzând cât de dezamăgită era. Cred că un apartament la hotel ar fi mult mai potrivit.

Nu observă privirea ciudată şi stingherită pe care i-o aruncă Julie, dar era nerăbdător să plece, să comande şampanie de la room service, apoi s-o ia în braţe şi s-o ceară în căsătorie cu ceremonia şi în atmosfera potrivită.

— N-ai vrea să mă conduci până la hotel? o întrebă el.

Capitolul 81

— Ăsta e, spuse Julie peste o jumătate de oră, când opriră în faţa singurului motel din Keaton. Cel mai bun motel de la noi.

Ted şi Katherine îi duseseră înapoi la ea acasă, de unde luaseră bagajele lui Zack în maşina Juliei.

Zack se uită neîncrezător la clădirea prelungă şi dărăpănată, cu uşi negre la intervale de câte patru metri, care-i aminteau cumva de nişte dinţi stricaţi, şi la piscina goală de pe marginea şoselei, apoi ridică privirea spre firma de neon şi citi cu glas tare:

— Motelul „Odihneşte-ţi oasele”.

Fără să-i vină a crede, adăugă:

— Trebuie să fie şi altul pe-aici.

— Aş vrea şi eu să fie, răspunse Julie, cu un râs sufocat.

Un bătrân cu o pălărie Stetson şi obrazul umflat de tutun stătea în faţa recepţiei, pe un scaun metalic, savurând seara înmiresmată.

Se ridică în picioare când Zack coborî din maşină.

— Salut, Julie, strigă el, recunoscând-o prin parbriz.

Zack abandonă orice speranţă a unui cuibuşor de nebunii plăcut şi discret, şi intră la recepţie, tot mai prost dispus.

— Pot să-l păstrez ca amintire? întrebă managerul după ce Zack îşi scrise numele pe formularul de înregistrare şi i-l împinse peste birou.

— Nu.

— Zack Benedict, murmură reverenţios managerul, luând formularul şi studiind semnătura. Zack Benedict, în carne şi oase, cazat la motelul meu. Cine-ar fi visat vreodată să mi se-ntâmple una ca asta?

— Eu, nu, răspunse simplu Zack. Cred că un apartament nu ai, nu-i aşa?

— Avem un apartament nupţial.

— Îţi arde de glumă, replică Zack, aruncând o privire peste umăr spre clădirea neatrăgătoare, apoi o văzu pe Julie rezemată de tocul uşii, cu picioarele încrucişate la glezne şi un zâmbet strengăresc pe buze, şi moralul i se ridică vertiginos.

— Apartamentul nupţial are şi o chicinetă! adăugă managerul.

— Ce romantic! Îl iau.

Auzi vraja din râsul înfundat al Juliei, care-l făcu să zâmbească din nou.

— Să mergem, spuse el, conducând-o afară din birou, spre uşa apartamentului, în timp ce managerul îi urma, oprindu-se sub copertină. Mi se pare mie, întrebă el sec, în timp ce descuia uşa şi păşea într-o parte ca să-i facă loc Juliei, sau tipul ăla se uită să vadă dacă intri aici?

— Se uită să vadă dacă intru aici, dacă închidem uşa sau nu, şi cât am să stau. Până mâine, tot oraşul o să ştie răspunsurile la întrebările astea trei.

Zack apăsă pe butonul comutatorului, aruncă o singură privire în apartamentul nupţial, apoi stinse repede lumina la loc şi întrebă:

— Cât timp putem petrece la tine acasă fără să umplem oraşul de bârfe?

Julie ezită, dorindu-şi ca Zack să-i spună din nou că o iubea şi ce voia să facă.

— Depinde ce intenţii ai.

— Am intenţii foarte onorabile, dar va trebui să aştepte până mâine. Refuz să le discut într-o cameră cu patul în formă de inimă de catifea roşie şi scaune purpurii.

Uşurarea Juliei răbufni într-o explozie de râs melodios, iar Zack o cuprinse în braţe. Bâjbâind prin întuneric după faţa ei, i-o cuprinse între mâini, râzând în timp ce o săruta, după care, încet, râsul se stinse, pe când Julie îl trăgea spre ea, sărutându-l la rândul ei.

— Te iubesc, şopti el. Mă faci să fiu al dracului de fericit. Faci ca perioada cât am stat ascunşi în Colorado să pară o distracţie nemaipomenită. Faci

ca apartamentul ăsta din fundul iadului să pară un cuib de îndrăgostiţi. Chiar şi în închisoare, când te uram, visam la felul cum mă târâseşi până în casă, îngheţat, şi cum dansai cu mine şi făceai dragoste cu mine, şi mă trezeam dorindu-te.

Julie îi mângâie buzele cu vârfurile degetelor, frecându-şi apoi obrazul de pieptul lui.

— Într-o zi, curând, ai să mă duci în America de Sud, ca să putem sta pe nava ta? Am visat că eram acolo, cu tine.

— Nu era cine ştie ce navă. Cândva, am avut un iaht mare. Am să-ţi cumpăr altul şi vom face o croazieră cu el.

Julie clătină din cap:

— Aş vrea să stau cu tine pe barca din America de Sud, aşa cum am plănuit, fie şi numai pentru o săptămână.

— O să le facem pe amândouă.

Fără tragere de inimă, îi dădu drumul şi o conduse spre uşa deschisă.

— În California e cu două ore mai devreme, şi am de dat câteva telefoane şi de făcut diverse aranjamente. Când te pot vedea din nou?

— Mâine?

— Normal că mâine. Cât de devreme?

— Cât de devreme vrei. E sărbătoare de comitat. Avem o paradă, un carnaval, picnic, pentru aniversarea *Bicentenarului*. O să dureze toată săptămâna.

— Pare amuzant, comentă el, surprins să constate că vorbea serios. Treci să mă iei la nouă, şi-am să-ţi fac cinste cu micul dejun.

— Ştiu localul ideal pentru asta – cele mai bune

mâncăruri din oraş.

— Serios? Unde?

— La *McDonalds*, îl tachină ea, râzând de expresia lui distrusă, apoi îl sărută pe obraz şi plecă.

Continuând să zâmbească, Zack închise uşa şi aprinse luminile, apoi se duse la pat şi, fără convingere, îşi puse servieta peste cuvertură.

Scoţându-şi telefonul celular, sună mai întâi la soţii Farrell, despre care ştia că erau nerăbdători să afle rezultatul călătoriei.

Aşteptă până când Joe O'Hara ieşi să-i cheme pe Matt şi Meredith dintre invitaţii la petrecere.

— Ei?

Glasul lui Matt Farrell trepida de nerăbdare.

— Meredith e şi ea aici, şi am pus difuzorul. Ce face Julie?

— Julie face minunat.

— V-aţi căsătorit?

— Nu, răspunse Zack iritat, gândindu-se la aranjamentul pe care i-l vârâse pe gât tatăl Juliei. O luăm cu încetul.

— O luaţi cu ce…??? se bâlbâi Meredith. Păi, noi credeam că la ora asta sunteţi în Tahoe.

— Sunt încă tot în Keaton.

— A…

— La Motelul „Odihneşte-ţi oasele".

Auzi râsul înfundat al lui Meredith.

— În apartamentul nupţial.

Meredith râse şi mai tare.

— Are şi chicinetă!

Scoase un hohot ascuţit.

— Cred că şi pilotul vostru a nimerit aici,

nefericitul. Ar trebui să-l invit la un poker.

— Ia seama, îl preveni serios Matt. O să-ţi ia toţi banii.

— Aici n-o să fie-n stare nici măcar să vadă cărţile. O să-i ia ochii patul în formă de inimă de catifea roşie şi scaunele purpurii de salon. Cum e petrecerea?

— Am făcut un anunţ politicos spunând că ai fost chemat cu treburi urgente. Meredith supervizează personalul şi face pe amfitrioana. Totul e-n regulă.

Zack ezită, gândindu-se la inelul de logodnă de care avea nevoie şi la superbele bijuterii pentru care erau celebre magazinele exclusiviste ale reţelei *Bancroft* & *Company*.

— Meredith, ţi-aş putea cere o favoare?

— Orice, răspunse ea încet şi sincer.

— Am nevoie de un inel de logodnă, imediat – mâine dimineaţă, dacă e posibil. Ştiu ce vreau, dar aici nu-l pot găsi, şi dacă-mi arăt mutra în Dallas, au să mă recunoască. Nu vreau să alerge presa după mine şi să ia cu asalt orăşelul ăsta până-n ultimul moment.

Meredith înţelese pe loc.

— Spune-mi la ce te gândeşti. Mâine dimineaţă, când se va deschide magazinul nostru din Dallas, am să-i telefonez directoarei de la departamentul de bijuterii fine şi-i voi cere să selecţioneze câteva inele. Steve le poate lua pe la zece şi un sfert, ca să ţi le aducă.

— Eşti un înger. Uite ce vreau…

Capitolul 82

Sărbătorire *Bicentenarului* într-un orăşel din Texas, îşi dădu Zack seama a doua zi, era o ceremonie elaborată, cu un discurs înălţător al primarului şi o săptămână întreagă de festivităţi care includeau defilări pe strada principală, întreceri sportive, prezentări de vite şi o diversitate de distracţii.

— Ăsta-i primarul Addelson, i-l arătă Julie, când ajunseră în parcul din mijlocul oraşului şi se opriră la margine, unde riscau să-i vadă cât mai puţini oameni; dădu din cap spre bărbatul înalt, de aproape cincizeci de ani, care urca treptele cu pas vioi în pavilionul împodobit cu pânză roşie, albă şi albastră. Iar aia e soţia lui, Marian, în rochia galbenă de in, adăugă ea, arătându-i o femeie drăguţă, într-o rochie şic şi cu o pălărie, care stătea aşezată printre invitaţii de onoare, pe o tribună anume înălţată, într-o latură a pavilionului, privindu-şi soţul cum se pregătea să înceapă. Primarul Addelson a rămas văduv cu mulţi ani în urmă, continuă Julie. Marian era decoratoare de interioare la Dallas, şi a cunoscut-o acolo, acum doi ani. A adus-o aici, iar tata i-a cununat. Au un ranch superb lângă oraş şi-şi construiesc o casă nouă pe colină. Sunt foarte drăguţi.

Zack o cuprinse cu braţele pe la spate, lipind-o de el cu fundul ei pietros, şi-i zâmbi în păr.

— Şi tu eşti foarte „drăguţă”.

Rezemându-se de el, Julie îi simţi trupul tresărind şi întărindu-se.

— Şi tu la fel.

Zack compara în sinea lui calităţile individuale

ale scenariilor pe care le citise în cursul săptămânii trecute – sau lipsa acestora – când îşi dădu seama că discursul se sfârşise, iar acum primarul vorbea chiar despre el.

— Înainte de a trage salva de tun pentru deschiderea festivalului, aş dori să mai zăbovesc un minut pentru a vorbi despre vizitatorul special pe care-l avem în oraş. Nu e un secret pentru nimeni dintre dumneavoastră că Zack Benedict se află acum aici, în vizită la Julie Mathison. De asemenea, nu e un secret că măreţul stat Texas n-a fost prea prietenos cu el, sau aducător de noroc, în trecut. Ştiu cât de mult speraţi cu toţii să-l cunoaşteţi şi cât de nerăbdători sunteţi să-i schimbaţi impresia despre texani – dar, oameni buni, cel mai bine e să-i daţi timp să ne cunoască în mod firesc. Ştiţi cu toţii prin ce a trecut şi aţi văzut cum îi iau oamenii cu asalt pe actorii de cinema şi-i bat la cap să le dea autografe. Probabil că Zack nu are niciun loc în lume unde să se poată relaxa şi să fie tratat cum le place oamenilor normali. Numai aici. Haideţi să-i arătăm cum e să ai un oraş de baştină ca al Juliei, unde oamenii ţin unii la ceilalţi şi-şi poartă de grijă între ei!

Această propunere fu întâmpinată cu o salvă lungă de aplauze, un ropot de tobe de pe estrada fanfarei şi zâmbete prietenoase de la sute de oameni care-i făceau cu mâna lui Zack. Acesta le răspunse politicos.

Spre plăcuta lui surprindere, orăşenii respectară sugestia primarului, iar Zack avu parte de cea mai plăcută şi liniştitoare zi într-un loc public pe care şi-o amintea din ultimii

cincisprezece ani de zile.

Nu era imun nici faţă de atmosfera sărbătorească şi aroma specific americană a tot ceea ce se petrecea în jurul lui.

Pe măsură ce se apropia seara, se distra uluitor de bine cu tot felul de nimicuri, vizitând tarabe cu produse artizanale, de la prăjituri de casă până la broderii, devorând crenvurşti cu muştar şi glumind cu Ted şi Katherine pe seama jocurilor de noroc de la tarabe.

Dar, în fond, era cu Julie şi, aşa cum descoperise deja în Colorado, ea avea darul de a face cele mai banale lucruri să pară adevărate aventuri.

Mai era şi o mare favorită a orăşenilor, iar afecţiunea lor pentru ea părea să-l includă timid şi pe el – acum, când discursul ţinut cu o seară înainte în sala de sport le dădea motive să creadă că venise acolo „ca să se achite faţă de ea”.

Zack dorea nespus să le-o dovedească, lor şi lumii întregi, punându-i în deget inelul de logodnă pe care-l alesese în aceeaşi dimineaţă, dar aştepta momentul potrivit.

După dezastrul întâmplat cu ultima ocazie când încercase să-i dăruiască un inel, era hotărât să compenseze totul printr-un moment vesel, romantic şi memorabil.

Acum, în timp ce mergea cu ea prin carnavalul zgomotos şi viu luminat, la apusul soarelui, era pe deplin conştient de diamantul cu tăietură radială, de zece carate, din buzunar, ca şi de privirile curioase şi zâmbitoare ale sutelor de cetăţeni din Keaton care se distrau cu caruselurile şi jocurile,

întrebându-se cu toţii, fără îndoială, dacă şi când avea să-şi declare oficial intenţiile. Ocazional, observa diverşi oameni fotografiindu-i, dar cu discreţie.

— Vrei să ne dăm în scrânciob? o întrebă Zack, când Julie se opri să privească roata.

— Numai dacă-mi promiţi că n-ai să balansezi scaunul, răspunse ea, muşcând dintr-o vată pe băţ şi dându-i şi lui o îmbucătură.

— Nici n-aş visa, minţi Zack, mestecând. Julie, chestia asta are un gust îngrozitor. Cum poţi s-o mănânci? Mai dă-mi o gură.

Râzând, Julie mai smulse un cocoloş roz cleios, în timp ce le zâmbeau amândoi cuplurilor care treceau pe alături, salutându-i prietenos.

— Am vorbit serios în legătură cu scaunul, îl preveni Julie, când Zack vârî mâna în buzunar după bani. Sunt… cam… fricoasă în roţile astea.

— Tu? întrebă el neîncrezător. Femeia care era să ne omoare pe amândoi acum câteva minute, în capsula aia spaţială pe care ai făcut-o să se învârtească?

— Aia era altceva. Eram închişi într-o cuşcă. Scrâncioburile, continuă ea, dându-şi capul pe spate pentru a privi roata foarte înaltă, sunt deschise şi mă cam sperie.

Zack tocmai se pregătea să pornească spre casa de bilete, când un glas lătră în spatele lui:

— Ia fă-te-ncoa’ neamule să câştigi un inel suflat cu aur şi bătut în pietre false ve-re-ta-be-le! Dai jos cinci raţe şi-i câştigi fetii inelu’, dai jos zece şi-i câştigi ditamai ursuletu’ de smotocit!

Zack se întoarse, aruncă o privire spre raţele

mecanice care se mişcau într-un şir nesfârşit, apoi la puştile cu aer comprimat rezemate de stand şi la tava cu inele pe care scânteiau pietre false „ve-re-ta-be-le” de toate culorile, de la galbenul ca al oului până la roşu sângeriu.

Şi îi veni inspiraţia.

— Credeam că vrei să ne dăm în roată, observă Julie, când o luă de braţ, răsucind-o ferm în loc.

— Mai întâi, anunţă el, vreau să-ţi câştig un inel de aur cu piatră falsă ve-re-ta-be-lă.

— Câte trageri… vrei? întrebă omul de la stand, ezitând când văzu chipul lui Zack. Da’ io te ştiu de undeva, amice…

Îi luă banii şi-i dădu puşca, fără să-şi ia ochii de la chipul lui, apoi se întoarse spre Julie.

— Amicu’ matale seamănă cu… îl ştii… cum îi zice… actoru’ ăla… Îl ştii! o îndemnă el, când Zack ridică puşca, ignorându-l, şi verifică înălţătorul şi cătarea. Ştii de cine vorbesc, nu?

Julie răspunse la zâmbetul pieziş al lui Zack cu un surâs provocator, pe sub gene.

— Tipul ăla arătos? îl întrebă ea pe omul de la standul de tir. Aspru? Chipeş? Brunet?

— Mda, el!

— Steven Seagal! glumi Julie, iar Zack trase pe alături.

Coborând puşca, o privi intrigat pe Julie, apoi ridică arma din nou.

— Nnţ, nu el, spuse omul. Ăsta-i mai înalt, puţin mai bătrân, arată mai bine.

Zack îi aruncă un zâmbet fudul.

— Warren Beatty! exclamă Julie, iar Zack rată

şi a doua împuşcătură.

— Julie, o preveni el din colţul gurii, cu umerii scuturându-i-se de râs, vrei inel veretabel, sau nu?

— Nu, răspunse ea mofturoasă, vreau un ursuleţ veretabel!

— Atunci nu mai tot visa la concurenţii mei şi lasă-mă să-mpuşc odată afurisitele astea de raţe până nu se-adună aici şi mai multă lume!

Julie privi în jur şi văzu că, în ciuda dorinţei lor evidente de a respecta sfatul primarului şi a-l lăsa pe Zack în pace, mai mulţi orăşeni se opriseră să privească, atraşi de uluitorul spectacol al lui Zack Benedict jucând în realitate o scenă cu împuşcături, ca în filme – cu deosebirea că ţintele erau raţe de tablă, nu mafioţi, spioni sau poliţişti corupţi.

Zack nimeri opt raţe din zece şi cineva aplaudă, apoi se opri în grabă.

— Întoarce-te cu spatele, iubito, spuse Zack. Îmi alungi concentrarea.

Când Julie se supuse, Zack vârî mâna în buzunar, îi făcu cu ochiul omului de la stand şi puse repede inelul de logodnă cu diamant pe tavă, alături de cele cu sticle colorate, după care mai trase de două ori, ratând intenţionat ţintele.

— Okay, îi spuse el Juliei, luând tava, întoarce-te şi alege-ţi un inel.

Julie se întoarse.

— Cum? Nu primesc ursuleţ? întrebă ea, fără să-l observe pe şeful standului, care se holba cu gura căscată la tava cu inele.

— Îmi pare rău, am ratat ultimele două focuri. Care inel de-aici îţi place?

Julie coborî privirea spre curcubeul de sticle galbene, roz, roşii şi albastre, care sclipeau în monturile aurii ieftine.

Şi văzu diamantul. Mai mare decât toate pietrele false, scânteia strălucitor, reflectând luminile roţii mari care se învârtea alături.

Recunoscu tăietura, fiind aceeaşi de la diamantele de pe verigheta ei, iar când ridică privirea spre Zack, recunoscu şi expresia sobră şi tandră din ochii lui.

— Îţi place? o întrebă el.

Oamenii care-l văzuseră trăgând simţeau că se întâmpla ceva, sau poate privirea holbată a omului de la stand îi atrase să vadă mai bine.

— Îmi place, răspunse zguduită Julie.

— Îl luăm cu noi şi găsim un loc unde să ţi-l pun în deget?

Julie dădu din cap, fără o vorbă, iar Zack luă inelul şi, când se întoarseră, mulţimea de gură-cască, văzându-i zâmbetul, începu să surâdă.

— Acolo, sus! o chemă Zack, trăgând-o spre casa de bilete a scrânciobului. Mai repede, insistă el râzând, în timp ce omul de la standul de tir le striga uluit celor din jur:

— Tipul ăla... ăla care seamănă cu Warren Beatty... tocmai a scos din buzunar un diamant mare cum n-aţi văzut în viaţa vieţilor voastre, şi i l-a dat fetei!

Reverendul şi doamna Mathison stăteau de vorbă cu primarul, soţia acestuia şi cu părinţii Katherinei, care veniseră să ia parte şi ei la festivităţi. Stăteau lângă un carusel, când Katherine şi Ted veniră în fugă, urmaţi de un grup

de prieteni de-ai lor.

— Gata, e oficial! anunţă Ted, râzând. Julie şi Zack tocmai s-au logodit.

Într-un efort deliberat şi reuşit de a-şi pune tatăl în încurcătură, adăugă:

— Cu un inel pe care Zack l-a câştigat la o tarabă.

— Nu mi se pare prea oficial, comentă reverendul Mathison, încruntându-se.

— Glumeam, tată. E un inel adevărat.

Toţi se întoarseră plăcut surprinşi, privind în jur după cei doi logodnici ca să-i felicite.

— Unde sunt? întrebă doamna Mathison, zâmbind radios.

Katherine arătă spre roata mare, care se oprise, iar la baza ei o mulţime ovaţiona zgomotos.

— Sunt acolo, sus, spuse ea, zâmbind spre scaunul din vârf, deasupra lumii întregi.

Când ajunseră la scrânciob ca să-şi prezinte felicitările, mulţimea scanda:

— Sărut-o, Zack! Sărut-o!

— Să se pupe mirii!

— Să se pupe-pupe mirii! Să se pupe-pupe mirii! Să se pupe-pupe mirii!

Reporterul de la „K*eaton Crier*”, cu camera fotografică îndreptată spre cuplul din scaunul de sus, scanda alături de toţi ceilalţi.

Cu braţul pe după umerii Juliei, Zack îi ridică bărbia cu mâna liberă.

— Nu ne vor lăsa să coborâm până nu ne văd sărutându-ne.

Julie îşi muşcă buza, cu obrajii înroşindu-i-se ca focul şi ochii strălucitori de dragoste, acoperind

protector cu palma inelul cu diamant pe care Zack i-l pusese în deget.

— Nu-mi vine să cred că ai făcut asta aici, în faţa tuturor... Tu nu poţi suferi publicitatea.

Zack o strânse mai tare, trăgând-o spre el.

— Ba genul ăsta de publicitate, nu. Toată lumea, şopti el, coborând capul, a fost martoră la nefericirea noastră. Să vadă acum ce se întâmplă când un evadat înrăit se întâlneşte cu un înger care-a crezut în el. Sărută-mă, Julie.

În toiul uralelor care se înălţară de jos la vederea celor doi logodnici îmbrăţişaţi, primarul Addelson îi zâmbi soţiei sale şi-l privi pe Ted.

— Tatăl tău l-a pus să promită?

Cu umerii cutremurându-i-se de râs, Ted răspunse:

— Mda!

— Bietul de el, comentă Addelson, privind în sus la sărutul lung şi profund pe care Zack i-l dăruia proaspetei sale logodnice. Atunci, n-o să suporte prea mult timp.

— Nnţ.

— Când are loc nunta?

— Zack zicea aseară c-ar vrea s-o facă în vreo două săptămâni, cel mult.

— Prea târziu, remarcă John Grayson, un prieten al lui Ted, cu un zâmbet complice. O să li se pară doi ani.

Îşi privi soţia.

— Mai ţii minte, Susan?

Femeia dădu din cap, uitându-se la Katherine.

— Socrul tău e un adevărat trădător al spiţei bărbăteşti.

— Şi unul foarte înţelept, adăugă primarul Addelson, redevenind serios.

— Nu de aceeaşi părere erai şi înainte de nunta noastră, scumpule, îi reaminti Marian Addelson.

— Nu, dar în noaptea nunţii, da.

Grayson se mai uită un moment la cuplul care se săruta, apoi adăugă:

— Cred că ştie despre figura cu duşul rece.

Capitolul 83

— Julie, nu, iubito. Nu mai suport, mormăi Zack peste câteva seri, desprinzându-i fără tragere de inimă braţele de după gâtul lui şi ridicându-se în capul oaselor, pe canapeaua din living.

După două zile la motelul „*Odihneşte-ţi oasele*”, Zack îşi dăduse seama că părinţii Juliei erau sincer lezaţi că nu locuia la ei, şi predase camera, acceptându-le recunoscător invitaţia.

Condiţiile erau mult mai bune, mâncarea, minunată, dar dormea în fosta cameră a Juliei, înconjurat de obiecte care-i aminteau de ea. În timpul zilei, în timp ce ea era la şcoală, lucra la ea acasă, citind scenarii, vorbind la telefon cu oamenii lui din California şi discutând posibile afaceri cu producătorii, şi se putea gândi şi la altceva decât la frustrarea sexuală tot mai intensă.

Dar când Julie venea acasă, îi arunca o singură privire şi dorinţa ducea inevitabil la preludiu, care ducea la fel de inevitabil la frustrare, şi totul se relua de la început.

Autocontrolul îi slăbise atât de mult, încât, în

loc să stea acasă cu ea seara, începuse să prefere serile petrecute de amândoi împreună cu prietenii ei, la restaurantul local şi diversele locuri de distracţie. Cu două seri în urmă, se pomeniseră mozolindu-se împreună pe ultimul rând al cinematografului, unde lucrurile nu puteau ajunge prea departe, iar în seara trecută, sugerase să se ducă la bowling, unde ştia că nu puteau ajunge nicăieri.

Înjurând printre dinţi, Zack o îndepărtă ferm pe Julie de el şi se ridică de pe canapea.

— N-ar fi trebuit să mă las convins de tatăl tău să accept ideea asta ridicolă de celibat prenupţial. E arhaic, infantil şi fără rost! Mi-a făcut-o ca să se răzbune pe mine pentru că te-am răpit. E abil şi sadic! Singura data când m-am simţit bine în legătură cu promisiunea asta a fost duminică, la biserică.

Julie îşi stăpâni un zâmbet neajutorat şi spuse, încercând să pară serioasă:

— Şi de ce crezi că s-a întâmplat aşa?

— Ştiu foarte bine de ce! Ora aia în biserică a fost singura, în toată săptămâna trecută, când n-am avut o erecţie.

Nu era prima dată când Zack menţiona învoiala cu tatăl ei, dar devenise atât de sensibil, încât Julie aproape că se temea să-i spună că nu era singura victimă.

Era foarte mândru şi, în esenţă, era o persoană foarte discretă. Din acest motiv, Julie nu era sigură cum ar fi reacţionat să afle că toţi bărbaţii din oraş care fuseseră cununaţi de tatăl ei ştiau prea bine prin ce trecea.

Ridică privirea, în timp ce Zack începea să se plimbe prin faţa ei.

— Am treizeci şi cinci de ani, o informă el înverşunat. Sunt un om rezonabil de sofisticat, cu un I.Q. deasupra mediei, şi nu numai că mă simt ca un adolescent hămesit după sex, dar mă şi port ca unul dintre ei! Am făcut atâtea duşuri reci, încât mama ta probabil crede că am o obsesie cu curăţenia. Şi încep să devin tot mai iritabil.

Julie îşi dădu la o parte părul de pe frunte, se ridică şi-l privi cu exasperare amuzată.

— N-aş fi observat!

Cu un oftat iritat, Zack trânti pe masă scenariile din care citise, întrebând-o:

— Ce crezi că ar trebui să facem astă-seară?

— Te-ai gândit la beneficiile tranchilizante ale reorganizării dulapurilor din bucătărie? îl tachină ea, pufnind în râs. Cu mine, întotdeauna a dat rezultate excelente. Am putea-o încerca şi împreună.

Zack deschise gura să dea un răspuns acid, dar telefonul sună, aşa că smulse receptorul din furcă şi-şi descărcă frustrarea pe persoana de la celălalt capăt al firului:

— Ce naiba vrei?

Sally Morrison, agenta lui de publicitate din California, răspunse sec:

— Bună seara şi ţie, Zack. Ce mult îmi place să stau de vorbă cu tine! Am sunat ca să vorbesc cu Julie. Trebuie să-mi spună dacă vrei ca invitaţiile la nuntă să fie duse mâine dimineaţă cu limuzina, sau prin curier. Am telefonat deja la cei cincizeci de norocoşi care vor primi mult râvnitele invitaţii, aşa

că vor avea timp să se pregătească pentru a ajunge în Texas duminică dimineaţa. Nimeni nu a refuzat. Betty şi cu mine, adăugă ea, referindu-se la secretara lui, am aranjat ca limuzinele să-i aştepte la D.F.W. şi să-i ducă la Keaton, şi le-am rezervat camere la hotelurile din Dallas.

O parte din iritarea lui Zack se risipi. Aşteptă ca Julie să intre în sufragerie, apoi întrebă, vorbind mai încet:

— Are idee cine-o să vină?

— Nu, să trăiţi. Conform instrucţiunilor tale de a-i face o surpriză, i-am spus să se aştepte la cincizeci dintre cei mai plicticoşi asociaţi ai tăi. Cincizeci şi unu, dacă mă pui şi pe mine la socoteală.

— Şi ziariştii? Cum ai să ne scapi de ei? Ştiu că sunt aici, şi că mă însor duminică. Toate canalele de ştiri numai despre asta vorbesc. Am văzut doar vreo doi reporteri dând târcoale, şi păstrează distanţa. Mă aşteptam ca la ora asta să dea năvală ca lăcustele.

Sally ezită un moment.

— Julie ţi-a spus cum a hotărât să procedeze cu presa?

— Nu.

— A acceptat să fie prezenţi timp de o oră. Dacă nu eşti de acord, îmi va fi îngrozitor de greu să schimb aranjamentul.

— Care aranjament?

— Întreab-o pe Julie. Acum pot vorbi cu ea?

Zack îndepărtă telefonul de ureche şi se uită peste umăr.

— Julie, Sally are de vorbit cu tine.

— Vin imediat!

Julie intră, aducând hârtia pe care ţinea evidenţa tuturor detaliilor care ocupă mintea unei femei ori de câte ori o nuntă este iminentă, iar Zack o privi cum îşi scotea cercelul din dreapta şi-şi prindea receptorul între umăr şi bărbie.

— Bună, Sally, salută ea cu o amabilitate plăcută care-l făcu pe Zack să se simtă ca un nesimţit irascibil, agresiv şi egoist care nu-şi putea controla propriile instincte sexuale, reuşind să se comporte ca un gentleman. Ce este?

Ascultă un minut, apoi spuse:

— Am să-l întreb pe Zack.

Îi zâmbi, ceea ce pe Zack îl făcu să se simtă şi mai prost, şi spuse:

— Sally vrea să ştie dacă să trimită mâine invitaţiile cu limuzinele sau prin mesager.

Îşi consultă lista.

— Limuzinele vor costa de patru ori mai mult.

— Limuzine, spuse Zack.

— Limuzine, repetă Julie la telefon.

După ce închise, Zack o privi lung, şi toată nervozitatea i se transformă în admiraţie. În ciuda presiunilor incredibile pe care le suporta, pregătindu-se pentru nunta de duminică, Julie nu-şi pierdea niciun moment calmul.

Sally consumase luni întregi şi un sfert de milion de dolari din banii lui Zack pentru a crea un circ mediatic cu trei arene care necesitase eforturile a doi agenţi de publicitate şi o armată întreagă de servitori, consultanţi şi asistenţi – iar Sally era obişnuită să facă faţă presiunilor vieţii de persoană publică. Însă chiar şi aşa, săptămâni în

şir până în ziua nunţii, se purtase ca o scorpie turbată, înghiţind tranchilizantele ca pe bomboane.

Julie petrecuse săptămâna dinaintea nunţii numai cu ajutorul Katherinei şi, prin telefon, al angajaţilor din California ai lui Zack.

În acelaşi timp, îşi continuase munca la şcoală şi aranjase să subînchirieze casa, şi nici nu-şi pierduse calmul, nici nu-l neglijase pe Zack.

Întrucât toţi cetăţenii din Keaton făcuseră asemenea eforturi pentru a-l ajuta pe Zack să se simtă comod şi binevenit, şi pentru că Julie era atât de importantă în oraşul lor, se luase hotărârea de a limita numărul invitaţilor la ceremonia de după-amiază doar la membrii familiei şi câţiva prieteni apropiaţi, dar să invite tot cercul vast de prieteni şi cunoştinţe ai familiei Mathison la recepţia de seară, care era programată să aibă loc în parc. Decizia de a invita şase sute cincizeci de oameni în locul unui grup redus şi intim fusese luată la insistenţele lui Zack.

În zilele pe care le petrecuse acolo, se bucurase de relaţii mai oneste cu nişte oameni simpli şi cinstiţi decât i se întâmplase oricând în viaţa lui. În ciuda nemulţumirilor, îi plăceau enorm lucrurile fireşti pe care le făcuseră împreună.

Îi plăcuse să danseze cu Julie în restaurant, unde prietenii li se alăturau fără să-i deranjeze; îi plăcuse să se ducă la cinema, în oraş, să mănânce pop-corn vechi, să se sărute pe rândul din spate, iar apoi s-o conducă acasă, ţinând-o de mână.

În seara trecută, jucase biliard în casa soţilor Cahill cu Ted şi prietenii lui, în timp ce Julie, Katherine şi celelalte femei aduceau mâncare şi-şi

înveseleau bărbaţii, apoi privise cu uimire cum Julie începuse o partidă cu câştigătorul – şi-l învinsese.

Cumva, reuşise să facă toate aceste lucruri şi să aranjeze cu o duzină de femei localnice să se ocupe de aprovizionare, să angajeze muzicanţi, să parcurgă listele de melodii, să comande flori de la florăria locală şi să organizeze trimiterea corturilor albe de la Dallas, pentru bufetul din parc.

Zack, care ascultase periodic aranjamentele, spera amuzat că această a doua recepţie de nuntă a lui să compenseze prin atmosfera caldă şi festivă posibila lipsă a eleganţei şi a rafinamentului.

Dacă nu, avea toate şansele să devină un fiasco ridicol de sentimental – în care caz, nădăjduia din tot sufletul să plouă.

Singurul lucru care-o făcuse pe Julie să stea un moment pe gânduri fusese problema rochiei de mireasă şi a rochiilor pentru Katherine, Sara şi Meredith, care aveau să fie domnişoarele ei de onoare. Meredith propusese soluţia când Julie o sunase ca s-o invite la nuntă: avea fotografii ale tuturor rochiilor existente în salonul nupţial al magazinelor *Bancroft* & *Company*; şi trimise catalogul prin poşta expres. Julie alese trei posibilităţi, care fură ridicate a doua zi din Chicago de pilotul familiei Farrell şi aduse la Keaton.

Julie, Katherine şi Sara discutaseră două ore, se hotărâseră şi-şi duseseră rochiile la gemenele Eldridge, pentru ajustări. Meredith, care era la Chicago cu Matt, şi-o ajustase pe a ei acolo.

În tot acel timp, singura neînţelegere dintre Zack şi Julie avu loc în seara logodnei, cu privire la insistenţa încăpăţânată a lui Zack de a plăti el

nunta. Până la urmă, se înţelese în particular cu tatăl Juliei care, din fericire, habar n-avea cât putea să coste o rochie de mireasă de la *Bancroft* & *Company*, nici combustibilul de avion, pe care Zack avea să i-l ramburseze lui Matt.

Zack se „înduplecase elegant” îndeajuns pentru a-l lăsa pe reverendul Mathison să contribuie cu două mii de dolari la cheltuielile de nuntă, apoi propusese – la fel de elegant, dar nu tot atât de cinstit – să lase în seama contabilului său din California sarcina ingrată de a achita toate facturile, urmând să-i trimită înapoi reverendului Mathison toţi banii care mai rămâneau.

Acum, în timp ce o privea pe Julie care făcea însemnări pe listă, Zack se gândea la toată tensiunea sub care trăia şi cât de graţios le rezolvase pe toate. În comparaţie, propriile lui zile fuseseră minunat de liniştite şi pline de împliniri. Scutit de întreruperile constante care-l deranjau de obicei în California, putuse citi scenarii, gândindu-se ce proiect de film să aleagă.

Directorii studiourilor, producătorii şi bancherii aveau să-l aştepte până se întorcea acasă. Dramatica lui evadare din închisoare, capturarea, eliberarea ulterioară şi, acum, căsătoria cu învăţătoarea pe care o luase ostatică îşi combinaseră efectele pentru a face din el o „legendă” şi mai mare decât fusese înainte de a fi închis.

Nu era nevoie să citească revista „*Variety*” ca să ştie că era cel mai costisitor reprezentant al lumii filmului. Pe lângă sarcinile profesionale, singura problemă de care trebuise să se ocupe

personal în ultima săptămână fusese chestiunea imaginii publice a Juliei.

Iniţial, când fuseseră prezentate benzile cu arestarea lui în Mexico City, Julie fusese considerată o eroină care capturase un ucigaş în serie bolnav la cap.

Peste câteva săptămâni, când lui Zack i se dovedise nevinovăţia şi fusese eliberat din închisoare, aceleaşi imagini făcuseră din el un martir eroic al brutalităţilor poliţiei, iar din Julie, o căţea trădătoare care-l vânduse.

Pentru a n-o lăsa să sufere în continuare această pângărire, Zack trimisese discret o copie a benzii primite de la Richardson la un prieten de la C.N.N., fără a o consulta în prealabil pe Julie.

În douăzeci şi patru de ore de la prima ei transmitere, lumea reacţionase faţă de suferinţa Juliei la fel cum făcuse şi Zack.

Acum, Zack se simţea vinovat şi ruşinat pentru irascibilitatea pe care i-o provocaseră, în fond, doar două săptămâni de celibat forţat în prezenţa unei femei pe care o dorea mai mult decât şi-ar fi imaginat că era posibil. Pornind spre ea, îi luă lista din mâini, o sărută pe frunte şi-i spuse încet:

— Eşti o femeie uluitoare, iubito. Din păcate, te măriţi cu un nesimţit temperamental şi obsedat sexual, care întâmplător te doreşte cu disperare.

Julie se aplecă înainte şi-l sărută cu destulă ardoare pentru a-l face să geamă, îndepărtându-se din nou.

— Tot ce ai de făcut, îi reaminti ea, e să-ţi calci cuvântul, şi să-i spui tatălui meu că târgul pe care l-ai încheiat cu el s-a contramandat.

— N-am să-mi calc naibii cuvântul!

Chicotind, Julie clătină din cap, apoi luă iar lista şi-şi scoase din păr creionul, ca şi cum ar fi şi uitat acel sărut care lui îi aprinsese sângele-n vene.

— Ştiu. Aş fi dezamăgită dacă ai face-o.

*

Zack, era tot mai furios pe măsură ce-şi dădea seama în ce situaţie absurdă, nedemnă şi nedreaptă ajunsese. Avea treizeci şi cinci de ani, valora peste o sută de milioane de dolari, şi cu excepţia celor cinci ani în închisoare, îşi petrecuse toată viaţa mâncând în cele mai fine restaurante, locuind la cele mai bune hoteluri şi fraternizând cu oameni celebri şi talentaţi ca şi el. Iar acum, era obligat să mănânce pizza în picioare, într-o bombă prăpădită din prospera metropolă *Buricu' Şarpelui*, Texas. Îl bătea gândul să iasă din restaurant, să-i citească drepturile lui Julie, apoi s-o ducă direct în pat, aşa cum merita să poată face orice mascul adult cu femeia pe care o dorea de nevastă. Ăsta nu mai era un târg încheiat cu tatăl ei, era o răzbunare meschină din partea unui nesimţit arogant şi manipulator care bubuia cu *Biblia*-n masă…

Zack se desprinse de bar.

Mâna lui Addelson i se depuse grea pe umăr, în timp ce primarul îi spunea pe un ton părintesc:

— Ascultă sfatul unui om care-a trecut prin ce trăieşti tu acum: n-o face.

— Ce? se răsti Zack.

Ted se aplecă pe lângă primar, zâmbindu-i.

— Ia-ţi ceva rece de băut, mănâncă un hamburger, şi pe urmă du-te acasă şi mai fă un duş rece, şi stai cuminte încă o săptămână. Într-o zi, îţi vei aminti de toate astea râzând.

— Nu ştiu despre ce naiba vorbeşti.

— Vorbim despre ceea ce se cunoaşte în general prin oraşul nostru ca *Metoda Mathison de Mizerie Prenupţială*, îi explică blajin Ted. E modul bine intenţionat al tatălui meu de a reface elementul de suspans şi anticipare al nopţii nunţii, într-o epocă în care el consideră că perechilor le lipseşte vraja, fiindcă se reped s-o înhaţe prematur.

Fălcile lui Zack se strânseră de furie, cu convingerea greşită că tatăl Juliei mersese efectiv prin oraş, spunându-le tuturor despre învoiala ridicolă pe care i-o impusese lui, ca răzbunare pentru că-i răpise fiica.

— Ce ziceai? întrebă el.

John Grayson îi auzi întrebarea şi se aplecă şi el, din spatele lui Ted.

— A şi-nceput să asurzească.

Într-o încercare de umor obscen, adăugă:

— Ştii de la ce se spune că se trage asta, nu?

Ted luă o înghiţitură din pahar.

— Nu, din treaba aia se orbeşte, nu se asurzeşte.

— Despre ce paştele mă-sii vorbiţi?

— Vorbim despre tine, prietene, răspunse Ted. La fel ni s-a întâmplat şi nouă. Jumate din bărbaţii din oraşul ăsta au fost convinşi să încheie acelaşi târg ca tine, şi cei mai mulţi dintre noi – ăştia care l-am respectat – am ajuns să ne luăm la ceartă din

nimic cu viitoarele noastre soţii.

Furia şi frustrarea lui Zack se evaporară într-o fracţiune de secundă.

— Spune-i, primarule, îl invită Ted.

— E un iad. Am cu zece ani mai mult ca tine, fiule, şi nu mi-a venit să cred cât de tare voiam ceva, numai fiindcă acceptasem să mă abţin. Are efect şi asupra femeilor, numai că eu sunt de părere că lor le e mai uşor pentru că le place să-l vadă pe masculul speciei redus la o stare de nevoie disperată. Teoria asta nu-i a mea, adăugă el zâmbind, ci o generalizare pe care-am auzit-o de la un profesor de sociologie, în anul doi la A. & M. Apropo, unde-ai făcut colegiul? Arăţi ca un yankeu, dar accentul e un pic pe-alături.

Încă ezitând între nemulţumire şi neîncredere faţă de *Metoda Mathison*, Zack şovăi cu răspunsul, ştiind că Addelson încerca să destindă atmosfera. Apoi privi profilul drăgălaş al Juliei şi se gândi la faptul amuzant că frustrarea lui sexuală era cunoscută şi înţeleasă de majoritatea bărbaţilor din restaurant, aşa că, oftând iritat, capitulă.

— La U.S.C.

— În ce ţi-ai luat licenţa?

— În finanţe şi cinematografie.

— Dublă licenţă?

Zack dădu din cap, cu ochii tot la Julie.

Porniră spre casă prin aerul răcoros al serii de primăvară, ţinându-se de mână.

— Îmi place aici, îi spuse Zack, în timp ce coteau pe trotuarul străzii ei. Nici nu-mi dădusem seama câtă nevoie aveam de puţină normalitate. Din ziua când am ieşit din închisoare, o clipă n-am

mai stat să mă relaxez.

Când Julie deschise uşa din faţă şi dădu să intre, Zack clătină din cap, rămânând pe verandă.

— Nu mă mai ispiti, o tachină el, strângând-o la piept pentru un sărut pe care-l dorea cât mai scurt.

Buzele lui le atinseră pe ale ei, apoi începu să-i dea drumul, dar Julie îşi strânse braţele pe după gâtul lui, sărutându-l din toată inima.

Zack pierdu lupta, iar gura i se deschise flămândă peste a ei, în timp ce mâinile i se zbăteau nervoase pe lângă sâni, după care îi cuprinseră fesele şi o ţinu strâns lipită de trupul lui excitat, sărutând-o până luară foc amândoi.

Când în sfârşit îşi desprinse gura de a ei, Julie continuă să-l ţină cu braţele pe după gât şi să-şi frece obrazul de pieptul lui, ca o pisicuţă care, după ce-i arătase ghearele, acum şi le retrăsese în teci. Trupului încă mai stătea îndesat într-al lui, iar Zack se întreba cât de înţelept ar fi fost să se tortureze cu încă un sărut, când Julie îşi lăsă capul pe spate, zâmbindu-i îmbietor. Îşi simţi tot trupul încordându-se şi zvâcnind ca reacţie la privirea aceea provocatoare, şi clătină din cap, fără tragere de inimă.

— Gata, drăcuşorul meu frumos. Deja sunt aşa de excitat că abia mă mai ţin pe picioare. Şi-n plus, adăugă el cu întârziere, încercând să pară sever, încă nu te-am iertat pentru că nu mi-ai spus că tatăl tău îi chinuieşte cu învoiala lui nesuferită pe toţi bărbaţii care-i cer să le oficieze nunta.

În lumina lunii, îi văzu ochii luminându-se de un zâmbet jenat.

— Mă temeam că te-ai simţi mult mai incomod

dacă ştiai că toţi ceilalţi ştiau prin ce treci.

— Julie, spuse el, trăgându-i şoldurile spre bărbăţia sa dură pentru a-şi dovedi următoarele cuvinte, mai incomod decât mă simt acum nici nu se poate.

— Nici pentru mine! răspunse ea cu atâta convingere, încât Zack izbucni în râs şi o sărută din nou, după care o îndepărtă de el cu blândeţe.

— Mă faci foarte fericit, spuse el, cu un zâmbet tandru. În viaţa mea nu m-am distrat mai grozav decât mă distrez cu tine.

Capitolul 84

Aşezat la biroul reverendului Mathison, cu două zile înainte de nuntă, Zack ridică privirea din scenariul pe care-l citea şi-i zâmbi absent lui Mary Mathison.

— Zack dragă, spuse ea cam abătută, punând pe birou o farfurie cu fursecuri proaspăt coapte, aş putea să-ţi cer o favoare deosebită?

— Categoric, răspunse el, întinzând mâna spre farfurie.

— Nu-ţi strica pofta de mâncare cu prea multe fursecuri, îl preveni.

— O să am grijă, promise el, cu un zâmbet băieţesc.

În cele aproape două săptămâni cât stătuse în casa lor, Zack îşi formase o afecţiune profundă şi sinceră pentru viitorii lui socri.

Erau ca părinţii pe care nu-i avusese niciodată, şi aveau casă plină de râsetele şi iubirea care din familia lui lipsiseră. James Mathison era inteligent

şi bun.

Stătea treaz până noaptea târziu, cunoscându-l tot mai bine pe Zack, învingându-l la şah şi povestindu-i întâmplări minunate din copilăria Juliei şi a lui Ted. Îl trata pe Zack ca pe fiul lui adoptiv, îl prevenea să economisească bani şi să fie strâns la pungă, şi-l sfătuia sever să nu facă filme deocheate. Mary Mathison era mămoasă cu Zack, îl certa că muncea prea mult, apoi îl trimitea în oraş la cumpărături ca şi cum ar fi fost propriul ei fiu. Pentru Zack, care niciodată în viaţa lui de adult nu fusese trimis la o măcelărie sau la curăţătoria chimică, fusese atât înduioşător, cât şi deconcertant să primească o listă de târguieli şi să fie expediat de-acasă.

— Cum face faţă Mary, cu toate planurile astea de nuntă? întrebase măcelarul, dându-i lui Zack un pui împachetat în hârtie albă. Are grijă cu tensiunea, nu-i aşa?

Patronul curăţătoriei chimice îi dăduse lui Zack un vraf de feţe de masă pe care le curăţase.

— Nu costă nimic, spusese el. Cu toţii ne facem datoria pentru nuntă, cu cea mai mare plăcere. Vă căsătoriţi cu o fată dintr-o familie extraordinară, domnule Benedict.

— Cea mai extraordinară familie, răspunse Zack, cu deplină sinceritate.

Acum, îşi ascunse expresia preocupată când văzu îngrijorarea pe care Mary Mathison încerca să şi-o ascundă, în timp ce-şi netezea şorţul, privindu-l.

— Ce favoare vrei? întrebă el, adăugând pe un ton tachinator: dacă vrei să-ţi curăţ cartofii ca ieri,

o să te coste o tavă de fursecuri în plus.

Mary Mathison se aşează pe marginea unui scaun.

— Nu-i nimic de soiul ăsta. Am nevoie doar de un sfat… sau, mă rog, de o asigurare.

— Despre ce? se interesă Zack, pregătit s-o asigure în legătură cu orice.

— Despre ceva ce-a făcut Julie, la încurajarea mea. Am nevoie de un răspuns ipotetic din partea ta – ca bărbat.

Zack se rezemă de spătar, acordându-i toată atenţia lui.

— Continuă.

— Să zicem că un om – soţul meu, de exemplu, începu ea pe un ton vinovat, iar Zack îşi dădu seama imediat că omul respectiv era fără îndoială reverendul Mathison, să zicem că are o rudă în vârstă, cu care s-a certat demult, iar eu ştiu sigur că această rudă în vârstă a vrut foarte mult să se împace cu el până nu era prea târziu. Dacă noi – adică Julie şi cu mine – am mai şti şi că nunta Juliei ar putea fi ultima – şi cea mai bună – ocazie pentru asta, am face bine sau rău să invităm aici ruda aceea fără ca lui să-i spunem?

Zack îşi stăpâni ideea necaritabilă şi amuzantă că avea ocazia să i-o plătească viitorului său socru pentru nesuferita sa învoială. Totuşi, nu considera că planul Juliei şi al lui Mary Mathison era bun, şi tocmai se pregătea s-o spună, când doamna Mathison adăugă pe un ton umil:

— Problema e că am făcut-o deja.

— Înţeleg, răspunse el cu un uşor zâmbet. În cazul ăsta, nu vă mai rămâne nimic altceva de

făcut decât să speraţi c-o să iasă cât mai bine.

Femeia dădu din cap şi se ridică, aranjându-şi şorţul.

— Aşa ne gândeam şi noi. Cel mai important de reţinut, adăugă ea pe un ton semnificativ, în timp ce se pregătea să plece, e că nu-i bine să porţi pică. *Biblia* ne previne să-i iertăm pe cei care greşesc faţă de noi. Domnul a spus foarte, foarte clar acest lucru.

Cu o expresie potrivit de gravă, Zack răspunse:

— Da, doamnă, am auzit şi eu.

— Zi-mi mamă, îl corectă ea, apoi se apropie şi-l cuprinse de umăr pentru a-l îmbrăţişa cu afecţiune maternă, făcându-l să se simtă foarte tânăr – şi foarte deosebit. Eşti un om de ispravă, Zack. Un om foarte de ispravă. Jim şi cu mine suntem mândri că te avem în familia noastră.

O oră mai târziu, Zack ridică iar privirea, când Julie reveni de la cursuri şi se uită peste umărul lui.

— Ce-i asta? îl întrebă ea sărutându-l pe obraz, cu mâinile pe umerii lui.

— Scenariul unui film pe care cred că mi-ar plăcea să-l fac. Se intitulează „*Ultimul interludiu*”, dar are unele probleme majore care necesită multă muncă.

Îi spuse câte ceva despre poveste şi problemele respective, iar Julie îl ascultă cu atenţie.

Pe neașteptate, Julie deveni serioasă şi puţin cam neliniştită.

— În momentul de faţă, important e să mă iubeşti suficient ca să mă ierţi dacă aş face ceva ce ţie ţi s-ar putea părea prostesc, sau măcar foarte

nepotrivit.

— Asta nu implică un alt bărbat, nu-i aşa?

— În niciun caz!

— Atunci, răspunse mărinimos Zack, vei constata că sunt cel mai iertător dintre oameni. Dar când e vorba de tine şi de alţi bărbaţi, se pare că am o undă de gelozie uite-atâta de mare! adăugă el, cu gândul la Paul Richardson. Şi-acum, ia zi, ce prostie ai făcut?

— A, n-am spus că am făcut aşa ceva, ocoli ea răspunsul. Era doar o întrebare retorică. Acum trebuie s-o ajut pe mama cu cina, adăugă, bătând brusc în retragere.

— Eşti sigură că nu e nimic în neregulă?

— Încă nu e nimic în neregulă, declară evaziv Julie şi dispăru pe uşă.

În ciuda asigurărilor Juliei, Zack avu în tot timpul cinei senzaţia că ceva îi tulbura clar şi pe ea, şi pe părinţii ei. Imediat ce masa fu strânsă, reverendul şi doamna Mathison îşi anunţară intenţia de a pleca în vizită la nişte prieteni şi plecară într-o grabă suspectă care spori impresia lui Zack că se întâmpla ceva ciudat. Apoi, Julie îi refuză oferta de a o ajuta la bucătărie, ceea ce iar era neobişnuit, aşa că Zack se întoarse în cabinet, nedumerit de comportamentul lor straniu. Peste o jumătate de oră, tocmai citea nişte documente legale pe care i le trimisese avocatul lui, când Julie apăru în uşă.

— Zack, spuse ea cu un zâmbet o idee cam prea strălucitor, a venit cineva să te vadă.

Zack se ridică, intră în living, şi se opri locului, cu privirea aţintită spre femeia bătrână care stătea

în mijlocul camerei, cu un baston în mână. Vocea ei suna exact aşa cum şi-o amintea – fermă, rece şi arogantă. Cu o înclinare regală din cap, spuse:

— E mult de când nu ne-am văzut, Zachary.

— Nu suficient de mult, răspunse el răstit.

Întorcându-şi privirea îngheţată spre Julie, o întrebă:

— Care dracu' e ideea?

— Ideea, răspunse calmă Julie, e să asculţi ceea ce are să-ţi spună bunica ta.

Zack dădu să se întoarcă şi să iasă, dar Julie îi puse mâna pe mânecă.

— Te rog, iubitule. De dragul meu. Să fie ăsta darul tău de nuntă pentru mine. Eu mă duc în bucătărie să pregătesc ceaiul.

Zack îşi smulse privirea dinspre faţa ei şi se uită cu dispreţ la Margaret Stanhope.

— Zi ce-ai venit să spui şi pe urmă pleacă naibii din viaţa mea şi să nu mai apari!

În loc să riposteze verbal, bătrâna dădu din cap şi spuse cu voce întretăiată:

— Am venit să-ţi spun ce... ce îngrozitor de rău îmi pare pentru tot ce ţi-am făcut.

— Perfect, replică Zack sarcastic. Acum, ieşi afară.

— Am mai venit şi să-ţi cer iertare.

— Nu fi ridicolă.

— Şi să-ţi spun că... că...

Nu putu continua fraza şi privi neputincioasă după Julie, în aşteptarea unui ajutor, dar Julie se dusese deja la bucătărie. Ridicând mâna într-un gest rugător, şopti:

— Zachary, te rog...!

Zack coborî privirea spre mâna aristocratică întinsă către el; acum era îmbătrânită şi mult mai slabă, împodobită numai cu verigheta din aur. Când refuză să i-o ia, femeia îşi lăsă mâna să cadă pe lângă trup şi spuse, ridicând bărbia cu mândrie.

— N-am să mă milogesc.

Întorcându-se spre ferestre, îşi îndreptă umerii şi, privind spre strada liniştită din faţa casei, continuă:

— Totuşi, am venit să-ţi explic nişte lucruri şi am s-o fac.

Tăcu un moment, iar când vorbi din nou, în voce i se simţea o incertitudine pe care Zack nu i-o mai auzise niciodată.

— La scurt timp înainte de moartea lui Justin, mă dusesem la etaj să pun o vază cu flori proaspăt culese pe masa de lângă palier. V-am auzit certându-vă în camera lui. Nu vă puteaţi înţelege care dintre voi s-o însoţească pe Amy Price la balul de la clubul country…

Îşi trase respiraţia, cutremurată, apoi continuă:

— Peste câteva minute, s-a auzit o împuşcătură, iar Justin a fost găsit mort.

Aruncând o privire peste umăr, spuse cu îndârjire:

— Am ştiut că minţeai când le-ai spus poliţiştilor că trăseseşi accidental cu arma, şi ţi se citea în ochi. Numai că am… am crezut că minţeai şi când ai spus că-l omorâseşi accidental.

Zack îi privi faţa marcată de regret şi făcu un efort să nu reacţioneze, dar era uimit că-l auzise certându-se cu Justin şi-şi dădea seama, cu întârziere, cât de incriminator trebuia să i se fi

părut acel incident. De fapt, se certaseră pentru că Justin încerca să se eschiveze de la a o însoţi pe Amy Price la bal şi insista că o făcea de hatârul lui Zack.

— Te rog, spuse ea cu voce răguşită, zi ceva!

Când Zack tăcu, Julie interveni cu blândeţe, dintr-o latură a camerei:

— Doamnă Stanhope, de ce nu le-aţi spus poliţiştilor despre cearta lui Zack cu Justin?

Margaret Stanhope îşi coborî privirea spre mâinile împreunate pe baston, parcă ruşinată de propria ei slăbiciune.

— N-am putut, răspunse ea. Nu suportam să-l mai văd pe Zachary în ochi, dar nu suportam nici gândul că va fi închis. Şi astfel, încheie, ridicând privirea spre chipul de nepătruns al lui Zack, te-am alungat, să nu te mai văd. Departe de casă, de fratele şi de sora ta. Ştiam că aveai să supravieţuieşti cu mult succes, adăugă ea, cu vocea îngroşată de emoţie. Înţelegi… ştiam că erai cel mai puternic dintre nepoţii mei, Zachary.

Trase din nou aer în piept, cu un sunet aspru, şi continuă:

— Şi cel mai inteligent. Şi cel mai mândru.

Când Zack nu reacţionă nici acum, spuse:

— Bunicul tău v-a pus pe tine şi pe Foster să promiteţi că nu-mi veţi spune niciodată că Justin s-a sinucis, şi nici de ce. Foster a încălcat această promisiune în ziua când ai fost eliberat din închisoare. A considerat că deja ţi se făcuseră prea multe nedreptăţi şi nu mai suporta povara făgăduielii. Acum eu sunt aceea care trebuie să poarte povara tuturor greşelilor pe care le-am

făcut faţă de tine. Eu te-am lăsat fără fratele şi sora ta, eu te-am alungat din casa ta de drept, eu am făcut-o pe Julie să creadă că erai cu adevărat capabil de crimă. Şi tot eu am speriat-o atât de tare, încât a ajuns să te trădeze autorităţilor.

Terminând ce avea de spus, îl aşteptă să răspundă, şi cum Zack tăcea în continuare, o privi neajutorată pe Julie.

— Ţi-am spus că n-o să mă ierte. Seamănă prea mult cu mine ca să accepte o simplă scuză pentru ceea ce e de neiertat.

Se întoarse şi porni spre uşă, apoi se opri, privindu-l pe Zack cu un zâmbet chinuit.

— Ce jalnic trebuie să arăt în ochii tăi acum! Şi cât de oarbă! Mi-am irosit toată viaţa călindu-mă să nu-l iubesc pe bunicul tău, şi apoi pe tine. Iar acum, Julie îmi spune că amândoi m-aţi iubit mai mult decât mi-aş fi imaginat vreodată. Aşa că-mi voi petrece restul zilelor regretându-mi prostia şi anii pierduţi, cruzimea şi orbirea. O pedeapsă aşa cum mi se cuvine, nu eşti de aceeaşi părere, Zachary?

— Nu, izbucni Julie, simţind conflictul interior al lui Zack, vizibil în felul cum i se încleştau şi i se relaxau fălcile. Nu e deloc o pedeapsă pe merit, şi nici el nu consideră aşa!

Întinzând mâna, îi atinse bărbia rigidă, refuzând să dea înapoi la vederea răcelii de gheaţă din ochii lui.

— Zack, spuse ea încet, nu lăsa să se întâmple asta. Acum poţi să-i pui capăt. Ştiu că ai iubit-o pe bunica ta, ştiu că aşa a fost! Ţi-am auzit-o în voce, când ai vorbit despre ea, în Colorado. Te-a auzit

certându-te cu Justin chiar înainte de a muri, ai ştiut asta până azi?

— Nu, răspunse el scurt.

Strângându-şi mâna pe braţul lui, Julie îl rugă disperată:

— Pe mine m-ai iertat pentru ceva mult mai grav!

Doamna Stanhope se întoarse să plece, apoi se opri şi scoase din poşetă o cutiuţă de catifea.

— Am adus asta pentru tine, spuse ea, întinzându-i-o.

Când Zack refuză s-o ia, adăugă, în timp ce i-o dădea Juliei:

— E ceasul bunicului tău.

Îndreptându-şi umerii, dădu din cap spre Julie şi spuse cu un zâmbet şters:

— Îţi mulţumesc pentru ceea ce ai încercat să faci azi. Eşti o tânără remarcabilă, caldă şi curajoasă – o soţie pe măsură pentru nepotul meu.

Pe ultimele cuvinte, glasul i se frânse şi întinse mâna spre clanţă.

În spatele ei, Zack spuse scurt:

— Julie a făcut ceaiul. Probabil ar dori să mai rămâi.

Era singura declaraţie de pace pe care putea s-o facă, dar ambele femei înţeleseră perfect.

Doamna Stanhope îl privi pe bărbatul chipeş şi mândru care supravieţuise şi triumfase în faţa unui destin incredibil, apoi spre femeia tânără şi curajoasă pe care o iubea.

— Sora şi fratele tău aşteaptă în maşină, îi spuse ea cu voce răguşită. Ar dori să te vadă, dacă n-ai nimic împotrivă.

Julie îşi ţinu respiraţia, în timp ce Zack ezita, apoi îl văzu ieşind încet pe veranda din faţă. Se opri acolo, privind spre limuzina parcată la bordură, cu mâinile în buzunare. Nu voia să pornească spre maşină, nici măcar să-i întâmpine la jumătatea drumului, dar le oferea o şansă.

Cei doi înţeleseră.

Portiera din spate a limuzinei se deschise şi un băiat cu costum închis la culoare şi cravată se repezi afară, urmat mai încet de mama şi de unchiul lui, care se apropiară pe alee.

Urcă în goană treptele verandei şi se opri în faţa lui Zack, cu capul ridicat, studiindu-i chipul.

— Chiar eşti unchiul meu Zack? întrebă el.

Zack coborî privirea spre copilul brunet şi zâmbi fără tragere de inimă, când îşi dădu seama că trăsăturile familiei Stanhope nu se dezminţiseră nici de data asta; băiatul semăna leit cu el la aceeaşi vârstă.

— Da, răspunse. Tu cine eşti?

Băieţaşul zâmbi.

— Sunt Jamison Zachary Arthur Stanhope. Poţi să-mi spui Jamie, ca toată lumea. Mămica mea mi-a pus numele Zachary după tine. Ce s-a mai înfuriat bunica! mărturisi el.

Zack se aplecă şi-l ridică în braţe.

— Nici nu mă mir, răspunse el sec.

Din uşă, Julie privea tabloul de familie. Îl auzi pe Zack spunând încet:

— Bună, Elizabeth.

Apoi văzu, zâmbind printre lacrimi, cum sora lui urcă grăbită treptele şi i se aruncă în braţe. Fratele lui Zack îi întinse mâna, cu o expresie

nesigură.

— N-am să te condamn dacă nu-mi strângi mâna, Zack, spuse el. În locul tău, nici eu n-aş face-o.

Zack îşi mută nepotul şi sora înlăcrimată în stânga şi-i întinse fratelui său mâna dreaptă. Alex i-o privi, o luă într-a lui, apoi îşi cuprinse fratele într-o îmbrăţişare zdravănă, bătându-l pe umăr.

Jamie îşi privi mama, bunica, apoi pe Julie.

— De ce plâng toate? îl întrebă el pe Zack.

— Alergie, minţi Zack cu un zâmbet liniştitor. Tu câţi ani ai?

*

În noaptea aceea, aşezaţi pe treptele verandei din faţa casei Juliei, priveau stelele licărind pe catifeaua neagră a cerului, în timp ce ascultau serenada corului de greieri din jur.

— O să-mi fie dor de locul ăsta, spuse încet Julie, rezemată de pieptul lui.

— Ştiu, răspunse Zack. Şi mie o să-mi fie.

În ultimele două săptămâni, făcuse două deplasări de afaceri în California, şi cu ambele ocazii abia aşteptase să se întoarcă la Keaton şi la Julie, cu o nerăbdare aproape copilărească.

A doua zi trebuia să zboare până la Austin pentru o întâlnire matinală cu *Comisia de Justiţie Penală* a statului Texas, care analiza măsurile disciplinare cuvenite contra lui Wayne Hadley. A doua zi, urma să se căsătorească.

— Aş vrea să nu trebuiască să te duci mâine la Austin.

Zack o sărută pe creştetul capului, apoi îi cuprinse talia cu braţele.

— Şi eu aş vrea.

— Nu uita să te întorci cât poţi de repede.

— De ce? o tachină el. Plănuieşti să-mi mai aduci pe cap nişte rude înstrăinate?

Îi ridică faţa spre el.

— Mai ai multe?

— Nu! răspunse ea cu convingere.

Văzându-i încercarea de a zâmbi, Zack îi săltă bărbia în sus cu degetul.

— Ei, acum ce mai e?

— Nu-mi place să te apropii de nimic care are de-a face cu închisorile.

Zack zâmbi liniştitor, dar tonul îi rămase implacabil.

— E un lucru pe care trebuie să-l fac, dar n-ai niciun motiv de îngrijorare.

În glumă, adăugă:

— Dacă încearcă să mă închidă, ştiu că pot conta pe tine ca să mă ajuţi să evadez la timp pentru nuntă.

— Ai dreptate! răspunse ea cu atâta convingere, încât Zack izbucni în râs.

Capitolul 85

— Eşti sigur că totul e gata la biserică? îl întrebă Zack pe Matt Farrell, în timp ce-şi vâra grăbit butonii prin manşetele cămăşii de smoching.

— Totul e gata, în afară de tine, chicoti Matt.

Întrucât fusese nevoit să participe la repetiţia din seara trecută şi nu putuse da telefon din casa

Mathison fără riscul de a fi auzit, Zack trebuise să se bazeze pe Matt şi Meredith, care veniseră în ajun şi înnoptaseră în casa Juliei, pentru schimbul de informaţii şi instrucţiuni de ultim moment între el şi Sally Morrison.

— A venit toată lumea din California?

— Sunt la biserică.

— Ai prevenit-o pe Meredith să n-o lase pe Julie să se uite în biserică înainte de a porni spre altar? continuă Zack, legându-şi cravata neagră în faţa oglinzii. Nu vreau să ştie cine e aici. Trebuie să fie o surpriză.

— Meredith şi Katherine Cahill n-o scapă din mână. N-o să poată nici să respire fără a fi văzută de una dintre ele. Cred că la ora asta are senzaţia că s-au lipit de ea cu clei de oase şi se întreabă de ce.

Zack îşi luă pe el sacoul negru de smoching.

— Eşti sigur că Barbara e aici?

— E aici, cu acompaniatorul după ea. Am vorbit aseară, la hotelul din Dallas. Acum stă în loja corului, aşteptând să înceapă ceremonia.

Zack îşi trecu o mână peste obraz, ca să se asigure că era bărbierit perfect.

— Ce oră e?

— Patru fără zece. Ai zece minute ca să ajungi la biserică. Ted Mathison e deja acolo. Pe drum, am să reiau rolul pe care trebuia să-l înveţi aseară, la repetiţie.

— Am avut deja o repetiţie generală, spuse sec Zack. Am mai trecut o dată prin asta, mai ştii?

— Există câteva deosebiri esenţiale, îi reaminti Matt, cu un zâmbet.

— Serios? Care?

— Data trecută nu erai atât de fericit ca acum, dar erai mult mai calm.

*

Mai exista încă o diferenţă majoră între nunta trecută şi aceasta – şi, în pofida falsei sale indiferenţe, Zack o ştia.

O ştia încă înainte de a cobori din maşină în faţa mulţimii zâmbitoare şi a se opri în dreptul viitorului său socru, într-o biserică luminată de lumânări şi parfumată din belşug cu buchete de trandafiri albi legaţi cu panglici de satin. De astă dată, se simţea o stare de bucurie calmă, reverenţioasă, în timp ce o aştepta pe Julie la altar.

O privi pe Meredith pornind prin naos spre el într-o rochie de mătase verde ca merele, urmată de Katherine şi Sara în rochii identice, toate trei frumoase, zâmbitoare şi senine, ca şi cum ar fi simţit, la fel ca Zack, cât de normal şi firesc era ceea ce avea să se întâmple.

Muzica de orgă atinse un crescendo, iar Zack simţi că-i creştea inima la vederea priveliştii care-l întâmpină.

Pornind spre el, într-un nor de mătase albă aplicată cu ceaţa voalului plutind în urmă, o vedea pe femeia pe care o răpise, cu care râsese şi pe care o iubea. Mergea prin lumina lumânărilor, cu faţa strălucitoare, iar în ochi i se vedea toată iubirea din lume, făgăduiala copiilor lui încă nenăscuţi, o viaţă plină de toată bucuria pe care o avea de dăruit. Vedea toate acestea, apoi o văzu

făcând ochii mari când vocea Barbarei Streisand se înălţă din balconul corului, intonând cântecul pe care-i ceruse Zack să-l cânte în timp ce Julie mergea prin naos.

Demult, foarte departe, visat-am într-o zi…
Şi-acum, visul acela e-n faţa mea, aici.
Mult timp, deasupra, cerul, a fost acoperit.
Dar astăzi, norii negri cu toţi s-au risipit…
Aici eşti în sfârşit…

Zack întinse mâna spre a Juliei şi i-o luă ferm într-a lui, după care se întoarseră spre altar.

Reverendul Mathison zâmbi şi ridică mâinile cu cartea.

— Dragi prieteni, ne-am adunat cu toţii aici, în faţa lui Dumnezeu…

În partea din faţă a bisericii, Matthew Farrell se uita fix în ochii soţiei lui; Ted şi Katherine Mathison îşi zâmbeau cu gingăşie.

Spre fundul bisericii, Herman Henkleman îşi mişcă mâna, căutând-o pe a lui Flossie Eldridge, şi-i petrecu degetele printre ale ei, strâns.

Pe rândul din spatele lor, tânărul Willie Jenkins observă schimbul de priviri al celor doi bătrâni şi-şi încleştă mâinile, apoi o înghionti pe fetiţa din spatele lui şi anunţă râzând, într-o şoaptă scenică sonoră:

— Pun pariu că Herman Henkleman n-o să primească învoiala reverendului Mathison. E prea bătrân ca să mai aştepte…

La care, fetiţa replică înţepată:

— Mai taci din gură, Willie, nici nu ştiu despre

ce vorbeşti.

Nedescurajat, Willie insistă:

— Fratele meu mai mare mi-a spus că învoiala le cere să nu se sărute până-n noaptea nunţii.

— Pfui! făcu fetiţa cu un fior, îndepărtându-se de el cât putea de mult. Auzi acolo – să se sărute!

Capitolul 86

Recepţia din parc, despre care Zack se aşteptase să fie destul de simplă, se vădi a fi o festivitate opulentă, cu lumini licărind în copaci şi mese acoperite cu pânză albă gemând sub munţi de mâncare preparată cu multă artă care era la fel de gustoasă ca tot ceea ce furnizaseră vreodată cei ce-l aprovizionau pe Zack.

Stând într-o parte cu Matt Farrell, îl văzu pe Patrick Swayze întrerupându-l pe Harrison Ford, care dansa cu Julie, şi zâmbi în sinea lui amintindu-şi faţa ei şocată în faţa şirului de primire, când Zack începuse să-i prezinte pe aproape toţi bărbaţii despre care spusese că erau actorii ei favoriţi de cinema.

După uimirea de la început, însă, Julie îşi revenise şi se purtase cu celebrii ei oaspeţi atât de graţios şi neafectat, încât Zack nu-şi mai încăpuse-n piele de mândrie.

— Splendidă nuntă, Zack, spuse Warren Beatty, ţinându-şi soţia de mână şi jonglând cu o farfurie de hors d’oeuvres în cealaltă. Mâncarea e fantastică. Ce-s chestiile astea, la urma urmei?

Zack se uită în farfurie.

— Costiţe la proţap, răspunse el scurt. În stil

texan.

Când plecară, Zack se uită la ceas, apoi o căută în jur pe Julie şi o văzu dansând iar cu Swayze, râzând de o glumă pe care i-o spunea actorul.

— I-a captivat pe toţi, comentă Matt cu un zâmbet admirativ.

— Mai ales pe Swayze, constată Zack, remarcând cât de bine dansa Julie cu Patrick Swayze şi încercând să nu observe cât de strâns o ţinea în braţe.

Peste câteva minute, Matt îi dădu un ghiont şi arătă cu capul spre Meredith:

— Uită-te şi tu ce trebuie să îndur – ăsta-i al treilea dans al lui Costner cu ea. Meredith e o mare admiratoare a lui, adăugă el.

— Şi viceversa, după câte se pare. Noroc că amândoi sunt însuraţi, preciză Zack zâmbind alene.

Punându-şi paharul de şampanie pe masa de alături, mai spuse:

— Cred că e destul de târziu ca să-mi revendic ultimul dans, apoi să plecăm.

— Te grăbeşti să-ţi începi luna de miere?

— Nici nu ţi-ar veni să crezi cât mă grăbesc! glumi Zack.

Îi strânse mâna lui Matt, dar nu-i mulţumi pentru anii de prietenie neabătută şi nenumăratele favoruri pe care i le făcuse.

Recunoştinţa lui era prea profundă pentru aşa ceva, şi o înţelegeau amândoi.

Oprindu-se în drum să-i ceară dirijorului să cânte o anumită melodie, Zack se duse să-şi reia

soţia în primire. Aceasta îl abandonă pe Patrick Swayze cu o iuţeală mai mult decât satisfăcătoare, venind în braţele lui Zack şi zâmbindu-i.

— Era şi timpul să vii după mine, îi spuse ea încet.

— Eşti gata de plecare? o întrebă el, în timp ce cântecul se sfârşea.

Julie ardea de nerăbdare să plece, să pornească la drum cu el şi să rămână singuri.

Dădu din cap şi vru să facă primii paşi, dar Zack o opri, spunându-i cu un glas senzual şi plin de subînţelesuri:

— După cântecul următor.

— Care cântec? întrebă ea în tăcerea care se lăsase.

Dar el nu făcu decât să zâmbească, apoi melodia pe care o ceruse orchestrei începu, în ritmul ei sacadat şi fierbinte.

— Asta, spuse Zack la fel de insinuant ca şi cuvintele seducătoare ale cântecului lui Feliciano, care începeau să răsune în noapte. Aprinde-mi focul, Julie, îi ordonă cu glas răguşit, începând să se mişte cu ea în ritmul muzicii.

În câteva secunde, Julie căzu pradă vrăjii ochilor lui cu pleoape grele şi zâmbetului ademenitor. Fără să-i mai pese de mulţimea care se întorcea să-i privească, se apropie de el, potrivindu-şi mişcările subtile ale trupului după ale lui. Zack îi cuprinse talia în braţe, strângând-o la piept.

— Ţine-o tot aşa…

Capitolul 87

Ghemuită pe canapea, în cabina luxoasă a avionului, Julie privea în bezna de cerneală de dincolo de ferestre.

Departe, jos, se zărea ocazional câte o lumină, dar în rest păreau să coboare printr-o sălbăticie neagră. Zack stătea aşezat în faţa ei, cu picioarele rezemate pe masa de cafea şi sacoul de smoching descheiat – ca o imagine întruchipată a răbdării mulţumite.

O urcase în grabă la bordul avionului lui Matt Farrell, imediat ce plecaseră de la recepţie, refuzând s-o lase să se schimbe cu hainele de călătorie, dar acum, că se apropiau de destinaţia pe care încă nu i-o dezvăluise, părea perfect dispus să aştepte până ajungeau acolo pentru a-şi consuma în fapt căsătoria.

— Am să mă simt îngrozitor de prost, intrând într-un hol de hotel cu rochia asta, spuse ea.

— Serios, iubito? întrebă Zack cu un zâmbet uşor.

Julie dădu din cap, dorindu-şi s-o fi lăsat să se schimbe cu unul dintre costumele noi din valize.

— M-aş putea schimba cu altceva în câteva minute.

Zack nu se îndură.

— Aş prefera ca amândoi să fim îmbrăcaţi exact aşa cum suntem, când vom ajunge acolo.

— Dar de ce?

— Ai să vezi, răspunse el, întinzându-i braţul.

Julie se mută pe locul de lângă el.

— Uneori, spuse ea pe un ton răutăcios, nu te înţeleg deloc.

Dar înţelese curând. Înţelese perfect, în clipa când coborî din avion pe o pistă mică unde-i aştepta o maşină, şi privi în jur spre siluetele înalte şi întunecate ale munţilor.

— Colorado! şopti ea, strângându-şi trupul cu braţele în aerul rece al nopţii. Suntem în Colorado, nu-i aşa?!

*

Ascensiunea pe drumul privat spre ascunzătoarea de pe munte pe care o împărţiseră în acea săptămână tumultuoasă fu o experienţă insuportabil de emoţionantă pentru Julie.

La fel fu şi momentul când intră în casă cu Zack şi văzu camerele frumoase şi familiare unde se certase cu el, şi dansase cu el, şi apoi se îndrăgostise de el.

În timp ce Zack aducea înăuntru valizele şi făcea focul în şemineu, Julie se duse la fereastră şi privi afară, spre locul unde el construise cândva „monstrul de zăpadă”.

Zack veni în spatele ei şi o cuprinse de talie, strângând-o la piept, iar în geam le apăru propria imagine reflectată... un mire înalt, ţinându-şi în braţe mireasa.

Se priviră, iar Zack văzu lacrimile lucindu-i în ochi.

— De ce plângi? o întrebă el încet, aplecându-se s-o sărute pe gât.

Julie înghiţi un nod şi-şi lăsă capul pe spate.

— Fiindcă, şopti ea dureros, cu gândul la sentimentele care se vedeau în tot ceea ce făcea

pentru ea, eşti atât de perfect.

Zack o strânse protector în braţe.

— Suntem perfecţi împreună, şopti el.

— Te voi face fericit, spuse Julie, cu vocea tremurându-i de emoţie. Jur c-am să te fac fericit.

Soţul ei o răsuci în braţe, iar în glas i se simţi zâmbetul în timp ce ridica mâna ca să-i mângâie părul.

— M-ai făcut fericit din prima noapte pe care am petrecut-o aici împreună, când stăteai pe canapeaua aia şi subliniai absurditatea regulilor de la fotbal, care permit un final strâns, dar nu şi un final larg.

La asta, Julie zâmbi puţin, dar văzu lumina focului reflectându-se în verigheta pe care Zack o purta acum la mâna stângă şi-i apăsă palma pe obraz, atingând inelul cu buzele.

— Te iubesc, Zack, şopti ea. Iubesc sunetul glasului tău şi atingerea mâinii tale şi felul cum zâmbeşti. Vreau să-ţi dăruiesc copii... şi o viaţă plină de voie bună... şi pe mine vreau să mă dăruiesc ţie...

Dorinţa începu să pulseze fierbinte prin venele lui, alimentată de săptămânile de abstinenţă, iar Zack o strânse cu putere, deschizându-şi gura peste a ei cu o ardoare neaşteptată.

— Vino-n pat cu bărbatul tău, nevastă.

Bărbat! Nevastă!

Cuvintele se rotiră încet, prin mintea Juliei, dulci, blânde şi profunde, în timp ce mergea cu el spre dormitorul pe care-l folosiseră împreună. Crescură în inima ei când Zack o luă în braţe şi se transformară în dragoste şi dorinţă.

Le răspunse la amândouă cu o nerăbdare delicioasă care făcu mâinile lui Zack să tremure în timp ce o cutreierau, mângâindu-i pielea şi trăgându-i strâns şoldurile spre ale lui.

Pasiunea lui fu întâmpinată de a ei, încurajându-l cu sărutări aţâţătoare şi, când în sfârşit se strecură în adâncul ei, îi învălui strâns umerii cu braţele şi şopti:

— Bine ai venit acasă, Zack.

Aceste dulci cuvinte îi smulseră din piept un geamăt gros, şi începu să se mişte în ea. Soţia lui se mişca odată cu el, scăldându-i simţurile într-o plăcere adâncă, până când frumuseţea sălbatică a ceea ce-şi făceau unul altuia îi purtă pe amândoi spre culmea unui orgasm pustiitor.

Îmbrăţişaţi, sătui şi epuizaţi, plutiră încet înapoi spre realitate, în acelaşi pat unde cândva nu îndrăzniseră să se gândească la viitor.

Cu mâna mişcându-i-se încet pe spatele ei, Zack se gândea la anii care-l aşteptau alături de femeia care-l iubise şi avusese încredere în el, şi-l învăţase să ierte.

Bine ai venit acasă, îi spusese.

Pentru prima oară în viaţa lui, ştia în sfârşit ce însemna să aibă o casă şi o familie. Julie era casa şi familia lui.

Epilog

Înconjurată de buchete bogate de trandafiri cu tulpină lungă, în toate culorile curcubeului, Julie îşi strângea în braţe fiul nou-născut în rezerva maternităţii de la *Cedars-Sinai Medical Center*, dar

pentru prima dată de când născuse, cu două zile în urmă, nu era atentă la copilaşul mic şi perfect pe care-l creaseră ea şi Zack.

Până în urmă cu câteva minute, surorile se înghesuiseră în cameră să vadă împreună cu ea ceremonia de decernare a premiilor *Oscar,* iar Julie se simţea în secret uşurată să fie din nou singură. Premiul pentru cel mai bun actor în rol principal urma destul de curând şi, deşi era absolut sigură că Zack avea să-l câştige, nu voia să aibă spectatori când era anunţat laureatul.

— Uite, Nicky! şopti ea, întorcându-l uşor spre ecranul televizorului. Uite-i pe viitorii tăi naşi, domnul şi doamna Farrell. Iar tăticul tău stă chiar lângă ei, deşi de data asta nu l-au arătat.

Nicholas Alexander Benedict, care se oprise din supt cu câteva minute înainte, se supără imediat că i se luase sânul mamei lui, aşa că Julie îl potrivi la loc şi-l ajută să găsească ceea ce căuta, după care reveni cu atenţia la ecranul televizorului.

„*Ultimul interludiu*”, primul film al lui Zack făcut după căsătorie nu numai că bătuse recordurile de box office, dar fusese nominalizat la *Oscar* pentru mai multe categorii, iar acum se vedeau roadele. Zack câştigase premiul pentru cea mai bună regie, Sam Hudgins câştigase pentru cea mai bună imagine şi, de asemenea, câştigaseră creatorii implicaţi în multe alte sectoare, de la efecte speciale până la muzică originală.

Zack voise să stea cu ea *şi* să urmărească împreună ceremonia, iar Julie, când nu reuşise să-l convingă altfel, susţinuse implacabil că trebuia să fie acolo din respect pentru ceilalţi oameni care

lucraseră la „*Interludiu*”, inclusiv actorii secundari, nominalizaţi şi ei.

În realitate, Julie considera că aceea era seara lui de strălucire şi era hotărâtă ca nici ea, nici copilul şi nici voia lui Dumnezeu să nu intervină.

Dimineaţa, acasă la ei sosise în sfârşit exemplarul-semnal al cărţii pe care Zack acceptase s-o lase s-o scrie, ca să obţină sprijin pentru programul de alfabetizare al femeilor.

Deşi ardea de nerăbdare să i-o arate şi să-i afle părerea, îi ceruse lui Sally să i-o trimită, apoi să-i promită că n-avea să i-o arate lui Zack, nici să-i spună că sosise. Erau anunţaţi candidaţii pentru cel mai bun scenariu original, iar Julie îşi muşcă nervoasă buza, apoi râse încet, când Peter Listerman, declarat câştigător, urcă repede pe scenă să-şi primească premiul pentru „*Interludiu*”.

— Nicky, uite, şopti ea fericită, Pete a câştigat! Ar trebui să-i fu foarte recunoscător, continuă ea în glumă. Graţie lui ai singurul scaun de bebeluş din lume care arată ca un scaun se platou, cu numele tău sens pe spătar.

Pete era unul dintre favoriţii Juliei. În parte, fiindcă petrecuse atât de mult timp la ei acasă, lucrând cu Zack la „*Interludiu*”, încât ajunsese să-l cunoască bine; şi în parte pentru că părea să închege un fel de relaţie duşmănos-amoroasă cu Debby Sue Cassidy, una dintre participantele la cursul de alfabetizare, cu care ea se împrietenise, şi care le menţionase discret amândurora, în timp ce încercau să găsească un final mai bun, că se gândise şi ea la unul.

Înfăţişarea simplă şi studioasă a lui Pete

ascundea un temperament artistic focos, şi singurul lucru care o salvase pe biata Debby de furia lui, pentru că se amestecase, era faptul că lui Zack îi plăcuse pe loc ideea. Îi plăcuse cu adevărat.

Îl pusese pe Pete s-o adapteze, astfel apărând noul punct culminant al filmului „*Ultimul interludiu*”, care-l ajutase să aibă un asemenea succes.

Discursul de acceptare al lui Pete merse pe calea obişnuită până la sfârşit, când ridică privirea spre obiectiv şi adăuga:

— … Şi aş mai dori să-i mulţumesc domnişoarei Debby Cassidy, a cărei contribuţie la scenariul meu, a fost inestimabilă.

Peste câteva minute, Julie îşi simţi bătăile inimii accelerându-se şi se încordă din tot trupul, când Robert Duvall şi Meryl Streep ieşiră pe scenă şi începură să citească nominalizaţii pentru cel mai bun actor în rol principal.

— Încrucişează-ţi degetele, scumpule, spuse Julie.

Îi sărută pumnişorul, apoi îşi strecură degetul în el şi-şi petrecu arătătorul pe deasupra, ca să-i poarte noroc.

— Iar nominalizaţii sunt…

Robert Duvall se uită spre cameră.

— Kevin Costern, pentru „Sfârşitul curcubeului”.

— Tom Cruise, pentru *„Drumul spre casă*”, interveni Meryl Streep.

— Kurt Russel, pentru „*Un foc în noapte*”, adăugă Duvall.

— Zachary Benedict, pentru „*Ultimul*

interludiu”, completă Streep.

— Jack Nicholson, pentru „*Pacificatorul*”, încheie Duvall.

Întinse mâna după plic, iar Julie simţi nişte furnicături stranii şi inexplicabile în ceafă.

— Iar *Oscarul* îi revine lui…

Coborî ochii spre hârtia din plic, apoi zâmbi cu gura până la urechi.

— … Zachary Benedict! Pentru „*Ultimul interludiu*”!

Sala explodă în aplauze care evoluară într-un crescendo tunător, în timp ce unii dintre participanţi se ridicau în picioare; camera identifică un bărbat înalt şi brunet, în smoching, mergând repede pe culoarul dintre fotolii, spre scenă, iar Duvall se aplecă aproape de microfon şi adăugă:

— Din partea lui Zack, va accepta Oscarul Matthew Farrell…

Iar Julie înţelese dintr-odată motivul acelor furnicături stranii în ceafă.

Rezemându-se de perne, cu un zâmbet neajutorat, spuse fără să se uite spre uşă.

— Eşti aici, nu-i aşa?

— Cum ai ghicit? o tachină glasul lui Zack.

Întorcând capul, Julie îl văzu apropiindu-se cu sacoul de smoching aruncat neglijent peste umăr şi *Oscarul* lucitor câştigat pentru cea mai bună regie legănându-i-se în mâna stângă.

— Trebuia să fii acolo, să-ţi primeşti premiul, îi reaminti ea, dar îl cuprinse strâns cu braţul liber pe după umerii laţi, în timp ce se aşeza pe marginea patului. Felicitări, iubitule!

Atent să nu-l strivească pe fiul său adormit,

Zack îşi sărută soţia pe gură, apoi pe obraz.

— Sunt exact acolo unde voiam să fiu în clipa asta, îi şopti el tandru. În singurul loc unde voiam să fiu.

Julie îi mângâie obrazul cu vârfurile degetelor.

— Nicky şi cu mine suntem foarte mândri de tine, spuse ea încet, iar Zack simţi usturimea neobişnuita a lacrimilor, în timp ce-i privea faţa strălucitoare şi pe fiul lui cuibărit la pieptul ei, cu pumnul mic pe un fald de satin al capotului.

— Adoarme, spuse el, cu glasul îngroşat de emoţie. Să-l pun în leagăn?

— Poţi să-ncerci, acceptă Julie, dându-i cu grijă copilul adormit.

După ce-şi culcă fiul, Zack îşi scoase din picioare pantofii lucioşi şi se întinse lângă ea pe pat, cuprinzând-o strâns cu un braţ.

— Îţi mulţumesc pentru fiul meu, şopti el.

Şi, întrucât emoţiile păreau periculos de aproape în seara aceea, se uită în jur după ceva care să-i distragă atenţia.

Privirea i se opri pe cartea pusă cu faţa în jos pe noptieră, şi o luă s-o vadă mai bine.

— Ce carte citeşti?

Julie nu voise niciodată s-o discute cu el, în tot timpul cât o scrisese sau în etapele de producţie. Zack era un profesionist exigent şi se temuse că orice critică din partea lui ar fi riscat s-o descurajeze sau să-i provoace panica. Dar momentul adevărului sosise, aşa că trase aer în piept, nervoasă.

— E cartea mea… un semnal, abia ieşit de sub tipar. Sally mi-a trimis-o azi-dimineaţă.

— De ce Dumnezeu nu mi-ai spus? întrebă el. E foarte emoţionant!

— Fiindcă era ziua premiilor *Oscar* şi nu voiam ca nici cartea, nici altceva să-ţi distragă atenţia, nici măcar pentru un minut.

Mişcat de preocuparea ei inutilă, Zack studie coperta, iar Julie îi urmări prima reacţie, cu un amestec de nelinişte şi nerăbdare.

— E foarte frumoasă, spuse el hotărât, ţinând-o la distanţă şi contemplând trandafirii înfloriţi gravaţi în relief pe un fundal de marmură roz.

— Cum ţi se pare titlul?

Zâmbind, Zack spuse:

— I-ai zis „*Perfect*”.

Julie dădu din cap.

— Îmi place, surâse el. Cum ţi-a venit?

— Asta a fost partea cea mai simplă, şopti ea, ridicând ochii spre ai lui. E povestea noastră, dar în carte este vorba de fapt despre tine.

Zâmbetul lui Zack pieri, iar în piept îi explodă tandreţea. O cuprinse în braţe, îngropându-şi chipul în părul ei şi ţinând-o strâns.

Îi stătuse alături când lumea îl stigmatizase ca pe un diavol, îl dorise când el nu avusese nimic ce să-i ofere, şi-l învăţase virtutea iertării.

Se bucura pentru victoriile lui, îl susţinea când avea dreptate şi i se împotrivea cu îndărătnicie când greşea. Îi reinventase viaţa şi i-o umpluse cu sens, voie bună şi iubire. Iar apoi, îi dăruise un fiu.

— Nu plânge, iubitule, şopti Julie, uimită de umezeala de pe obrazul dur care stătea lipit de al ei.

Arcuindu-şi mâna pe după ceafa lui, ca să-l

tragă mai aproape, îl tachină cu voce tremurătoare:

— Încă nu mi-ai citit cartea. S-ar putea să fiu o scriitoare mai bună decât crezi.

În toiul unuia dintre cele mai înduioşătoare momente din viaţa lui, Zack izbucni în râs.

Editura Miron
Comenzi telefonice
021.337.14.43 (seara)

Zachary Benedict este un celebru actor şi regizor, a cărui carieră încununată de glorie şi bogăţie se spulberă cînd este condamnat pentru uciderea soţiei sale.

Evadează şi în fuga lui disperată o ia ostatecă pe Julie, o frumoasă profesoară dintr-un oraş de provincie.

Julie este indignată, precaută şi încearcă să ignore vocea instinctului care îi spune că Zack este nevinovat...

„Perfect este un roman dens, de acţiune, plin de dorinţe şi de pericole..."

New York Times

„Cu şapte milioane de exemplare ale romanelor ei romantice tipărite, Judith McNaught ştie cîte ceva despre iubire... ***Perfect*** este o escapadă romantică toridă."

Dallas Morning News

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 24,00

ISBN 978-973-87878-0-3

9 789738 787803